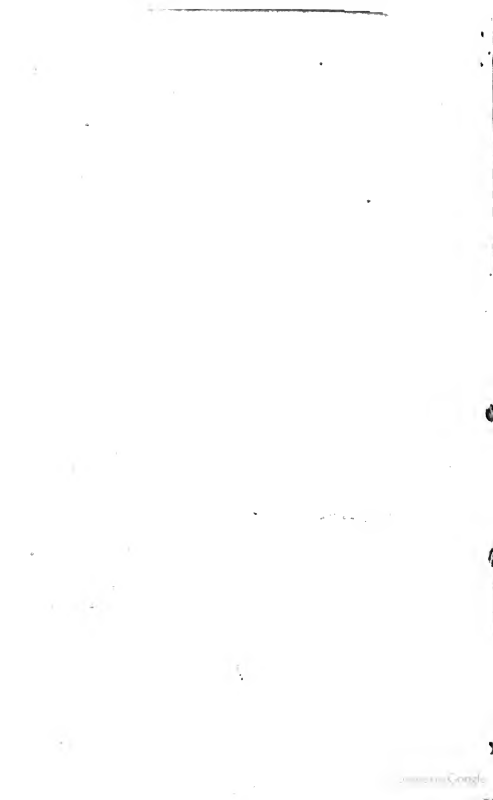

C. 2g. b.

13-21-G.12

INDEX PRIMI, ET SECVNDI TOMI CONCLVSIONVM LEGALIVM.

QVÆ INGENIOSE DELIBATÆ FVERVNT EX FLORIBVS
Decisionum Rotarum totius Orbis, & præcipuè Romanæ Rotæ, quæ,
aut typis impressæ, aut in auctoriptis leguntur.

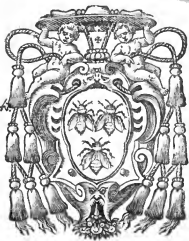
IN QVIBVS RERVM DIFFINITIONES, OMNIAQ; NECESSARIA
ad materiam Iudiciorum Civilium, & Criminalium, necnon ad Decisionem beneficiorum,
& spiritualium causarum, varijs, verisq; rationibus enucleantur, ubiq; dogmata Theo-
ricæ, ac modernæ praxis, & rituum quorumcumq; Tribunalium
Italici, & extra, facillimè congeruntur.

*Præterea de differentijs inter verumq; Forum ad partes disputatur, eademq; præclaris dñis sacrarum,
ac humanarum literarum studiose illustantur.*

Opus alphabetico ordine dispositum, cunctisq; virtutum professoribus perutile, ac necessarium.

A V C T O R E

LAVRENTIO VRSELIO FOROLIVIENSI I.V.D.
CVM PRIVILEGIO.

(conv. S. R. de Sala D. M.)

ROMÆ
Ex Typographia Io: Baptistæ Robletti MDCXXXVII.

Superiori auctoritate permisso.

Imprimatur, si videbitur Reuerendiss. P. M. S. Palatij.

A. Torniellus Vicegerens.

E Go Yuo Gattula Rom. I. V. D. & in almo Urbis Gymnasio Legum interpres in ordinarijs primarius matutinus ex auctoritate Reuerendiss. Sacri Apost. Palatij Magistri Tertium Volumen, quod Repertorium nuncupant duorum priorum inscriptorum EXAMEN APVM, SIVE CONCLVSIONVM LEGALIVM, Auctore Consultissimo viro D. LAVRENTIO VRSELLIO nobili Foroliuensi, legi, & consideravi, nihilq; in eo, quod œcumenicæ, & orthodoxæ Fidei sit contrarium, bonisq; moribus repugnet comperi, qui propter ipsum ad publicam vtilitatem imprimendum, & in vulgus dandum censeo. Romæ, 4. Id Februarij M. DC. XXXVII.

Ego Idem Vxor Gattula.

Imprimatur

Fr. Hyacinthus Lupus Mag. & Soc. Reuerendiss. P. M. Sac. Palatij Apost. Ord. Prædic.

INDEX ALPHABETICVS CONCLUSIONVM ET MATERIARVM

Primi, & Secundi Tomi Laurentij Vrfelij, locupletissimus, & in pluribus verbis ad faciliorem Studentium adinventionem miro, atque elaborato ordine ab eodem Auctore accommodatus.

vt ibidem.

Quando est Regularis, & quasi Episcopalem Iurisdictionem habet, tunc dicitur Sponsus Ecclesie, ita vt per eius obitum Ecclesia vacare dicatur, ibidem.

Abbatess olim dicti sunt Proceres, *sive ex vocabuli notione*, siue quia Abbatiarum prouentu fruerentur; & propterea ille Hugo fuit dictus Abbas, de quo ortum est illud adagium; Hugo ille Capetus Gallie Regnum arte fuit adeptus, ibi n. 3.

In Aragonia dicuntur Rectores Prouinciarum, & eorum uxores Abbatissae, sed improprie vocantur, concl. 1. n. 3. & concl. 3. n. 19.

Abbatum varix sunt species, & alij, qui Patres denominantur, caput Religionis facientes; & isti sigillum authenticum habent, quemadmodum Abbates exempti, qui immediate Romanae Ecclesiae sunt subiecti, concl. 1. n. 4.

Alij sunt, qui inferiores vocantur, & isti sigillum authenticum non habent, nisi ex privilegio, vel consuetudine; aut nisi in his, quae ad eorum officium spectant, ibi n. 5.

Eorum confirmatio ad Pontificem, siue de Latere Legatum immediate spectat, ibi n. 4.

Qui Pontificalibus vtuntur, Patres, Antistites, & Regularium Duces vocantur, ibidem, num. 4.

Inferiores autem, quando habent privilegium, vt potest, in Concilio Prouinciali, aut Synodo Episcopali; tunc non vtuntur nisi Mitra simplicij; sed quando illi sunt exempti, tunc Mitris auri frigiatis vtuntur, ibi n. 5. & 105.

Declarat tamen id procedere in Synodis, & Concilijs Prouincialibus, & Dioecesanis; at secus in Concilio Generali, quia in eo nec Episco-

pi illis vti possunt, sed solum illis, & albis vt ibidem.

Item alij sunt Seculares, alij vero Regulares. Seculares sunt, qui exercent, nedum Clericos; verumetiam in laicos sibi subditos quasi Episcopalem Iurisdictionem, ac insignia pontificalia gestant, concl. 1. n. 6.

Secularium alij sunt inferiores, qui nec Iurisdictionem habent, neque Pontificalibus vtuntur, quamuis eorum Abbatissae dignitatem contineant, ibidem.

Alij sunt, qui in Ecclesijs Collegiatis, toto Collegio Canoniceorum praesunt, vt ibidem.

Regulares sunt, qui sub se Regulares subditos habent, quorum gubernio sunt praepositi, & isti omnibus prerogatiuis Abbatum gaudent, ibi n. 7.

Regularium alij sunt inferiores, alij supremi, ibidem.

Inferiores sunt illi, qui Conuenticuales, siue Locales vocantur, & eorum Monasterijs praesunt, & immediatam praelationem habent, & sub eis nullus alter Praelatus existit; quia verò Praetati vocantur, ibidem.

Regulares verò supremi dicuntur Generales, qui nemini, nisi soli Summo Pontifici subiiciuntur, ibidem.

Abbas quando Mitra, & Baculo vitur, potest solennem benedictionem in Ecclesijs sibi subiectis conferre, ibi n. 8.

Quando habet Iurisdictionem quasi Episcopalem; & territorium separatam, potest ea omnia in Ecclesijs sibi subiectis exercere, prout Episcopus in sua Dioecesi, ibid. n. 9.

Amplia, vt ibi n. 10.

Et Generalis dicitur à Locali in amplitudine Iurisdictionis, & quoad dependentiam, concl. 1. n. 10.

Sed extra suam Ecclesiam & Iurisdictionem non potest benedictionem conferre, neque Ecclesias & Caemeteria, sine Ordinarij licentia reconciliare, concl. 1. n. 11.

Regulares possunt ex privilegio speciali, licet nō

Index Conclusionum,

de Iure communi solemniter Populo Benedicere, nedum coram Episcopo, & alij maioribus Prelatis; verum etiam coram Cardinalibus eius de latere legatis. concl. 1. num. 12.

Extende vt ibi num. 13.

Item possunt adhiberi in degradationibus ab Ordinibus Ecclesiasticis, vbi certus numerus Episcoporum requiritur, conclus. 1. n. 14.

Et exempti culmen dignitatis habere dicuntur, & veluti Episcopi suprema potestate funguntur, concl. 1. n. 14.

Veniunt appellatione Praetorum si Abbatis Regularis sit Clerico Sulari commendata, concl. 1. sub n. 14. & ibi assignatur ratio.

Sed non veniunt appellatione Praetorum in materia odiosa, concl. 1. n. 14. in fin.

Illi Mitre, & baculi signa ferentes ceteris illis carentibus praerogare debent, concl. 1. n. 15.

Et adeo sunt privilegiati, vt antequam sint benedicti, & ornantur Pontificalibus vntur, dicuntur Abbates, concl. 1. n. 16. & ibi assignatur ratio.

Abbas benedictio potius refertur ad quandam consuetudinem, & solemnitatem, quam ad substantiam, conclus. 1. n. 16.

Et antequam benedictionem potest ea omnia exercere quoad eius officium spectant, eum postquam electus est, dicatur Abbas, concl. 1. n. 17.

Postquam electus illius beneficia vocant, licet ea non vacent Episcopo ante consecrationem, & in Archiepiscopo ante Palij susceptionem, concl. 1. n. 17.

Potest suis subditis Ordines conferre, etiam quando ab Episcopo fuerit denegata benedictio ab Abbate petita, concl. 1. n. 17.

Ille solum benedictionem petit ab Episcopo, qui iuxta solum ex deuotione benedici solet, conclus. 1. n. 17.

Et ille qui secundum vsum Ecclesie nullam benedictionem tenetur impetrare, potest Ordines suis subditis conferre post illius electionem, absque quod fuerit illi benedictio data, concl. 1. n. 17.

Potest Ordines suis subditis ante benedictionem conferre, quando adesset immemorabilis consuetudo dictam benedictionem non petendi, conclus. 1. n. 18.

Et benedictione non eget quando consuetudo de 40. annis extaret de ea non petenda, & tunc diceretur defectu, veluti quoque lapsus eiusdem temporis eam petendi sufficeret, pro ea obtinenda, concl. 1. n. 19.

Abbas si aliqui reperiuntur, qui intra tempus 40. annorum fuerint benedicti, alij vero non, tunc est in electione Abbatis eam suscipere, vel non, concl. 1. n. 19. & 20. & ibi ratio assignatur.

Illis potest dari benedictio, vbi consuetudo eam petendi adesset, nedum diebus Dominicis, sed etiam alijs in quibus possunt minores Ordines conferri, concl. 1. n. 21.

Et coru benedictio non est tanta, quanta est consecratio Episcopi, nec minus est maior, quam Ecclesie, sine Altaris consecratio, in qua sacra vntio adhibetur, & tamen illę duę functiones

alijs diebus quam Dominicis fieri possunt conclus. 1. num. 21.

Et benedictio quando est illi danda, tunc prius illius confirmatio praecedere debet, conclus. 1. num. 21.

Et confirmatio quando semel est concessa, amplius reitctari non debet, veluti dicitur de benedictione nuptiali, quę licet characterem non imprimat, tamen illius repetitio non fit, concl. 1. num. 21.

Et dicta confirmatio quando sanus in exemptis sit solum Romani Pontificis generali, vel peculiari auctoritate, siue legati da latere, concl. 1. n. 22.

Declarat tamen, vt ibi sub num. 23.

Abbas si non sint exempti, tunc eorum confirmatio auctoritate Episcopi fieri potest; licet hodie ex provisione Romanorum Pontificum Abbates inferiores confirmantur auctoritate suorum Abbatum Superiorum, siue Praesidentium, vt videmus de Prioribus, & Ministris Provincialibus Ordinum Mendicantium, qui nutu, & auctoritate Prioris, & Ministri Generalis confirmari solent, concl. 1. n. 24.

Abbas benedictio sola, vbi primu locum, sine confirmatione obtinet, vel quando illius sola confirmatio vicem benedictionis gerit, tunc per benedictionem, siue confirmationem omnis potestas, & iurisdictio Abbati tribuitur, conclus. 1. num. 25.

Secus quando confirmatio praecedat, & postea illi benedictio subsequatur, quia tunc per confirmationem omnia Abbati conferuntur, quę ad iurisditionem possunt, per benedictionem vero ea conferuntur, quę ordinis sunt, vt est vasa, aut vestes sacrare, siue ordines Minores consecrare, aut Popolo solemniter benedicere, conclus. 1. n. 25.

Abbas ille dicitur qui est electus, & confirmatus, concl. 1. n. 25.

Per confirmationem Papę recipit iurisditionem Ordinariam, cum mero Imperio in Monachos sibi subiectos, concl. 1. n. 25.

Et qui est benedictus, vel ex privilegio Sedis Apostolicę habet facultatem exercendi Pontificalia, potest omnia sacra benedicere; id tamen facere non poterit in illis, in quibus sacra Vntio adhibetur, concl. 1. n. 26. & 27. & ibi ratio assignatur.

Et an possit appellare, si in casu petendi benedictionis Episcopus eam concedere recuset, vide ibi num. 28.

Et quando illi est concessa exemptio vna cum iurisditione amplissima, nedum id operatur illud privilegium conferendi benedictionem, verum etiam facit, vt eius Ecclesia non dicatur de aliquius Dioecesis, concl. 1. n. 29.

Abbatem habere territorium sibi pleno Iure subiectum, vel illud habere proprium, paria sunt, concl. 1. n. 29.

Abbas loca exempta licet non sint de Dioecesi, tamen in Dioecesi ea extare dicuntur, conclus. 1. num. 30. & 31. & ibi ratio assignatur.

Potest punire delinquentes in loco exempto; nō tamen

Et Materiarum:

tamen illi possunt puniri iuxta statutum illius Diocesis; quod tamen intellige verum, iuxta distinctionem, quæ datur ibi supra n. 32. & 33.

Abbatess quando habet Iurisdictionem sibi pleno iure commissam, possunt multa facere, & præsertim in alienationibus rei Ecclesiæ decretum interponere, concl. 1. n. 34.

Habentes territorium separatum, tunc non solum illud dicitur esse Nullius Diocesis; sed etiam dicitur propriæ Diocesis effectum; & propterea ipsi Abbates dicuntur Diocesani, concl. 1. n. 35. & ibi ratio assignatur.

Et territorium separatum, ac priuatam Iurisdictionem habentes; tunc illi non visitant eo modo, quo faciunt alij inferiores, veluti Archidiaconus, & similes; sed vt Ordinarij procedere debent, concl. 1. n. 36.

Abbas, quando habet Iurisdictionem quasi Episcopalem, & nullus Diocesis est; tunc litteræ dispensationum, & similes eiusdem Prouinciæ, Abbati sunt remittendæ, concl. 1. num. 37. & n. 38. ratio assignatur.

Amplia, vt ibi n. 39.

Sed quando habet territorium separatum, & Iurisdictionem quasi Episcopalem; tunc Episcopus non potest illud visitare, etiamsi esset Sedis Apostolicæ delegatus, conclus. 1. num. 41.

Sed, quod subiiciatur visitationi Episcopi, etiamsi habeat Iurisdictionem quasi Episcopalem; nisi tamen habeat Abbas solida iura Episcopalia, vique ad ea, quæ tangunt ordinem, vt est reconciliatio Ecclesiæ pollute, vide concl. 1. n. 42. in fin.

Quando habet territorium separatum, potest ibi Iurisdictione Ordinaria vt, quando nullus Episcopus possit ibi iura Episcopalia exercere, concl. 1. n. 43.

Declarat, vt ibi n. 44. & 45.

Sed ad hoc, vt dicatur Abbas exemptus à Iurisdictione Episcopi, debet obseruantiam privilegiij suæ exemptionis probare; & quod probatio sit reuera, proxima, necnon privilegio coherens; & ratio est, quia id non potest à remotis peti, concl. 1. n. 49.

Et in hoc obseruantia privilegiij non erit remota, quando ea sit infra quadraginta annos concl. 1. n. 50.

Extende de tribus modis, vt ibi num. 51. 52. & 53.

Et quando habet Iurisdictionem temporalem, in Parrochianos; tunc Ordinarius non potest visitare Parochias Curam animarum, & Sacramenta exercentes, concl. 1. n. 55.

Declarat, vt ibi sub n. 56.

Extende declarationem duobus modis, ibidem.

Item quando est exemptus, tunc Episcopus non potest aliquem excommunicare, qui esset de Iurisdictione Abbatis, & à sua exemptus, concl. 1. n. 58.

Quando, habet territorium à Diocesi separatam, non debet priuari sua quasi possessione, sed

in ea manuteneri; præterquam in causis matrimonialibus, criminalibus, & alijs, de quibus in, concl. 1. n. 60.

Potest Priorum manuales sine causa remouere, quod tamen intellige verum, nisi subest malitia, siue alicuius odij præsumptio, concl. 1. n. 61.

Potest benedicere Campanas, etiamsi illæ in Ecclesijs non suæ Religionis inferuire deberent, concl. 1. n. 62.

Extende, quod etiam possit benedicere vestes, & calices, & similia, concl. 1. n. 63. & 64.

Contrarium, vt ibi n. 65.

Concordat, vt ibi num. 66. & ibi ratio differentie assignatur.

Potest remittere denunciations in matrimonijs faciendas, concl. 1. n. 67.

Item potest absolueri illius Monachos ab excommunicatione incurra; immo habet etiam potestatem in crimine hæresis; dummodo ibi Inquisitores non adessent, conclus. 1. num. 68. & ibi modus procedendi in hoc crimine, datur.

Secus autem in crimine hæresis notorio; quia, tunc nec Episcopus potest absolueri ab hæresi, quando ea ad forum contentiosum est deducta, concl. 1. n. 69. & ibi declaratur remissive, quando illud delictum sit occultum, vel manifestum.

Et quando Iurisdictionem quasi Episcopalem habet; tunc suos subditos ab irregularitatibus ex occulto delicto proueniens dispensare potest, concl. 1. n. 70.

Secus autem si irregularitates essent deductæ ad forum contentiosum, & quando homicidium esset voluntarium; quia tunc dispensare non valeret, concl. 1. n. 70. & 71. vbi ratio assignatur.

Abbas Ecclesiæ nulli Episcopo subiectus, potest dare licentiam alij Sacerdoti, vt assistat matrimonio, concl. 1. n. 72.

Item potest consentire electioni de se factæ, siue Superioris licentia, concl. 1. n. 73.

Extende, vt ibi n. 74.

Non potest suum Monasterium derelinquere, nec transitum facere de sua Ecclesia ad aliam, sine Superiorum licentia; quod tamen intellige de Abbate exempto, non autem de non exempto, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus electus in Episcopum illius Diocesis, vbi per prius erat subiectus, potest se alienare sine Superiorum licentia, concl. 1. n. 74. vbi ratio assignatur.

Exemptus autem in eius alienatione licentiæ habere debet à Papa, seu de iure Legato, vt scilicet ad Episcopatum transire possit; quemadmodum dicitur de Abbate non exempto, vel de Clerico inferiori, qui sine licentiâ Episcopi minime ab eorum Religione discedere possunt, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus, siue Clerici inferiores, sine licentiâ Episcopi ab eorum Religione discedere, non possunt, ibidem.

Abbatess, seu alij Prælati, vel Religiosi hodie, in electionibus Episcoporum, vel Archiepiscoporum non sunt vocandi; quia electio

Et Materialium.

ire non tenentur, nisi adesse consuetudo in contrarium, vel haberent Cappellas, & Ecclesias Parochiales cum cura animarum, & eorum, Monasterio annexas. concl. 1. n. 104. & ibi assignatur ratio.

Et etiam exempti ligantur Statutis, & Ordinationibus Oecumenicæ Synodi. concl. 1. n. 104.

Abbat, & Prælati inferiores in Provinciali Synodo habent votum decussum, illorum vero Procuratores consilium tantum. conclus. 1. n. 105.

Exempti in Synodis Provincialibus, & Diocesanis utuntur mitris auriæ gatis, lamine tamén aureas, vel argenteas non habentibus. concl. 1. n. 5. & 105.

Fallit tamén duobus modis. Ibidem.

Abbat, & alij Prælati, ut sciunt quando Concilij Interdumere debeant, sunt citandi. concl. 1. n. 106. & ibi datur forma citationis.

Et illi, & ceteri Prælati inferiores possunt abesse ab eorum Ecclesiis, per spatium duorum, vel trium mensium continuorum, vel interpollatorum, recreationis gratia, & ex iusta causa; si tamen id fiat sine detrimento Gregis sibi commissi. concl. 1. n. 107.

Et Territorium cum iurisdictione Episcopali habentes, ut ultra prædictum casum non resideant, incurrunt excommunicationem, quas Episcopi non residentes. concl. 1. n. 108.

Et illi, & Prælati Regulares habentes Curam animarum, per loca extra Territorium suum non resideant dictas penas incurrunt, de quibus supra. concl. 1. n. 108.

Fallit si adesse iusta, rationabilis, & necessaria causa. concl. 1. n. 109.

Et quæ causæ ad residentiam excusent, vide ibidem.

Abbas transiens per loca extra suam iurisdictionem rogatus à devotis personis, potest illas licite benedicere; absque tamen solemnitate, & sine animo exercendi iurisdictionem, concl. 1. n. 110.

Potest benedictione Pontificali in aliena Ecclesia uti, si licentiam celebrandi in ea haberet, aliis secus, concl. 1. n. 111.

Et inuitatus ad celebrandum in aliorum Ecclesiis, potest in illis liberè Pontificaria exercere, & Ordines minores conferre, concl. 1. n. 112.

Potest per ~~decessionem suam~~ ab Ordinariis molestis suis iura tuere, concl. 1. n. 113.

Et quomodo in ipsorum iurium exhibitione se gerere debeat, vide ibidem remissuè.

Contrarium habetur n. 114.

Concorda, vt ibi n. 115.

Abbat, de iure communi à lege Episcopali Diocesana sunt exempti à lege autem iurisdictionis non; nisi aliquando per privilegia, conclus. 1. n. 113.

Et Regulares habent iurisdictionem quasi Episcopalem, concl. 1. n. 115.

Et quando Regulares inferiores, aut ad vitam, aut ad certum tempus creantur, non possunt intra illud, absque iusta causa, à suis Superioribus deponi, concl. 1. n. 116.

Abbas potest deponi si sit incontinens, & non in dilapidator, in administratione negligens, præparator suæ Regule, vel adesse vrgens ratio maioris boni communis, concl. 1. n. 114.

Sed antequam deponatur, tunc illi debet legitima defensio concessa, concl. 1. n. 117.

Potest cogi ad renunciandum officium ex pluribus causis, consilio tamen de illis, concl. 1. n. 118.

Causæ autem sunt istæ; nempe conscientia criminis, senectus, corporis infirmitas, defectus scientiæ, gravis scandalum, impedimentum corporis, & irregularitas, vt ibidem.

Debet habere scientiam saltem competentem, concl. 1. n. 118.

Quando renunciatur, debet facere renunciationem in manibus Generalis, vel alterius superioris, si loquamur de Abbatibus, & Prælatibus ecclesiasticis, si de illis, quæ à Papa conferuntur, quia illæ in manibus illius sunt resignandæ, aliis renuntiatio alio modo facta non valet, concl. 1. n. 119.

Depositus ab Abbazia uti culpabilis, remanet Monachus illius Monasterij, in quo fuit depositus, concl. 1. n. 120.

Quando deponitur ab Abbazia, tunc culpabilis præsumitur, ibidem.

Qui sponte suo muneri cessit, vel ab eo sine culpa sua fuit depositus, tunc habet primum locum post Abbatem in Choro, & in Conventu, concl. 1. n. 120.

Abbat, Generalis non coguntur residere in particulari loco Religionis; sed ibi tunc debet, ubi eorum præsentia erit magis utilis, & prouisa, concl. 1. n. 121. & concl. 2. n. 41.

Extende, vt ibi sub n. 121.

Abbat, & ceteri Prælati non possunt etiam ad instantiam Regum, & Principum egredi limites suæ Religionis, & ad remotas partes se conferre, ac abesse, ultra tres menses, sine licentia Summi Pontificis, concl. 1. n. 121.

Abbas potest Pontificalibus uti, necnon populo benedictionem conferre in ijs locis, qui eidem pleno iure sint subiecti; secus autem in non subiectis, nisi ex particulari privilegio illud ei fuerit concessum, concl. 1. n. 122.

Et illius benedictio, ad hoc, vt sit valida debet fieri in diebus festis super populo, dum solemnia celebrantur, concl. 1. n. 123.

Secus autem si daretur alijs; nempe publicè per vias, aut ciuitates, castella, & villas; quæ tam tali modo Abbas dare non potest, concl. 1. n. 123.

Et licet Mitra, & baculo utatur; necnon faciat omnia ad spiritalem iurisdictionem concernentia; nihilominus non potest impedire Episcopis quin temporalem, & contentiosam iurisdictionem exerceant, veluti in causis matrimonialibus, criminalibus, cum similibus; & propterea hinc fit, quòd illi manenteneri debet in earum cognitione; nisi per tres conformes contrarium probetur, concl. 1. n. 124. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Qui privilegio Mitre, & baculi fruitur regulariter habet Episcopo, & per eum illius negligentia suppletur, & ab Episcopo, ob aliquod eius delictum, etiam inuito conventu, deponitur. concl. 1. n. 126.

Abbatess, sicut habeantius instituti in locis sibi subiectis; nihilominus Monachi ibi delinquentes Synodali iudicio mulctantur; nam Sacerdotum placula Episcopi mucrone refecantur. concl. 1. n. 129.

Potest procedere contra Monachos ad eorum correctionem, iuxta tamen Instituta Regula, non autem in forma iuris. ibid.

Abbati potius tenentur obedire Monachi, quam Episcopo; quia Abbas est caput sui Capituli, & Collegiate, ut est Episcopus sui Clerici in his tamen, quae sunt circa observationem suae Regulae; ut autem, ubi ageretur de causis iuxta ordinem iuris tractandis, quia tunc potius Episcopo, quam Abbati obedire tenentur. concl. 1. n. 129.

Abbas potest procedere contra delicta Monachorum, quae ipsorum Regulam respiciant; non autem quae conversationem communem offendant, ut sunt furta, & homicidia, quorum cognitio, & correctio ad Episcopum spectat, concl. 1. n. 130.

Item potest excommunicare Monachos, habito tamen respectu ad praesentiale forum, non autem ad contentiosum. ibid.

Illud nomen Abbatiss potius sollicitudinis, quam honoris. concl. 1. n. 130.

Abbas potest corrigere Monachos, etiam sine consilio conventus. concl. 1. n. 131.

Et illius privilegia exemptionis Monasterio, & eorum inebria, non dicuntur tamen eximere loca, & castra, siue potius, nec minus territorium separatum consilium; quia exempti solum habent iurisdictionem in personis; non autem in locis, & quando loca exempta constituant territorium separatum de se, tunc improprie, & quoad certos effectus, necnon per modum equiparationis illud intelligendum venit, & non alias. concl. 1. n. 132.

Et quantumvis exemptus non potest concedere Clericis litteras dimissoriales, ut ordinentur, sed potest bene illas concedere Regularibus sibi subiectis, non obstante quacunque consuetudine contraria. concl. 1. n. 137.

Fallit tamen in Novitiis, quia illi non sunt subditi nobis, & propterea ab eo ordinari non possunt, nisi post emissam professionem. concl. 1. n. 138.

Extende, quod neque Abbas possit eis conferre tonsuram, absque peccato, & si eam contulisset, tunc illius privilegium perdit, quando Novitius ad Monasterium recedit. concl. 1. n. 139.

Facultatem habens conferendi tonsuram, & ordines minores subditi sibi Regularibus, non potest in vim illius ordines conferre personis secularibus, etiam si litteras dimissoriales a suis Ordinariis haberent. concl. 1. n. 140. & n. 141 ubi ratio assignatur.

Abbati iurisdictionem quasi Episcopalem habentia omnia competunt in suo territorio, quae competunt Episcopo in sua Diocesi. concl. 1. n. 142.

Et illius iurisdictionis probatur praecipue ex eo, quia ille Rectorem deputaverit in aliquo loco, & ibi delinquentes coerceri curaverit. concl. 1. n. 143.

Abbas ad hoc, ut ordinare possit, tria requiruntur, & primo, quod sit Presbyter; secundo, quod benedictionem receperit, vel quod saltem in ea petenda negligens non fuerit; tertio, quod proprio Monacho ordines conferat. conclus. 1. n. 143.

Ordines minores conferre potest suis subditis, sed in diebus tantum Dominicis, siue de tempore Quatuor temporum. concl. 1. n. 145.

Fallit tamen in Guardianis, & Prioribus Regularium, qui non possunt Ordines conferre per manus impositionem, sed solum primam tonsuram, quae sine manus impositione confertur. ibid.

Abbatess conferunt Ordines minores, non ratione Ordinis, sed ex demandata sibi iure potestate. concl. 1. n. 146.

Et talis facultas ordinandi fuit restricta a Sacro Concilio in sess. 23. c. 10. de Reformat. ad subditos tantum, quia ante illud Abbatess non solum habebant facultatem conferendi Ordines Monachis, & conventus suis, sed etiam parvis laicis, nec conventus nec conventus; dummodo tamen in eis iurisdictionem Episcopalem obtinerent. ~~concl. 1. n. 147.~~

Et manutenendi sunt in possessione conferendi Ordines minores suis subditis; Immo nec isto casu ordinati ab Abbate possunt amplius ab Episcopo examinari. concl. 1. n. 148.

Possunt etiam secularibus hominibus, & laicis Ordines minores conferre, etiam si sint Episcopi iurisdictioni subiecti; dummodo tamen specialis consensus ipsius Episcopi concurrat, & ab eodem litteras dimissoriales acceperint. conclus. 1. n. 149.

Extende ibi d. n. 149.

Contrarium licet sit de iure communi, ut ibi n. 150.

Abbas, licet sit quantumvis exemptus, non per hoc tamen poterit distare suae exemptioni a iurisdictione Episcopi renneciare, siue sui Conventus licentia. concl. 1. n. 153.

Et illius iurisdictionis licet possit regulariter per consensum prorogari tamen Abbatess exempti non possunt eam prorogare, sine consensu Romani Pontificis, cui immediate sunt subiecti. concl. 1. n. 154.

Contrarium tamen quando Abbatess non essent Sedi Apostolicae, sed alijs inferioribus subiecti. ut ibi n. 155.

Abbatess etiam si sint exempti non possunt vnare Ecclesias sibi pleno iure subiectas alijs eorum Monasterijs; licet tamen quando essent iuxta dista rationes iustam causam praescriptioni praebent. concl. 1. n. 156.

Fallit

Et Materialium.

Pallit tamen, vt ibi num. 157.

Sed iurisdictionem quasi Episcopalem habentes possunt temporalia dedicare pro beneficio Ecclesiastico. concl. 1. n. 160.

Et eorum literarum testimoniales non probant, si in eis dicatur, quod professio fuerit facta à Monacho, quod quidem procedit etiam si Abbas priuilegium habere à Papa, vt suis literis creditur, quia illud posset bene ei prodesse, si in eis attestaretur de professione de presenti; at secus in ea de præterito. concl. 1. n. 161.

Abbas non potest facere Monachum, & professum absque vocatione Fratrum, quia licet ille in rebus, & negotijs Monasterij suam possit auctoritatem interponere; id tamen intelligendum, venit seruatis de iure seruandis. concl. 1. n. 162. & concl. 3. n. 38.

Et ille, siue Prelatus inferior legitimam habens iurisdictionem, non potest agere sine consensu sui Conuentus, vel Capituli in rebus arduis, licet secus sit in minimis, in quibus quando Abbas potest de se, poterit etiam per Procuratorem agere. concl. 1. n. 163.

Contrarium quando Abbas fuisse interpositus, (verbi gratia) ad emendum aliquid, seu alium contractum faciendum, ibi n. 164. vbi ratio assignatur.

Retinere non potest ea beneficia, quæ habebat antequam Abbas fieret, sed à 3. pta possessione, & ante illius benedictionem ea vacare dicuntur. concl. 1. n. 166.

Non potest dare licentiam Monacho existenti in Prioratu Clausurali disponendi de bonis per eum acquisitis. concl. 1. n. 157.

Item expellere non potest Monachum exrotum à Monasterio, & ei alimenta denegare; aliis Monachus spoliatus diceretur, & viceuersa, Abbas indignus bonis spolijs Religionis efficeretur. concl. 1. n. 168.

Extende ibi sub n. 170.

Declara sub n. 169.

Non præfertur seculari in propria Ecclesia existenti; secus extra eam. concl. 1. n. 171.

Sed est præferendus cuiuslibet seculari dignitatem inferiore ab Episcopo obtinenti. ibid.

Præcedit Archidiaconum, Vicarium Episcopi, & omnes alios Presbyteros, & dignitates, etiam

Regulares Episcopo inferiores, & Canonicos Cathedralis Ecclesie. concl. 1. n. 171.

Pallit si Canonici sint Capitulariter vniti. ibid.

Et præfertur Capitulo Ecclesie Collegiatæ, sed non Capitulo Ecclesie Cathedralis, quia hæc dicitur esse in Episcopo, & Episcopus in ipsa. concl. 1. n. 171.

Abbat tenentur ire ad Synodum, si habent Populum, quia vtrique legi Episcopali subiunguntur, nisi præter generalem exemptionem Canonis, habeant etiam aliud priuilegium. concl. 1. n. 172.

ABBATIS Generalis electio actiua, & passiva spectat ad totam Congregationem Monachorum. concl. 2. n. 1.

Illius particularis electio cuiuscumque Mona-

sterij, tam actiua, quam passiva competit Monachis, seu illius Monasterij Congregationi. ibid.

Et talis electio spectat ad Monachos illius Monasterij, etiam quod eo tempore illud Monasterium Episcopo fuisse subiectum. concl. 2. n. 2. & ibi redditur ratio.

Sed exempti confirmatio pertinet ad Papam, seu de Latere Legatum; illa verò Abbatis non exempti spectat ad Episcopum. concl. 2. n. 3.

Ante confirmationem neque directè, neque indirectè potest administrare. concl. 2. n. 4.

Et illius electio debet esse libera, & ab omni coactione, & restrictione aliena. concl. 2. n. 5.

Et electio passiva requirit maiorem libertatem, quam actiua. concl. 2. n. 6.

Dicitur electio debet fieri per Electores congregatos in aliquo honesto loco Monasterij. conclus. 2. n. 7.

Abbatum electiones factæ per occulta conuenticula, vel clandestinè, sunt irritæ. ibid.

Et hæc electio sit tantum tribus modis; nempe per modum scrutinij, vel compromissi, vel communis inspirationis, & alio modo facta non valet. concl. 2. n. 8.

Item huiusmodi electiones quæ sint, vide ibi d. n. 8. remissuè.

Illius electionem præcedere debet auditio Missæ de Spiritu Sancto; non tamen de substantia, sed ad bene esse, & de solemnitate, qua omni electio non vitijatur. concl. 2. n. 9.

Et de huiusmodi electionis forma fienda per scrutinij, vide ibi n. 10.

Electio redditur nulla, si quis ex electoribus præsentibus non seruetur. concl. 2. n. 10.

Sed electio non potest fieri ante mortem, depositionem, aut cessationem antecessoris, licet ante sepulturam sic. concl. 2. n. 11.

Electio debet fieri intra tres menses à die certæ vacationis, aliis deuoluitur ad Superiores, vel ad Papam. ibid.

Electio est facienda de eo, in quem maior pars Capituli consentit. concl. 2. n. 11.

Et electus tenetur consentire electioni intra mensem à die habitæ notitiæ. ibid.

Abbates instituti sunt à Christo, vt Speculatores, Doctores, & Præcursores sui Gregis. concl. 2. n. 12.

Et quales esse debeant, vide ibidem.

Abbas quilibet potest institui de iure; dummodo sit idoneus, & ceteris in concursu melior, & morum, & vitæ sanctitate præstantior. concl. 2. n. 13.

Minus digni electio, digniore omisso, est valida. ibid.

Ideo electio minus digni facta, digniore omisso, non est retractanda, vt litium occasio tollatur. concl. 2. n. 14. & 20.

Amplius etiam si quis se obligasset iuramento de eligendo digniori. concl. 2. n. 14. & ibi assignatur ratio.

Sed illius electio si fiat sciēter de indigno, electores facultate eligendi priuantur. concl. 2. n. 15.

Ele-

Index Conclusionum,

- Electio** in concursu, de meliori semper est faciēda, cum iura exclament, sanctiores, & aptiores eligendos fore, concl. 2. n. 16.
- Electores** in foro conscientie non possunt, omisso doniore, aliquem dignum eligere, præterquā si essent in electione Patronorum, qui idemque possunt derelinquere, concl. 2. n. 18. & 201.
- Eligentes dignum**, omisso digniori, mortaliter peccant, concl. 2. n. 20.
- Electus**, si tractu temporis insufficientis detegatur, tunc remoueri poterit, etiam si sit confirmatus, concl. 2. n. 22.
- Eligi non potest excommunicatus**, falsificans litteras Apostolicas, constitutus in peccato mortali publico, vitiatas magna corporis deformitate, simoniacus, apostata, periurus, prodigus, homicida, infamis, inquisitus, accusatus, & denunciatus, concl. 2. n. 23.
- Abbas eligendi** habitas consideratur de tempore, quoties electio, & non de tempore vacationis Prælatum, concl. 2. n. 24.
- Electio debet esse de professo**, aliis esset nulla, & debet per annum in probatione stetitisse, antequam ad professionem admittatur, conclus. 2. num. 25.
- Non eligitur qui prius Monasticam regulam** non didicit, concl. 2. n. 25.
- Abbas commendatarius non gaudet** privilegiis Religionis, cuius Abbacia fuit sibi commendata, concl. 2. n. 28.
- Commendatarius residere tenetur**, conclus. 2. num. 29.
- Et talis Abbas commendatarius non potest exercere Pontificia**, absque speciali privilegio, vel inmemorabili consuetudine, conclus. 2. num. 29.
- Sed quando est commendatarius**, dicitur Prælatum, licet improprie, qui a vero Prælatu differt, concl. 2. n. 29.
- Eligendus est qui sit in sacris ordinibus constitutus**, aliis electio non tenet, concl. 2. n. 30.
- Extende**, quod neque etiam de laico electio fieri potest, cum quis eodem tempore non debeat habitum accipere, professionem emittere, & insimul in Abbate eligi, & ratio est, quia, eum, qui discipulus esse non nouit, in magistrum eligi non conuenit, concl. 2. n. 30.
- Antiquitus non ordinabatur**, sed subieciabatur omnibus Clericis, etiam inferioribus, & minoribus, concl. 2. n. 30 in fin.
- Abbacia Regularis, quæ est beneficium in titulum**, de iure dari non potest nisi Monacho Religionem professio, concl. 2. n. 27.
- Potest dari ei, qui non sit quoque professus**, sed in commendam, aut in administrationem perpetuam, concl. 2. n. 27.
- Potest commendari Cardinalibus, & alijs Clericis primarijs Ecclesiarum**, concl. 2. n. 27.
- Ad hoc ut quis eligi possit in Abbatem**, minor annis 25. esse non debet, concl. 2. n. 31. & concl. 72. n. 79.
- Et ratio est, quia Abbas si non actu, saltem in potentia Sacerdos esse debet**, concl. 2. n. 32.
- Fallit tamen, ut ibi num. 33.**
- Declarata, ut ibi n. 34.**
- Secus autem in Abbatissa, quæ non potest eligi nisi sit de annis 30.** concl. 2. n. 31. & concl. 72. num. 79.
- Quod tamen limita procedere, iuxta distinctionem prædictam, de qua in dicta concl. 2. nu. 33. & 34.**
- Abbas electus debet esse de eodem Monasterio**, dummodo tamen ad istud munus reperiatur idoneus, alijs ex aliorum Monachorum Carta eligi ceber, concl. 2. n. 35.
- Et licet debeat esse litteratus**, non tamen est deponendus, si ignorat Grammaticam, dummodo sit peritus Regalæ, concl. 2. n. 36.
- Abbas electores debent esse professi eiusdem Religionis, cuius Prælatum erit eligendus**, concl. 2. n. 37.
- Et electores an possint esse laici**, vide ibidem.
- Abbas electioni interueniunt quandoque laici, & præsertim Principes, ut Electores ab oppressoribus tueantur**, ibidem.
- Abbas unus vni Monasterio solum eligitur, nisi tamen vnum Monasterium esset alteri annexum**, ibi n. 38.
- Et electus tenetur residere in Collegiata, in qua est intitulus, & cuius est Caput, tam ex dispositione Iuris Civilis, quam Concilij Tridentini, & licet habeat aliam Sedem in Cathedrali, non excusatur tamen fructus, & distributiones percipiendo, quando in dicta Collegiata non residet**, ibi n. 40.
- Non ardetur ad residentiam in Cathedrali, licet Sedem honorariam habeat, sine aliqua fructuum participatione, quāuis talis residentia dicatur esse voluntaria, non autem necessaria, ut est illa Collegiata, in qua residere cogitur, ob fructuum subtrahitionem**, ibi n. 42.
- In Abbacia Conuentus, & Cura animarum caret, residere non tenetur**, concl. 2. n. 44.
- Abbacia quando Conuentu, & cura animarum caret, non obligat Abbatem ad residendum**, ibidem.
- Ille dicitur intitulus in Abbacia Regulari, ad quam eligitur, & postea confirmatur**, conclus. 2. n. 45.
- Quando definit esse Abbas, & habitat in beneficio Abbatis, ibi habitare præsumitur iure familiaritatis, & non de iure**, ibi n. 46.
- Deposita Abbacia sine sua culpa plus ceteris Monachis debet honorari**, ibi cum. 45. & seq.
- Non potest esse perpetuus, & quando casus eueniret, eius officium sine culpa deponendi, tunc primum locum post Abbatem obtinet in Choro, & Conuentu**, ibi n. 47.
- Illum perpetuum fieri valde commendat Nauarra, dicens, quod maiora mala ex temporali præfectura, quā ex perpetua oriri possint**, ibi n. 48.
- Contrarium multi laudant, nempe Abbatem temporalem esse magis proficuum**, ibidem.
- Abbatum in dignitate perpetua constitutorum, rigori, & severitati optime prouideri potest per**

Et Materialium.

Visitatores eligendos in Capitulis Generalibus, qui Monasteria in capite, & in membris visitent, ac alia seruari faciant, concl. 2. n. 48.

Abbas creatus ad tempus tempore Capituli, Pontificalia exercere non potest, ibi n. 49.

Et si illum abesse contigerit, in eius locum Prior succedit, qui ea omnia tunc exercere potest, veluti ipse Abbas, ibi n. 50.

Non potest absque sufficienti causa Priorem ab Officio remouere, propter malam administrationem in absentia dicti Abbatis gestam, ibi num. 51.

Item non potest aliquid de nouo erigere, non, vocato Priore, ibi n. 52.

Remoueri potest ab administratione tribus de causis; primo per dilapidationem bonorum; secundo per illius incontinentiam; tertio ob necessitatem translationis ad maius Officium, concl. 2. n. 55.

Non tamen potest deponi nisi a Papa, siue ex illius indultu, ibi n. 55.

Et in casu suspensionis super dilapidatione, tunc uti suspectus ab administratione remoueri potest; nec tunc sufficit cautio de conseruanda indemnitate Ecclesie, ibi n. 58.

Sed non ante, sed post probatam suspensionem ab Officio est remouendus; licet tamen sit eo interim alienatio ei inhihenda, concl. 2. n. 58.

De facto, & ante causae discussionem remouus, in iure spoliatum praesumitur; & tunc ei per Monasterium aliquid debetur, concl. 2. num. 58. & conet. 9. n. 497. & late in verbo Alimenta.

Abbat remouo uti suspecto, quando datur appellatio, vide concl. 2. n. 58.

Et illi non competit alternatiua in collatione beneficiorum, concl. 97. n. 36.

Extende, vt n. 37.

Item quare annulus illi detur, vide conclus. 3. n. 16.

Quando est nullus Diocesis, & habeat iurisdictionem quasi Episcopalem priuatiua, quoad Episcopum; tunc approbare potest suos Capitellanos ad audiendas Confessiones; dummodo ipsi ab Abbate offerantur Episcopo, concl. 2. n. 55. & concl. 3. sub n. 41.

Et quando ei in hoc sit danda manutentio, vide concl. 3. n. 30.

Et licet Canonici Ecclesie Cathedralis praerogatiua tamen non procedant, quando Canonici Collegialiter incedunt, concl. 1. n. 28. & in ratio assignatur.

Dispensare potest ut Monachus, utineat peculi administrationem; sed non peculium ipsum, concl. 1. n. 88.

Et non est inuitus a sua administratione, remouendus nisi consilio de causis, conclus. 4. sub n. 118.

Abbat litiganti cum Monasterio pro recuperanda administratione sue Abbacie, alimenta & sumptus litis debentur, concl. 1. n. 118.

Abbas successor ligatur concordia sua antecessoris; si tamen per Episcopum fuerit confirmata, concl. 1. n. 94. & concl. 2. n. 68.

Abbat si sint soliti obligari aliter, quam ius commune disponat, id seruari debet. concl. 142. sub n. 46.

Abbas successor in ingressu suae administrationis non potest cogi ad debita soluenda ab Antecessore suo facta; nisi tamen fuissent ea pro utilitate, & necessitate Monasterij contracta, ibi n. 59. Non tenentur ea locationi per Rectorem Ecclesiae ad tempus a iure permissum factae, concl. 2. n. 60.

Extende, vt ibi sub n. 61.

Limita ibi n. 79.

ABBATISSA debet eligi virgo; aliis electio esset nulla, concl. 3. n. 1.

Item debet eligi de gremio Monasterij, & quae sit in eo Monialis dignior; dummodo tamen non esset Patrona ea, quae eligere deberet, quia tunc potest idonea, omnia digniori, absque peccato, & in conscientia eligi, concl. 3. n. 2.

Extende, vt ibidem.

Declaratur ibidem, & sub num. 3. ratio assignatur.

Abbatissa electio debet fieri per secreta suffragia, ex ordinatione Sacri Concilij Tridentini, concl. 3. n. 4.

Extende id duobus modis procedere, ibidem.

Et illius electio quando est fideia; tunc Episcopus potest vna cum suo Vicario, vel Secretario, seu alio, quem ipse voluerit, in illius electione, suffragia, siue vota cuiuscumque Monialis ore tenus audire, concl. 3. n. 4.

Sed si postquam fuit electa, diabolico spiritu ducta, se corrumpti permiserit; tunc ipso iure erit priuata, quia eo ipso, quod meritum virginutatis amittit, eo ipso ipso honore Abbatissae priuatur, concl. 3. n. 5.

Declaratur vt ibi sub n. 6.

Solide declaratur sub n. 7.

Extende ibi n. 8.

Abbatissa eligi non potest vna mulier, quae sit illegitima, & ratio est, quia Abbatissa in nomen dignitatis sonat, ad quam personae infimae, et siue illegitimae, non admittuntur; sed bene possunt Religionem proficere, concl. 3. n. 9. & 10.

Item eligi non potest illa Monialis, quae matrem inhonestam habuit, quia filia saepe iter matris sequi solet; & vt vulgo dicitur: Di vacca nascitur ceruus non rediisti, &c. concl. 3. n. 11.

Potest esse etatis annorum triginta, siue eligatur, siue prouideatur, siue etiam coram Episcopo postulatur; dummodo tamen fuerit legitime electa, concl. 3. n. 12.

Declaratur vt ibi n. 13. & 14. & in concl. 74. nu. 79.

& sequitur ibi n. 15.

Contrarium ibi n. 15.

Extende hanc secundam opinionem ibi n. 16.

Subextende ibi n. 17.

Fallit tamen, vt ibidem.

Et legitimae fidei dignitatem habere dicitur, veluti Abbas, cui in administratione aequiparatur Abbatissa, concl. 3. n. 18.

Declaratur tamen, vt ibi n. 19.

Legitime electa administrationem habet, & potest ex se sola Praecuratorem ad lites constituere,

Index Conclusionum,

re, cum id non dicatur arduum esse, in quo sola se ingerere non posset, veluti dicitur, quando ef-
femus in contrahendo, quo casu sola in prae-
iudicium Monasterij agere non potest; sed Superi-
oris licentia esset necessaria, concl. 3. n. 20.

Legitimè electa habet bonorum administrationem, & aliquantulum Iurisdictionis; & propterea potest Moniales ab eorum Officiis sus-
cendere, & prohibere, ne Clerici sibi subiecti in eius Ecclesia celebrent; necnon eos à beneficio sus-
pendere, ac praedendas subtrahere; si tamen le-
gitima causa subsistat, concl. 3. n. 21.

Extende ibi n. 22.

Contrarium, vt ibi n. 23.

Est capax solum civilis, & domesticæ Iurisdic-
tionis, & propterea subditorum conscientias non
obligat; nisi ratione rei, & materis imperat; quæ si grauis fuerit, grauem obligationem con-
tinet, sin minus leuem, concl. 3. n. 23.

Præcipere, ac iubere potest Monialibus, virtute
Sanctæ Obedientiæ, & ratione Voti facti, ne lit-
teras externis scribant, neque illorum litteras
recipiant, nec cum viris alloquantur, nec ad
hortos exeant, ibidem.

Declarat tamen, vt ibidem.

Coarctationem quando habet in Moniales, in eam
Superiores Ordinis tradiderunt, concl. 3. n. 23.

Legitimè electa præstat iuramentum fidelitatis
ratione feudi, quod procedit in francho, & pro
quo seruicium personale non præstatur, ad quod
femine admittuntur, secus verò in feudo recto,
quia illud ad feminas non transit, concl. 3. n. 24.

Caducitatem remittere non potest, sine consensu
sui Capituli, concl. 3. sub n. 24.

Potest non admittere Nouitiam sibi à Patrono
Monasterij præsentatam in fine anni suæ pro-
bationis emittendæ, si non sit idonea, concl. 3.
n. 25.

Repudiare potest hereditatem, siue legatam,
quemadmodum repudiare potest Abbas; & sic
in acquirendis potest Monasterio præiudicare,
concl. 3. n. 26.

Potest Ministros Monasterij, tam masculos,
quàm feminas deputare, & assumere, etiam sine
Patrona Monasterij, cum talia ad Abbatissam
spectent, concl. 3. n. 27.

Cappellanum per Patronum Monasterij præsen-
tatum, impedire potest, ne instituat, veluti si
esset inuenis, vel alio modo non idoneus, & op-
positiones eius sunt admittendæ, concl. 3. n. 28.

Fallit tamen, vt ibi n. 29.

Illæ, & Conuentus si renuat Cappellanum sibi da-
tum, & institutum admittere, possunt à Superio-
ribus compelli per censuras Ecclesiasticas, con-
clus. 3. n. 30.

Abbatissa, vel Abbati quando sit danda manuten-
tio deputandi Cappellanos ad curam amouibi-
les in aliqua Ecclesia sine Abbatia, vide concl. 3.
sub n. 30.

Exempta, si Superiorem non habeat proximum
super se, tunc ipsamet dare poterit licentiam
suis Monialibus suscipiendi Sacramenta, abs-
que alia licentia, etiam Patrono, vel alio Supe-

riore iussis, conclus. 3. num. 47.

Fallit tamen in tribus casibus, vt ibi num. 33. cum
seqq.

Abbatissa licentia debent Moniales Sacramenta,
et alia, quàm à suo Deputato suscipere, non ob-
stare licentia Episcopi, vel Cappellani dicta
Sacramenta suscipiendi; quoniam licentia quo-
que Abbatissæ concurrere debet, conclus. 3.
num. 36.

Abbatissa quando dare, vel negare possit licentiam
Monialibus exeundi extra Monasterium, vide
concl. 3. sub n. 36.

Abbatissa potest etiam Beneficia conferre, & Cle-
ricos instituire, concl. 3. n. 37.

Et potest professionem Monialis recipere, con-
clus. 3. n. 38.

Sed sola, sine Monialibus, non potest aliquam
ad professionem admittere, concl. 3. n. 39.

Abbatissa, neque benedicere, neque confessiones
audire, neque ligare, neque absolueri possunt,
concl. 3. n. 41.

Abbatissa, nec confessiones audire, nec Confes-
sarios deputare potest, concl. 1. sub n. 55.

Et illius electio, vt sit valida, debet confirmari, &
benedici; quia benedictio loco consecrationis
inseruit, concl. 3. n. 44.

Sed si non benedicatur intra annum, debet priua-
ri; immò ipso iure priuata dicitur, conclus. 3.
num. 45.

Fallit in Abbate, qui, etiam quod non benedicatur
intra annum non priuatur, concl. 3. n. 45.

Abbatissa non debet priuari si non fuerit benedi-
cta, quando consuevit in contrarium extat; si-
tè tempus quadraginta annorum desluerit,
intra quod non fuerit facta benedictio; quia,
tunc eam illud tempus supplet, concl. 3. n. 46.

Sed si constet de consuetudine circa benedictio-
nem faciendam continuata, per spatium qua-
draginta annorum, tunc ea de more benedicti
cenetur; si verò de consuetudine per idem tem-
pus probata appareret, eo casu Abbatissæ benedi-
ctione non egeret, concl. 3. n. 47.

Abbatissa, si alia intra tempus quadraginta anno-
rum fuerit benedicta, alia verò non; tunc erit
in illarum potestate benedictionem suscipere,
vel non, concl. 3. n. 47.

Abbatissa excusatur ab omissione benedictionem
petendi, vbi ea de more dari solet, si id ob mor-
bum, siue ob recidivum non debet benedicere
omittatur, vt quia ea legitime benedicti non
possit, siue, quia Abbatissa nondum pacificam
professionem fuerit adepta, conclus. 3. num.
48.

Et quando est exempta, & Romano Pontifici sub-
iecta; tunc benedictio ab eo, vel ab alio, illius
auctoritate venit suscipienda; quemadmodum,
etiam de confirmatione dicitur, secus verò si
Præfesto Monachorum, siue Religiosorum sit
subiecta; quia tunc ab eodem confirmationem,
& benedictionem accipit, concl. 3. n. 48.

Fallit tamen si Abbatissa in Iurisdictione, & po-
tate Episcopi existat; quia tunc ab eo confirmatur, &
benedicatur, sed non ab eodem eligitur, concl. 3. n. 48.

Et

Et Materiarum.

Et forma benedicendi Abbatissam qualis sit, vide ibi num. 49.

Abbatissæ, si in casu nullitatis illius electionis eam & Monasterio ejici contingerit, alimenta debentur; licet non sumptus litis, si super validitate, dictæ electionis disputari acciderit, concl. 3. num. 51.

Contrarium, vt ibi n. 52.

Concorda vt ibi n. 53. & concl. 89. n. 490. cū seqq.

ABBATIA dicitur dignitas, & in multis æquiparatur Episcopatu, quod tamen verum dicas in casibus à iure expressis, aliàs secus, concl. 4. num. 1. & 3.

Abbatis nomine multi intumescunt; licet Abbatiam non habeant, concl. 4. n. 2.

Contrarium quod scilicet Abbatia non sit dignitas, tenent multi, concl. 4. n. 4.

Abbatia dicitur dignitas in primo gradu, & ceteræ dignitates inferiores vocantur, concl. 4. n. 5.

Et debet expediri in Sacro Cōcistorio, velut Episcopatus, & in illius promissione non fit mentio de cura, licet Abbatie imminet, sicut in promissione aliorum beneficiorum, concl. 4. n. 6.

Non cadit sub expectatiua, quia appellatio beneficiorum non continetur Abbatia, sed ea speciali nota est digna, quando sit in 1. gradu, concl. 4. num. 7.

Illa Monialium, quādo erit dignitas, etiam Abbatissa veluti Episcopus dignitatem habebit, concl. 4. n. 8.

Potest esse, quod non sit dignitas, & quod neque curam, autem, nec aliam prerogatiuam habeat; immo potest cōsuetudine introduci, quod scilicet beneficium suam naturam amittat, concl. 4. n. 9.

Licet antiquitus non diceretur dignitas, sed onus & propterea dicto tempore poterat vnus esse Abbas, licet Iurisdictionis in capax; secus autem hodiernis temporibus, quia non assumitur, nisi Clericus, & nisi ille qui possit esse Sacerdos, concl. 4. n. 10.

Abbatis nomen potius est sollicitudinis, quā honoris, concl. 4. num. 10.

Abbatiam habet Iurisdictionē quoque & merū, ac mixtum Imperium habere dicitur, & propterea etiam excommunicare poterit, concl. 4. n. 10.

Et illa verē est cōnumerāda inter beneficia maiora, licet aliqui de hoc dubitarint, concl. 4. n. 11.

Abbatie possunt commendari ad tempus, vel in perpetuum, concl. 4. n. 12.

Sed tunc Abbatia commendatur ad tempus, quādo mortuo Abbate committitur Monasterium Curæ, vel fidei alicuius Depositarij, siue Tutoris licet tunc talis non cōsecratur beneficiarius, concl. 4. n. 12.

Item commendari in perpetuum dicitur, quando alicui committitur illius vita durāte, cum facultate disponendi de fructibus, vt verus beneficiarius, & iste modus inducit Canonicum titulum, concl. 4. n. 13.

Et semel à Summo Pontifice commendata ad tempus, adeo remanet Sedi Apostolicæ affecta, vt amplius ab Episcopo in commendam tradi ne-

queat, concl. 4. n. 14.

Abbatie idoneis personis sunt conferendæ, & qualis idoneitas sit necessaria, vide, concl. 4. n. 15. remissiuè.

Non possunt obtineri ab illegitimè natis, absque dispensatione, etiam si defectus esset occultus, conclus. 4. n. 16.

Fallit tamen, quando quis egeret acceptare, quia tunc dispensatione non indigeret, concl. 4. num. 16.

Abbatie limites, quando sunt probandi, tunc leniores probationes, immò sola indicia, & coniecturæ sufficient, concl. 4. n. 18.

Fallit tamen ibi sub n. 19.

Et quando dicatur potius sita in vno territorio quā in alio vide, concl. 4. n. 20.

Sed si probetur, quod sit sita intra fines alicuius Diocesis, tunc dicitur de ipsa Diocesi, & sic intra limites illius, etiam si ea esset exempta, concl. 4. num. 21.

Et quando dicitur esse in Diocesi, tunc illa, ac eius districtus per Episcopum visitari potest, licet esset exempta; secus tamen, quando esset penitus suppressa Ordinarij Iurisdictioni, quia tunc illa, & districtus per Episcopum visitari non posset, concl. 4. n. 22.

Sed ad hoc, vt dicatur ab Ordinario exempta, & Papæ subiecta requiritur cursus centum annorum, concl. 4. n. 23.

ABLVRATIO in suspecto de heresi quid operetur vide, concl. 12. 4. n. 17. cum seqq.

ABLATIVI absoluti regulariter cōditionem important, concl. 5. n. 1.

Et cōditio habet maiorem vim, quā aliæ cōditiones habeant, concl. 5. n. 15.

Ablatiuus absolutus de stylo Signaturæ quid operetur, vide concl. 5. n. 2. & seqq.

Ablatiui absoluti debent impleri in forma specifica, concl. 5. n. 16.

Non semper cōditionem important, sed aliquando stant per modum suppositi, concl. 5. n. 17.

Prolati ab habente potestatem disponendi non cōditionem, sed dispositionem important, conclus. 5. n. 18.

Et tūc dispositionem important, quando referuntur ad eos, quos testator grauare potest, concl. 5. num. 19.

Ablatiuus casus tempus imperfectum significat, concl. 5. n. 20. Plura vide in verbo casus.

ABLATIVUM de facto non inducit permissionem auferendi propria auctoritate, & de facto, sed remediō ciuili opus est, concl. 5. n. 22. Intellige tamen vt ibi n. 24. cum seqq.

ABOLITIO dicitur processus cancellatio, & quædam est publica, & quædam priuata; Item alia dicitur legalis alia tero generalis, concl. 6. num. 1.

Publica, & generalis ea est, quæ per solum Principem multis de causis fieri solet, & præsertim ob natalia sui Filij, aut ob rem ab eo prospere gestā veluti si contra hostes victoriam reportasset, & illius effectus est, ne accusator Turpianum incidat, concl. 6. n. 1.

Et

Et Materiarum.

Et petita dicitur, quando impetratur à Principe, vel à Iudice, cum causę cognitione; veluti de eo qui per errorem alium accusauit, & in hac abolitione quę sint necessaria, vide ibi n. 2.

Datur à Iudice, quando reus non fuit passus intra 30. dies, etiam eodem reo inuito, concl. 6. n. 2.

Et legalis ab ipsa lege concedi solet; veluti, quando accusator, vel reus mortuus est, & alius subrogatur ad litem consequendam, concl. 6. n. 3.

Generalis in dubio crimen falsi non comprehendit; sed de eo specialis mentio fieri debet, conclus. 6. num. 3.

Extende primo, quod neque ea extendatur ad crimen scilicet Maiestatis, concl. 6. n. 4.

Extende secundo, quod nec minus ad delictum falsę monetę venit extendenda; secus autem, quando certa scientia Principis concurreret, concl. 6. num. 5.

Abolitionem siue commutatum solus Princeps concedere potest, atque banuitos absolueri, conclus. 6. n. 6.

Et illam, seu carceratorum liberatorem concedere potest Regina in eius felici, atque iucundo aduentu, cum ea priuilegijs mariti gaudere soleat, concl. 6. n. 8.

Legalis mortuo accusatore suum fortitur effectus, quando tamen lis non fuit contestata, neque heredes, vel alij, eum de nouo repetant, & accusent, neque etiam Index velit in accusatione procedere; secus autem si lis fuerit contestata, & heredes in tempore, se ad causę prosecutionem offerant personas legitimando, & illuc quę factum ratificando, concl. 6. n. 9.

Generalis presentes processus; non autem futuros amplectitur, concl. 6. n. 10.

Generalis non comprehendit receptantem de crimine scilicet Maiestatis inquisitum, conclus. 6. num. 11.

Generalis concessa non extenditur ad falsarium, ob illius delicti enormitatem, in quo Deus, Iudex, & pars offenduntur; nisi de eo specialis mentio facta fuisset, conclus. 6. n. 12.

Et quę conceditur delinquentibus extirpantibus latrones comprehendit solum delinquentes ante; non autem post concessum indultum, conclus. 6. num. 19.

Non extenditur, ad delicta liquida, concl. 6. n. 13.

Et ea licet processus tollat, non tamen infamiam delet, ex delicto remisso prouenientem; nisi ea quoque expressę fuerit remissa; quia tunc cum delicto dicta infamia extinguetur, concl. 6. n. 20.

Neque extenditur ad discipulos, & vagabundos, quia illi debent à patria expelli, & operi publico applicari, & eò magis, quando isti tales essent inuites, ac eorum mora esset Ciuitati periculosa, concl. 6. n. 14.

Item, ad crimen raptus virginum non extenditur, concl. 6. n. 15.

Neque extenditur ad crimen falsę monetę, quia illud parimodo dicitur offensus facta in Principem, concl. 6. n. 16.

Item, non extenditur, ad crimen Parricidij, quia, iste casus est horribilis, & grauissimus, & quem

facile Princeps exceptuallet, si sciuiisset; Immo isto casu quilibet de simplici scientia teneretur, & in eo minima subreptio gratiæ vitiat, concl. 6. n. 17. Neque etiam extenditur ad res feudales, si id expresse non dicatur, concl. 6. n. 18.

Abolitiones peti possunt per Procuratores, sed eorum verificatio, non nisi parte presente fieri potest, conclus. 6. n. 16.

Et quando censentur inducitur in Vrbe Romę, ob mortem Summi Pontificis, vide concl. 6. n. 27.

Abolitionem obitina, non ob id censetur fateri delictum, concl. 6. n. 28.

ABORTVM illud dicitur, quando mulier partum edit ante tempus vi ventri illata, illudque crudele facinus appellatur, concl. 7. n. 1.

Illud diuersis respectibus à personis improbis, & iniquis callide procurari solet, & sepe, vt eorum libidinem expleant, & aliquando, vt illorum scelus non detegatur; multoties etiam, quia satis odio habetur, & plerumque fit illud, vt mulieres, medicamentis adhibitis, steriles efficiantur, ne genitores, nimie prolis procreatione, pauperes fiant; & quandoque, vt bona mulieris, ob defectum prolis, ad obstantes reuertantur, concl. 7. num. 1.

Et istud crimen, ad hoc, vt effugiatur, Sixtus V. Constitutionem edidit, vbi nouas penas imponit ijs, qui quouis modo istud delictum patrant; Clericos præsertim omni priuilegio Clericali, ac beneficijs priuando, illosque ad futura inhabilitando, concl. 7. n. 1.

Contrarium tamen ibi d. n. 1.

Extende, ibi d. n. 1. in fine.

De mortis procurans, secundum prophanas leges, incidit in penam l. si quis aliquid la. 2. §. qui abortionis. ff. de penis, concl. 7. n. 2.

Declarat tamen id esse verum, quando fœtus erat animatus; secus verò si inanimatus, conclus. 7. nem. 3.

Et tunc fœtus animatus dicitur in die 40. si sumus in masculo, ab ipso conceptu; in femina, autem quando sumus, in die 60. ibidem.

Et quando illius questio oritur, tunc puer abortiuus, seu alter fœtus semper in debitum tempus natus præsumitur, concl. 7. n. 4.

Et abortus pœnæ extenduntur etiam ad occidentem infantem iam natum, conclus. 7. n. 5.

Declarat illud esse verum, si illa quatuor concurrant, vt ibidem.

Abortui animato causam dans, de homicidio puniatur, conclus. 7. n. 6.

Extende procedere, vt ibidem n. 6.

Et illius pœna potest minui, & augeri, iuxta casum, & qualitatum contingentiam, concl. 7. num. 6.

Et de huiusmodi pœna non tenetur ille, qui cum muliere iam prægnanti saltauit, abortu iam secuto; quia tunc non solum ille ab irregularitate excusatur; verum etiam à pœna abortus; Quod tamen declaratur verum, si saltatio illa fuit licita, & non dolosa, concl. 7. n. 7.

Item huiusmodi pœna non puniatur illa mulier, quæ proprijs visceribus vim intulerit.

Et Materiarum.

- & abortum indè fecerit, concl. 7. n. 8.

Et hæc pœna mulier non tenetur, quæ doloribus ventris impulsâ ad latrinam accessit, & ibi partum in eâ effudit, asserens, se nesciisse esse prægnantem, concl. 7. n. 9.

Item neq; tenetur ille, qui non fuit in dolo, & sie mulierem esse prægnantem ignorante, ex ea ratione, quia animus, & intentio distinguunt maleficiâ, concl. 7. n. 10.

Neque hæc pœna tenetur ille, qui dedit poculum mulieri ad eam ingrauidandam; sed illa, sumpto dicto poculo obierit, ex eadem ratione, quia animus, & intentio maleficiâ distinguunt, concl. 7. n. 11.

Veluti de ea non tenetur Medicus, qui ad evitandam infamiam, & aliorum offensionem vñs fuerit remedio, ne partus ederetur; quod tamen intelligi procedere, si probabiliter magnam fore opturam infamiam crederetur, vt puta ne Monialis, post sacrilegum concubitus, partum emittat, siue ne illustris puella in domo parentum grauida reperiat, concl. 7. n. 12.

Declarâ, vt ibidem.

Extende, quòd neque Medicus poterit medicamentum abortus mulieri prægnanti a dhibere, dum de eius salute dubitetur, quando sumus in animato, concl. 7. n. 12.

Item huiusmodi pœnæ sunt quoque ijs infligendæ, qui consilium, & remedia ad abortum prægnanti præbuere, concl. 7. n. 13.

Contrarium vt ibi n. 14.

Concorda, vt ibi n. 15.

Et illud procurans mulier ad id sumendo poculū pœna vñi supplicij afficienda venit, concl. 7. n. 16.

Falsit tamen, vt ibi n. 17.

Et hæc pœna in muliere iuxta Consil. Neapol. est, vt sustinetur, & deinde in Monasterium detradatur, quod intelligi verum secundum auctorem, quando censemus in muliere ignobili; Secus vero in nobili, quia tunc illi pœna sustigationis non esset infligenda, sed alia magis honorifica, ad hoc ne toto generi suæ familiæ tanta irrogetur infamia, concl. 7. n. 18.

Illud crimen, tam mulieres, quam homines ausu gerere, & d. tam crudeli, ac nefando scelere se abstinere debent, concl. 7. n. 19.

Abortus causâ, an potius febri, & morbillis mulier obesse dicatur, vide concl. 7. n. 20.

ABSEN. pluribus modis, quis in iure dicitur, concl. 8. n. 1.

Et talis ille dicitur, qui non est in Ciuitate, conclus. 8. num. 2.

Dicitur secundum subiectam materiam, & in materia stipulationis ille absens dicitur, qui non intelligit, concl. 8. n. 2.

Et in materia iudicij talis ille dicitur, qui non est in loco iudicij, concl. 8. n. 2.

In materia præscriptionis, dicitur, qui non est in Prouincia, concl. 8. n. 2.

Item talis dicitur arbitrio iudicis, conclus. 8. n. 3.

Absens, et præsens, quis dicatur, & quotuplex sit absentia, vide concl. 8. n. 4.

Absentiarum quinq; sunt species, & prima necessaria, & probabilis militum; Secunda necessaria improbabilis relegatorum; Tertia necessaria secolarum; Quarta voluntaria sine contumacia mercatorum; Quinta voluntaria eum dolo, & affectatione contumacium, & relegatorum, concl. 8. n. 5.

Et illa, vel est ordinaria, quæ datur in illis, qui alibi domicilium habent, & ordinariè ab vna Ciuitate absunt; vel est extraordinaria, quæ contingit in habentibus domicilium hic, qui postea incipiunt ab esse, & tunc diuiditur, quia aut est necessaria, aut voluntaria; & iterum, vtrique species subdividitur, quia, vel laudabilis, vel vituperabilis, seu neutra, conclus. 8. num. 6.

Necessaria vituperabilis est, qualis datur in relegato, & ea non est iusta causa restitutionis in integrum, quia non est conueniens, quòd quis ex sua improbitate ius consequatur, conclus. 8. num. 8.

Necessaria laudabilis est, quæ datur in milite, vel in legato, vel in eo, qui mittitur ad extirpandos facinorosos homines, & hæc est iusta causa restitutionis in integrum, veluti si durante huiusmodi absentia viucapio fuerit completâ, concl. 8. n. 7.

Et illa post delictum emanata, absentem releuare non potest, concl. 8. n. 8.

Necessaria neutralis, idest, nec laudabilis, nec vituperabilis dicitur ea, qualis est in eo, qui detinetur à latronibus, vel abest causa litis, & hæc dicitur iusta causa, ita, vt succurratur absenti cõtra vñsceptionem in sua absentia completâ, concl. 8. n. 9.

Et voluntaria laudabilis est in Scholare absente causa studij, & est iusta causa, vt ei succurratur, concl. 8. n. 10.

Quod procedit etiam, si in Patria sua adesset Gymnasium sufficiens, ibidem n. 10.

Sed voluntaria vituperabilis est ea, quæ contingit in eo, qui abest causa otij, vel voluptatis, & ea non est iusta causa, vt succurratur, conclus. 8. n. 11.

Voluntaria verò neutra, idest, nec laudabilis, nec vituperabilis, qualis est ea, quæ contingit in mercatore, non videtur esse iusta causa restitutionis in integrum, concl. 8. n. 12.

In Mercatore secundum communem opinionem est iusta causa restitutionis in integrum, & ratio est, quia Mercatura est vtilis Reipublicæ, vt es ea facilius inter homines commercium suslineatur, concl. 8. n. 14.

Absentes ex legitimo impedimento, pro præsentibus habentur, concl. 97. sub a. 51.

Causa studiorum, seu militiæ, pro præsentibus, habentur, & gaudent commodis, & privilegijs præsentium; Vnde si est imposita pœna non commemoranti in certo loco, tunc non comprehenditur absens causa studij, vel militiæ; Quemadmodum etiam dicitur de absentia illa voti adimplendi causâ, conclus. 8. num. 15.

Index Conclusionum,

Absentibus causa pectis, & ob aeris intemperiem, necnon ob capitales inimicitias, & infirmitatē prena non imponitur, concl. 8. n. 16.

Vt inuēt absentia est necesse illius causas probare, aliis absentiam solum allegare non sufficeret, concl. 8. n. 16.

Absenti Clerico à seruitio suæ Ecclesie, ex iusta tamen, & laudabili causa fructus, & distributiones debentur, concl. 8. n. 17. & concl. 1. n. 129.

Et quando Clericus est absens, ad hoc, vt possit percipere fructus, & distributiones, non est sufficiens licentia solum Capituli; sed requiritur, vt illa etiam Episcopi nedum petatur, sed obtineatur, concl. 8. n. 18. 19. & 22.

Absens Clericus, ex priuilegio causa studij, distributiones quotidianas non percipit, etiam si illud Priuilegium fuisset obtentum à Papa, & concl. 8. n. 24.

Absens non dicitur, qui causa studij alibi commoratur, conclus. 8. n. 11.

Absens causa studij, non potest percipere fructus, & distributiones beneficii, etiam si habeat licentia Papæ, nisi concurrat licentia Ordinarij loci, in quo beneficium est situm, & concl. 8. n. 25.

Et absens per septennium causa studij ab Ecclesijs etiam Curatis cum licentia Papæ, non tenetur intra illud tempus ad Sacerdotium promoueri, concl. 8. n. 26.

Secus, si cum licentia tantum Episcopi, ibidem. Sed si sit absens Clericus, & illi Capitulum præstiterit impedimentum, illudque sit in culpa, vt ille non resideat, tunc distributiones percipit, ibi n. 27.

Et Capitulum, quando ad id dicatur esse in culpa vide ibidem.

Absens, si sit Clericus à seruitio suæ Ecclesie oblitus, quam cū Capitulo habet sibi indebitē moram fructus, & distributiones lucratur, & concl. 8. n. 28.

Et licet quando dicatur nulla causa absentie, vide conclus. 8. num. 22.

Absens à seruitio suæ Ecclesie, si tolleratur in Verbo ex permissione Vicegerentis, tunc non solum excusatur à prenis cōtra non residentes promulgatis, sed etiam aliquando fructus lucratur, ibi n. 33.

Absentes aliquando fructus percipere solent, vt ibidem. Non tamē percipiunt distributiones, quæ interestibus tantum conceduntur, concl. 8. n. 34.

Extende etiam si absens haberetur pro præsete, quia distributiones debentur verè, & cum effectu interestibus, concl. 8. n. 35.

Fallit, si absentia esset cū licentia Papæ, vel causa studiorum, quia tunc lucraretur distributiones certas, non tamē illas incertas, quæ distribuntur tantum inter eos, qui verè inter sunt, & inseruiunt quotidie statis horis, & concl. 8. n. 36.

Itē fallit alijs modis, prout in dicta, & concl. 8. n. 39.

Absentia non voluntaria; sed causata ab infirmitate, siue alio facto simili, non residentem excusat, & concl. 8. n. 39. in fin.

Absens à loco beneficii tempore pestis fructus præcipuos, & principales percipit, non tamen quotidianas distributiones habet, nisi consuetudine obtentum esset, eas absenti ex iusta causa, vel ob utilitatem Ecclesie dari, & concl. 8. n. 37.

Absens per annum, nedum distributionibus; sed

etiam medietate fructuum priuatur, & si perseveret abesse, beneficio priuanduserit, & concl. 8. n. 37. Sed talis beneficio priuari non potest, nisi prius trina monitio præcedat, ac postea per sex menses fuerit expectatus, & concl. 128. n. 289.

Et quando condemnari debet, saltem citandus est per Edictum, siue per audientiam contradictarum, & concl. 8. n. 40.

Sed excommunicandus si sit absens non citatur per edictum, neque per contradictas, quia citationes tali modo factæ, non sufficiunt, sed bene tunc illius Procurator excommunicari potest, & concl. 8. n. 40.

Absens per trinā citationem est conueniendus, non autē per vnā tantū perceptoriam, & concl. 8. n. 41.

Absens malitiosè ille dicitur, qui in beneficio residere tenetur, & concl. 8. n. 40.

Absens malitiosè, & sic dedit opera, non est vocandus ad faciendam electionem, & presentationem; quemadmodum nec etiam si esset in eadem Prouincia, vel Diocesi, & concl. 131. sub n. 13.

Absentes non sunt necessariò vocandi ex vi clausulæ vacatis vocandis, & concl. 85. n. 60. & concl. 125. n. 522.

Absentes à Capitulo non sunt necessariò expectandi in alienatione rei Ecclesie, & concl. 85. n. 304.

Absens legitime non condemnatur in expensis, & concl. 8. n. 30.

Contrarium habetur ibi n. 31.

Concorda, vt ibidem n. 32.

Et talis quis non dicitur, si tempus sit decursum propter distantiam loci, ad adeundam residentiam, quia illud in absentia non computatur, & concl. 8. n. 44.

Absentes quando, & quomodo sint vocandi in electione Episcopi, vel Abatis, vide conclus. 1. n. 75. & concl. 131. n. 13.

Absentes vocati, & non expectati recuperare debent expensas itineris, & concl. 1. n. 75.

Absentia, vel presentia alterius ab allegante illam, est probanda, & concl. 8. n. 46.

Fallit, si essent in his, qui sunt eiusdem Ciuitatis, & loci, quia tunc presentia præsumitur, & conclus. 8. num. 47.

Absentia, & ignorantia, quando excusent, vide, & concl. 50. n. 20. & seqq.

Absens pro laudabili, ac necessaria occasione à quocunq; defesse potest, & publicè utilitatis est, vt quis pro eo verba faciens audiatur, & c. 8. n. 48.

Absens, & impotens generare non potest, & conclus. 69. n. 36.

ABSENTI donatio fieri potest, Notario eius nomine stipulante, & concl. 9. n. 1.

Et illi, ac omnibus alijs, quorum interest stipulatione Notarij ius acquiritur, & præsertim accedente Clausula camerali, quæ in vêtre habet stipulatione p. omnibus, quorum interest, & concl. 9. n. 2. & 3.

Ius acquiritur accedente iuramento, quia illud de sui natura operatur, vt actio sine cessione acquiritur, & concl. 9. n. 4.

Item ius acquiritur ex Instrumēto guarantigato, vel obligatione Camerale continente, vt ibi n. 5.

Sed illud ius acquiritur; dummodo illius ratificatio.

Et Materialium.

tio, & acceptatio subsequatur, concl. 9. n. 6.
 Abiens, quando agit ad effectum, ut ei ius, siue Dominium fuerit acquisitum, tunc est prius necessaria acceptatio, licet tamen dicta acceptatione nondum lecta, non possit amplius obligas se premittre, & à iâ promisso recedere, cōcl. 9. n. 7 & 8
 Absenti, ut ius acquiratur, ea ratificatio, & acceptatio sufficit, quæ deducitur ex sola illius scientia, absque alio actu positivo, concl. 9. n. 10.
 Absētis scientia præsumitur, quando versatur in his, quæ cōmodū, & utilitatē afferūt, eaq; solis præsuppositionibus, & cōiecturis probatur, cōcl. 9. n. 11.
 Absēntis non præsumuntur informati de eorum affinitate. concl. 76. n. 17.
 Absens præsumitur ignarus, concl. 9. n. 12.
 Absens, & infirmus non præsumitur scire ea, quæ publicè sunt in Civitate, concl. 9. n. 13.
 Licet præsumatur ignarus, tamē id nō procedit, ut potē, quādo matrimon. fuit clādestinē factū, quia tūc ex illo clādestino actu ignorātia impedimēti in cōiugibus nō præsumitur, cōcl. 9. n. 15
 Absenti beneficiū cōferri, & ad illud præstari ipse potest, & sufficit pro eius validitate, quod postea eius ratificatio subsequatur, concl. 9. n. 16.
 Et illi animo potest acquiri per amicū, dūmodo postea acquisitionis ratificatio subsequatur, concl. 9. n. 20.
 Absens ad beneficiū præsentari, ac illud ei cōferri potest, concl. 9. n. 16.
 Contrarium tamen tenent multi ibidem, nu. 17. & concl. 1. n. 152.
 Concordat vlt. ibi. n. 2. & cōcl. 9.
 Absens, quando fuit præsentatus examini non debet, & præsertim, quādo esset notus habenti illum insuturere, concl. 9. n. 19
 Absens, ut legitimè præstetur, quæ requirantur vide cōcl. 9. n. 18.
 Absentis favore, quando apoca priuata probet, vide cōcl. 123. n. 12. & 22.
ABSOLVTIO ab excommunicatione solet peti in foro exteriori in duobus casibus, & primo quando offensā, siue contumacia est publica, secundo, quando est dubia, concl. 10. n. 1.
 Declaratq; quando est dubia, tunc cautio debet præstari de stando luri &c. ibidem.
 Secus verò in foro conscientie, vbi nil aliud attenditur, nisi id, quod ipse penitens de se cōfiteatur, & qualiter se accusat, concl. 10. n. 1.
 Sed à censuris laicus in Cura dari non solet, nisi prius parito iudicato, concl. 10. n. 2.
 Itē à censuris petita non datur, nisi præstita cautione de soluēda pensione ad omne mandatum Rotæ, concl. 10. n. 3.
 Dari nō potest excommunicato ad instantiā partis in foro exteriori, sub pretextu impotētis, nisi de licētia partis, vel nisi illa citata eius impotētia probet coram eodē iudice excommunicatore, concl. 10. n. 4.
 Fallit tamen, vt ibi n. 5.
 Et absolui regulariter nō potest excommunicatus per Cōfessariū in vim Bullæ Cruciatæ in foro penitentiali, parte, & iudice imutis, ne ordo iudicialis per turbetur cū scādalo; secus autē, si

Iudex Iōge ab excommunicato distaret; quia tūc posset impotētē absoluerē cū cautione Iuratoria, si alterū meliorē dare nō poterit, c. 10. n. 6. 7
 Item absolui debet Iudex excommunicatus ex eo, quia in Bullā in Cura Dñi incidit, Ecclesiastica bona sequestrando; dūmodo debitā satisfactionem offerat, etiam si id pars fieri renueret, concl. 10. n. 8.
 Et ea dari potest à Nuncio Apostolico ad tēpus, ob diuturnam absentiā, vel longam distantiā Iudicis & communicatoris, concl. 10. n. 9.
 Extendit ibi n. 10.
 Et quādo, & à quibus personis in vim Bullæ Cruciatæ dari possit & communicato, quoad forū interius, vide concl. 10. n. 11. cum seqq.
 Absolutio ab excommunicatione à tota de stylo cōcedi solet, cū reincidētia, etiā nō cognita causa, in Festsuitantibus Natiuitatis, & Resurrectionis Christi, concl. 10. num. 13.
 Et quoad forū interius, quādo possit dari infirmo excommunicato ab alio, quā ab eo, quia absoluerē debebat, & quid postea absolutus facere teneatur, postquā cōualuerit, cōcl. 10. n. 19. 20.
 Et quando secundum forum exterius dicatur absolutus vide ibidem n. 21.
 Itē, quādo pro eo post mortē orari, ac missæ celebrari, nec non in loco sacro sepeliri possit, vide ibidem.
 Et dari potest à legato de latere illi, qui eū grauitē lēdit, & ei iniuriā remittere valet, quoad forum interius, ac secus quoad illud exterius, conclus. 10. n. 23.
 Absolutio petere, quādo non paretur iterū causā cognita, remittitū fieri debet, cōcl. 10. n. 24.
 Absolutio à censuris datur, vt causā apertus cognoscatur, licet illa semper cum reincidētia deducatur, concl. 10. num. 24.
 A censuris cōcessa, irregularitē nō cōprehendit, cū irregularitas nō sit censurā, concl. 10. n. 25.
 A censuris nō datur, nisi cōstituto de earum nullitate, siue iniustitia, cōcl. 10. n. 26. & vide c. 135. n. 89.
 Item à censuris non datur, nisi dubium iuris, & facti probabile adsit, concl. 11. n. 27.
 Secus verò, quādo illud adesset, quia tūc ea cōcederetur ad cautelā, tam ab illis latis ab homine quā à Iure, quod enim quoq; procedit in illis per Synodalia statuta latis, concl. 10. n. 27.
 Et quādo dubiū probabile dicatur, vide ibidem.
 Absoluerē potest Episcopus suos subditos in sua Diocesi ab omni suspensione Iuris, & à sedē Apostolicæ reservata in foro interiori; dūmodo delictum in illo exteriori non fuerit deductum, concl. 10. n. 28.
 Extendit idem in irregularitate pari modo procedere ibidem n. 28.
 Extendit 2. procedere etiam in alijs sexdecim casibus, ibidem d. n. 29. vsq; ad si.
 Et illa, quando statim sit concedenda à censuris, siue postquam de earum nullitate fuerit doctū, erit distinguendum, vt ibidem, n. 32.
 Sed vni concedēda venit ad cautelā implicet causā excommunicationis non alleget, concl. 10. n. 33.
 Erit impartiēda ei, qui eam petit allegando eam

Index Conclusionum,

fuisse iniuste latam; etiam si manifesta offensio non probetur; Item siue ea simpliciter, siue ad cautelam petatur, concl. 10. n. 54.

Est dāda petitiō ea simpliciter, siue ad cautelā; licet solum opponat exceptionē manifeste iniustitiz, siue offēse in genere, concl. 10. n. 55.

Et illa ad cautelam est valde extraordinaria, & valde prāiudicialis, itaut pro ea impediendū lūramētum non sit recipiendū, hec cautio prāiūda venit, vt satisfactio euitetur, concl. 10. n. 56.

Fallit tamen, vt ibi n. 57.

Et illius petitiō ad cautelā fit in dubio, ob periculum eommunionis, vel lēisionis iustitiz, conclus. 10. n. 58.

Abolutio ad cautelam, quomodo, quando, a quibus personis, & cum quibus clausulis concedatur, vide concl. 10. sub n. 58. remissive.

Et ad cautelam petita ab excommunicato, non est danda, nisi prius citata parte, iuret de parēdo mandatis Ecclesiæ, concl. 10. n. 59.

Extēde, vt ibi n. 60.

Abolutio ad cautelā petita, si alicui a Sacra Pœnitentiaria, siue ab alio Superiore cōmitteretur, tunc confessarius in foro pœnitentiali, non tenetur prædicta requisita exigere, sed tunc sufficeret pœnitentem monere de satisfaciēdo debito, vel offēsa, si appareret illum fuisse legitime excommunicatum, concl. 10. n. 61.

Et ad cautelam dari solet excommunicatio ab Auditore Rotæ de lylo, absque quōdā remittatur ad Ordinarium excommunicantem, concl. 10. num. 63.

Et illa a censuris non nisi ab habente speciale mandatum peti potest, concl. 10. n. 64. & n. 68. & seqq.

Abolutionem Prior petere non potest a Pro-Monachis, ac subditis non absentibus absque speciali mandato, concl. 10. n. 65.

Abolutio non impartitur nisi contrito, & petenti, concl. 10. n. 65.

Fallit tamen, & declara, vt ibi n. 66.

Et ea petita, si esset solum restricta, & ad aliquas particulares censuras limitata, omnem abolutionem a quibusvis censuris non compræheudit, concl. 10. n. 67.

Illam obtinens ab vnā excommunicatione, eā alteram non contingit, neque auget, & propterea, quoad illam expressam subreptio non datur, concl. 10. n. 68.

Et ea vnicōcessa ad effectū dicēdi missam in vno loco, non intelligitur simpliciter, & inde finitē concessa, quoad omnes locos concl. 10. n. 69.

Abolutus in vna parte, in altera censetur condemnatus, concl. 10. n. 70.

Et illam petens ab excommunicatione, non censetur fateri se excommunicatum, quia abolutio peti potest ad cautelam, concl. 10. n. 71.

Fallit tamen primo, quando in præcibus factum taliter narratur, ex quo verē excommunicatio eliceretur, concl. 10. n. 72.

Fallit quatuor modis, vt ibi n. 73. cum seqq.

Et peti non potest, nisi ab eo speciale mandatum habente, concl. 10. n. 78.

Nec eo casu opus esset exprimere Instrumentū procuræ in supplicatione, concl. 10. n. 79.

Fallit in foro interiori, vbi mandatū procuræ ad abolutionē petendā nō est necessariū, quia cōfessio Sacramētalis non potest fieri, nisi per ipsum, concl. 10. n. 81.

Et petita ab habēte speciale mandatū, potest ea quoq; obtineri in diebus feriatis, cōcl. 10. n. 80.

Et eam petens simpliciter, non obid conualidat excommunicationem nullā, nec dicta petitiō retrahitur ad eam conualidandā, cōcl. 10. n. 82.

Et quando dicatur nulla, vide concl. 10. n. 83.

Et vt obtineatur, veluti mādatum debet esse speciale, ita etiam commissio debet esse specialis ad eam petendam ad cautelam, concl. 10. n. 84.

Item in quibus easibus sit petenda ad cautelam, vide concl. 10. n. 85.

Aboluti quādo, & a quibus quis possit ab excommunicatione incurra, ob violentas manus in Clericum, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Et potest concedi a Iudice a quo, appellatiō pendente, & præsertim, quando excommunicatus staret in articulo mortis, concl. 10. n. 86.

Extēde procedere, vt ibi n. 86.

Declarata, vt ibidem, d. n. 86.

Sed illam petēs a Iudice a quo debet esse eatus eam petere, ob periculum mortis non renūciādo appellatiōni, concl. 10. n. 86.

Aboluere potest Iudex Clericum etiā maiori excommunicatione innodatum, interdīctum, ac suspensum constitutum in articulo mortis, absque irregularitatis incurra a quibuscumque peccatis, concl. 10. n. 87.

Et illa semper censetur ab eo impetrata, ad cuius ratorem tendit, concl. 10. n. 88.

Fallit tamen iuxta stylum Rotæ, vt ibidem.

Extēde, vt ibi n. 89.

Contrarium ibidem.

Sed tenēdo opiniōē secundā, Extēde, vt ibi n. 90.

Et præsumitur a principali obtenta, quādo sæpius fuisse petita, vel saltem de eius ordine, quia tunc pluralitas dispensationum omnem fraudis suspiciōem tollit, concl. 10. n. 92.

Item præsumitur a principali obtēta ex illius vsu & produciōe, quia producēs scripturā censetur fateri omnia in ea cōtenta, concl. 10. n. 92.

Et ea ab excommunicato petita excludit illius infordescētiā, etiā si abolutio fuerit expedita, sed postea excommunicatus litteras abolutionis nō receperisset, cōcl. 10. n. 93. & ibi ratio assignatur.

Extēde multo magis procedere, ibi sub n. 94.

Fallit tamen, quādo quis per triennium in excommunicatione stetit, quia tunc ad effectū euitandæ infordescētiæ nō videretur excusatus per tūcū tempus, in iō tunc se suspensum de hæresi ostenderet, concl. 10. n. 95.

Abolutio a censuris in vim Bullæ cruciatæ suffragatur, quoad validitatem impetrationis beneficii Ecclesiastici, concl. 10. n. 7.

Et illa a censuris non soluenti pensionem datur sub pretextu paupertatis, si tamen ea fuerit probata, & non alijs, concl. 10. n. 95.

Abolutio an detur ab hæresi occulta, vel a facultate

Et Materialium.

late denuncians complicem haresis. vide. concl. 11. n. 69.

Et in foro exteriori a censuris datur sub certis ceremoniis, & primo excommunicatus iurat seruare mandata Ecclesie, quæ sibi fient. secundò, quod parti satisfacies, si debitum aut contumacia est manifesta. tertio absolutio datur, cum recitatione Psalmi Miserere, cum percussione super humeros, virga, fuste, aut flagellis, cum certis versibus, & orationibus. concl. 10. n. 97.

Extende, quod si laicus eam formam non seruet, sed solù verbo, absolueret peccaret, sed venialetur, remoto tamen contemptu, & scandalo, licet tunc absolutio valeret. concl. 10. n. 98.

Absolutionem petens ab excommunicatione in libello, an ipsam excommunicationem probet vide. concl. 165. n. 755. & seqq.

Absolutio illius, qui offendit Clericum, quando sit danda ab Episcopo, siue a Papa. vide in. concl. 10. n. 100. cum seqq.

Absolutus ab excommunicatione ordines, & beneficia recipere potest, si nullâ irregularitatem contraxit. concl. 124. sub n. 27.

ABSOLUTIO à iuramento super aliquo contractu prestituto, in primis, & ante omnia est obtinenda ab eo, qui contra contractum iuratum venire intendat; aliis vti periurus à limine iudicii expelli posset, concl. 11. n. 1.

Et ea est obtinenda, etiam si quis enormem, sed enormissimam læsionem allegaret, nisi tamen de ea per tres sententias conformes absque partis oppositione de periurio; constaret, concl. 11. n. 2. & ibi ratio assignatur.

Absolutio à iuramento, an sit petenda, quando quis petit reductionem ad arbitrium homini viri si in laudo iuramentum interuenit. vide. concl. 128. n. 89. & concl. 133. n. 31. cum seqq.

Absolutio non est petenda, quando læsio enormissima fuisse detecta, concl. 11. n. 2. & 3. & ibi ratio assignatur.

Sed antequam de læsione cõstet, exceptio periurij agere volenti obstat, concl. 11. n. 40.

Absolutio à iuramento est obtinenda ab eo, qui vult venire contra sententiam, siue alium iuristâ contractum, aliis exceptio periurij obstat, concl. 11. n. 5.

Absolutio à iuramento ad effectum agendi donec de læsione, vel aliis iusta causa doceatur illius vires non eneruat, concl. 11. sub. n. 4.

Est petenda ab eo, qui velit actui iurato contrahere, & illud iuramentum interuenit à statuto reprobatur, vt si contractus sine certis solemnitatibus fuisse celebratus, concl. 11. n. 6.

Est obtinenda ab eo, qui allegaret defectum, consensû ex capite erroris, concl. 11. n. 7.

Est obtinenda ab eo, qui dolo aduersarij se fuisse deceptum alleget, quia dolo, nisi sit detectus per sententiam, absolutio prædicta erit necessaria. concl. 11. n. 8. & ibi ratio assignatur.

Peti debet ab omnibus, & sic à minore, & muliere etiam si allegarent solemnitates statuti in contractu fuisse omittas, concl. 11. n. 9.

Contrarium, ibi n. 20.

Concorda ibidem.

Est obtinenda ab eo, qui contractus simulationem allegat, cum ea exceptio aduersus instrumentum iuratum non obstat, nisi prius de ea obtenta sit absolutio, concl. 11. n. 11.

Etiam ab assertorio, & promissorio debet peti à muliere, nec ei est deneganda; etiam si mendacia, & falsa iurauerit, concl. 11. n. 12.

Est necessaria etiam si ille, qui iurauit in iudicio mantentionis agat, concl. 11. n. 13.

Item est obtinenda ab eo, qui sit obligatus in forma Camere sine iuramento, cum illud virtualiter in ventre habeat dicta obligatio, conclus. 11. n. 14.

Extende, vt ibi d. num. 14.

Item venit obtinenda ab vniuersitate, & Collegio, quod tamen declara verum, quando illi, qui iurauerunt essent vini, atsecus si essent mortui, & ratio est, quia facultas talis ad successores non transit, concl. 11. n. 15.

Sed non est necessaria, quando periculum esset in mora, siue, quando necessitas immineret, quia tunc quis posset propria auctoritate, absque alia absolutione contra iuramentum venire, concl. 11. n. 16.

Neque est petenda, quando iudicis copia haberi non posset, concl. 11. n. 16.

Item non est necessaria, quando illud fuit prestitum sub tacita conditione, quæ postea non fuit verificata, concl. 11. n. 17.

Non requiritur in dependentiis à mera voluntate iurantis, quia tunc ille suo iuramento contrahere potest, nec tamen periurus efficiatur, concl. 11. n. 18.

Non est petenda, quando actus ex implemento non secuto impugnaretur, concl. 11. n. 19.

Absolutionem à iuramento non petere promittens, eam amplius consequi non valebit, conclus. 11. n. 20.

Contrarij seruatur in Curia de stylo, cõcl. 11. n. 21. Concorda, vt ibi n. 22.

Prima opinio magis placet auctori ibidem n. 21. Rursus concordat, vt ibi n. 23.

Absolutio simplex à iuramento non sufficit, quando adiunt plura iuramenta; sed tunc requiruntur absolutiones, quot sunt obstacula, & sic specifice absolutio ab omnibus erit petenda, concl. 11. n. 24.

Et quando petitur ab incurso periurio, tunc est necessaria partis citatio, concl. 11. n. 25.

Non conceditur in Curia Ecclesiastica Neapolitana, nisi ad minus viginti absolutionis supersint, & si per iniquam sententiam dicta absolutio concedatur, suum effectum non operatur, concl. 11. n. 25.

Et impetrata à iuramento post lapsum termini impetranti non suffragatur, concl. 11. n. 25.

Absolutiones tot requiruntur specifice, quot sunt iuramenta, adeò, vt neque per relatione ad Instrumentum petitio sufficeret, & ratio est, quia ex fine vnius absolutionis oritur origo petitionis alterius, concl. 11. n. 28.

B 3 Ab-

Index Conclusionum,

Absolutio ab excommunicatione, vel à Iuramento, aut ab vna censura alteram non contingit, nec minus vna aliam auget, & ideo quoad expressam nulla subreptio considerari potest, conclus. 11. n. 29.

Imò etiam si petatur ad effectum agendi tantum, non tamen eam petere sufficeret, per relationem ad instrumentum, quia specificè, ea petenda venit, conclus. 11. n. 30.

Extende quòd neque sufficeret etiam si per relationem ad contractum peteretur, conclus. 11. num. 29.

Contrarium nempe eam sufficere tali modo factam ibidem, num. 31.

Concorda, vt ibi n. 32. & 33.

Concorda iterum ibidem, num. 34. & 35.

Et tenendo dictam secundam opinionem extendi de eam nouem modis procedere, vt ibi num. 36. cum seqq.

Suffragatur si fuerit petita coram Illustrissimo Urbis Vicario; sed postea ab eius Vicegerente concessa, quia illud dicitur idem Tribunal, & propterea tam ab vno, quam ab alio omnia expediri possunt, conclus. 11. n. 47.

Iam extendi id eò magis procedere, vt ibidem.

Et, quando petitur ad effectum agendi citatione partis non requirit, conclus. 11. n. 48.

Extende eò magis procedere, vt ibi n. 49.

Sub extendi ibi n. 50.

Declarat, vt ibi n. 51.

sed si detegatur subreptio, vel obreptio, tunc ipsa iure sit nulla, conclus. 11. n. 52.

Et huiusmodi cognitio, an scilicet absolutio fuerit subreptio, vel obreptio obtenta potest etiam ad Iudicem secularem spectare, quando tamen de ea Index Ecclesiasticus non cognouit, conclus. 11. num. 53.

Contrarium, vt ibi, n. 54.

Concorda, vt ibi, num. 55.

Extende hanc secundam opinionem eò magis procedere, ibi num. 56.

Et ea non datur, nisi prius ea fuerit obtenta à perituro, cuius quis non mereatur absolutionem, à Iuramento, postquam illi contravenit, conclus. 11. n. 57.

Sed ex à perituro nò nisi à summo Pontifice dari potest, ibidem in fine.

Et quando petitur ad effectum rescindendi, tunc citatio partis est necessaria, conclus. 11. nu. 58. 59. & 72.

Item, ad effectum agendi absque citatione partis non datur, quando obligatio Cameralis adest, conclus. 11. n. 59.

Contrarium licet hodie de stylo seruetur in Curia ibidem.

Concorda distinguendo, vt ibidem dicto nu. 59. cum seqq.

Et talis absolutio Iuramenti vires, & robur non tollit, sed solum habilitat absolutum ad comparandum, sine metu perituri, conclus. 11. n. 65. & 68.

Contrarium, ibi n. 67.

Concorda, vt ibi, num. 68. & 69.

Et illa quæ impedit effectum Iuramenti ea est

quæ datur ad effectum causæ, vel ad probationem in causâ, ad videndum an scilicet illud doto, vel metu, ac nimia reuerentia Iurantis fuerit præstitum, ibidem, n. 68. & 69.

Et data à Iuramento ad effectum agendi tantum, ius partibus præseruat, conclus. 11. n. 69.

Et in qualibet parte iudicii de ea opponi potest, vt ibidem.

Et potest quoque peti coram eo Episcopo illius loci, vbi interpositum fuit Iuramentum, sed nò coram eo creditoris, conclus. 11. n. 71.

Et quando petitur ab Episcopo super aliquo contractu apposito, poterit etiam Episcopus super tota causâ cognoscere, conclus. 11. n. 73.

Licet regulariter illud Iudicium coram Iudice laico intentetur, non obstant, quòd absolutio fuerit obsecta coram Iudice Ecclesiastico, conclus. 11. n. 74.

Absolutionis nullitas, ad hoc, vt euitetur opus effacere mentionem de pendentia litis, quando iam fuisset contestata, alias ea vni obreptitia, ipso iure esset nulla, conclus. 11. n. 76.

Et illius petenda necessitas non transit ad heredes Iurantem, cum nemo animam alterius illaqueare possit, quod tamen intelligi verum, quòd ad effectum petiuri, at secus, quòd ad obligationem à Iuramento indutam, quo casu, etiam ad heredes heredum transit, conclus. 11. n. 77.

Extende ibi num. 78.

Et quòd possit impediri sub pretextu subreptionis vide in conclus. 44. n. 29.

Sufficit, quòd fuerit petita ante motam litem ciuilem, quia si postea ea criminalis fieret, tunc absolutio criminali non est amplius necessaria, quod tamen declaratur verum, si in eo esset reus, & sic, quòd inuitus cogeretur ire ad Iudiciam, at secus si ille esset actor originarius, conclus. 11. n. 79.

Item, sufficit, quòd sit petita per annum ante motam litem, quia eo modo suffragatur, nec ob defectum citationis impediri poterit, conclus. 11. num. 80.

Absolvere in dubio potius debemus nocentem, quam innocentem condemnare, conclus. 80. n. 4. conclus. 89. n. 309. conclus. 143. sub num. 63. & conclus. 148. num. 236.

Absolutio ab expensis intelligitur de illis iudicialibus, nò autem de illis iure actionis debitis, conclus. 128. num. 151.

Absolutus ab expensis, quatenus sententia acquiescat si appeller, condemnatus censetur, conclus. 128. num. 158. & plura vide in Verbo Expensis.

Absolutio ab obseruatione iudicii est seruanda tantum litigantibus dispendio, conclus. 128. sub n. 383. & ibi multa in materia.

ABSOLVTVS semel amplius accusari, & variari non potest, & ratio est, quia diuina Clementia post dimissa peccata ad vltionem redire non patitur, neque Deus bis indicat in ipsum, conclus. 12. n. 1.

Amplia tribus modis ibi n. 2. & seqq.

Sub amplia, ibi n. 5.

Falut tamen, ibi n. 6.

Et Materialium bñl

Aboluitur rita cōdemnatus in loco perpetrati de
iudiciā pōit iterum inquiri, vel moleſtari in lo-
co originis, & cōtra, vide cōcl. 12. n. 7. & ſeqq.

Abſolvere non poteſt Princeps, niſi prius con-
cordata parte, cōcl. 12. n. 26.

Extende quinque modis, vt ibi num. 27. & ſeqq.

Fallit tamen in quinque modis ibi n. 31. cum ſeqq.

Abſoluto malefactoris cēſicue etiam abſolutus
mandatarius, quando reus abſoluitur ſuper fac-
to, vt puta, ſi fuiſſet pronūciatū delictū,
non fuiſſet commiſſum; ſecus verò ſi fuiſſet dic-
tum ſolum, quòd reus non fuerit in culpa, &
ſic ſuper lure tantum, quia tunc, ex eo non
excluderetur, quia mandans illud alio modo
poterit perpetrare, cōcl. 12. n. 37.

Contrarium tenet Ricard. Malum. ibidē, n. 38.

Concorda, quòd vna opinio procedat in Ciuili,
altera verò in Criminali ibidem, n. 39.

ABSVRDVM eſt euitandū, & abſurdū
diceretur, ſi conſuetudo extaret de extraneo
inſtituendo, cōcl. 13. n. 1.

Et tale eū dicitur, ſi nūquā relinquitur ſeminis
progreſſu Monafterij, quādo pro matrimo-
nio carnali, quia illud eſt altero nobilius ratio-
ne ſpiritualitatis, cōcl. 13. n. 2.

Item tale illud dicitur, quòd eſt contra intentio-
nem agentis, cōcl. 13. n. 3.

**Et vt non inducatur omnis interpretatio eſt faci-
enda**, cōcl. 13. n. 4.

Quòd quidē extendē, procedere, etiam ſi à pro-
prietate verborum, & à regulis iuris recederetur,
cōcl. 13. n. 5. & cōcl. 13. n. 6.

Illudquē eſt euitandū in colligenda mente
teſtatoris, cōcl. 13. n. 6.

ABVNDARE in cautela nunquam nocet, ne-
que actū vitiat, & cōcl. 14. n. 1. cōcl. 12. n. 308

Abundare in cautela dicitur idē, ſi in ſententia
filios infantes, vñ cum eorum patre cōdēnet,
cōcl. 14. n. 1.

Abundare in cautela dicitur illē, qui in imposi-
tione cēſus obligat vnam rem, & poſtea om-
nes alias, ex abundantia, cōcl. 14. n. 2.

Item, abundare in cautela dicitur, ſi in examine
alicuius ad aliquod beneficium adhibeantur
examinatores non idonei, vñ numerum à
Conſilio Tridentino præfixum, cōcl. 14. n. 3.

Abundās in cautela adhibēdo plures quā ſeptē
teſtes teſtamentū vitare non facit, ſi inter illos
aliqui reperiantur, qui aliquo morbo laborant
ſi tamen ſeptem idonei reperiantur, cōcl. 14.
num. 4.

Abundans in cautela, veluti apponendo viginti
teſtes, in teſtamento, tamē in illius reuocatione
ſeptem ſufficerent, cōcl. 14. n. 6.

Abundans quis in cautela, vt pote faciēdo ſub
ſcribere teſtes in aliqua ſcriptura publica, non
ob id tamen illē faciet eam effici priuatam,
cōcl. 14. num. 7.

ACCEPTATIO beneficij nil aliud eſt, quā
quēdam animi declaratio, vel gratiæ ſubſe-
cutio, quæ pro quemcumq; actum inducitur, cō-
cluſ. 14. n. 1.

Et eo ipſo, quòd eſt in ducta, tunc ſtatim inducitur

gratiæ conſumptio ibi n. 2.

Probat tū per nouam prouiſionem, quā
etiam ex narratiua, quæ conſtitit in oec. ibi n. 3.

Etiam ſi ſit facta coram Amicis, nihilominus eſt
ſufficiens gratiam conſumere, in tantum quòd
expectans amplius variare non poſſit, ibi n. 4.

Poteſt fieri, etiam ex coniecturis, & adminiculis
ita, vt ipſis concurrentibus conſumatio gratiæ
facta dicatur, ibi n. 5.

Item eſt quæſita mentis, & voluntatis declara-
tio, quæ propterea tacita eſſe poteſt ibidem.

Sufficit, quòd fuerit facta ad motum, veluti ſe be-
neficiū immiſcēdo, ſiue eiſdem poſſeſſioni in-
hærendo ibidem.

Fieri poteſt coram Notario, & tunc ea vim pro-
uiſionis habet, nec propterea illa poteſt ap-
pellari minor prouiſio altera, quæ ſit per præ-
ſentationem literarum ibi n. 6.

Licet nulla, ſed ſcienter facta gratiam conſumere
facit ibi n. 7.

Contrarium ibi n. 8.

Neque facit expirare gratiam, ſi ius in beneficio
acceptato acceptanti non competebar, quòd
procedit etiam, ſi in acceptatione protellatio
adeſſet, vel non adeſſet, & tunc acceptanti non
creditur, ſed debet altero modo apparere,
quòd ius alteri competat ibidem.

Et acceptans beneficiū vigore expectatiuz, quòd
non poterat acceptare gratiam conſumiſi, ſi ſta-
tim, quòd ſciuit in mora dimittendi remanſit,
ibi num. 9.

Acceptans beneficiū, tunc temporis ſub alio poſ-
ſeſſum, eo caſa tenetur gratiam probare illud
ſub gratia cadere, ibi num. 10.

Contrarium, ibi n. 11.

Concorda, ibi n. 12.

Acceptatio ſemper præſumitur valida, ita, vt ex
hac præſumptione onus probandi contrariarū
transferatur in aduerſarium, ibi n. 13.

Contrarium licet dicatur ibidem, ex ea ratione
quia non eſt conueniens, quòd poſſeſſor ex præ-
ſumptionibus à beneficio ſit eiciendus.

Acceptatio, nedum præſumitur in tempore facta,
ſed etiam ex cauſa magis vili, ibi n. 14. & 15.

Extēde procedere duobus modis, ibi n. 16. & 17.

Fallit tamen, ibi n. 18.

**Sed regulariter obitus præſumitur præceſſiſſe ad
eſſectum** excludendi gratiam ſecundi, cōcl. 15.
num. 19.

Subextēde, ibi n. 20.

Et illa in genere, & in ſpecie ſimul, cum eiſdem
Notario, & teſtibus eadem die fieri poteſt, cō-
cluſ. 15. n. 21.

Liter tēpo in Curia in genere, ſed non in ſpe-
cie fieri ſoleat, ibi n. 22.

Acceptationes ſæpi ſolent in Curia in genere, etiā
non expreſſas, nec Diſceſi, nec nominibus be-
neficiorum, ſed ea poſſimodum, etiam poſt lap-
ſum decem annorum deduci poſſunt ad ſpecie,
immo Notarij dant etiam Inſtrumenta ad ſpe-
ciem, ibi n. 23.

**Acceptare poſſunt præſentes in Curia beneficia
vacantia**, extra dictam Curiam in genere, &
poſtea

Index Conclusionum,

Abolutio ab excommunicatione, vel à iuramento, aut ab vna censura alteram non contingit, nec minus vna aliam auget, & ideo quoad excommunicationem nulla subreptio considerari potest, conclus. 1. n. 29.

Imò etiam si petatur ad effectum agendi tantum, non tamen eam petere sufficeret, per relationem ad Instrumentum, quia specificè ea petenda venit, conclus. 1. n. 30.

Extende quòd neque sufficeret etiam si per relationem ad contractum peteretur, conclus. 1. n. 29.

Contrarium nempe eam sufficere tali modo factam ibidem, num. 31. Concordia, vt ibi n. 32. & 33.

Concordia iterum ibidem, num. 34. & 35. Et tenendo dictam secundam opinionem extendi de eam nouem modis procedere, vt ibi num. 36. cum seqq.

Suffragatur si fuerit petita coram Illustrissimo Vrbis Vicario, sed postea ab eius Vicegerente concessa, quia illud dicitur idem Tribunal, & propterea tam ab vno, quam ab alio omnia capedi possunt, conclus. 1. n. 47. Sub extendi id eò magis procedere, vt ibidem. Et, quando petitur ad effectum agendi citatione partis non requirit, conclus. 1. n. 48.

Extende eò magis procedere, vt ibi n. 49. Sub extendi ibi n. 50.

Declara, vt ibi n. 51. Sed si delegatur subreptio, vel obreptio, tunc ipsa iure sit nulla, conclus. 1. n. 52. Et huiusmodi cognitio, an scilicet absolutio fuerit subreptio, vel obreptio obtenta potest etiam ad Iudicem secularem spectare, quando tamen de ea Iudex Ecclesiasticus non cognouit, conclus. 1. n. 53.

Contrarium, vt ibi n. 54. Concordia, vt ibi, num. 55.

Extende hanc secundam opinionem eò magis procedere, ibi num. 56.

Et ea non datur, nisi prius ea fuerit obtenta à petitorio, cum quis non mereatur absolutionem à iuramento, postquam illi contrauenit, conclus. 1. n. 57.

Sed ea à petitorio nò nisi à summo Pontifice dari potest, ibidem in fine.

Et quando petitur ad effectum rescindendi, tunc citatio partis est necessaria, conclus. 1. n. 58. 59. & 72.

Item, ad effectum agendi absque citatione partis non datur, quando obligatio Cameralis adest, conclus. 1. n. 59.

Contrarium hec hodie de stylo seruetur in Curia ibidem.

Concordia distinguendo, vt ibidem dicto no. 59. cum seqq.

Et talis absolutio Iuramenti vires, & robur non tollit, sed solum habilitat absolutum ad comparandum, sine metu pericuri, conclus. 1. n. 65. & 68.

Contraria inibi n. 67.

Concordia, vt ibi, num. 68. & 69.

Et illa quæ impedit effectum Iuramenti ea est

qua datur ad effectum causæ vel ad probandum in causa, ad videndum an scilicet illud dolo, vel metu, ac nimia reuerentia Iurantis fuerit prestitum, ibidem, n. 68. & 69.

Et data à Iuramento ad effectum agendi tantum, ius partibus præseruat, conclus. 1. n. 69.

Et in quolibet parte iudicii de ea opponi potest, vt ibidem.

Et potest quoque peti coram eo Episcopo illius loci, ubi interpositum fuit Iuramentum, sed nò coram eo creditoris, conclus. 1. n. 71.

Et quando petitur ab Episcopo super aliquo contractu apposito, poterit etiam Episcopus super tota causa cognoscere, conclus. 1. n. 73.

Lucet regulariter illud Iudicium coram Iudice laico intentetur, non obstant, quòd absolutio fuerit obrepta coram Iudice Ecclesiastico, conclus. 1. n. 74.

Absolutionis nullitas, ad hoc, vt euitetur opus est facere mentionem de pendente litis, quando iam fuisset contestata, alius ea vti obreptitia, ipso iure esset nulla, conclus. 1. n. 75.

Et illius petendæ necessitas non transit ad heredes Iurantis, cum nemo animam alterius illaqueare possit, quod tamen intelligi verum, quoad effectum pericuri, at secus, quo ad obligationem à Iuramento inductam, quo etiam, etiam ad heredes heredum transit, conclus. 1. n. 77.

Extende ibi num. 78.

Et quidò possit impediri sub pretextu subreptionis vide in conclus. 44. n. 29.

Sufficit, quòd fuerit petita ante motam litem civilem, quia si postea ea criminalis fieret, tunc absolutio criminali non est amplius necessaria, quod tamen declara verum, si in eo esset reus, & sic, quado iniustus cogeretur ire ad Iudicem, secus si ille esset actor originarius, còcl. 1. n. 79.

Item, sufficit, quòd sit petita per annum ante motam litem, quia eo modo suffragatur, nec ob defectum citationis impediri poterit, conclus. 1. n. 80.

Absolvere in dubio potius debemus nocentem, quàm innocentem condemnare, conclus. 80. n. 4. conclus. 89. n. 309. conclus. 143. sub num. 63. & conclus. 148. num. 236.

Absolutio ab expensis intelligitur de illis iudicialibus, nò autem de illis iure actionis debitis, conclus. 128. num. 151.

Absolutus ab expensis, quatenus sententiæ acquiescat si appeller condemnatus censetur, conclus. 128. num. 158. & plura vide in Verbo Expensis.

Absolutio ab obseruatione iudicii est euitanda tantum litigantibus dispendiosa, conclus. 128. sub n. 383. & ibi multa in materia.

ABSOLVTVS semel amplius accusari, & variari non potest, & ratio est, quia diuina Clementia post dimissa peccata ad vitionem redire non patitur, neque Deus bis iudicat in ipsam, conclus. 12. n. 1.

Amplia tribus modis ibi n. 2. & seqq. Sub amplia, ibi n. 5.

Et licet tamen, ibi n. 6.

Ab-

Et Materialium

Abolutus rursus cōdemnatus in loco perpetrati delicti an possit iterum in quibus, vel molestari in loco originis, &c. cōtra, vide cōcl. 12. n. 7. & seqq.

Abolere non potest Princeps, nisi prius concordata parte, concl. 12. n. 26.

Extende quinque modis, vt ibi num. 27. & seqq.

Fallit tamen in quinque modis ibi n. 31. cum seqq.

Abolito malefatore censetur etiam absolutus mandatarus, quando reus absoluitur super facto, vt puta, si fuisset pronuntiatum delictum, non fuisse commissum, scus verò si fuisset dictum solum, quod reus non fuerit in culpa, &c. sic super lure tantum, quia tunc, ex eo non excluderetur, quia mandans illud alio modo potuerit perpetrare, concl. 12. n. 37.

Contrarium tenet Ricard. Malum. ibidē, n. 38.

Concorda, quod vna opinio procedat in Ciuili, altera verò in criminali ibidem. n. 39.

ABSVRDVM est euitandum, & absurdum diceretur, si consuetudo extaret ex tranco instituendo, concl. 13. n. 1.

Et tale etiā dicitur, si minus relinquoat feminis pro ingressu Monasterij, quam pro matrimonio carnali, quia illud est altero nobilius ratione spiritualitatis, concl. 13. n. 2.

Item tale illud dicitur, quod est contra intentionem agentis, concl. 13. n. 3.

Et vt non inducatur omnis interpretatio est facienda, concl. 13. n. 4.

Quod quidē extende, procedere, etiam si à proprietate verborum, & arguis iuris recederetur, concl. 13. n. 5. & concl. 13. n. 9.

Illudque est euitandum in colligenda mente testatoris, concl. 13. n. 6.

ABVNDARE in cautela nunquam nocet, neque actū vitiat, &c. cōcl. 14. n. 1. concl. 12. n. 508

Abundare in cautela dicitur, si in sententia filios infantes, vna cum eorum patre condēnet, concl. 14. n. 2.

Abundare in cautela dicitur illi, qui in impositione censūs obligat vnā rem, & postea omnes alias, ex abundantia, concl. 14. n. 2.

Item, abundare in cautela dicitur, si in examine alicuius ad aliquod beneficium adhibeantur examinatores non idonei, vltra numerum à Consilio Tridentino præsfixum, concl. 14. n. 3.

Abundā in cautela adhibēdo plures quam septē testes testamentū vitare non facit, si inter illos aliqui reperiantur, qui aliquo morbo laborant, si tamen septem idonei reperiantur, concl. 14. n. 4.

Abundans in cautela, veluti apponendo viginti testes, in testamento, tamē in illius reuocatione septem sufficerent, concl. 14. n. 6.

Abundans quis in cautela, vt pote faciendo sub scribere testes in aliqua scriptura publica, non ob id tamen ille faciet eam effici priuatam, concl. 14. n. 7.

ACCEPTATIO beneficij nil aliud est, quam quædam animi declaratio, vel gratie subiectio, quæ per quemcumq; actum inducitur, conclus. 19. n. 1.

Et eo ipso, quod est in ducta, tunc statim inducitur

gratiae consumptio ibi n. 2.

Probat tām per nouam prouisionem, quam etiam ex narracina, quæ constituti nocet, ibi n. 3.

Etiam si sic facta coram Amicis, nihilominus est sufficiens gratiam consumere, in tantum quod expectans amplius variare non possit, ibi n. 4.

Potest fieri etiam ex coniecturis, & adminiculis ita, vt ipsi concurrentibus consumatio gratie facta dicatur, ibi n. 5.

Item est quædam mentis, & voluntatis declaratio, quæ propterea tacita esse potest ibidem.

Sufficit, quod fuerit facta ad motum, veluti se benedictio immiscendo, siue eiusdem possessioni inhærendo ibidem.

Fieri potest coram Notario, & tunc ea vim prouisionis habet, nec propterea illa potest appellari minor promissio altera, quæ fit per præsentationem literarum ibi n. 6.

Licet nulla, sed scienter facta gratiam consumere facit ibi n. 7.

Contrarium ibi n. 8.

Neque facit expirare gratiam, si Ius in beneficio acceptato acceptanti non competebat, quod procedit etiam, si in acceptatione protestatio adesset, vel non adesset, & tunc acceptanti non creditur, sed debet altero modo apparere, quod Ius alteri competat ibidem.

Et acceptans beneficium vigore expectationis, quod non poterat acceptare gratiam consumit, si statim, quod scilicet in mora dimittendi remansit, ibi num. 9.

Acceptans beneficium, tunc temporis sub alio possessionem, eo casu tenetur gratiam probare illud sub gratia cadere, ibi num. 10.

Contrarium, ibi n. 11.

Concorda, ibi n. 12.

Acceptatio semper præsumitur valida, ita, vt ex hac præsumptione onus probandi contrarium transferatur in aduersarium, ibi n. 13.

Contrarium licet dicatur ibidem, ex ea ratione quia non est conueniens, quod possessor ex præsumptionibus à beneficio sit eiciendus.

Acceptatio, nedum præsumitur in tempore facta, sed etiam ex causa magis iustis, ibi n. 14. & 15.

Extēde procedere duobus modis, ibi n. 16. & 17.

Fallit tamen, ibi n. 18.

Sed regulariter obitus præsumitur præcessisse ad effectum excludendi gratiam secundum, concl. 15. num. 19.

Subextende, ibi n. 20.

Et illa in genere, & in specie simul, cum eisdem Notario, & testibus eadem die fieri potest, conclus. 15. n. 21.

Licet tamen in Curia in genere, sed non in specie fieri soleat, ibi n. 22.

Acceptationes fieri solent in Curia in genere, etiam non expressis, nec Diocesani, nec nominibus beneficiorum, sed ea postmodum, etiam post lapsum decem annorum deduci possunt ad speciem, immò Notarij dant etiam Instrumenta ad speciem, ibi n. 23.

Acceptare possunt præsentantes in Curia beneficia, vacantia extra dictam Curiam in genere, & postea

Index Conclusionum,

posse habita notitia vacationis possunt declarare in specie, ibi n. 24.
 Et licet non possit acceptare habens terminum mensis ante vacationem; tamen si illud habet sine tempore potest acceptare & primum vacaturum in genere, concl. 15. n. 25.
 Fallit duobus modis, vt ibi n. 26. & 28.
 Concorda, vt ibi num. 27.
 Acceptatio, & promissio facta ante expeditionem literarum valet, quia literæ ad probationem requiruntur; non autem ad illius subsistentiam ibi num. 29.
 Item illa ante purificationem gratiæ valet; si tamen ea intra mensem postea purificetur, vt ibi num. 30.
 Sed ante vacationem fieri non potest, ibi n. 31.
 Et si fuerit nulliter facta, potest tamen acceptans variare, & illud sibi non debitum dimittere, & aliud sibi debitum acceptare, ibi n. 32.
 Acceptans beneficium credens per obitum vacare, cum reuera alio modo vacaret, suæ gratiæ præiudicare non dicitur, ibi n. 33.
 Et talis acceptans, etiam si contra eam sententia feratur, quæ non appellatur, non impeditur tamen secundum acceptare; at secus si appellaret, ibi num. 34.
 Imò acceptans beneficium, si notoriè constet ius in eo non habere, tunc absquequod declarationem expectet, aliud acceptare potest, ibi num. 35.
 Et si ab executore non prouideatur in fra mensem, non per hoc acceptatio euascent, quia nullum tempus est executori præfixum, ibi n. 36.
 Acceptanti sufficit probare beneficium ante acceptationem vacare, licet et tunc tempus vacationis non dicant, ibi n. 37.
 Acceptatio ante euentu conditionis, & sic ante purificationem gratiæ valet, si infra mensem conditio, sine gratia postea purificetur, veluti dicitur de libertatis datione, pendente optione eius, cui legata est seruorum optio, quæ valet in euentum, quòd ille non optetur, ibi n. 38.
 Ex ea tribuit ius ad rem, ibi n. 39.
 Acceptare potest beneficium excommunicatus, matrimonium contrahere, & similia facere, quæ sunt facti; At secus in his quæ sunt iuris, & ob id provisionis non est capax, cum ea sit iuris, ibi num. 40.
 Acceptatio ius non tribuit taliter acceptanti, vt propterea sit necesse de ea mentionem fieri à tertio à Papa prouiso, ibi n. 41.
 Et ea certi beneficii valet, etiam si erretur in nomine, per quem illud vacat, & ratio est, quia potius debet considerari vacatio, quam modus, ibi n. 42.
 Extendit, vt ibi d. num. 43.
 Declara ibidem.
 Imò valet, etiam si mensis non fuerit appositus, & tunc acceptatio generalis de prima, vel secunda, vel tertia præbenda valeret, ibi n. 43.
 Fallit iuxta modernam formam gratiarum, vt mox dicitur sub n. 45.
 Et fieri potest per inhabilem, & excommunica-

tum; sed non per procuratorem excommunicatum, & id ob periculum communionis, ibi num. 44.
 Et facta de primo, vel secundo beneficio vacaturo, ad hoc, vt valeat, quomodo satisfacienda, vide ibi n. 45.
 Acceptare potest expectans beneficium primò vacaturum in aliqua Ecclesia, licet ad cuiusvis collationem, institutionem, siue electionem pertineat; dummodo in dicta Ecclesia existat, ibi num. 46.
 Acceptans beneficium, si post illius acceptationem diceret, quòd illud in sua gratia non cadebat, ei credendum non est, quia cum illud acceptauerit præsumitur, quòd in eius gratia caderet, & propterea illi acceptanti probatio incumbit, ibi n. 47.
 Acceptatio facta de beneficio per habentem minus decretum infra mensem, infra quem habes decretum maius acceptare poterat, est nulla, ibi n. 48.
 Acceptatio, quando à principio est nulla, ex post facto reuocare non potest, ibi n. 49.
 Acceptatio primi data, licet reddatur inutilis, tamen præstat impedimentum secundo, ibi n. 50.
 Fallit tamen, vt ibi n. 51.
 Acceptatio est nulla, quòd si fiat per expectantem Apostolicum, si tempore, quo acceptat legitime Sacerdotij ætatis non reperiatur, quia illi, iuxta iuris dispositionem, beneficium non confertur, concl. 15. n. 52.
 Contrarium ibi n. 53.
 Extendit secundæ opinionem tanto magis procedere, vt ibi n. 55.
 Et illa facta à paupere ante purificationem gratiæ, quæ non purificetur infra mensem, non valet; licet secus si gratia fieret in forma dignum concl. 15. n. 56.
 Et ea, quæ sit per Procuratorem, incidit etiam possessionis capturam, nec non omnium iurum, & præheminentiarum, concl. 15. n. 58.
 Quod tamen declaraturum, quando mandatum ad acceptandum esset speciale, concl. 15. n. 59.
 Et facta eodem tempore per diuersos Procuratores de diuersis beneficiis nomine alicuius, tunc ea sortiri debet effectum in beneficio maiori, concl. 15. n. 59.
 Sed quando fieri possit per coniunctam personam, etiam sine mandato, vide concl. 15. n. 60.
 Et facta ab habente speciale mandatum ad acceptandum beneficium certi valoris, si vnum minoris valoris acceptat, ea Domino non nocebit, concl. 15. n. 61.
 Fallit tamen vt ibidem.
 ACCEPTATIO facta de primo beneficio, eo dimisso, potest acceptare secundum, quando notoriè constaret in eo nullum ius habere, etiam non expectata sententia; quia acceptanti inutiliter, non prohibetur iterum acceptare, concl. 16. n. 1.
 Acceptare potest beneficium secundum ille, qui habet facultatem acceptandi infra certum terminum, & potest dimittere primum, etiam sine causa.

Et Materiarum.

causatur fecus, quando terminus appositus non fuisset, quia tunc id facere non posset, concl. 16. num. 1.

Fallit tamen ibi num. 3.

Extende ibi num. 4.

Declara tamen ibi num. 5.

Acceptatio secunda, quando non est bona, an acceptans possit redire ad primam, vide conclus. 16. num. 5. & 6.

Acceptans, quando habet nouam prouisionem, potest capere beneficium, absque publicatione, & tunc noua prouisio, non autem expectatiua canonizanda venit, concl. 16. n. 7.

Sed ad cautelam habens nouam prouisionem, debet, & acceptationem, & prouisionem publicare, concl. 16. n. 8.

Quando obtinuit sibi bis prouideri de eodem beneficio diuersis temporibus, tunc trimestre datum ad publicandum eurret à die primæ, & non secundæ prouisionis, concl. 16. n. 9.

Et si excesserit taxam literarum Apostolicarum in acceptatione facta plurium beneficiorum, tamen acceptatio valebit, quoad primum, secundum, & tertium, quæ taxam non excedant concl. 16. n. 10.

Non potest expectare beneficium intra tempus illorum quatuor mensium ordinariorum Sede vacante, & ratio est, quia collatio beneficiorum, dicitur fructus Episcopatus, concl. 16. n. 11.

Et dum intra mensem datum ad acceptandum, vult acceptare, tunc manus ordinarij ligatæ censentur, concl. 16. n. 12.

Acceptantes possunt quando cunq; acceptare, dummodo infra mensem acceptent, quod declaratur verum, quando litteræ sunt expeditæ, at secus ante earum expeditionem, concl. 16. n. 13.

Acceptans, postquam vnum beneficium, post vacationem impetrauerit, non poterit inde collatio declarari, veluti quoque dicitur de impetrante Apostolico, contra quem, post impetrationem litteræ expediti non possunt, licet secus inter expectantes, concl. 16. n. 14.

Acceptatio prior facta ab vno ex expectantibus in vim gratiæ expeditur, in qua dabatur mensis ad expectandum, facit eum diligentiorum, altero similem expectatiam habente, conclus. 16. num. 15.

Declara, quod licet cap. duobus de rescript. loquatur de ea diligenda in presentatione literarum, tamen intelligitur etiam habere locum, in acceptatione facta infra mensem, conclus. 16. num. 16.

Et valet etiam litteris non expeditis vigore mandati de prouidendo, cum sola supplicatione, etiam si censent reuocata gratiæ expectatiuæ, quod intellige verum, quando essent quoque reuocata regulæ, concl. 16. n. 17.

Acceptans contenta in Instrumento, veluti censetur etiam se obligare ad omnia, quæ in dicto Instrumento enunciatiue narrata fuerint; ita quoque dicitur de acceptante beneficium pensionem grauatam, ad quam ille se obligare quoque censetur, concl. 16. n. 18.

Item acceptans mandatum videtur se adstrinxisse ad omnia in dicto mandato contenta, concl. 16. num. 19.

Idem dicitur de acceptante ius aliorum, siue aliquam prouisionem facto, quia tunc ille censetur illud ius acceptare cum omnibus conditionibus apposis, & omnibus in prouisione contentis, concl. 16. n. 20.

ACCEPTATIO donationis esse fienda, & ea acceptata presumitur, per mandatum factum de illam acceptando, concl. 17. n. 1.

Extende primo idem procedere in confessione, cuius acceptatio est necessaria, & ea non acceptata consentienti non nocet ibidem.

Extende secundo procedere in compromisso, & ob id illud currere non incipit, nisi à die acceptationis ibidem sub n. 1.

Extende tertio dictam acceptationem in pace esse necessariam, quia ea non prodest, nisi fuerit acceptata, concl. 17. n. 2.

Extende quarto, quod ea in stipulatione à Notario facta sit necessaria, concl. 17. sub n. 1.

Et censetur facta in tanta qualitate actus acceptati, concl. 17. sub n. 1.

Et illa contrahentium semper censetur cum sua qualitate facta, concl. 17. n. 2.

Non datur, nisi cum suo onere, etiam si acceptans illud onus ignorasset, concl. 17. n. 3.

Fieri debet in totum, non autem in parte, & partibus, concl. 17. n. 4.

Item acceptatio alicuius dispositionis fieri non potest, nisi cum sua limitatione, concl. 17. n. 5.

Et facit ius acquiescere cum sua causa, & non aliter, concl. 17. n. 6.

Acceptata si fuerit per aliquem confessio ea amplius reuocari non potest, ob ius illi quæsitum concl. 17. n. 7.

Sed non est necessaria in donatione pio loco facta, quæ valet, absque quod acceptetur, concl. 17. sub num. 7.

Item non est necessaria in donatione, siue alia, concessione facta à Principe, si tamen ea ex Privilegio concedatur; at secus si in vim contrahiatur fiat, concl. 17. sub n. 7.

Acceptatio gratiæ, etiam motu proprio ad partis instantiam factæ, nil operatur stante illius nullitate, concl. 17. n. 8.

Et talis acceptatio, quando semel fuit validè facta, tunc ea amplius tolli, neque in pristinum statum redcipi potest, concl. 17. n. 9.

Quod tamen declaratur verum, vt ibi n. 23. & 14.

Cum consensus facta operatur, si aut pactum de eo non reuocando, quod ille cogens amplius reuocari non possit, nec minus illi, nisi in manibus gratiam concedentis renunciari, conclus. 17. n. 11.

Donationis antequam sit facta, dicta donatio reuocari non potest, quando ea absenti fiat, concl. 17. n. 12.

Contrarium, ibidem n. 13.

Et talis acceptatio donationis absenti factæ fieri non potest in preiudicium illius, cui fuit ius quæsitum titulo singulari, at secus si titulo vniuersali, concl. 17. n. 14.

Fallit

Index Conclusionum,

Fallit, vt ibi num. 15.
 Confessionis facta in Iudicio cum suis qualitatibus, & in totum fieri debet, concl. 17. n. 16.
 Fallit vt ibi num. 17.
 Extende duobus modis, vt ibi n. 18. & 19.
 Sententia, quæ oritur ex compositione facta, cum fisco, ad affectum se reduendi à vexationibus, debet intelligi, ætenta illa qualitate metus carceris, & vexationum; & non aliâs, conclus. 17. num. 26.
 Fallit tan. vt ibi n. 27.
 Faciæ præsumitur de his, quæ vtilitatem afferunt veluti è contra succedit, concl. 17. n. 24.
 Sententia iniusta non præsumitur, nisi virgences coniecturæ concurrerent, concl. 17. n. 28. & 35.
 Sententia iusta, siue laudi nulli sustinetur in vim pacis, concl. 17. sub n. 111.
 De usufructu facta, non facit renunciare illi qualitati legitimam petendi, eoncl. 17. n. 30.
 Limita, vt ibi n. 31.
 Contrarium ibi n. 32.
 Quæ sit alicuius laudi, licet non teneat, ex eo, quia laudum esset nullum; tamen in vim pacis sustinetur, concl. 17. n. 33.
 Contrarium tamen, vt ibi n. 34.
 Et hanc secundam opinionem eò magis extende procedere, vt ibi n. 30.
 Acceptans legatum censetur approbare testamentum, ita vt illud amplius reuocare non possit, siue scienter, siue ignoranter illud receperit, concl. 17. n. 37.
 Contrarium, vt ibi nn. 38.
 Et hanc secundam opinionem extende duobus modis procedere, vt ibi n. 39. & seqq.
 Fallit tamen, vt ibi n. 40.
 Acceptans testamentum per alium viam, hereditatem adiuuare censetur, concl. 17. n. 43.
 Acceptatione semel secuta alicuius actus, amplius illius reprobatio non datur, etiam in alia causa, & inter diuersas personas, concl. 17. n. 44.
 Acceptatio adeo est potens, vt etiam omnibus absentibus prosit, quod tamen declaratum verum, si actus principaliter ad declarandam agentis voluntatem tenderet; at secus si tenderet ad se obligandû, quia tunc præsertim illius, cui obligatio acquiritur, erit necessaria, concl. 17. n. 45.
 Sed illa testamenti ab herede ignoratè facta, non præiudicat, quoad ius illud impugnandi, conclus. 17. n. 46.
 Fallit tamè, vt ibi n. 48. & 55. vbi ratio assignatur.
 Et ab vno facta alijs non nocet, concl. 17. n. 49.
 Extende procedere etiam, respectu eiuſdem personæ acceptantis, quoad alia non acceptata, concl. 17. num. 51.
 Item nunquam extenditur ad alterata, præter apocam, concl. 17. num. 51.
 Et ea alicuius donationis facta ab vno ex donatarijs, alteri cõdonatario prodest, veluti è conuerso procedit, scilicet, et, quando vnus ex illis donationem remitteret, quia tunc illa remissio alteri cõdonatario non noceret, concl. 17. n. 52.
 Acceptationis forma, quando est tradita, si ea non fructur actus acceptatus redditur nullus,

concl. 17. num. 52.
 Secus autem, si ea non fuerit tradita, quia tunc sufficit quomodo cumq; de acceptatione apparere, ibidem num. 49. & 52.
 Acceptatio actus vtilitatem afferentis, ex sola scientia præsumitur, concl. 17. n. 53.
 Item præsumitur in eo, qui æstimationem factâ non improbare, vel ab ea per eum appellatum non fuisset, & per plures annos non reclamasset, concl. 17. n. 54.
 Et nunquam refertur ad id, per quod aliqua iuris remissio inducatur, sed tunc certa, & indubitata scientia illius, quod approbari debet, tam iuris, quàm facti cum omnibus suis qualitatibus, & circumstantijs requiritur, concl. 17. n. 55.
 Extende, vt ibi num. 56.
 Acceptatio facta censetur de deposito, quando per creditorem sibi illud consignari inſertur, concl. 17. n. 57.
 Acceptoris ius nunquàm dicitur resolutum, nisi prius illud datoris, & venditoris resoluatur, concl. 17. n. 58.
 Acceptatio litterarum cambij, quando inducta, censetur, & quid operetur, vide conclus. 17. à num. 59. vsq; ad fin.
ACCEPTILATIO est confessio de recepto, quæ veram numerationem non probat, conclus. 18. num. 1.
 Et dicitur facta solutio ibidem.
 Et vni facta potest, ex pacto fieri, vt alteri non prosit, at secus si simpliciter fieret, quia tunc acceptilatio vni facta alteri correo prodest, eõ. conclus. 18. nu. 3.
 Declara, vt ibi nu. 4.
 Sed si fuerit facta in parte, non inducit nouationem in altera, concl. 18. n. 5.
 Et verè solutionem probat, si ea fuerit facta præſente Notario de reali, & actuali numeratione fidem faciente, vt si diceret actualiter præſente, soluentè, & exburſante, concl. 18. n. 6.
 Contrarium tamen habetur ibidem n. 7.
 Concorda, vt ibi n. 8.
 Sed tenendo primam opinionem, extende eam procedere, vt ibi n. 9.
 Contrarium tamen prædictis minimè obstantibus, ibi n. 10.
 Acceptilatio quomodo ab apoca differat, vide, concl. 123. n. 2.
 Acceptio personarum in iure non est faciendâ, & concl. 87. n. 133.
 Acceptiones honorum non sunt feudales, nisi cursus triginta annorum fuerit lapsus, intra quod semper feudatarius illa bona, tanquàm talia, dõſſederit, concl. 94. n. 17.
 Naturales ad usufructuarium spectant, concl. 136 sub num. 14.
 Quæ vctò sunt per alluionem, illorum sunt qui prædia coherentia habent, concl. 94. n. 3. & læt in Verbo Alluio.
ACCESSORIUM duplex est, & primum dicitur per viam necessitatis, quod à suo principali non potest separari, vt est ripa ad flumen; secundum verò, per viam inharrentis, vt est legatum

Et Materialium.

garem ad testamentum, quod potest ab infirmitate separari, absque testamenti corruptione, ezech. i. 9. n. 1.

Accessoria obligatio; quando sustineatur non subsistente principali. vide conclus. 86. num. 27. cum pluribus seqq. & concl. 114. per tot. & in verbo fideiussio.

Accessoria principale non vestit, nec illi dat robur
si illud de peric sit inefficax, conclus. 167. sub
num. 22.

**Accessorium sequitur naturam sui principalis, ita
ut vno extincto, aliud quoque cessare dicatur.**
conclus. 19, num. 2.

Et catenus extinguitur, quatenus est extinctum, suum principale; unde finita causa principali, censetur etiam finita causa incidens ad eam, siue sit finita causa per sententiam, siue per transactionem, concil. 19. n. 3.

Neque immutare potest naturam sui Principalis
concl. 19. n. 4.

Extende, quòd illud cesset, si Principale extin-
guatur, ibidem n. 5.

Debet sequi naturam sui Principalis, etiam si accessoriū esset præciosius, & Principali dignius, ut est gemma ad aurum, & ornamentum vestis, concl. 19. n. 7.

Et si illud cōcedatur, cōfetur etiam Principale concessum, à quo separari tamen non possit, concl. 19. n. 8.

Extende idē ē conuersò procedere, vt ibidē, n. 9.
Et nominatum censetur, quando fuit nomina-

tum Principale, & ideo forte principali nomi-
nata, censetur etiam nominata vfuꝝ, quæ sunt
accessioræ ad illam, concl. 19. n. 10.

Extinguitur, quando extinguitur Principale;
Vnde extincto contractu, extinguitur etiā pr-
carium in eo appositum, concl. 19. n. 11.

Fallit tamen, vt ibi n. 18.
Accessoria tolluntur delicta, si Principale tollatur
concl. 19. n. 13.

Et dispensatum censetur accessorium, quādo Principale fuit dispensatum. concl. 19. n. 14.

Et tale dicuntur fructus ad fortem; Unde conclusio facta de forte habet etiam locum in fructibus, concl. 19. n. 15.

Non regulatur secundum naturam sui Principalis, quando sumus in materia odiosa, conclus. 19. num. 16.

Item non regulatur a suo Principali, ubi diuersa ratio vigeret, concl. 19. n. 17.

Non tollitur, licet Principale cesset, Vnde contractus prescriptionis, siue statuto sublato non tollitur precarium, concl. 19. n. 18.

Neque finitur sublato Principali in materia, quia
diuidi potest, vt est in habitatione, conclus. 19
num. 19.

Non sequitur naturam sui Principalis, quando in
accessorio fuerit facta particularis promissio
quia tunc dicta promissio derogat illi, quæ au-
tuitate juris, vel verborum significatione vide-
batur inclusa. concl. 10. n. 20.

Item nō sequitur naturam sui Principalis, quāde
effemus in actibus, qui omnino suo Principali

non coherent, sed potius significat Iuris translationem de vno in aliud accessorium, concl. 1. q. num. 21.

Neque etiam regulatur à suo Principali, quando
vna vocatio in secunda dispositio ne contenta,
esset magis ampla, quia tunc ea non potest dici
confecutura ad primam, sed stat de per se, absque
vlla dependentia, concil. 19. n. 22.

ACCESSVS, & regressus in causis beneficiis dari solent, in quibus aliquando dubitari contingit, an gratia potius contineatur accessum, vel regressum, concl. 29. n. 1.

Et differt à regressu, quia accessus omnino de-
det à futuro euentu, nec ius aliquod de præte-
rito habet; regressus verò ille propriè dicitur,
qui habet causam de præterito, quia ille non
est noui timli acquisitio; sed continuatio anti-
qui, concl. 20. n. 2. & 3.

Accessus, & regressus ad hoc, vt dicatur iustificatus, debet doceri de lite saltem de facto, si non constaret, Papam voluisse eam fieri de iure, concl. 20. n. 2.

Neque litem de facto, & de iure diceretur ex-
istere, si ea fuisset inchoata per Procuratorem,
mandatum Procuratoris non habentem, ibidem
num. 2.

Et ad hoc, ut vni referretur, quid facere debeant
cauti Procuratores, vide ibidem n. 2.

Accessus dicitur nova acquisitio de futuro, non autem de præterito ius accipientē; **Regressus** autem dicitur tituli antiqui continuatio, concl. 20. num. 2. & 5.

Accedum habere volens debet habilitationem
habere de tempore, quo accedere velit, siue
purificata conditionis, veluti, quia dictis tem-
poribus non esset furiosus, vel alio modo inca-
pax, conclusio. n. 3.

Et esset ipso iure nullus, si non fuisset facta men-
tio, quod ille ad cuius favorem resetuabatur
morbo caduco laborabat, *concl. 20. n. 4.*

Accessus non est indicandus; sed regressus, quando fit retractatio ad favorem alicuius, quia staret cessioe facta ad illius favorem, cum ipse haberet ius de præterito, ob id dicendus est regressus potius, quàm accessus, concl. 20. n. 7.

Accessum debet habere ille, si in literis fuerit appo-
sita illa clausula; nempe, quod talia ad bene-
ficiu[m] accedat vigore presentiu[m]; focus vero
quando quis haberet titulu[m] precedentem,
cum sola supplicatione, quia tunc regressus di-
citur, concl. 20. n. 8.

Et in casu illius clausulæ, nempe quod talis acce-
dat ad beneficium, non esse necessaria prior
tituli iustificatio, quia Papa per huiusmodi ac-
cessum videtur novum titulum concedere, cō-
clusio. n. 8.

Fallit tamen, si effectus facta reservatio ex cessione
literis non expeditis, quia tunc intraret decre-
tum Fel. record. Gregorij XIII, qui vult, quod
illo casu intelligatur reservatus ingressus, & ac-
cessus, non autem regressus concl. 20. n. 9.

Extende, quod regressus fulmineatur ex causa
cessionis factus, etiam quod cedens bonum ius

Index Conclusionum,

non haberet; sed isto casu sufficeret, quod cedēs de aliquo titulo doceret, concl. 20. n. 10. & n. 11 assignatur ratio.

Et reservans ad favorem alicuius ad aliquam Ecclesiam, tunc affectionem illius Ecclesie nō iudicat; & ratio est, quia accessus, & regressus dicuntur gratis, quæ favorem certæ personæ rescunt, & non inducunt affectionem, si non verificantur in personam eius cui dictæ gratis referuntur, concl. 20. n. 12.

Et propterea isto casu non impeditur ordinarius, quominus eam in suo mense conferre possit, ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n. 12.

Et reservatus minori quatuordecim annorum, ad aliquam Abbatiam, ex defectu ætatis erit ipso iure nullus, ex dispositione sacri Concilij Tridentini, quod requirit tempus 22. annorum, concl. 20. n. 13.

Ille dat ius ad rem, & non in re, cum sit nouæ acquisitionis titulus, concl. 20. n. 14.

Et dicitur gratia conditionalis, quæ ante purificationem nihil ponit inesse, concl. 20. n. 14.

Accessus, regressus, & ingressus sub quibuscumq; formis, & quibuscumq; personis, & quomodocumq; concessi fuerint sublati per Pium V, concl. 20. n. 15. & 16. vbi ratio assignatur.

Declarat, vt ibi n. 17.

Extende, vt ibidem.

Et regressus quibus modis desinere solebant, vide ibi n. 18.

A C C E S S U S, quando tutus non datur ad aliquem locum, ob incursum hostium, tunc sufficit, quod citatio fiat in loco insigni vicino, licet non viciniore, concl. 21. n. 1. & 2.

Et quando executio non appellando coram Iudice loci suspēdi, vide concl. 128. sub n. 555.

Et ille potest probari per testes dicentes credere non esse tutum aliquem in dicto loco citari, concl. 21. n. 1.

Extende, vt ibi n. 1. & 3. vbi assignatur ratio.

Extende dictam citationem in aliquo insigni loco factam valere, etiam si Iudex decreuisset, quod citationes in aliqua particulari Ciuitate, siue loco assignerentur, concl. 21. n. 4.

Et semel in prima Instantia probatus, etiam pro commissione executoriali inferuiet, nisi tamen Iudici constaret causam metus cessare, quia tunc illud non sufficeret, concl. 21. n. 5.

Fallit tamen in accessu non tuto probato contra vnum, quia non probat, quo ad alios vigore Clausulæ (Omnes alios &c.) quia de metu vnus non inferuit ad alium, aliis vnus puniretur pro alio, quod inconueniens esset, cum poena suos auctores egredi non debeat, concl. 21. n. 6.

Et ad hoc, vt dicatur nō tutus sufficit metum inferre consanguineo, vel familiari, concl. 21. n. 7.

Tutus, quando in aliquo loco non datur, tunc sufficit, quod quis citetur dimissa copia, & ad valuas Ecclesie, ad hoc, vt pro vero contumacia habeatur, etiam si citatio alijs debuisset esse personalis, concl. 21. n. 8.

Tutus si parti adimatur, tunc illi succurritur

Iuris remedio, per viam intimationis factæ per edictum, concl. 21. n. 9.

Sed, quando tutus non datur, tunc protestatio, & intimatio procuratori facta non sufficit, ad faciendum aliquem desistere à perceptione pensionis, siue ad illam dimitteandam, sed ea debet fieri principali, concl. 21. n. 10.

Et quando tutus non datur in aliquo Iudicio alicui principali, tunc eidem licebit Procuratorem reuocare, concl. 21. n. 11.

Et ratio est, quia in Iudicijs accessus tutus esse, debet ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n. 12.

Extende vt ibidem.

Sed licet ille tutus non datur, non ob id tamen, excusat Vasallum à præstatione Iuramenti fidelitatis, concl. 21. n. 12. & ibi assignatur ratio.

Accessum non tutum allegare in delictis ridiculum est, nisi tamen allegaretur locus suspectus ratione odij, vel partialitatis, concl. 21. n. 13.

Accessus ad domum mulieris, cum commemoratio plurimum copulam carnalem arguit, concl. 21. n. 14.

Extende tantò magis. vt ibidem.

Accessus famuli ad concubinam Patroni, dicitur punibilis, concl. 21. n. 15.

Accessus quando alicui concedatur ad rem suam pertinuam alienum, vide concl. 21. n. 16.

Accingendus de proximo habetur pro accincto, concl. 65. n. 35.

Fallit tamen, vt ibidem.

Accipiens pecunias pro vulnere inferendo, non, gaudet immunitate Ecclesie, concl. 150. n. 26.

Accipiens pecunias pro vulnere, si ex vulnere mors sequatur, quia poena sit puniendus. vide concl. 150. n. 69. cum seqq.

Accipientis animus semper plus operatur, quam animus tradentis. concl. 109. n. 32.

Fallit in verberibus. ibidem.

A C C L A M A T I O plures effectus in iure operatur, & ideo si puella accamet, ex hoc inducitur violationis, siue adulterij, præsumptio, concl. 22. num. 1.

Acclamare si fuerit audita aliqua puella in aliqua domo (Soccorrettemi, soccorrettemi) & deinde ex ea aliquis ense denudato exeat, & mulier vulnerata, & stuprata reperiatur, tunc vrget præsumptio contra exeuntem de domo, imò id probationem inducit, concl. 22. n. 2.

Acclamatio, facta ab vno in aliqua domo facit reputare vnum, ex ea exeuntem esse aggressorem, & vulneratum aggressum, concl. 22. n. 3.

Illaque vna cum fuga facit, non solum præsumptionem, sed etiam probationem contra fugientem, concl. 22. nu. 4. licet farinac. id pro vero, non habeat. ibidem.

Et ad hoc, vt indicium faciat per duos testes probanda venit qui sint vicini, & audierint eum, acclamantem, & illius vocem notam habeant, quia tunc opus non esset eum vidisse, sed sufficit solum eum audiuisset, concl. 22. n. 5.

Sed vox nota haberi non potest nisi ex nimia familiaritate, concl. 22. n. 6.

Et Materialium.

Declarat utibi num. 7.

Acclamaciones factę de nocte inducunt presumptionem furti, si incontinenti fuerint factę sequuto furo ab eodem, qui dicit rem sibi fuisse subtraham, concl. 22. n. 8.

Extende eod magis furtum probari, si cum acclamationibus alię coniecturę concurrant; Quod tamen intelligit verum, si bona fama conquirentis quoque concurrat; aliis bona fama cum acclamationibus solum sufficeret ad inquirendum, concl. 22. n. 9.

ACCOLITATVS quando datur in honorę licet conferri possit, quia non est ordo, tamen illius collatio erit nulla, si illegitimo conferatur, non facta dicitur illegitimitatis mentione, concl. 23. n. 1. & n. 2. ratio assignatur.

Et non comprehenditur appellatione omnium Ordinum, etiam Sacrorum, si per modum privilegii, exemptionis, ac honoris conferatur, conclus. 23. n. 3.

Extende, quod dispensatus ad vnum, non censetur dispensatus ad alium, quia cum dispensationes sint stricti Iuris, nec propterea in consequentiam trahuntur, nec minus valet argumentum in hoc de maiori ad minus, concl. 23. n. 3.

Et ille, qui datur in privilegium exemptionis, dignitatis, & honoris, vel preeminentię est diuersus ab eo, qui alicui confertur sub nomine officii Accolitus, nec per consequens cum eo incompatibilitatem inducit, concl. 23. n. 4.

ACCONCIVM dicitur quid de appenditijs dotis, & ideo de eo est intelligendum, inquam de ipsa dote, concl. 24. n. 1.

Et licet sit eius naturę cuius est ipsa ados; tamen in casu restitutionis dotis illud restituendum non venit, concl. 24. n. 2.

Quod tamen declara verum, ut ibi nu. 3. & ibi ratio datur.

Sed in dubio prior summa soluta verisimiliter pro accancio, non autem ex causa dotis soluta presumitur; & ideo ea in restitutione dotis restituenda non venit, concl. 24. n. 5.

Illud a bonis paraphernalibus valde differt, & sic magis naturę dotis accedit, quā faciant dicta bona paraphernalia, & ideo de illis non est iudicandum, veluti de dote, sine illius augmento, concl. 24. n. 6.

Et per virum restituendum vñ cum dote venit, & si illud fuerit datum estimatum, tunc non bona, sed eorum pratum veniet restituendum, concl. 24. num. 12.

Secus autem, quando illius estimatio non interuenisset, quia tunc bona, ut propria vxoris eodem modo, quo reperirentur, restituenda venirent, concl. 24. n. 13.

Extende, quod non solum restituendum venit ad viro, sed etiam omnia alia bona, quę datur ob causam matrimonij, quę omnia dotis privilegio gaudere dicuntur, concl. 24. n. 14.

ACCONSENTIRE dicuntur actui illi, qui fuerunt conuocati ad illum faciendum, si non contradicant, concl. 48. n. 65.

ACCRESCENDI ius dicitur quędā vulgaris

substitutio, quę vēdicat sibi locū in hereditatibus, ita ut altero adente portio non aduentis sibi aduenti accrescat, etiam illi inuito, & ignoratū hereditas nō possit stare in suspensio, nec per consequens testator possit pro parte testatus decedere, & pro parte non, concl. 25. n. 4.

Quod enim declaro procedere, ut ibi n. 2.

Accrescēdi ius habet locū ad fauorē eius, qui esset in aliqua re particulari institutus, cui si nō detur hæres vniuersalis, in totū succedit, cōcl. 25. n. 3.

Extende quatuor modis, ut ibi n. 4. & seqq.

Extende ibi num. 8.

Falit tamen ibi n. 10.

Et mens testatoris contraria primō censetur, si veniens ab intestato esset filius; secundo si alienatio fuisset prohibita; tertio, quando esset apposta clausula codicillaris, concl. 25. n. 10.

Et istud ius habet locum in feudo paterno, vel antiquo, concl. 25. n. 11.

At secus si feudum esset nouum; si tamen inuestitura non esset vni soli concessa, & postea in plures diuisa, sed si a principio plures essent inuestiti, tunc ius accrescēdi inter plures locum non haberet; si tamen contrarium non fuisset expressum, concl. 25. n. 11.

Et ratio est, quia in Emphyteusi a pluribus recepta nunquam habet locum ius accrescēdi, nisi ita fuerit conuentum, concl. 25. n. 11.

Et habet locum in feudo quando illud de per se esset iudicium, siue per pactum in eo adieceretur, ut scilicet illud nullo modo non diuideretur, concl. 25. n. 12.

Item habet locum inter coniunctos re, & verbis vel herede infans, quia tunc, si vnus nolit, aut nō possit suam partem capere, illa alijs coniunctis, vel conghredibus accrescere debet, conclus. 25. n. 13.

Illud nō inducit coniunctio verbalis, vbi diuersę res sub vna eademq; oratione diuersis personis legantur, ut si eadem res ita legatur, ut eius partes possint verbis segregari, concl. 25. n. 14.

Istud regulariter solet operari verbalis coniunctio inter coniunctos substitutos, concl. 25. n. 15.

Quod procedit, nedum si illi essent vulgariter substituti; verum etiam, si per fideicommissum, concl. 25. num. 16.

Item habet locum in fideicommissio, Vniuersali, ita ut, si duo fuerint ad fideicommissum vocati, vno eorum repudiante, alter ad illius portionem admittendus venit, concl. 25. n. 17.

Contrarium tenet practica. Papien. ibidem. n. 18.

Extēde primā opinionē procedere etiam in fideicommissis seu legatis particularibus, cōcl. 25. n. 19.

Istud quoque habet locum in usufructu pluribus relicto; Vñdē si vnus decedat, post ipsum acceptatum, eius portio alijs legatarijs accrescit, non autem hæredibus, quia in illo usufructu testator videtur magis eos, quā hæredes dilexisse, conclus. 25. n. 20.

Secus autem, vbi de contraria mente testatoris aliquo modo apparere posset, quia tunc portio potius hæredi, quā legatario venisset accrescenda, ibidem n. 20.

C

Con-

Index Conclusionum,

Contrariū tamen erit in legato proprietatis, in quo ius accrescendi locum non habet, si vnus ex legatarijs decedat, concl. 25. n. 21.

Sed non habet locum in contractibus, & ratio est, quia copula (Et) inter plures in contractibus operatur, vt tot sint contractus, quot sunt personæ, adeo, vt quilibet pro virili portione acquirere, vendere, & obligare censetur; secus autem erit in vltima voluntate, in qua dicta copula (Et) coniungit, & fauorem extensiuum operatur, concl. 25. n. 22.

Secus autē in contractu factō à Principe, veluti in donatione, quia tunc donatario accrescit id, quod alteri fuit donatum, conclus. 25. num. 23.

Item in contractibus non habet locū post mortem alteri quæsitum, concl. 25. n. 23.

Quod quidem parimodo procedit, quando id ex voluntate expressa testatoris colligeretur, concl. 25. n. 24.

Item non habet locum in institutione facta cum taxatiua, quia per eam illius prohibitio inducitur, concl. 25. n. 25.

Declarā tamē vt ibi n. 25. & ibi ratio assignatur; Quando à testatore censetur prohibitum, vide ibi n. 26. cum seqq.

Immo potest etiam in institutione prohiberi, si tamen illa ratio cesset, quod testator possit decedere pro parte testatus, & pro parte non, conclus. 25. num. 30.

Extende, quod etiam possit à testatore prohiberi, tam in legatis, quam in fideicommissis, & tū expressis, quā tacitis, concl. 25. n. 31.

Et illud eō magis cessaret, quando legata agnita fuissent, & præcipue, si recederetur à legato post agnitionem ibidem.

Et per substitutionem censetur prohibitum, etiā si substitutio esset inutilis, & ratio est, quia etiā in actu nullo voluntas disponentis deprehenditur concl. 25. n. 32.

Contrarium vt ibi n. 33.

Concorda vt ibi n. 34.

Sed illud non habet locum, quando substitutio vulgaris adesset, cum dicta substitutio sit illo potentior, etiam si esset tacita, iuxta communem, de qua in concl. 25. n. 35.

Et ad hoc, vt dicatur inducū, & substitutus exclusus, coniunctio sanguinis est præcipua cōiectura ad illud præsumendum, concl. 25. n. 36.

Et ad hoc, vt illi sit locus, nulla sit differentia inter modos cōiunctionis, nisi in casu, in quo cōiuncti diuerso modo cōcurrerent, concl. 25. n. 37.

Et tunc quomodo esset procedendū, vide ibidē.

Et quando illi non erit locus, tunc substitutus adiungitur ad partem coniuncti, & præsertim, si testator vñs fuisset aliquibus verbis, totalem subrogationem secūdi substituti in locum primi, denotantibus, concl. 25. n. 38.

Et illud ius non habet locum in contractu Emphyteutico, concl. 25. n. 39.

Fallit duobus modis vt ibi n. 39. & 40.

Extende prædictas fallentias eō magis procedere, vt ibi n. 41.

Et quando habeat locum inter Canonicos, & Beneficiarios vide ibidem n. 41.

Illis nunquam est locus in Emphyteusi à pluribus recepta, nisi ita actum sit, concl. 25. n. 42.

Et quomodo ita actum dicatur, vide ibidem.

Transmittitur, & ideo illud cohæredi competens, si decedat ad illius heredes transiūm, censetur, concl. 25. 44.

Sed prius est necessaria hereditatis aditio, conclus. 25. n. 45.

Et illud ius illi primogenituræ æquiparatur, conclus. 25. num. 44.

Item huius iuri non est locus, vbi diuerso iure succeditur, concl. 25. n. 43.

Et illud adeo est potens remedium, vt propterea potentius successorio edicto dicatur, conclus. 25. num. 47.

Et non acquiritur ei, qui illud habet, quando vnus contemplatione certæ personæ hereditatem repudiatur, sed tunc ille præferretur in parte repudiata, cuius contemplatione repudiatum fuit, concl. 25. n. 48.

Item illi non est locus, quando ius transmittendi durat, quia per transmissionem portio non sic caduca, & propterea, nec alteri cohæredi accrescere potest, concl. 25. n. 49.

Extende duobus modis ibi n. 51. & 52.

Et illud ius dicitur asserere lucrum, sed illud non decrescendi à damno præseruat, ibidem.

ACCUSATIO est quædam criminis delatio ad publicam vtilitatem inuenta, legitima interueniente subscriptione, concl. 26. n. 1.

Et dicitur remedium ordinarium; Inquisitio vero extraordinarium, concl. 26. n. 1.

Accusator de iure antiquo tenebatur se inscribere ad pœnam talionis, id est ad eam pœnam, quæ veniret imponenda accusato, casu quo accusationem iustificasset accusator; sed hodie fuit subblata, ne via accusandi accusatoribus præcludatur, concl. 26. n. 2.

Sed si in aliquibus locis ea in vñs esset ad reprimendam calumniatorū audaciam, ne crimina falsa intendant, tunc id non haberet locum in denunciatione criminis, quia ea ad correctionē tendit, & sic ab accusatione differt, concl. 26. num. 3.

Accusator antequam fiat in foro exteriori, non est necessaria denunciatio, sine præmonitio, veluti est necessaria in foro interiori concl. 26. nu. 4. cum seqq.

Cōtrarium, quod scilicet, neque in foro exteriori, nec interiori, dicta denunciatio sit necessaria vide ibidem nu. 11. cum seqq.

Accusator nō tenetur se inscribere ad pœnā talionis ante decretam citationem concl. 26. n. 23.

Et accusari potest quis tribus modis de delicto, nempe denunciando, accusando, & inquirendo, concl. 26. nu. 24.

Et accusator quando teneatur se inscribere ad pœnam talionis, vide ibidem.

Non tenetur se inscribere ad pœnam talionis, quando de delicto Ciuili, sed non Criminaliter agitur, concl. 26. n. 25.

Et Materialium.

Accusatio etiam civilis datur, quando ad priuatam utilitatem principaliter tendit, concl. 26. n. 26. Sed accusatus correlative semper intelligitur de criminali, & non de civili ibidem. n. 26.

Accusatus, siue agens civiliter, vt aduersarius beneficio priuetur, ad pœnam ordinariam se inscribere non tenetur, sed ad extraordinariam tantum, concl. 26. n. 27.

Accusationis modus facit teneri ad inscriptionem talionis; at secus, si per viam inquisitionis proceedatur, concl. 26. n. 28.

Accusandi tempus, si ex statuto præscribatur, tunc veluti eo elapso, quis ab accusando repellitur, ita quoque in Indice, qui postea ex officio inquirere non valet, concl. 26. n. 32.

Et accusatio ad hoc, vt valeat hæc requisita sunt necessaria, & primo, vt præcedat inscriptio; quod tamen secus est in denunciatione; secundo in libello accusatio locus, & tempus debet adici; tertio requiritur, vt accusatus non reaccuset illius aduersarium; quarto requiritur, quod sit talis, qui accusare non sit prohibitus, conclus. 26. n. 36. 38. 46. & 48.

Accusatus, quando possit reaccusare, vide in conclus. 46. n. 46. & 47.

Accusari, quando quis non possit, postquam semel fuit absolutus, vide concl. 12. n. 1. cum seqq. Et dicitur accusationis libellus, quid pro illius perfectione requiratur, vide concl. 26. n. 38. & seqq.

Accusare licet non possit vxor virum, potest tamen de eo conuicti de adulterio, & sic de matrimonio violato, & id est potissimum remedium pro separatione thori faciendi, concl. 26. num. 48. concl. 59. n. 72. & 73.

Accusare prohibetur inimicus, & præsertim de Iure Canonico; etiam si esset in criminibus exceptis, vt in crimine læsæ Maestatis, hæresis simoniæ, & similibus, concl. 26. n. 48.

Item accusare non possunt omnes in publicis delictis, & ideo forensis non accusat, etiam si in loco delicti inhabitaret, vel sub eadem iurisdictione extaret, concl. 26. n. 49.

Accusatur in crimine adulterij maritus, & pater, ita vt in hac accusatione alij perferantur, conclus. 26. n. 50.

Accusari, quando possit mulier ab hæredibus viri de adulterio commisso, ipso viro viuente, vide concl. 59. n. 39. cum seqq.

Accusare potest maritus uxorem de adulterio, concl. 59. n. 65.

Accusans mulierem de adulterio, an possit ab illius marito impediti, vide concl. 59. n. 65.

Accusare possunt de adulterio, ne dum maritus vxor m, sed etiam Pater, & frater illius num, & cognatum respectu, concl. 59. n. 71.

Maximè, si eum adultero, etiam incestus concurrat ibidem.

Accusare non potest mulier virum de adulterio. concl. 59. n. 72. & ibi ratio assignatur.

Declaratur tamen vt n. 73.

Accusatio super adulterio quot, & quibus modis, ac quanto tempore fieri possit, vide concl. 59. num. 74.

Accusare, quando possit maritus uxorem de adulterio, & vxor maritum, & quantum tempus intercedere debeat, & an illud sit vtil: vel continuum, vide concl. 59. n. 79. & seqq.

Accusare, quando possit quilibet in crimine adulterij, vide concl. 59. n. 100.

Accusare nullus potest in crimine priuato, sed solum ille, cuius interest; licet id falleret, quando pœna veniret applicanda fisco, concl. 26. n. 51. Itē accusare prohibet etas, sexus, iuramentum, munus publicum, statutum, paupertas, & suspicio calumniæ; licet tamen id de consuetudine hodie non seruetur, concl. 26. n. 52.

Accusare potest Pater Filios, & Filij Patrem in crimine læsæ Maestatis, proditiōis Patræ, & hæresis, concl. 26. n. 53.

Accusare prohibetur milites, qui iurauerunt, nisi suam vel suorum iniuriā prosequatur, concl. 26. n. 54. Itē non possunt frater, & soror de morte filij, quando pater iam remisit illius iniuriam, ibidē n. 54.

Accusare, quando possint filij adoptiuæ de morte Patræ adoptantis, vide concl. 58. n. 15. & seqq.

Accusare possunt filij debitorem, qui iurauit aliquid, ad eorum, ac patris fauorem facere, sed illud non obseruauit, concl. 26. n. 55.

Accusandi ordo inter personas, quæ accusare intendunt, quomodo sit attendendus, & qui sint in accusando præferendi, vide concl. 26. n. 56. cū seqq.

Accusans, siue diffamans de pluribus criminibus, ad probationem omnium arctari debet, cōcl. 26. n. 62.

Accusandi ordo in illis casibus, in quibus olim Iudex non poterat procedere ex officio, quomodo seruari solebat, vide concl. 26. n. 63.

Accusare ille debet, qui maius interesse habet, concl. 26. n. 63.

Item accusare debet ille, qui magis interfectum diligebat, concl. 26. n. 56.

Accusatio competit iure sanguinis, non autem hæreditario, & propterea filij matri, etiam hæredi, præferuntur in accusando, concl. 26. n. 57. Et datur vxori in subsidium, concl. 26. n. 59.

Extende, quod etiam filij præferantur in facienda pace, concl. 26. n. 60.

Contrarium tamen, vt ibi n. 61.

Concorda, vt ibidem.

Imò olim non erat necessaria in illis casibus, in quibus non poterat Iudex inquirere ex officio, quando officium esset principaliter offensum, veluti in falso teste, calumniatoribus, & similibus, concl. 26. n. 64. & ibi ratio assignatur.

Non est necessaria in leui delicto, quia in eo Iudex de plano procedit, concl. 26. n. 65.

Non est necessaria, vbi delictum est notorium, & tunc late dicitur, quando per euentum facti, & per confessionem partis probatur, conclus. 26. n. 66. & 67.

Item non est necessaria in crimine lenocinii, in quo Iudex ad condemnationem, sine accusatione procedit, cōcl. 26. n. 68.

Neq; requiritur in crimine falsi testis, vel falsarū scripturarū, in quo, cū sit Iudicis Maestas læsa, potest ille ex officio procedere, concl. 26. n. 69.

Accusatus de proditiōe non prohibetur appella-

Index Conclusionum,

re, & suam innocentiam probare, seq; à tali nota excusare, concl. 128. n. 476.
Fallit, vt ibi nu. 478. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.
Accusatio non est necessaria in crimine suspecti tutoris, sed Iudex ex Officio procedit ad illum remouendum, concl. 26. n. 70.
 Neque minus est necessaria contra calumniatores, qui falsas accusationes proponunt, sed contra illos Iudex ex officio procedit, concl. 26. n. 71.
Accusator si moriatur, an, & quando fiat abolitio processus vide concl. 6. n. 9.
 Et quando desistit, vel non assistit, tunc Iudex potest delinquentes ex officio punire, concl. 26. n. 72.
Accusationes falsas, qui insinuant calumniosas, in Senatus Consultum Turpilianum incidit, conclus. 26. n. 73.
 Licet bodie re vera isti arbitrio Iudicis, sed interdum grauior, & quandoque etiam poena capiti puniri debeant, concl. 26. n. 74.
 Extendit, quod si isti infligatores eorum denunciationes non probantes à Iudice non puniantur, ille Iudex erit puniendus, concl. 26. n. 75.
 Declara tamen id habere locum in infligatore specialij, fecus autem in generali ibidem, n. 76.
Accusator in Turpilianum non incidit, si in infligando pro se aliqua indicia deduceret, concl. 26. n. 77. & ibi habebis qualia sufficiant.
 Item non incidit in Turpilianum, quado aliquod crimen per modum excipiendi proposuit, conclus. 26. n. 78.
 Veluti non incidit in Turpilianum, quado Princeps ex gratia processus aboleri mandat, conclus. 26. n. 1.
 Si est coniunctus qui accusat, in Turpilianum non incidit, si ab accusatione desistat, concl. 26. n. 79.
 Declara tamen, quod accusatori non licet primum recipere à consanguineo, vt ab accusatione desistat, ibidem.
Accusans calore iracundię, siue aliquo iusto errore ductus, licet in probatione desecerit, tamen in poenam incidit, concl. 26. n. 81.
 Contrarium licet magis placeat Auditori ibidem vbi ratio assignatur.
 Sed in Regno Francię potest impunē accusator ab accusatione recedere, licet alibi contrarium seruetur, concl. 26. n. 80.
Accusator si in probatione deficiat, ex quo caluniosus se gerere videtur, puniendus erit ibidem num. 80.
Accusans ex necessitate sui Officij, à poena, præsumptę calumnię excusatur, licet fecus, quando calumnia esset aliquo modo probata, conclus. 26. num. 83.
Accusator, ob præsumptam calumniam in expensis non condemnatur, & præsertim, quando accusator esset necessarius, concl. 26. n. 83.
Accusatore, & accusato ab accusatione desistente, potest nihilominus fiscus accusationem proseguiri, concl. 26. n. 84.
 Quod quidem extendit procedere, siue desisterit ante, siue post litem contestatam ibidem.
 Contrariū, quod scilicet accusator possit ante litem

contestatā ab accusatione recedere, ibidē. n. 85
Accusatio debet cognosci, an sit iusta, antequam accusatus sit inter reos descriptus, ne quis laboribus, & expensis sit iniuste defatigatus, conclus. 26. num. 85.
Accusare nemo cogitur à principio, & sic ab accusando quis desistere potest ab initio; at fecus, quando per litem contestatōis ius aliquod reo questum fuisse, concl. 26. n. 85.
Accusator, & accusatus, si à iudicio desistant, sed prius viderit eos Iudex conuersari, & alloqui insimul, tunc illi in poenam præuaricationis inciderent, concl. 26. n. 86.
Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 86. & 87.
 Contrarium vt ibidem.
Accusator, & accusatus non possunt pacisci, & transigere super delicto adulterij, conclus. 26. num. 88.
 Et quando maritus possit accusare uxorem, & è contra de adulterio, vide concl. 59. num. 71. cum seqq.
Accusato licet permittatur transigere, id tamen non permittitur accusatori, & tantò minus in præiudicium fisci, concl. 26. n. 89.
Accusans aliquem falsò, quando teneatur eum exculpate, etiam cum periculo vitę, vide concl. 58. num. 129.
Accusans renuncians accusationi pereum propositę, non facit, quin Iudex possit ex officio causam proseguiri, concl. 26. n. 91.
 Et idē, quando ab accusatione desistit, potest Iudex ex officio illius vices supplere, & super accusatione summarie inquirere, & illud delictum punire. immò potest etiam testes producere, quando illos accusator non produxisset, concl. 26. n. 91.
 Sed accusatus decedēs facit instantiā perimere, & penā cessare, cū mors omnia soluat; licet fecus, quado aliquid ex scelere penes heredē remansisset, quia tunc cōtra eam ageretur, ne talia turpia penes eundē remanerēt. concl. 26. n. 92.
 Declara tamen vt ibi n. 94.
 Extendit vt ibi n. 95.
 Declara, quod in illis casibus, in quibus poena delicti transit post mortem defuncti, est pronunciandum contra eius heredes ex eadem instantia, non autem ex noua, concl. 26. n. 95.
Accusans, & reus, licet pacem iniierint; nihilominus Iudex ex officio potest, & eadem instantia Iudicium proseguiri, & illud terminare, ne delicta remaneant impunita, concl. 26. n. 98.
 Item si accusans moriatur, non per hoc instantia, & accusatio sopiuntur, sed Iudex tunc potest processum proseguiri, & terminare, abque noui libelli correptione, concl. 26. n. 99.
Accusatore mortuo potest extraneus ex eadem instantia causam proseguiri; dummodo id intra triginta dies fiat, concl. 26. n. 100.
 Sed teneatur prestare Iuramentū accusationē per eum propositā esse verā, illaque calūnia non proposuisse, & è contra accusatus tenetur iurare de veritate dicendā, concl. 26. n. 101.
 Immò potest contra reum producere alias infor-

Et Materialium. 61

formationes, preter quædam, veluti quoque, licet accusato eas informationes, quas vellet, pro illius defensione producere, concl. 26. n. 102.

Accusati heres agere potest cum non commissit delictum, & e contra potest heres accusatoris inflare pro declaratione, quod illud fuerit ab eo commissum, & id permittitur, vt æqualitas in iudicijs seruetur, concl. 26. n. 103.

Accusatus, si fideiussorem inuenire non poterit, tunc nec illius cautioni iuratoris standum erit, concl. 26. n. 104.

Fallit in Doctore, qui nõ valēs fideiussorē habere, ad iuratoriā cautionem admittitur ibidē. Et si est carceratus, poterit per Procuratorem defendi, aliis secus, concl. 26. n. 104.

Accusatus potest in causā criminali, ubi imponitur pœna corporis afflictiva per fideiussorem admitti, si confusio est in loco, aliis secus, concl. 26. num. 104.

Accusatus de criminine in Officio, interim pendente causā criminali est ei administratio interdicens, veluti etiam diuinis se immiscere prohibetur, concl. 26. n. 105. 106.

Contrarium tamen habetur ibi n. 107.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando crimen esset Notorium, siue quādo illius enormitas ad euitandum scādalum ita permitteret, secunda verò, quando secus, concl. 26. n. 108.

Et tenendo primam, extēde eam quoq; procedere in Clerico accusato, qui pendente causā criminali diuinis se immiscere prohibetur, sub pœna irregularitatis ipso facto, & interim fructus beneficii non capitis, sed illi in utilitatem Ecclesię conuerti debent, concl. 26. n. 106.

Extēde 2. idem procedere in foro conscientię, quia Clericus, siue subditus seruitia suo Prælato denegare potest, quando sciret nullum ius illi competere, concl. 26. n. 108.

Accusatus non potest accusatorem reaccusare de eodē, aut maiori delicto, immò nec etiā de minori, si tamen secunda accusatio eodē fonte non pueniret, concl. 26. n. 45. & 46.

Accusanti Iudicem in Syndicatu, & dicenti se illum corruptisse illi dando pecuniam, non creditur, quia cum illius confessio ad illius turpitudinem detegendam tendat, igitur ei credendū non venit, concl. 26. n. 109.

Accusationem, si quis inflaret in Iudicio criminali in materia facti, ad hoc, vt criminalis Causa præiudicet, accusatio, non solum contra testes, sed etiam contra partē ipsam venit intentanda, concl. 26. n. 110.

ACCVSAT V S. si sit Clericus de aliquo delicto, ex quo priuandus veniret, non impeditur, quin illud si velit renunciare possit concl. 27. n. 1.

Extēde ibi n. 2.

Subextēde vt ibi n. 3.

Contrarium tenent alij dicentes hanc esse primę opinionis præferendam, concl. 27. n. 4.

Et id sit ad euitandas fraudes, quæ facili in hac materia euari possunt, concl. 27. n. 4.

Et cautela, quæ in hoc datur à Ferrario damnatur à Ioan. Quieret ibidem num. 5.

Accusatus non solum potest beneficium renunciare, licet pendente, sed etiam illud permutare, conclus. 27. n. 6.

Contrarium tenent alij ibidem n. 7.

Sed tenendo primam, limita primo eam non procedere, vt ibi n. 9.

Fallit tamen, vt ibi n. 10.

Extēde, quod potest beneficium renunciare, etiam si quis illud prius obtinisset in euentum, priuationis, cum illa impetratio non possit eā renunciationē impedire; Quinimò neq; post eam poterit postea ad illius priuationem deueniri, concl. 27. n. 12.

Fallit tamen, vt ibi n. 13.

Contrarium, vt ibi n. 14.

Sed hæc secunda opinio magis placet Auctori, ibidem n. 15.

Accusatus Clericus potest renunciare beneficium, quando esset solum pœna perpetui carceris cōdematus, siue alio modo per sententiam fuisset priuatus, dummodo tamen ab ea legitimē appellatum fuisset concl. 27. n. 7.

Accusare Clericus in Sacris ordinibus cōstitutus potest suum offensorem coram Iudice laico, etiam quod certò sciret eum esse furem suspensurū, dummodo tamē verè, & ex animo processit se id nõ facere ad vindictā, sed citra sanguinem, & membri mutilationem, concl. 27. num. 18.

Et tunc accusans in foro exteriori pœnam irregularitatis euitabit, dummodo tamen solum, pro suo interesse id agat, aliis Ecclesia non potest à suis inimicis defendere, sed potius acquiescentis quod illi dederetur, concl. 27. n. 18.

Fallit tamen in foro conscientię, si accusator in animo desiderium pœne habere, quia tunc irregularis fiet, non obstante prædicta protestatione, quia ea non debet esse ficta, & vt dicitur (per complimentum) facta, concl. 27. n. 19.

Contrarium huic fallentē vide ibi n. 20.

Accusatiui eas quæ operantur, & quæ genitiui, vide concl. 31. n. 10. & seqq.

ACQVIESCENS contractum, siue concordiam, amplius de illius nullitate dare non potest, concl. 30. n. 67.

Acquiescens per decem annos voluntatē mutasse præsumitur, concl. 120. n. 139.

Acquiescentia, siue consuetudo in materia prohibitionis, per allegantem est probanda, concl. 166. num. 39.

Acquiescentia Vassallorum non est sufficiens ad effectum mantentionis in iure prohibendi venationem, ad fauorem Domini, nisi si diuturna, concl. 165. n. 10. & ibi rursus assignatur.

Acquiescere non dicitur sententię, vel lādō, qui appellat, vel reclamatur, concl. 128. sub n. 158.

Acquiescisse sententię, & appellatori renunciassē censetur appellans, per comparitionem factam coram Iudice à quo, concl. 129. n. 301.

ACQVIRENS ex aliena pecunia sibi ipsi acquirit, concl. 28. n. 1.

Acquisitio remanet penes eū qui recognoscit acquisisse ex pœvnijs alterius, & illi fuisse pecunias restitueret, concl. 25. sub n. 1.

Index Conclusionum,

Extende, & declara, vt ibidem.

Acquirere quis potest alteri ex propria pecunia. concl. 28. n. 2.

Acquisitio, quando est facta nomine proprio, tunc presumitur facta de propriis pecunijs, concl. 28. num. 3.

Acquirens, quando recognouit bonam fidem, erga Dominum pecunie, veteris declarando se in re acquisita non nisi nudum nomen habere, tunc non sibi, sed illi, cuius fauore bonam fidem recognouit, acquirere dicitur, concl. 28. num. 4.

Acquirens nomine proprio, non scio, sed solum sibi ipsi acquirit, concl. 28. n. 5.

Contrarium ibi n. 7.

Concorda vt ibi n. 8.

Acquirere alteri, & non sibi, non est prohibitum, & presertim, quando preiudicium alicuius non relinquitur, concl. 28. n. 9.

Acquirens aliquid per alium sine cessione agere non potest, immo in hoc est necessaria acceptatio, nec in isto casu stipulatio Notarij sufficiat, licet tamen dicta stipulatio operetur, vt concessio amplius reuocari non possit, conclus. 28. n. 10.

Acquirere, quando quis alicui voluerit, id ex procedentibus, & subsecutibus dignoscitur, conclus. 28. num. 11.

Acquirens episcopus, siue Prelatus Regularis illius ecclesie acquirere dicitur, si tamen aliud voluisse non appareat, concl. 28. n. 12.

Sed in dubio acquisita, per Episcopum, aut per Prelatum in ipsa ecclesie acquisita censentur, concl. 28. n. 13.

Et id precipue in Mahacho, ibidem.

Acquirere quis dicitur, quando emittit pro persona nominata, & postea non nominat, iocus vero si nominaret, quia tunc illa presumptio cessat, concl. 28. n. 14.

Acquirere sibi quis dicitur, quando animum persequendi habuit, concl. 28. n. 15.

Acquirens primus in emphiteusi quis dicitur, & quando filijs preiudicare possit, vide concl. 28. num. 16. cum pluribus seq.

Et in materia emphiteutica, sed seduli filijs primus acquirere preiudicare potest, quando feudum fuerit acquisitum ex propria pecunia, & ex sua stipulatione, concl. 28. n. 18.

Extende, quod de reper eum acquisita ille solum libere disponere potest, concl. 28. n. 17.

Et potest comprehensus in inuolutura preiudicare, concl. 28. n. 17.

Declaratamen procedere, vt ibi n. 19.

ACQUISITA per vnum ex fratribus simul, post mortem Patris eo habitantibus, de comuni acquisita censentur, concl. 29. n. 1.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 2. & 4.

Et acquisita per vnum ex fratribus ad hoc, vt dicantur in comuni acquisita, hec tria concurrere debent, & primo quod fratres, post mortem Patris in simul vixerint, cum hereditate inuoluta, secundo, quod lucra communicauerint, tertio, quod de super lucratu inuicem al-

ter alteri rationem non reddiderint, concl. 29. num. 6.

Extende, vt ibi n. 7.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 8. & 10.

Declarat vt ibi n. 11.

Acquisita ab eo, qui bona Ecclesie administravit potius ex illius bonis, quam aliunde acquisita censentur, ad euitandam finistram suspicionem furti, concl. 29. n. 15.

Ab vxore ad euitandam turpis questus suspicionem, ex bonis viri acquisita censentur, conclus. 29. n. 16.

Ab administratore, siue tutore, ex bonis pupilli acquisita censentur, si antequam administrauerat fuisset pauper, secus autem, si aliunde haberet, siue vir industrius esset, concl. 29. n. 17.

Extende id multo magis procedere, ibi n. 18.

Male acquisita, quando restituenda veniunt, tunc illi ea restituere debent, cui ablata fuerint, concl. 29. n. 19.

Acquisita ab herede post aditam hereditatem, restitui non debent, concl. 29. n. 20.

Declaratamen, vt ibidem.

Acquisita a seruo legato testatore viuentis legatario non debentur, nec ei per consequens restituenda veniunt, dicto testatore mortuo, concl. 29. num. 21.

Acquirendorum facilius sit ammissio, quamdam acquiritorum, cum facilius impediatur faciendum, quam quod facium solatur, concl. 29. num. 22.

Acquisita per Clericum beneficiatum, quando non habebat patrimonium, ante adeptum beneficium, neque industriam de bonis Ecclesie acquisita censentur, concl. 29. n. 23.

Et Clericus, quando dicatur pauper, vide ibidem.

Item acquisita per vxorem, ex bonis viri acquisita censentur, concl. 29. n. 24.

Extende idem procedere in acquisitis per filium famili, que ex bonis Patris acquisita presumuntur, concl. 29. n. 25.

Item acquisita, per concubinam de bonis amantij acquisita censentur, concl. 29. num. 25.

Acquisita a Matre vidua, que bona filij administravit, ex bonis ipsius filij acquisita presumuntur, nisi de contrario doceretur, concl. 29. n. 26.

Item acquisita ab Officiali Reipublice, qui ante Officiu nil de proprio habebat, de bonis Reipublice acquisita censentur, licet industriam haberet, quia eam exercere durante Magistratu non poterat, concl. 29. n. 27.

Acquisita per Patrem, vel Socerum ex pecunijs filij, & surus, quorum bona administrant, acquisita censentur, concl. 29. n. 28.

Sed acquisita per cohæredem, non de bonis communibus, sed de sua rata acquisita censentur, & presertim, quando rationem cohæredi reddidit, concl. 29. n. 30.

Item acquisita per Socium, qui ante Societatem proprium patrimonium habebat, de proprio acquisita censentur, concl. 29. n. 31.

Extende idem procedere, etiam si socius non habuisset patrimonium, sed esset industrius, quia

Et Materiarum.

quia tunc non de bonis Socialibus, & administratis, sed ex sua industria illa acquisiuisse, presumitur, concl. 29. n. 32.

Acquisita per monachum translata vno Monasterio ad aliud, cui Monasterio acquiratur, vide concl. 1. n. 79.

Acquisitio momentanea in consideratione non est habenda, concl. 85. n. 23. & 24.

Et quando dicatur facta titulo oneroso, siue lucratiuo, item quando onus dicatur preponderare lucro, vide concl. 42. n. 510.

Acquisitum per Alluionem, cui accrescat, vide concl. 94. & in Verbo Alluio.

ACTA facta in vno Iudicio legitime probant, etiam inter alias personas in alio, concl. 30. n. 1.

Et propterea infertur, quod testes examinati inter Religionem Equitum Hierosolymitanorum, & Patrem alicuius, super nobilitate, etiam inter eandem Religionem, & filium dicti patris probant, concl. 30. nu. 1.

Acta primis iustitiis in secunda non obstant, nisi reproducantur, concl. 129. n. 12.

Et facta in vno Iudicio probant, etiam inter alias personas, quoad preparationem alterius Iudicii, licet seorsus quoad decisionem causae, conclus. 30. n. 4.

Declarata tamen id procedere, vt ibi num. 4. Extende procedere, vt ibidem.

Acta facta in Iudicio criminali non probant, etiam inter easdem personas in Civilibus, veluti ad diuersum finem tendentia, concl. 30. n. 5. 6. & 7.

Acta facta coram Auditore Rote in causa alteri commissa sunt valida & presertim parte, non opponente, concl. 168. n. 7. & 8.

Et facta coram vno Notario, & eodem Iudice non probant, quando illa causa per alium Notarium ageretur, concl. 30. n. 8.

Fallit tamen, vt ibi n. 9. & ibi ratio assignatur.

Acta coram Arbitratoribus facta coram Iudice ordinario non probant cum in forma Iudicii facta non fuerint, concl. 133. n. 140.

Facta in Iudicio summario, non probant in Ordinario, concl. 30. num. 9.

Extende ibi num. 10.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 11. & 12.

Facta coram Iudice seculari possunt etiam coram Ecclesiastico produci, ibidem n. 15.

Acta facta contra auctorem heredi prejudicant, concl. 173. n. 7.

ACTA ex dispositione Concilij Tridentini, & etiam Iuris, sunt transportanda ad Iudicem, appellationis, alius sententia non visis actis probatorijs, tanquam sine causae cognitione lata, esset nulla, & iniusta, concl. 31. n. 1.

Sunt transportanda, etiam ad effectum, vt suspensio petitorio procedatur in possessorio, conclus. 31. num. 2.

Sunt transportanda etiam, quod causa sit commissa, cum clausula summarie, & quantum sufficere videbitur, concl. 31. n. 3.

Sunt transportanda etiam si ageretur prout in prima, concl. 31. n. 4.

Fallit tamen vt ibi n. 5.

Item sunt transportanda etiam, quod commissio duas partes contineret, nempe eam restitutionis in integrum, & alteram, vni cum toto negotio principali, quia tunc etiam, quod Iudex appellationis pronuntiaret, prout in prima, tamen actorum transportatio esset necessaria, concl. 31. n. 6. & ibi ratio assignatur. Extende vt ibi n. 7.

Sunt transportanda, etiam si per partem aduersam fuisset declaratum de non vteodo decreto, a quo fuerit appellatum; sed de procedendo prout in prima, vigore clausulae (Quam, & quis) quia ea nunquam operatur, nisi illis transportatis, concl. 31. nu. 8.

Sunt transportanda, etiam si quis vellet aliud Iudicium prosequi, quia non potest statui, an sit idem, vel diuersum Iudicium; nisi prius visis actis, concl. 31. n. 10.

Sunt transportanda etiam, quod finis in simpliciteri possessorio manutentionis, in quo summariis procedi solet, concl. 31. n. 11. & 12. vbi ratio assignatur.

Sunt transportanda etiam in causa Spolij, & in alijs possessorijs, etiam petitorio suspensio, conclus. 31. n. 13.

Sunt transportanda etiam, quod sint irrelevantia, & ratio est, quia cum id a lege fuerit inductum; id circa nemo per actorum irrelevantiam excusari potest, concl. 31. n. 14. & 15.

Contrarium ibi n. 16.

Sunt transportanda, etiam si esset in prima instantia, quando tamen impugnetur sententia in alio tribuni lata, concl. 31. n. 17.

Etiam Criminalia sunt transportanda in Iudicio Civili, si tamen ea faciant ad causam, conclus. 31. num. 18.

Sunt transportanda in causis, quae sunt tam coram Episcopis, quam etiam coram alio quocumque Iudice, concl. 31. n. 19.

Sunt transportanda, necum coram Iudice appellationis; verum etiam coram quocumque alio, cui fuerit causa commissa, ab alio Iudice auocata, concl. 31. num. 20.

Illa solum sunt transportanda, de quorum productione constat coram Iudice a quo, non obstante, quod vna causa habeat consequentiam ab alia, alteri commissa, concl. 31. n. 21.

Omnia sunt transportanda, quae sunt necessaria ad detegendam iniustitiam, vel iniustitiam sententiae, conclus. 31. n. 22.

Coram Arbitris facta sunt transportanda, quando appellatio ab illis est interposita, concl. 128. num. 396. & concl. 133. n. 141.

Et transportata coram Vno Arbitro tantum sunt nulla, nisi fiat eorum transportatio coram omnibus, sed potest bene talis actus productionis conuideri si ea fieret coram alijs parte presente, vel ea citata, concl. 31. n. 24.

Sunt transportanda a fideiussore, qui velit vt illis contra Principalem in causa separata factis, concl. 31. num. 25.

Sunt transportanda, quando ex natura negotij, aliquid firmari non potest, nisi visis dictis actis, quod

Index Conclusionum,

quod procedit, etiam si in causa appellationis, versetur, concl. 31. n. 26.
 Per Actorem transportatione fundatur iurisdic-
 tio iudicis, cui executorialis dirigitur. concl.
 129. num. 442.
 Si non transportatur sententia de iure Civili nō
 valet, etiam circumscripta Sacri Concilii Tri-
 dentini dispositione, concl. 31. n. 27.
 Actorum transportatio iudicis assertione in senten-
 tia verificari non potest, sed ex ipsius actus om-
 nino iustificanda venit, concl. 155. n. 65.
 Si integrè non transportentur, iudex, ad quem
 exercitium iurisdictionis non habet, nec minus
 causa ad eum deoaluitur, & perspicue si id op-
 ponatur 3 parte, concl. 31. n. 28.
 Extende quatuor modis prædicta procedere,
 vt ibi n. 29. cum seqq.
 Non sunt transportanda, quando sumus in causa
 profana ad iudicem laicum spectante, quia,
 tunc Concilium Tridentinum locum non habet,
 concl. 31. n. 30.
 Extende, & subextende, vt ibi n. 31, & 32.
 Contrarium, vt ibi n. 33.
 Sed quod decretum Congregationis Sacri Co-
 cilii loquatur de prophanis ad fauorem Eccle-
 siasticum spectantibus, & non aliis. vide ibide
 num. 34.
 Item quod causa possit dici Ecclesiastica, si non
 respectu personarum, tamen respectu bonorum
 veluti, quia ea sint Ecclesiastica, respectu Do-
 minij ad Ecclesiam spectantis ibidem n. 35.
 Actorum transportatio non est necessaria, quando
 iudicium, & causæ essent diuersæ, conclus. 31.
 num. 36.
 Extende ibi num. 37.
 Ex solam transportare tenetur appellans, que
 coram iudice acta fuerit, & que apud
 ipsum reperiebatur producta, & sic quædo par-
 tes erunt coram tertio iudice, tunc sufficeret
 actorum transportatio coram secundo iudice
 facta, concl. 31. n. 38.
 Extende ibi n. 21. & 39.
 Actorum transportatio in iustis Audientis Ro-
 mæ, non est necessaria, concl. 160. n. 156. & nu.
 157. ratio assignatur.
 Actorum transportatio non est necessaria, quando
 sententia sine illis iustificari potest, conclus. 31.
 num. 40.
 Contrarium tamen ibi n. 41.
 Et illorum transportatio non est necessaria, quan-
 do easolum verbaliter producta fuerit, & sic nō
 citata parte, quia tunc ea extra mundum ex-
 tate dicuntur, concl. 31. n. 42.
 Actorum transportatio integra non est necessaria,
 quando agitur in materia attentatorum, con-
 clus. 160. num. 35.
 Producta parte non citata legitimè processum,
 annullant, concl. 31. n. 43.
 Quando transportantur per Notarium de vno
 Officio, ad aliud citatio partis non est neces-
 saria, concl. 31. n. 44.
 Secus autem facta posita eorum transportatio-
 nis, quia ad hoc, vt ea de actis esse dicantur, tunc

erit necessaria partis citatio ad dicendum con-
 tra, & quod fuerit dimissa copia in actis, siue,
 Originale, concl. 31. n. 45.
 Fallit tamen, si fuisset perseueratum in eisdem ac-
 tis, & deinde pars fuisset citata, dicta acta in iu-
 dicio repetendo, quia tunc alia transportatio
 non esset necessaria, concl. 31. n. 46.
 Eorum transportatio non est necessaria, quan-
 do non tractatur de iustitia sententiæ; sed solum
 de probando facto, quod scilicet inter partes
 fuerit agitatum, concl. 31. n. 47.
 Quæ sunt transportanda vigore statuti intelligit-
 tur de his, quæ faciunt ad causam, & non aliis
 ibidem n. 47.
 Illa non sunt transportanda, quæ non impugnant iu-
 stitiam sententiæ, quia eorum omissio nullitatē
 processus non inducit, concl. 31. n. 41.
 Illorum transportatio omissio processum non
 vitiat, quando id culpa partis contingeret, cō-
 clus. 31. num. 49.
 Illa omissio debet impedire remissoriam, quan-
 do causa in prima Instantia fuit introducta in
 Rotam, at fecus, si per viam auocationis ab alio
 iudice fuerit introducta, concl. 31. n. 50.
 Item eorum omissio sententiam non vitiat, quan-
 do tempore transportationis huiusmodi acta
 non reperiebantur, concl. 31. n. 51.
 Si fuerint amissa, tunc constare non potest de
 notoria iniustitia, concl. 31. n. 51.
 Et tunc ad eorum deperditionem probandam,
 Iuramentum non defertur ibidem, n. 53.
 Declara tamen, quod probata aliorum acto-
 rum amissione, tunc ea quæ deficiunt de amissis
 quoque esse censentur, concl. 31. n. 54.
 Item eorum transportatio omissio sententiam
 non vitiat, quando acta non fuerint transpor-
 tata ab vna parte negligente, & altera sua acta
 transportauit, quia tunc iudex super productis
 pronunciare poterit, concl. 31. n. 55.
 Declara vt ibi n. 56.
 Si ea vna pars solum producat, & non altera, tunc
 desertio causæ euitabitur, etiam, quod adesset
 statutum, quod vtrique parti imponeret ter-
 minum ad iustificandum, concl. 31. n. 57.
 Eorum transportatio non est necessaria, quando
 Notarius primæ Instantiæ est etiam Notarius se-
 cundæ, concl. 31. n. 59.
 Item non est necessaria, quando ea gesta fue-
 runt coram iudice incompetenti, conclus. 31.
 num. 58.
 Facta coram iudice subrogato in statu, & ter-
 minis in prima Instantia, non est necesse produ-
 cere, quia iudex subrogatus facit idem Tribu-
 nal cum eo, in cuius locum fuit subrogatus, cō-
 clus. 31. num. 60.
 Actorum transportatio non est necessaria, quando
 ea ad partes posita fuerit, quia ea de actis esse
 non dicuntur, concl. 31. n. 61.
 Item non est necessaria, quando agitur pro iusti-
 ficando sententia in causa hæresis lata, pro qua
 semper est præsumendum, etiam processum non
 productum, quia per Inquisitores alius copia quod
 datur in hoc crimine, concl. 31. n. 62.

Et Materiarum.

Extende, quod eorum transportatio non sit necessaria in sententia confirmata à Papa, per clausulam sublatam facultate aliter iudicandi per quam audientia denegatur, concl. 31. num. 63. Secus autem ubi essentius in illis actis quæ fuerint verbaliter producta, sed in productione adesset illa clausula tenoris &c. quia tunc talis clausula vim veræ probationis habet, concl. 31. n. 64.

Et illorum transportatio, quando est facta ea integra præsumitur, & qui contrarium dicit illud probare tenetur, concl. 31. n. 65.

Item transportatio integra præsumitur, etiam si non fuissent transportata Instrumenta, ubi adesset stylus producendi lura verbalia, absque eorum dimissione reali in actis, concl. 31. n. 66.

Et illa præsumuntur integra, quæ fuerint tradita à Notario actuario, sine successore, at secus ab alio non actuario, neque successore in officio, quia tunc integra non præsumuntur, concl. 31. num. 67.

Et tunc actuum integra transportatio à Notario probatur, si ille alia iura in actis suis non extare attesteretur, concl. 31. n. 68.

Extende idem procedere, etiam si solum Notarius diceret, se fideliter extractionem actuum fecisse, concl. 31. n. 69.

Fallit tamen ibi n. 70.

Et illa non dicuntur non integrè transportata, ex illis verbis Notarii (scilicet omisissis aliis &c.) quia illa verba de stylo Notarii apponi solent, ad subintelligendas clausulas ordinarias, concl. 31. n. 71.

Transportatio in dubio integra præsumitur, quod præcipue ambæ partes fecerunt instantiam pro sententia, concl. 31. n. 72.

Actuum productio, quando dicatur realis, siue verbalis, vide ibidem concl. 31. n. 74. & seqq.

Et illorum transportatio fieri debet per appellantes in prima instantia; quod tamen secus esset, quando in secunda instantia esset lata sententia reuocatoria primæ, quia tunc ad illos dicta transportatio non spectaret, conclus. 31. nom. 86.

Contrarium ibi n. 88.

Actuum non integra transportatio, quando nullitate inducit, tunc ea nunquam parte opponente sanatur, nec minus à Signatura sanari solet, concl. 31. n. 89.

Declaratio, quod dicta non integra transportatio omnino nullitatem non causat, sed solum exercitium iurisdictionis impeditur, quando tamen non deficiat dicta iurisdictionis fundamentum in commissione radicatum, concl. 31. num. 90.

Et tunc executio mandati, vel alterius actus nõ fit, donec transportatis actis de illius iustitia, siue iniustitia cognoscatur ibidem.

Et expensæ transportationis actuum à quo sunt solvende, vide ibi n. 91.

ACTA faciunt rem notoriam, concl. 32. nu. 1. & concl. 148. sub n. 226.

Extende id in tantum procedere, vt propterea ignorantia probabilis non detur, circa ea, quæ apud acta reperiuntur, concl. 32. num. 2.

Subextende eò magis procedere, quando contra dicta acta protestatum fuisset, concl. 32. n. 3. Faciunt ius, quoad omnes, quando non solum ex illis actis de illo iure appareret, sed etiam ex alijs probationibus in eisdem actis existentibus; aliis secus, concl. 32. n. 4.

Ad eò fauorabilia dicuntur, vt propterea semper pro eis sit iudicandum in dubio, concl. 32. n. 5. Sed deperdita præsumuntur ablata ab eo, cuius intererat ea non reperiiri, concl. 32. n. 52.

Acta de perditis dicuntur, quando apparet de diligentia facta pro illis reperendis, concl. 52. n. 53.

Facta ad præparationem Iudicii contra vnum, nocet tertio, ita vt agi possit contra ipsum, sed non vt ex illis condemnentur tertius, concl. 32. num. 6.

Actuum productio facta per vnam partem in partibus tantum fauorabilibus, quando etiam alteri parti profit, vide concl. 129. n. 434.

Tertio non nocet, si ille non fuerit citatus, conclus. 32. u. 7.

Faciunt rem notoriam, dummodo ea sint publica, & talia dicuntur, quando mandatum Iudicis præcessit seruatis seruandis; aliis diceretur, non in actis, sed extra mundum extare, concl. 32. num. 8.

Acta Iudicii corumpens pena falsi punitur, conclus. 121. n. 2.

Declaratio tamen, vt ibidem.

ACTIO est ius prosequendi in iudicio, quod nobis debetur, concl. 33. u. 1.

Adiones ex communi opinione sunt de iure ciuili, concl. 33. n. 2.

Et dicuntur ciuiles, quando oriuntur ex cõtractu iuris ciuilis, sed quæ nascuntur ex cõtractu iuris gentium, quoad materiam sunt iuris gentium, quouero ad formam sunt iuris ciuilis, concl. 33. n. 3.

Adiones, aut sunt Natuæ, vel Datuæ; Natuæ dicuntur illæ, quæ habent sufficientem, & idoneam præsentem materiam, ex qua nascuntur; Datuæ verò propter æquitatem dantur, concl. 33. num. 4.

Earum sex aliæ diffinitiones dantur, vt ibi n. 5.

Item sex sunt directæ, vel viles; directæ dantur ex verbis legis; viles verò ex mente ipsius, concl. 33. u. 6.

Et ex istis aliæ sunt particulares, aliæ vniuersales, & aliæ Generales; Particularis dicitur rei vendicatio; vniuersalis hæreditatis petitio, quæ datur ad ius vniuersale hæreditatis, quæ est vniuersalis successio in omnia iura defuncti; Generalis autem dicitur actio negotiorum gestorum, ius tutelæ, quæ datur ad plura, concl. 33. num. 7.

Personales à rebus differunt origine, natura, processu, & effectu, origine, quia personalis actio oritur ex obligatione, obligatio ex cõtractu, vel quasi, delicto, vel quasi, licet illæ quæ oriuntur ex delicto, morte extinguantur, concl. 33. n. 8. & 9.

Fallit tamen, quando lis fuisset contestata cum defuncto, quia tunc adiones ex delicto nascentes

Index Conclusionum,

tes, ad hæredes transeunt ibidem n.9.
 Et in obligatione ex d. clido nascente, deliquens efficitur subditus illius loci, in quo deliquit, concl. 33. num. 10.
 Reales nascuntur ex Dominio, vel Iure, quod quis in re habet, & natura à personali differtur, quia personalis personam sequitur, realis verò rem ipsam; processu differtur, quia intentus realium exprimit causam proximam, veluti se esse Dominum, intentans verò personalem, causam remotam exprimit, concl. 33. n. 11.
 Reales à personalibus effectum differunt, quia officium iudicis in actione reali est declarare me Dominum, & aduersarium ad restitutionem, condemnare, sed in personali illius officium est iudicare, aduersarium teneri dare, vel facere, & sic condemnare, vel ad dandum, vel ad faciendum, concl. 33. n. 11.
 Et de alijs quatuor generibus actionum realium, vide ibi n. 12. remittitur.
 A principio omnes erant perpetuæ, & in infinitum durabant, sed postea ius civile Imperatoris eas ad triginta, vel quadraginta annos reduxit, ne dominia longo temporis lapsu super incerto vagentur, concl. 33. n. 13.
 Et licet istæ terminus actiones perpetuò durare, pluries in corpore iuris reperiatur; nihilominus ad illud tempus triginta, vel quadraginta, annorum restringendus venit, intra quod tempus, etiam contra Ecclesiam actiones finiuntur, concl. 33. n. 14.
 Secus autem in excipiendo, quo casu actiones etiam criminales temporales, sunt perpetuæ, concl. 59. n. 78.
 Actio, aut est personalis, aut realis, vel personalis in rem scripta, siue cum hypothecaria unita, quæ spatio 30. annorum præscribuntur, concl. 33. n. 15.
 Item realis, siue hypothecaria, si loquimur de iure communi, & simus inter præsentis, spatio decem annorum præscribitur, & viginti inter absentes, si verò loquimur de præscriptione, statutoria, tunc illud tempus est attendendum, quod est ab ipso statuto præfixum, concl. 33. num. 16. & 17.
 Sed loquendo de statutoria præscriptione, declarata iam procedere, vt ibi n. 17.
 Personalis autem in rem scripta, vt est actio spolijs, cursum 40. annorum, pro ea præscribenda requirit, concl. 33. n. 18.
 Illa competit pro cælibus, vt est iuxta iura interdictum, quod datur contra terrios possessores, & illud quemlibet possessorem concomitatur, nec non datur semper successor, & contra successorem, concl. 33. n. 19.
 Adco est priuilegiata, vt propterea hypothecaria, siue canon nascatur; licet postquam est nata, ea, siue personali subsistat, concl. 33. n. 20.
 Personali cessante, hypothecaria cessat ibidem.
 Et hypothecaria, quando datur contra plures, tunc dicitur indiuidua; Vnde sequitur, quod in actione indiuidua sententia non potest pro parte valere, & pro parte non, concl. 33. n. 21.

In rem scripta potest exerceri in loco, vbi res est sita, veluti dicitur de actione mixta, siue reali, & personali, nec non etià in actione hypothecaria, siue personalis assistentia; dummodo conuentus in loco, vbi res est sita, inueniatur, concl. 33. n. 22.
 Personalis contra singularem successorem dari non potest, cum ea non rem, sed personam solum sequatur, concl. 33. n. 23. & n. 24. datur exemplum.
 Neque ea ius subsidium dari potest contra singularem successorem, concl. 33. n. 25.
 Contra singularem successorem transit, veluti quando hæres, qui alienauit non esset solvendo pro restituendo pretio, concl. 33. n. 26.
 Item contra tertium ex causa lucratia exerceri potest, concl. 33. n. 27.
 Datur contra tertiam etiam, quando ille defraude siue de dolo participasset, concl. 33. n. 28.
 Item datur contra terrios fauore vltimæ voluntatis in subsidium, licet secus; quando causa esset onerosa, concl. 33. n. 29.
 Datur contra tertium pro legato, sed solum ea datur ad effectum, vt res tradatur, concl. 33. num. 30.
 Datur contra socium, sed conceditur tamè realis ad bona, concl. 33. n. 31.
 Datur contra terrios fauore dotis in subsidium, concl. 33. n. 32.
 Datur contra singularem successorem, veluti, quando quis appodiamit in meo pariete, & postea alienet, quia tunc singularis successor ad huiusmodi obligationem tenetur in subsidium, concl. 33. n. 33.
 Item datur pro alimentis, pensionibus annuarijs decimis, & tributis publicis, concl. 39. n. 535.
 Sequitur personam, sicut lepra leprosum, nec ad singularem successorem extra prædictos casus, & similes transit, concl. 33. n. 34.
 Extende procedere, vt ibi n. 35.
 Regulariter non datur contra singularem successorem etiam respectu rei ad rem, ibidem.
 Fallit ibi num. 36.
 Extende eò magis procedere, vt ibidem.
 Declara vt ibi n. 37.
 Et hypothecaria in rem scripta semper cum re, siue cessione transit, quod procedit tam de actionibus in rem scriptis actiuis, quam passiuis, concl. 33. n. 38.
 Item personalis non solum non datur contra tertium possessorem, sed nec minus contra eum potest agi hypothecaria, non facta prius discussionem contra principalem possessorem, immò nec etiam rei vindicatione, si possidens prior possessionem habuerit, iuxta terminos l. quoties C. de rei vindic. concl. 33. n. 39.
 Et licet non detur contra tertium, datur tamen contra debitorem, siue illius hæredem, & conc. 33. num. 40.
 Et prius experiri debet contra hæredem, deinde in executione contra possidentem bona, debet seruari forma l. à Diuo Pio §. si super rebus de sent. & r. ludic. concl. 33. n. 41.

Et Materialium.

A C T I O acquiritur ob iuramentum absque
cessione, & porpterea sicut iuramento stipula-
tio alteri facta valet, quæ aliis non valeret, quia
nemo alteri stipulari potest, cum stipulationes
adiuventæ fuerint, ad hoc, ut stipulemur, quod
nostra interest, concl. 34. n. 1.

Extende id de iure ciuili quoque procedere, ibi-
dem num. 2.

Actio nulla oritur ex ludo, vel ex contractibus eius
causa proponentibus, concl. 101. n. 2.

Item acquiritur absenti ex stipulatione Notarii,
absque cessione, concl. 34. n. 3.

Declarata ibi n. 4.

Extende hanc declarationem ibi n. 5.

Subdeclara ibidem.

Et ignorantia acquiritur in matro, ob particulare
illius priuilegium, concl. 34. n. 6.

Acquiritur ex stipulatione omnibus, quorum in-
terest, concl. 34. n. 7.

Item acquiritur omnibus interesse habentibus
per obligationem Cameralem, concl. 34. n. 8.

Acquiritur donatario absenti, quando occasione
dotis donatur, & hoc est speciale in dote, &
presertim, si donatio inciperet à traditione ve-
ra, sive ficta per constitutum, concl. 34. n. 9.

Actio utilis competens cessionario, siue cessione
transit, quando non adsit, qui illam cedere
possit, concl. 39. n. 15.

Sed non acquiritur absenti in re illicita, nisi data
illius scientia omnium, & quorumcumque qua-
litate, & circumstantiarum, dictum actum illi-
citem reddentium, concl. 34. n. 10.

Extende ibi n. 10.

Non perpetuatur per actus notorie nullos, con-
clus. 133. n. 112.

Actio, quæ competit non circumscribitur loco,
veluti fructus, concl. 34. n. 11.

Actiones dicuntur esse de loco, ubi est persona cre-
ditoris, & omnibus illius dicuntur attingere, concl.
113. num. 13.

Et quæ competit ad quantitatem in genere, nullo
loco circumscribitur, nec inter immo-
bilis connumeratur, sed tertiam speciem con-
stituit, concl. 34. n. 12.

Fallit tamen, si solutio esset in aliquo loco desti-
nata, quia tunc actio in eo loco competit, in
quo exactio fieri debet, non autem in illo, in
quo obligatio contracta fuit, concl. 34. n. 13.

Actiones quales sunt, quæ viam executiuam me-
rentur, & quæ non, vide concl. 35. n. 23.

Actiones, & iura nunquam comprehenduntur in
dispositione, in qua habet mentio de bonis existi-
tibus in certo loco, concl. 34. n. 14.

Extende idem procedere in successione, quæ sit
limitata ad certum locum ibidem n. 15.

Actiones nunquam veniunt mobilium, vel immo-
bilium appellatione, concl. 153. n. 9. & vide n. 24.

ACTIONES plures in simul cumulari, ac propo-
nere non possunt, sed actor debet vnā ex plu-
ribus eligere, & eam vique ad finem litis exer-
cere, per regulam, vna via electa, altera non est
concedenda, concl. 35. n. 1.

Et plures si fuerint propositæ, tunc ex eis debet

fieri electio vnus; licet de præiudiciali prius sit
cognoscendum, concl. 35. n. 2.

Actio, siue causa magis præiudicialis prius est ter-
minanda, etiam si ultimo loco esset inchoata,
quia in iudicijs præiudicialibus ordo temporis
non attenditur; sed solum ille causæ præiudicialis,
& idem potest à posteriori suspendi; at secus
in iudicijs paribus, quia tunc ordo temporis
est attendendus, concl. 35. n. 3.

Et criminalis, quando est præiudicialis ciuili,
tunc ratione præiudicialitatis præhæmientia,
& maioritatis de ea prius esset cognoscendum,
& superdendum in ciuili, veluti dicitur è con-
uerso, concl. 35. n. 4. vbi datur exemplum.

Extende eò magis procedere, quādo prius præ-
iudicialis fuisset incepta, concl. 35. n. 5. & ibi
datur exemplum.

Quod procedit, etiam si secundum Iudicium,
motum prius terminari posset, ibidem n. 6.

Actiones plures, quando non ab vno, & eodem
fonte oriuntur, sed à diuersis, tunc de præiudiciali
esset cognoscendum, sed si ab vno tantum,
tunc ea causa prius esset terminanda, quæ faci-
lius terminari posset, concl. 35. n. 7.

Et quando inuicem non se compatiuntur, tunc
de præiudiciali esset cognoscendum; secus autē
quando inter se essent compatibles, veluti,
quia vna respiceret petitorium, altera vero
possessorium, quia tunc prius esset terminandū
illud iudicium, quod prius fuit intentatum, vel
quod esset magis liquidum, concl. 35. n. 8.

Et ad cognoscendum quale sit maius, vel minus
præiudiciū sunt constituendi tres casus, vbi ibi n. 9.

Et plures cumulantur, quando ex diuersis causis
proveniunt, concl. 35. n. 10.

Actionum plurium cumulatio inducit diuersitatem
causæ, tam respectu rerum, quàm etiam perso-
narum, concl. 35. n. 11.

Actio semel electa amplius mutari non potest, post-
quam lis est contestata, quia tunc quasi contra-
hitur inter concurrentes ad Iudicium per illius
contestationem; at secus ante litem contestatā
quia tunc neque actori liceret à proposita
actione desistere, quia cum eo casu reo fue-
rit quoque acquisitum, igitur absque illius con-
sensu actor recedere non posset, conclus. 35.
num. 12. & 13.

Sed illam potest variare actor ante litem con-
testatā, & presertim, quando plura remedia
fuisse alternatiue intentata, concl. 35. n. 14.

Et tunc etiam post litem contestatam variatio
daretur, vbi ibidem.

Ciuilis, & **Criminalis**, si tendunt ad diuersa, veluti
ad rei persequutionē, & ad vindictā, tunc vna
per alteram non tollitur, & sic qui prius agit,
clausiter ad rei persequutionem, non prohibetur
postea agere criminaliter ad vindictam; at se-
cus si vtraque actio ad vindictam esset intenta-
ta, concl. 35. n. 14.

Et quando quis omnia vna via alteram aggre-
ditur, si à principio omne ius suū deducit, tunc
ad refectionem expensarum non tenetur, con-
clus. 35. n. 16.

Index Conclusionum,

Sed vna via concessa, & electa, quando possit re-
 eliri ad alteram, vide concl. 35. per totam.
 Et si dug fuerint propositi; sed vna sit alterius
 prepetatoria, tunc ambq possunt vno, & eodē
 tempore subordinated intentari, concl. 35. n. 17.
 Extende, vt ibidem.
 Actiones plures, quando origine sint contrarie
 possunt insimul cumulari, in eodem libello,
 licet eo casu possit vna, ex eis eligi, & super ea
 sententia ferri, & id eo magis, quando in libel-
 lo clausule salutares essent appositę, concl. 35.
 num. 18.
 Contrarium ibi n. 19.
 Concorda ibi n. 20.
 Rursus concordia ibi n. 21.
 Sed si plures in libello opponantur, tunc earum
 variatio erit permissa, si in eo addatur illa clau-
 la; Quod vna via electa, altera non censeatur
 sublatā. Et ideo, si quis prius intentauit iudiciū
 Ordinarium, non prohibetur postea eo omis-
 sio viam executiuam egredi, concl. 35. n. 22.
 Quod tamen declara procedere vt ibi.
 Actionibus, & exceptionibus pluribus, etiam cō-
 trariis reus vti potest, concl. 35. nu. 24.
 Fallit tamen vt ibidem
 Et in appellatione mutari possunt, & super noua
 Index valide pronunciare valet, concl. 35. n. 25
 Contrarium ibi n. 26.
 Actione incompetenti electa non potest amplius,
 quis via competenti, vt per regulam; Quod
 potui notui, quod vult iadimplere nequiu, con-
 clus. 35. num. 26.
 Declara vt ibi n. 27.
 Ciuils, & criminales non possunt vno, & eodem
 tempore, & contextu cognosci, sed bene vna
 est videnda, quando altera fuerit peracta, con-
 clus. 35. num. 28.
 Sed ciuils, quando est prejudicialis criminali,
 tunc in criminali est supersedendum, & inten-
 tanda venit ciuils, concl. 35. n. 29. & ibi habet-
 ur quando prejudicialis dicatur.
 Extende tribus modis, vt ibi n. 30. & seqq.
 Declara tamen ibi n. 37.
 Ciuiles, & criminales etiam contrarias tenetur
 conuolare actor in vno iudicio, ad dirimendas
 lites, concl. 35. n. 38.
 Criminalis ciuilem absorbet, & finis negoti; cri-
 mina is dat principium questioni ciuili, con-
 cl. 35. n. 39. & n. 40. assignatur ratio.
 Criminalis, ob maiorem ciuili pręiudicat,
 etiam si inuicem non se contingant, & multo ma-
 gis, quando se contingunt, concl. 35. n. 40.
 Et ciuils cessat, quando a iudice criminali fuerit
 inhibito emanata, quod tamen intelligi ve-
 rum, quando non esset conclusum in causa; At
 secus, quando ē contra, concl. 35. n. 41.
 Declara duobus modis ibi n. 42. & 43. & ibi ra-
 tio assignatur.
 Et criminalis, quando oritur, quoad pœnam na-
 scitur etiam actio in factum ad interesse, que
 etiā extraneo cōpetere potest, concl. 69. n. 26.
 Criminalis de falso intentata ciuili non pręiudi-
 cat, nec minus in ea supersedere facit, nisi ius

totius causę ciuils in probatione accusatę,
 consistat, concl. 35. n. 44.
 Ciuils siletet, si testes de falso accusati aliquod
 adminiculum pręberent, concl. 35. n. 45.
 Criminalis, siue accusatio non facit supersedere
 in ciuili, nisi post citationis transmissioe m.,
 immo ante eam potest quærcla retrahi, & abo-
 leri per Iudicem, concl. 35. n. 45.
 Extende, vt ibi num. 45.
 Criminalis, ad hoc, vt ciuilem absorbeat, id intel-
 ligendum venit effectū inspecto, sed non ipso
 iure, quia est necessaria sententia in ciuili, con-
 clus. 35. u. 46.
 Actio furti orta ex prima contrestatione, quan-
 do non nascatur, amplius, ex assidua contrestā-
 tione, sed dicatur extincta, vide concl. 59. n. 94
 Actionem ciuilem quāties exercere possumus
 nunquam est recurrdum ad criminalem, con-
 clus. 35. n. 48.
 Quod, quidē eo magis procederet in administra-
 tione doganarum, & vectigalium ibidem.
 Et criminalis quiescit, quando est datus termi-
 nus ad aliquid faciendum in causa ciuili, concl.
 35. num. 49.
 Criminalis silet, & exerceri nō potest, quādo quę-
 rela fuit data post relaxatum mandatum in ci-
 uili, concl. 35. n. 50.
 Actio semel extincta amplius non reuiuiscit, con-
 clus. 42. n. 99.
 Actio de dolo, nunquā datur, quoties ea tolli pos-
 sit aliquo velamine contractus, conclus. 56.
 num. 85.
 ACTIO IN VM confusio fit regulatur, quan-
 do creditor debitori succedit, concl. 36. n. 1. &
 ibi assignatur ratio.
 Declara vt ibi n. 3.
 Et illa confusio, nedum datur in hęrede, sed etiā
 in fideicommissario vniuersali, concl. 36. n. 4.
 Extende idem procedere, vt ibidem.
 Declara ibi n. 5. & 6.
 Extende alijs quatuor modis ibi n. 7. & seqq.
 Secus tamen, quādo lis fuisset contestata con-
 tra hęredem debitorem, concl. 36. n. 9.
 Fallit quinque modis, vt ibi n. 11. cum seqq.
 Contrarium licet habeatur ibi in d. conclus. 36.
 num. 10.
 Concorda ibi n. 11.
 Fallit alijs duobus modis ibi n. 22. & 23.
 Sed illarum cōfusio procedit solam in ea parte,
 pro qua creditor sibi habet, quia nemo debet
 in plus grauari, quā hōnorratus sit, concl. 36.
 num. 17.
 Et confusio non fit in legato a marito vxori, siue
 vñsfructus, siue alio modo factio; licet secus
 esset si maritus diceret, quod de illo legato sua
 vxor sit contenta, ita vt nil aliud de eius dote
 petere posset, vel si fuisset a testatore additum
 quando fecit legatum, ad tollendas lites &c.
 alijs si id non addidisset, vtrum que haberet,
 concl. 36. n. 36.
 ACTIO euiccionis datur ad effectum repetendi
 in iudicio rem meam iure Domini ab aliquo,
 cuius non erat alteri datam, vel venditam,
 quia

Et Materialium.

quia euictio est rei emptæ aliæ causæ acceptæ interposito iudicis decreto ablatio, concl. 37. n. 1.

Et est diuidua, & idem, si uero tota res euicitur, siue illius pars semper emptor habet regressum contra venditorem de euictione, concl. 37. n. 2. Sed ut diuidua potest, per hæredes adimpleri pro parte sua, concl. 37. n. 3.

Datur contra venditorem non solum pro restitutione pretij, sed etiam pro omnibus damnis & interesse, concl. 37. n. 3.

Quod procedit, etiam si ea non fuerit promissa, ibidem n. 4.

Actio ad restitutionem pretij, quando, & contra quos detur emptori rei Ecclesiæ ipsa re euicta, & quid ea comprehendat, vide concl. 85. n. 5.

Datur singulari successori alicuius rei contra auctorem auctoris, in vim iuris celsi, secus autem si iurium cessionem non haberet, quia regulariter, quis de euictione non agit, nec regressu contra primum venditorem habet, conclus. 37. n. 6.

Extende quatuor modis, ibi n. 7. & seqq.

Et non solum intentatur, quando fuit euictum Dominium, sed etiam si fuerit euicta possessio, conclus. 37. n. 13.

Contrarium habetur, ibidem n. 14.

Concorda, ut ibi n. 15.

Et non intencatur, nisi sententia fuerit executioni demandata, aliis emptor adhuc possidere diceretur, concl. 37. n. 16.

Item non intentatur, nisi secuta effectuali venditione, licet secus si quis venderet rem alteri obligatam, & præsertim scienter, & sic quando in limine contractus, aut iudicii euictio immineret, quia tunc ante eam agi posset, ad restitutionem pretij, non uti ad sortem, vel præteritum, sed bene pro interesse, concl. 37. n. 17.

Facit venisse fructus amissos, & restitutionem aliorum damnorum, quæ emptor causa illius euictionis quouis modo passus est, concl. 37. n. 18.

Extende ibi n. 19.

Datur contra fideiussores obligatos pro credito iam extincto, quando bona data creditori insoluiti fuerunt euicta, quod tamē declaratur verum, quando in eorum assignatione fideiussorū obligatio fuisse reseruatæ, conclus. 37. n. 21. & 22.

Contrarium tamen habetur, ibidem n. 23.

Non datur si res esset iudicialiter euicta, sed si non fuit venditori intimata, quia tunc venditor non tenetur ad damna, & interesse; At secus, quando esset certioratus de euictione intentata, concl. 37. n. 24. & ibi ratio assignatur.

Item non datur ei, qui fuit in culpa rei euicendæ, veluti quia fuit contumax, vel compromisit, siue iuramentum litis decisum detulerit, contra istos casibus emptor huiusmodi actione contra rei vendicationem non agit, conclus. 37. n. 25.

Et emptori non competit, quando ea facto Principis, siue per iniuriam, & imprudentiam iudicis sequatur, concl. 37. n. 26.

Et tunc veluti venditor ad pretij agere posset, ita

& multo magis illud solum retinere, ibide m. Emptori competit, quando bona per eum a facto emptæ restituuntur, & tunc contra factum agere emptor pro restitutione pretij, quia si Princeps vult vni præiudicare; quoad bonorum restitutionem, debet emptorem, cum restitutione pretij releuare, concl. 37. n. 28.

Fallit tamen in vniuersitate, quæ si venderet bona confiscata, tunc eo restituto, cuius bona erant, de euictione non tenetur, ibidem n. 28.

Sed emptori non competit, quando rem alienam scienter emit, quia tunc uti indolo huiusmodi actione non inuatur, nisi pretium fuerit promissum, conclus. 37. n. 29. & vide concl. 88. n. 13. cū seq.

Item non competit ementi rem Emphiteuticam vel fideicommissio subiectam, & aliam similem scienter, in qua ex natura rei euictio datur, conclus. 37. n. 30.

Extende, & subextende ibi n. 31. & 32.

Declara ut ibidem.

Fallit duobus modis, ut ibi n. 33.

Competit contra fideiussores rei venditæ, si ea alteri obligata reperiretur, & præsertim si principaliter, & in solidum essent obligati, conclus. 37. n. 34.

Contrarium, ut ibi n. 35.

Concorda, ut ibi n. 36.

Sed non competit donatori contra donatæm, nisi ea fuerit expressè promissa, vel nisi dolus donantis intercedat, aut donatio à promissione inciperet; at secus si à traditione, quia tunc donans de euictione non tenetur, nisi in casu adhibiti doli, concl. 37. n. 38.

Et tunc dicitur donatio à traditione incipere, etiam si donator constituat se nomine donatarii possidere, concl. 37. n. 39.

Extende, & subextende ibi n. 38. & seqq.

Et si fuerit promissa pro redditibus donatis, ea non extenditur ad alios redditus in locum priorum, concl. 37. n. 41.

Non competit, quando per partem illi fuerit renunciatum, cum quilibet suo fauori renunciare possit, concl. 37. n. 42.

Non datur in venditione subhasta, concl. 37. n. 43.

Contrarium fuit dictum supra n. 9. & n. 44.

Concorda, ut ibi sub n. 45.

Non datur, si ea per violentiam sequatur, conclus. 47. n. 46.

Item non competit in casu, ubi creditor vendit iure pignoris, concl. 37. n. 48.

ACTIO finium ergundorū est ea, quæ conceditur his qui possunt cōfines, ad hoc, ut quod cuiusque proprium sit ab Arbitero definiatur, & si quid ab alterutro commissum sit refarcitur, concl. 38. n. 1. & 2.

Et formula istius actionis est eadem, quæ vendicationis, vis autem, & natura eadem, quæ cōditionis, concl. 38. n. 2.

Sed non datur, nisi termini turbentur, Item, quæ pœna puniatur vide, concl. 38. n. 61.

Sed si vis scire ad saturitatem ea, quæ sunt necessaria in hac materia, recurras in verbo Confines, & in verbo Limites.

D

Actio

Index Conclusionum,

Actio finium regundorum non intentatur super questione proprietatis, veluti nec in eo communi diuidendo, licet tamen huic actioni quæstio proprietatis inhæreat, & idcirco illa differatur in quærendo de titulo rei, & prius illa possessori terminatur, & tunc onus probandi proprietatem aduersario incipit, concl. 38. n. 6a.

Fallit tamen ibi n. 63. & ibi ratio assignatur.

In actione finium regundorum, quomodo dignoscatur, an de possessione, vel proprietate, aut de utroque contēdatur, vide cōcl. 12.8. n. 354.

AC T I O N E S hypothecariz dicuntur directæ, & vitiles, directæ semper remanent penes cedentem, & vti ossibus inhærentes transferri non possunt, concl. 39. n. 1.

Actiones directas cedens potest semper, & quandoque, eas experiri, donec interueniat vnus ex tribus l. 3. C. de nouat, ibidem.

Actio vitilis alia est directæ, alia contraria, & cui vtraque, siue quando vna, vel altera datur, vide concl. 39. n. 2.

Et directas potest experiri cedens, etiam si in cessione fuisse appositâ illa clausula, ponens in locum suum, & c. reprobata opinione Angeli, concl. 39. n. 3.

Extende, quod debitor liberatur soluendo primo creditori, si uisitationem delegationis sui debiti non habuit, concl. 39. n. 4.

Sed est bene verum, quod sola scientia, quæ ex libello deprehenditur sufficit ad tollendū exercitium directarum actionum, quæ penes cedentem remanent, concl. 39. n. 5.

Extende præterea procedere, quando essemus in materia hypothecariæ actionis, quæ nunquam percutit Dominium rei alienatæ, sed solum possessionem, & præterea datur creditori retentio rei quæratæ a tertio, donec sibi de fructibus satisfiat, concl. 39. n. 6.

Directæ remanent penes cedentem inutiles, quando essemus in necessaria cessione, veluti in ea ad fauorem creditorum facta, quia tunc illi cuius directam remanet inutiles penes cedentem, concl. 39. n. 7.

Et illæ non possunt exerceri, per donatorem omnium bonorum, quia quando cessionem respicit merè cōmodum cessionarij, vt est in casu simplicis donationis, tunc cedens amplius nulli ius super re cessa habet, cōcl. 39. n. 8. & vbi ratio assignatur Fallit tamen, ibi n. 10.

Contrarium autem ibi n. 11.

Sed penes cedentem non remanent, quando cessio, & actionis fuisse ampla, cōcl. 39. n. 12.

Item penes illum non remanent, quando cessionarius fuisse constitutus Dominus, & procurator, vti in rem propriam, & in locum, & ius cedentis substituatur, concl. 39. n. 13.

Decleara, vt ibi n. 14.

AC T I O iniuriarum est illa, quæ datur alieni contra eum, qui illi crimen appositum, sed illud non probatur, concl. 40. n. 1.

Et de ea quæ tenetur, quando aliquod crimen, etiam excipiendo opponit in iudicio, cōcl. 40. n. 2.

Huiusmodi actione tenetur iniurians, etiam si

protestatur se illud crimen opponere, sed non animo iniuriandi, quæ huiusmodi protestatio, vti contraria facta, & vti iniuriæ incompatibilis non suffragatur, concl. 40. n. 3.

Contrarium ibi n. 4.

Concorda, vt ibi n. 5. & 6.

Rursum concordat, vt ibi n. 7.

Item de ea tenetur ille, qui si fuerit prouocatus dicat illi tu mentiris, ipsa prouocatione non obstante, etiam si dicat verum, concl. 40. n. 8. & 9. & ibi ratio assignatur.

Illa datur contra eum, qui calore iustæ iracundiæ verba iniuriosa protulerit, quæ in deliciis cōmiliis ille calor non excusat, concl. 40. n. 10.

Contrarium tenent multi, ibidem n. 11.

Extende hanc secundam opinionem multo magis procedere ibidem.

Datur cōtra eum, qui vni dixerit (tu non ei vedi) vel si iudici dixisset (al Sindicato ti voglio) ibidem n. 12.

Item si quis alicui diceret (tu sei vn bastardo) ibidem n. 9.

Datur ista actio aduersum eum, qui aliquem indebitè carcerari fecit, quia tunc ille iniuria afficitur, cum carceratio infamiam facti irroget, concl. 40. n. 13.

Item datur contra eum, qui facit aliquem amittere dignitatem, & honorem, concl. 40. n. 14.

Huiusmodi actione ille tenetur, qui aliquem aza, siue cubito percusserit, concl. 40. n. 14.

Et datur omnibus cōsanguineis contra offendentem vnum de familia, quia quodō offensa inferatur vni de genere totum genus iniuriatum censetur, concl. 40. n. 15.

Extende, vt ibi n. 16.

Decleara ibi n. 18.

Immo Pater potest iniuriam filij remittere eo, ac alijs fratribus inuitis, ibidem n. 19.

Restringe tamē, vt ibi n. 19. & ibi ratio assignatur.

Sed quid si filius esset monachus, an vindicta, vel remissio iniuriæ spectet ad Patrem, siue potius ad Abbatem, vide ibidem n. 20.

Competit etiam marito, pro iniuria illata uxori, & id ob vitæ personarum, quia sunt duo in carne vna, concl. 40. n. 21.

Item datur officiali pro iniuria facta ministro in executione sui officij, concl. 40. n. 22.

Decleara tamen, quod non creditur illi ministro, si talem iniuriæ passum alicrent, concl. 40. n. 23.

Fallit tamen in Verba de toto statu Ecclesiastico, ob bñm iuramentum Generalis Gubernatoris Urbis, sed quomodo id sit intelligendū, vide ibi n. 24.

Datur fisco cōtra iniuriantē, etiam si iniuriatus diceret iniuriā sibi de sua voluntate factā fuisse, quia tunc non preest rigor sibi euadere, cōcl. 40. n. 25.

Ite datur alijs de Collegio, vel Vniuersitatibus, quādo vni ex eo fuit illata iniuria, concl. 40. n. 26.

Decleara vt ibi n. 27.

Contrarium, vt ibi n. 28.

Datur contra prohibeamur piscari in Mari, & in loco publico sedere, & similibus, concl. 40. n. 29.

Ite datur iuridictione habenti, quādo iniuria fuit vni eorū eo illata, & c. adiciatur atrox, c. 40. n. 29.

Secus

Et Materialium .

Secus autem si iniuria esset alicui illata coram persona in dignitate constituta, quia tunc ea non diceretur atrox, veluti ea dicitur, quæ coram personâ in iudicio habet inferitur, cõcl. 40. n. 30.

Datur socio pro iniuria, alteri consocio illata in itinere, cõcl. 40. n. 31.

Datur Patri pro filio, marito pro vxore, fratri pro fratre, consanguineo pro altero, pro interesse affectionis, sed non pro eo pecuniarum, cõcl. 40. n. 32.

Sed non potest intentari per consanguineum pro emendatione honoris alterius coniuncti defuncti, si non sit hæres iniuriatus, cõcl. 40. n. 33.

Extende, vt ibi n. 34.

Item non datur, nisi dolus, & animus iniuriandi addit cõcl. 40. n. 33.

Et quomodo animus dignoscatur, si sit bonus, siue malus, declaratur ibidem n. 35. cum seqq.

Non datur contra eum, qui verbum iniuriosum in iudicio protulerit, cum aliqua causa, quod idem quique procedit in ea, quæ extra iudiciû fuerit illata, quæ non excusatur absque causa, cõcl. 40. n. 38.

Et tunc quælibet causa etiâ iniusta sufficit ad excusandum animum iniuriandi ibidem.

Anno præscribitur, licet secus in ea actione iniuriarum descendente ex lege Cornelia, quæ anno tolli non potest, quod procedit, tam in iniuria p̄dicta, vel scripta, quæ anno non præscribitur, sed ad instar realium potest intentari post annum, cõcl. 40. n. 39. & vide cõcl. 59. n. 76.

Et annus debet esse utilis, & id eo ignoranti non currit, cõcl. 40. & vide cõcl. 116. n. 20.

Et per intervallum temporis remissa censetur, licet secus, veluti si effemus in reuocatione iniuriarum, ob quam addio illa extincta non censetur, cõcl. 40. n. 41.

Eta actio civilis in hac materia iniuriarum actionem criminalem extinguit, cõcl. 40. n. 42.

Et licet non cesset, quando iniuriis ante litem p̄mittit, tamen ille p̄na mitiori puniendus venit, neque etiam, tunc iniuriatus potest ita acriter iniuriam, sibi ab eo illatam, vindicare, cõcl. 40. n. 53.

Non potest intentari, nisi quis speciale mandatum habeat, cõcl. 40. n. 54.

Et ad hoc, vt intentetur, est necessaria specificatio ad hoc, vt pars certificari, & testes distincte deponere valeant, cõcl. 40. n. 55.

Extende idem debere procedere in ea actione iniuriarum, civiliter intentata, licet non tanta specificatio sit isto casu necessaria, quam in obiectiuis, vt magis odiosis, cõcl. 40. n. 16.

Et ad hoc, vt commisso causæ iniuriarum ceseat criminaliter & cesset, opus est mentione fieri expressæ in Signatura de iniurijs, & tunc facta dicta specificatione reus potest recouenire actorem eorum eodem iudice, super iniurijs impetrato, cõcl. 40. n. 56.

Secus aut si cõgesseret iniuriâ alicui clerico inferri, quia tunc erit locus præuentioni, cõcl. 40. n. 57.

Et hæc actio dicitur infamatoria, propterea, etiam (civiliter loquendo) annali præscriptione

tollitur, cõcl. 40. n. 58.

Secus autem in encipiendo, quo casu actio temporalis fit perpetua, cõcl. 59. n. 78.

Et in hac actione iniuriarum civiliter intentata, quomodo articuli sint proponendi vide ibid. n. 58.

Actio 1. liber homo si. ad l. Aquil. nullam recipit æstimationem, cum homo res inestimabilis dicatur, cõcl. 60. n. 20.

Actio 1. Aquilæ solum datur pro damno de præterito sibi n. 23.

Actio mandati, quando æquiparetur illi funerati, & Inventarij, vide cõcl. 60. n. 31.

ACTIO negotiorum gestorû dicitur in personâ, non autem in rem, & propterea, quâdo quis pro alio soluit, & sic pro eo negotiû vtile gerit, potest hac actione sibi consulere, cõcl. 41. n. 1.

Actio ista non datur, quando utilitas cessaret, cõcl. 41. n. 2.

Et se cõparatur cum actione mandati, cõcl. 41. n. 3.

Acquiritur ei, pro quo, quis emit, secuta tamen illius ratificatione, cõcl. 41. n. 4.

Item acquiritur ei, qui soluit debitum pro alio, etiam illo inuito, cõcl. 41. n. 10.

Secus autem, quâdo negotiorû gestor sine mandato, vel officio necessitate alterius defensione assumptis, sed succubuit, quia tunc ipse expensâ quas fecisse talis non repetit, cõcl. 42. n. 11.

Et huiusmodi actione tenetur ille, qui pecuniam alteri debet, vel creditum alienum verum, vel putatiuum exegit, secuta tamen ratificatione illius, cuius nomine fuit facta executio, cõcl. 41. n. 12.

Actio negotiorû gestorû hereditatis hæc actio adeo est præuilegiata, vt omnibus creditoribus, sit præferenda, pro consecutione mercedis, cõcl. 41. n. 16.

ACTIO 1.0 personalis ex testamento datur pro legitima, Vnde si vis scire ad saturationem de eius materia, recurras in verbo legitima, & in cõcl. 42. per totam, vbi infinita notanda inuenies in hac materia.

Actio quælibet Christi debet esse nostra instructio, cõcl. 42. n. 196.

Actio quæ minoris, quâdo possit exerceri, & quæ in ea veniant, vide in cõcl. 43. n. 18. cum seqq. & cõcl. 70. n. 14. cum seqq.

ACTIO quanti plurimi, vt detur, ob mortâ commissam in obligatione, debet esse specificatus dies, & locus solutionis, & debitum debet esse liquidum, cõcl. 70. n. 1.

Et non datur, si penuria insolita superueniret, cõcl. 70. n. 2.

Et tali casu quid sit probandum ab Actore, & quid a reo vide ibidem.

Item ea non datur, si debitor fuit interpellatus ad solutionem de tempore, quo ducebat vxorē vel infra nouem diem huius sui defuncti, aut dum magis audiebat, cõcl. 70. n. 3. & 4.

Et semper datur aduersus furem, cõcl. 70. n. 6. & 7.

Non datur in cõtractu vterzario, quia debitor non cõgitur adimplere pro parte sua, cõcl. 70. n. 8.

Sed an, & quando ea detur ultra triennium, vide cõcl. 70. n. 9. cum seqq.

Index Conclusionum,

ACTIO redhibitoria duplex est alia directa, alia
verò utilis, directa datur emptori contra vendito-
rē, quādo in re vendita qualitas reperitur morbo-
sa, seu vitiosa, vt est in animalibus, utilis verò da-
tur emptori quādo (verbi gratia) emit librum, quē
ob aliquod eius latens vitium retinere nō possit,
nec eo vti, & sic illo casu datur utilis actio, &
non directa, cum in eo illa qualitas morbosa
non datur, sed vitiosa, concl. 43. n. 1.

Amplius primò idē procedere, etiam si ille liber,
siue alia res fuerit vendita talis, qualis erat,
quando tamen vitium nō erat tale, vt ab em-
ptore facile cognosci posset, ibi n. 2.

Et ad docendum, quod illud non esset tale argu-
mentum esse euidens, si pro eo vitio detegēdo
fuisset etiam adhibiti periti, ibidem n. 2.

Amplius alijs duobus modis, vt ibi n. 3. cum seqq.
Limita principalem conclusionē, quatuor mo-
dis non procedere, vt ibi n. 10. cum seqq.

Actio illa ad hoc, vt cōpetat quatuor sūt neces-
saria, & primò quod interuenierit venditio, secūdo
quod animal sit morbosum, tertio, quod mor-
bus ille esset latens, quarto, quod morbus es-
set ante venditionem, ibidem n. 16.

Et illi, qui huiusmodi actione conueniuntur ex
dispositione legis, vel quantū minoris tenentur
constitue Procuratorem, ibidem n. 17.

Actionis electio datur auctori, & nō iudici, etiam si
verba iudicē tantū concernāt, concl. 44. n. 22.

ACTOR ille dicitur, qui alium prius ad iudi-
cium vocat, concl. 44. n. 1. & 10.

Et dignoscitur ex modo procedendi à principio
electio ibidem.

Et à principio factus, nunquam desinit esse talis,
concl. 44. n. 2.

Fallit tamen vt ibi n. 4.

ACTOR ad litem, quomodo pupillo constituatur, &
que facere teneatur, vide concl. 56. sub n. 110.
Et actor dicitur in causa appellationis, qui fuit
etiam talis in causa principali ibidem n. 3.

Item actor dicitur ille, qui venit pro nullitate
sententiz, concl. 44. n. 5.

Item talis dicitur ille, qui petit bona ab alio pos-
sessa, ibidem n. 6.

Originarius, & voluntarius ille dicitur, qui ma-
iorem actionem petit, ibidem n. 7.

Sed actor, & nō reus dicitur ille, qui cōparet, quā-
do citatur, si sua putauerit interesse, ibid. n. 8.

ACTOR, & nō reus viam agendi demonstrat, nec so-
let mutari etiam mutata persona, ibidem n. 9.

ACTOR, siue reus, quando prius positionibus re-
spondere teneatur, concl. 44. n. 11.

ACTOR ibidem iurare securus nō tenetur, ibid. n. 12.

Extēdit id quoq; procedere in reos, quando tamē
habuit sententiam ad sui fauorē, immò nec etiam
sine sententia tenetur iurare iudicium de cō-
suetudine, quicquid sit de iure ibidem n. 13.

Extēdit secūdo, quod nec etiā assecurationis præ-
dictę erit locus, quando pars post contractum
deterioris conditionis, non fuerit, ibidem n. 14.

Extēdit tertio eo magis procedere in auctores
immobilium possidente, ibi n. 15.

Fallit tamen in obligato solum actione personā-

li, quia tunc ille fauorē tenetur, ibidem n. 16.
Et ad hoc, vt valide possit agere in iudicio, debet
prius illius personā legitimare, concl. 44. n. 17.
ACTORE nō probare reus absoluitur, ibidem n. 18.
27. & num. 58.

ACTOR debet à principio exprimere qua causā vi-
velit, ad hoc, vt reus deliberare possit, an velit
cedere, vel confutendere, ibidem n. 22. & seqq.
Fallit duobus modis vt ibi n. 23. & seqq.

Et habet electionem, vt eam actionem, quam
velit ad eius libitū eligere possit, & præsertim,
quādo à iure plura remedia alternativè intro-
ducta forent ibid. n. 22. & ibi ratio assignatur.

Extēdit, quod etiam possit in remedijs alter-
natiuis variare, tam ante, quā post litem con-
tellationem ibidem n. 22.

Et quando possit variare actionem, vide concl.
44. n. 22. cum seqq. & concl. 35. n. 12. cum seqq.

Teneatur plene, & cōcludere id, quod est funda-
mentū suę intentionis probare, concl. 44. n. 25.

Amplius duobus modis ibi n. 27. & 28.
In preparatoris iudicijs, se excusare nō potest, cū
ad iudiciū instructus ire teneatur, cōcl. 44. n. 33.

Fallit tamen vt ibi n. 34.

Et debet suam intentionem plene probare, &
præsertim, quando ille ius suum canonizari pe-
titerit, concl. 44. n. 35.

Et veluti suā intentionē, ita reus suā exceptionē
probare tenetur, & ratio est, quia reus excipien-
do in sua exceptione fit actor, ibid. n. 36. & 38.

Fallit tamen, vt ibi n. 39.

Item tenetur suam intentionem probare, etiam si
reus amiserit causam ob falsitatem, siue ob aliud
caput delicti, concl. 44. n. 40.

Constatium tenent multi vt ibi n. 41.

Et tenetur probare, etiam si reus in se onus as-
sumpsisset probandi id, quod actor probare
tenebatur ibidem n. 42.

Extēdit eo magis procedere, si adesset clausula
non se altringens &c. ibidem.

Et nō potest recedere à lite, postquā reus illius
petitioni acquiescit, sed tunc de nouo require-
retur cōsensu vtriusq; & sic cogitur suę petiti-
oni stare ibidem n. 43.

Sed non tenetur probare illud, quod rei exce-
ptione elidi debet, concl. 78. n. 26.

Itē tenetur suā intentionē probare, etiā si se fun-
det in negatiua, quia ea vti fundamentū suę in-
tentionis, per cum probata venit, concl. 44. n. 44.

Fallit tamen, quando ageretur de probando cō-
trariū eius, quod est de intentione rei, quia tūc
illud actor probare non tenetur, nisi prius reus
suam exceptionem probasset, concl. 44. n. 45.

Secus tamen esset, quando à actor in sua actione
includeret rei exceptionem, quia tunc suo li-
gione se percuteret, ibidem n. 46.

Fallit secūdo, quando omissus in materia obie-
ctiua, veluti in probatione homicidij, quia ac-
tor sufficeret homicidium probare, nec postea
teneatur eam qualitatē probare, vt scilicet illud
non fuerit iactum ad sui defensionem, ibid. n. 47.

At secus, quando verbi gratia aliquis impetran-
t illud narrasset in gratia, quod est de intentione,

&c.

Et Materiarum.

& exceptione rei, quia tunc ex vi illius narrationis illud probare tenetur ibidem n. 48.
 Sed quando actor probaret contra exceptionem rei, hoc non diceretur propriè replicatio, sed tunc dicuntur probationes contrariæ ad inuicem se elidentes, remanente prima actoris probatione ibidem num. 49.
Actori quod licet, illud licet, & reo, ad hoc, vt æqualitas in iudicijs seruetur, concl. 44. nu. 50. concl. 64. n. 15. concl. 128. sub n. 133. & 737. & concl. 157. n. 12.
 Fallit tamen, vt ibi n. 53. & 54.
Actor potest in causâ appellationis aliquid de nouo deducere ad elidendum id, quod per reum de nouo productum fuit, concl. 128. nu. 258. & concl. 148. num. 399.
Actori, sicut licet appellare, ita & reo ibid. n. 51.
Actor, & reus iudicantur aliquando ad imparia, quod tamen regulariter sequi non solet ibidem num. 54.
Actoris ius solum est considerandum, quia iudicium metimur ab eo, ibidem n. 60.
 Et actor tribus modis potest procedere contra reum contumacem, & primò ad penam banni; secundò ad immisionem bonorum; tertio id ei face-
 re licebit in causâ principali, vsque ad totalem causæ definitionem, concl. 44. n. 65.
 Et quando, & in quibus casibus, & cum quibus personis teneatur sequi forum rei, vide in conclus. 44. n. 66. cum pluribus seqq.
Actori obtinenti si licuit executionem demandare, sententiam appellatione, non obstante, ita è conuerso debet licere reo, qui postea in ea obtinuit, concl. 63. n. 48. & concl. 157. n. 11.
 Contrarium habetur in conclus. 63. num. 49. & concl. 157. n. 13.
Actor, quando quis dicatur originarius, siue potius reus, & quod tempus ad id sit in spiciendū vide in conclus. 44. n. 90. 91. cum seqq.
ACTOR, quando plus debito petat reus in expensis non condemnatur, concl. 45. n. 7.
 Extende, quod immò reus possit eo casu negare totum, si petitio sit de pluri in quantitate, siue in qualitate, ibidem n. 8.
 Contrariū, quod scilicet reus debeat secundum veritatem impositionibus respondere ibid. n. 9.
 Et ratio est, quia Deus est ipsa veritas, quæ nunquam fallit, neque fallitur ibidem.
 Concorda vt ibi n. 10.
 Et plus debito petens in odium istius mendacij causam perdit, si tamen hæc duo in petitione concurrant, nempe quod dolose plus debito petierit, & quod de pluri cautionem exegerit, concl. 45. n. 1.
 Licet ibi dicatur quatuor esse necessaria ad perdendum debitum,
 Fallit tamē, si actor post petitionē de pluri postea se offerret recipere eam partē, quæ in contrarietate non erat, quia tunc reus non excusaretur, nam in ista causa in vna parte non tollit moram in alia ibidem num. 25.
 Secus autē, quādo actor plus debito peteret, & reus plus debito negaret, quia tunc inuicem cō-

pensatio fiet, nam paria delicta pari compensatione tolluntur ibidem n. 2.
 Contrarium, vt ibi n. 27.
 Concorda vt ibi n. 28.
 Et clausule, quæ præferunt ab hac pena vide n. 29.
 Extende id, quod fuit dictum de petente plus debito dolose, procedere etiā in petente illud iam solum, quia si id scienter facit, crimine stellionatus tenetur ibidem n. 19.
 Itē in quibus alijs casibus pcedat vide ibi n. 2. cū seqq.
Actorū transportatio ad hoc, vt probet, quomodo, & de quibus actis, sit faciēda, itē quādo dicatur verbalis, siue realis, nec non, quādo realis facta præsumatur, & vna, siue altera sufficiat, vide conclus. 31. per totam, & ibi plura habebis in hac materia.
Actuarij suspecti censentur, si magister actorum suspēctus reddatur, concl. 128. n. 656.
 Et in quibus illi differant à notarijs vide conclus. 147. num. 6.
ACTVM impugnatum, quis pro se regulariter adducere, & eo vti non potest conclus. 46. n. 1.
 Amplia quatuor modis, vt ibi n. 2. & seqq.
 Limita septē modis nō pcedere, vt ibi n. 6. cū seqq.
Actu impugnato non potest quis se iurare, nisi illud cum ius qualitatibus acceptet, ibi n. 21.
 Extende id intantum esse verum, vt propterea ille non audiat, nisi omnia restituat, quæ ex illo actu impugnato recepit, ibi n. 22.
 Declara tamen primo id esse verū, vbi agitur de rescissione; secus autem, quando actus ex nullitate impugnatur, quia eo casu minor, verbi gratia non tenetur illud restituere, quod ex illo contractu recepit, nisi prius probetur, quod sit factus locupletior ibi n. 23.
 Declara secundo, quod impugnans transactionem non auditur, nisi eo relicto, quod ex ea transactione recepit ibi n. 24.
 Fallit vt ibidem num. 24.
 Et quādo, quis impugnans transactionem, ex illo capite, quod lis nulla erat, tunc ipse nō tenetur probare litem nō extare, sed istud onus ad eum spectat, qui vult substinere transactionē ibi n. 25. & vide in hoc, concl. 131. n. 36. cum seqq.
Actus duobus modis impugnari potest, nempe primò, vti persona propria secundò veluti persona aliam representans, & sic veluti tutor, seu vti persona creditorum à quibus ipse cessionem habuisset, concl. 46. n. 26.
 Limita primò eam regulā non procedere in his, quæ sunt obiectus intellectus, quia tunc non potest quis aliud intelligere ex vna persona, aliud verò ex alia ibi n. 28.
 Limita secundò, eam non procedere in volūtarijs veluti si ex vtraque persona agit quis de proprio cōmodo, & ex vna iam declarauit eius voluntatem aliquo facto, quia non poterit postea velle contrarium, ex alia, ibi n. 29.
ACTVS in dubio validus præsumitur, cōcl. 47. n. 1.
Actus appellatione intelligitur de valido, & perfecto, non autē de imperfecto, concl. 84. n. 36.
 Et semper præsumitur factus ex ea causa ex qua valere, ac suslineri potest, concl. 47. n. 2.

Index Conclusionum,

Semper presumitur factus eo modo, quo fieri debet, concl. 86. n. 38.
 Ut valeat verba sunt impropianda ibi n. 3.
 Actus æquinoctii, & indifferentes, quādo sonent, vel non sonent in delictum dixi in concl. 109. n. 38.
 Et factus à furioso, & mēte capto rite, ac recte, vel luti à quolibet prudenter ferret, valet, & tenet, concl. 47. n. 4. & seqq. & ibi multa in materia.
 Et ad hoc, ut sustineatur omnis interpretatio est faciēda, concl. 65. n. 16.
 Declara tamen procedere in habente dilucida intervalla, ad quę inducenda plures actus successivi, & per aliquod tempus continuati sunt necessarij. ibidem n. 5.
 Actus, seu dispositio, ut non dicatur superflua sufficit, quōd quid minimū operetur, concl. 14. n. 8.
 Actus qui certo anno fieri debet, sufficit si in quacunque parte anni fiat, concl. 116. n. 37.
 Ad hoc, ut potius valeat, quā pereat, non solum omnis interpretatio est faciēda, sed illud indubio prius est presumendum, quod est posterius, concl. 47. n. 6.
 Actus, quando sine iurisdiccione fieri nequit, tunc per eum appellationi renunciatum censetur, concl. 129. sub n. 326.
 Et ille qui non potest sustineri, vigore mandati in validi, est validus, quando de alio valido appareret ibi n. 7.
 Extende idem procedere in actu gesto ab habēte duplicem potestatem, quia actus presumitur factus, ex ea facultate, per quam ille sustineri potest ibi num. 8.
 Contrarium ibi n. 9.
 Concorda ut ibi n. 10.
 Actus duo si dicantur eadem die facti, tunc ille, prius presumitur, qui pro validitate utriusque procedere debebat, concl. 47. n. 16.
 Actus in termino citationis facti presumuntur, ante sententiam facti, concl. 47. n. 17.
 Quando potest esse licitus, & illicitus, tunc indubio presumitur licitus ibi n. 18.
 Ad hoc, ut sustineatur omnis presumitur facta in tempore, & intervenisse, quę ad illius existentiam sunt necessaria, ibi n. 19. & 21.
 Ut valeat omnia presumuntur fuisse iustificata, & iuxta iuris communis dispositionem factus, concl. 47. n. 20. & 22.
 In dubio simulationem inducere, nec alicui nocere debet ibi n. 27.
 Semper presumitur factus tempore licito, ad hoc ut delictum aufugiatur ibi n. 28.
 Item semper presumitur factus in executionem precedentis tractatus ibi n. 39.
 Æquinoctius, & dubius debet ante, non post additionem hereditatis declarari, & sic antequā sit fuerit contestata, concl. 51. n. 11.
 Et quando est æquinoctius semper presumitur factus, prout melius facienti expedit, concl. 47. n. 30.
 Semper est genensius, ne indicat renunciationem beneficii, concl. 47. n. 31.
 Actus additionis hereditatis inducunt, qui dicantur necessarij, & qui indifferentes, vide conclus. 51. num. 68.

Actus semper presumitur potius factus cumulatim quā privativē ibi n. 31.
 Et factus presentibus partibus presumitur rite, ac recte factus, & præsertim, quando iudex etiā interveniret, quāvis enim præsentia doli, ac fraudis suspicionem excludit, concl. 47. n. 32.
 Semper presumitur potius pervenisse ex causa, licita, & honesta, quā ex inhonesta, concl. 47. num. 33.
 Et ad hoc, ut sustineatur potius interpretatio est faciēda, ut ille ab initio non declaratur invalidus, quā, quod actus à principio nullus valideret, concl. 47. n. 34.
 Et ratio est, quia iura sunt proniora ad conservandum, quā ad perdendum actum, ibidem.
 Et licet semper presumatur factus eo modo, quo fieri debet, tamen semper potius presumitur factus secundum ius commune, quā secundū aliud speciale, concl. 47. n. 35.
 Et primus validus non potest tolli, ex secundo invalido, & propterea consentiens alienationi invalidæ non sibi præiudicat in iure, quod habebat, concl. 47. n. 36.
 Declara ut ibidem.
 Sed secundus, quando est nullus non censetur à primò recessum, ibi n. 36.
 Sustinetur, quando habet suam debitam formā neque redditur nullus, neque retrahatur, licet melius fieri potuisset, concl. 47. n. 37.
 Et ille, qui pronenit ex lite nulla sustinetur, saltem uti actus extrajudicialis, concl. 47. n. 38.
 Et nullus possessionem transfert, si tamen consensus non deficiat, concl. 47. n. 39.
 Declara ut ibi n. 40.
 Nullus voluntatem alicuius demonstrat, conclus. 47. n. 41.
 Secus autem, quando essemus in actu, qui ultra nullitatem in se quoque contineret conditionem, quę faceret, ut voluntas non esset voluntas, ibi num. 41.
 Item id procedit in actu resolutio veluti fieret in actu simpliciter nullo, ibidem.
 Item illud procederet, si actus fieret nullus, ex defectu solemnitarum, at secus si ex defectu consensus ibidem n. 41.
 Et factus tempore pels valet cum minori numero testium, quā requirat statutum, conclus. 47. num. 43.
 Semper in dubio presumitur validus, dummodo hæc tria concurrant, nempe modus, potestas, & voluntas, alijs vno eorum cessante, actus redderetur elusorius, concl. 47. n. 44.
 Actus voluntarij non plus ligant, quā voluntas sit, concl. 47. n. 44.
 Non debet operari ultra intentionem agentium concl. 85. num. 106. concl. 109. sub n. 14. conclus. 129. sub n. 76. & concl. 130. n. 25.
 Actus, ubi requiritur libera voluntas, non valet si coacti fiat, concl. 47. n. 44.
 Licet aliquando hæc conclusio fallat, ut ibidem.
 Et debet reiterari, donec suum effectum sortiatur, concl. 47. num. 46.
 Actus legittimi, ut est adicio non possunt stare in suspen-

Et Materiarum.

suspensio, neque diem, neque conditionem recipiunt, concl. 51. n. 118.

In dubio validus non presumitur, quando effectus in materia probationis, quia tunc non per presumptiones, sed per veras probationes erit procedendum, concl. 47. n. 47.

Non presumitur legitime factus, quando ex illius facie illegitimus apparet, etiam si lapsus longi temporis interceisset, concl. 47. n. 48.

Item non dicitur legitime factus, quando ille, fiat non contra, sed præter formam mandati, ibi num. 49.

Innaldus dicitur, quando forma non fuit seruata, quod procedit etiam, si minima esset dictæ formæ omisio, quia ea utriusque individua, si in vna parte non sit seruata, actus in totum corrumpitur, concl. 47. n. 60.

Extende, quod actus peccans in forma, neque ex eo oritur civilis obligatio, vel naturalis, etiam si de consensu partium ea forma fuerit omisita, ibi num. 61.

Contrarium vt ibi n. 62. & 63.

Et in dubio potius debet indicari nullus, quam quod tendat contra voluntatem testatoris, quæ semper inuiolabiliter, uti lex est seruanda, ibi num. 64.

Sed quando est nullus, tunc non habet locum lex diuersa C. de transact. concl. 47. n. 65.

Item quando est nullus, tunc retrotractio fieri non potest, quia non inuenit principium conferuabile, concl. 47. n. 66.

Actus nulliter gesti coram Arbitris vim contestationis litis non habent, sed habentur tanquam coram Arbitratoribus facti, concl. 133. n. 113.

Actus quando ipso iure est nullus nunquam conualescere potest, sed ad hoc, vt reconualecat nouus consensus est necessarius ibi n. 66. & seq.

Et quando est nullus, ob fragilitatem sexus nunquam tempore conuolidari potest, concl. 47. num. 68.

Secus autem, quando esset simpliciter nullus, aut effectus in actum priuatorum, quia tunc ex superuenienti consensu, conuolidari posset, quod non contingit in eo, in quo Principis auctoritas est necessaria, quia tunc non conuolidatur, vt fieret ille inter priuatos celebratus, ibi n. 69. & seq.

Item quando est nullus, non solum fauore minoris, sed etiam tertii, tunc ille non conuolidatur nisi consensus utriusque partis concurrat, ibi num. 71.

Quod tamen declaratur verum in eo actu, cui lex à principio resistit, alias valeret ipso minore volente ibi n. 72.

Quando aliquo modo sustineri potest, & non sit talis, cui lex à principio resistit, tunc rati habitatione retracta valeret, sed prout nunc non autem prout, ex tunc, concl. 47. n. 72.

Actus, quilibet permisionum factus, absque auctoritate Curatoris, factus regulariter est nullus, concl. 163. n. 1.

Fallit pluribus modis, n. 2. cum seqq.

Et deueniens ad eum casum à quo incipere po-

test, quando possit reconualescere, & quando non vide in concl. 47. n. 72. & seq.

Item quando deuenit ad eum casum, à quo incipere non possit, quando corrumpit vide ibidem.

Actus, qui dederunt causam liti non tribuunt ius considerabile, nec in aliqua consideratione sunt habendi ibi n. 74.

Et illius nullitas resultat ex pœna à pposita in aliquo actu de iure prohibito, sed id multis modis fallit, vt ibi n. 75. cum seqq.

Declaratur vt ibi n. 82.

Vt sustineatur ignorantia semper est presumenda, concl. 47. n. 82.

Et nullus remanet, ac deficit, si deficit substantia, ex qua ille causatur, quia remota causa remouetur effectus, concl. 47. n. 83.

Quando legitime non fuit factus, perinde habetur, ac si nunquam fuisset factus ibi n. 84.

Et quando est nullus, ex eo vlla pœna non resultat, quia non entis nullæ sunt qualitates, siue quia ex nihilo nihil fit, concl. 47. n. 84.

Fallit vt ibi n. 85.

Et nullus possessionem transfert, si tamē consensus non deficiat, concl. 47. n. 44. & seqq. & n. 85.

Quando est impossibilis, tunc approbatur, ac ratificari non potest, quia impossibilium nulla est obligatio, ibi n. 86.

Et quando est nullus, tunc in dubio non est presumendum, quod quis, sit illum ex superuenienti consensu confirmaturus, sed immo potius impugnaturus, concl. 47. n. 87.

Quando tendit ad remouendum grauamen, per illum appellationi renunciatum non censetur, concl. 129. sub n. 330.

Dicitur nullus, quando fuit factus alia hora, quam hora citationis, quia tunc diceretur factus absque citatione, ibi n. 88.

Et fauore publico nullus, tunc neque iuramento conuolidatur, concl. 47. n. 89.

Actus iniur semper presumitur clandestinus, & vitiosus, concl. 108. sub n. 43.

Contra legem factus potest valere respectu contrahentium in eorum odium, sed respectu tertij non, ibi num. 93.

Actus turbidi, & vario modo struati, non inducunt consuetudinem, neque prescriptionem, conclus. 1. num. 159.

Declaratur tamen, vt in concl. 148. n. 340.

Et si dicatur nullus, quoad quosdam erit quog; nullus, quoad omnes, ibi n. 92.

ACTVS semper presumitur factus ab eo, cuius interesse concernit, concl. 48. n. 1.

Extende idem procedere, etiam si ageretur in materia pœnali, ibi n. 2.

Et semper presumitur potius factus nomine proprio, quam alieno, concl. 48. n. 6.

Fallit tamen, vt ibi n. 7.

Et factus à procuratore semper ille presumitur gestus nomine proprio, quando præcedebat solū mandatum generale ad negotia, secus verò, quando præcederet mandatum particulare ad alterius particularis actus expeditionem, quia tunc non nomine proprio, sed procuratorio

Index Conclusionum,

se ingerere diceretur, concl. 48. n. 6.
 Extende eò magis procedere, quando ageretur
 de excludendo aliquo delicto, siue de exclu-
 dendis delictis, ibi n. 9.
 Sed regulariter actus præsumitur semper factus à
 Procuratore in executionem præcedentis mād-
 ati. ibi n. 9.
 Et tempore præsumitur potius gestus ex causa ne-
 cessaria, quàm voluntaria, & necessariò, tunc
 quis aliquid facere dicitur, quando ad illud faci-
 endum cogi poterat, concl. 48. n. 11.
 Et ad dignoscendum an actus, sit necessarius, siue
 voluntarius, origo est inspicienda, ibi n. 13.
 Item semper præsumitur factus de mādato illius,
 qui expensas subministravit, concl. 48. n. 14.
 Et præsumitur factus potius ex causa minus præ-
 iudiciali, quàm ex magis præiudiciali, concl. 48.
 num. 15.
 Semper præsumitur factus potius ex capite veri-
 similiter non expressio, quàm expressio, con-
 clus. 48. n. 16.
 Semper præsumitur ex illa causa provenire, siue
 qua non, & sic ad eam semper referri debet,
 concl. 48. n. 17.
 Semper præsumitur factus, ex titulo, & causa,
 præambula, & ab eo, interpretationem reci-
 pit, concl. 48. n. 18.
 Actus facti iure familiaritatis nullum præiudicium
 inferunt possessioni alterius, conclus. 152. sub
 num. 46.
 Actus sequens declarat qualis fuerit præcedens
 intentio, & quo iure aliquid fuerit actum, con-
 clus. 48. num. 18.
 Extende eò magis procedere, quando vnus ac-
 tus esset inconinienti post alium factus, ibi
 num. 19.
 Et tunc, quando vnus actus sit vigore præceden-
 tis contractus, ille in multis dicitur necessarius,
 ibi num. 19.
 Actus correfpectui, qui dicantur, & de illorum
 natura. vide concl. 48. n. 19. & in conclus. 119.
 num. 59.
 Quando sine fraude fieri potest, nunquam in-
 fraudem factus censetur, concl. 48. n. 20.
 Et talis semper præsumitur, qualis à partibus de-
 nominatur; licet secus, quando substantia, &
 effectus aliud suaderet, quia magis est attendē-
 da substantia, quàm denominatio, & in dubio
 actus est semper interpretandus secundum sub-
 iectam materiam, etiam si verba essent im-
 proprianda, concl. 48. n. 21. & seqq.
 Semper præsumitur factus iuxta qualitatem, quā
 ille gerit, concl. 48. n. 25.
 Actus lege permittente factus, nullam pœnam
 meretur, concl. 118. n. 33.
 Debet iudicari à sua causa, & non ab euentu,
 conclus. 48. n. 25.
 Actus habens duplicem sensum, semper ad neces-
 sarium refertur, concl. 42. sub n. 363.
 Actus consecutus in cōsideratione non sunt ha-
 bendi, concl. 48. n. 30.
 Et à principio sunt voluntatis, sed ex post facto
 necessitatis, concl. 89. n. 360.

Actus non operatur ultra intentionem agentis,
 concl. 48. num. 26.
 Et restrictus ad vnam causam, ultra illam operari
 non debet, concl. 48. n. 26.
 Fallit tamen, vt ibi num. 27.
 Actus factus ad vnum finem non debet diuersum
 operari, concl. 130. n. 25.
 Actus vnus alteri non præiudicat, si illius scientia
 non concurrat, & ideo sententia non afficit
 eos, inter quos lis non pendeat, conclus. 48.
 num. 28.
 Extende idem procedere quoque in actis gestis,
 & testibus examinatis in partibus, qui non affi-
 ciunt, quando ille de cuius interesse agebatur,
 non fuit citatus, ibi n. 29.
 Nunquam attribuitur exequenti, sed consensienti,
 & ordinanti, & ideo, si quis in captura resi-
 stat, tunc ille dicitur, non exequenti, sed Do-
 mino Ordinanti resistere, concl. 48. n. 31.
 Et indiuiduus recipit nomen à parte digniori,
 quàmuis ea esset numero, & quantitate minor.
 e concl. 133. sub n. 148.
 Quando sit in præiudicium tertij potest declara-
 ri ante, vel post, dummodo tamen ante consu-
 mationem, & non ex intervallo, & eò magis,
 quando præsumptio esset contra declarantem,
 concl. 48. n. 33.
 Et licet sit validus, tamen dicitur nullus, quando
 suum effectum habere non potest, conclus. 48.
 num. 34.
 Actus soluendi non debet diuersimodè iudicari,
 nempe vno modo, quoad creditorem, & alio
 modo, quoad debitorem, concl. 48. n. 35.
 Vnus, & idem potest valere, vt contractus, &
 vt vltima voluntas, & ideo contractus factus
 pro executione vltimæ voluntatis, tunc dicitur
 vltima voluntas, sed dum in esse deducitur, cen-
 setur contractus, qui in vltima voluntate fieri
 potest, concl. 48. n. 36.
 Et illius ambiguitas declaratur ex ijs, quæ fue-
 runt dicta in contractu, concl. 48. n. 37.
 Item illius resolutio est eiusdem nature, cuius est
 constructio, quia quilibet res dissoluit eodē
 modo quo ligatur, concl. 48. n. 38.
 Actus, vbi sūt inuicem incompatibiles, se destruit
 etiam si non sint in totum incompatibiles, &
 propterea videmus, quòd quatenus non se-
 compatiuntur per secundum, intelligitur à pri-
 mo recessum, concl. 48. n. 39.
 Non potest pro parte valere, & pro alia parte,
 non, nec minus potest pro parte approbari, &
 pro altera improbari, concl. 48. n. 40.
 Potest quocumque tempore fieri, quando lex
 indeterminatè loquitur de tempore, concl. 48.
 num. 41.
 Et conditionalis semper stat in suspensio, donec
 doceatur de adimpleto eorum, quæ in con-
 uentione deducta fuerint, quia conditio nihil po-
 nit in esse, concl. 48. n. 46.
 Et licet actus eò interim dicatur purus, quàmuis
 sit sub resolutiua conditione positus, tamen
 secus esset, quando esset sub conditione suspen-
 siua ibi n. 47.

Et Materialium.

Factus à minore extra locum sui statuti, non indiget solemnitate illius statuti, licet statutum, veluti illud Urbis loquendo de solemnitatibus minorum; primò respiciat formam, & solemnitates, & secundariò respiciat quoque personam, concl. 48. n. 48. & seqq.

Et vnicus sufficit pro iustificazione consuetudinis, concl. 48. n. 52.

Contrarium, vt ibi n. 53.

Extende hanc secundam opinionem, quòd neq; duo actus sufficiunt pro inducenda consuetudine, nisi tamen essent ita manifesti, vt verisimiliter, ad notitiam Populi, vel maioris partis, deuenirent ibi n. 53.

Sed tenendo primam opinionem, extende eam in tantum procedere, vt ex vnico actu quis constituitur in quasi possessione ibi n. 54.

Extende secundò, quòd vnicus actus in corporalibus sufficiat pro acquirenda possessione, & eò magis, quando agatur non de iure acquirendo, sed de eo conservando ibi n. 55.

Extende tertio, quòd quasi possessio, ex actu vnus inducit quasi possessionem, quoad alios sub eadem specie ibi n. 56.

Extende quarto, quòd actus vnus solutionis sufficit, ad acquirendam quasi possessionem iuris exigendi, ibi n. 57.

Extende quintò, quòd vnus actus possessionis sufficit, quoad acquirendam possessionem, quoad omnia, ibi n. 58.

Extende sexto, quòd actus vnus, ex socijs preferuat ius, & possessionem alterius, ibi n. 59.

Extende septimò, quòd ex vnico actu, quis dicatur latro, calumniator, & homicida; licet secus sit in illis, quæ denominantur ab effectu reitante, ex actu ipso, vt est meretrix, quæ dicitur à merendo stipendia libidinis, & similes, ibi num. 60.

Et geminatio actus tollit præsumptionem voluntatis coactæ, concl. 48. n. 61.

Secus autem, quando ea geminatio efficit facta cum protestatione, ibidem.

Actus multiplicatio contraria facto præsumptionem facultatis excludit, concl. 48. n. 62.

Actuum multiplicatio, & litis continuatio per multos annos, per Procuratorem factorum præsumere facit ratificationem principalis, conclus. 48. n. 63.

Actus iudicialis, si aliquant presentibus Procuratoribus, si postea verba continuata aliorum actuum sequantur, tunc ceteri actus quoq; præsumuntur facti in præsentia dictorum Procuratorum, concl. 48. n. 64.

Et non contradicendo dicantur acconsentire illi, qui ad illum actum faciendum fuerunt conuocati, concl. 48. n. 65.

Actus non potest dici nemine contradicente factus quando de aliqua protestatione apparet ab aliquo facta, concl. 48. n. 66.

Et quando actus spectat ad vnam personam, & ad alios plures nomine collectiuo, tunc illud collectivum, vnam dimidiat, constituit, & alia perscrutatur alteram, concl. 48. n. 67.

Actus vnus si fiat à pluribus personis respectu diuersorum finium, tunc à qualibet persona, actus ille fieri dicitur, respectu illius finis per eum intellecti, concl. 48. n. 68.

Actus consistendi peccata, & communicandi est considerabilis ad faciendum credere mentis sanitatem; nisi, tamen id euenerit, ex consensu inaducetentia, concl. 48. n. 69.

Actus quales sint, qui faciunt credere, quem esse sanum, in infang-mentis, vide concl. 48. n. 69. cam seqq.

Actus explicatus non sponte, sed ratione officij premium aliquod non meretur, conclus. 48. num. 74.

Actus restrictus ad vnum modum tantum non extendit vltierus effectum suum, quia limitata causa producit limitatum effectum, concl. 48. n. 75.

Actus verus in materia correctoria, non comprehendit factum, concl. 48. n. 76.

Actus clandestini nullum possunt asserre præiudicium, & quando dicantur tales, concl. 48. n. 77.

Et illi actus priuatorum, vbi sunt nulli ex defectu consensu possunt conuolidari eo superueniente; secus autem in his, in quibus debet interuenire authoritas Principis, quia tunc consensus priuatorum non sufficeret, concl. 48. n. 78.

Et illi iudicis, ad hoc, vt valeant, ille prius debet esse certus de sua iurisdictione, concl. 48. n. 80.

Et solemnis, siue sit iudicialis, siue extra iudicialis semper fortitur naturam, secundum legem loci, vbi sit, concl. 48. n. 79.

Actus annullatus dicitur continere penam, nisi fiat ad famorem Ecclesie, concl. 48. n. 81.

Et ille inobediens factus pendente termino non est nullus ipso iure, nisi pars aduersa comparuerit ad petendum illud, quod prætendebat intra illum terminum datum, concl. 48. n. 82.

A principio nullus, non potest alio modo valere, ob iuris resistentiam, concl. 48. n. 83.

Sed à principio valde facilius, conseruatur, quæ si de nouo conuolidetur vnus actus ab initio nullus, concl. 48. n. 84.

Extraiudicialis transit in rem iudicam, & quæuis idem tempus sit, præfixum ad appellandum, tamen datur recursus per viam quærelæ, conclus. 48. num. 85.

Sed quando in se est perfectus, sed ratione effectus illar in pendente, tunc statutum, siue lex noua ad illum non porrigitur, concl. 48. n. 86.

Actus, si sunt duo ad vnum finem tendentes, tunc ibi dicuntur esse duo propter vnum, & sic pro vno tantum reputatur, concl. 48. num. 87. & ibi datur exemplum.

Et duo incompatibiles si sunt in vno instrumento, tunc ea interpretatio est fienda, per quam actus adnotatur, qui minus ius possessionis, & Domini offendat, concl. 48. n. 88.

Semper regulari debet ab intentione agentis, & non ab eventu, quia animus, & intentio distinguunt maleficia, vltra quòd habemus etiam, quòd verba semper inferuntur menti, & non mens verbis, concl. 48. n. 89.

Declarat, vt ibi n. 90.

Actus

Index Conclusionum,

Adus appellatio semper intelligitur de valido, & perfecto, quia illud perfectum non dicitur, quod aliquid remanet perficiendum, concl. 48. n. 91. concl. 144. sub n. 33. & prius concl. 66. n. 35. & concl. 135. n. 86.

Declaratio tamen id esse verum, ubi vera essentia facti requiritur: ut secus in iis, in quibus vera facti essentia non requireretur, concl. 48. n. 91. & seqq.

Adus proximus, & immediatus associationi delicti est puniendus, etiam affectu non securo, concl. 74. n. 4. & 15.

AD E M P T I O generalis legatorum non comprehendit illud alimentorum, sed ad illud adimendum, specifica expressio est necessaria, concl. 89. n. 545. & 547.

AD I E C T V S solutioni dicitur ille, qui in contractu, vel post, dicitur solutioni adicitur, & talis adiectus post contractum, cuius nomen in contractu solutioni fuit adiectum, dicitur vicem procuratoris gerere, ita ut inter eum, & adiectum actio mandati oriatur, concl. 49. num. 1.

Et talis ille dici non potest, qui contraxit, quia habemus regulam, quod qui tecum cōtraxit, tecum agat, concl. 49. n. 1.

Adiectus adeo obligatur actione mandati aduersus adiectentem, quod tenetur cedere iura, adiectenti, seu ei, cui ipsi placuerit, concl. 49. n. 2.

Et talis ille quoque dicitur, qui ad stipulandum, vel chirographandum adicitur, sed si aliquis inutiliter stipuletur, tunc vicem procuratoris obtinet, secus si valider, & efficaciter stipuletur, quia tunc tres casus sunt considerandi, ut ibi n. 3. & 4.

Sed talis non diceretur, quando dispositio effectus qualiter in personam omnium collata, concl. 49. n. 3.

Et, ut talis quis verè dicatur, debet fieri per alternatiuam, non autem per copulam, quia, alternatiua distinguit, copula verò coniungit, concl. 49. n. 6.

Et nunquam datur, nisi ille adsit, qui petere possit, quia adicere est vnum alteri addere, & propterea adiectus solutioni ille dici non potest, qui contraxit, ibi n. 7. & 8.

Et adiectus obligationem non acquirit, sed potest solum recipere solutionem, nec innovare, vel acceptum ferre, seu aliter debitorem liberare potest, licet secus, quando quis solutioni esset adiectus in rem suam, quia tunc agit, concl. 49. n. 9. ro. & 11.

Extende ibi n. 13. & 14. & ibi ratio assignatur.

Adiectus solutioni simpliciter non acquirit adhibitionem, concl. 49. n. 14.

Adiectio aliud pro alio facta potest creditore inuito, concl. 49. n. 15.

Contrarium in concl. 91. n. 16.

Et adiectus dicitur procurator, qui per litem contestationem reuocatur, nec propterea de eo est facienda mentio in libello ad solutionem, concl. 49. n. 9.

Et illi si aliquid solvatur volente creditore, non

obid solvens ipso iure liberatur, concl. 49. n. 19. Contrarium tamen ibi n. 17.

Adiectio si solvatur, debitor solvendo liberatur, concl. 49. n. 18.

Extende tribus modis, ut ibi n. 19. & seqq.

Fallit duobus modis ibi n. 22. & 23.

Sed facultas exiendi non est ad heredes transitoria, quia illa qualitas electionis personae non migrat de subiecto in subiectum, cum sepe bono succedat malus, concl. 49. n. 32.

Et ille equiparatur mandatario, & ideo, veluti mandatarius expirat morte mandatarii, ita expirat facultas solvendi adiectio, per mortem ipsius, concl. 49. n. 33.

Non potest accepto ferre chirographum, debitori tradendum, concl. 49. n. 24.

Et non potest recipere, nisi à sponse solvente, concl. 49. n. 24.

Item non potest fideiussores admittere pro solutione, concl. 49. n. 25.

Non potest suo nomine constitui, neque illi pigora obligari, concl. 49. n. 26. & seqq.

Declaratio duobus modis, ut ibi n. 28. & seqq.

Sed si contra creditorem aliquid excipiat, vel reconventio fiat, tunc talis exhibitor chirographi tenetur eum defendere, & ad defendendum illum adiectus talis admittitur, ibi num. 33.

AD I M P L E R E quilibet tenetur pro parte sua, & quando quis adimplevit, potest tunc agere, ut per alterum adimpleatur, concl. 50. num. 1.

Extende deo magis procedere, si quis aliter non fuisset contraxurus, ibidem.

Adimplere ille tenetur, qui cepit vnum negotium agere, concl. 56. n. 120.

Declaratio ibidem.

Et adimplere ille prius tenetur in contractibus correptis, qui prius experiri intendit, concl. 50. n. 2. & concl. 78. n. 11.

Extende prædicta procedere, ut ibi n. 3. & in concl. 78. n. 11. cum seqq.

Adimplementum qui allegat, illud prius probare tenetur, immò illa probatio debet fieri per liquidissimas probationes, nec admittitur iuramentum in supplementum ibi n. 4. & 5.

Immò alteri parti, cui est implendum, sola negatio sufficit, ibi n. 5.

Extende sub n. 6. & ibi ratio assignatur.

Et illius exceptio competit etiam illi, cuius nomen interit contractum principalem observari, quod tamen intellige verum in stipulationibus merè conventionalibus, veluti de dando fideiussores, aut de faciundo ratificare, at focus in stipulationibus Prætorianis, id est, quæ iudicis precepto concipiuntur, concl. 50. num. 16. & seqq.

Declaratio ut ibi n. 17.

Et in contractibus nominatis illud allegari debet, quia non possunt illi rescindi, agendo tamen licet secus excipiendo, concl. 50. num. 8. cum seqq.

Et quando vni sit faciendum, & à quo illud sit pro-

Et Materialium.

probandum distingue, vt ibi n. 14. & seqq.

Fieri debet, etiam si opponenti nihil inter sit, & ratio est, quia exceptio non adimplementi necdum in interesse, verum etiam in violatione fidei consistit, concl. 50. n. 16. & seqq.

Et adimpleuisse ille dicitur, qui facit quidquid pro eo adimplendo potuit, cum non sit conueniens, quod quis culpa aliena in damnum, aut in penam incidat, concl. 50. n. 18. & 31.

Limita, vt ibi n. 19.

Subiuncta, vt ibi n. 20. & 21. vbi ratio assignatur. Item illud summopere fecisse quis dicitur, quando aliquid ob mortem alicuius non impletur, siue quando alter facere recusaret, vel quando illud non esset in potestate adimplere debentis, quia deberet ad futuro euentu incerto respectu temporis, vel concessionis, aut denegationis alicuius gratia, conclus. 50. nu. 25. & seqq.

Et tunc illud tempus inter partes conuentum, non incipit currere ante adimplementum, ibi num. 26.

Adimplementi causa immediata dicitur, vt quando ille, qui facere tenebatur, accinxit se deuotendo ad actus proximos, & si si vnus debebat nauigare debet probare se accessisse ad litus maris, & quod ob maris tempestatem non potuerit in loco destinaro venire, concl. 50. n. 28.

Adimplementum facere dicitur ille, licet factum, precise non praestet, dummodo per aequipollens adimpleat, concl. 50. n. 37.

Quod procedit, etiam si aliquid requiratur pro forma, quia tunc ea stante impossibilitate per aequipollens adimpleri potest, ibi n. 38.

Extende tribus modis, vt ibi n. 40. cum seqq. licet licet debeat ostendi antequam res deducatur in iudicium, tamen si illud fiat incohato iudicio, & antequam a parte opponatur sufficiat, concl. 50. n. 44.

Sed non potest peti, nisi per eum cui erat implendum, siue per alium ab eo, ad id specialiter deputatum, concl. 50. n. 44.

Extende ibi n. 45.

Et adimpletum sufficit fuisse in vno ex pluribus modis datis ad aliquid agendum, concl. 50. num. 46.

Sed illud non debet ostendi in iudicio, in quo petitorium erat suspensum, quia licet materia ista, quando tractatur de implimento probando, petitorium respiciat, tamen in eo illud non probatur, quando petitorium fuerit suspensum, concl. 50. n. 47.

Et illud sufficit, quod semel fuerit impletum, etiam si illud postea non duret, conclus. 50. num. 48.

Declarat, vt ibi n. 49. & ratio assignatur.

Adimplementi interpellatio, si sit probata per vnum testem, tunc illud semiplene probatum dicitur, adeo vt onus probandi contrarium in aduersarium transeat, concl. 50. n. 51.

Adimplementum aliquod si est faciendum alicui, ad illius voluntatem, si ille prius suam voluntatem non declarat, siue debitore non interpellat,

tunc adimplere debens in culpa esse non dicitur, concl. 50. n. 52.

Adimplere tenetur ille, qui ex contractu aliquid facere promissit, licet status fuerit mutatus, si tamen aliqua culpa non posset imputari illi, ad cuius fauorem erat implendum, vel nisi concurrerent ea requisita ibi sub n. 19. & 53.

Et quis adimplere tenetur etiam in minimo in contractu reciproco, concl. 50. num. 54. & 55. & ibi datur exemplum.

Adimplementum non admittitur pro parte in conditione perpetua, & sic tractum successiuum habente, concl. 50. n. 54.

Immo, nisi fiat in totum, fructus non debentur, concl. 50. n. 56.

At secus seculo adimplemento, quia tunc illi posset deberentur, ibidem.

Et illud fieri debet, etiam in minimo, quod tamen limita procedere tribus modis, vt ibi n. 57. & 59. & ibi quoque assignatur ratio.

Et si illius defectus sit quoad vnum, non impedit, quin pars aliud adimplere teneatur, concl. 50. n. 58.

Adimplere prius ille tenetur, qui prius ex conuentione adimplere erat obligatus, concl. 50. num. 61.

Immo antequam ille adimpleat tempus, pro adimplemento partis adueris non currit ibid.

Adimpleri debet conditio per debentem eam adimplere, aliis differens illam adimplere dicitur in culpa, quae illi, & non alteri adscribenda venit, ibi n. 63.

Et qui adimplere censetur stare concordia, & nullitatibus, si quae adesse, renunciasse, conclus. 50. num. 67.

Immo, tunc ille amplius de eis opponere non posset, ibi n. 68.

Fallit tamen, vt ibi n. 69.

Sed illius tacita remissio, licet operetur, vt de eo amplius opponi non possit, tamen id procedit respectu inobseruantiae, iam secuta, at secus in ea, quae nondum aduenit, concl. 50. num. 68. & seqq.

Adimplens relicta in testamento praesumitur scire testamentum, & fideicommissum in eo contentum, & in tantum illud approbare censetur, vt amplius reprobari non possit, concl. 50. num. 71.

A D I T I O hereditatis dicitur animi motus, cum determinatione acceptationis iuris, & facti adminiculo, & potentia concurrente, concl. 51. n. 1.

Et aditio vocatur in herede extraneo, quia adire, dicitur ad aliud ire, & ideo per aditionem acquiritur Dominium verum rerum hereditarium, quod prius heres extraneus non habebat, in herede autem suo veluti in filio aditio appellatur immixtio, quia cum per prius heres suus solum Dominium interpretatum, & intellectuale haberet, illud postea se immiscendo hereditati fit verum, & reale, & ratio quare filius non dicatur vere illud paternum, ius habere cum effectu, ea est, quia ille habet ius

Index Conclusionum,

ius adstinendi, quod ei à Prætorè conceditur, concl. 51. n. 2.
 Non est necessaria in filio, qui sui iuris sit, licet secus sit, quoad creditores, qui tenentur additionem filii probare, ob illud beneficium, quod se abstinenti habet, concl. 51. n. 3.
 Adire non dicitur filius, quando se immiscuit hereditati potens, cum ea protestatione recuperandi sua credita in tantum, quod isto casu illud est illius declarationi, si habuerit animum adeundi nec ne, concl. 51. n. 4.
 Aditio hereditatis solo animo fieri potest, etiam, quod nihil hereditarium tangatur, nec non in absentia partis, immò iste animus etiam inter personas, licet extraneas declarari potest concl. 51. n. 5.
 Et satis declaratus dicitur ex constitutione Procurtoris ad adeundum, ibidem.
 Declara ut ibi n. 6. & ibi ratio assignatur.
 Additionis, vel non additionis hereditatis declaratio fieri debet ante, & non post actum, qui eum importare potest, concl. 48. n. 33.
 Et est quid facti, & facta non presumuntur, nisi probentur, neque hereditas adita dicitur, nec de ea doceri potest, nisi producat in actis, concl. 51. n. 6.
 Extende ibi n. 7.
 Et ad eam probandam, veluti presumptiones, & coniecturæ sufficiunt, ita dictum vnius testis, cum illius probatione sufficit; sed si aliquando contingeret factum esse dubium, an si licet illud importaret, vel non importaret additionem, quid erit agendum, vide, ibi n. 8. & 9.
 Extende, quòd illud ius declarandi, etiam ad heredem heredis extendatur, ibi n. 10.
 Sed actus dubius, & equivocus debet declarari ante, sed non post actum hereditatem, siue post actum ipsum, sed ante tamen illius consummationem, at secus si ex intervallo fieret, ibi num. 11.
 Additionem, vel immixtionem: quando est probandum fuisse ab aliquo factam, id probari, & liquidari debet à citato, concl. 78. n. 74.
 Aditio hereditatis dicitur facta per filium, quando post mortem Patris domum Patremam inhabitaret, concl. 51. n. 12.
 Fallit tribus modis, ut ibi n. 13. & seqq.
 Aditio, vel immixtio hereditatis ex quibus actibus facta presumatur. vide concl. 78. n. 74.
 Item presumitur facta ab eo, qui redditus hereditarios perceperit, siue credita hereditaria exegerit; Item ex elemosinis non necessarijs datis ex rebus defuncti, cum nemo de re aliena largiri possit, at secus esset dicendum de celebratione exequiarum, quæ cum fieri possit extra nomen heredis, sed solum pietatis gratia, idcirco additionem necessariò non inferunt, ibi num. 16.
 Non inducitur ex sola possessione, sed animus heredem facit, concl. 51. n. 16.
 Presumitur in Patre nomine filij ex possessione bonorum hereditariorum, concl. 51. n. 17.
 Extende eò magis procedere, quando Pater nò

posset in dictis bonis usufructum habere, veluti quia esset illi prohibeum illum percipere, ibi num. 18.
 Extende secundò, quod Pater hereditatem Matris adire censetur filio, iam delatam, quando dotem ad filium spectantem retinuit, & præsertim si retentio fuisset per plures annos, ibi num. 19.
 Item inducitur ex possessione rei hereditariæ, ultra partem, sibi competentem, ibi n. 20.
 Item inducitur ex possessione, quam alio titulo cepisse esset ineonueniens. ibi n. 21.
 Et presumitur inducta à filio, qui ultra legitimam aliquid retinet de pluri, ibi n. 22.
 Et hæc possessio probatur ex diuisione hereditatis, dummodo tamen fuerit facta, iuxta formam testamenti, at secus si contra, vel præter eam, ibi n. 23.
 Et illa aditio hereditatis maternæ presumitur facta à Patre, quando dotem filijs non restituit, & præsertim itante cursu plurium annorum, quibus dictam dotem retinebat, ibi n. 24.
 Presumitur ex locatione rerum hereditariarum, & fructuum perceptione, licet secus si locatio, alio titulo fieri potuisset, ibi n. 25. & seqq.
 Et ea sit, quando quis facit, siue vocat se Dominum rei hereditariæ, ibi n. 27.
 Adiuisse hereditatem censetur hæres, quando testamentum per illius usum approbavit, conclus. 17. n. 37.
 Aditio presumitur ex contractu inito super re hereditaria, etiam si in minimo contractus exisset, concl. 51. n. 28.
 Contrarium tamen, ibi n. 29.
 Extende hanc secundam opinionem procedere, etiam in exactiōne fructuum, quando ea esset de modico, ibi n. 30.
 Item inducitur ex possessione rei hereditariæ etiam si possessio esset capta de re modica hereditatis, concl. 51. n. 31. & seqq.
 Fallit duobus modis ut ibi n. 34. & 35.
 Presumitur ex solutione debitorum defuncti, concl. 51. n. 36.
 Extende, ut ibi n. 37.
 Contrarium, ut ibi n. 38.
 Limita duobus modis, ut ibi n. 38. & 39.
 Item facta dicitur ex cessione iurum hereditariorum ibi n. 40.
 Extende ibi n. 41. & 42. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium tamen, ibi n. 42.
 Inducitur ex venditione rerum hereditariorum, siue ex aliqua alia dispositione, concl. 51. num. 43.
 Declara, ut ibi num. 43. & 44. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium ut ibi num. 55. & præsertim, quando hereditas esset damnosa.
 Extende hanc secundam opinionem, ut ibi n. 46. & seqq.
 Inducitur per responsionem positionibus factam per verbum (credo esse heredem) veluti è conuerso dicitur, etiam de eo, qui dixit Nolo esse hæres, concl. 51. n. 48.

Et

Et Materiarum.

Et si est dubia, quando possit declarari per filium siue heredem; vide ibi sub n. 9.

Item inducitur per constitutionem Procuratoris ad adeundam hereditatem, concl. 51. n. 49.

Extende idem parimodo procedere in reuocatione illius Procuratoris à defuncto facti, per quam hereditas adiri presumitur, ibi n. 50.

Sed illa non potest per Procuratorem explicari, cum hæres debeat esse certus, ex quo iure illi deferatur hereditas, scilicet an sibi tamquam agnato, vel Cognato, seu potius ex testamento, vel ab intestato, ibi n. 51.

Extende, quod neque etiam per Procuratorem speciale mandatum habentem, ibi n. 52.

Subextende, quod neque per Procuratorem explicari possit, sed per ipsummet heredem, ibi n. 52.

Contrarium, & sic quod sola tutrix possit hereditatem adire pro pupillo, ibi n. 53.

Concorda, ut prima opinio procedat, quando per heredem posset ille actus additionis explicari. Secunda vero, quando secus; veluti, quia esset inhabilis ad hunc actum explicandi, siue esset absens, ibi n. 53.

Item fit ex sola actione mota super hereditate, ibi n. 54.

Fallit duobus modis ibi n. 55. & 56.

Contrarium, ibi n. 57.

Illa inducitur etiam ex verbis enunciatiuis, quod tamen declara verum, quando verba enunciativa essent prolata ab eo, cui est delata hereditas; at secus si à tertio, etiam, quod esset legitimus administrator; Item illud non procederet, quando ille, qui enunciatur hæres poterat succedere ab intestato, ibi num. 59. & seqq.

Item inducitur ex solutione legatorum, ibi num. 62.

Et per eum fit, qui alium heredem in illa hereditate sibi delata instituit, ibi n. 61.

Illa hereditatis incroza, veluti facile presumitur ita, è conuerso repudiatio illius damnose facillè censetur, ibi n. 63.

Et tam ex actibus iudicialibus, quam extraiudicialibus probatur, ibi n. 64.

Item probatur, non solum ex actibus, qui eam necessario inducunt, sed etiam ex illis, qui uerisimiliter, & presumptiue eam inducunt, ibi num. 65.

Et quandoque, & indubitantè inducitur ex illis actibus, qui citra ius, & nomen heredis fieri non possunt, ibi n. 66.

Fallit tamen, ut ibi n. 67.

Vnde ea inducitur ex illis actibus, qui citra nomen heredis fieri non possunt, veluti si quis locaret prædia hereditaria, vel ea daret in solutionem creditoribus hereditariis, & similia faceret; secus verò, ubi actus essent indifferentes, idest illi, qui possunt esse hereditarij, vel non, ut quando, quis inhabitaret domum communem, quam ille prius inhabitare solebat, sepeleire defunctum, vel alios actus similes faceret, ibi num. 68.

Sed ea necessario non inferitur, quando ex alio

titulo, quis eum actum facere posset, concl. 5 num. 66.

Aditio fieri potest expressè, aut ex coniecturis, & presumptionibus, ibi nu. 70.

Non inducitur tamen ex eo, quod frater possideret rem per prius communem, cum alio fratre, nisi tamen dicta hereditate fratris, utatur, ut Dominus totius, ibi n. 71.

Item non censetur inducitur per filios, qui possiderent domum paternam pro dotibus matris, cuius enim retentio tali casu est illicita, absque quod aditio per eisdem inducitur, ibi n. 72.

Veluti etiam non censetur inducitur, si quis solueret suum debitum primipilare, idest militaris annonæ, ad quod enim ille tenetur, etiam si non sit hæres, & sic igitur, cum tali casu iste actus dicatur citra nomen heredis factus; idcirco illi, quoad additionem non nocet, ibi nu. 73.

Et non inducitur ex oblatione per filios facta, soluendi creditoribus de bonis hereditariis, ibi num. 74.

Contrarium, ibi n. 75.

Prima opinio magis placet auctori, ibi sub n. 76 ubi rationes assignantur.

Non inducitur ex possessione, quæ ad alium titulum referri potest, ibi n. 77.

Item non inducitur, ex possessione bonorum, ex quibus ususfructus possidenti competat, ibi num. 78.

Et illa ex longo temporis cursu non presumitur, sed bene illius substantia presupposita, illam, solemniter factam fuisse est credendum, conclus. 120. n. 146.

Sed aditio non presumitur de ea hereditate, in qua nil reperiatur, & sic penitus damnosa, & solam debitis implicita reperitur, concl. 51. nam. 79.

Item excluditur, ex eo quod, quis in Iudicio nomine aliorum, uti heredum eiusdem hereditatis simpliciter compareret, absque aliqua præseruatione, ibi n. 80.

Aditio, veluti inducitur ex actibus, qui non potuerunt fieri citra nomen, & ius heredis, ita ea excluditur ex illis, qui alio iure quam hereditatio fieri potuerunt, concl. 51. num. 82.

Sed non inducitur ex actibus dubijs, & æquinoxis; sed immò potius de animo adeuntis debet liquidò constare, ibi n. 81.

Non inducitur ab eo, qui non habuit animum, adeundi, quia actus non operatur ultra intentionem agentis, ibi n. 83.

Item non inducitur ex actu de sui natura hereditatis additionem inducunt, quoties protestatio præcederet, quod scilicet ille adire non intendebat, conclus. 51. nu. 84.

Sed quando contrarium in hoc contingere possit, vide ibi nu. 85.

Non inducitur, quando quis per errorem adiuit ibi num. 86.

Declara procedere, siue error in quota consistat, siue in corporibus, ibi n. 88.

Et

Index Conclusionum,

Et quando est nulla, tunc opus non est, vt in im-
petratione gratie de ea villa mentio fiat, & sic
illud casu hares ad aliquod factum defuncti non
teneatur, concl. 51. n. 89. & seq.

Contrarium ibi nu. 90.

Item quando est nulla, & erronea, tunc non habet,
locū dispositio l. fin. C. de iur. delibet. ibi n. 86.
Non inducitur per solam Inuentarij confessio-
nem, cum actus inuentarij sit dubius, quia illud
ad recognoscendū vires hereditarias fieri per-
mittitur, concl. 51. n. 91.

Declarā ibi nu. 92. & ibi ratio assignatur.

Et ea per quemcumque actum inducta non prę-
sumitur, concurrente protestatione per hęre-
dem facta, de adire non volendo; secus autem,
quando illa protestatio fuisse reuocata, quia
tunc ea amplius additionem non impediret.
concl. 51. n. 93.

Non censetur inducta, ex eo quia filius posside-
ret bona paterna pro dote matris, secus autē
quando filius dotem maternā retinisset, quia
tūc ex ea retentione aditio induceretur, & ma-
ximē, si retentio fuit per plures annos ibi n. 94.

Item non inducitur ex sola aduersarij confessio-
ne, quia potest esse erronea, & per consequens
nulla, concl. 51. n. 95.

Veluti non inducitur per quarelam de expilata
hereditate porrectam ibi n. 95.

Neque inducitur ex venditione bonorum hęre-
ditariorum, concl. 51. n. 96.

Contrarium, vt ibidem,

Concorda, vt ibi n. 97.

Et ea fieri non potest ab hęrede in re certa, &
particulari, nisi repudiatio haredis vniuersalis
pręcedat, concl. 51. n. 99.

Quę quidem repudiatio non inducitur, nisi ex
actibus proximis, ex quibus alia coniectura
capion possit, ibi n. 100.

Et si non fiat factio, vel impedimento alterius, tūc
hereditas, etiam ad extraneum transmitti pote-
rit, ibi n. 101.

Extende id in tantum valere, vt propterea impe-
dimentum per calumniam praestans ad interces-
se teneatur, ibi n. 102.

Aditio hereditatis ab intestato de late facilius ad-
mittitur, cum ea dicatur verior aditio, concl.
51. n. 115.

Sed cui illa non competit, neque illi competit re-
pudiatio, concl. 51. n. 116. & ibi ratio assignatur.

Aditionis hereditatis lūs non comprehenditur
sub donatione omnium bonorum, lurium, &
actionum, quia illud ius, vti non dūm formatum,
sed de nouo formandum, neque cedi, neque do-
nari potest, sed prius aditio ad hoc esset probā-
da, concl. 51. n. 117.

Et ea sub cōditione facta non dicitur aditio, quia
tamquam actus legitimus, non potest stare in
suspensio, neque diem, neque conditionem reci-
pere, concl. 51. n. 118.

Extende idem procedere in additione facta pro
parte, & pro parte non, ibi n. 119.

Fallit, vt ibi n. 120.

Additionis hereditatis materia, quādo est diuisua,

tunc restitutio in integrum, quę datur minori-
bus non suffragatur maioribus; at secus,
quando ea esset indiuisua, quia tunc omni-
bus ratione conecomitantie prodesset, ibi
num. 122.

Pet testes singulares probari potest, ibi num.
125.

Et illa facit cessare vulgarem substitutionem,
concl. 51. num. 126. & ibi assignatur ratio.

Et ex ea non reuiscit hypotheca semel extin-
cta, ibi n. 127.

Per illam omnia iura confunduntur, & fit vnum
patrimonium aduentis, ibi n. 128.

Et ea vim solutionis habet, ibi n. 128.

Item facit acquirere Dominium haredi, ibi
num. 128.

Et per haredem facta operatur, vt ille censea-
tur, se alstringere ad omnia onera in testamen-
to contenta, & ex statutis prouenientia, ibi
nu. 130.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 131. cum seqq.

Et aditio hereditatis existentis in diuersis terri-
torijs est faciendi iuxta statutū loci, vbi maior
pars bonorum hereditatis est sita, & ad id no-
ta, quod plures dicuntur hereditates, quando
bona sunt sita in diuersis territorijs, ibi nu. 134.
& seqq.

Et illius tēpus durat spatio 30. annorū, ibi n. 136

Declarā vt ibi num. 137. & 138. & ibi ratio assi-
gnatur.

AD IUDICIATIONEM est quędam datio in solu-
tum, quę fit per iudicem in iudicio, concl. 52.
num. 1.

Quod tamen declarā verum largo modo lo-
quendo; at secus si propriē, quia tunc dici-
tur ad iudiciatio, quando fit in iudicio, quan-
do verō fit extra illud, dicitur datio in solutum,
ibi nu. 2.

Adiudicatio vim emptionis habet, & per eam
transfertur Dominium, concl. 55. n. 19.

Sed illa dicitur decretum, non autem diffinitiuā
sententia, & ideo ea non valet, si sit facta ex
falsa causa, ibi n. 3.

Et rationes differentię, quare sit decretum non
autem sententia sunt plures, quas ibi habebis,
sub n. 4.

Et ad hoc, vt valeat debet fieri pro concurrenti
quantitate; aliis in totum corrucet, ibi n. 5.

Contrarium, vt ibi n. 6.

Concorda, vt ibidem.

Et facta pro vero debito creditori importat
adiudicationem pro iusta estimatione, ibi n. 7.

Et adiudicatio tali modo facta dicitur estimatio
certa, & à lege facta, ibi n. 8.

Sed pro concurrenti quantitate crediti facta,
ante liquidationem dicitur incerta, nec eo casu
Dominium transfertur, secus autem, quando
liquidatio crediti adiudicationem, siue in solu-
tum dationem pręcedat, quia tunc dicitur
certa, & ex ea Dominium transfertur, con-
clus. 52. n. 9. & 10.

Et illa antequam fiat, est prius necessaria rei esti-
matio, ibi n. 11.

Fallit

Et Materialium.

Fallit tamē in illis casibus, de quibus, ibi sub n. 12. Et quomodo estimatores sint eligendi, & quid facere debeant in eorum relatione, ibi n. 11.

Ereca non fit nulla, etiam si non fuerit facta pro concurrenti quantitate, quando de magno excessu non constaret inter pretium iustum, & illud, pro quo fuit facta subhastatio, ibi n. 12.

Dedara tamen, ut ibi sub n. 13. & seqq.

Sed, ut legitime fiat debet prius fieri citatio ad relucendum pignus, pro quo datur tempus duorum dierum, & ad soluendum debitum; aliis ad alegandum causam, quate illud vendi non debeat, vel creditori dari in solutum, aut ad iudicari non possit, quod si non adimpletur per debitorem, fit decretum, nisi infra mensē, ad deliberandum pignus, ibi n. 16. & num. 23.

Fallit tamen, veluti si essemus in exactione publicorum functionum, quæ cum incontinenti debitorē, absque ulla interpellatione in mora constituant, idcirco in eorum subhastatione non est necessaria citatio, ibi n. 23.

Adiudicatio, vel subhastatio, siue deliberatio quādo est nulla respectu nō citati fit quoq; nulla respectu alterius citati, & id ratione indiuiduitatis concl. 52. n. 18.

Fallit si sententia, & mandatum exequi posset, super portione citati, abiquē eo, quod pti iudicetur portioni alterius non citati, siue etiam, quando inter esse non esset connexum, quia, tunc defectus citationis, quoad vnum nō noceret, quoad alterum legitime citationem, ibi n. 18.

Ex ea nunquam fit creditor, nisi in subsidium, & sic nisi, quando obligator, siue licitator extraneus nō reperitur, quia tunc illi fit in subsidium pro iusto pretio, & non in solutum, concl. 52. n. 26. & seqq.

Et quando fit creditori quomodo differat à venditione, quæ fit à Iudice plus offerenti, vide, ibi n. 28.

Quando fit alicuius rei, quæ sit minoris valoris quam debitum, tunc non est necessaria subhastatio, veluti etiam, quando erat notorium de valore rei, & quod de illo appareat, immo licet, tunc subhastatio esse nulla; nihilominus posset impetrari commissio, in qua si fuisset probatum quod tempore adiudicationis pretium in nihilum excedebat rei valorē, & sic lesio excluderetur, tunc ea adiudicatio valeret, concl. 52. n. 30.

Et ea, quæ dicitur nulla ex defectu consensus, ex eo, quia fuerit facta per verba tempus præsens non importantis, quomodo conuallidari possit, vide concl. 52. n. 31. & seqq.

Regulatur eodem modo, quo fit venditio, ac vim illius habet, concl. 52. n. 31. & 34.

Et sic in ea illius requisita interuenire debent, ibidem.

Et non dicitur perfecta, nisi de illius effectuatio- ne secuta doceatur, quia non sufficit Iudicis decretum mandantis bona creditori adiudicari, concl. 52. n. 38.

Adiudicatio rei fructus, appellatione pendente, ad quem spectent, vide concl. 52. num. 34. & conclus. 157. n. 18. cum seqq.

Adiudicatio requirit ordinem necessarium, aliis scilicet preposteratio actum adiudicationis viciat, concl. 52. n. 35.

Sed ad hoc, ut legitime fiat debitoris citatio potissimum est necessaria, in danda facultate vendendi pignora; secus autē postea in eorum expositione, & venditione. concl. 52. n. 36. cū seq.

Adiudicationis tempus est arbitrium Iudici, excepto casu distractionis bonorum Ecclesie, minoris, & scilicet, quia tunc terminus vnius mensis tolli non potest; ac secus in alijs casibus, nisi tamen aliud de consuetudine loci seruaretur, quia circa solemnitates in subhastationibus, & deliberationibus adhibendas, mos regionis est attendendus, concl. 52. n. 37. & 59.

Ex cursu triginta annorum presumitur facta eo modo, quo de iure fieri debebat, & sic omnes solemnitates interuenisse censentur; nempe estimatio, citatio, adiudicatio, & similia, etiam si non fuerint enunciata, comel. 52. n. 38. Sed ea, contra pupillum indifensum esse nulla, & talis dicitur, si ei curator non deputetur, vel si consanguinei non fuerint citati, ibi n. 40.

Et quando est consummata, nil aliud à Iudice agendum restat, sed ea non dicitur consummata ante intimationem decreti adiudicationis, de ordine Iudicis faciendam, nec non illius reproductionem, concl. 52. n. 39.

Sed quando detegitur nulla est facienda secūda, veluti dicitur de executione, quæ si semel non sit bona, ita, ut creditori consilium non remaneat, est iterum facienda, concl. 52. n. 41.

Si fuerit per partem obtentia in solutum, & dicta pars haberet anteriorem hypothecam super aliquibus bonis, de quibus ille esset quoq; heres, tunc nō diceretur rei adiudicationē eum, uti heredem habere, sed tamquam creditorem illam possidere diceretur, ibi n. 42.

Adiudicatio plurium rerum fieri non debet, fit vna tantū pro credito sufficere possit, cōcl. 52. n. 43. Extende ibi n. 44.

Et si fiat adiudicatio alicuius rei per sententiam, tunc ex spatio longi temporis recte facta presumitur, & sic omnia interuenisse, quæ ad perfectam subhastationem, siue adiudicationem concurrere debent, concl. 52. n. 45.

Non valet, de qua processus non constat, nec minus si requisita in ea necessaria interuenisse non appareret, concl. 52. num. 46. & 47. & ibi ratio assignatur.

Fallit tamen primò, quando adiudicatio deducitur, non per viam actionis, ad petendam illius executionem, sed per viam exceptionis, quia eo casu sententiæ sine processu probant, ibi n. 48.

Fallit secundo, si antiquitas temporis concurrat, quia tunc solemnitates presumuntur, si tamen illæ fuerint saltem ingenere enunciatæ, ibi n. 49.

Extēde, quod etiam absque enunciatione solemnitates interuenisse presumetur, quando tempus triginta annorum fuisset lapsum, ibi n. 50. Sed ea presumitur legitime facta, quando acta fuissent deperdita, quia tunc pro illis est præ-

Index Conclusionum,

sumendum, & tunc ea ab illo ablata præsumuntur, cuius intererat ea non reperiri, conclus. 52. n. 52.

Et ad probandam eorum perditionem sufficit, quod constat de diligentia facta in reperiendo illa in actus causæ, ibi n. 53.

ADJUDICATA res quando possit per debitorem, aut per secundum creditorem reuocari, per obligationem præter debiti, & per quantum tempus eis offerre liceat, vide in dicta cōcl. 52. n. 55. & seq.

Et potissimum dicitur nulla, si contra formam statuti sit facta, & sic illius solemnitates non fuerint seruatae, de quibus aliunde, quam ex assertionem nuntij apparere debet, quia id ad illius officium non spectat, cōcl. 52. n. 59.

Ab adiudicatione legitimæ, quādo detur appellatio, vide conclus. 42. n. 712. & cōcl. 128. n. 57. 58. 746. & 803.

ADIVNCIUS, quādo, ob suspicionem possit dari iudici, Commissario, Notario, & similibus, & quomodo sit probanda suspicio, & an vnus sine altero priuatiuè possit procedere, Item quando Iudex possit remoneri in totum, tam de iure Ciuili, quam Canonico, vide omnino in cōcl. 53. per totam.

Adiunctus qui votum animi sui pro palauit suspectus redditur, conclus. 128. n. 652.

Et cum dicatur delegatus, idē suspectus etiam cum solo iuramento reculari poterit, conclus. 128. sub n. 652.

Sed si uti suspectus recusetur non poterit Iudex, absque alio adiuncto sententiam proferre, conclus. 128. n. 652.

ADIVTORIUM, siue subsidium, quando quo tempore, & quibus occasionebus debeat Principi, siue Episcopo, & quantum illud esse debeat, & importet, & à quibus personis, & à quibus, ob eorum exemptiones illud non debeat, & quā de causā, vide in cōcl. 54. per totam.

ADIVVARE nemo tenetur cum, qui contra se litigat, conclus. 61. n. 2. & conclus. 89. n. 481.

ADMINICVLUM illud dicitur, siue quo res non subsistit, & licet non sit probatio, tamē eam probationem, quæ de per se non est sufficiens coadiuuat, & proficit, conclus. 55. n. 1.

Adminicula, & præsumptiones, quādo iungantur ad effectum torquendū, siue ad reum absolueudi, vide in cōcl. 55. n. 2. cum seqq.

Et ea in quibus inueniuntur in causā criminali, & in quibus in ciuili ibi in dicta cōcl. 55. per totam.

Sed regulariter non inuaniunt, nisi aliquis gradus probationis præcedat, licet tamē id non sit verum, quando ea essent vehementia, & vrgentia, quia tunc operatur de per se, conclus. 55. n. 10.

Adminiculum quāuis sit leue, tamen si accedit ad grane, facit illud tantō magis valere, conclus. 55. n. 12.

Et quando dicatur magnum, vel paruum statuit arbitrio Iudicis, ibi n. 11.

Sed illa valde iuuant, quando sumus in facto antiquo, & multō magis si in arbitratore, qui haberet potestatem iudicandi secundum verita-

tem, & æquitatem, ibi num. 16.

Et cum fama probant legitimacionem in autiquis, conclus. 55. num. 17.

Item cum fama lus Patronatus probant, conclus. 55. num. 18.

Possunt supplere defectum scripturarum, ad hoc vt illis sit adhibenda fides ibi n. 20.

Adminiculum potest delumi ex vna scriptura minus legaliter extracta, pro fide alterius scripturæ, ibi n. 21.

Declara ibi num. 23.

Adminicula iuncta cum Instrumento locationis quando dominium probent ibi n. 24.

Sufficiunt pro verificatione partitarum, sed ea sunt defumenda aliunde, quam ex ipsis partibus, quod tamen intellige verum, quando illæ partitæ aliud continent, quod ad mercaturam, siue illius mercatoris exercitiū pertineret, aliis fecus, conclus. 55. nu. 27. & seq. & vide conclus. 112. num. 4.

Sed, vt valident confessionem minoris, vel mulieris, sine solemnitatibus factam, debent esse præponderantia ipsi confessioni. cōcl. 86. n. 193.

ADMINISTRATIO, & Iurisdicatio transiit in Commendatarium Abbatiz facit, vt ille Prælati dicatur, conclus. 1. sub n. 14.

Sed illa Abbate moriente deuoluitur ad Cōuentui, eo verò mortuo ad Priorem, conclus. 1. n. 116.

Sed ea non competit electio in Abbatem, antequam sit confirmatus, conclus. 2. n. 4.

Administratio, & vfructus, quando competant Patri in bonis filiij, vide conclus. 86. n. 82. cum seq. & in verbo Pater.

Administrationis rationem ad hoc, vt quis reddere teneatur duo copularinè requiruntur, nempe, quod negotia gesserit, & id alterius contemplatione fecerit, conclus. 56. n. 48.

Et illius ratio non potest peti, nisi ab eo, qui administrationem deputauit, conclus. 56. nu. 51.

Declara procedere, vt ibi n. 54.

ADMINISTRATORVM quot species reperiantur, & sic qui dicantur legitimi, aut simplices, & nudi, item qui dicantur generales, & qui particulares, & qui publici, & qui priuati; Item qui teneantur conficere librum rationum, & illas reddere, & quando non; Item qui teneantur de lata culpa, leui, & leuissima tantum, cum infinitis alijs ad hanc materiam spectantibus, vide in cōcl. 56. per totam, & præsertim à nu. 1. vsq. ad 48.

Administrator potest compelli reddere rationem in eo loco, in quo administrauit, conclus. 56. n. 52.

Licet alij dicant, quod sit arbitrium Iudicis, vbi reddi debeat ratio administrationis ibi n. 53.

Sed non tenetur regulariter reddere rationem ante finitum officium suæ administrationis, conclus. 56. nu. 55.

Fallit lex modis ibi n. 56. & seqq.

Sed ex causā redditionis rationis condemnatus an, & quando appellare possit, vide conclus. 128. num. 815. cum seqq.

Non potest ad certam summam conueniri, nisi reddita administrationis ratione, & ratio est, quia

Et Materialium.

quia potest esse, quod in reddenda ratione ille, sit creditor, & non debitor, conclus. 56. n. 71. & seqq.

Extende ibi n. 73.

Subextende ibi n. 74.

Fallit ibi num. 75.

Contrarium, licet reperitur sub n. 76.

Sed habens a testatore administrationem, cum libera, tunc potest res minoris sine solemnitatibus alienare, conclus. 56. n. 77. & cōcl. 86. n. 73.

Extende ibid. concl. 56. n. 78.

Declara, vt ibi n. 79. & seqq.

Item cum libera deputatus potest pecunias Domini investire, nec eo casu, neque etiam, quando ex dispositione testatoris deberent inuelliari esset opus requirere heredem, licet tamen fecus esset, si rem hereditariam pro satisfaciendo creditoribus, & legatariis administrator vendere vellet, quia tunc haeres esset requirendus & maxime si esset praesens, conclus. 56. n. 81.

Administratores alienarum pecuniarum debent eas regulariter erogare ad vsum destinatum, Vnde si quis pecunias Domini exactas in proprios vsum conuertat, ad interesse tenetur, conclus. 56. n. 82.

Extende, quod si tutor id faceret furtum committere diceretur ibi n. 83.

Contrarium, quod scilicet ex conuersione pecuniarum in proprios vsum furtum non committatur, ibi num. 84.

Concorda, quod prima opinio procedat, quando ultra conuersionem pecuniarum, etiam dolus concurrat; Secunda verò si fraus, & dolus absit, ibi n. 85.

Administratores privati, siue Ecclesiarum, & Reipublicarum, quando ad interesse teneantur, vide in conclus. 56. n. 86. cum seqq.

Et quando illi non soluendo immunitate Ecclesiarum non gaudeant, sit illi confugiati ibi n. 88.

Administrator negligens est deponendus, conclus. 1. n. 126.

Administrator, siue illius haeres, an appellent à sententia condemnatoria reliquati, vide conclus. 56. n. 89. & in Verbo Appellatio in limit. 15.

Et quilibet, excepto socio, potest iurari suspectus etiam in actu redditionis rationis, conclus. 146. num. 10. & conclus. 253. n. 23. cum seqq.

Et suspectus, quando ab officio sit remouendus, & ei denegetur appellatio, vide conclus. 128. sub num. 919.

Non tenetur regulariter, nisi de his, quae ad illius manus peruenierunt; licet tamen fallat in casu, de quo dixi in conclus. 56. n. 91. cum seqq.

Administratores, quando sit credendum, vide conclus. 155. n. 159. & 160.

Et ille cum ampla, & libera facultate, licet possit ea omnia facere, quae poterat Dominus, etiam alienando, tamen non potest donare, nec legare, nec fide de pretio habere, conclus. 56. n. 93. & 98. Contrarium tamen habetur ibi n. 94.

Limita pluribus modis, vt ibi n. 92. cum seqq.

Administrator legitimus alicuius vniuersitatis potest sine mandato speciali positioni responde-

re, quia talis administratio vim specialis mandati habet, conclus. 148. n. 38.

Et ille Ecclesiarum dum vendit non potest habere, fidem de pretio, ibi n. 100. & conclus. 85. nu. 40. & n. 43 ratio assignatur.

Et id est speciale in tali administratore, & de si milibus ibi n. 105.

Et quando dicatur haberi fides de pretio, vide ibi num. 101.

Extende idem procedere in permutatione, quae est eiusdem naturae, cuius est alienatio ibid. n. 102.

Et talis quicquid acquirit potius ex bonis illius, quam aliunde acquisitio censetur, ad euitandam suspicionem furti, conclus. 29. n. 15.

Administrator Confraternitatis, vel Hospitalis appellare non potest, si per Episcopum ad reddenda computa compellatur, conclus. 128. n. 868.

Intellige, vt ibi n. 869. cum seqq.

Item ille cum libera non potest appellationi renunciare, conclus. 56. n. 103.

Extende idem esse in peremptoria exceptione ibid. Administratio, annexio, incorporatio, & similia, quando Dominium importent, vide in conclus. 56. num. 104.

Administrator, siue tutor si vendat absque facultate rem illius, cuius bona administrat, tenetur ad fructus illius, ac si res alienata non esset, conclus. 56. n. 106.

Extende tribus modis, vt ibi n. 108. & seqq.

Fallit tamen in casu vbi tutor, siue administrator Ciuitatis, vel Ecclesiarum mutuo receperint pecuniam nomine Pupilli, Ciuitatis, & Ecclesiarum, ob aliquam urgentem causam, quia si appareret pecuniam illam ad eius manus peruenisse, tunc in eandem causam conuertisse praesumitur, & maxime stante huiusmodi administratorum probitate, & prudentia, ibi n. 109.

Sed nunquam venit deputandus, nisi prius inuentarium confecerit, & iurauerit vtilia facere, & inutilia praeittere; licet administratio facta per tutorem ante confectum inuentarium valeat, & possit ante illius confederationem conueniri, quando tamen pro perfecto habeatur, ibi n. 110.

Et ideo confecto inuentario administrator Pupilli, vel Reipublicae tenetur solum de leui culpa, & non de leuissima, ibi n. 111.

Secus verò, vt ibi n. 113.

Sed si quis reputetur talis ex publica voce, & fama, non ob id illius tutela probatur, conclus. 46. n. 110. Licet actus ab eo gesti sustineantur, & de hoc, ibidem ratio assignatur.

Et culpa carens fideliter, & legaliter administrasse censetur, conclus. 56. n. 111.

Et in dubio ille praesumitur illud fecisse, quod veri administrators fecissent, ibi n. 112.

Sed tenetur libri conficere, & in eo data, & accepta adnotare, ex qua causa, & nominatim ex qua die, aliis non dicitur legitime conscriptus, conclus. 56. n. 114.

Et qualis sit modus in hoc adhibendus, vide ibidem n. 115. vbi multa notanda inuenies.

Et non debet liberos rationum conficere, sed etiam quolibet anno rationem administrationis red-

Index Conclusionum,

dere, item fructus, & introitus exigere, alioquin ad tempus congruum iusto pretio vendere, item nomina debitorum exigere, & si ob negligentiam de bitores non solvendo efficiantur, administrator erit in damno, veluti eodem modo, si debitum lapsu temporis probari non posset, aut si libros inordinatos, vel non authenticos teneret, quia in prædictis casibus erit sibi imputandum, si contra eum iurabitur in litem, & ille ad interesse, nec non de levisima culpa tenebitur, concl. 56. n. 115.

Extende, vt ibi n. 115.

Fallit tamen, vt ibi n. 116.

Debet locare operas suas tamquam factor, & idem exactam diligentiam adhibere tenetur. concl. 56. n. 115.

Sed regulariter tenetur reddere rationem solū de his, quæ ad illius manus pervenerunt, licet secus, quando hæc quatuor concurrerent, & primò, quando alius erat gesturus ea, quæ ipse neglexit. Secundò quando ille alius erat diligens. Tertiò, quando ille omisit gerere ex eo, quia iste quædam gerebat. Quartò, quando sciebat alium esse gesturum. concl. 56. nu. 117. & seqq.

Fallit, vt ibi n. 119.

Administratori vni tantum est concedenda administratio, si constet de voluntate testatoris volentis eam ad vnum tantum, non autem ad plures pertinere; aliis secus. concl. 56. n. 121.

Contrarium ibi n. 22.

Limita, vt ibi n. 123.

Administratores illi sunt preferendi, de quibus electio erat faciendal, licet secus, si testator pluribus administrationem commiserit, quia tunc etiam si maior pars reddatur inhabilis, nihilominus administratio in vno solū remanere, non debet ibi n. 124. & seqq.

Extende, vt ibi n. 126.

Administratio tutelæ licet rectius fiat per vnum, quam per plures, ex ea ratione, quia communia negotia solent negligi, & serius expediri, tamen interest plures habere tutores obligatos; licet sit bene verum, quòd quando essent plures qui administrarent, posset diuisio administrationis peti, ac etiam inuitis contutori- bus fieri, & tunc non tenerentur, nisi pro rata, veluti ante eam reuebantur in solidum, et si vnus tantum administraret, ibi n. 127.

Licet illi, qui non administrant, non possint eo- ueniri, nisi prius eo excusso, qui administravit, ibi n. 128.

Sed in actu reddendæ rationis, si quis diceret, se non administrasse, sed alium, tunc ei onus probandi incumbit, ibi n. 129.

Contrarium ibi n. 131.

Concorda, vt ibidem.

Administratores in subsidium vocati, tunc illi admittuntur adueniente casu, aut noluntatis, sine aliorum impotentia, concl. 56. n. 132.

Administrator an, & quando possit sibi de proprio credito satisfacere, vide concl. 39. n. 391. & concl. 164. n. 30.

Et presumitur de suo credito satisfactus, nisi per redditionem computationum contrarium probet, concl. 56. n. 133.

Amplia prius, quòd neque, ob huiusmodi præsumptionem possit suum creditum petere, nisi prius reddita administrationis ratione, ibi num. 134.

Sed quando sit faciendal illa præsumptio, & quando ea cesset, v de ibi n. 135.

Amplia secundò multò magis procedere, quando effemus in persona diligenti, & sollicitè curanti iura sua exigere, ibi n. 136.

Amplia tertiò, quando effemus in administratore qui intra tempus suæ administrationis, & curre- mus acquisisset, & diues factus fuisset, & ante susceptionem administrationis esset pauper, ibi n. 137. & vide concl. 29. n. 17.

Contrarium tamen veniret dicendum, quòd ad ministrator esset vir industrius, & prius propria bona possideret, quia tunc ex proprio, & non ex bonis per eum administratis diues factus presumitur, ibi n. 138. & concl. 29. n. 17.

Sed administrator creditor non potest propria auctoritate sibi de suo credito satisfacere ex bonis administratis, præterquam quòd de mobilibus, aut in pecunia; ac secuti de immobilibus, aut in aliqua specie, quia tunc solemnitates statuti, & iuris sunt necessariae, ibi n. 139.

Extende prædicta procedere, etiam in quolibet alio creditore per longum tempus administrate, nec non etiam in hærede testatoris creditore, ibi n. 140.

Contrarium licet dicat in hærede furd. ibi n. 141. Et tenendo hanc secundam opinionem, extende eam procedere, vt ibi n. 142.

Administrator rei alienæ, quòd presumatur diues factus ex re administrata, vide concl. 29. nu. 17. & concl. 41. n. 15.

Concorda prædictas opinionem, vt ibi n. 143.

Administratorem Ecclesiæ solū Papa constituit, quod tamen intellige de Cathedralibus, immò nec Capitulum sede vacante id facere potest, concl. 56. n. 152. & quas facultates habeat, vide in dicta concl. 56. sub n. 39.

Administrator simplex veluti non potest alienare, ita nec in Emphyteusum res Ecclesiæ concedere, concl. 56. n. 153.

Extende, quòd neque talis Administratoris confessio Ecclesiæ præiudicat, ibi n. 154.

Administratio Episcopatus si alicui concedatur, eidem censetur quoque concessa administratio Ecclesiæ Cathedralis, sed si administratio in titulum daretur, tunc haberet locum regula de valore, concl. 56. n. 155. & seqq.

Ille vero Cappellanus potest esse quoque laicalis, sed verò, quando vnus ex administratoribus teneretur esse Ecclesiasticus, quia tunc dicta administratio diceretur Ecclesiastica, & propterea illa regulari solet à re administrata, concl. 56. n. 157.

Item Ecclesiastica diceretur administratio, quòd tempore fundacionis vnus ex administratoribus Cappellæ omninò deberet esse persona.

Fe-

Et Materialium .onl

Ecclesiastica, sed quando est talis, tunc va-
cat per contractum matrimonii, conclus. 56.
num. 158. cum seqq.

Extende, quod licet etiam esset laycalis, si ta-
men, alium fuerit data in titulum, tunc in con-
tingat non cadit, ibi n. 159.

Administrato solvens aliquam pecuniarum sum-
mam, semper presumitur facta solutio de pecu-
nijs principalis debitoris, non autem de prop-
rijs administrantis, conclus. 56. n. 160.

Et id fit in favorem, & non in odium administra-
toris, ne in dubio censetur de proprio donas-
se, dotasse, & promississe, ibi n. 161.

Declarat tamen id non semper esse verum, quia
aliquando de proprio expensisse presumitur,
vt ibi num. 162.

Extende primo idem esse in administratore in
iudicio comparere, qui semper presumitur,
vti administrator, & non proprio nomine
comparere, ibi n. 163.

Subextende procedere, etiam si non diceret, se
nomine administratorio comparere, quia id
iuris presumptione venit intelligendum, ibi
num. 164.

Extende secundo quoque procedere, quando
effusus in negotium administratore, qui
præstiterit alimenta ei, cuius negotia gessit,
quia licet sit sanguine coniunctus; nihilominus
in dubio illi censetur non de suo, sed de bonis
eius, cuius negotia gent ea alimenta præstasse,
ibi n. 165.

Sed si vis cognoscere, quando quis tutorio no-
mine, siue potius proprio agat, obserua mo-
dum, & formam administrationis bonorum,
ex quibus id facillime inuenire poteris, vt ibi
num. 166.

Sed in omnem euentum, si quis agat cum ad-
ministratore, tunc agens debent agere tam
proprio nomine, quam etiam administratorio,
alijs fultus esset, qui contrarium faceret, ibi
num. 161.

Declarat tamen ea, quæ fuerunt dicta de tutore,
vel administratore, non procedere in hærede
grauato, qui regulariter de proprio expendisse
presumitur, ibi n. 168.

Subdeclarat tamen illud esse verum, quando ille
inventarium confecerit, si tamen illud, per tes-
tatores non fuerit reuocatum, & ratio quare in
administratore presumatur impensum de fruc-
tibus Domini, in hærede autem de proprio, ea
est, quia administrator non est Dominus fruc-
tuum, vt est hæres grauatus sub conditione,
ibi n. 168.

Administratio bonorum, quando tutori est data,
tunc pupillo competit remedium reintegrati-
onæ. quod procedit, etiam si in illius datione
authoritas Iudicis interuenisset, quia Iudicis
authoritas non est necessaria ad transferen-
dam possessionem, conclus. 56. n. 19.

Fallit tamen, quando non constaret de decreta
administratione, quia tunc remedium illud ei
competeret, ibi n. 170.

Administrator præstans alimenta ei, cuius bona

administrat, non censetur ea dissipare, licet sit
sanguine coniunctus, conclus. 89. n. 42. & vide-
larius in verbo Alimenta.

Sed si retineat bona administrata non poterit
conueniri spolio, nec minus illius heres, nisi
prius ratione reddita, & solidius impetris ad
hoc, vt appareat, quis sit debitor, vel credi-
tor, conclus. 56. n. 171.

Declarat id procedere, quando ageretur via
executiuæ, & de pecunia; at sequi si ageretur
via Ordinariæ, & de bonis per administratorem
inventariatis, & de alijs, quæ non recipiunt sum-
mationem in genere suo, ibi n. 171.

Fallit etiam in casu, de quo dixi in conclus. 78.
num. 51.

Extende conclusionem eo magis procedere,
quando effusus in coherede, contra quem re-
medium spolij non competit, sed illud familiæ
exercundæ pro habenda diuisione ibidem.

Administrator non potest reportare cessionem
contra minorem, veluti potest pater contra
filium, conclus. 86. sub num. 78. & ibi ratio as-
signatur.

Administrationes Cappellanarum dicuntur quæ-
dam onera principaliter consistentia in facien-
do celebrare missas, ex redditibus relictis a te-
statoribus, & quod ex illis superest in utilita-
tem administratorum conuertitur, conclus. 56.
num. 172.

Et propterea per huiusmodi administrationes
Cappellanarum non soluntur annatæ, & sic
regula de valore huiusmodi administrationes
non comprehendit, quia ea solum loquitur de
beneficijs Ecclesiasticis, & sic ea, vt odiosa, &
exorbitans, & solum propter annatas inuenta
ad huiusmodi administrationes non extendi-
tur, ibi n. 173.

Contrarium, licet videatur sentire Rebuff. ibi
num. 174.

Sed ibidem Concordantiam habebis.

Administrationis deputatio, quando est facta ab
aliquo, tunc ex huiusmodi deputatione arguitur
bona spectare ad deputantem, conclus. 56. n. 175.

Extende idem procedere in redditione compa-
torum, ex qua arguitur Dominium ex parte
illius, cui computa redduntur, ibi n. 176.

Administrator tenetur libros redditionis admi-
nistrationis exhibere, & edere; Edere autem
nihil aliud est, quam Codices ostendere, & co-
piam describendi facere, conclus. 56. n. 177.

Declarat tribus modis, vt ibi num. 178. cum
seqq.

Ampla dictam tertiam declarationem duobus
modis, ibi n. 181. & 182.

Fallit pluribus modis, vt ibi n. 183. cum seqq.
Concorda prædictas opiniones, vt ibi n. 186.
Rursus concordat, vt ibi n. 187.

Animaduertendo tamen, quod existentia libro-
rum probari debet ante motam litem, veluti
tunc temporis debet apparere de interesse pe-
tentis, quibus enim probatis, tunc Iudex ad
Librorum exhibitionem cogere debet, ibi
num. 189. & seqq.

Index Conclusionum,

Administratores ratione semel redditu amplius ad eam reddendam cogi non potest, concl. 56. num. 191.

Amplia tribus modis, vt ibi n. 192. cum seqq.

Limita duobus modis, vt ibi num. 197. cum seqq. & ibi ratio assignatur.

Sed liberatus, ob redditionem rationis non presumitur ob id omnia reliqua resistisse; Vnde que contrarium allegat illud probare tenetur, concl. 56. n. 195. & ibi ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 195.

Et talis administrator, siue tutor non liberatur à redditione rationis, etiam quod fuerit adiectum pactum de non contraveniendo rationibus semel calculatis, quia tunc tale pactum vt fallax facit eam liberationem irritam fieri; & sic quis non prohibetur calculum reuidere, & illius errores retractare, conclus. 56. num. 201. & ibi ratio assignatur.

Extende ibi n. 202.

Declarat, vt ibi n. 203.

Et tempus allegandi errorem durat iuxta actionis naturam, super qua interponitur ibi eodem num. 204.

Extende, vt ibidem.

Subextende ibi n. 205.

Declarat, vt ibidem.

Subdeclarat, ibi dem.

Administratores dolus, & error allegari potest, etiam in casu exceptionis liti finitæ, id est secuta iam transactione, quid tamen de dolo, & errore apparet aliunde, quam ex dicta transactionis Instrumento, ibi n. 205.

Extende eò magis procedere, quando dolus esset expressus, & manifestus, quia ille contrarium rescindit; licet secus si esset presumptus tantum, ibidem.

Et ille non dicitur bonam, veram, & rectam administrationis rationem reddidisse, per solam confessionem, sed requiritur factum ipsum, id est exhibendo, & tradendo volumina, cautiones, Instrumenta, Inventarium, & cetera ad tutelam pertinentia, offerendo actualiter rationes legendas, percunctandas, & dispungendas non confusè, & in solle, sed explicitè, & distinctè, & quicquid reliquum fuerit soluendo, aliis illi poterit iterum conveniri, etiam iuramento non obstante, concl. 56. n. 206.

Sed si semel solidauerit rationes, & deinde contra eum instetur pro reddenda ratione de nouo, tunc si quis aliquid ab illo administratore vigore primæ solidationis exigit, eo casu censetur à Iudicio dictæ nouæ redditionis rationum liberatus, ita vt pro eadem amplius vexari non possit, concl. 56. n. 207.

Extende, ibi n. 208.

Administrationis rationes aliquis petens, tunc censetur omnia gesta per administratorem ratificare per regulam; Qui vult consequens, vult etiam omne necessarium antecedens, conclus. 56. n. 209.

Administratores bona sunt pro mala administratione tacite hypothecata, concl. 56. n. 210.

Extende tribus modis, vt ibi n. 211. cum seqq. Administratores recusando exhibere libros ad quid teneantur, vide in verbo exhibere recusās AUMISSIO articuloz vide Articuli.

Admissio, & delatio appellationis operari non potest validitatem illius, parte opponente, quando illa aliis admittenda non erat, conclus. 118. sub n. 161.

AD O A est seruitium pecuniarium, quod præstatum à Vassallo Regi pro feudo, quando Rex, siue Princeps declarauit, velle seruitium in pecunia, & tunc Vassalli tenentur ratione feudi præstare illud seruitium personale in pecunia, concl. 57. n. 1.

Amplia id in tantum esse verum, quod si Vassallus postquam fuit interpellatus illud seruitium pecuniarium, loco personalis non soluat, feudum amittit, & ratio est, quia hæc dicitur offensio, quæ committitur contra Dominum indirectè in non iuuando eum, ibi n. 2.

Declarat tamen, quod illud ipso iure non perdit Vassallus, sed mediante sententia, ibi n. 3.

Subdeclarat tamen prædicta non procedere, quando Vassallus seruitium, & sic ad oam, ob impotentiam non solueret, veluti quia illi essent nati multi filii ibi n. 4.

Et ad oam est seruitium, quod publicum interesse respicit, quia illud præstatum tempore guerræ ad hoc, vt Regnum securum reddatur, concl. 57. num. 5.

Extende primo id in tantum procedere, vt propterea stante statuto, quod de fructibus soluat gabella, tunc ea solui debet, absque expensarum deductione, & id ratione iuris publici, ibi num. 5.

Extende secundo, quod Ad oam soluitur pro perpetua utilitate, & id eò, neq; Vusufructuarius, neque Frater secundus genitus de dicta impensa participare tenetur, sed eam primo genitus soluere tenetur, & sic proprietarius, ibi n. 6.

Declarat tamen, quod seruitium pecuniarium, & sic ad oam solutio solum soluitur de feodalibus, non autem soluitur de pecunijs, vt potè perceptis, ex aliquo officio per Principem donato, & in cuius concessione per Regem facta, nullum verbum fuisse factum de feudo, ibi n. 7.

Et si alicui fuerit remissa, non ob id tamen illi censetur à subuentione liberatus, cum subuentione lute actionis debeat, & id eò si non sit reseruata non amittitur, concl. 57. n. 8.

Et illud seruitium tenetur soluere Vassallus, sine feudatarius pro vnâ vice tantum, ibi n. 11.

Immo cessante bello cessat etiam seruitium, licet in Regno sit æterna ista exactio, ibidem.

Ad oam solutio non minuit portionem vite, & militis secundo genito competentem, concl. 57. num. 41.

AD O P T I O est quidam actus legitimus, per quem facimus eos filios per artem, qui non possunt esse per naturam, concl. 58. n. 1.

Et illius origo est antiquissima, & apud veteres Romanos in maximo vsu erat; veluti quoque apud hebreos legitur id fuisse in vsu ibid. n. 1.

Et

Et Materiarum.

Et est nomen generale, quod in duas partes diuiditur, quarum una est adoptio, altera verò adoptio appellatur; & generalis adoptio fit duobus modis; nempe aut per rescriptum Principis, & sic illius auctoritate, aut Magistratus Imperio, licet antiquius fieret, etiam per oblationem Curie, & eo casu poterat, etiam fieri per mulierem occasione filiorum amissionum in bello, ibi n. 1.

Et ea fit de filiis familias, arrogatio verò de his, qui sui iuris sunt, & arrogatio dicitur, quia is qui adoptat, arrogatur, id est interrogatur, an velit cum, quem est adoptaturus iustum filium sibi esse, & pari modo adoptandus, siue arrogandus rogatur, an id fieri patiat. ibidem.

Adoptionis solemnitas, licet hodiè abolita videatur, non ob id tamen, quis mirari debet si huius temporibus quandam imaginem adoptionis obseruamus in his, quos loco filiorum alimus, & quodam affectu prosequimur eos filios vocando, veluti Romani id quoque facere solebant, ibi n. 2.

Adoptio, legitimatio, & dispensatio, vt fieri possint, quæ causæ requirantur, vide conclus. 142. n. 137.

Adoptio naturam imitatur, conclus. 89. n. 55.

Adoptatus transit in potestatem adoptantis, nec in ea Patris naturalis remanet, quando adoptans sit ascendens, secus autem si ab extraneo adoptetur, ibi n. 3.

Contrarium ibi n. 5.

Adoptatus vt aggregatus familie adoptantis dicitur de stirpe, & sanguine illius, conclus. 58. sub n. 29.

Adoptatus ab extraneo testamentum facere non potest, cum sit in potestate Patris naturalis, & si illud ab eo fiat, tunc Instituto non competet, dum illius Pater viuit, beneficium, l. fin. C. de edic. diu. Adr. toll. ibi n. 4.

Secus autem in arrogato, qui dicitur propriè filius familias, & sub statuto de filiis familias loquentibus comprehenditur, quod secus est in adoptiuis; ibi n. 6.

Extende vt ibi n. 7.

Subextende vt ibi n. 8.

Declara, vt ibi n. 9.

Contrarium ibi nn. 10. & 11. & ibi ratio diversitatis assignatur.

Contrarium prædictæ opinionis, & sic, quod filij adoptiui, & arrogati admittantur ad feudum ibi num. 12.

Sed tenendo primam opinionem, extende primo eam duobus modis, vt ibi n. 13. & 14.

Contrarium, tamen ibi n. 15.

Concorda, vt ibi n. 16.

Sed tenendo hanc secundam opinionem, extende, vt ibi n. 17.

Extende, & conuerso procedere, nempe, quod neque Pater succedat filio adoptiuo ab intestato, vt ibidem.

Adoptiuus filius succedit Pateri, sed in illiusmet hereditate, non autem in aliena, in qua filij

in conditione positi essent vocati, sed è conuerso pater non succedit filio, ibi n. 19.

Et ratio assignatur, ibi sub n. 20.

Sed si Pater filios legitimos, & naturales relinquat, tunc adoptatus æqualiter cum illis succedet, ibi n. 23.

Declara tamen, quod Pater adoptans non cogitur inuitus illi filio ex testamento relinquere, licet secus sit in arrogato, qui debet habere quartam partem in bonis Patris, ibi nn. 21. & 22.

Adoptatus cum limitatione successionis legitimam habere non debet, ibi n. 24.

Adoptatus, vel arrogatus possunt ex causa infamia, & legitima exheredari, quæ causæ veniunt coram Iudice proponendæ, & examinandæ, conclus. 58. n. 25. & seqq. vbi datur exemplum de Alphonsio Rege Aragoniæ.

Adoptatus fuit Alphonsus Rex Aragoniæ à Ioanna Regina Siciliæ, licet postea exheredatus ex causa ingratitude, conclus. 58. n. 25.

Adoptiuus verò legitimus, & naturali æquiparatur, quando nomen filij in alio, quàm in adoptiuo verificari non potest, conclus. 89. n. 55.

Et illis, quando debeantur alimenta, vide conclus. 89. num. 54. 55. & 180. & in Verbo Alimentum.

Item quando illis debeatur legitima, & ad quam summam fuerit aucta, item quando faciunt partem in ea, & quando illis competat querela in officiis testamenti Patris, vide conclus. 42. n. 244. cum seqq.

Adoptari potest infans, sed non arrogari, & ratio diversitatis est, quia in adoptione tacitus consensus sufficit, immò quis etiam inuitus adoptari potest, dummodo fiat cum scriptura, causæ cognitione, & Principis auctoritate in vtroque genere, tam adoptionis, quàm arrogationis; secus autem in arrogatione, quia cum arrogandus debeat interrogari, idcirco id in infante contingere non potest, quia quæquæ videt ignorat, conclus. 58. n. 27.

Et ea non potest heri de filio naturali, & spurio, conclus. 58. a. 28.

Item ea sanguinis coniunctionem non inducit, sed bene, quædam consanguinitatis effectum conclus. 58. n. 29.

Sed operatur, vt filius adoptiuus sequatur domicilium Patris adoptantis, licet Priuilegium illius Patrie non acquirat, neque nobilitat, neque dignitatem Patris naturalis perdit, sed bene naturalem originem retinet, conclus. 57. num. 30.

Extende id, quod fuit dictum de eo, quod adoptiuus sequatur domicilium patris adoptantis, procedere etiam, quoad cognomen, & armorum delationem, & præsertim adoptione durante, quia ea finita liceret filio illius cognomine mutare, si tamen id in alicuius fraudem non fieret, ibi n. 31.

Extende præterea, quod etiam Priuilegium Patris adoptantis ad filium adoptiuum, veluti ad naturalem, & legitimum transeat si tamen,

Index Conclusionum,

non effectale, vt cum persona Patris extingueretur, vt ibi n. 32.

Aduerbum, vterius, innatum cum negativa fit præcise concl. 135. sub n. 174. in fine.

Aduersarium iurare nemo tenetur, conclus. 89. n. 481. & concl. 61. sub n. 2.

Declarata vt concl. 89. num. 487. & concl. 51. per totam.

ADULTERIUM est commaculatio alterius thori, vel coitus illicitus, cum alterius vxore perpetratus, concl. 59. n. 1.

Et illud duas deformitates in se continet, quarum prima est luxurie, quia est concubinitus viri cum femina, extra formam coniugij, altera est iniustitie, quia est coitus cum femina, quæ est vxor alterius, concl. 59. n. 2.

Est maius delictum incestus, & maius peccatum in se continet, nisi tamen incestus fuerit contra ius naturale commissus, veluti cum matre, cum sorore, cum nuru, cum nouerca, & cum priuigna, quia tunc vno ex istis modis commissus est quouis adulterio grauior, concl. 59. n. 3.

Et est delictum mixti fori, & olim fuit publicum, hodie verò est priuatum delictum, & item de huiusmodi delicto agi potest ciuilitè, & criminaliter, ciuilitè ad separationem thori, criminaliter verò ad penam, concl. 59. n. 4. & seqq.

Et nedum committitur, cum vxore iam disponsata, & cum qua fuisset consummatum matrimonium; verum etiam cum sponsa, per verba de presenti; licet secus cum ea, per verba de futuro, item illud committitur cum coniugata, per matrimonium ratum, sed nondum consummatum, cum per illud acquirat ius maritus in corpus vxoris, item illud committitur cum vidua intra annum luctus, item cum ea à viro quo ad thorum separata, conclus. 59. num. 16. eum seqq.

Sed si non probetur per testes, non potest inter coniuges de eo fieri pactum, atque transactio, ibi n. 26.

Et illud vxoris præsumitur ignorare virum, & ideo qui illius scientiam allegat eam probare tenetur, ibi n. 28.

Potest tacite, & expressè remitti inter coniuges, & effectus remissionis est, vt dos nō amittatur, & quod inter coniuges omnis actio extinguatur, ibi n. 35.

Sed debet prius probari, antequam vnus ex coniugibus velit ad separationem thori agere, ibi num. 36.

Et tunc probationes non debent esse exactissimæ; licet leuiore non sufficiant, ibi n. 36.

Contrarium, quod scilicet adulterium probationes certas requiratur, & quod testes singulares, non admittantur, ibi n. 38.

Sed ad hoc, vt probent testes quomodo deponere debeant, vide ibi n. 36.

Et tenendo hanc secundam opinionem extendere eam vt ibi n. 36.

Declarata vt ibi n. 39.

Extende ibidem n. 39.

Contrarium, quod scilicet in adulterio etiam

notorio, sit pro eorum separatione necessaria sententia, ibidem in fine.

Et tunc, quando sit locus restitutioni dotis vnà cum fructibus donationis propter nuptias, vide in eodem, n. 39.

Adulterij pœna, quæ sit de iure Diuino, Item quæ de iure Canonico, & quæ de iure Codicis, tam in homine, quàm etiam in muliere, & pari modo quæ sit hodie de iure nouissimo, vide in eodem, n. 40. cum seqq.

Licet hodie diuersimodè decur, iuxta morem Regionum, ibi dicto n. 42. cum pluribus seqq.

Sed quod in omnibus ferè Provinciis, sit immutata, & imposita illa pecuniaria, vide ibidem.

De consuetudine autem Galie non puniuntur adulteri, sed mulieri adultera seinduntur capilli, & vestes, ante, & retro, & sic eam ducunt, per totam Villam, ibi n. 42. & seqq.

Et quod ea possit esse minor de consuetudine, quàm sit de iure, ibi n. 43.

Adulterium duos specialia habet, & primum est, vt Pater, & Maritus possint interficere filiam, & vxorem respectiue, si ea in adulterio fuerit deprehensa, & aliud speciale est, vt illud quinquennio præscribatur, concl. 59. n. 48. & 76.

Adulterium commissum ab vxore, ob violentiam aut per vim, sine metum conditionalem amittendi vitam, & præsertim, quando ille esset reuerentialis à Principe supremo illatus, cui difficultus resisti potest, item si infamia, aut per fraudem cognoscatur, tunc nullam pœnam mereatur, & ratio est, quia non est peccatum, nisi sit voluntarium, concl. 59. n. 58.

Extende ibi n. 58. & seqq.

Declarata ibi n. 59.

Adulterium Christiana Religio in vtroque sexu paratione condemnat, licet suos viros mulieres non facili de adulterio accusent, quia peccata latentia vindictam non habent; Viri autem liberius vxores adulteras apud sacerdotes deserte consuevere, & ob id mulieribus prædicto crimine, eorum communio denegatur, ibi n. 74.

Et illud vxoris potest accusare maritus, per Procuratorem, si elset contumax, quod enim, procedit, etiam si maritus esset bannitus, ibi num. 74.

Et illius accusatio proposita per maritum cōtra illius vxorem, quando transeat ad hæredes etiam extraneos vide ibi in concl. 59. n. 75.

Et illud delictum quinquennio præscribitur expellari iure, ibi n. 76.

Licet id pluribus modis fallat, & primo, quando cum adulterio, etiam incestus concurreret. Secundo, quando adulterium esset reiteratum. Tertio quoad expiendum. Quarto in illo cum violentia. Quinto quoad pœnam spirituum, quia tunc quinquennio non præscribitur, sed in eo cum incestu perpetuatur, ibi num. 77. cum seqq.

Sed non committitur cum ea, quæ extra Patriam degens vitam coniugalem non ducbat, sed celibus credebatur, concl. 59. n. 81.

Et Materiarum.

Extende, vt ibi num. 82. & 83. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt ibi n. 64.

Extende, quòd immò etiam in foro penitentiali quis de adulterio tenetur, cum in eo foro nullum fiat discrimen, an mulier sit meretrix dummodo sit vxorata, veluti nec etiam consideratur, si mulier sit vilis, aut nobilis, sed sufficit, quòd illud delictum à viro, & à muliere copulata committatur, ibi n. 85.

Contrarium tamen, & sic, quòd de Iure Ciuili in vtroque coeunte adulterij crimè cesset, vide ibi n. 86. & ibi ratio assignatur.

Concorda, vt ibi n. 88.

Et illud committens ex causa lucris vna mulier potius dicitur iniusta, & avara, quàm intemperans, licet scus sit in viro pecunias dante, quia tunc, cum ille adulterio damno, idè potius dicitur intemperans, quàm iniustus, ibi n. 87.

Et illius pena ex causa minorari potest, ibi n. 90. Adulterium facit, vt vir, & vxor non iudicentur, ad imparia, ibi n. 90.

Et si illud committat vxor putatua, quando dotem amittat, vide ibidem n. 91.

Item an illud committat vxor sub figura veri matrimonij credens ex dolo adulterari, & conuenum facere maritum, ibi n. 95.

Et illud committens plurius vicibus in foro exteriori nò tenetur, nisi de vna pena tantum, & sic solum pro vno adulterio; scus autem in foro conscientie, quia tunc quot sunt vices, tot sunt peccata, ibi n. 94. & seqq.

Fallit tamen, vt ibi n. 96.

Et istius delicti cognitio spectare potest ad Iudicem secularem, cum illud sit mixti fori, si tamen simpliciter fuerit commissum adulterium, siue etiam cum incestu, sed si ageretur de cognitione separationis thori, tunc illius cognitio ad Iudicem Ecclesiasticum spectat, ibi n. 97.

Item scus esset si post adulterium postea tentaretur diuortium, quia tunc illud Iudicium separationis inter coniuges erit, coram Iudice Ecclesiastico sciendum, ibi n. 99.

Et licet sit mixti fori, fallit tamen, in causa predicta; nempe si post illud postea intentaretur separatio thori; ibi n. 98. & seqq.

Et quibus modis probari possit, & fieri notoriū, vide in dicta concl. 59. n. 101. & seqq.

Adulterij confessio facta in causa criminali est sufficiens pro separatione thori in Iudicio ciuili, facta tamen denou in dicto Iudicio illius confessionis reproductione, ibi n. 104.

Et illud est delictum grane, ac Deo, Iudici, & hominibus valde odiosum, & fornicationem vincti, ibi n. 6.

Sed licet sit delictum tam execrabile, tamen vnū effectum operatur, & est quod adulter non prohibeatur in testamento legatum adulteræ reliquere, ibi n. 109.

Declara, vt ibi n. 110.

Contrarium licet dicatur ibi n. 111.

Concorda, vt ibi n. 111.

Sed tenendo illam secundam opinionem, amplia

eam multò magis procedere, vt ibi n. 112.

Adulterium solum procedens, quando sit aptum ad impediendum matrimonium cum adultera, vide ibi n. 119.

Et testes in hac materia debent esse omni exceptione maiores, & probationes debent esse, vt in criminalibus luce meridiana clariores, ibi num. 120.

Et potest remitti per virum vxori sub cõditione, vt ea in Insulam deportetur; Item, quòd adulter semper à patria perpetuo exul fiat, concl. 50. num. 121.

Declara, vt ibi n. 122.

Et quando fuit publicum, ob conuersationem adulterantium, tunc pena publica illis iniungenda venit, veluti quoque talis emendatio esse debet, aliis turpis suspitio & conuersationis nò tolleretur, & maxime si ea adhuc continuaret, immò tunc ex ea potius adulterij continuatio argueretur, vt ibi dicto n. 122.

Adultera mater, si ob adulterium dotem amiserit; nihilominus à filio alenda venit. concl. 89. num. 193.

Declara tamen, vt ibi num. 213. cum seqq. & vide in Verbo Alimentum.

Adultera satis puniatur amissione sue pudicitie, concl. 89. n. 214.

Et adultera, licet sit mulier, non tamen desinit esse vxor, concl. 89. n. 292.

Adulteræ vxori, quando maritus alimenta prestare teneatur, vide concl. 89. 292.

Adulteri confessio, educatio, & tractatus non sufficit ad probandam filiationem, concl. 89. n. 37. & vide latius in Verbo filius.

Et adulterium committens cum eo sanguinea, tam de incestu, quàm etiam de adulterio puniri potest, concl. 143. sub n. 9.

Adulterium vxoris per taciturnitatem maritica viuentis censetur remissum, adeò vt post eius mortem illi dotem amplius superlucrari non possit, concl. 101. sub n. 6.

Adultera, quando teneatur notificare marito, filium esse adulterinum in conscientia, & restituere expensas factas in eo educando, nec non hereditatem filijs legitimis, & naturalibus, & multa alia in hac materia vide in concl. 58. n. 124. cum seqq.

ADVOCATVS est ille, qui in Iudicio suum, vel amici desiderium exponit, vel alterius desiderio contradicit, concl. 60. n. 1.

Et Advocatus à Patrono sic differt; nam Advocatus generalius nomen est, siquidem quicumque ad alteri officij gratia appellatur Advocatus, etiam nihil dicat, atque modo sit paratus deferre; Patronus autem propriè ille dicitur, qui agit causam accusati, non autem accusantis, concl. 60. n. 1.

Advocatus Fiscalis dicitur spectabilis persona, & propterea debet accedere rogatus, & habitu ornato indutus, concl. 60. n. 1.

Sed Advocatus Fisci in Verbo Romæ non est dignitas Collegialis respectu Advocatorum Cæsariariorum, concl. 60. n. 2.

Aduoc

Index Conclusionum,

Aduocatus Fiscus, qui interuenit in causa criminali inquisiti, si postea Iudex efficiatur, suspectus iurari poterit, concl. 128. nu. 65. & nu. 666. ratio assignatur.

Item ille Pauperum in Vrbe non est dignitas Collegialis, vt sunt Aduocati Concistoriales, concl. 60. nu. 2.

Aduocati Concistoriales olim à Summis Pontificibus fuerunt constituti, ad hoc, vt obicerent, & apponerent Iuris ordine seruato, antequàm Episcopi eligerentur, instituerentur, vel confirmarentur, sed id munus hodie recessit ab Aula, concl. 60. nu. 3.

Et ratio est, quia hodie iste modus ab Aula recessit, & per viam examinis approbantur Episcopi, si in examine sese idoneos, atque ad illud munus aptos esse demonstrent, aliàs Episcopatum eius accipiet alter, iuxta Psalmum, ibi n. 4.

Aduocatus dicitur persona spectabilis, & pluribus privilegijs potitur, ibi n. 5.

Et quando ad Iudicem vadit, ille assurgere debet, & ab eius dextris sedere, concl. 147. sub n. 10.

Aduocati ad id dicuntur in dignitate constituti, vt propterea dicantur sacra ministrare, concl. 60. nu. 6, & vide concl. 147. nu. 10.

Extende primo id multò magis procedere in Aduocatus Curie Romanæ, qui exteris semper fuit præferendi, ibidem.

Item de secundo, quòd officium Aduocatorum non est munus humano generi necessarium, quàm si Patriam, parentes, & vulneribus, & prælijs saluarent, ibi d. nu. 6.

Extende tertio, quòd isti dicuntur ducere meliorem vitam, quàm faciunt Religiosi, & Prædicatores, ibidem.

Extende quarto, quòd isti tamquàm milites Patriam defendere dicuntur, ibi d. n. 6.

Et Aduocatus quale, & quantum salarium ex illius laboribus consequi debeat, & an in principio, siue medio, vel in fine anni, vide in verbo salarium.

Item Aduocati in subsidij non contribuant, quia ipsi non minus militant, quàm illi, qui gladijs, vel clipeis vtuntur, concl. 60. n. 59.

Extende primo, quòd neque ad recipiendum hospites cogi possunt, licet id fallat in collectis ratione publicæ utilitatis impositis, ibidem.

Extende secundò, quòd etiam filij, fratres, & socij bonorum gaudent immunitatis Aduocatis concessis, ibi nu. 40.

Quod tamen declarari procedere, vt ibi n. 41. Fallit tamen, vt ibi nu. 42.

Et quando possit admitti in testem in causa, quam defendit, vide in concl. 60. num. 49. & seqq.

Potest propalare conuicia causæ, absque quòd incidat in delictum actionis iniuriarum, si tamen id vtilitas causæ expulset, concl. 60. nu. 47.

Contrarium tamen, ibi nu. 48. Extende, vt ibidem.

Et ista iunctura Principis debet esse aperta, imò quando Aduocatus ad Iudicem ierit, ille tene-

tur assurgere, & ab eius dextris dicti Aduocati sedere debent, concl. 60. n. 45. & concl. 147. n. 10. Et quando iustam causam sonet, potest illius aduersarium, etiam cum malitia conuincere, nec non, vt succumbat illum circumuenire, concl. 60. nu. 60.

Sed hæc opinio, non multum placet auctori, vt ibi nu. 61.

Licet vnus, quando fuit consultus in aliqua causa, & illius secreta non ignorat, debeat se abstinere ab officio Iudicandi in ea causa, concl. 60. nu. 64.

Extende ibi nu. 65.

Contrarium, ibi nu. 66.

Et quando etiam inuitus possit esse testis contra eum, pro quo est Aduocatus, vide concl. 60. nu. 57. & seqq.

Et Aduocatus Fiscalis potest interuenire in tota causa Fiscali, & præsertim interesse debet torturæ rei; secus autem in examine testium, cui interuenire non debet, & quando interueniente omnes Iudices eiusdem dignitatis præcedere debet, si tamen causam Principis agat, secus si suas, vel eas priuatorum tractet, conclus. 60. nu. 68.

Sed ille ditionem non habet, cum solum iura proponat, & propterea non potest saluum condicium rebellis concedere, concl. 60. n. 69.

Et Aduocatus non potest carcerari pro debito civili, dum in Magistratu existit, quia non minus dicuntur militare Doctores Aduocati, quàm Milites, concl. 60. nu. 71.

Aduocati gaudent privilegijs, veluti Doctores legentes in Sedijs, ibi nu. 72. & 73.

Et ne dum gaudent privilegio quæstionis, immunitatis, ac munerum publicorum; verum, etiam, & eorum filij, eorum patre viuente, concl. 60. nu. 74.

Sed id non seruatur in Statu Ecclesiastico, neque alibi, vt ibi nu. 75.

Aduocatus postquam cepit patrocinium alicuius causæ, tunc eam deferere non potest, licet agens bonè possit Aduocatatum mutare; dummodo de salario fuerit satisfactus; aliàs secus, si tamen non effemus in miserabili, quia tunc illi gratis inferuire tenetur, concl. 60. nu. 76.

Sed quando debeat magis in vno, quàm in alio loco Patrocinium continuare, vide ibi dicta, concl. 60. nu. 76.

Et quando cognoscit clientem malum ius fouere, si consulat litem inferre, ita vt pars aduersa hoc molestiam litis ad concordiam reducat, tunc malè facit, & in foro conscientie tenetur, concl. 60. nu. 77.

Si incipit bona fide vnam causam defendere, credens iustam fouere; Et postea in illius progressu cognoscat eam iniustam, tunc illam deferere tenetur, siue eum, cuius causam agit, inducere, ad cedendum, vel concordandum, cum aduersario sine tamè illius aduersarij præiudicio, ibi n. 78.

Animadvertendo tamen, quòd talis Aduocatus, nõ debet detegere Aduersario iniuriam causæ; aliàs esset velle ipsum Aduersarium contra-

Client-

Et Materiarum.

Clientem adiuvare, quod est contra naturam, Secreti, ibi in dicto nu. 78.

Et defendens causam minus iustam contra reum, & causa sit, vel mortis, vel sanguinis, seu fame, vel bonorum, in quorum possessione Aduersarius existat, id esset ingens scelus, & peccatum, quia ille operatur Aduersarium inuisitum vita, honore, seu fama, vel sua bonorum possessione privari, conclus. 60. numer. 79.

Secus verò, quando defenderet in eisdem terminis minus iustam causam, sed rei contra actorem, quia tu c peccatum non esset; nam pium est reum (si tamen ille non sit perniciosus) à morte defendere, etiam cum minori iustitia, veluti dicitur etiam in alijs causis minoris momenti, in quibus Aduocatus defendendo reum non peccat, licet Nauare. dicat probabilius esse illum in dictis causis modici momenti peccatum committere, vt ibi sub eodem nu. 79.

Et quando defendit causam minus iustam, ad restitutionem damni tenetur, & si loquatur in foro exteriori, etiam ex leuissima sua culpa ad illud tenetur, si verò loquatur in eo interiori, tunc Aduocatus ex leui, & leuissima non tenetur, sed solum ex dolo, & lata culpa, que ipsi dolo equiparatur, ibi nu. 80.

Et ratio est, quia officium Adlocati est ingratum, & bonum non sui, sed alterius, & ideo iuxta leges non tenetur, nisi de lata culpa ibidem.

Et in agendis causis debet esse strenuus, quia plerumque lus palmari in multiloquio consistit, licet etiam sepe illud prudentissimos stomacari soleat, ibi nu. 81.

Quod tamen declarata esse verum apud debiles Iudices, sed non apud illos, qui intrepidi sunt, ibidem.

Ex imperitio facit litem suam, cum turpissimum sit ignorare ius, in quo quis quotidie versatur, ibi nu. 82.

Iurò tenetur parti lesse ad omnia damna, & interesse, ibi nu. 83.

Extende, quòd etiam peccat, ibi n. 85.

Litem offerens se auxiliatorè parti causam minus iustam fouenti, ad interesse tenetur, conclus. 60. numer. 83.

Ex zelo suæ conscientie semper in causis dubijs concordiam tractare debet, conclus. 60. numer. 86.

Non potest pacisci de salario, seu de quota litis; secus verò si fiat pactum de aliqua re, de qualis non est, ibi nu. 87.

Extende primo, vt ibidem.

Extende secundo, vt ibidem.

Et pena pacti super quota litis, vel alia re particulari, est priuatio patrocini, nec talis pena pecuniaria granari debet, vt cumulatione penarum tollatur, & praesertim, quando pena ordinaria, cum extraordinaria, quæ infimal non conueniunt, ad vindictam tenderent, & ob id satis est, vt illa tantum

priuatiōis officij patrocinijs puniatur, ibi num. 88.

Contrarium tamen erit in conscientia, vt ibi num. 89.

Extende tertio, vt ibi nu. 91.

Neque potest in medio litis de salario conuenire, sed solum ante, vel post finitū litem, ibi n. 90.

Contrarium ibi nu. 90.

Et quomodo illud petatur, vide ibi dicto nu. 90. in fine.

Sed ad euitandum pactum quorū litis debet conuenire certam summam, sibi dandam à Clientulo pro sumptibus, & expensis sendis in lite, quia tunc, nedum illud ei legitime debebitur, si causa per sententiam finietur, immò etiam si per concordiam, & amicabilem compromissionem, & hæc est optima cautela ad illud pactum euitandum, conclus. 60. nu. 91.

Item se abstinere debet à promissione Victorie tamquam ab igne, quia dubius est litis euentus, ibi nu. 92.

Sed si certò sciat defendere iustam causam, tunc ei licebit (vt victoriam reportet) sine clientulis) aduersarium decipere, & fecerit autem, si tractu temporis eam inuisitum esse apparebit, quia tunc illam dimittere tenetur, conclus. 60. nu. 90.

Et quando gerit officium quoque Procuratoris, an duplex salarium consequi valeat, vide in conclus. 60. nu. 92.

Quòd cogi possit ad præstandum patrociniū, vide in conclus. 60. nu. 95. & seqq.

Si aliquem defendere recuset, & Iudici, ita iubenti non obediat, tunc ille eidem patrociniū interdicere poterit, conclus. 60. nu. 97.

Extende quòd si forisam contreuenerit, tunc de Matrícula debebitur, ibidem.

Peccat si scienter à paupere pecuniā receperit, nam illi gratis patrociniari tenetur, & ratio est (iuxta dictum Diui Gregorij) quia ille saluari non potest, qui abscondit talentum Domini sui, conclus. 60. nu. 98.

Extende, quòd immò Aduocatus id negans punietur, si aliquam iustam excusationem non habeat, ibidem.

Extende idem pari modo procedere, quando Reipublicæ, Patris, & similibus patrociniū præstare negabit: ibidem in fine.

Et tunc Aduocatus mandato Iudicis contrahere dicitur, tam si consulat in scriptis, quam etiam in Camera, & in voce, quando tamen idem effectus in scriptis, quam in voce resularet, & id eò magis procederet, si in prohibitione fuisset dictum directè, vel indirectè, sine publicè, vel priuatim, ibidem. Fallit tamen, quando idem effectus non resularet, quia regulariter prohibitus Aduocare, non censetur prohibitus in Camera consultare ibi nu. 110.

Aduocationis munus, quando Cardinales exercere valeant, vide in Verbo Cardinales, in conclus. 60. n. 100. & sub n. 101. vbi assignatur ratio.

F

Item

Index Conclusionum,

Item quando istud munus mulier exercere possit, dixi in Verbo Mulier, & in concl. 60. nu. 100, & sub nu. 101. assignatur ratio.

Et Aduocatus ille propriè dicitur, qui in Iudicio apud eum, qui Iurisdictioni præstet, desiderium suum, vel amici exponit, siue alterius desiderio contradicit; at secus est in eo, qui in propria domo consilium alteri dat, ibi nu. 101.

Iste istud munus exercere prohibitus, non prohibetur priuatim domi sue consilium amici dare, etiam per allegationes Iuris in scriptis datas, ibi nu. 101.

Contrarium tamen verius esset, vbi extaret statutum, quod alicui aduocationem generaliter prohiberet, quia tunc, nedum aduocationem, sed etiam consilium, & subscriptionem comprehenderet, ibi nu. 102.

Et Aduocatus pauperi dandus potest cogi ad prestandum suum patrocinium, etiam Meretrici, quæ dicitur pauper, & miserabilis, ibi nu. 103.

Extende ibi nu. 104.

Subextende, vt ibi nu. 105.

Item vnumquemque in quouis casu defendere tenetur, in quo, quis sub mortali peccato elemosinam facere tenetur, & ratio est, quia non minus debet Aduocatus elemosinam facere, de sua arte, quam diues de suis bonis, concl. 60. num. 105.

Et defendere non prohibetur id, quod prius, cum esset Iudex iudicauerat, concl. 156. n. 21.

Sed qui iudicauit in prima instantia, licet non prohibetur eius patrocinium prestare in secunda, tamen melius fiet, si se abstinere, concl. 60. num. 106.

Et ille patrocinium sponte contra Dominum suscipere non potest; & ratio est, quia quis non debet solum se abstinere a malo contra Dominum, sed pro eo bonum quoque facere tenetur, Item, quia veluti Vasallus tenetur adiuvare Dominum in prælio, ita quoque tenetur illum defendere in Iudicio, ibi nu. 107.

Sed est bene verum, quod excusabitur si per Indicem erit coactus, ibi nu. 107.

Itæ fallit alijs pluribus modis, vt ibi n. 108. cū seq. Aduocatus si quis sit ordinarius duorum litigantium, & inter eos lis orietur, tunc ille debet patrocinari pro eo, qui iustā causam habet; aliā indubio primum iuvare tenetur, quia ius primi est potentius iure secundi concl. 60. nu. 114.

Iurans Ecclesiam adiuvare, & defendere, si scit Ecclesiam innotam fuisse, tunc tenebitur etiam irrequiescere, ad eius favorem, & defensionem venire, ibi nu. 15.

Aduocatus Curiam sequens, non obid dicitur Incola, nisi habeat animum contrahendi domicilium Romæ, ibi nu. 116.

Extende idem procedere in officiali, qui etiam si per mille annos steterit in aliquo loco, non ob id incolatum, & domicilium contrahit, ibi num. 117.

Debet pro viribus suis suum clientulum defendere; alijs plquam latro reputandus venit, ibi num. 119.

Extende, vt ibidem.

Sed moderata eloquentia vti debet, quia Aduocatus paucis agendo, pudorem suum conservare dicitur, ibi nu. 119.

Et ille si recuset, & pruderet illius officium exerceat, tunc opus illud dicitur meritorium, nec non illius vita melior est, quam quorumvis Religiosorum, concl. 60. nu. 119. in vltimis verbis.

Aduocati multi sunt, qui causas protendunt adhibiti, impediunt prætermitti, fastidium admoniti, obliuiscuntur locupletati, & multi sunt, qui emunt lites, vendunt intercessionem, deputant arbitros, iudicando discant, dicta conuellant, litigatores attrahunt, audiendos protrahunt, transigentes retrahunt, & denique sæpè causas tantum differunt, vt litigantibus pluraquam totum auferant, quia maior est expensarum sumptus, quam sententiæ fructus, ibi nu. 120.

Et quidam reperiuntur, qui negotia pauperum, cepta non terminant, nisi eorum marcupia sint euacuata, & cum sit scriptum gratis receperitis, gratis dare, sed isti, nec gratiam gratis dant, neque iustitiam iuste reddunt, & dicunt lucrum inarcha, & damnum in conscientia, conclus. 60. num. 120.

Suum salarium integrum consequi debet, si lis per transactionem finiatur eo animo, illum sua mercede fraudandi; secus tamen, si per eum steterit quominus lis finiatur, veluti etiam, quando bona fide partes à lite receperunt, quia tunc illud consequi non deberent in totum, sed pro rata laborum, considerata qualitate negotij, causæ peritiam, curæ, & industria, ibi n. 122.

Extende, ibi nu. 122. in fine.

Aduocationis munus nō possunt exercere Pagani, neque excommunicati, ibi n. 123.

Extende primo, quod neque etiam Regularis, nisi pro Monasterio, ex licentia tamen sui Prælati, ibidem.

Extende secundo, quod neque Clericus in minoribus, aut sacris Ordinibus constitutus potest illud exercere, quod tamen intellige verum de eo, qui est in minoribus constitutus, si ille habeat beneficium; aliis fecerit, Item, quando coram Iudice seculari comparere, vt ibi dictum nu. 103.

Quod tamen declarari non procedere in causa propriè Ecclesiæ, vel suorum Cognatorum, vsque ad quartum gradum, siue in causa personarum miserabilium, etiam tamen, sed non Criminalium, vel quando alius non extaret, qui pro illis comparere posset, ibidem.

Extende tertio, quod neque Episcopus villo modo, nec vlla causa potest esse Aduocatus coram Iudice seculari, licet tamen secus sit coram Iudice Ecclesiastico, sed in prædictis tantum casibus, veluti dicitur etiam de subdiacono, Diacono, & Sacerdote, qui possunt esse Aduocati coram Iudice Ecclesiastico in causis Civilibus Secularium, sed coram Seculari Iudice non possunt esse, nisi in prædictis casibus, vel alii causa, quæ tractatur esset Ecclesiastica, vt ibi dictum nu. 123.

Et

Et Materiarum.

Et quibus modis res dicatur Ecclesiastica, vide ibidem.

Sed ea, quæ fuerunt dicta de Clerico, siue in saceris, vel in sacerdotio consuetudo non procedunt in Curia Romana, vt ibi n. 124.

In Regno autem Neapolitano, quæ personæ non possint istud officium exercere, & qua pœna afficiantur contrafacientes, vide ibi n. 125.

Aduocatus est dandus hæretico, sed quando ille datur, non debet consistere de hæresi, & talis debet esse vir probus, & iurare se iustis defensionibus vti, nec non arcana causæ cœleturum fore, concl. 60. n. 126.

Et debet ad minus esse ætatis annorum decem, & octo, & per quinquennium scientiæ legalis operam nauasse, concl. 72. nu. 86.

Sed hodie distinctio ætatis in hoc fieri non solet, ibidem.

Sed si Aduocatus alicuius Iudex effectus fuerit, per suummet clientem suspectus reddi potest, concl. 128. nu. 664.

Contrarium, concl. 156. nu. 22.

Aduocatus, vel Consultor in vna causa, si Iudex effectus fuerit in ea, vti suspectus procedere non potest, concl. 138. nu. 69. & concl. 156. nu. 20.

Aduocatorum, & Assessorum Iuramenta sunt diuersa, concl. 156. nu. 25.

DE RE Libros administrationis tenetur administrator, id est Codices ascendere, & copiam describendi facere, concl. 56. nu. 177. & concl. 61. nu. 1.

Edictio Librorum, vel Scripturarum, quando quomodo, & à quibus sit facienda, vide conclus. 56. nu. 177. cum pluribus seqq. & in conclus. 61. pertotam.

Ab ædificone Scripturæ, quis non excusatur, ex eo, quod Scriptura penes eum non extet, si ea extaret penes alium, cui illæ præcipere posset, conclus. 61. nu. 11. & 14. Plura vide in Verbo Produçio, & in Verbo Scriptura.

Æ D I F I C A R E quilibet potest, domum, vel aliud ædificium in eius solo, etiam si ad sydera extollere vellet, conclus. 62. nu. 1.

Ædificia fieri in Ciuitatibus Reipublicæ interest, & ea facta sustineri, ibi n. 2.

Ædificium rescire potest Dominus, absque superioris, & aliorum auctoritate, ibi n. 3.

Fallit tamen, quando ædificium in Castro in totum per rebellionem diruto, siue si materia esset in totum abolita, quia, cum tunc illud nouum opus construere diceretur, sed non vetus reaptare, & propterea in illo casu esset necessaria licentia superioris, conclus. 62. nu. 4.

Extende procedere, etiam si Rebells, siue, si filij essent cum Ecclesia reconciliati, quia, nihilominus non posset absque licentia Papæ illud Castrum, siue fortilitium rescire, ibi nu. 4.

Ædificare potest Dominus in suo, etiam si per

mille annos steterit, quod non ædificet, conclus. 62. nu. 7.

Item id facere poterit, Dominus in suo, etiam quod luminaria vicinini obscurarentur, ibi nu. 8.

Extende procedere, etiam si in totum dicta luminaria obscurarentur, ibi nu. 9.

Contrarium tamen habetur, ibi nu. 10. & ibi ratio assignatur.

Et quomodo sit eo casu inspiciendum lumen, & sic, an ex lateribus, siue potius ante prospectum domus, vide ibi nu. 11.

Sed quando tractatur de alicuius tertij præiudicio, tunc nedum damnum primario, sed etiam secundario venit attendendum, ibi nu. 12.

Item ædificare quis, vel aliud facere in solo alieno potest, quando facienti prodest, & Domino nihil, vel parum nocet, conclus. 62. nu. 13. & ibi ratio assignatur.

Contrarium de iure est verius, vt ibi n. 13. Fallit tamen, vt ibi n. 15.

Declarat tamen id esse verum, vt ibi n. 16.

Et in ædificando præueniens, quādo præteratur vicino retrahere volenti, vide ibi n. 18.

Et Dominus ædificare volens ad Ornatum Vrbs non potest cogi à vicino, in vim Bullæ Iuris congrui; dummodo æquè sumptuosum ædificium in illius sito construere sit paratus, conclus. 62. nu. 19.

Et propterea venit præfigendus terminus Domino volenti ædificare, ad ædificandum, quo enim elapso domus adiudicanda venit, iuxta formam dictæ constitutionis Iuris congrui, ibi dicto nu. 19.

Et ædificare cuiuslibet licet murum pro comuni, ibi nu. 54.

Extende primo, quod non solum, quis possit facere ostium in muro proprio, sed etiam, super vicini solo, saltem in quantum prætenditur fillicidium, ibi nu. 55.

Extende secundo, quod ædificium fieri permittatur, etiam cum damno vicini, quando emulatio, siue inuidia non adest, ibi nu. 57.

Extende tertio procedere, etiam in loco publico, veluti in littore maris, vbi cuiuslibet ædificare licet, & præsertim, quando facienti prodest, & parum Domino nocet, ibi nu. 58.

Extende quarto, idem procedere in fluminibus publicis, etiam non nauigabilibus, vbi quis ædificare, vel destruere potest, & ratio est, quia proprietas Animum publicorum est Principis: Vñs verò cõmunis, qui primo occupant conceditur, licet in parte tantum occupati, ibi nu. 59. & seqq.

Declarat tamen primo prædictas ampliaciones esse veras, dummodo illud ædificium sine iniuria vicini fieret, siue vicino non noceret; aliàs posset à vicino propria auctoritate destrui, ibi nu. 61.

Declarat secundo, quod licet quis in mari ædificare possit, tamen pro ædificio erit soluenda pensio, ibi nu. 62.

Contrarium, quod scilicet pensio non soluatur

Index Conclusionum,

pro ædificio facto in Mari, sed in platea communis sic, ibi nn. 64.

Ædificare potest Ecclesia in solo alieno, sed illius soli pretium venit soluendum, ibi nu. 63.

Ædificare vique ad Cælum quis in suo solo non potest, quando consuetudo certum modum ædificandi præscripserit, quæ potissimum in ædificiis attendenda venit, siue si aliquod privilegium obstat in contrarium, conclus. 62. num. 66.

Extende primo procedere, quando ædificando aliquid in alienum immitteretur, ob quod magnum damnum vicinus esset passurus, ibi n. 67.

Extende secundo, quando ibi aliqua servitus esset imposita, per pacium, & ratio est, quia per statutum, siue consuetudinem potest certus modus in ædificando præscribi, ibi nu. 68.

Subextende id in tantum esse esse verum, quod immò valeat consuetudo, vt Dominus non possit in solo proprio ædificare, & quòd cogatur vendere parietem vicino, ibi n. 69.

Extende tertio, quando ædificando luminis vicini officeretur, sine illud conductori, & vstruuario in totum impediret, ibi num. 70 cum seqq.

Extende quarto, vbi ædificium in re communi fieret, quia prohibente focio, illud executioni demandari non posset, nisi tamen focus vellet, quòd illud postea factum super re communi commune fieret, ibi nu. 72.

Fallit tamen primo, quando focus in dicta re communi ædificare vellet, & ad illud ea res esset destinata, ibi nu. 73.

Fallit secundo, quando habens communionem cum ædificio vicini formam dicti ædificij communis non mutaret, ibi nu. 74.

Extende quintò, quando impediretur ventus areæ in qua trituantur fructus, & paleæ d fructibus discernerentur, ibi n. 77.

Extende sexto, quando ædificium fieret animo nocendi, & ad emulationem, siue inuidiam, vel alterius iniuriam, ibi n. 78.

Et quando ædificium dicatur factum ad emulationem, vide ibidem.

Sed in dubio quis præsumitur illud ad sui utilitatem, & non ad alterius emulationem facere, ibi dicto n. 78.

Immò emulation non consideratur in vicino, ad sui commodum ædificare volente, licet alteri noceat, quia satis erit, quòd principalis intentio non sit ad nocendum alicui, sed ad sui utilitatem, absque alterius detrimento, licet etiam sola utilitas sufficeret, quamvis secundariò alteri noceret, ibidem.

Contrarium, quòd scilicet, vbi tractatur de præiudicio alterius, quòd tunc damnum, nedum primariò, sed etiam secundariò sit attendendum, ibi nu. 79.

Sed allegans emulationem eam probare tenetur; Et ratio est, quia animus nocendi in dubio non præsumitur; secus tamen, quando impensa plus esset, quam fructus, ibi nu. 80. & seqq.

Ædificare quis potest, etiam in flumine non nauigabili, quando inuidia contra vicinum cessat, ibi nu. 81.

Contrarium verò, quando effemus in flumine publico nauigabili, vbi ædificare, vel molendinum construere non licet, nisi ex Principis licentia, quam tamen Populus concedere non potest, ibi nn. 82.

Ædificare quis in suo non potest, quando id ex aliquo iure speciali, sine Privilegio ei facere, non liceret, ibi nu. 84.

Extende ibi nu. 85.

Et ædificare volens tenetur seruare formam l. fin. ff. fin. regund. nempe, quod ædificium disset per vnum pedem, vel per duos, siue plus prout distinguitur in dicta l. fin. ibi n. 86.

Declarat, quòd si construat murus iuxta prædium rusticum, tunc spaciū vnus pedis dimitti debet, si verò cōstruat domus iuxta prædium Urbanum, tunc dimitti debet spaciū duorum pedum ibi 87.

Fallit tamen primo in l. meniana, quia ea maiorem requirit distantiam, ibi n. 97.

Fallit secundo in Fico, & Olia, quia in eorum plantatione decem pedes sunt intermitendi, & ratio est, quia earum radices in longius dilatantur, ibi n. 95.

Secus verò in alijs arboribus, pro quibus dno pedes intermituntur, ibidem.

Sed quid in muro communi? An forma istius legis finalis sit seruanda, vide ibi sub num. 90. & seqq.

Et pes à quo loco sit mensurandus, vide ibi nu. 93.

Item pes iuxta dispositionem dictæ l. fin. constat quindecim digitis, passus autem constat quinque pedibus, vt ibi n. 95.

Et cuius sit illa distantia, quæ dimittitur inter duas domos, vide ibi n. 110.

Ædificium, quando de per se stare potest, alio pariete sublatò, tunc distantia data ab illa l. fin. ff. fin. regund. non est attendenda, conclus. 62. nn. 99.

Extende primo, idem procedere, quando ædificium vno ex obiecto, & opposito, vel fronte muri, seu domus, sed solum si fieret ex latere domus vicini, ibi nu. 100.

Contrarium licet habeatur ibi n. 101.

Extende secundo, quando aliquod ædificium fieret, in cuius constructione non foderetur in terra, & sic si vicino damnum non tribueretur, quia tunc prædicta distantia non esset attendenda, ibi n. 102.

Extende quinto, quòd neque etiam in muro crudo, & ligneo, aut in sepe attenditur dicta l. fin. dispositio, quia huiusmodi ædificia sunt, etiam spacio non dimisso; atsecus, quando murus esset secus, ibi n. 103.

Et nota quòd murus crudus ille dicitur, qui fit de lapidibus, sine gyptio, calce, & cemento; secus autem ille dicitur, qui esset cōuerso constructus, nempe cum gyptio, calce, & cemento, ibi n. 103.

Ex-

Et Materialium.

Extende quarto, quando consuetudinibus, siue statutis contrarium fuisset determinatum, quibus, siue simus in publicis siue in priuatis ædificijs semper standum erit, ibi n. 104.

Ædificare aliud est, aliud facere ædificare; nam, ædificare fit propria pecunia, & facere ædificare sit aliena pecunia, ibi n. 126.

Ædificium exilis in vno Casali, aut Podere non venit æstimandum in illius Poderis, siue Casalis venditione, nisi aliter fuerit conuentum inter partes, ibi n. 97.

Furnum ædificare non licet vicino iuxta domum vicini, concl. 62. n. 105.

Contrarium, & sic, quod liceat vicino fundum construere in suo solo, etiam quod alteri noceret, ibi nu. 106.

Declara tamen hanc secundam opinionem esse veram; dummodo id à vicino animo roccendi non fiat, quod enim in dubio non presumitur, ibi nu. 106.

Fallit tamen, quando ins prohibendi à facto Principis fuisset questum, ibidem.

Concordatur tamen prædictas opiniones, vt ibi nu. 107.

Item non licet facere alicui priuato Ædificium in eius domo, siue aliud exercitium, per quod alteri vicino malus odor, ac fetor resultet, ibi nu. 110.

Extende, quod vicinus ædificare non potest, si per illud ædificium sol, aer, & ventus occuparetur alteri vicino, quia sol, aer, & ventus debent esse communes, ibi n. 113.

Sed si quis poterit ædificare ex aliquo privilegio contra alios privilegiatos, tunc recentius privilegium, & clausulis validioribus, & magis prægnantibus maiorem prævalere debet, ibi nu. 114.

Ædificare quis non potest in fundo alieno, in quo nullum ius habet in præiudicium iuris alteri concessi, ibi n. 115.

Extende id in tantum esse verum, vt propterea Dominus fundi possit propria auctoritate ædificatum destruere; Et ratio est, quia ædificium illicitè constructum venit demolendum, cum pro non ædificio habeatur, ibi n. 116.

Et tunc illud factum illicitè dicitur, quando per constitutiones illud destrui mandatur, ibi quoniam. 116.

Subextende eò magis procedere in socio sciente ædificium, sed contradicente, veluti etiam dicitur de absente, & ignorante, quia isti in huiusmodi casibus habent actionem ad demolendum id, quod fuit ædificatum, licet secus si socius sciuerit, & tacerit, quia tunc ad demolendum non agit, sed solum ad interesse, vel ad cautione damni infecti, sed si forsam sciret, sibi in totum præiudicaret, ita vt nequè tunc ad interesse, nequè ad demolitionem agere posset, ibi n. 117.

Remedium autem, quod datur socio ad destruendum illud opus ab altero factum, erit interdictum; Quod vi, aut clam, & non illud communi diuidendo, ibi n. 117.

Contrarium, vt ibi n. 118. & ibi ratio assignatur.

Ædificans, siue plantans in solo alieno donare, non censetur, sed ad sui vtilitatem, & commodum id facere videtur, concl. 135. n. 118.

Ædificium licet ad solum pertinere, & ei cedere dicatur; secus tamen elicit, quando contingeret illud dissolui, quia tunc posset Dominus elementa sua, quibus ædificium erat constructum, repetere; Immo etiam impensam, quam fecit retrahere; dummodo tamen ædificans in alieno solo bona fide se gesserit; at secus si mala, quia tunc ædificium, & impense solo cederent, concl. 62. n. 119. & concl. 136. n. 117.

Extende idem procedere in ædificante in re aliena scienter, quia melioramenta perdit, quæ admodum dicitur etiam de ædificante in bonis fidei commissio subiectis, per ipsum emptis, quia tunc id animo donandi fecisse presumitur, ibi nu. 120.

Fallit tamen, si quis fecisset melioramenta eo tempore quo aliquod ius ædificans haberet in re meliorata, & sic quando alia ratio excogitari possit, quam ea donationis, licet ea præsumptio donandi sit talis, quæ recipere potest interpretationem in contrarium, cum sit iuris tantum, & non iuris, & de iure, ibi nu. 120.

Et scientia ad hoc, vt noceat in ædificante non sufficit eam interuenisse, iam facto ædificio, sed ea interuenire debet, quando ædificium constructum, ibi n. 121.

Declara præterea eam regulam non habere locum, nempe, quod ædificium solo cedat, quando coniecturæ, & probationes in contrarium apparent, ibi n. 122.

Ædificia deuastare, & arbores succidere paria sunt, concl. 136. nu. 21.

Ædificium constructum in feudo, & Emphiteusi potest per Vassallum, & Emphiteutam tolli quandoqucumque, & ratio est, quia ædificia constructa, vel reparata in feudo, & Emphiteusi cedunt commodò, & vtilitati Vassalli, & Emphiteute, non autem Domino, concl. 62. nu. 123.

Declara tamen istud procedere, dummodo Vassallus legem feudi non offendar, id est dummodo prius Dominum interpellat ad sibi ædificationem solvendam; Et ratio est, quia cum Dominus mediante solutione possit melioramenta pro se retinere, ob id non potest Emphiteuta illum huiusmodi facultate priuare, quæ sibi à legibus fuit concessa, ibi nu. 124.

Extende huiusmodi declarationem procedere, etiam si Vassallo liceret melioramenta feudo tollere, veluti de iure ei facere permittitur, ibi idem.

Et ædificium, tunc presumitur à Vassallo, & Emphiteuta constructum, quando constat fuisse à principio concessum nudum solum; Item ad cognoscendum, quando fuerit factum de recenti, ex inspectione probatur, ibi nu. 125.

Index Conclusionum,

Et quando quis vellet illud ædificium vendicare, tunc ille non cogretur probare, se illud ædificium fecisse, sed iusticeret solum probare, quod ipse esset Dominus inferioris partis, ibi n. 126. Contrarium, quod scilicet Vassallus non possit ædificia tollere, ibi n. 127.

Ædificium factum super re feudali, vel Emphyteuticum illud quoque dicitur feudale, & Emphyteuticum, etiam si in re propria concedatur, concl. 62. n. 127.

Extende, vt ibi n. 128.

Contrarium dixi sub 123. & seqq.

Concorda vt ibi num. 129. & vide conclus. 135. num. 10. & 21.

Ædificij nomen est verbum latum; & amplum, & ex significatione Grecorum dicitur, quod ex ædes, & facio componitur, sed vobis eo vocabulo omnis constructio comprehenditur, vt puta Quadrigæ, curus, Pontis Nauium, & aliorum similitum, & appellatio ædificij, sedum superficialis significatur, sed etiam solum ipsum, cui ædificium superpositum est, concl. 62. n. 135.

Ædificium non est censendum apotheca, sed potius domus, quando maior, & principalior pars illius est domus, concl. 77. n. 4.

AEGIDIANA est constructio à Cardinali Aegidio promulgata, dum in Provincia Marchie officio legationis à Latere fungebatur, quæ enim constructio obstatulum Iuris Canonici tollit, ex cuius dispositione à quocumque grauamine appellatio datur; dummodo iusta causa, concurrat, & sic igitur ista constructio omnia ad ius Civile reducit, & per consequens operatur, quod appellatio in possessorio, quoad effectum suspensiuum non admittatur, concl. 63. num. 10.

Et mens istius constitutionis Aegidianæ ea fuit, vt causæ possessorii, per vnicam sententiam esset terminanda, ibi dicto n. 1.

Et seruatur in omnibus locis Romano Pontifici subiectis, quod tamen intellige de illis immediatis, & non mediatis subiectis, concl. 63. n. 2. & ibi assignatur ratio, & concl. 128. n. 203. & 696.

Aegidius Cardinalis licet fecisset illi constitutionem, ob Provinciam Marchie, de iurecessuque Statutus Quartus eam amplauerit ad omnes terras Ecclesiæ; Nihilominus Paulus Tertius, quando istam constitutionem confirmare soluit, se restrictit ad terras dicto Romano Pontifici, immediate subiectas, ibi n. 3. Declarat, quod talis constructio non habet locum in statu Baronorum Ecclesiæ mediate subiectorum, ibi n. 3.

Fallit tamen in Curia Aetion, quo loci dicta constructio, ex vi comprehensionis sibi locum vendicat, ibi n. 4.

Non habet locum in Ciuitatibus Aenion, Parmæ, & Placentiæ, etiam si causa ageretur Romanæ, sed super bonis in dictis Ciuitatibus positis, concl. 128. n. 696. & 697.

Et licet habeat locum in omnibus locis Romæ Ecclesiæ, licet tamen non procedit in extensionibus, & additionibus Cardinalis Carpenfis ad

dd. Constitutiones Aegidianas factis, quia illæ non extenduntur extra Provinciam Marchie, cum Dominus Cardinalis Carpenfis esset solus legatus illius Provincie, & sic veluti illius Iurisdictionis, vltra eam vires suas non protraheret, ita nec illius Constitutiones, vltra eam ligabant, ibi num. 5.

Fallit tamen, quando contingeret litigare super aliquo Castro, quod non esset immediate sedi Apostolicæ subiectum, quia nihilominus si personæ litigantes essent immediate subiectæ, & litigarent in Vrbe, tunc Aegidiana haberet locum, quia verba extensionis Pauli Tertij licet dirigantur in rem, tamen effectus personas cōcernit, ibi n. 6.

Et illa est adeo in provincia Marchie Generalis, vt propterea ea vni recepta in omnibus locis presumatur, nisi contrarium probetur, conclus. 63. n. 7.

Extende, quod ea vt notoria non est producenda ibidem.

Sed quod ea nondum promulgata in toto statu Ecclesiastico appellationem non impediatur, ibi num. 8.

Respicit Ordinaria Iudicij, & ideo ius fori est seruandum, ibi n. 9.

Et æquiparatur l. vnica C. de moment. possess. & eadem recipit limitationes, quas recipit dicta l. vnica, & sic veluti illa lex vnica prohibet, appellationem in possessorio ita, & Aegidiana, ibi num. 10.

Extende procedere in quocumque possessorio, tam plenario, quam summarissimo, ibi n. 11.

Subextende idem procedere, quando sententia esset lata in possessorio, per Iudicem appellationis ab observatione Iudicij, quia ea taliter negotium non definit, quin altera sententia sperari possit, ibi n. 12.

Fallit tamen, vbi ratio appellandi est in promptu, vt potest, quando essent complicatæ, quia, iuriscit etiam in possessorio appellari possit, ibi num. 13.

Habet locum in quacumque instantia, ibi n. 14.

Declarat tamen id esse verum, vt potest, quando sententia absolutoria esset lata pro reo, & secunda pro actore, sed insinuat tollaret ex eisdem actibus multis, & nullitate primæ, quia tunc ea vti sententia non esset attendenda, ibi n. 15. Fallit tamen primò, quando simpliciter esset lata prima sententia absolutoria pro reo, & secunda pro actore, sed de nullitate, & inuliditate prima non appareret, quia tunc non esset locus Aegidianæ secundæ instantiæ, ibi n. 16.

Extende huiusmodi fallentiam cōmagis procedere, quando dicta sententia secunda expressè renouaret primam, ibidem, & quando ibi fallit secundo, quando causa esset appellabilis facta, ibi n. 17.

Et quando isto casu dicatur facta appellabilis, vide ibi n. 18.

Item habet locum, quando sententia ad solum possessorium esset extracta, licet fuerit de nullitate cognitum, concl. 63. n. 19.

Fallit

Et Materialium.

Fallit tamen, quando ea habere complicationem, cum petitorio, ibi n. 20.

Item habet locum, quando petitorium fuisset suspensum, & eo magis si fuisset proretractum, quod quicquid in causa fieret ad effectum possessionis tantum fieret, ibi n. 21.

Ibi est locus, quando sententia est lata in falsano, concl. 63. n. 22. & ibi assignatur ratio.

Et in quibus differat a falsano, vide in concl. 63. num. 24.

Tam habet locum in reo, qudm in actore, conclus. 63. n. 25.

Fallit, vt ibi num. 26.

Et habet executionem paratam, etiam in scripturis priuatis, ibi n. 27.

Sed ad effectum impediendi executionis viget Aegidianus, quid sit probandum, vide ibi n. 28.

Item habet locum etiam in decreto seu mandato de euacuando, concl. 63. n. 29. & concl. 128. num. 32. 7.

Extende primo, quod etiam habet locum in l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. ibi n. 30.

Extende secundò idem procedere in feudis, nec est necessaria alia probatio tituli; dummodo sit habilis ad feudum ibi n. 31.

Imò ista confirmatio comprehendit etiam solum quia solum non reperitur privilegium, ita, vt possit in possessione appellare, ibi n. 32.

Sed non habet locum, quando adesset defectus statuentium, vt est, quando ageretur inter personas Ecclesiasticas, ac de eorum bonis, & ratio est, quia Cardinalis Aegidius iurisdictionem non habuit, nisi in temporaliibus ibi n. 33.

Extende tribus modis, vt ibi n. 35. cum seqq.

Declara, vt n. 37.

Non habet locum, vbi adesset particulare statutum disponens posse appellari in possessione, vt est Bononiensis, concl. 63. num. 39. & concl. 128. sub num. 72.

Fallit vt ibidem.

Item non habet locum in preiudicio irreparabili, quando definitiue fuisset pronuntiatum super possessione, & sic vbi nulla alia sententia sperari posset definitiue; secus autem si daretur appellatio; vbi quis iura sua deducere posset, ibi num. 41.

Neque tollit effectum deuolutiuum sententia, & prefertim, quando adesset commissio, concl. 63. num. 42.

Nec minus habet locum, quando sententia est nulla, ibi n. 43.

Extende duobus modis, vt ibi n. 44. & 45.

Declara, vt ibi n. 45.

Item non habet locum in iurisdictionalibus, & ratio est, quia ea aequiparatur vnicuique C. si de moment. possess. & sic veluti ista lex limitatur, non procedere in possessione mixturam continente, ita quoque ea venit limitanda in possessione iurisdictionalibus, quia illud habet admixtam causam proprietatis, ibi n. 46.

Non habet locum, vbi ageretur ad condemnationem fructuum, ibi n. 47.

Fallit tamen, vt ibi num. 48. & ibi ratio assignatur.

Contrarium habetur, ibi n. 49.

Neque tam habet locum in illis casibus, qui enumerantur in Verbo Appellatio in ampliatione tertia, & concl. 63. n. 54. cum seqq.

Item non habet præcipue locum, vbi complicatio, sine mixtura adesset, quia ad hoc, vt sit, locus Aegidianus opus est, vt sententia sit simplex, & iusta, concl. 63. n. 50. & seqq.

Declara, vt ibi n. 52. & 53. & concl. 128. n. 62.

Aemulatio siue invidia; quando agatur in edificando, & quando non, vide concl. 62. nu. 78. cum seqq.

AEQUALITAS est proportio habentium vniam quantitatem; & dicitur pacis, & tranquillitatis cultrix, inaequalitas vero seminarium seditionis, concl. 64. n. 1.

Et semper in omnibus est seruanda, & prefertim in Iudicio, concl. 64. n. 1. & concl. 44. nu. 50. conclus. 124. sub nu. 738. & 910. & concl. 148. sub num. 395.

Et vt seruetur multa conceduntur, quæ aliis non concederentur, concl. 64. n. 2.

Sed inter filios, fratres, & fratres potissimum, est seruanda, concl. 64. n. 3. & prius concl. 43. num. 394. & seqq.

Extende tribus modis, vt ibi n. 4. & seqq.

Contrarium, ibi n. 8. & seqq.

Concorda, vt ibi n. 10. & 11.

Fallit tamen, veluti dixi in concl. 170. sub n. 119. Aequalitatem inter filios, nedum Patres commendare, sed etiam expressè præcipere solent, conclus. 123. sub n. 97.

Aequalitas inter Patrem, & Matrem est seruanda in successione bonorum filij, quæ à transuersalibus peruenerunt, siue bona sint ex linea paterna, siue materna, ibi n. 12.

Ea inter contrahentes est seruanda, nequæ propterea illi vnquam ad imparia sunt iudicandi, ibi n. 13.

Item inter locos est seruanda; imò in dubio, ea semper in societate seruata presumitur, ibi num. 14.

Sed in dotandis Filiabus, siue Sororibus, quando non sit seruanda, vide concl. 179. sub n. 129.

Inter actorem, & reum est seruanda, & idè, quando actor appellare licet, ita quoque reo appellare licebit, ibi n. 33.

Est seruanda in clausula (si quid exequendum) vt dixi in Verbo Clausula, si quid exequendum, & idè si debitor nouas probationes faciet, ita creditor licet nouis iuribus vt. concl. 64. num. 19.

Est seruanda eodem modo in distributione, veluti fieri debet in successione, ibi n. 21.

Item est seruanda in privilegiis, ad ordinationem iudicij tendentibus, ibi n. 22.

Et vt concordat, & pacis nutriticia semper à Patre inter filios seruata presumitur, & sufficit, eam semel ab initio fuisse seruata, quia non refert, si postea casu, & tractu temporis ad inaequalitatem reducat, ibi n. 23.

Ea equalitas coniunctionis in teste facilius in habilitatem cessare, ibi n. 24.

Aequa-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Acqua-

Index Conclusionum,

Aequalitatis seruandę ius tertio non competit, nisi per viam exceptionis, non autem per modum actionis, concl. 64. n. 25.

AEQUITAS est iustitia dulcore misericordię temperata, concl. 66. n. 1.

Et aequitas regulariter rigori pręfertur, ibi n. 1. & concl. 98. sub n. 2.1. & concl. 135. n. 5. cū feqq.

Aequitate iudex prę oculis semper habere debet, ibidem.

Et eam Rota Romana semper sequi solet, ibi num. 2.

Aequitas, & pietas castitati pręfertur, concl. 89. num. 36.

Et ea maximę est seruanda in causa alimētorum concl. 89. n. 110.

Intrat contra eam, ad cuius manus pretium rei alienę peruenit, concl. 66. n. 4.

Illa amplectitur Rota Romana, relicto vtroque rigorofo extremo, concl. 66. n. 3.

Aequitas. si me, & Titium si. si cert. petat. est seruanda, ibi n. 5.

Licet illud dicatur remedium subsidiarium, & ideō quando sit seruandum, vide ibidem.

Et illa nunquam patitur iura alterius lędi, conclus. 66. n. 6.

Item non patitur, etiam parte aduersa Instante, vt Procurator, qui acceptauit per transmissum mandatum, & qui pręsumitur scire secreta causę, examini se subiciat, in pręiudicium principalis, ibi n. 7.

Aequitas, neq; minus patitur, vt in beneficialibus propter ambitionem fingamus conditionem, retrahit, ibi n. 8.

Aequitati nihil magis conuenit quā quod pacta seruentur, ibi n. 9.

Aequitas lęurabit si. de actio. empt. non patitur, vt quis locupletetur cum aliena iactura, & sic penes eundem rem, & pretium remanere, ibi num. 10.

Et propterea fructus compensatiui dantur pro re vendita, ibidem.

Extende, quōd aequitas illius lęurabit habet locum in omni contractu respectu, tam nominato, quā inominato, ibi n. 11.

Et quando cessat, ibi fictio locum habere non potest; Et ratio est, quia fictio introducit, ex quadam ratione super aequitate fundata, & ideō ea cessante cessat quoque fictio, ibi n. 16.

Item, quando repugnat, ita quoque mens statutorum cessabit. Vnde si statutum excluderet sorores, obfratres, ita, & multo magis excluderet nepotes, ibi n. 17.

Non patitur, vt contractus alio tempore fingatur celebratus, ad effectum illum reddendi nullum; quia omnes regulę volunt, vt omnis interpretatio fiat per quam actus sustineatur, ibi num. 16.

Aequitatis ratio fundat, vt lites dirimantur, vt sumptuum occasio aueratur, ibi n. 18.

Et illa dicitur, vt Index ius Arbitrium in humaniorem partem inclinet, veluti personis, causis, locis, & temporibus expedire videtur, concl. 66. num. 19.

Et rigori non pręfertur, quando aequitas non esset scripta, rigor verō sic, quia tunc rigor illi pręfertur, concl. 66. n. 20. & sub n. 2.1. ratio assignatur.

Extende quinque modis, vt ibi n. 22. cum feqq. Contrarium tamen verius, vt ibi num. 29. & ibi ratio differentię datur.

Declara tamen, vt ibi n. 30.

Et quando inducitur exorbitans ad fauorem, certarum personarum, tunc ea semper interpretari debet, vt nunquam alijs noceat, licet in omnem euentum ea semper sit seruanda in his, quę specialiter à lure non sunt expressa, & propterea si iudex habet facultatem procedendi de aquirate, non debet iudicare contra leges, etiam rigorem continentes, concl. 66. num. 31.

AD alienum testatoris in primis, & ante omnia ex fideicommissio venit detrahendum, ante hereditatis restitutionem, veluti etiam sit de impensā funeris, & dote vxoris testatoris, conclus. 67. n. 1.

Et ratio est, quia bona semper intelliguntur deducto xre alieno, vt ibi n. 2.

Et illud minuit fideicommissum, etiam quando ipsimet hęredi esset debitum, ibi n. 4.

Et contra ius ex causa necessaria, & titulo oneroso impedit detractionem legitimę, secus autem si ex causa voluntaria, quia tunc illius detractionem non impedit, cum ea nullum onus, & grauamē in se recipiat, licet ramen seculus esset, quando onus esset intrinsecum, & ex legis dispositione proveniret, concl. 67. n. 5. & sub n. 6. assignatur ratio.

Illud dicitur iusta causa alienationis minoris, quod tamen intellige verum, quando creditor id petat, & insit, vltra, quōd ad illius alienationem validandam alia quinque sunt necessaria, & primō Tutoris autoritas; secundō, quōd res minus damnofa vendatur. tercio discussio omnium prędictorum. quarto solemnitas iuris sunt adhibende. quinto decretum iudicis est necessarium, aliās ipsis deficientibus, contractus esset nullus, ibi n. 6.

Extende prędicta multo magis esse necessaria, quando administrator esset creditor, & venderet ad effectum, sibi satisfaciendi, ibi n. 8. & vide concl. 85. n. 6. & concl. 87. n. 132.

Aes alienum debet à legatariis solui, quando tamen liquidō constaret hereditatem non esse soluendo, ibi n. 9.

Aes alienum non validat alienationem rei Ecclesię, nisi etiam vtilitas, & solemnitas concurrant, concl. 85. n. 1. & 37.

AESTIMATIO fundi in dotem dati facit censurę emptionem celebratam, concl. 68. n. 1.

Extende primō id in tantum esse verum, vt si ille fundus augeatur, tunc illud augmentum, erit viri, & non vxoris, licet seculus, quando aestimatio non sequatur, ibi n. 2. & 35.

Extende secundo procedere, quando prius dos fuisset promissa, & constaret in quancitate, & postea pro solutione fuisset res aestimata, ibi n. 3.

Et Materialium.

Extende tertio, quod ex huiusmodi æstimatione Dominium rei æstimatæ transferatur in virum, in quem rei periculum quoque transit, ibi n. 4.

Fallit tamen, quando rei æstimatio ad alium finem fuisset facta; nempe vt illius valor sciretur quia tunc Dominium non transferetur, ibi n. 5.

Et tunc sufficeret, quod tacite colligi posset, vt æstimatio ad alium finem facta præsumeretur, ibi num. 6.

Extende quarto, quod quando æstimatio in dote emptionem facit, tunc non res, sed pretium in restitutione venit, ibi n. 7.

Extende quinto, vt præcedente æstimatione in dote, si postea fuerit dictum, vt dos sit restituenda eo modo, quo fuit habita, & recepta; nihilominus maritus tenetur ad pretium, non autem ad rei restitutionem, ibi nu. 8.

Contrarium licet habeatur, ibi n. 9.

Concorda, vt ibi nu. 10.

Fallit tamen, vt ibi nu. 10.

Sed dictam primam opinionem tenendo; Amplia illam decem modis procedere, vt ibi num. 11. cum seqq. & ibi contrarietates, & earum concordantias inuenies.

Æstimatio debitoris generis facit emptionem, & sic tunc Dominium transferetur; at secus si esset speciei, veluti de animalibus, quando eorum æstimatio fit, ad effectum sciendi illorum valoreem concl. 68. nu. 18.

Et illa nominis debitoris, quando emptionem faciat, ita vt maritus teneatur illud propriis sumptibus exigere, vide in Verbo Nomen debitoris, & in concl. 68. n. 29. & seqq.

Et facta de prædico tradito emptionem, & venditionem operatur, ibi n. 32.

Æstimatio bonorum non debetur in restitutione dotis, quando ea fuerit promissa in pecunia, sed postea bona, licet tamen non in solutum darentur, quia tunc dicta bona, sed non eorum æstimatio in restitutione veniunt, conclus. 68. num. 33.

Fallit tamen, quando dos esset promissa, & in quantitate constituta, sed postea pro illius restitutione res æstimata fuisset assignata, veluti quoque esset, quando res æstimata fuisset data pro fundo dotali, quia tunc dicta æstimatio emptionem faceret, & sic illius Dominium transferretur in virum, ibi n. 34.

Extende illud in tantum esse verum, vt propterea, si dicta bona fuissent euicta, tunc vir in restitutione dotis pecuniam integrè restituere tenetur, ibidem, n. 35.

Declara tamen id esse verum, quando effemus in extraneo dotante, quia tunc de euictione non tenetur, nisi dos à promissione inciperet, secus autem si effemus in dotare debente, quia tunc simpliciter tenetur nulla facta distinctione, ibi num. 36.

Item illa dotis emptionem non facit, quando bona fuerunt æstimata, ad hoc, vt sciretur, quantum suppleri deberet, pro complemento dotis ibi nu. 37.

Sed in dubio emptionem inducit, ibi n. 37.

Contrarium, vt ibi nu. 38.

Et tenendo primam opinionem, extende eam primo procedere, quando promissio dotis esset facta in certa quantitate, quia tunc bonorum venditio facta censetur, vt ibi n. 39.

Extende secundo multò magis procedere, quòd promissio esset facta de restituenda pecunia, ibi nu. 40.

Item illa dotis emptionem non inducit, quando fieret, vt sciri posset si res reddatur meliorata, vel deteriorata, & præcipue, quando res æstimatæ fuerunt datæ, sed postea ex intervallo fuisset facta eorum æstimatio; Et ratio est, quia per huiusmodi æstimationem non censetur partes velle, quòd res illæ desinant esse dotales, sed earum æstimatio præsumetur eo casu facta ad declarationem deteriorationis, & meliorationis, ibi nu. 41.

Et sic eo casu periculum rei in maritum non transferretur, nu. 42.

Contrarium licet, ibi nu. 43.

Illata dotis Dominium non transfert, quando ad alium finem fuisset facta, ibi n. 44.

Veluti ea rei in dotem datæ emptionem non inducit, quando vir non soluendo efficeretur, quia tunc mulier haberet regressum contra fundum æstimatum, ibi n. 45.

Et ratio ea est, quia lex fingit illius fundi Dominium nunquam in damnum vxoris processisse, & propterea dictum Dominium sic reuocabile, ibidem.

Quod enim extende eò magis procedere, quando de tempore consignationis dotis vir esset inops, quia tunc rem æstimatam, non autem illius pretium restituere tenetur, & ratio est, quia cum vir sit pauper, lex fingere non potest, quòd breui manu ille dederit pretiū vxori pro æstimatione, & restitutione dotis, ibi n. 46.

Sed declara tamen, quòd emptores illius fundi dotalis tali casu liberarentur ab illius restitutione, ostendendo vxori æstimationem suæ dotis; Quod tamen intellige verum, quando per mulierem ageretur ad dotis restitutionem soluto matrimonio; at secus si eo constante, quia tunc oblatio æstimationis admittenda non venit, ibi num. 47.

Item illa rei datæ in dotem non transfert Dominium in virum, si nuptiæ non sequantur, & tunc vir rem datam æstimatam restituere tenetur, non autem illius pretium, ibi n. 44.

Sed ea emptionem non facit in contractibus ad translationem Domini non ordinatis, conclus. 68. nu. 48.

Item illa bonum facta in ministerium, & culturam agri non facit emptionem, ibi n. 49.

Contrarium tamen, vt ibi nu. 50.

Concorda, vt ibi nu. 51.

Et illa animalium, quæ dantur ad societatem, vel locantur, quid operetur, vide concl. 108. & in Verbo Animalia.

Item emptionem non inducit, quando ea non est facta condigno pretio; licet sit bene verum, quòd in dubio pretium præsumitur iustum, & æqui-

Index Conclusionum,

æquivalente rei, & ideo qui dicit contrarium, illud probare tenetur, concl. 68. nu. 52.

Declarata tamen, vt ibi nu. 53.

Æstimatio non facit emptionem, quando fuit promissa dos certæ quantitatæ primo viro, & postea ea simpliciter promitteretur secundo nulla facta mentione certæ quantitatæ, sed solum fuissent datæ quædam res nomine dotis, concl. 68. n. 55. & ibi ratio assignatur.

Æstimatio rei est necessaria, antequam subhastatio, & adiudicatio fiat, concl. 52. n. 11.

Fallit tamen in casibus, de quibus ibi, n. 12.

Et quomodo æstimatores sint eligendi, & quomodo in eorum æstimazione, & relatione procedere debeant, Vide in dicta concl. 52. n. 11.

Æstimari quando debent terræ alicuius Poderis, siue Casalæ, aut Possessionis, tunc ædificium, non venit æstimandum, nisi inter partes aliud fuerit conuenitum, concl. 62. n. 97.

Æstimatio facta incontinenti de re data in dotem, quid operetur, & quid ea facta, ex intervallo: vide in concl. 68. n. 17. cum seqq.

ÆSTIMATIO est soluenda, quando illud, quod debetur est præstari non potest, concl. 69. nu. 1.

Item illa frumenti, vini, olei, aureorum, & similia debetur, quando non reperitur eadem bonitas, & pecunia debita, vel quando possent etiam haberi fructus, sed cum maximo incommodo, & sumptu debitoris, vel pro immoderate, & excessiuo pretio, nec non cum difficultate, concl. 69. nu. 4.

Ita quoque, & reilegaræ debetur legatario, quædos res legata est aliena, concl. 88. num. 1. cum seq. & in Verbo legaram.

Sed illa rei alieng venditæ, cui sit soluenda; Vide concl. 88. n. 1. cum seqq.

Æstimatio habitationis ad vitam relicta, debetur pro quindecim annis, præstata tamen cautione de soluendo illud plus, quod illius creditor videret; illa verò alimentorum relictorum ad vitam extenditur, vsque ad triginta annos, si alendus infra illam ætatem extet, concl. 69. n. 2. & seqq.

Item illa feudi debetur, quando illud fuit relictum, & præsertim pro anima, concl. 69. nu. 5. & seqq.

Contrarium, vt ibi nu. 6. & seq. & ibi assignatur ratio.

Concorda, vt ibi, nu. 9.

Sed in æstimatione feudi, cuius ratio sit habenda, Vide ibi nu. 10.

Æstimatio rei amissæ antequam præcedatur, quomodo eius identitas sit probanda; Vide concl. 99. nu. 40.

Et illa hominis occisi debetur filiis ad rationem, vt ibi dicta concl. 69. n. 11. & seq.

Extende primo, quod compositio facta, cū Fisco ius partis interfecti non comprehendit, concl. 69. n. 13.

Extende secundo, quod si quis fuerit ad huiusmodi interese condemnatus, non potest postea ad restitutionem bonorum admitti, concl. 69. n. 14.

Extende tertio, quod si occisus esset iuuenis, tunc eius parentes, siue liberi, & hæredes poterunt prætere operas, quas ille occisus potuisset exercere in vita sua, concl. 69. nu. 15.

Extende quarto, quod filij occisi possunt petere alimenta ab interfectore, etiam si illi filij, siue, hæredes habent exercitium, cum quo se alere possent, concl. 69. n. 16.

Extende quinto, quod nedum homicida tenetur ad damna, & interesse, sed etiam ad honorem sine partis requisitione, concl. 69. n. 17.

Extende sexto, quod etiam expensæ factæ in curatione, & in medicinis veniunt reficiendæ, concl. 69. n. 18.

Extende septimo, quod id, quod fuit dictum de occiso, procedit etiam in vulnerato, concl. 69. nu. 19.

Subextende primo id procedere etiam non obstante dispositione Liberi Homo ff. ad l. Aquil. vbi habetur liberum hominem nullam æstimationem recipere, quia non pro æstimazione tenetur vulnerans, siue occisor; sed tatione illius interesse, quod cessat ob carentiam operarum occisi, concl. 69. nu. 20.

Limita tamen id non procedere in homine Officiario, id est, nullius exercitij, nec non, etiam de iuvene septem annorum, in quo operarum consideratio non habetur, conclus. 69. nu. 21.

Subextende secundo procedere etiam, quod opere hominis videantur incertæ, quia quando interesse est incertum, venit postea per sententiam Iudicis certificandum, concl. 69. n. 22.

Subextende tertio procedere, non obstante ratione, quod scilicet actio legis Aquilæ non datur, nisi pro damno de præterito, quia damnum dicitur amissio lucris, iam in spe radicati, & acquisiti, concl. 69. n. 23.

Subextende quarto, quod æstimatio quoque debeatur pro deformitate vulneris in facie puelle, ibi nu. 24.

Fallit tamen in homine, quia in eo non habetur consideratio libertatis cicatricum, vel membrorum, ibi nu. 24.

Contrariam opinionem tenet auctor, ibidem.

Declarata tamen, quod ea præterito operarum, solum competit illis personis, quibus occisus operari tenebatur, veluti parentibus, filiis, & similibus, licet etiam aliqui non deficient tenentes, quod socius in negotiatione idem prætere valeat, ibi nu. 25.

Extende præterea prædicta procedere, etiam si occisus non esset in potestate alicuius, & sic eam actionem quoque extraneo competere; Et ratio est, quia quando oritur actio criminalis, quoad poenam, oritur etiam actio in factum ad interesse, quæ etiam extraneo competere potest, ibi nu. 26.

Æstimatio, quando loco rei succedit, tunc taliter ipsam rem repræsentat, vt idem cum ea reputanda sit, ibi nu. 27.

Sed est bene verum, quod quando æstimatio est faciendæ, tunc ea sumi debet à tota re non autem

Et Materialium.

rem à singulis partibus, concl. 69. nu. 28.

Æstimatio tertij partis causa dotis donare fieri debet, non tempore donationis, sed illud mortis est attendendum, ibi n. 44.

Sed illa æstimatio antiqua facta inter dinerías personas, & ad alium finem non attenditur in materia æstimationis bonorum dotialium, sed ea solum est attendenda de tempore, quo configuantur bona dotalia secundo viro, cui cedere debet augmentum dotis, concl. 69. num. 41. & prius concl. 68. nu. 45.

Et illa legitime fieri debet regulariter de tempore mortis Patris, cum ante illud incertum sit ad quam summam ascendere possit, secus autem, si Pater in vita sua legitimam assignasset filio, quia tunc consideraretur tempus cõsignationis, concl. 69. nu. 46. & seqq.

Sed ea melioramentorum sic de tempore præsentis, non autem de præterito, in qua meliorationes factæ fuerunt, ibi nu. 50.

Contrarium, vt ibi nu. 51.

Concorda, vt ibi nu. 52.

Sed æstimatio, quando fiat de eo, quod minus fuit impensum, vide ibi n. 52.

Item illa rei pignoratæ est facienda secundum tempus præsens, quia omne augmentum ad commodum creditoris cedit, quod tamen intelligi verum, quando possessor pignoris hypothecaria conveniretur, & rei valor ex tempore esset auctus, at secus, quando valor ex melioramentis manufactis à possessore augeretur, quia tunc augmentum non creditori, sed ipsi competere, ibi nu. 54.

Æstimatio, quando est facienda affectus domus, tunc ex illius pensione deduci debent impense necessariæ, & quæ pro illius reparatione fieri solent, concl. 75. nu. 15.

Et illa facienda de aliquo tempore, de cuius valore ageretur, sit secundum tempus præsens, quia pretia huiusmodi rerum tempore, siue in melius, siue in peius variari solent, ibi nu. 55.

Æstimationes sunt à peritis faciendæ, & quo modo illi, siue Arbitri, & Arbitratores debeant in eis se iungere, ad hoc, vt dictæ æstimationes legitime hant, vide in dicta concl. 69. num. 56. cum seqq.

Vnde illa facta per peritos à Iudice electos est potius attendenda, quam dictum testium, cum nemo melius scire possit rei valorem, secundum communem æstimationem, quam peritus, ibi num. 69.

Et ratio potissima illius conclusionis ea est, quia periti participant de Iudice, & Teste, concl. 69. nu. 70.

Et ad hoc, vt valeat debet fieri per æstimatorem, cum presentia partis, etiam si ille æstimator extrajudicialiter eligeretur, & propterea erit cautela, vt partes moneantur ad interessendum, pro die, & hora certis, & ratio est, quia presentia partis possit peritum in diuersam sententiam trahere, concl. 69. nu. 71.

Sed quamuis fieret, omnia certioratione partis, non obid tamen ea dicuntur nulla, sed tunc ab ea

potest bene reclamari, concl. 69. n. 76.

Extende, quòd immò à tali æstimatione licet quodcumque appellare; quamuis etiam non heret in tempore, concl. 69. n. 77.

Subextende procedere, etiam quòd fuisset promissum stare cuicumque æstimationi, sed si grauatus reclamaret à prima æstimatione, & heret secunda, tunc illi esset standum, quando tamen ea legitime facta fuisset; alijs secus, quia quod nullum est, nullum parit effectum, ibi, nu. 78.

Fallit tamen, quando non nisi difficulter æstimatio fieri posset, quia tunc ea concedenda non veniret, cum difficultas impossibilitati æquiparetur, concl. 69. nu. 78.

Sed quando est facta per æstimatores à Iudice electos, ab ea vti vera, clara, & indubitabili nõ est recedendum, concl. 152. n. 17.

Et quando legitime facta dicatur, vide in concl. 69. nu. 80. & seqq.

Et quomodo sit facienda æstimatio, quando Arbitri discordant dinerías sententias ferendo, vide concl. 133. n. 129.

Æstimatio rerum comestibilium est sumenda ex loco fori publici, ad effectum sciendi earum valorem, ibi nu. 82.

Sed si dubitaretur à Iudice de earum iusto pretio, tunc ille melius faceret, si mitteret vna cum exctore peritos in arte, pro illis taxandis, ad hoc, vt earum venditio, siue subhastatio rectius sequatur, ibi n. 82.

Et quando semel est facta dicta æstimatio fructuum, amplius crescere, aut de:rescere non potest illis consumptis; dummodo ea fuerit facta secundum valorem loci, vbi recoliguntur fructus, ibi nu. 83.

Et illa fructuum, cum non sit vniformis, ideò eorum valor ex redditibus veteribus probari non potest, vltra quod habemus, quòd ex presenti æstimatione iustum pretium constituitur, ibi num. 84. & seqq.

Sed quando est fienda tam rerum mobilium, quam immobilium, quæ fieri debeat, aut per testes, siue per Iudicem, aut æstimatores, tunc illi semper reddere debent rationem concludentem, etiam non interrogati, quando deponunt de quantitate, siue eorum bonorum valore, ibi nu. 86.

Declara tamen, quòd isti testes debent deponere de communi valore, & non de particulari affectione, & deponendo super stabilibus debent habere notitiam confinij, ac aliarum, qualitatium, ibi nu. 87.

ÆSTIMATIO ad rationem quanti plurimi, vt detur, ob moram commissam in obligatione, debet esse specificatus dies atque locus solutionis, & debitum debet esse liquidum, concl. 70. num. 1.

Et huiusmodi æstimatio ad rationem quanti plurimi, quomodo sit facienda, Vide in concl. 70. nu. 1. remissuè.

Æstimatione quanti plurimi non venit onerandus debitor, si penuria insolita superuenisset, ibi n. 2.

Et

Index Conclusionum,

Et tali casu quid sit probandum ab auctore, & quid a reo, vide ibi eodem n. 2.

Item illa non est oneranda debitor, quando fuisset interpellatus, ad huiusmodi solutionem in tempore, quo ducebat uxorem, vel sepelibat suum defunctum, aut missam audiebat, concl. 70. nu. 3.

Et dies luctus, quidantur heredi debitoris extenduntur ad nouem dies, in quibus non attenditur mora, vel aestimatio quanti plurimi, ibi n. 4.

Quod tamen intellige in agnatis, aut cognatis, non autem in famulis, ibidem.

Extende, & subextende, ibi nu. 5.

Licet ea quantumvis momentanea semper sit oneranda, etiam si alij contrarium fenerint, quorum opinio non placet auctori, conclus. 70. num. 6. & 7.

Illam non datur in contractu usurario, quia debitor tunc cogitur adimplere pro parte sua, ibi num. 8.

Et non durat ultra triennium, ibi n. 9.

Et praesertim, quando ageretur de grano, vel similibus, quorum species, ultra triennium durare, & conservari non possunt, ibidem.

Sed fallit, ut ibi sub n. 12. & seqq.

Item in hoc alio modo distinguit Rota Sicilia, ut ibi nu. 10.

Et tunc dicta aestimatio succedit loco rei, & ipsam rem representat, & ideo creditor non potest, plus consequi ratione intercesse, quam percepisset ex ipsa re, si illam habuisset, concl. 70. nu. 10. in fine.

Sed nota, quod etiam datur ultra triennium in illis locis, ubi fructus ultra illud tempus durarent, ibi nu. 11.

Sed allegans fructus ultra illud tempus durare, id probare tenetur, ibidem.

Secus autem, ubi essemus in obligatione facta, per eum, qui se obligauit pro certa summi quantitate, quia tunc ultra triennium non praesatur, concl. 70. n. 12.

Et praedicta procedunt tam in obligato ad huiusmodi restitutionem fructuum, existente in bona fide, quam in mala, nam cum ista consumptio fuerit a lege inducta, mala fides in consideratione non habetur, ibi nu. 13.

Extende id etiam procedere in qualibet privilegiata obligatione, ut in alimentis, & similibus, quia in omni casu fructus debentur, qui legis praesumptione dicto tempore consumuntur, ibid.

Aestimatio quanti minoris debetur, si venditor non certiorauerit emptorem de qualitatibus rei venditae, ob quas minoris esset empturus, conclus. 70. n. 14.

Quod tamen declara, ut ibidem.

Extende tribus modis, ut ibi n. 15. & seqq.

Fallit tamen, ut ibi n. 17.

Sed illa circa restitutionem quanti minoris quomodo sit facienda, & quod tempus consideretur, vide in concl. 70. n. 18. remissiuè.

Aestimatores debent a partibus eligi, & cum iuramento deputari de facienda legali, bona, & aequa aestimatione, concl. 38. n. 55.

Et quomodo in eorum aestimatione, ac relatione procedere debeant, vide in concl. 52. n. 11.

AESTIMVM, siue Catastrum est liber communis, in quo describuntur bona Civium, & Communitatis, & dicitur sacrarium Civitatis, & ideo ut res sacra custodiri debet, conclus. 71. n. 1. & 23. & concl. 72. n. 16.

Aestim liber probat Dominium, & possessionem contra Communitatem, & demonstrat qualitatem, & naturam bonorum in eo descriptorum, concl. 71. nu. 1.

Item probat contra omnes, & quoscunque, qui tali aestimo consenserunt, ibi nu. 2.

Et probat Dominium, & possessionem alio non possidente, adeo quod transfert onus probandi in aduersarium, ibi n. 3.

Extende id eo magis procedere, quando tunc temporis bona accatastrata ab alio non erant possessa, ibi n. 4. & 9.

Item probat identitatem bonorum, conclus. 71. num. 5.

Aestim liber probat Dominium, tam contra eos, de quorum voluntate partem fuerint ibi descripti, quam etiam contra habentes causam ab eis, ibi n. 6.

Probat finia, & praedia sub eis contineri, ibi num. 7.

Aestim Patris dicitur, quoque aestim filij, si tamen cohabitent cum Patre; secus si fecerint inhabitare, & el esset inuisus, & odiosus, conclus. 71. n. 8. & ibi ratio assignatur.

Aestim, siue Catastrum in antiquis saltem praesumptiuè Dominium, & possessionem probat, ibi nu. 9.

Fallit tamen in Castro minus antiquo, quia illud nullo modo possessionem probat, ibi n. 10.

Aestim liber probat diuisionem inter fratres, conclus. 71. nu. 11.

Extende, quod aestimatio rei in Aestimo, per fratrem nomine suo, & fratrum facta transfert Dominium omnibus in eo descriptis, conclus. 71. num. 12.

Aestim, & Mercatorum libri plenè probant, quando illi sunt approbati à lege generali, vel municipali, ibi n. 15.

Sed iste liber non probat contra non subditos, ibi nu. 16.

Et licet probet inter commune, & descriptum, in aestimo, ad hoc, ut appareat, quid, & quantum vnus soluere debeat, nomine functionum, tamen id non procedit inter scriptum, & personam singularem, ibi nu. 17.

Item probat contra eum, qui causam haberet à descripto in illo, conclus. 71. num. 18. & ibi ratio assignatur.

Sed probat, dummodo pro praedijs in eo descriptis fuerit facta onerum solutio; aliis secus, ibi num. 19.

Aestim libro nunquam fit exacta bonorum aestimatio, sed potius in eo bona largo modo describuntur, ibi nu. 20.

Et id eo magis fit, quando concurrent aestimatio eorum, qui ad hoc, ut ditiores appareant, pro

Et Materiarum .

benda meliori conditione in nubendo, vel in debite contrahendo, pinguis patrimonium in dicto Libro aliqui describendum affectant, ibi nu. 20.

Contrarium habetur, ibi n. 22.

Sed primam opinionem tenet Auditor, tam ob rationem prædictam, quam etiam, quia aliqui affectant minus patrimonium describi, ut collegetur ab eis minus rigorose solvantur, ibidem. Sed ille Liber non probat Censuram, etiam si in eo fieret distinctio inter Cives, & forenses, quia est factus ad effectum onera, & gabellas exigendi, ibi nu. 22.

Item non bene probatur, quando non est bene custoditus apud publicos Officiales, ad id deputatos, cum alijs requisitis, ut in concl. 71. n. 23.

Æstimum tenetur soluere venditor, si non curet bona vendita adnotari sub nomine emptoris, licet postea contra emptorem soluti repetitio detur, ibi nu. 26.

Æ T A S dicitur esse quoddam substantiale in homine, secundum quam quis prædicatur scire, & alia facere. concl. 72. n. 1.

Sed ab antiquis variè, distinguebatur, ibidem.

Et secundam Hippocratem dividitur in septem gradus, ultra in fantiam, pueritiam, pubertatem, iuventutem, virilitatem, senectutem, & decrepitem, vide ibidem eodem.

Perfecta de iure cõmuni est annorum 25. ibi n. 2. De iure autem Regni Neapolis est 14. annorum in feudatario, siue sit masculus, siue femina, ibidem.

Ætatis probatio sæpè est difficilis, & idè etiam coniecturis probari potest, concl. 72. nu. 3. Et talis probatio fieri debet cum causæ cognitione, aliàs in multis causis præiudicium produci posset, ibidem.

Illæ Filiorum probatur ex libro Patris, præsertim defuncti, cum alijs adminiculis, & eò magis, quando Pater esset vir clarissimus, & integre opinionis, & famæ, ibi nu. 4.

Extende duobus modis, ut ibi nu. 5. 6. & 7. ubi ratio assignatur.

Et semper facilius probatur, si de dissolvendo matrimonio spirituali non agatur, quia tunc strictius proceditur, nec eo casu leuiore probationes sufficiunt, ibi n. 8.

Item probatur ex fide baptismi, ibi nu. 9. Extende, quòd etiam ex ea fide probatur descendencia, & similia, si adminicula concurrant, ibi num. 10.

Declara duobus modis, ut ibi nu. 11. & seqq. & ibi ratio assignatur.

Subdeclara tamen, ibi nu. 14.

Ætas ex aspectu probatur, ibi nu. 17.

Declara tamen id esse verum, sed detractis semper decem annis, ibi nu. 18.

Extende, ut ibi nu. 19.

Item probatur ex publico Instrumento, in quo illa enuntietur, ibi nu. 20.

Et ætas minor est probanda ab eo, qui illam allegat, concl. 86. nu. 255.

Sed potest probari per dationem Curatoris,

concl. 72. n. 21. Intellige, ut in concl. 86. n. 255. Illa Pupillaris probatur ex deputatione Tutoris, concl. 72. n. 22.

Extende, ut ibi nu. 23.

Ætatis minoris probatio de vno tempore non. concludit de alio, cum finis in his, quæ tractu temporis mutari solent, concl. 72. n. 24. & ibi datur exemplum.

Et idè sententia lata super ætate in vno Iudicio probat etiam in alio, respectu illius ætatis de tempore, quo lata fuit; at secus si de altero agatur, ibi nu. 25.

Contrarium, quòd scilicet per dationem Tutoris, vel Curatoris non probetur ætas, habetur ibi nu. 26.

Concorda, ut ibi nu. 27. & 28.

Bene probatur per testes dicentes, se fuisse præsentés natiuitati etiam quòd postea interrogati annum Domini ignorarent, quia non ob id censentur ignorare dinumerationem temporis, ibi nu. 29. & 31.

Fallit duobus modis, ut ibi n. 30. & seqq.

Etiã per famam probatur, & per testes de auditu, præsertim quando de contractu annullando non ageretur, quia tunc probatio deberet esse magis concludens, ibi nu. 31. & 32.

Sed illa probatio, quæ fit per famam differt ab ea, quæ fit ex aspectu, ibi nu. 31.

Item probatur per testes deponentes de iudicio suo, si rationem concludentem per sensum corporis reddant, ibidem.

Et dicta probatio totaliter perfici potest, si concurrat testificatio Patris, cum iuramento, maxime quando Pater esset vir clarus, & bonæ qualitatæ, & famæ, ibi n. 33.

Et illa Filij probatur per assertionem Matris, sed non sufficienter, ibi nu. 34. & 35.

Ætas minor probatur ex assertionem Iudicis aliquæ Pupillam nunc nuptis, dum ei Curatorem deputat ad ipsiusmet Pupillæ instantiam, ibi n. 36.

Limita tamen, quòd hæc assertio Iudicis sine adminiculo non sufficiat, ibi nu. 37.

Ætatis cognitio Arbitrio Iudicis est remittenda, ibi nu. 38.

Item minor probatur, quando quis iuramento, se maiorè dixit, sed postea fuit detectus minor, & tunc si in illo contractu minor agebat de lucro captando nõ restituitur in integrum, ibi n. 39.

Et ratio est, quia nemo aduersus proprium dolum est audiendus, ibidem.

Secus autem, quando ageret de damno evitando, quia tunc nõ excluderetur à beneficio restitutionis in integrum, abiq; quòd iuramentum obstat, ibi nu. 40. & ibi ratio assignatur.

Sed maior præsumitur de tempore contractus, nisi contrarium appareat; idè allegans minorem ætatem, eam probare tenetur, ibi n. 42.

Ætas ingrauescens, si narretur in supplicatione coadiutorij debet verificari in anno 68. nisi concurrat etiam infirmitas, quia tunc verificaretur in annis 60. ibi n. 43. & ibi ratio assignatur.

Et ætas ingrauescens, & morbus à pari procedunt, ibi nu. 43.

Index Conclusionum,

Ætatis certę se esse asserens eam probare tenetur. etiam si iuraret solum pro absolutoria, quando tamen Aduersarius, qui venit ex alio titulo illam aliis iustificauit, quia ætas expressa in gratia per impetrantem venit iustificanda, ibi num. 44.

Secus quando quis v. g. impugnaret electionem ex defectu ætatis, quia tunc onus probandi impugnantı incumbit, ibidem.

Contrarium, vt ibi num. 45. & ibidem ratio assignatur.

Et ætas expressa in gratia, vti pars gratię venit per impetrantem iustificanda, ibi n. 44.

Ætatem legitimam aliquem non habere opponenti onus probandi incumbit, ibi n. 45.

Ætas absolute narrata sine dictione (vel circa) omnino verificari debet; aliis gratia esset nulla ibi nu. 46.

Ætas certa est probanda ab allegante ita petente in omni eo, ad quod obtinendum requiritur certę ætatis verificatio, ibi n. 47.

Sed illam probare non est necesse, si ex aduerso, non negetur, ibi n. 50.

Sed quando negatur, ad eam probandam semiplena probatio, & cõsuetudę sufficiunt, ibi n. 51. Contrarium habetur, ibi n. 52.

Et illa ad obtinendum beneficium simplex, absq; dispensatione debet esse 14. annorum, ibi n. 54.

Et ad obtinendum Canoniatum debet esse 22. annorum, ibi n. 55.

Fallit tamen in Canoniatu Penitentiario, quia tunc ætas debet esse 40. annorum completorum, vitra gradum Doctoratus, siue licentiam in Theologia, vel Iure Canonico, seu aliam aptitudinem pro loci qualitate, ibi n. 56. & 57. in fine.

Contrarium, quod scilicet huiusmodi ætatis defectus non obstat, quādo alter aprior pro qualitate loci in Ciuitate, vel Diocesi non reperiretur, ibi n. 57.

Et illa 14. annorum, quę requiritur in beneficio simplici, eadem quoq; requiritur pro habenda pensione, licet secus de Iure antiquo, concl. 72. num. 58.

Ætas 14. annorum requiritur, & sufficit ad coadiutoriam a Papa concessam, ibi n. 59.

Sed illa 14. annorum non est necessaria ad obtinendum simplex beneficium, sine pensione, si aliter in fundatione fuerit statutum, ibi nu. 60.

Sed ea ad obtinendum beneficium, vel Ordines addebat esse completa, nec ne, vide in concl. 72. nu. 61. & 62.

Illā 14. annorum sufficit incepta tantum, ad obtinendum Canoniatum Ecclesię Collegiatę, etiam insignis, sicut ad alia beneficia, licet ille interim non habeat vocem in Capitulo, ibi num. 63.

Contrarium, vt ibi num. 14. & ibidem ratio assignatur.

Et istius defectus non potest opponi illi, qui presentatur ad beneficium simplex Iuris Patronatus, quando fundator dixit etiam minores 14. annis posse ad illud admitti, ibi n. 65.

Illā in Subdiaconatu debet esse 22. annorum, in Diaconatu 23. & in Sacerdotio 25. concl. 72. nu. 66. & seqq.

Contrarium, quod scilicet in Sacerdotio sufficiat ætas annorum 24. & attigisse 25. ibi n. 68.

Eamque vngintiquatuor annorum completorum habens, & attigens 25. habensq; primā tonsuram potest obtinere beneficia curata, & singula, etiam si non habeat quatuor Ordines minores, ibi nu. 69. & 71.

Item eam 24. annorum completorum habens, potest promoueri ad dignitatem principalem in Collegiata, quando curam animarum habeat, ibi num. 70.

Illā verò 22. annorum, licet sufficiat ad dignitates, & personatus non curatos, nihilominus non sufficeret, quando illę dignitates, & personatus haberent annexum Ordinem Prębiteratus, quia tunc illa 25. annorum esset necessaria, ibi nu. 73. & 75.

Illā 24. annorum completorum requiritur ad dignitatem Decanatus, Prępositurę, & Archieprębiteratus, quamuis illis cura animarum non substat, ibi nu. 74.

Sed in promouendo ad Episcopatum debet esse tringinta annorum completorum, & talis debet esse ante sex menses in sacro Ordine constitutus ibi n. 76.

Ætas triginta annorum requiritur in Cardinalibus, ibi n. 77.

Contrarium, ibi 78.

Sed ea 25. annorum requiritur in Abbate, & 30. in Abbatissa, concl. 72. n. 79. & concl. 2. n. 31.

In Delegato debet esse viginti annorum perfectorum, quia vbi requiritur certas ætas, vitimus annus debet esse completus, nisi aliud Iure caueatur, ibi n. 80.

In Priore Conventuali debet esse 25. annorum, in Rurali autem sufficit annus vigesimus, ibi num. 81.

In Prothonotario debet esse annorum 20. Sed si effemus in sublimioribus, vel Filijs, aut Nepotibus Principum, sufficit annus 16. licet non possint gestare habitum, neque Rochetum, nisi illi, qui 20. annum habent, ibi nu. 82.

Sed quę requiruntur in Iudice Ordinario, Arbitro vel Delegato, vide in concl. 72. num. 83. remissu.

Illā testis in causā Criminali debet esse annorū viginti, licet sufficiat etiam si vitimus annus, non sit completus, cum tractetur de Interesse publico, ibi nu. 84.

In Procuratore ad Iudiciā debet esse annorū 25 in eo verò ad negotia sufficit illa, 17. ibi n. 85.

Item illa in Notario debet esse annorum 25. cū eius Officiū sit publicum, ibidem.

Sed in Doctore, & Aduocato, debet esse ad minus annorum 18. ibi nu. 86.

Illā vero in testibus ad probandam immemorabilem, debet esse annorum 54. deducto tempore litis, concl. 120. nu. 15. & 16.

Et ætas a natiuitate, non autem a conceptione commemoranda venit, concl. 72. n. 87.

Et

Et Matèriarum.

Et ubi certa requiritur, tunc vitiosus annus debet esse completus, nisi aliud iure caveatur, concl. 72. nu. 80. & concl. 3. nu. 14.

Ætas in multis nocet, in multis vero prodest, & præsertim in delictis, in quibus illa à pena excusat, vel delictum minuit, concl. 72. nu. 88. cum seqq. ubi adducuntur exempla de pueris, & minoribus minus castigatis, & alijs liberatis, licet eorum delicta essent gravissima.

Et in quibus casibus dinumeretur iuxta text. in l. hereditarium ff. ad leg. falcid. vide d. concl. 72. num. 118.

Et illa præsumitur durare, usq; ad centum annos, ibidem.

Ætati minori, & imprudenti in omnibus iudicijs penalibus succurrendum venit, eod. concl. 72. nu. 91.

Et illa minor 25. annis pluribus privilegijs dotatur, ibidem.

Ætatis quando nulla ratio est habenda in crimine Parricidij, vide ibi nu. 95. & 106.

Et senilis in delictis aliquando excusat, ibi nu. 96. Contrarium habetur, ibi nu. 97.

Item septuageneria à tutela, & cura excusat, ibi num. 100.

Et quando faciat, vt minor in delictis veniat restituendus, vel excusandus, vide in Verbo minor, & concl. 72. n. 103. cum pluribus seqq.

Sed potest abbreviari, seu suppleri à Principe, superiorem non recognoscente, ibi nu. 113.

Et illius defectus, an possit suppleri per statutum distingo, vt in concl. 72. n. 113. cum seqq.

Illà 20. annorum, iuxta statutum Urbis adeo est ad omnes actus perfecta, vt etiam ad donandum sufficiat, ibi nu. 116.

Ætatis venia, quando fuit singulariter alicui concessa, debet publicari per proclama, vt omnibus innoteat, ibi n. 117.

AFFECTIO duplex, Altera quæ cadit super beneficijs ex eorum reservatione, siue per manus Pontificis appositionem; altera verò, quæ ex benevolentia hominis provenit, & quæ super rebus, atque personis cadit, concl. 73. n. 1. Et illa erga personas, vel res dicitur animi, & corporis, ex tempore aliqua de causa mutatio, vt sunt iudicium, læticia, misericordia, cupiditas, benevolentia, metus, molestia, & alia, quæ à nobis modo affectus: modo affectiones vocantur, ibidem.

Affectare est nimio affectu, & anxie querere, ibidem.

Affectio est rapus, & abstractio animæ contra mores, ibidem.

Et super beneficijs inducitur per appositionem manuum Pontificis, ita vt nullus alius inferior de eo, amplius providere possit, concl. 73. n. 2. concl. 130. n. 1. & 2.

Affectionum altera respicit Ius Canonicum, altera verò Ius Civile, ibi n. 2.

Affectum, quando semel est beneficium semper durat affectu, donec de eo provideatur, ibi n. 3.

Affectio peculiaris cadit super beneficio manuali data scientia Pontificis, quia tunc illud beneficium pro illa vice remanet affectum in tantu,

quod Ordinarius de eo providere non potest, sed postea quando vacat ad eius naturam manualement reddit, concl. 73. nu. 4. & ibi ratio assignatur, & concl. 130. n. 20.

Affectio, vel reservatio generalis non comprehendit beneficia manualia, & si quandoque comprehendat, veluti, quia fuissent à Papa commendata, illa non remanent ita affecta, quin adveniente vacatione possit Abbas, siue Ordinarius de eis providere, concl. 73. nu. 5. & ibi ratio assignatur.

Et illa cessat, quando cessat commenda, ibid.

Affecta beneficia dupli reservatione non comprehenduntur sub indulto concessio, ibi n. 6.

Et quid, si concurrant clausulæ generales, & prægnantes, vide ibidem.

Item distinguere inter ipsas reservationes, pro vbi i. un. 7.

Et affectio inducitur per appositionem manuum Pontificis cessat ex perfectione gratiæ, concl. 73. nu. 8. & concl. 130. nu. 20.

Et quando gratia dicatur perfecta, ita vt affectio cesset, vide ibi nu. 9. remissive.

Et illa non inducitur ex gratia, quando ob non adimplementum conditionis suam effectum, sortiri non potuit, & ideo, si Ordinarius illud contulerit, illius collatio valebit, concl. 73. n. 10. & ibi ratio assignatur.

Item non inducitur super beneficio, nisi postquam Papa apposuit decretum, & suam voluntatem Ordinario intimavit, ibi n. 11.

Et in quibus alijs casibus inducatur, & in quibus non, vide ibi dicta concl. 73. sub nu. 10.

Semper difficilior remouetur, quam reservatio, & ideo, quando reservatio cessat, tamen affectio remanet, concl. 73. n. 12. Plura vide in Verbo Beneficium, & in Verbo Appositio manus Pontificis.

Affectio erga personas oritur ex benevolentia, & propterea ea non cadit erga incognitos, concl. 72. n. 23.

Et minor cadit in nascituris, quàm in iam natis, concl. 73. nu. 23.

Non cadit in fideicommissum vniuersale, sed bene cadit super rebus, ibi 25. & 26.

Et quando possit considerari in re alienata, item quando hæres alienantis possit eam vindicare, vide ibi nu. 26. cum seqq.

Et quando cadat in summa, & quantitate, vide ibidem remissive.

Itē super quibus rebus cadat, vide eod. 69. n. 82.

Et illa in beneficijs contrahitur ex familiaritate Cardinalis, & multo plus ex ea Papa, licet ea Papa faciat cessare illam Cardinalis, cum lumē maius minus offuset, ibi nu. 13.

Extende nedom procedere in illis obtentis ante familiaritatem Cardinalis; verum etiam in alijs obtentis durante familiaritate alterius iam prædefuncti Cardinalis, ibi n. 22.

Illà vero benevolentie in aliquem ex prima denominatione desumitur, & præsertim, quando est facta de nomine proprio, & propterea in dubio dispositio semper interpretatur ad

Index Conclusionum,

favori primi instituti contra secundo loco nominatum, concl. 73. n. 32.
 Contrarium habetur, ibi n. 33.
 Sed affectionis paritas æqualem tractatum, & dilectionem inducit, etiam si nomen proprium, & appellativum concurrerent, ibidem.
 Et illius paritas omnem dolum excludit, ibi n. 35.
 Et illa a testatore in hæreses ostensa dum dicit, si ipsi ex eo nati essent, facit eos esse filios patres, & vel tales ad hereditatem admittuntur, ibi nu. 36.
 Et maior presumitur erga descendentes suos, quam erga transiueriales, licet id fallat in Avo erga Nepotem, per eam Regulam, quod scilicet amor descendit, & non ascendit, concl. 73. n. 37. & 38. & ibi ratio assignatur.
 Affectus nedom considerari debet secundum naturam, verum etiam secundum leges, concl. 73. num. 38.
 Affectus animæ, vide Animæ affectus.
AFFECTVS est irrationabilis, & redundans animæ commotio in animi naturam irumpens, siue est aversa à recta ratione aduersus animi naturam commotio, concl. 74. n. 1.
 Et in delictis non punitur, nisi sequatur effectus, concl. 74. nu. 2. & vide etiam in concl. 70. n. 77.
 Amplia primo procedere etiam in crimine veneni, concl. 74. n. 30.
 Contrarium tenent alij, ibidem, n. 5. & 13.
 Amplia secundo etiam in crimine sodomizæ, in quo non punitur solus conatus, si postea membrum, etiam non impulerit, concl. 74. n. 6.
 Amplia tertio in materia iniuriarum, & propterea si quis dat pecuniā alicui, ut alteri dicat, vel faciat iniuriam, si iniuria non fuerit facta, vel dicta, tunc actione iniuriarum contra mandantem agi non poterit, ibi nu. 7.
 Amplia quarto, quod conatus pro cōsummato crimine non habeatur, etiam in atrocibus, quando poena esset statutaria, & propterea, quando per legem punitur affectus, ac si fuisset consummatus, iudex potest arbitrio suo poenam minuere, ibi nu. 8.
 Amplia quinto affectum non puniri, si quis lectum nubilis puellæ ascenderit, & pectus tetigerit, sed ultra progressus non fuerit, ibi n. 9.
 Amplia sexto, quod si quis pueri scælas de nocte ad domum alicuius puellæ, ve eam violaret, tunc si ad effectum non devenit, poena mortis puniri non debet, sed alia mitiori, ibi n. 10.
 Amplia septimo, quod affectus etiam in grauius non puniatur, nisi secuto effectus; si ita de consuetudine loci seruetur, cui standum est, ibi n. 11.
 Limitatur tamen eam ampliationem octo modis, non procedere, vt ibi n. 12.
 Contrarium vt ibi n. 21. & ibid. ratio assignatur.
 Sed tenendo hanc secundam opinionem extendit, vt ibi nu. 22.
 Tenendo autem primam extendit, vt ibi n. 23.
 Affectus, quando cadat in summam, & quantitate, vide ibi nu. 25. & 26.
AFFECTVS est nomen generale, & indefinitum, qui affectus potius simplex locatio appel-

tatur, quàm Emphyteutica, concl. 75. n. 1.
 Et illius iustitia non probatur plenè per instrumenta locationum, ibi n. 2.
 Amplia id multo magis procedere, quando dicta Instrumenta locationum tempus illius locationis de qua ageretur, non percurrerent, ibi n. 3.
 Affectus, & pretiæ, nedum, ex tempore, sed etiam ex loco variari solent, & ob id valor vnus non potest necessàriò inferri ad valorem alterius affectus, ibi nu. 4.
 Et illorum solutiones concurrentes, cum locatione possessionem probant, ibi n. 5.
 Extendit id procedere non solum inter conductorem, & locatorem, etiam non probata effectuatione locationis; Verum etiam contra tertium, ibi nu. 6. & 7.
 Fallit in præiudicium illius, de cuius vera possessione constaret, quia aliàs posset fraus committi supponendo locationem cum fictione solutionis inter duos extraneos, ibi nu. 8.
 Affectuarius, seu conductor deponens de receptione fructuum possessionem probat, ibi n. 9.
 Affectus, si ab aliquo integrè perfoluatur ipse presumitur in integra bonorum possessione extare, noncl. 75. n. 10.
 Et exigi possunt à Procuratore constituto ad locandum, & vendendum, abque alio speciali mandato, ibi nu. 11.
 Contrarium, ibi nu. 12.
 Concordat, vt ibi nu. 13.
 Et illius remissio aliquando, ob sterilitatem, vel alium causam fieri debet, vt quando conductor, tot fructus non recollegit, qui deductis expensis ad medietatem pensionis conueniæ non ascendunt, ibi n. 14.
 Item illius solutio non potest retardari, donec interesse liquidetur, dum de mercedis remissione disputatur, ibidem.
 Et quando est facienda estimatio affectus alicuius domus, tunc ex illius pensione deduci debent impense, quæ fieri solent, & sunt necessariz pro illius reparatione, ibi n. 15.
 Affida, quando vni in aliqua loco ab vno Principe cœdi possit, vide in concl. 153. n. 37. & seq. 86. nn. 48. & concl. 149. nu. 16.
 Affines veniunt appellatione conuinciorum, concl. 86. nn. 48. & concl. 149. nu. 16.
 Affines in contractibus mulierum, vel minorum, in defectum consanguineorum interuenire possunt, concl. 149. nu. 19.
 Affinis, quando interuenit in contractum mulieris, & minoris, vt contractus sustineatur, probandum est eum vivere, qui causa affinitatis effectus, concl. 149. n. 17. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium ibi n. 18.
 Affinis, quando pro bono publico possit puniri, à Principe in bonis, ob delictum affinis alterius delinquentis, vide in Verbo Princeps.
AFFINITAS est quædam personarum proximitas ex coitu proveniens omni caris partē, siue coitus sit licitus, siue illicitus, concl. 76. n. 1.
 Illa ex fornicatione contracta non dirimit matrimonium contractum, nisi sit in primo, vel secundo gradu, ibidem.

Sed

Et Materiarum

Sed contrahitur inter virum, & consanguineos uxoris, & inter uxorem, & consanguineos viri, concl. 76. n. 1.

Et est vinculum causatum ex carnis copula consanguineorum, ibidem.

Vide affines sunt viri, & uxoris Cognati dicti ab eo, quod duæ Cognationes, quæ diuersæ inter se sunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius Cognationis finem accedit, ibidem.

Et affinitas fit per coniunctionem ordinatam à Deo, consanguinitas vero fit per carnis propagationem, ibidem.

Affines non dicuntur vir, & uxor, sed affinitatis principium, ibidem.

Sed non contrahitur per coitum sodomiticum, ibi nu. 3.

Item non contrahitur, si quis cognouit puellam, & claustrum pudoris intravit, sed semen non emisit, ibi nu. 4.

Extende idem procedere, si vir emisit seme n, sed non mulier, ibi nu. 5.

Sed, vt contrahatur opus est, vt vir, & mulier simul semen emittant, ibidem.

Contrarium tenent alij, ibi nu. 6.

Dissoluitur per mortem vnus ex coniungibus, concl. 76. n. 7. & concl. 149. sub n. 17.

Extende, quod etiam si remanserint filij, nihilominus morte affinitas dissoluta cæsetur, quoad omnes effectus, excepto tamen impedimento matrimonij, ibi : n. 8.

Contrarium, vt ibi nu. 9.

Et soluta cessat quoque privilegium veniæ petende intuitu affinitatis introductum, ibi nu. 8.

Et respectus illius operator, vt actus censetur factus contemplatione affinis, ibi n. 9.

Ubi potest probari per instrumentum, in quo quis dat alicui dotem, amicum affini, ibi n. 9.

Et illius qualitas adeo, astringit, vt propterea quis ratione illius possit, usque ad quartum gradum iurari suspectus, ibi n. 10.

Immo talis suspicio non cessat, si affinitas per mortem alicuius dissolueretur, & præsertim, quando effectus illius suspicionis iam fuisset consumatus ibid. & concl. 128. n. 645. & 646.

Et vt repellat aliquem, vt suspicium à testimonio, seu admittat eum ad agendum sine mandato, debet esse de linea ascendenti, vel descendenti, nec sufficeret eum esse per lineam transuersalem, ibi n. 11. & 19.

Affines in gradu remoto ad testificandum admittuntur, & præsertim, quando essent testes, concl. 76. sub n. 11.

Affinis potest admitti, ad testificandum in causa matrimonij, vel quando tractatur de probanda consanguinitate, ibi n. 12.

Contrarium vt ibi n. 13. & ibid. ratio assignatur. Concordia, vt ibi nu. 14. remissive.

Affinitate dissoluta, affinis est idoneus testis, concl. 76. n. 11.

Sed ea regulariter probari debet per gradus distinctionis, & specificatos, cum redditione sufficientis causæ, quia ea in sensum Corporis non cadit, concl. 76. nu. 15.

Et de quo tempore sit probanda in his, qui vt affines interuenire debent, ex forma statuti in contractibus mulierum, & maritorum, vide concl. 84. sub n. 63.

Et illius præsumptio oritur ex actibus indicantibus copulam carnalem ad proles susceptionem, quæ difficile recipit probationem in contrariu, nisi in foro concientie, ibi n. 16.

Item illius scientia non præsumitur inter absentes, ibi nu. 17.

Sed illius scientia inter sponsores, vel consanguineos quomodo probetur, vide in concl. 76. nu. 17. remissive.

Et illa spiritalis, est maior, quam carnalis, concl. 89. nu. 55.

Et quando non ignoratur, tunc affines præsumuntur scire iura sanguinis, & veritatem, ibi nu. 18.

Et illam si quis neget, tunc ea per errorem, & ignorantiam, non autem animo fallendi negata præsumitur, ibi n. 19.

Affinitas non est addenda affinitati, concl. 42. n. 79. & 200.

Affixa parieti, vt pars domus, veniunt in vëdictione illius, concl. 127. nu. 18.

Affragatio an requiratur casus solemnitates, quas requirit alienatio rei Ecclesiæ, vide concl. 85. num. 98.

AGER habetur loco vnus fundi, qui isdem regionibus circum scribitur, & eodem nomine nuncupatur, concl. 77. n. 1.

Vnde si torus à flumine corratur, & postea iterum flumen ad antiquum alueum reuertatur relicto loco, ubi aderat ille locus contrarius, tunc de equitate locus relictus debet esse illius, cuius erat prius ager, sed de rigore debet esse illorum, qui prædia vicina, & coherentia habent, concl. 77. n. 6.

Agri vicinorum via publicæ capî possunt soluto tamen pretio honesto, si via publica sit, depredita casu inundationis, vel necessitate publica, vt puta pro faciendis fossis publicis, ibi n. 7.

Ager sterilis ad tempus locatus, si ex diligentia conductoris fertilis efficiatur, locatio fit perpetua, & conductor facit fructus melioramentorum suos, ibi n. 8.

Et sic non poterit in futurum vicinus amplius illud ingredi, & Domino inuito depascere, ibi num. 9.

AGERE nemo potest sine intercesse, & actione concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 4.

Agere volens in beneficiis in vim mandati, ab Auditore Cameræ concessi, non est audiendus, quia cum Auditor Cameræ nullam iurisdictionem in beneficiis habeat; nimirum si ex dicto mandato illi ius doceri non possit, ibi n. 2.

Extende primo, quod nec etiam in vim prorogationis paruum processum valeat coram Auditore Cameræ in beneficiis factus, quia ubi nulla est iurisdicção, prorogationi non est locus, ibi nu. 3.

Extende secundo id procedere, nedum si esset in petitorio, verum etiam in possessorio, ibi n. 4.

Index Conclusionum,

Agere volens sine interesse, & actione potest, etiam a iudice repellitur, etiam si id pars non apponeret per regulam factum iudicis pro facto partis habetur, concl. 78. nu. 7. & concl. 135. nu. 205.
Declarata tamen illud procedere, si ante sententiam apponeretur, secus autem, si post sententiam, quia tunc opponens de non interesse agentis, non potest iudicium reddere retro nullum, ibi, nu. 8.

Agere, vel exipere nemo potest sine interesse, & actione, concl. 78. nu. 1. & conclus. 135. num. 204.

Contrarium, vt ibi nu. 10.

Agens sine actione iniuriam inferre dicitur, concl. 78. nu. 10.

Nemo potest ex contractu corresponsivus, nisi prius pro parte sua adimplevisse probetur, concl. 78. nu. 11.

Extende primo id in tantum valere, vt propterea agere volens teneatur docere, se adimplevisse, etiam in minimo, ibi nu. 12.

Limita tribus modis, vt ibi p. 13. & seqq.

Et si non adimpleat omnia ex parte sua, non facit aduersarium incidere in aliquam penam, concl. 78. n. 16. & ibi ratio assignatur.

Extende, quod nedom ipse tenetur implementum probare, sed etiam succedens in locum alterius ea omnia adimplere tenetur, quia ipse auctor facere se obligauit, concl. 78. nu. 17.

Sed si non adimpleuerit, tunc amplius moram purgare non potest, concl. 78. n. 18.

Limita tamen id procedere, quando in contractu adesset pactum resolutionis, secus autem, quando non adesset, quia tunc ob defectum implementi non rescinditur contractus, sed bene ad illius perfectionem agitur, ibi n. 19.

Ex agens vigore fidei commissi debet probare, quod fidei commissum de eo loquatur, concl. 78. n. 20.

Sed quod isto casu sufficiat probare possessionem tempore mortis heredis grauati, Vide ibi nu. 21. & 29.

Contrarium, quod scilicet agenti ex fidei commissio incumbat onus probandi, bona fuisse, non solum in hereditate fidei commissitantis, sed etiam in eius dominio, vide ibi nu. 22.

Agens ad bona, vt ad ipsum spectantia, debet probare quod, & quanta sint illa bona, aliis si decorum identitate, seu quantitate non constaret, tunc ille agere impediretur, concl. 78. nu. 23.

Item agere volens ex constitutione, vel Statuto debet probare omnes qualitates a constitutione, sine a Statuto requisitas, quarum altera si deficeret, constitutio, sine Statutum non intraret, concl. 78. nu. 24.

Extende vt ibidem.

Agere volenti ex Statuto alienationem, absque licentia in forensem prohibente, sufficit alienatione probare, nec tenetur vterius docere, licentiam non interuenisse, concl. 78. n. 25. & n. 26. ratio assignatur.

Agere volens rei vendicatione tenetur probare

dominium ad sui fauorem, concl. 78. nu. 27.

Declarata tamen id esse verum, vt ibi nu. 28.

Licet alij alio modo distinguant, vt ibidem.

Itē huiusmodi actione agere volens, & eo magis, si auctoris ostendere tenetur, & eo magis, quando quis immediate ageret ex persona Auctoris, quia tunc tenetur illud probare, quod eius auctor probare tenebatur, concl. 78. nu. 28.

Agens ex vna causa regulariter non obtinet, si non ex illa, sed ex alia causa probet, concl. 78. nu. 30.

Limita tamen duobus modis non procedere, vt ibi nu. 31. & 32.

Agens de clarare non potest, ex qua causa agere, voluerit, quando ex multiplicatione causarum ambiguitas resultet, concl. 78. nu. 33.

Agens cum aliquo, vt tali, cum pro tali approbare censetur, concl. 131. nu. 45.

Extende, vt ibi n. 46. cum seqq.

Et agere bene dicitur, quocumque iure quis agat, dummodo ei res petita debeatur, concl. 78. nu. 33.

Sed agere quis non potest ante diem, & sic antequam orta sit actio; alias agendo male petit, ibi nu. 34.

Secus autem, si agendo conditio purificetur, quia tunc talis conditio purificata facit, vt creditor recte egisse dicatur, ibidem.

Extende, & declara, vt ibi n. 19.

Agens ad caducitatem, ex eo, quia Emphyteuta, per biennium a solutione canonis cessauerit, si pendente iure dictum biennium perficiatur, ille agens obtinebit, ibi nu. 34.

Agere quis potest accessorie, etiam pro futuro tempore, quod tamen declarata procedere de eo tempore, pro quo iam orta est actio, & obligatio; aliis secus, ibi n. 35.

Agere potest emptor de euictione, antequam sibi molestia inferatur, veluti, quando res vendita esset in totum, vel pro parte aliena, concl. 78. nu. 26.

Agere volenti ad caducitatem, & rem esse Emphyteuticam pretendenti, incumbit onus probandi Dominium, & quod res sit Emphyteutica, ibi nu. 37.

Et huiusmodi probatio debet fieri per scripturas, vel saltem per continuatam solutionem triginta, vel 40. annorum, ibi n. 38.

Nec admittitur iuramentum in supplementum ibi nu. 39.

Neque ad ipsam probationem sufficiunt locationes, nec confessiones, aut solutiones, ibi n. 40.

Agere volens remedio l. si quis conductionis C. locati sufficit, si plene probet se fecisse locationem, ibi nu. 41.

Extende ibi sub nu. 42. & ibi ratio assignatur.

Amplia illud remedium l. si quis conductionis, etiam habere locum, vt ibi n. 43.

Agere volens remedio l. si quis conductionis possumt obijci omnia ea, quae possunt opponi agenti interdicto recuperandae, ibidem.

Agere volens ad rem reuocandam, tenetur eius Dominium

Et Materialium.

minum, & identitatem evidenter probare, concl. 78. nu. 44.

Extende, vt ibidem dicto nu. 44.

Contrarium habetur ibid. n. 45.

Concordia, vt ibi n. 46. & ibi datur exemplum.

Sed tenendo primam opinionem, extende eam procedere, vt ibi sub n. 47.

Agens ex contractu suo nomine, ab alia persona factio, nedum censetur ipsum contractum sp. probare, sed etiam personam ipsam, quæ contractum egit, concl. 131. nu. 2.

Agere volens ad exhibendum, tenetur summarie docere de suo interesse, quia edictum ad exhibendum super æquitate est fundatum, deinde probare rei existentiam esse penes illum, à quo petitur, concl. 78. n. 48.

Limita, vt ibi nu. 49.

Agens vigore scripturæ primaræ, vel vigore Instrumenti, quomodo procedere debeat, vide conclus. 123. nu. 147. cum seqq.

Agens vigore Instrumenti quarentigie, ad evitandam appellationem quid facere debeat, vide concl. 128. nu. 124.

Agere volens ex dispositione conditionali enentum illius conditionis probare tenetur, conclus. 78. nu. 53.

Agere volens ad spoliandum debet prius actionem habere, & verumque extremum probare tenetur, concl. 78. n. 54.

Agere volenti spolio obstat exceptio proprietatis, dummodo sit talis, quæ nullificet possessionem rei conuenti, & ius agentis debilitet, conclus. 78. num. 55.

Agere volens remedio restitutorio super decimis, tenetur probare titulum suæ possessionis coloratum, quod tamen declaratur procedere, quando actio spoli intertenatur contra eum, qui se fundat in iure comuni, ibi n. 56.

Agere volens in Salviano, de fructibus satisfieri debet, ibi n. 57.

Fallit duobus modis, vt ibi nu. 58. & 59.

Agere volens vt filius, tenetur probare se esse talem, & situationem iulnicare, ibi n. 60.

Extende pluribus modis, vt ibi nu. 61. & seqq.

Agere volens, vt hæres debet prius, se esse talem probare, & illius personam legitimare, concl. 78. nu. 72. & ibi ratio assignatur.

Extende, & limita pluribus modis, vt ibi nu. 73. cum seqq.

Agere volens tutor pro pupillo; Procurator pro Domino, Praeatus pro Ecclesia, & sic de similibus debent probare, se tales, quia quando qualitas est causa, vt quis audiat, ea est probanda, etiam parte non opponente, concl. 78. num. 78.

Agere volens contra pupillum petere debet, vt ei tutor, siue curator, aut defensor constituitur, concl. 86. num. 124.

Agere volens contra aliquem, vt heredem, dicitur eum pro tali approbare, ita vt alia personarum legitimatio non sit necessaria, concl. 78. n. 80.

Agere volens nomine hæreduario, si contra eum non negatur, eum esse talem, tunc se esse talem

probare non cogitur, concl. 78. n. 81.

Contrarium, ibi nu. 82.

Agere vt hæres volens in ludicio possessorio, non est necesse, quod se talem esse probet, sed sufficit dicere, Ego sum hæres concl. 78. num. & ibi ratio assignatur. 83.

Contrarium habetur, ibi nu. 84.

Agere volens vt hæres, si se talem probavit, non tenetur docere, se proximiorum, sed sufficit probare, se esse vnum ex his, qui ab intestato vocantur, concl. 78. nu. 86.

Agere volens via Monitorij, non potest postea ea omitti, agere via executiua, concl. 78. nu. 87.

Fallit, vt in concl. 35. nu. 12. & concl. 148. sub nu. 110.

Agere volenti via executiua obstat remissoria data aduersario, quæ processum retardat, concl. 78. nu. 88.

Secus esset, si via ordinaria agere expisset, quia tunc in causa procedi posset, ibi nu. 89.

Agere non potest ex contractu ille, qui ob moram cecidit ab omni illius contractus commoditate, concl. 78. nu. 90.

Agere volens non potest iuvari ex ea conuentione, cui contrauenit, concl. 78. nu. 91.

Agere volens ad rescissionem concordie, debet prius ea restituere, quæ ex dicta concordia recepit, concl. 78. nu. 92.

Contrarium, ibi nu. 93.

Concordia, vt ibi nu. 94.

Extende primam opinionem, extende eam, in tantum valere, quod si pars non restituit in transactione accepta, non erit audienda, ibi nu. 95.

Agere volens, ad rescissionem contractus ex remedio l. 2. c. de rescind. vend. tenetur, ultra restitutionem pretij, subornare quoque lumpsum litis reis conuentis, super illius contractus rescissione, concl. 78. nu. 96.

Extende duobus modis, vt ibi nu. 97. & 98.

Agere volens ad rescissionem contractus, quas condiciones, & circumstantias probare tenetur, Vide in concl. 78. nu. 99.

Agere volens contra diffamantem remedio l. diffamari C. de ingen. & manumiss. debet docere de suo interesse, & sic de possessione, & iure suo, concl. 78. nu. 100.

Agere quis potest exquirere contra hæredem, vigore obligationis Cameralis, concl. 78. num. 101.

Fallit tamen ad effectum pericuri, ibidem.

Agere quis non potest executiue contra tertium, etiam si vigore obligationis Cameralis ageretur, concl. 78. nu. 102.

Agere volens pensionarius pro solutione suæ pensionis, si res Sententie super nullitate pensionis præcederent, ex quibus de illius non iure, constaret in petitorio, tunc potius debet possessione priuari, quam in ea manuteneri, concl. 78. nu. 103. & ibi assignatur ratio.

Agere volenti ludicio Retinendæ obstat exceptio rei indicatæ in petitorio, ibi nu. 103.

Agere

Index Conclusionum,

Agere volenti ex causa lucrativa minus succeritur, quam agenti ex causa onerosa, concl. 78. n. 104. & ibi ratio assignatur.

Agere, quando quis potest via ordinaria, non est locus remedio extraordinario, ibi n. 105.

Agere volens ex incendio debet probare culpam certam, & determinatam personam, aliis succumbit, ibi n. 106.

Agere quis in dubio semper praesumitur, vti heres, & non vti fideicommissarius, conclus. 51. num. 34.

Agere non valenti praescriptio non currit, concl. 42. n. 14.

Agere, & pati haec duo simul concurrere non possunt, concl. 36. n. 2.

AGGERES in Ripa fluminis facere cultibet est permittum, ob agrosu suorum defensionem, prout etiam bastredum, archas, & alia munimenta, concl. 79. n. 1.

Aggeres quis facere potest in suo, iuxta flumen, dummodo navigatio, vel cursus aquae non impediatur, ibi n. 2.

Aggeres, seu munimenta quis facere potest aduersus aquam publici fluminis pro sui praedij defensione; dummodo id in alterius iniuriam, & in consilio Principe non fiat, ibi n. 3.

Extende procedo, quod etiam in littore cultibet ea facere licet; dummodo navigatio, vel cursus aquae, etiam in torrente non impediatur ibi n. 4.

Aggeres facere non licet praeterea de praedio, quod curius studium immutaretur, quia utilitas, privata est postpondenda publice, conclus. 25. num. 5.

AGGRESSOR ille praesumitur, quod expectat in aliquo loco, & postea cum alio pugnat, conclus. 80. n. 1. & ibi ratio.

Et talis ille praesumitur qui tempore risu melius erat armatus, ibi n. 2.

Item talis ille praesumitur, qui est robustior, & in exercitio armorum magis versatus, conclus. 80. num. 3.

Sed quis talis censetur, quando nullus rixatum sit mortuus? sine quando alter eorum sit mortuus, distingue, vti in concl. 80. n. 4.

Aggressor cum telonio tenetur de homicidio, nisi illud fuerit consummatum, ibi n. 5.

Et talis quis esse praetenditur, quando stat, & non se retrahit a rixa; at secus si se retraheret, quia tunc malum animum habere non praesumeretur ibi n. 6.

Et illius iuramento non est standum super eo, quod scilicet animum occidendi non habuerit, ibi n. 6.

Contrarium sub n. 7.

Licet animus occidendi ex gladij, & loci vulneris qualitate praesumatur. Ultra quod in dubio semper contra aggressorem est iudicandum, ibidem.

Et quod aggressor debeat probare, quod non animo occidendi fuerit aggressus, vide ibi num. 7.

Contrarium licet ibidem sub n. 7. ubi habetur

solum iuramentum sufficere, sed prima opinio magis placeat Auctori, ibidem.

Et qua pena sit puniendus diligue, vti in conclus. nu. 8.

Est puniendus si aliquem multorum hominum occiderit retro, quos se inuicem posuit, vt praeservaretur, ibi n. 9.

Declaratur id procedere, quoad aggressum, vt ibidem.

Aggressor si timens aggressorem ponat se retro alios homines, quorum aliquis fuerit percussus non est puniendus, nisi dolose, & data opera id fecerit, vt alijs eorum occideretur, conclus. 80. nu. 9.

Et in discrimine vite, postea potest licet suum aggressorem interficere, ibi n. 10.

Sed si aggressorem ambigenter interficiat potest, & extraordinaria, & non ordinaria est puniendus, ibi n. 11.

Et ille aggressus, qui prius fuerit percussus, licet leuiter, si aduersarius se percussit modum excedendo, a pena excusatur, quia id ad sui defensionem fecisse dicitur, ibi n. 12.

Aggressionis armis, an possit impunè ab aggressore percuti, & occidi, vide in concl. 80. num. 12. & ibi ratio.

AGNATIO est nomen iuris, & per virilem sexum contrahitur; Vnde Agnati sunt, qui per sexus virilis personas cognitione iuncti sunt, quasi à Patre Cognati, veluti Frater eodem Patre natus, Frater Filius, Neposque ex eo, conclus. 81. nu. 1.

Agnatorum nomen generalius est, quam illud consanguineorum, quia consanguinei sunt inter se sanguine connexi, Agnati vero sunt per sexus viriles coniuncti, etiam si non sint consanguinei, ibi n. 2.

Et Agnati omnes dicuntur, & possunt esse Cognati, sed non e contra, ibi n. 3.

Agnatorum appellatione veniunt proximi consanguinei ex latere Patris, usque ad decimum gradum, secundum Ius Civile, conclus. 81. num. 3.

Agnationis parentela, quando probari debet incipiendum est à stirpe, id est à primo parente per gradus distictos, ibi n. 4.

Agnatio, Generatio, Posteri, & de genere, ac de cippo haec verba important, tam masculos, quam feminas, ibi n. 5.

Et Agnatorum aliqui conseruant, & sanguine habiles conseruare ius agnationis per se, & per eorum propagationem, & illi sunt Masculi; Alij vero sunt agnati, sed sunt inhabiles conseruare ius agnationis, & tales sunt feminae, conclus. 81. num. 5.

Agnatae dicuntur feminae nuptae extra familiam, & tantò magis viduae, ibi n. 6.

Sed agnati non dicuntur Filij famulae, & rui, conclus. 81. n. 6.

Agnationis ius amittit femina eo ipso, quod est nupta, ibi n. 6.

Et licet feminae non sint agnatae, possunt tamen fideicommissum in aliena agnatione conseruare, &

Et Materiarum.

re, ut illius bona in ea conferuntur, concl. 81. num. 6.

Item quidam agnatorum appellatione veniant feminæ, distingue, vt in concl. 81. n. 7. & 8. cum seqq.

Agnationis, & familiæ dignitas conseruatur per feminas, donec viuunt, ibi nu. 9.

Feminæ autem, vt agnatæ ad successionem admittantur vel ab ea excludantur, distingue prout in concl. 81. nn. 12.

Agnationis ratio non censetur habita à testatore nisi id expresserit, vel nisi vrgerent coniecturæ in contrarium, ibi nu. 12.

Contrarium, ibi nu. 13.

Et ratio illius conseruationis dicitur exclusiua, quando testator vocauit feminas, concl. 81. num. 14.

Extende id multo magis procedere, vt ibi n. 15. & 37.

Illius fauor non consideratur, quoties successio limitetur ad certum gradum, ibi n. 16.

Item illius conseruatio non censetur cõtemplatiua, ex eo solo, quod institutus sit agnatus, ibi num. 17.

Item, quando nulla fuit facta mentio masculinitatis, ibi n. 18.

Sed Animus illius conseruationis arguitur ex prædilectione masculinorum à testatore ostensa ibidem.

Et contemplata non censetur, ex vnico tantum substitutionis gradu, sed ex pluribus, concl. 81. num. 18.

Item considerata non censetur, quando testator hæredes extraneos instituit, & tunc per huiusmodi institutionem, feminæ non veniunt exclusæ ab illa hereditate agnati, ibi n. 20.

Et multo minus considerata præsumitur, quando testator vocauit spurios, & bastardos, ibi num. 21.

Agnati non dicuntur spurij, & bastardi, concl. 81. num. 22. & 84.

Agnatio, domus, familia, & parentela cum sint Verba Iuris, seu Civilia, quomodo distinguuntur à Verbis, Coniunctiuis, consanguineis, & Parentes, quæ sunt Verba Naturæ, seu significarum naturale habentia, vide in concl. 81. num. 24. & nu. 84.

Agnatio non conseruatur in filiis illegitimorum, etiam si ex legitimo matrimonio fuissent procreati, concl. 81. nu. 25. & ibi ratio assignatur. Sed agnati dicuntur filij legitimati, concl. 81. num. 26. & 83.

Et quando illi veniant in fideicommissio proximioribus relicto, vide ibi n. 27.

Sed illius conseruationis ratio non potest considerari, vbi agitur de successione matris, concl. 81. nu. 28.

Agnationis conseruandæ ratio excluditur à facultate alienandi institutus, seu substitutis à testatore concessa, ibi nu. 29.

Agnationis conseruandæ conclusura non sumitur ex qualitate substituti, qui sit de agnatione, ibi num. 30.

Et quando agnationis conseruandæ ratio non fuit habita in institutione, tunc præsumitur, quod neq; fuerit habita in substitutione, ibi nu. 31. & concl. 149. n. 20.

Vbi agnationis conseruandæ ratio non fuit habita nulla consideratio est facienda de exclusione feminarum, concl. 81. num. 32. & concl. 149. sub num. 20.

Fallit tamen, vt ibi n. 33.

Sed illius ratio præsumitur habita ex multiplicata expressione masculinitatis, ibi n. 34.

Contrarium habetur ibi nu. 35.

Sed tenendo primam opinionem extende, vt ibi num. 36.

Agnationis conseruandæ fauore solent plerumq; testatores alienationes prohibere, concl. 84. num. 2.

Et illius conseruationi prospexisse censetur testator, quando posuit descendentes in conditione, cum qualitate masculinitatis, concl. 81. num. 38.

Et quando ratione illius conseruationis fuerit prohibita alienatio filiis, tunc ea extenditur, quoque ad Nepotes, ibi nu. 39.

Contrarium, ibi nu. 40. cum seqq.

Illius fauore non sunt multiplicandæ substitutiones, ibidem in fine, & n. 48.

Et ea considerata censetur, si id expressè in testamento legatur, ibi n. 43.

Item considerata censetur, quando testator deuenit ad plures gradus substitutionum, concl. 81. nu. 44.

Veluti quoque considerata censetur, quando testator substituit posteror descendentes ex filiis masculis, ibi n. 45.

Illius conseruationis, quando ratio est habita, à testatore, id plurimum agnatos iuuat, ad faciendum eos ad fideicommissum admitti, concl. 81. num. 46.

Sed dicta ratio conseruandæ agnationis semper redditur potentior, quando statum ei suffragatur, ibi n. 47.

Et vt ea conseruetur præsumitur testatorem se, voluisse conformare cum statuto feminas excludente, ob masculos, ibi n. 48.

Agnationes familiarum cõseruari Reipublicæ intereß, concl. 144. sub n. 23.

Et statutum habens considerationem ad illam, dicitur fauorabile, & non odiosum, concl. 81. num. 49.

Sed si illius qualitas nõ verificetur, statuti dispositio non habet locum, ibidem.

Et ad hoc, vt illius ratio cõseruetur habita semper benigna interpretatio fieri debet, ibi n. 50.

Illius fauor ad eò dicitur causa fauorabilis, vt propterea dicatur potens ad tollendam legiti-
mam in totum, ibi n. 51.

Sed vbi illius ratio militat, id procedit, tñ in successione hereditatis alicuius femine, quàm etiam in successione alicuius masculi, concl. 81. num. 52.

Et ista agnationis conseruandæ ratio, nedum ex præfata, sed etiam tacita est sufficiens ad indu-

Index Conclusionum,

duccendum fideicommissum, si tamen ea tacita eliciatur ex testamento, & cum ea vrgentes, & non leues coniecturæ concurrant, concl. 81. num. 53. cum seqq.

Agnationis, aut calatæ, si fiat mentio generalis, ea restringitur ad lineam descendendum, non autem ad eam transversalem, ibi n. 56.

Declara tamen, & restringe, vt ibi num. 57. 58. & 59.

Agnati, quando descendentes, & transversales vocantur, semper id intelligendum erit salua gradus prerogatiua, ibi n. 60.

Extende duobus modis, vt ibi n. 61. & 62.

Et agnati proximitas respectu testatoris non potest dari, nisi ipso viuentē, ibi n. 63.

Agnati, quamuis succedere debeant salua gradus prerogatiua, nihilominus proximior potest, viam aperire remotiori, vt puta, quando ratificauit alienationem factam in remotiorem, ibi num. 64.

Et eorum agnatio est probanda in specie per gradus distinctos, quādo sit vocatio proximioris, sed quando agnatio est vocata in genere, tunc sufficit illam in genere probare, concl. 81. num. 65.

Item ea semper est probanda, etiam si de ea ex aduerso non opponatur, ibidem.

Agnatum aliquem esse, si constitatur eius Procurator, tamen illa confessio non præiudicat principali, ibidem.

Sed agnatio præsumitur, quando concurrat cognominis, & armorum identitas, & tunc onus probandi contrarium spectat ad aduersarium, ibi num. 66.

Agnationis nomen magis conseruatur, quando omnia bona testatoris penes vnum tantum vocatum existunt, quā si ea in plures personas diuidantur, ibi n. 67.

Et si in ea debent conseruari bona quā diu duret, tunc ea non sunt in aliqua parte distrahenda, ibi n. 68.

Item dicta ratio conseruandæ agnationis est habenda in restitutione dotis, in qua masculi semper sunt forminis preferendi, ibi n. 70.

Et illius ratio, quādo iure per testatorem habita, tunc debet intelligi in casu, in quo expressè fiat substitutioni locus, ibi n. 71.

Eta est solum attendenda in casibus, & personis expressis, ibi n. 72.

Item illa ratio restringitur vsque ad gradum, per statutum dispositum, & in casu solum à testatore contemplato, & non vltius, concl. 81. num. 73.

Agnati à statuto vocati, si non petant pupillo tutorem, tunc illi vti indigni ab eius successione excluduntur, ibidem.

Eteorum fides à statuto, & à lege censetur magis, contemplata in administratione tutelæ, quā aliorum, quia ob spem successionis diligenter plura alij administrant, ibi n. 74.

Agnatio nona, & ficta dicitur, quando testator vocet extraneum, cum onere assumendi cognomen familie testatoris, ibi n. 75.

Et quando ea est contemplata, id procedit solum actiue, respectu substitutorum, concl. 81. sub num. 78.

Et vt conseruetur, etiam consanguineus tantum succedit, cum vtrinq; coniuncto, quod alio casu non fieri, ibi n. 79.

Et causa filius agnationis conseruandæ, si non sit expressa, tunc verba (in infinitum) perpetuitatem non inducunt, sed secundum subiectam materiam restringuntur, ibi n. 80.

Agnati propriè illi dicuntur, qui per lineam masculinam descendunt, & sic filius dicitur agnatus Patri, ibi n. 81.

Et illorum appellatione in fideicommissis, etiam filij comprehenduntur, ibidem.

Sed tales non dicuntur filij, & descendentes per lineam masculinam ante natiuitatem, quia non entis nullæ sunt qualitates, ibi n. 82.

Agnatus non dicitur Mater, & Aui filio, & nepoti, ibi n. 81. & 87.

Agnationem Patris, & Aui, non autem matris, & Auiæ sequuntur filij, qui nascuntur, concl. 81. num. 81.

Sed bene agnata, & de familia dicitur soror, ex masculis nata, etiam si sit nupta, ibi n. 85.

Extende, vt ibi n. 86.

Agnati habent priuilegium in prælatione Emphyteutis finita generatione, veluti etiam in locatione, quamuis ad modicū tempus, quando tamen consuetudo vigeret, vt agnati in tali locatione præferantur, veluti regulariter fit in illa ad longum tempus, aliis fecus, ibi n. 88.

Sed an sit ei facienda relocatio pro eodem Caneone, quem solvebat primus inuestitus, aut pro eo, quod reperitur ab extraneo, vide concl. 85. num. 84. & 338. cum seqq.

Item illis competit prælatio in inuestitura de nouo obtinenda, etiam si non sint hæredes ultimi descendentes, sed sufficit, quod sint primi inuestiti, ad hoc, vt succedant in feudo antiquo pro se suisque hæredibus, & successoribus ob tento, ibi n. 89.

Agnatus ex pacto, & prouidentia vocatus in feudo succedit in illo, si quis illud propter delictū amittat excludi Fisco, & deliquente, concl. 81. num. 90. & 91.

Et succedens in feudo ex pacto, & prouidentia inuentarium conficere non tenetur, sicut filius, concl. 87. sub n. 40.

Potest repocare feudum nulliter alienatum, concl. 81. n. 92. & concl. 87. n. 61.

Sed quando feudum dicatur nulliter alienatum, vide ibidem.

Fallit, vt concl. 87. n. 74. & 75.

Agnatis est facienda oblatio feudi, vt possit alienari, concl. 81. n. 91. & concl. 87. n. 49.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 93. & 94. & concl. 87. n. 75.

Agnatio vna non potest per alteram diuersam conseruari, concl. 42. n. 94.

AGRICULTORES, & Emptores rei sterilis nullo modo suum laborem consumptum, in reducenda illa re ad fertilitatem perdere debent,

Et Materiarum.

hant, concl. 85, num. 330. & 332.

Et illi licet sint foris non debent tamen prohiberi partem fructuum ad eos spectantem a Cinitate extrahere, & ad proprias domos alportare, concl. 111. nu. 26.

Restringe tamen, vt ibi n. 27.

Ad Agricultores recurri solet super facto alluionis, & Agriculture, concl. 94. sub nu. 30.

AGRICULTURA dicitur ab Agricola, qui est agrorum cultor, & ea in se multas consolationes, & delectationes habet, & precipue nobilitatem conseruat, concl. 82. n. 1. & ibi affectus exemplum Cincinatis, & nu. 6.

Et illius laudes, & utilitates quæ sint, vide in concl. 82. nu. 2.

Illa in iure est valde preiudicata; nam boues, & alia destinata pro Agricultura agrorum non possunt in executione capi, & capta debent restituere, ibi nu. 3.

Extende, vt ibi n. 4.

Declarat, vt ibi nu. 5.

Agri fertiles multo plus offerunt, quam acceperunt, concl. 42. n. 357.

AGRIMENSORES iurare debent in presentia partium, vel partibus vocatis de fidelitate seruanda, concl. 38. nu. 55.

Alcor per quot actus possit dici talis, vide conclus. 48. nu. 60.

ALEXANDRINA Constitutio fuit adinuenta ad reprimendam litigantium audaciam, inter quos, siue etiam litis Procuratores, si aliqua verberatio contingat, tunc id ex causa litis fieri præsumitur, concl. 83. nu. 1.

Et id eo magis procederet, quando vulnus causa litis illarum fuisse probaretur, ibidem.

Secus autem si alia causa vulnorum, siue homicidij appareret, quia tunc causa litis non præsumeretur, & qui diceret rixam, seu delictum ex causa litis processisse, illud probare teneretur, ibi num. 2.

Contrarium, vt ibi nu. 3. & 4.

Et illa constitutio nedum sibi vendicat locum in eo, qui verberauit Procuratorem litis vertentis in Curia, sed etiam extra Curiam, quando illur occasione litis accesserat, concl. 83. nu. 5. & ibi ratio assignatur.

Et semper tamquam fauorabilis venit extendenda, ibi nu. 5.

Et illa habet locum, non solum in verberante Procuratorem, sed etiam testem, vel Iudicem, aliis existentes in Curia non essent tuti, & sic libertas ipsius Curie impederetur, quod esset valde absurdum, ibi n. 6.

Extende, vt ibi nu. 7.

Sed hoc constitutio non est locus per leuem offensam, & nisi offensa sit dolosa, coocl. 83. num. 8.

Item illi non est locus, si iniuria verbis, vel facto illata non fuerit secuta ex causa litis, concl. 83. num. 9.

Et in dubio offensio attribuitur cause, cui magis adaptatur, & sic semper ea ex noua causa erit præiudicanda, ibi nu. 10.

Alexandrinæ constitutionis poena non est applicanda parti, sed Fisco; quia non fauorem patris offensæ, sed illum Republicæ respicit, ibi num. 11.

Fallit tamen, vt ibi nu. 12.

Ista constitutio non ligat extra Romanam Curiam, nisi tamen lis penderet in Curia, quia tunc offendens extra illa illius poena afficiendus veniret, ibi n. 13.

Contrarium, quod nempe ea extendatur ad totum statum Ecclesiasticum, vide ibi n. 14.

ALIENATIO est omnis actus per quem Dominium transfertur, concl. 84. n. 1.

Et licet sit permixta omnibus de iure communi tamen plerumque illius prohibitio fieri solet a testatore, ob fauorem conferendam agnationis, ne homines temporum, ac aduersæ fortunæ iniuria mendicare eogantur, ibi n. 2.

Item illius prohibitio, licet respectu grauati dicatur odiosa, respectu tamen agnationis in genere dicitur fauorabilis, veluti idem dicitur, de fideicommissis, ibidem.

Et talis prohibitio duplex reperitur in iure; altera expressa hominis; altera verò tacita legis, ibi nu. 3.

Licet tamen dicta prohibitio legis æquiparetur illi hominis, ibidem.

Expressa testatoris, ea dicitur, quando testator alienationem expressè prohibet, aut indefinitè, siue ad tempus. Tacita verò legis ea est, quæ oritur ex coniectura mente testatoris, ve quando lex interpretatur, & prohibet, vt neque transactio, tempore intra quod fuit prohibitæ alienatio, ea post illud censetur permixta, ibi num. 4.

Et illæ duæ prohibitiones adeo in iure valent, vt alienatio in vim illarum omnino prohibita censetur, etiam in casibus aliis a iure permixtis, ibi nu. 5.

Sed istius prohibitio duplex, vt tollatur, opus est duplicem permissionem interuenire, coocl. 84. num. 5.

Et illa prohibitio expressa hominis reddit actum a principio ipso iure nullum, quod secus est in tacita, ibi nu. 6.

Item dicta prohibitio, aut solet fieri in perpetuum; aut solet limitari ratione temporis, seu ratione consensus aliquorum, concl. 84. ou. 6. vbi exemplificatur.

Sed alienare potest institutus bona liberè, si moriantur illi, quorum consensus requirebatur, ibi num. 6.

Declarat tamen id procedere, quando sumus in simplici prohibitione expressa hominis; secus verò si concurreret etiam illa tacita legis, quia tunc vna cessante, altera remanet, concl. 84. num. 7.

Et alienatio prohibita vsque ad certum tempus, post illud non censetur permixta, immò intra illud censetur etiam prohibita legitime alienatio, ibi sub nu. 7. & vide concl. 142. num. 17. & 18.

Illius prohibitio tacita per fideicommissum induta

Index Conclusionum,

- dicta non tollitur per tacitam permissionem, resultantem ex prohibitionem de non alienando intra certum tempus, ibi sub nu. 7.
- Et prohibitio hominis si concurrat cum ealegis, tunc translatio Domini impeditur, nec eo casu potest fieri alienatio in casibus aliis à lure permissis, ibi nu. 8.
- Fallit tamen, vt ibi dicto nu. 8.
- Et quando alienatio restringatur ad illam, quæ contingit facto hominis, & non legis, vide ibi nu. 9. remissiuè.
- Illius prohibitio expressa fideicommissum inducit, non tamen restrictum ad personas nominatas, ibi nu. 10.
- Et isto casu secundum fideicommissum non regulatur à primo, ibidem.
- Et illa restricta ad certas personas, an ad alias extendi debeat, vide ibi nu. 11. eum seqq.
- Alienandi prohibitio, quando non stat consecutiue, sed de per se principaliter, tunc importat fideicommissum à precedenti separatum, & sic iuxta illud tunc non regulatur, ibi nu. 14.
- Et quando illius prohibitio veniat consecutiue ad fideicommissum in casu mortis, ad illud magis corroborandum, vide conclus. 84. num. 12. & 15.
- Et talis prohibitio, etiam si esset vestita ab illa, causa, nempe (vt bona conferuntur in familia) nihilominus fideicommissum illud stare dicitur ad maiorem firmitatem primi, ibi nu. 16.
- Fallit tamen in simplici prohibitionem alienandi, quæ nec à persona, neque à causa esset vestita, quia tunc nullo modo fideicommissum inducit, conclus. 167. nu. 133.
- Alienationis prohibitio, vt bona conferuntur in agnatione, licet famuletur substitutionibus precedentibus, & non faciat nouum fideicommissum oriri, ex ea tamen arguitur mentem testatoris esse, vt bona in agnatione conferuntur, & sic magis deliberatam illius voluntatem demonstrat, ibi nu. 17.
- Et illius prohibitio licet non inducat fideicommissum in casu contrauentionis, non expectata morte grauati, si sine Filijs (cum conditio negatiua vique ad tempus mortis verificari semper possit) non tamen obid tollitur, quo minus dicta prohibitio stet consecutiue ad maiorem firmitatem grauaminis granato iniuncti, conclus. 84. nu. 18.
- Declarat tamen, vt ibi nu. 19.
- Alienatio, seu contrauentio per grauatum facta; licet in alias personas, quam in vocatas tenet vsque quo purificata sit conditio fideicommissi in casu mortis, sine Filijs, concl. 84. nu. 10. & concl. 87. n. 32.
- Limita, vt ibi nu. 21.
- Sed talis prohibitio, ex verbis quantumvis generalibus concepta fideicommissum non inducit in casu mortis, quando in alia parte testamenti viue facta in dictum casum substituitur, conclus. 82. n. 22. & ibi assignatur ratio.
- Et prohibitio tacita non inducitur, vbi reperitur expressa, conclus. 84. n. 22.
- Alienata possunt per eundemmet alienantem reuocari, quando alienatio non tenuit, conclus. 84. num. 21.
- Alienatio potest prohiberi à testatore, vt hæres illi contraueniendo statim cadat à lure suo, ibi nu. 23. & ibi ratio assignatur.
- Sed quando huic prohibitioni est adiecta pœna, illi nunquam erit locus, nisi sequuta vera, & realiter traditio, conclus. 84. num. 24. & ibi ratio assignatur.
- Et alienatio autequam sequatur traditio ita perfectionem non recipit, vt quis isto casu ab illo contractu recedere non possit, conclus. 84. num. 24.
- Et si illius prohibitionem quis ignorat, & postea ignoranter alienet, tunc pœnam non incurrit; nec sufficit præsumpta scientia, quia requiritur certa, & specifica cum suis qualitatibus, & præsertim, quando ageretur de amissione lupis iam quæsitæ, ibi nu. 26.
- Sed alienans res hæreditarias præsumitur habuisse noticiam fideicommissi, & prohibitionis ibi nu. 27.
- Sed si ea sit facta ab aliquo Patre scienter contra prohibitionem testatoris, tunc statim à lure restitutionis cadit, & illico sit restitutio filio in casu alienationis vocato, conclus. 84. num. 28. & 32.
- Sed alienata bona petere volens, scientiam alienantis probare tenetur, ibi n. 29.
- Et si illa cum traditione scienter sit facta, tunc licet alienans rem tradidisset cum protestatione, seu salvo consensu Domini, nihilominus in commissum cadit, ibi n. 30.
- Alienatio ipsa nedum, sed etiam Alienationis tractatus potest à testatore prohiberi, conclus. 84. num. 35.
- Et tunc licet hæres tractatum non perficeret, sed statim ab eo penitentia ductus recederet; nihilominus à lure suo cecidisse diceretur; aliis hæres semper penitentiam allegare posset, ibi nu. 37.
- Fallit tamen, vt ibi n. 38.
- Sed nihil operatur, quando resoluitur; quia tunc perinde est ac si nunquam facta fuisset, conclus. 84. sub nu. 38.
- Contrarium habetur, ibi num. 39. vbi ratio assignatur.
- Sed licet quis nulliter alienet, tamen ex eius improbitate consequi commodum non debet, ibi sub nu. 39.
- Immo etiam si alienatio fiat causa recuperandæ pacis; nihilominus à pœna non excusatur, conclus. 84. n. 40.
- Sed postquam est facta non potest hæres redimendo alteri præiudicare, conclus. 84. sub n. 40.
- Alienationes in fraudem factæ, quando reuocari possunt, vide ibi sub n. 40.
- Alienatio, etsi fiat contra prohibitionem pœnalem, etiam si sustineatur, tamen pœna debetur, ibi nu. 41.
- Et facta in fraudem, quando renocari possit, vide ibi sub n. 40.

Et Materiarum.

Et quādo ea est prohibita; ac etiā illius attēctatio, tūc licet ex illa attēctatione illi, in cuius fauorē est prohibita alienatio nō legatur, nihilominus potest testator heredē suā hereditate priuare, si eius voluntati precesse non parauisset, ibi n. 44.

Contrarium, licet habeatur, ibi n. 46.

Concorda, vt ibidem.

Imō si eam prohibuit testator, & in euentum, alienationis alium vocauit, tunc nedum censetur eum prohibuisse alienationem validam, verum etiam illam de facto, ibi n. 47.

Erit multo magis procederet, quādo testator vltērius procedēdo de clarescit quācumq; alienationem sciendam irritam, & nullam, ibi n. 48.

Et talis prohibitio impedit fieri translationem Dominij in emptorem, ibi n. 50.

Contrarium, ibi n. 51.

Concorda, vt ibi n. 52. & 53.

Itē declara prout ibi n. 54. cū seq. & vide c. 87. n. 34.

Et illa cōtra duplicē prohibitionem facta, vt ipso iure nulla, nulli caducitatis effectū parit, ibi n. 55.

Imō illius prohibitio cōcepta per illas clausulas quocumq; modo, & quacumq; causā, continet etiam alienationem factam, per modum, subueniendi necessitatibus heredibus, ibi n. 56.

Sed illius prohibitio, facta in vltima voluntate, potētiore est ea facta inter viuos, ibi n. 57.

Alienans rem alienari prohibitam, per contractū statim à iure suo cadit, nec per redemptionem rei excusatur, ibi n. 59.

Secus esset, quādo aliquo modo consensus prohibentis concurreret, ibidem.

Alienatio facta ignoranti de re, fideicommissio subiecta, sed cōditionali, & non expresse alienari prohibita, tenet, & ex ea fit translatio Dominij, sed secuta cōditione postea resoluitur, ibi n. 60.

Et ubi non est expresse prohibita semper alienare viuentē tenet, ibidem.

Sed facta contra expresse prohibitionem nullo modo transfert Dominium, quia est à principio nulla, ibi n. 61.

Nunquā est nulla ipso iure, nisi fideicommissario rō lēte, & quādo est nulla potest alienās cōtra proprium factum venire. & rem alienatam reuocare, ibi n. 62. & ibi ratio assignatur.

Et prohibitio facta in testamēto impedit dominij translationē, sed ea facta in cōtractu, nullo modo ipsā translationē impedit, ibi n. 64. & c. 48. n. 84.

An alienatione prohibita, cōsecratur prohibita quocūq; legitime, vel Trebellianicę detractio, vide concl. 84. n. 65. & 66.

Alienans rem alienari prohibitam, si de euictione promittit, cum assecuratione, quod illa res esset ab omni fideicommissio libera, tunc ex iuramento pacti resultat obligatio ad omnia vana, & interesse, quādo res onerata reperitur, ibi n. 67.

Et prohibitio alienatione fauore certarum personarum, secuta alienatione, res alienata potest peti à non alienante vocato, ibi n. 70.

Sed si sit prohibita à testatore cum adiectione, quod in casu alienationis, res alienata ad proximiorē deueneret, & plures in eodē gradu vocati existerent, tunc inter eos maior natu prefer-

tur, conclus. 84. num. 71.

Sed si nascatur vnus in equali gradu, cū post mortē fideicommissentis, quā etiam plūtipiā alienationē, tunc ei dicta successio cōmunicabitur, nō vt ex tunc, sed vt ex nunc, ibidem.

Et talis prohibitio intelligitur facta, si grauius decesserit sine filiis, & non aliis, quia si illi extit non est vltērius querendum, ibi n. 72.

Extendē, vt ibi dictio n. 72.

Declarā, ibi sub eodē n. 72.

Et prohibitio si sit expresse adiecta in testamēto per viam, rationis sufficit ad inducendum liberū, & perpetuum fidei omni sum, licet secus, quādo prohibitio tacite subintelligeretur, ibi n. 73.

Alienanti prohibitio à Iudice facta impedit Dominij translationem, ibi n. 74.

Item alienatio facta contra pactū à testatore initum impedit Dominij translationē, & tūc alienās à cōmodo cōtractus cadere dicitur, ibi dē.

Prohibitio per testatorē facta de aliqua re alicui specialiter legata eius vita durāte nō alienanda, & cō. defuncto primo genitis, si sine liberis decesserit, addita clausula, quod dicta res de familia non exeat, translationem Dominij impedit, ibi n. 75.

Et alienationis prohibitio, aut est impersonalis, veluti quādo fit in re, aut est personalis, vt quādo heres sub nomine proprio alienare prohiberetur, ibidem.

Et illa personalis personā prohibet nō excedit, realis verō, seu impersonalis extenditur ad heredes, & posterōs, si tamen causa prohibitionis esset adiecta, veluti si diceretur, quā vult testator, vt de familia illa res nō exeat, siue ista verba fuisset per modū causę, & sic dispositiōe, nō autē enūciatiōe à testatore prolata, ibi sub n. 75.

Et quādo est realis extenditur, etiam ad alienationem legale, ibi sub n. 75.

Contrarium licet, vt ibidem in fin.

Et prohibita alienatio in forma generica, tunc censetur prohibita alienatio, tam inter viuos, quā in vltima voluntate, in personis non vocatis, nec in fideicommissio cōprehensas, ibi n. 76.

Fallit tamen, vt ibi dictio n. 76.

Et adeo est potens, vt propterea ea translationem Dominij impediāt, etiam si dicta alienatio esset iuramento vallata, ibi n. 77.

Extendē, vt ibi n. 78.

Si fiat de re alienati, phibita, cū à lege, quā ab homine, nullo modo valet, nec etiā ex causa necessarij ad modum tamē alia bona extenta, ibi n. 79.

Item illa bonorum de manialium, id est Fiscalium translationē Dominij nō operatur, cum ea sint à Principe alienari prohibita, ibi n. 81.

Alienare prohibitus non potest censum constituere, ibi n. 82. cum seqq.

Contrarium, ibi n. 85.

Concorda, vt ibi n. 86.

Sed fallit, quādo census impositio, fieret super fructibus, puta vnius domus, at secus si super domo ipsā, cum illius hypothea, ibi n. 88.

Alienationem veram nō importat clausula (ad habendum, vt ibi sub n. 85).

Alienatione prohibita, laico modo sūptio aliena-

H quonis

Index Conclusionum,

tionis vocabulo, censetur etiam prohibita hypothecca, concl. 84. n. 87. & 96.
 Sed illa prohibita non censetur prohibita tamen permutatio vñs, & godimenti, nec nō pignoratitio, quæ non dicuntur veræ alienationes, saltem ad effectum incurrandæ caducitatis, ibi n. 90.
 Contrarium, vt ibi n. 91.
 Et licet alienatio rei emphyteuticæ sit prohibita, possunt tamē melioramēta obligari, & hypothecari, quia ea ad hæredes, & successores spectant, finita Emphyteusi, absque eorum culpa, ibi n. 92. & concl. 87. n. 36.
 Sed ea prohibita nō potest fieri locatio ad longū tēpus, quia ea sapit naturā alienationis, ibi n. 93.
 Et id procedit non solum respectu directi Domini, verum etiam vñs, ibi n. 94.
 Et id eō magis procederet, vbi versaremur in re Ecclesiastica, & id fieret ex cōsuetudine loci, ibid.
 Item prohibita alienatione, censetur etiam prohibita venditio ad vitam concedētis facta, quia ea dicitur perpetua, ibi n. 95.
 Et alienatio vñs Domini ad longum tempus, vel ad vitam facta requirit solemnitates necessarias in alienatione rerum minorum, ibi n. 97.
 Item alienare prohibitus nō potest bona fidei cōmissio subiecta ad longū tempus locare, ibi n. 98.
 Et ista prohibitio, quādo est adiecta in locatione ad longū tēpus operatur nullitatē alienationis, sed caducitatē tamē nō causat, ibi n. 99. & 100.
 Sed ea facta propitiē non dicitur, quando est reseruatam directum Dominum, ibi n. 100.
 Alienari veluti sunt prohibita bona maioratui Hispaniæ subiecta, ita, & locarissecus autē si in Emphyteusim ad tres personas concedatur, quia tūc ea bona alienata nō dicuntur nam sola Emphyteusis perpetua vocatur alienatio, ibi n. 101.
 Alienare prohibitus non potest confiteri aliquid, quod ad alienandum tendat, ibi n. 102.
 Alienatione prohibita, censetur etiam prohibita repudiatio, concl. 84. n. 103.
 Item ea prohibita censetur quoque prohibita in Emphyteusim concessio, ibi n. 104.
 Intellige tamen de perpetua, non autem de temporalis; Item procedit largē loquendo, at scilicet quando lūcē proceditur, ibi n. 105.
 Fallit tamen primō in alienatione bonorum censualem, quorū alienatio tenetur, reseruatō tamen consensu, ibi n. 106. vbi ratio assignatur.
 Fallit secundō, si essemus in materia constitutionis vñs fructus super re fideicommissio subiecta, per quā rei alienatio facta nō cēsetur, ibi n. 107.
 Contrarium, quōd scilicet appellatione prohibitionis alienationis, censetur quoque prohibitiō vñs fructus, ibi n. 108.
 Sed illa prohibita, an censetur vere prohibita, quōq; vñs fructus cōsuetudine, vide ibi nu. 107. & 108. & 226. & 230.
 Alienare qui non potest, nec seruum potest manumittere, concl. 84. n. 109.
 Et prohibita alienatione, censetur etiam prohibita renunciatio, quia renunciare est aliud ius, quod quis habet, ac abdicare, concl. 84. n. 110.
 Epitilius appellatione comprehenditur etiam vñscapio, & p̄scriptio, concl. 84. n. 111.

Fallit tamen, vt ibi sub n. 112.
 Alienare prohibitus generaliter non prohibetur testamentum facere, ibi n. 113.
 Item prohibitus alienare, etiam ex decreto Principis; nō tamen prohibetur hæredem instituere Filium, quia alienatio per institutionem Filij dicitur necessaria, ibi n. 113.
 Extende, vt ibidem.
 Subextende, vt ibidem.
 Contrarium tenent alij ibid. n. 114. & 115.
 Concorda, vt ibi n. 116. & 117.
 Item talis modo alienare prohibitus non censetur impeditis donare, n. 118.
 Neq; impeditur legare, quia tunc legatū saltem sustinetur, quoad eius estimationem ibi n. 119.
 Alienandi facultas, si alicui sit data, tunc ille ex vi extensionis alienationē facere poterit, tū inter viuos, quā etiam in vltima voluntate, ibi n. 120.
 Et quod si fuerit data facultas disponendi? an intelligatur solum inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide ibidem n. 121. cum seqq.
 Et ea permessa, sine aliqua pōna, vtique non censetur per viam institutionis prohibita dispositio, ibi 124.
 Sed alienatio bonorum alienari prohibitorum, potest fieri pro eximendo se ipsum, vel filium & carceris, ibi n. 125. & concl. 87. n. 22.
 Extende idem procedere, vbi quis esset in aliqua naturali necessitate constitutus, veluti ob infirmitatem, vel ex causa liberis alendis, ibi n. 126.
 Declara tamen id procedere, quādo sumus in descendētib; a fideicommissō, aliās secūs, ibi n. 127.
 Itē si fiat a filio fideicommissō grauato de tot bonis quos importet eius Trebellianicū, seu legitimū, ille a iure suo non cadit, si tamē bona fidei, atsecūs si dolose, vel in fraudē fiat, ibi n. 128. c. 42. n. 42.1
 Fraus tamē, & malicia hoc casu nō p̄sumitur. ib.
 Fallit tamen, vt ibi n. 129.
 Alienata quādo sint impotanda in legitimā, vel non item, quando id debeat Index arbitrari, vide ibi n. 130.
 Sed si alienatio fiat ab hærede creditore, id p̄sumitur facere ad sibi satisfaciendam de eo, quod sibi debetur, ibi n. 131.
 Bonorū fideicommissō subiectiorū non cōceditur, nisi quatenus bona libera nō extēt, c. 154. n. 38.
 Sed alienari possunt bona fideicommissō subiecta pro dote danda, vel resistentia, quando tamen grauatus non haberet alia bona libera, & sic in subsidium, concl. 84. n. 132.
 Fallit tamen, vt ibi n. 133.
 Contrarium, vt ibi n. 134.
 Concorda, vt ibi n. 135.
 Immo extēde hanc secundā opinionē, ibi n. 136.
 Subextende, vt ibi n. 137.
 Item alienari possunt bona fideicommissō subiecta, ob donationem propter nuptias, ibi n. 138.
 Sed non illa data in dotem, aut donationem propter nuptias assignata, nisi in casibus à iure expressis, ibi n. 139.
 Alienari non possunt bona pro alimentis coniunctis personis destinata, nec de eis Dominum transierit, etiam si obligatus raserat sibi facultatem disponendi, concl. 89. n. 336.

Et Materiarum.

Alienari potest fundus dotalis, ob alimenta viri; non autem, ob eius excarcerationem, concl. 84. n. 140. & concl. 87. n. 19. & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 296.

Contrarium, vt ibi concl. 84. n. 141. & concl. 87. nu. 20. cum seqq.

Extende pluribus modis, & multis modis limita, vt ibi n. 21. cum seqq.

Alienatio rei fideicommissio subiectę potest fieri, per heredem grauatum, antequam vltos fructus percipiat, pro faciendis suis detractionibus concl. 84. n. 163.

Declarat tamen, vt ibi n. 169.

Extende, vt ibi n. 164.

Subextende duobus modis, vt ibi n. 165. & seqq. & concl. 42. n. 421.

Seu venditio portionis legitime, & Trebellianicę, quomodo sit probanda, ad effectum repetendi rem alienatam alienari prohibitam, vide, concl. 84. n. 166. in fin.

Alienatum debet imputari in legitimam, seu Trebellianicam, quatenus dictus detractionibus esset locus, concl. 84. n. 167.

Declarat tamen, vt ibi n. 168.

Alienasse si allegaret filius tot bona, quę solum eius legitimam importent, & sic prohibitioni, nõ contravenisse, illud probare tenetur, ibi n. 170.

Alienatio legitime facta non potest amplius ex alio superuenienti actu vitari, ibi n. 164.

Alienatio rei prohibita facta ab ignorante irrenocabiliter valet, & tunc fideicommissarius contra alienantem, vel eius heredem agit tantum ad pretium, ibi nu. 171.

Et id procedit tam in fideicommissario vniuersali, quam in particulari, nec non etiam in alienatione ex titulo lucrato se quita, ibidem.

Amplius procedere, sine ignorantia ex facto testatoris, siue alio modo proveniat, n. 172.

Sed in dubio semper ignorantia presumitur in acquirentem, & praesertim, quando verisimilitudo concurrat, ibi n. 173.

Item error in alienatione subesse praesumitur, si alienatio bonorum fideicommissio subiectorum fuerit facta, sine solemnitatibus iuris, ibi n. 174.

Declarat, quod ignorantia, si verisimiliter super lure controuerso vtrunq; contrahentem excusaret, quia ea illi ignorantie facti equiparatur, quinimmo data etiam scientia testamenti non ob id inferatur ad illam fideicommissi, seu aliorum qualitatum in testamento contentarum, ibi n. 175.

Contrarium, vt ibi n. 176.

Concordat, vt ibi n. 177.

Rursum concordat primam opinionem procedere, vt ibi n. 178.

Alienata si sint bona fideicommissio subiecta possunt reuocari a tertio possessore, etiā per remotiores descendentes, & consanguineos, licet proximiores adessent, si tamen dicti proximiores non declarauerunt se velle agere, ibi n. 179.

Et id adeo est verum, quod si bona grauati alienatis non fuisset ad implementum fideicommissi, eo casu fideicommissarius possit agere contra alienantem ad ipsius rei alienatę restitutionem, ibi n. 180.

Alienatione facta de re legata, quando dicatur extinctum legatum, vide concl. 89. nu. 337. cum seqq. & vide in Verbo legatum.

Alienationis prohibitionem si faciat testator, dādo etiā facultatē cuilibet vocatorum recuperandi bona alienata, tunc nedum impeditur translatio Domini, sed etiam repellitur alienas, vt indignus ad reuocationem rei alienatę, ibi n. 180.

Alienata bona, stante facultate reuocandi, quādo possint illi reuocare, qui postea nati, & concepti sunt, vide ibi n. 181. & seqq.

Si quis alienet rem alienari prohibitam siue si eius heredes postea efficiantur nõ soluēdo, tunc fideicommissarius poterit rem ab Emptore auocare, etiam si prohibitio esset tacita, ibi n. 183.

Et alienas nõ excusatur sub pretextu ignorantie prohibitionis alienationis, ab obligatione datorum, & interesse, si pro illis ex pacto expresso se obligasset, ibi n. 184.

Extende, quod vltra damnum, & interesse tenetur etiam de euictione, ex natura actionis empto, ibi n. 185.

Declarat, vt ibi n. 186.

Alienas rem alienari prohibita, pro recuperanda alia re fideicommissio patitur subiecta, & maioris conditionis, quam esset illa res vendita, non incidit in aliquam poenam, ibi n. 187.

Alienatio ea non dicitur, quę tendit ad hereditatis vtilitatem, ibidem.

Alienari prohibita possunt distrahi, vel vendi pro soluendis debitis prohibentis, ibi n. 188.

Declarat tamen, quod in huiusmodi alienationibus sunt necessariae solemnitates, ibi n. 189.

Subdeclarat, vt ibi sub n. 190.

Sed alienari prohibita non possunt vendi pro soluendis propriis debitis, ibi n. 191.

Alienatio fideicommissi facta ex causa solutionis rerum alieni hereditarij, vt sustineatur necesse est, quod nõ adsint alia bona libera, & quod cõstet pretium ex illis extractum verum fuisse in solutionem debiti hereditarij, ibi n. 192.

Alienari tamē nõ debet immobilia, quādo ad sunt mobilia, ex quibus debita solui possent, ibi n. 193.

Et id adeo est verum, vt si ab aliquo allegaretur nõ extare mobilia, & postea fuisset detectum contrarium, tunc dicta alienatio esset nulla, ibi n. 194.

Alienari non debet res magni valoris pro soluendo modico debito, ibi n. 195.

Sed ad hoc, vt alienatio sustineatur pro solutione debiti hereditarij opus est, quod creditores vrgant, ibi n. 196.

Contrarium tamen esset, vt ibi n. 197.

Alienatio prohibita per statutum non cõprehendit alienationem necessariam, ibi n. 198.

Extende id eõ magis procedere, quando alienatio esset per statutum ad publicā vtilitatē permissa, quia tunc valeret, etiam ad fauorē forēis emētis, nisi tamē aliud statutum adesset, quod prohiberet forensibus habere possessionem in alieno territorio, ibi n. 199.

Et alienatio, quādo est nulla, tunc nõ cõprehenditur sub statuto alienationē prohibētē, ibi n. 200.

Itē illius prohibitio nõ cõprehendit alienationem

Index Conclusionum,

tionis vocabulo, censetur etiam prohibita hypotheca, concl. 84. n. 87. & 96.
 Sed illa prohibita non censetur prohibita tamen permutatio usus, & godimenti, nec nō pignoratitio, quæ non dieuntur veræ alienationes, saltem ad effectum incur unde caducitatis, ibi n. 90.
 Contrarium, vt ibi n. 91.
 Et licet alienatio rei emphiteuticæ sit prohibita, possunt tamē melioramēta obligari, & hypothecari, quia ea ad hæredes, & successores spectant, finita Emphyteusi, absque eorum culpa, ibi n. 92. & concl. 87. n. 36.
 Sed ea prohibita nō potest fieri locatio ad longū tēpus, quia ea sapit naturā alienationis, ibi n. 93.
 Et id procedit non solum respectu directi Domini, verum etiam vtilis, ibi n. 94.
 Et id eō magis procederet, vbi versaremur in re Ecclesiastica, & id fieret ex cōsuetudine loci, ibid.
 Item prohibita alienatione, censetur etiam prohibita venditio ad vitam concedētis facta, quia ea dicitur perpetua, ibi n. 95.
 Et alienatio vtilis Domini ad longum tempus, vel ad vitam facta requirit solemnitates necessarias in alienatione rerum minorum, ibi n. 97.
 Item alienare prohibitus nō potest bona fideicommissa subiecta ad longū tempus locare, ibi n. 98.
 Et illa prohibitiō, quādo est adiecta in locatione ad longū tēpus operatur nullitatē alienationis, sed caducitatē tamē nō causat, ibi n. 99. & 100.
 Sed ea facta propriè non dicitur, quando est reseruatum directum Dominium, ibi n. 100.
 Alienari veluti sunt prohibita bona maioratui Hispaniæ subiecta, ita, & locariseolus autē si in Emphyteusim ad tres personas concedatur, quia tūc ea bona alienata nō dieuntur, nam sola Emphyteusis perpetua vocatur alienatio, ibi n. 101.
 Alienare prohibitus non potest consiteri aliquid, quod ad alienandum tendat, ibi n. 102.
 Alienatione prohibita, censetur etiam prohibita repudiatio, concl. 84. n. 103.
 Item ea prohibita censetur quoque prohibita in Emphyteusim concessio, ibi n. 104.
 Intellige tamen de perpetua, non autem de temporalis; Item procedit largè loquendo, ac secus quando strictè proceditur, ibi n. 105.
 Fallit tamen primò in alienatione bonorum censualem, quorū alienatio tenet, reseruatō tamen consensu, ibi n. 106. vbi ratio assignatur.
 Fallit secundò, si effemus in materia constitutionis usus fructus super re fideicommissio subiecta, per quā rei alienatio facta nō cēsetur, ibi n. 107.
 Contrarium, quod scilicet appellatiōe prohibitionis alienationis, censetur quoque prohibitus usus fructus, ibi n. 108.
 Sed illa prohibita, an censetur vere prohibita, quoque usus fructus constituitur, vide ibi nu. 107. & 108. & 226. & 230.
 Alienare qui non potest, nec seruam potest manumittere, concl. 84. n. 109.
 Et prohibita alienatione, censetur etiam prohibita renunciatio, quia renunciare est aliud ius, quod quis habet, ac abdicare, concl. 84. n. 110.
 Et illius appellatiōe comprehenditur etiam vscapio, & præscriptio, concl. 84. n. 111.

Fallit tamen, vt ibi sub n. 112.
 Alienare prohibitus generaliter non prohibetur testamentum facere, ibi n. 113.
 Item prohibitus alienare, etiam ex decreto Principis, nō tamen prohibetur heredem instituere Filium, quia alienatio per institutionem Filij dicitur necessaria, ibi n. 113.
 Extende, vt ibidem.
 Subextende, vt ibidem.
 Contrarium tenent alij ibid. n. 114. & 115.
 Concorda, vt ibi n. 116. & 117.
 Item talis modo alienare prohibitus non censetur impeditus donare, n. 118.
 Nec impeditur legare, quia tunc legatū saltem sustinetur, quoad eius extinctionem, ibi n. 119.
 Alienandi facultas, si alicui sit data, tunc ille ex vi extensionis alienationē facere poterit, cā inter viuos, quā etiam in vltima voluntate, ibi n. 120.
 Et quid si fuerit data facultas disponendi? an intelligatur solum inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide ibidem, n. 121. cum seqq.
 Et ea permissa, sine aliqua pœna, utique non censetur per viam institutionis prohibita dispositio, ibi 124.
 Sed alienatio bonorum alienari prohibitorum, potest fieri pro eximendo fe ipsum, vel filium & carceribus, ibi n. 125. & concl. 87. n. 22.
 Extende idem procedere, vbi quis esset in aliqua naturali necessitate constitutus, veluti ob infirmitatem, vel ex causa liberos alendi, ibi n. 126.
 Declara tamen id procedere, quādo sumus in defectibus & fideicommissum tēre, aliās secus, ibi n. 127.
 Itē si fiat a filio fideicommissio grauato de tot bonis quæ importet eius Trebellanicus, seu legitimus, ille a iure suo non cadit, si tamē bona fideicommissi doloſe, vel in fraudē fiat, ibi n. 128. c. 42. n. 42.
 Fraus tamē, & malicia hoc casu nō præsumitur, ibi.
 Fallit tamen, vt ibi n. 129.
 Alienata quando sint impotanda in legitimā, vel non item, quando id debeat Iudex arbitrari, vide ibi n. 130.
 Sed si alienatio fiat ab herede creditore, id præsumitur facere ad sibi satisfaciendum de eo, quod sibi debetur, ibi n. 131.
 Bonorū fideicommissio subiectorū non cōceditur, nisi quatenus bona libera nō extēt, c. 154. n. 38.
 Sed alienari possunt bona fideicommissio subiecta pro dote danda, vel restituenda, quando tamen grauatus non haberet alia bona libera, & sic in subsidium, concl. 84. n. 132.
 Fallit tamen, vt ibi n. 133.
 Contrarium, vt ibi n. 134.
 Concorda, vt ibi n. 135.
 Immo extēde hanc secundā opinionē, ibi n. 136.
 Subextende, vt ibi n. 137.
 Item alienari possunt bona fideicommissio subiecta, ob donationem propter nuptias, ibi n. 138.
 Sed non illa data in dotem, aut donationem, propter nuptias assignata, nisi in casibus & iure expressis, ibi n. 139.
 Alienari non possunt bona pro alimentis coniunctæ personæ destinata, nec de eis Dominium transferretur, etiam si obligans raterasset sibi facultatem disponendi, concl. 89. n. 336.

Et Materiarum.

Alienari potest fundus dotalis, ob alimenta viri; non autem, ob eius excarcerationem, concl. 84. n. 140. & concl. 87. n. 19. & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 296.

Contrarium, vt ibi concl. 84. n. 141. & concl. 87. nu. 20. cum seqq.

Extende pluribus modis, & multis modis limita, vt ibi n. 21. cum seqq.

Alienatio rei fideicommissio subiectę potest fieri, per heredem grauatum, antequam illos fructus percipiet, pro faciendis suis detractionibus concl. 84. n. 163.

Declarata tamen, vt ibi n. 169.

Extende, vt ibi n. 164.

Subextende duobus modis, vt ibi n. 165. & seqq. & concl. 42. n. 421.

Seu venditio portionis legitimę, & Trebellianicę, quomodo sit probanda, ad effectum repetendi rem alienatam alienari prohibitam, vide, & concl. 84. n. 166. in fin.

Alienatum debet imputari in legitimam, seu Trebellianicam, quatenus dictis detractionibus esset locus, concl. 84. n. 167.

Declarata tamen, vt ibi n. 168.

Alienasse si allegaret filius tot bona, quę solum eius legitimam importent, & sic prohibitioni, nõ cõtrauennisse, illud probare tenetur, ibi n. 170.

Alienatio legitimę facta non potest amplius ex alio superuenienti actu vitari, ibi n. 164.

Alienatio rei prohibita facta ab ignorate irrenocabiliter valet, & tunc fideicommissarius contra alienantem, vel eius heredem agit tantum ad pretium, ibi nu. 171.

Et id procedit tam in fideicommissario Vniuersali, quam in particulari, nec non etiam in alienatione ex titulo iheratino sequuta, ibidem.

Amplius procedere, sine ignorantia ex factis testatoris, sine alio modo proueniat, n. 172.

Sed in dubio semper ignorantia presumitur in acquiescente, & presertim, quando verisimilitudo concurrit, ibi n. 173.

Item error in alienatione subesse presumitur, si alienatio bonorum fideicommissio subiectõrum fuerit facta, sine iolemnitatibus iuris, ibi n. 174.

Declarata, quod ignorantia, si versaremur super lure controuerso vtrunq; contrahentę excusaret, quia ea illi ignoratę facti equiparatur, quinimodõ data etiam scientia testamenti, non ob id inferatur ad illā fideicommissi, seu aliorum qualitatum in testamento contentarum, ibi n. 175.

Contrarium, vt ibi n. 176.

Concorda, vt ibi n. 177.

Rursum concordata primam opinionem procedere, vt ibi n. 178.

Alienata si sint bona fideicommissio subiecta possunt reuocari a tertio possessore, etiā per remotiores descendentes, & consanguineos, licet proximiores adestent, & tamen dicti proximiores non declararunt se velle agere, ibi n. 179.

Et id adeo est verum, quod si bona grauati alienantis nõ sufficeret ad implementũ fideicommissi, eo casu fideicommissarius posset agere cõtra alienantē ad ipsius rei alienantę restitutionem, ibi n. 180.

Alienatione facta de re legata, quādo dicatur extintum legatum, vide concl. 89. nu. 337. cum seqq. & vide in Verbo legatum.

Alienationis prohibitionē si faciat testator, dādo etiā facultatē cuilibet vocatorũ recuperādi bona alienata, tunc nedũ impeditur trāslatio Domini, sed etiam repellitur alienās, vt indignus a reuocatione rei alienatę, ibi n. 180.

Alienata bona, siante facultate renocandi, quādo possint illi reuocare, qui postea nati, & concepti sunt, vide ibi n. 181. & seqq.

Si quis alienet rem alienari prohibitam siue si eius heredes postea efficiantur nõ solnēdo, tũc fideicommissarius poterit nec ab Emptore auocare, etiam si prohibitio esset tacita, ibi n. 183.

Et alienās nõ excusatur sub pretextu ignorantię prohibitionis alienationis, ab obligatione datorũ, & interesse, si pro illis ex pacto expresso se obligasset, ibi n. 184.

Extende, quod ultra damnum, & interesse nonnetur etiam de euictione, ex natura actionis ex empto, ibi n. 185.

Declarata, vt ibi n. 186.

Alienans rem alienari prohibitā, pro recuperāda alia re fideicommissio patitur subiecta, & maioris conditionis, quān esset illa res vendita, non incidit in aliquam pœnam, ibi n. 187.

Alienatio ea non dicitur, quę tendit ad hereditatis utilitatem, ibidem.

Alienari prohibita possunt distrahi, vel vendi pro soluendis debitis prohibentis, ibi n. 188.

Declarata tamen, quod in huiusmodi alienationibus sunt necesse solumnitates, ibi n. 189.

Subdeclara, vt ibi sub n. 190.

Sed alienari prohibita non possunt vendi pro soluendis proprijs debitis, ibi n. 191.

Alienatio fideicommissi facta ex causa solutionis æris alieni hereditarij, vt sustineatur necesse est, quod nõ ad sint alia bona libera, & quod cõstet pretium ex illis extractum versum fuisse in solutionem debiti hereditarij, ibi n. 192.

Alienari tamē nõ debet immobilia, quādo ad sunt mobilia, ex quibus debita solui possent, ibi n. 193.

Et id adeo est verũ, vt si ab aliquo allegaretur nõ extare mobilia, & postea fuisset detectum contrarium, tunc dicta alienatio esset nulla, ibi n. 194.

Alienari non debet res magni valoris pro soluendo modico debito, ibi n. 195.

Sed ad hoc, vt alienatio sustineatur pro solutione debiti hereditarij opus est, quod creditores vtgeant, ibi 196.

Contrarium tamen esset, vt ibi n. 197.

Alienatio prohibita per statutum non cõprehendit alienationem necessariam, ibi n. 198.

Extende id eo magis procedere, quando alienatio esset per statutũ ad publicā utilitatē permissa, quia tunc valeret, etiam ad fauorē forēsis emētis, nisi tamē aliud statutũ ad esset, quod prohiberet forensibus habere possessionem in alieno territorio, ibi n. 199.

Et alienatio, quādo est nulla, tũc nõ cõprehenditur sub statuto alienationē prohibētē, ibi n. 200.

Itē illius prohibitio nõ cõprehendit alienationem

Index Conclusionum,

nem coactam, sed solum voluntariam, ibi n. 201
Et illa, quæ sit per viam retractus dicitur necessa-
ria, & non potest impediri per pactum de nõ a-
lienando re locatam, nec per prohibitionem aliena-
tionis factam in testamento, licet ea sit potentior
quam ea, quæ sit in contractu, ibidem.
Contrarium de alienatione facta per viam sub-
hastationis, habetur ibidem, n. 202.

Declarat, vt ibi n. 203. & seqq.

Sed alienationis prohibitio, in comprehensam alie-
nationem factam per viam subhastationis, vide
ibi n. 203. cum seqq.

Et alienatio, quando dicitur esse permessa ex causa
necessitatis, intelligendū est de ea, in qua quis co-
actus incidit, & nõ sponte illi se subiecit, ibi n. 204.

Facta ob delictum, licet dicatur fieri ob causam,
causa tamen illa dicitur voluntaria, & non nec-
essaria, ibidem.

Est tamen permessa ob causam paupertatis, seu e-
gestatis, quando alienans nihil haberet, vnde si-
bi subuenire posset, præter rem fideicommissum su-
biectam, ibi n. 205.

Et ægrotas, & paupertas quomodo inter se diffe-
rant, vide ibidem.

Et si illa fiat ob causam necessitatis, tunc necessitas
aliunde, quam per assertionem alienantis probari
debet, nisi adminicula concurrerent, ibi n. 206.

Et illa necessaria, in quo diffracta voluntaria, vi-
de ibi n. 207.

Et in alienatione, ob æ alienum necessaria tenetur
creditor se potiorum, & anteriorem ostendere,
secus vero in voluntaria, ibidem.

Sed illa, siue sit voluntaria, siue necessaria, tamen
laudem domino directo solui debet, ibi n. 208.

Et illa per subhastationem, licet videatur necessaria,
nihilominus, quando procedit ex facto, vel culpa
debitoris, qui obligauerat illa bona, postea per
subhastationem alienata, tunc dicta alienatio dicitur
voluntaria, quia habuit ortum a voluntate
debitoris, ibi n. 209.

Sed ea facta in vim pacti de affrancando dicitur
necessaria, & nõ voluntaria, concl. 84. n. 216. &
concl. 85. nu. 99.

Potest fieri per heredem pro restitutione, ac re-
paratione corporis hereditarii, concl. 84. n. 217.

Alienare non dicitur, nec incidit in penam alien-
antis qui fideiussit pro alienante, ibi n. 218.

Extende duobus modis, vt ibi n. 219. & 220.

Alienatio facta cum pacto affrancandi, est de sui
natura redimibilis, ibi n. 221.

Alienationis contractus, in eo opponatur pactum
de retrouendendo, inquit, quia illud pactum fa-
cit relinquere re in sua causa fideicommissi, & o-
peratur ac si res nunquam fuisset vendita, sequuta
tamen illius redemptione, ibi n. 222.

Declarat, vt ibi n. 223.

Alienationis consensiens antequam fideicommissum,
vel aliud ius esset sibi questum, quando dicatur a-
lienare, & cadat a iure auocandi bona fideicom-
missaria eueniēte fideicommissi, ibi n. 224. & 225.
Et alienari quando possit res pignoratæ per de-
bitorem, vide ibi n. 227. cum seqq.

Illud fideicommissi potest fieri pro alimentis ne-

cessariis, si tamen hæres sit de descendantibus
testatoris, ac secus si de extraneis, ibi n. 231.

Item potest fieri pro eximendo carceratum, etiam
si carceratio esset ex debito, ibi n. 232.

Sed alienatio non valet, nec Dominium trans-
ferat, etiam si iuramentum esset adiectum in eam, in
quo minor esset prohibitus alienare a testato-
re, ibi n. 235.

Extende, vt ibi n. 236. & 237. & ibi ratio assignat:
Et prohibita alienari in fisco non transeunt, oc-
cassione confiscationis sciendæ, ibi sub n. 235.

Alienandi prohibitio duplex intelligitur procedere
solum, quoad bona tantum, non autem, quoad
fructus, ibi n. 238.

Sed illa cessat, si duplex permissio alienandi con-
currat, ibi n. 239.

Et dicta prohibitio vni facta, quando ad alios ex-
tendatur distingue, vt in concl. 84. n. 240. & seqq.

Alienationis prohibitio alia est impersonalis, alia
personalis, alia personalissima, & alia realis, ibid.

Impersonalis est, quando non adicitur nomen, &
sit in rem, scilicet ne alienetur, vt in familia re-
maneant, tunc illa transit ad filios filiorum, ibi n. 240.

Sed personalis dicitur, quando hæres. vel legatari-
us sub nomine proprio alienare prohibetur, &
hæc nõ excedit personam, phibiti, ibi n. 241.

Personalissima ea est, quando diceretur ipse hæ-
res, etiam si sub nomine appellatus fieret, & hæc
pari modo personam non excedit, ibi sub n. 241.

Et realis dicitur, quando non est adiectum nomē, vel
quando hæres esset prohibitus cum causa adiec-
ta, veluti quando mandasset testator, vt de fa-
milia non exeat, ibi sub n. 241.

Licet alij aliter distinguant, vt ibi dicto n. 41.

Et tunc illa prohibitio facta a testatore de aliqua
re, ne exeat de familia, extenditur vsq; ad quar-
tum gradum, ibi n. 242.

Sed si iuerit prohibita in perpetuum, tunc ea in-
terpretatio est faciēda, ex qua perpetuitas in
omnes descendentes conseruetur, ibi n. 243.

Item quando est perpetua, tunc consensus præstis
alienationi rei prohibet alienari ab his solum,
qui sunt in rerum natura nõ sufficit, ad eam aliena-
tionem validandam, sed consensus quorumcumq;
vocatorum erit necessarius, ibi n. 244.

Extende, vt ibi n. 245.

Fallit, vt ibi n. 246.

Et illa prohibitio facta filiis, & non alijs, tunc ad
alios non se extendit, ibi n. 247.

Item prohibitio facta intra certum tempus, vltra
illud non est porrigenda, ibidem.

Contrarium, vt ibi n. 248.

Concordat, vt ibi n. 249.

Et licet prohibitio sit nominatim facta, tamen si
testator adiecerit, quod volebat suas res in fa-
milia sua permanere, vel de genere suo nõ exi-
re, tunc ad heredem hæredis extenditur, ibi n. 250.

Et ibi ratio assignatur.

Et illa tali modo facta fauore familie censetur
realis, & sic ad posterum transitoria, ibi n. 250.

Sed si illi prohibitioni testator adiecerit penam
in personam hæredis, nullo modo afficiet hæ-
redem hæredis, concl. 84. nu. 251.

Et Materialiarum.

Et si illa sit facta heredibus institutis, & substitutis, uti personalis non inducit fideicommissum in his, qui non sunt in conditione positi, ibid. n. 272.

Alienare prohibitus a testatore extra familiam, vel descendentes, tamen poterit ex testamento transferre in eum, qui alias esset sibi ab intestato successurus, dato etiam, quod non esset de familia, concl. 84. nu. 253.

Alienationis prohibitio hoc modo facta, ut scilicet ea extra illos de domo, siue familia non fiat, censetur facta favore familiæ, ut bona conferuentur in ea, concl. 84. nu. 254.

Et eo casu, si postea concedatur inter eos de familia, tunc non regulatur secundum fideicommissum familiæ relictum, nec ordo successus acceditur, sed sit et rem remanere in familia, ibid. nu. 255.

Sed si alienatio permittatur a testatore inter eos de familia, & non inter alios, tunc fideicommissum inductum non censetur, ibid. nu. 256.

Alienare prohibitus extra familiam, & deinde dentes masculos, dicitur contravenire influendo sorores, immo filias proprias, concl. 84. nu. 258.

Et alienationis prohibitio extra familiam, vel gratiam relinquendi in familia, siue nominatio plurium personarum vocatarum, sunt termini inter se diffidentes, ut ibi, nu. 259.

Alienandi licentia si fit data a testatore in aliquas personas, tunc alienatio sustinebitur si sit facta ab heredibus ex dictis personis, concl. 84. nu. 259.

Ita permittitur inter collibertos legatarios, si fiat in vnum ex eis sustinebitur, ibid. nu. 260.

Et quando est prohibita in certum genus personarum sustinebitur, si ille, in quem alienatio est facta, sit paratus subire eam qualitatem, ob quam alienatio permittitur, concl. 84. n. 261.

Et si est prohibita extra familiam, & non superius nisi vnus in ea, tunc ille vendere poterit, ibi n. 264.

Et illa alienatio rei prohibet alienari facta in familia tenet, quando simpliciter fuit relicta familiæ, secus vero, quando vocatis sub certo modo, ibi num. 265.

Alienatio si prohibeatur a testatore, cum expressione causæ, ne quia volebat, quod bona remaneret in suis descendantibus, operatur, ut in fideicommissio comprehendatur nepotes, & alij descendentes, ibi nu. 266.

Alienandi prohibitio licet extendatur in infinitum, etiam per mille generationes, ad tam habet locum solummodo exultantibus masculis descendentibus ipsius testatoris, non autem in non suis, ibi n. 267.

Alienari prohibita extra familiam, in fideicommissum transire non possunt, ibi n. 268.

Sed alienata semel extra familiam semper alienabilia remanent, ibidem.

Alienationis prohibitio non extenditur ad bona, post prohibitionem acquisita, nec ad præteritos contractus, nec minus ad ea, quæ præscriptione acquisita iure, ibi n. 269. ubi ratio assignatur.

Si alienandi licentia petatur a grauato, & in ea fiat mentio heredum, tunc erit intelligenda de heredibus sanguinis, non autem de extraneis, si tamen verba licentiæ non repugnent, ibi n. 271.

Ita talis licentia restricta ad filios, & descendentes

non porrigitur ad extraneos, ibi n. 272.

Sed huiusmodi facultas concessa in Instrum. entotransactionis inter Emphiteutas factæ, intelligitur strictè secundum naturam Emphiteutis, & non ultra, ibi n. 273.

Ita facultas data pro dote intelligitur etiam pro lucro dotis, ibidem.

Et si sit concessa licentia alienandi plures petias terre, tunc ea etiam intelligitur concessa de vna tantum, sed non de pluribus in gratia concessis, ibi n. 274.

Alienandi facultas si sit data respectu summe maioris potest fieri alienatio in summa minori, sed non e contra, ibidem.

Contrarium, quod scilicet Alienatio in vnum casum permittitur non possit fieri in alium maiorem, vel minorem, ibi nu. 275.

Et talis facultas data alicui personæ, alteri cedi non potest, ibi n. 276.

Imò si illa permittatur in familia in casu necessitatis, tunc si alienatio fiat in remotiore valida erit, quia sufficit, quod in vno de familia sequatur, ibi n. 277.

Extende, quod ex huiusmodi licentia clare dignoscitur testator noluisse fideicommissum inducere, quia si hoc voluisset, utique eos de familia ordine successus vocasset, ibi n. 278.

Sed si prohibitio alienationis erit facta sine causa conseruationis honorum in agnatione, eo casu etiam in remotiorem fieri poterit, ibi n. 279.

Imò alienatio, quando est concessa poterit fieri etiam in præiudicium vocati, ibi n. 280.

Alienandi facultas concessa in iure iura primo acquirenti per clausulam (quibus voluerit) ceteris, & non alijs data censetur, ibidem.

Alienatio non potest fieri in præiudicium filiorum, quando res esset de iure natura ad extraneos heredes non transitoria, & quando Pater esset stipulatus pro se, & filiis, ibi n. 291.

Alienandi facultas, quando est alicui concessa simpliciter, tunc ille potest ea liberè, & sine aliqua limitatione vtendummodo tamen alienatio fiat in casibus à iure permittis, & non alijs, ibi n. 282.

Et in certis casibus permittitur in alijs censetur prohibita, ibidem.

Extende, quod quando dicta facultas alienandi est concessa, tunc non potest reuocari, nisi à Principe superiori non recognoscens, & quando possit reuocari id procedere re integra, non autem post ius questum, ibi n. 283.

Imò illa superueniens alienationem iam factam validat, ibi n. 284.

Extende, ibi n. 285.

Et quando est concessa filio pro medietate, tunc idem importat, ac si fuisset concessa licentia alienandi totum, ibi nu. 287. & ibi ratio assignatur.

Alienatio si in vna parte testam. ei permittatur, & in alia prohibeatur, vitima dispositio erit attendenda, concl. 84. sub n. 287. & ibi ratio assignatur.

Alienare prohibitus si alienet partem rei, an cadat à toto, vel solum à parte alienata, est valde inter DD. controuersum, ut ibi n. 288. cum seqq.

Et qui potest partem alienare, poterit etiam alienare totum, si res commodè dimissionem non patitur, ibi n. 289.

Index Conclusionum,

Alienatio si sit facta per viam impositionis census, tunc cum ille sit quando cumq; predimibilis, ideo pœna caducitatis euitatur, ibi n. 291.

Alienans partem Emphiteusis non cadit à tota, concl. 84. n. 292.

Fallit tamen, vt ibi nu. 295. & 297.

Item alienans Emphiteusim sine consensu omnium condominorum ab Emphiteusi non cadit, nisi pro parte illius, cuius consensum non requisit, ibi n. 293.

Sed si sit facta ab hæredibus de re Emphiteotica, illi ex capite ignorantia & caducitate excusantur, census tamen decurfos soluendo, ibi num. 296.

Alienandi secundum, quando conceditur licentia; tunc illud sit francum, & ad scēmas transitorium, ibi n. 294.

Alienare expressè prohibitus partem suam, tunc non censetur prohibitus alienare eam, quam redemit, ibi n. 298.

Alienatio si fiat titulo lucratiuo, alienans in dubio censetur illud ius concedere, quod in re alienata habet; si verò fiat titulo oneroso, eo casu, quis uon præsumitur vendere ius tantum, quod habet, sed bene plenum ius transferre, censetur, ibi n. 299.

Alienationi rei suæ consensiens, cum clausula, sine præiudicio lurium suorum, censetur sibi reseruasse ius respectu pretij tantum, non autem in Dominij, ibi n. 300.

Alienationis prohibitio duplex magis dispositionem ampliat, & auget, conclus. 42. num. 520. & 574.

Et quando est prohibitio expressa facit impedire translationem Dominij, ex capite ignorantie per alienantem causatam, concl. 48. n. 84.

Alienationis prohibitio facta Filijs, ob conseruandam agnationem, extenditur etiam ad Nepotes, concl. 81. n. 39.

Contrarium, ibi n. 40. & seqq.

Alienandi prohibitio facta successoribus, semper extenditur ad vltimum gradum agnationis, concl. 81. n. 69.

ALIENATIO Rei Ecclesiæ non permittitur, nisi concurrant necessitas, vel euident vtilitas Ecclesiæ, & solemnitates in ipsa alienatione, non adhibeantur, concl. 85. n. 1.

Extende quòd his non concurrentibus ea non valeat, etiam si ex causa soluendi æris alieni fieret, ibidem.

Et ista alienatio rescindi potest Ecclesiæ volente, si non probetur vtilitas, quæ dicitur causa finalis illius alienationis, ibi n. 2.

Quando detegitur nulla, tunc Ecclesiæ potest rem cum fructibus repetere, sed emens tamen poterit recuperare pretium ab hæredibus alienantis, si ipse alienans non viueret, conclus. 85. num. 4. & seqq.

Et quando est facta sine solemnitatibus, tunc fructus veniunt restituendi à die alienationis, ibi nu. 10.

Extende, & limita, prout in Verbo Emptor, & ibi nu. 11. & 12.

Sed dictæ alienationis inualiditas, sine Ecclesiæ læsio per allegantem est probanda, concl. 85. num. 13.

Et non potest ab alio allegari, quàm ab eo in cuius fauorem dicta alienatio est nulla, concl. 85. num. 16.

Alienationi si velit stare Ecclesiæ, pars aduersa illa non poterit impugnare, sed ipsa illi quoq; stare cogetur, ibi nu. 17.

Fallit tamen in tribus casibus. vt ibi num. 18. cum seqq.

Et talis alienatio non permittitur absquæ causa, & solemnitate, sub eo prætextu, quòd res alienata fuisset eodem tempore acquisita Ecclesiæ, quia sufficit, quòd temporis momento in eius Dominio stetit, ibi nu. 21.

Contrarium ibi n. 22.

Concorda, vt ibi n. 23. & seqq.

Sed si sit facta pro maiori pretio, quàm res valeat, licet ad fauorem Ecclesiæ teneat, tamen potest Prælati ad fauorem Emptoris læsi bonam fidem agnoscere, & ab ea alienatione recedere, ibi nu. 28.

Item si fiat à Procuratore fines mandari excedente, erit nulla, ibi nu. 30. & 117.

Extende, vt ibi nu. 51.

Et talis alienatio, vtra co-sensum Conuentus, vel Congregationis Generalis, requirit etiam tractatum, qui alienationem præcedere debet ibi nu. 32. & ratio, nu. 36.

Et illa fœda de rebus Monachorum Sancti Benedicti duos, vel tres tractatus, per duos dies ante, requirit, ibi nu. 33.

Contrarium tamen esset, quando auctoritas Patris intraueneret, quia tunc nec consensus, nec tractatus, nec minus solemnitates essent necessarie, ibi n. 34. & concl. 87. n. 9.

Et talis consensus, ac tractatus, ex lapsu triginta annorum interuenisse præsumitur, concl. 85. num. 35.

Sed ad hoc, vt sit valida non sufficit causa æris alieni, sed vltra illud, requiruntur etiam ceteræ duæ qualitates; nempe vtilitas, & solemnitas, ibi nu. 37.

Contrarium, ibi nu. 38.

Et si sit facta habita fide de pretio Dominium, non transfertur, ibi n. 40.

Extende primo, idem procedere in permutatione (vt puta) si fides haberetur de re in permutationem accipienda, ibi n. 41.

Extende secundò, etiam si interueniret beneplacitum Apostolicum, quia illud validat contractum, sed non transfert Dominium, concl. 85. num. 42.

Et in perpetuum facta non sustinetur, nisi ea ex priuilegio Pontificis concedatur, conclus. 85. num. 44.

Extende, quòd nec etiam sustineatur l-ctio ad longum tempus facta, ibi n. 45.

Fallit tamen in Emphiteusi solita concedi ad 29. annos ad renouandum, cum beneplacito Sedis Apostolicæ, quia ea transit ad quocumq; hæredes, & propterea t- alteri in perpetuum con-

Et Materiarum.

concedatur tunc erit absque beneplacito valida, concl. 85. nu. 46.

Sed quando admittitur à Papa, si in euidentem utilitatem, tunc non erit valida, nisi citato Episcopo, vel eius Procuratore, conclus. 85. num. 47.

Et facta inconsulto Episcopo non tenet, & alienans in penam Paulinæ incidit, quando ea fuit admissa à Papa, cum clausula, si in euidentem utilitatem, &c. concl. 85. nu. 48. & sub num. 49. ratio assignatur.

Extende primò id multò magis procedere, quòd in rescripto fuisset appolita clausula (vocatis vocandis) concl. 85. n. 50.

Et quid operetur dicta clausula, & quomodo intelligatur, vide ibi n. 51.

Extende secundò, quando esset etiam adiecta clausula (si tibi consulerit) ibi n. 52.

Et tunc, an requiratur informatio Iudicialis, an verò sufficiat ea extraiudicialis, distinguere, vt ibi nu. 53. cum seqq.

Limita primò non procedere, si alienatio ipsimet Episcopo fieret, quia tunc nil aliud necessarium esset, sed constitutioni id iubenti satisfactum diceretur, ibi n. 61.

Limita secundò nò procedere, si auctoritas Papæ interveniret, quia tunc consensus Prælati, vel Capituli Generalis, sine illius Præsidentis, vel Dissinctorum non esset necessarius, concl. 85. nu. 62. & concl. 87. nu. 9.

Imò licet fuerit concessa à Papa, cum illa clausula (si in euidentem utilitatem) nihilominus ea concessio non valebit, quòd Ecclesiæ, seu Prælati ipsi contractui stare nollet, sed quatenus ei tamquam utili stare vellet, tunc solemnitates essent necessariæ ibi n. 63.

Nisi sit necessaria, vel utilis, & utilitas sit clara, & indubitata, tunc beneplacitum Apostolicum in forma (si in euidentem, &c.) non suffragatur ibi nu. 63.

Non valet, nec dicitur facta in utilitatem Ecclesiæ, nisi sint specificata bona, quæ vendi debent, & nisi visis illis bonis per Iudices evidentes, ibi nu. 65.

Contrarium tamen esset, vt ibi nu. 66. & 114.

Extende illam secundam opinionem, vt ibi n. 67. & 113. & seqq.

Item facta à Prælato sine consensu Capituli non valet, sed est ipso Iure nulla, ibi n. 68.

Et ita facta de bonis Episcopatus requirit consensum Capituli, non vt personæ interessatæ, sed pro solemnitate, ibi n. 69.

Sed quòd requiratur etiam, ultra consensum expressum Capituli, tractatus, sigillatio atque subscriptio Capitularis, vide ibi n. 70.

Declaratamen, quòd facta ab Episcopo validatur, si ratificatio Capituli subsequatur, concl. 85. nu. 71.

Extende idem esse de consensu Rectoris, qui si interveniat, etiam post obtentum super alienatione rescriptum, sufficit, ibi nu. 72.

Et dicitur alienationi præsumitur consensum Rectoris, seu Capituli Generalis intervenisse, ex

cursum triginta annorum, concl. 85. nu. 72.

Item à Capitulo facta, sine Episcopi consensu non valet, ibi nu. 73.

Extende tribus modis, vt ibi n. 74. & seqq.

Item alienatio rei Ecclesiæ per Monachos facta, sine Episcopi auctoritate, non sustinetur, ibi nu. 76. & vide concl. 87. nu. 7. & seqq.

Sed facta à Guardiano, & Fratribus Capitulariter, & de licentia Generalis sustinetur, etiam sine consensu Episcopi, concl. 85. nu. 77. & vide concl. 87. nu. 7. cum seqq.

Alienationes factæ per Canonicos, vel Conventum, absente Præposito, vel Abbate item factæ ab Episcopo, sine consensu Capituli sustinentur, si sint utiles Ecclesiæ, concl. 85. num. 78. & sub num. 79. ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 80.

Alienationem confirmatam non fuisse utilem allegans, id probare tenetur, & præsertim si observantia subsecuta, per triginta annos extet, ibi num. 81.

Alienationis species dicitur transactio, & propterea in ea eadem solemnitates, quæ in alienatione, sunt necessariae, ibi nu. 82.

Declaratamen, vt ibi nu. 83. & seqq. & vide in Verbo Transactio.

Extende idem procedere in impositione census, vel eius redemptione, in translatione Canonis, in Affranchatione, in Emphyteusi, & in locatione, prout videre poteris in suis locis, & in dicta concl. 85. n. 85. cum pluribus seqq.

Et alienatio Patrimonii, ad cuius titulum quis fuit Ordinatus, non potest fieri, sine licentia Episcopi, ibi n. 90.

Declaratamen, vt ibidem, & n. 91.

Et illa, in qua est reservatum beneplacitum Apostolicum, cum clausula; Non aliàs, nec aliter, nec alio modo, tunc eo non obtento vitatur in totum, ibi n. 108. & n. 156. cum seqq.

Si fuerit facta de re Ecclesiæ in Emphyteusim, sed postea res fuerit data in perpetuum, tunc alienatio non sustinetur, saltem in perpetuum, ibi n. 109.

Fallit, vt ibi nu. 131.

Alienandi facultas, quando dubitatur, quomodo sit concessa, recurrit dum; est ad supplicationem non autem ad Instrumentum, ibi n. 110.

Alienatio corrumpit, nec confirmatio suffragatur, quando in gratia, si in Euidenti, fuerit dictum, quòd fieret specificatio bonorum, sed ea non fiat, ibi n. 111.

Et si fuerit facta sine causa, & defectus causæ probetur, tunc interpositio decreti super alienatione redditur nulla, ibi nu. 112.

Facta ultra facultatem concessam est nulla, quia limitata causa limitatum producit effectum, ibi num. 116.

Quando debet fieri ex causa utilitatis, tunc utilitas debet esse evidens, clara, & indubitata, ibi nu. 64. & 118.

Itè quando debet fieri ex causa necessitatis, tunc necessitas debet esse præcisæ, & aliunde, quam per Instrumentalem enunciationem, & par-

tium

Index Conclusionum,

tium assertionem venit probanda, conclus. 85. Snu. 118.

Si ab initio utilis appareat, postea nulla non redditur ex eo, quod pretium in illius utilitatem fuisse verum non probetur, concl. 85. n. 120.

Extende idem procedere, quando pretium illud fuit actualiter depositatum, ibid. n. 121.

Sed presumitur utilis Ecclesie ex confirmatione Executorum, & Commissariorum Apostolicorum, ibi. nu. 122.

Item presumitur utilis Ecclesie si debite solemnitates, & beneplacitum Apostolicum interuenierint, concl. 85. n. 123.

Et illam esse Ecclesie laesionem, laesionem, vel non euentem utilitatem probare tenetur, ibi nu. 124.

Item quando est confirmata, si Rector postea dicat causas fuisse falsas, ei onus probandi incumbit, concl. 85. n. 125.

Non presumitur utilis ex confirmatione, quando de contrario, & praesertim ex actorum inspectione appareret, ibid. nu. 126.

Item non presumitur utilis Ecclesie, quando fuit deuentum ad interpositionem decreti, sine maturata causae discussione, & cognitione, ibidem, nu. 127.

Secus autem, quando aliqua res esset alicui concessa pro maiori summa, quam in litatione, fuerit repertum, concl. 85. nu. 130.

Extende idem procedere, quando concessio est facta in perpetuum, pro illa quantitate, pro qua fieri solebat, quando ad tempus concedebatur, concl. 85. n. 131. & ibi ratio assignatur.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando Ecclesia tantum recepit, quantum dimisit, ibid. n. 132.

Extende quod neque dicitur utilis Ecclesie, quando Ecclesia dimitteret bona propria, habita fide de re sibi in cambium assignanda ibidem nu. 132.

Veluti neque dicitur utilis Ecclesie, quando esset facta de bonis Emphyteuticis, pro emendis liberis, quia potest esse, quod bona libera non essent valoris aequivalentis bonis Emphyteuticis, ibidem, nu. 133.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando fieret de aliqua domo ruinosa, quae tamen posset reparari cum parua impensa, ibidem n. 134.

Praesumitur bene utilis Ecclesie, ex sententia, data pro euenti utilitate vigore rescripti; Si in euentem &c. donec contrarium probetur, concl. 85. n. 135.

Sed probatio, quae fieri debet contra dictam Sententiam, & rem iudicam, ac obseruationem triginta annorum debet esse plena, & concludens, quia isto casu praesumptio non sufficeret, ibidem.

Item praesumitur utilis Ecclesie ex pacto, quod melioramenta redeant ad Ecclesiam finita linea, concl. 85. nu. 139.

Secus autem veniet dicendum, quando bona nunquam essent ad Ecclesiam reuersura, veluti quia locatio esset facta pro quibuscumque redditibus in perpetuum, ibidem, nu. 140.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando de tempore concessionis Ecclesia plus percipiebat quam a conductore faceret, concl. 85. n. 141.

Secus autem, quando liquido constaret, quod res fuerit concessa pro maiori summa, quam valeret, ibi nu. 142.

Non dicitur utilis Ecclesie, quando ex fructibus, abque ipsa alienatione, Ecclesie necessitati provideri posset, concl. 85. nu. 143.

Sed quando est iudicanda, an ea sit utilis Ecclesie, semper est habenda ratio fluminis vicini, & bannitorum accessus, concl. 85. n. 144.

Dicitur utilis Ecclesie, quando fieret census impositio pro extinguendo alio censu, pro quo maiori interesse Ecclesia grauabatur, concl. 85. nu. 145.

Item dicitur utilis Ecclesie, si a Capitulo imponeretur census pro sustinendis expensis, ibid. n. 146.

Veluti utilis Ecclesie diceretur, si fieret de vna petia Casalís, pro inuestiendi pretio in vna domo, ibid. nu. 147.

Item praesumitur utilis Ecclesie, & solemniter facta ex obseruantia triginta annorum, ibidem nu. 148.

Praesumitur facta ex iusta causa, si tempus ad id sufficiens fuerit elapsum, concl. 85. nu. 149.

Et licet in dubio praesumatur ex iusta causa, & pro validitate decreti in ea interpositi, tamen probatio defectus causae dicte alienationis in contrarium admittitur, & eo casu nullam interpositionem illius decreti quoque redderet, concl. 85. nu. 150. & prius nu. 115.

Sed ut iustificetur ex cursu temporis, tempus motae litis non subducitur, prout neque tempus vitae Praelati alienantis, ibi. nu. 151.

Imò ut iustificetur ex cursu temporis, tempora coniunguntur, ibi nu. 152.

Item ad hoc, ut illa praesumatur facta cum debitis solemnitatibus, an sufficiat tempus triginta annorum, vel requirantur septuaginta, distingue, ut ibi nu. 153.

In ea praesumitur interuenisse Beneplacitum Apostolicum ex cursu triginta annorum, & illud facit postea utilitatem arguere, & etiam iustam causam rei alienatae interuenisse, donec de contrario constet, ibi nu. 155.

Sed apparere potest iniusta, quoties titulus inuaidus exhiberetur, ibi nu. 156.

Et facta ex titulo inuaido, non valet, etiam si a Iudice fuisset confirmata, ibi nu. 157.

Alienatio rei Ecclesie ex obseruantia triginta annorum praesumitur facta cum Beneplacito Apostolico, etiam si dictum Beneplacitum non repariatur enunciatum, neque in concessionem referuatum, ibi nu. 158.

Extende, ut ibi nu. 159.

Subextende ibi nu. 160.

Fallit ut ibi, nu. 161.

Praesumitur facta cum Beneplacito Apostolico, ex cursu triginta annorum, dummodo tamen obseruanti fuerit per totum illud tempus continuata, & de ipsa obseruantia, ad hunc effectum certi-

Et Materialium.

certitudinaliter, & non præsumptiue constet; aliis ex eodem cursu temporis illæ duæ præsumptiones; nempe obseruantię, & confirmationis, non resisterent, ibi n. 162.

Sed sine Beneficatio Apostolica, ex cursu triginta annorum efficitur valida, si illam cum vtilitate Ecclesię factam fuisse appareat, ibi n. 163.

Sed illa, in qua Beneficium Apostolicum legitime, & non subreptitiue interuenit, non eget alijs solemnitatibus, quia illud eas supplet, licet tamen defectum causæ non suppleat, quamuis illius præsumptione inducat, ibi n. 164. & 165. Sed si fiat in consanguineos suspicio tollitur, seu purgatur ex cursu legitimi temporis, ibi n. 167.

Alienatio rei Ecclesię non potest heri à Prelato in consanguineos, ibi sub n. 167.

Fallit quinque modis, vt ibi n. 177. cum seqq. Et ideo non rescinditur ex eo solum, quod consanguineo fuerit facta, nisi etiam damnum evidens Ecclesię ex ea resultet, concl. 85. nu. 179. & 193.

Alienare potest Prelatus, etiam contra proprium Iuramentum, si alienatio Ecclesię sit utilis, ibi num. 180.

Alienata potest recuperare Prelatus, etiam si Iuramentum interuenierit, ibi n. 181.

Et sententia confirmatoria alienationis iusta, præsumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi nu. 185.

Alienationes rei Ecclesię in consanguineos factæ arguunt vehementem suspicionem, & potius in fraudem, quam in vtilitatem Ecclesię factę præsumuntur, ibi n. 192.

Alienare potest Prelatus in consanguineos fructus Beneficij, sibi ex parsimonia, etiam extenuando proprium victum, acqumitos, etiam si esset Regularis, ibi nu. 194.

Extendit duobus modis, vt ibi nu. 195. & 196.

Alienatio rei Ecclesię, quando dicitur fuisse male facta, tunc tempus vitę Prelati alienantis in præscriptione non computatur, ibi n. 197.

Contrarium, vt ibi n. 198.

Item quando illa facta cum Papa annullari que- ritur, tunc deducuntur tempora eiusdem Papę, ad effectum interrumpendę præscriptionis; non autem excludendę præsumptionis solennitatum, ibi nu. 199.

Contrarium, vt ibi nu. 200.

Et tunc dicitur utilis Ecclesię, quando fieret, vt à lite recederetur, ibi n. 201.

Declarat tamen, vt ibi n. 83. & 202.

Contrarium, vt ibi n. 84. & 203. & 204.

Licet secus in alienatione facta à minore, ibi num. 205.

Et illa facta à minore sustinetur, quando in spe vtilitas expectatur ibi n. 205.

Alienationes minorum, vt plurimum arbitrio Iudicis remittuntur, vt videat, si eis expediunt, nec ne, ibidem.

Et an id procedat in illis alienationibus solum, quę fiunt ex causā æris alieni, & sic necessitatis veleriam in illis, quę fiunt ex causā vtilitatis, vide ibi n. 206.

Alienatio, quando censetur facta ex causā necessitatis, aut ex illa vtilitatis, distingue, vt ibi num. 207.

Et si sit facta ex causā necessitatis illi statim qualemcumq; exitum habeat, dummodo alienatio fuerit vtiliter cepta, licet Ecclesię semper detur reitutio in integrum, quatenus non fuerit vtiliter contractum, excepto tamen eo casu, quando quadriennium esset lapsum, post obseruantiam illius contractus, per 40. annos, vt ibi n. 207. Sed quando est facta, causā vtilitatis, tunc vtilitas debet esse in principio, & in fine, ibi n. 208. Immo illius confirmatio Apostolica non sustinetur, si evidens vtilitas in ea expressa non iustificetur, ibi n. 209.

Et quando est facta ex causā necessitatis, tunc emptor tenetur probare pretium fuisse verum in causam enunciatam, & sic Ecclesię utilem, vt ibi nu. 210.

Facta pro extinguendo censu dicitur causā vtilitatis facta, & si probetur illud pretium fuisse verum in illius vtilitatem à principio, tunc amplius dicta alienatio non redditur nulla, si illud iterum non probetur, vt ibi n. 210.

Item alienatio rei minoris, si sit facta, ab aliquam causam determinatam, tunc emptor ventionem in illam causam probare tenetur, vt ibi num. 211.

Sed illa Ecclesię, quando est facta ex causā vtilitatis, tunc emptor nō tenetur probare pretiū in vtilitatem Ecclesię fuisse verum, ibi n. 212.

Contrarium, vt ibi nu. 213.

Et quando est inspiciendum, an ea sit utilis, vel damnosa, tunc tempus contractus Regulariter attenditur, ibi n. 217.

Sed si ea fieret, ob indigentiam Ecclesię, vt potest ad soluenda debita, tunc ad eam validandam, consideratur indigentia Ecclesię tempore contractus, quę potest esse vera, licet per aliquos dies prius pecunie extitissent, concl. 85. nu. 218.

Extendit id ad eodē esse verum, vt propterea, si postea res pretiosior fiat, Ecclesia non posset dici decepta, conclus. 85. num. 219. & ibi ratio assignatur.

Et illa facta ob bellum, vel similem calamitatem, & necessitatem, quando dicitur utilis Ecclesię, & sustinetur, vide ibi n. 219. & seqq.

Et si fiat non per viam permutationis, sed per eam emptionis ad æstimandam Ecclesię vtilitatem est habenda ratio pretij, quod loco rei succedit, non autem rei ex pretio emptę; nisi inter fratres fuisset Conuentum, quod ex pretio res emeretur, & in actu emptionis illud exbursaretur, vt ibi n. 223.

Sed si verō fieret illorum bonorum, in quibus Ecclesia directum Dominium non haberet, tunc illius est habenda ratio æstimationem deducendo, ibi n. 224.

Sed si diceretur esse Ecclesię damnosa, tunc est habenda ratio eorum, quę verisimiliter possunt contingere in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienatę, vt est ratio fluminis vicini, & hannonum accessus, ibi n. 227.

Et

Index Conclusionum,

Et non potest pobari esse illi damnosa ex redditibus fundorum vicinorum, nisi probentur fundi illi esse eiusdem bonitatis, & talis redditus, ibi num. 228.

Et illius alienationis utilitas, quando est probanda, tunc non solum habetur respectus valoris fructuum, sed etiam valoris rei, ibi n. 229.

Alienatio rei Ecclesie, in qua est reservatum Beneplacitum Apostolicum potest rescindi ante ipsius Beneplaciti consecutionem, ibid. concl. 85. n. 243.

Declara, vt ibidem.

Contrarium, vt ibi n. 247.

Contrarium tamen huic opinioni, vide ibi sub n. 248.

Alienatio rei Ecclesie nulliter confirmata Ecclesia stare non cogitur, sed est in eius electione an velit stare, vel ab eo contractu recedere, ibi num. 248. & seqq.

Item illi non cogitur stare Ecclesia, quando in ea non fuit reservatum Beneplacitum, & in petenda illius confirmatione nonus consensus Rectoris est necessarius, ibi n. 250.

Sed post obtentum Beneplacitum ea non potest rescindi per successorem in Beneficio, quando sit utilis, & quando Beneplacitum sit obtentum in vita predecessoris, qui alienationem fecit, concl. 85. n. 251.

Extende, quod illa facta de bonis Ecclesie reservata Beneplacito Sedis Apostolicę, cum clausula; dummodo in eundem, &c. post impetras a Papa literas, non potest amplius rescindi, licet adhuc de dicta eundem utilitate non constaret, ibi n. 252.

Sed si fuerit facta porrecta supplicatione, antea tamen presentationem assensus Apostolici, & postea supplicatio fuerit expedita per Verbum, fiat, an eo casu possit alienatio revocari, vide ibi n. 253.

Et quando pendet solum ab illa forma, seu conditione, si in eundem, &c. videtur impleta, & per consequens, amplius non est locus pœnitentię, concl. 85. n. 254.

Secus verò, quando confirmatio non solum penderet ab utilitate Ecclesie, verum etiam a consensu alicuius, vt puta Abbatis, & similibus, ibi n. 255. vbi ratio assignatur.

Facta cum clausula salvo Beneplacito, & cum altera, Et non alias, nec aliter, nec alio modo, si ea non tenet, tunc possessio non dicitur vacans, sed ad ipsum alienantem, reddit cum omni iure, ibi num. 260.

Item facta cum alia salvo Beneplacito evanescit, quando breue non fuit expeditum, & Papa, qui supplicatione signavit mortuus fuerit, quia tunc solemnitatem deficere videtur, concl. 85. num. 262.

Extende idem procedere, si Beneplacitum fuerit expeditum, sed post mortem concedentis non fuerit presentatum infra annum a die obitus illius, ibi n. 263.

Potest tamen fieri sine solemnitatibus, si res sit solita alienari, ibi n. 266.

Alienabilis res semel effecta semper absque solemnitate talis censetur, ibi n. 267.

Et alienari solita dicitur res, quando precessit vna locatio solemniter, vel due minus solemniter cum spacio quadraginta annorum, ibi n. 268.

Sed ad hoc, vt alienari solita dicatur res Ecclesie, id aliunde, quam per assertionem partis probandum venit, ibi d. 276.

Item, vt res alienari solita dicatur, tunc locationes debent esse uniformes, sed non eisdem personis factę, quia tunc haberentur pro vna tantum, ibi n. 277.

Sed alienari solita cum pacto, quod non transeant ad hæredes extraneos, tunc non possunt ab Ecclesia vendi cum pacto, quod ad extraneos vadant, nisi solemnitates necessarię concurrant, ob alterationem illius soliti, concl. 85. num. 279.

Extende, ibi sub num. 280.

Et licet res Ecclesie alienari sit solita, sine solemnitatibus; nihilominus id non procedit, nisi cum evidenti utilitate Ecclesie fieret, concl. 85. num. 283.

Et ad considerandam utilitatem Ecclesie in alienatione bonorum alienari solitorum, attenditur tempus ultimi contractus, non autem primi, ibi n. 284.

Alienatio alicuius terrę, sine prædij exigui valoris potest fieri ab Ecclesia, a quęque solemnitate, & Beneplacito Apostolico, ibi n. 286.

Et id procedit etiam, si talis alienatio non esset utilis in principio, & tantò magis, quando appareret de causa primaria utilitatis a principio, veluti, quia bona erant sterilia, ibi n. 287.

Sed si postea apparet, quod bona essent fertilia, tunc contractus non esset nullus, sed Ecclesie restitutio in integrum datur, concl. 85. num. 287.

Alienatio rei Ecclesie esset ab initio nulla, quando a principio causa primaria utilitatis non extitit, ibidem.

Alienatio rei Ecclesie sustinetur ex utilitate putativa, quando est servata forma a iure requisita; aliis secus, ibi n. 288.

Alienatio alicuius terrę parum Ecclesie fructificantis, quando sit non habet locum pœna in constitutione Paulina apposta, concl. 85. num. 289.

Alienari possunt bona parum Ecclesie fructificantia, vt ad culturam reducantur, Paulina constitutione non obstante, ibi n. 291.

Item causa necessitatis alimentorum, dicta Paulina non obstante, ibi n. 291.

Alienatio si fit eundem Ecclesie utilis, tunc non attenditur subreptio, ibi n. 292.

Item alienari possunt bona Ecclesie, quando essent difficilis recuperationis, etiam inconsulto Summo Pontifice, ibi n. 294.

Item quando esset incerta, & incognita, etiam inconsulto Summo Pontifice, ibi n. 295.

Veluti contingit, quando sunt res inutiles, Ecclesieq; onerosę, absque necessariis solemnitatibus, ibi n. 296.

Ex-

Et Materiarum.

Extende id procedere, etiam si Prelatus iurasset nunquam alienare, quia nihilominus dicto Inamento non obstante dicta bona distrhai possunt, ibi n. 297.

Sed illa potest fieri de re Ecclesie in Papam, absque alijs solemnitatibus, quia eius auctoritas defectu solemnitatis supplet, ibi n. 298. & cōcl. 87. n. 11.

Extende id procedere, ut ibi dicto n. 11.

Et illa facta Papæ, tamquam cum persona priuata, operatur, ut res non Sedi Apostolica, sed ipsi Papæ ut personæ priuæ acquiratur, cōcl. 85. n. 301.

Alienari potest à Prelato res in feudum non solita seruatis seruandis, si ipse non iurasset inconsulto Romano Pontifici alienari, ibi n. 302.

Et facta à Prelato sine consensu Capituli causam præscribendi emptoribus præbet, sed si Ecclesia lædatur restituenda veniret, ibi n. 303.

Et quando ea fieri debet, tunc Capitulum à Prelato vocatur, sed absentes à Capitulo non sunt necessarij expectandi, & sic sufficit, quod præsentēs tantum cum Prelato alienent, ibi n. 304. & 316.

Et quando dicta alienatio rei de mensa Capituli valeat, absque solemnitatibus, vide ibi n. 305.

Sed ea facta ab vna Ecclesia particulari alteri Ecclesie particulari valet, absque solemnitatibus, cum finis prohibitionis non alienandis bonis Ecclesie fuerit in consulendo indemnitate Ecclesie Vniuersalis, ibi n. 306. & cōcl. 87. n. 38.

Contrarium, ibi n. 307. & cōcl. 87. n. 38.

Concorda, ibi dicta cōcl. 85. n. 308.

Alienatio quando fuit nulla, etiam si sit secunda traditio; tamen ex ea non censetur translatum, Dominium, ibi n. 309.

Et quando est valide facta, sed nondum secuta traditio, tunc quis iure suo non priuatur, quia ex tali alienatione, absque rei traditione Dominium non transfertur, ibi n. 310.

Et licet sit facta de rebus Ecclesie sine solemnitate, tamen tertius non potest dicere de nullitate contractus, ibi n. 312.

Et illa in casibus, in quibus non requirit solemnitates, requirit tamen tractatum, circa alienationem ipsorum bonorum, ibi n. 313.

Extende, quod ultra tractatum, requirit etiam nominationem omnium Capitularium sciendam per Guardianum, & Fratres Capitulariter, & de licentia Generalis congregatos, ibi n. 316.

Et prædicta procedunt, etiam si alienatio fieret in euidentem utilitatem Ecclesie, nisi beneplacitum Apostolicum interveniat, cum illud, tunc omnia prædicta suppleat, ibi n. 317. & 318.

Alienari non potest, absque solemnitate res mensæ Ecclesie incorporata, ibi n. 323.

Extende idem procedere in rebus Confraternitatis, & Hospitalis, auctoritate Episcoporum fundatis, ibi n. 324 & cōcl. 87. n. 10. & 118.

Et illa bonorum mensæ Episcopalis, etiam separata, ab illa Capituli, non potest fieri, absque consensu Capituli, licet quando euidentis utilitas probaretur, defectus illius consensus non obstat, conclus. 85. num. 325.

Et talis consensus Capituli, tunc non requiritur, uti personæ interessatæ; sed solum pro solemnitate, cōcl. 85. num. 326.

Alienatio non potest fieri de re Ecclesie alienari solita, quando causa primæ concessionis cessaret, nisi tamen concurrant solemnitates, ibi n. 328.

Item de re Ecclesie alienari solita, non potest fieri sine solemnitatibus, quod de tempore primæ concessionis Ecclesia erat Diues, nunc vero depauperata reperiretur, quia tunc dictam rem pro se retinere debet, ibi n. 331.

Licet tamen talis retentio non debeat esse cum alterius iactura, ibi n. 332.

Res Ecclesie infuedari solita masculis, non potest concedi feminis alterando solitum, nisi id ex magna causa sequatur, veluti ob meritum recipientis, ibi nu. 333.

Sed si fiat alienatio bonorum Ecclesie propter merita alicuius, tunc illa sunt probanda aliunde, quam ex attestacione alienantis, & illa merita, debent esse ratione obsequiorum præstitorum Ecclesie, ibi n. 334.

Et propterea videmus, quod prohibitio alienationis, non comprehendit eam, quæ fit ob benemerita, cōcl. 85. n. 335.

Sed quomodo id procedat, vide ibidem.

Alienata si sit res Ecclesie, cum conditione, quod alienari non possit, tunc ea non potest sine solemnitatibus de nouo concedi, ibi n. 336.

Alienari non potest sine solemnitate res Ecclesie, quando non adeit vera consuetudo infuedandi, ibi num. 337.

Alienatio si sit de nouo facienda de re Ecclesie ad culturam redacta, veluti ob mortem alicuius innestiti, tunc agnatus illius inuestiri erit in inuestitura præferendus, pro eodem pretio, quod inuenitur ab extraneo, non autem pro eo antiquo, ibi n. 338.

Declarat tamen, ut ibi n. 339. cum seqq.

Alienare non dicitur Ecclesia relocando bona successorum primi inuestiti, sed bene alienatio, nem iam factam continuare, ibi n. 342.

Alienationis bonorum, & rerum Ecclesie prohibitio, necdum intelligitur de ea, quæ est apta ad translationem Domini, & sic de stricta, sed etiam de largissima, per quam aliquod ius Ecclesie auferatur, ibi n. 343.

ALIENATIO rei minoris, ut valeat in primis subsistētia causæ erit necessaria, ut puta, quod ea fiat ob eam alienum, siue ob euidentem utilitatem, secundo ut res minus damnosa vendatur, tertio ut solemnitates necessarie concurrant, cōcl. 86. n. 2.

Extende id in titulum esse verum, ut si vnum ex illis tribus deficiat, decretum quoque iudicis corrumpere dicatur, ibi n. 3.

Et an sit permissa ob eam alienam tantum, vel etiam alia causa sufficiat, vide ibi n. 4. & 5. & cōcl. 67. n. 6.

Sed non potest fieri ex sola causa eris alieni, nisi etiam id creditor petat, & de hoc valde quoque insister, cōcl. 86. n. 7.

Et ut valeat iudex debet adhibere plenam cognitionem causæ, cōcl. 85. n. 7.

Et si sine alienationis prohibitio solum fauere, & commodum minoris respicit, & non alterius personæ, & propterea Tutor, & fideiusor de euictione tenetur, cōcl. 86. n. 35.

Et

Index Conclusionum,

Et ut valeat, Tutoris auctoritas est necessaria, ibi num. 39.

Quādo est faciēda de stabilibus minoris, ex statu Urbis requiritur deputatio alterius Curatoris specialis, ibi n. 40.

Fallit tamen attentata iuris communis dispositione, concl. 86. n. 41. & vide in Verbo Minor, & in Verbo Proximiore, & n. 41. cum seqq.

Immo, quando est faciēda, requiritur etiam, modus, scilicet, ut res minus damosa vendatur & diligens discussio causae fiat, conclus. 86. num. 44.

Item, ut valeat requiritur etiam Decretum Iudicis, & aliae iuris solemnitates, quibus deficientibus contractus crit nullus, ibi num. 65. & n. 66. ratio assignatur.

Extende, ut ibi n. 71.

Fallit duobus modis, & ibi n. 72. & 73.

Si fiat à Pupillo sine causae cognitione, & Iudicis decreto, potest inde rem alienatam vna cum fructibus ab emptore vindicare, restituito tamen per eum pretio, in ipsius utilitatem verso, concl. 86. n. 74. & 91.

Sed si pecunie in utilitatem minoris non fuerint versae, nulla obligatio, nec etiam conscientia eas restituere tenebitur, concl. 86. n. 75.

Alienatio rei si fiat à Tutore, vel Curatore, sine decreto, & solemnitatibus, ipse Tutor de evictione tenetur, & eò magis si ipsum, bona propria, ad suos haeredes obligant, concl. 86. num. 76.

Quando possint bona Filij per Patrem, sine solemnitate, & Iudicis Decreto alienari, vide, latè in Verbo Pater, & in concl. 86. n. 78. cum seqq. & praesertim, n. 89. & 90.

Alienatio rei minoris non potest fieri sine solemnitatibus, & Iudicis Decreto, etiam si sit utilis ipsi minori, ibi n. 91.

Et ea etiam utilis minori, quando non valet, res alienata, vna cum fructibus restituenda venit, restituito tamen pretio in utilitatem minoris verso, concl. 86. n. 91. & prius n. 74.

Et isto casu potest emptor retinere rem, donec sibi pretium solvatur, etiam si ipse emptor esset in mala fide, ibi num. 92. & 93.

Contrarium, ut ibi n. 94.

Alienari non potest res minoris, etiam si esset sterilis, & nullius fructus, vel minori non afferret commodum, neq; in commodum, nisi interueniat Iudicis Decretum, concl. 86. n. 95.

Alienatio rei minoris est valida, quando illa res damnum tantum ei afferbat, vel quando ferus, & usus superaret bonorum fructus, si tamen Decretum Iudicis praecedat, conclus. 86. num. 95.

Alienare non potest mater pro Marito civiliter, pro ere alieno carcerato, nisi solemnitatibus adhibitis, concl. 86. n. 121.

Fallit tamen duobus modis, ut ibi num. 122. & 123.

Alienare, vel se obligare non potest Mater pro Filio, sine solemnitatibus, ibi n. 124.

Fallit, ut ibi num. 125.

Contrarium, ibi n. 126. & in multis seqq. latè discussurum hac materia, & vide etiam in Verbo Pater.

Alienari possunt fructus, & aliae res minoris, quae seruando seruari non possunt, sine solemnitatibus, interueniente tamen Tutoris auctoritate, concl. 86. n. 188. & n. 203.

Secus est in immobilibus, vel mobilibus praetiosis, & quae seruando seruari possunt, quorum alienatio solemnitates statuti requirit, concl. 86. num. 188. & 203. & vide concl. 56. n. 77.

Alienatio à Tutore sine solemnitatibus facta, in fraudem minoris facta praesumitur, concl. 88. num. 204.

Et rei minoris, vel Ecclesiae, quando est facta, alienatio, ex causa voluntaria, & utilitatis, tunc emptor non tenetur probare versionem in utilitatem, secus verò si alienatio sit facta ex causa necessitatis, concl. 86. num. 207. & 209. cum seqq.

Sed quando sit ex causa necessitatis, tunc emptor debet esse sollicitus, ut pretium in causam emendam convertatur, conclus. 86. num. 207. & seqq.

Secus quando sit ex mandato Auctoris, vel legis, quia tunc solemnitates non requirit, ibi n. 214. ubi exemplificatur.

Contrarium, ut ibi n. 211.

Alienandi facultas in genere data non tollit solemnitates in distractione bonorum minoris necessarias, ibi n. 216.

Sed quando sit alienatio de illis minoris, quae facile, ob Tyrannos amitti possent, non sunt necessariae illis casu solemnitates, conclus. 86. num. 217.

Item quando sit alicuius molestini, ob aquarum inundationem facile perderetur solemnitates non sunt necessariae, ibi n. 218.

Illae verò rerum Vniuersitatis requirunt solemnitates statuti, prout alienatio rei minoris, concl. 86. n. 225.

Et ut illa rei minoris, sine solemnitatibus teneat, eius utilitas consideratur, non in augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo, concl. 86. num. 229.

Quando est nulla ex defectu solemnitarum potest quandoq; transferri possessio, at scetus si sit nullus, ex defectu consensus, conclus. 86. num. 239. & 249.

Alienare prohibitus vnam rem, non censetur prohibitus illius fructus distrahere, conclus. 86. num. 245.

Rei minoris, quando est facta sine causa, vel cum causa falsa non sustinetur, immò minori restitucio aduersus eam conceditur, ibi n. 249.

ALIENATIO de bonis minorum fieri potest, si fuerit nupta aliqua puella, & maritus noluerit edotem in bonis stabilibus recipere, concl. 87. num. 1.

Et ratio est, quia ea ex causa necessaria censetur permitti, concl. 87. n. 2.

Immo abq; solemnitatibus facta sustinetur, si minor factus maior, per quinquenium tacuerit, quia

Et Materiarum.

quia tunc tacendo confirmatur, concl. 86. nu. 247. & concl. 87. u. 3.

Fallit tamen, vt dixi in Verbo Minor, & dicta, concl. 86. num. 248. cum seqq. & conclus. 87. num. 4. cum seqq.

Ille vero rei Ecclesie, nec etiam per Episcopum, absque consensu Superioris fieri potest, conclus. 133. n. 147.

Bonorum Monasterij sustinetur, quando Prior loco Abbatis interuenit, concl. 87. nu. 7.

Et in dubio in tali alienatione per Monasterium facta, presumitur omnes Monachi conuocati, nisi de contrario constet, conclus. 87. num. 8.

Item ea facta per Monachos absente Abbate, sustinetur, si fiat cum auctoritate Episcopi, & multo magis, si cum illa Papæ, conclus. 87. num. 9.

Alienatio bonorum facta ab aliquo, tamquam Tutore, vel Curatore sustinetur, si de Tutela, vel cura appareat, aliis fecis, quamuis etiam Decretum, & cursus temporis interuenisset, ibi num. 12.

Item sustinetur, si erit pupillo utilis, & de utilitate fuerit cum iuramento Tutoris iudicialiter assecuratum, ibi n. 13.

Et facta per debitorem, ante contractum debitum sustinetur, nec possunt bona alienata per creditorem reuocari, nisi fraus, & malitia substat, concl. 87. n. 14.

Alienatio, siue solutio facta ab hærede, ad fauorem secundi creditoris, sustinetur, si bona fide, & non dolo malo fuerit facta, neque propterea poterit ab anteriore creditore reuocari, ibi num. 15.

Facta per Vxorem constante Matrimonio efficitur valida, si morte Mariti Matrimonium dissoluitur, aliis non fuit sustinetur, dum Matrimonium durat, ibi n. 16.

Et ea bonorum dotalium ex quibus causis sustinetur, vide in concl. 84. nu. 139. cum seqq. & in concl. 87. n. 17. cum seqq.

Alienari non possunt à Marito catenæ, annuli, gemæ, torques, & similes res, nisi requisitæ sollemnitates adhibeantur, & nisi mulier postquam semel consensus elapso intervallo biennij de nouo consensum præstet, & Maritus tantum in bonis retineat, vt indemnitati mulieris consulere possit, ibi n. 18.

Alienari potest fundus dotalis, nedum pro necessitate famis, sed etiam pro alijs indigentis putata, ob bellum, siue redemptionem captiuorum, aut personæ conseruationem; dummodo tamen Maritus proprio vicio huiusmodi necessitatem non perquisierit, ibi n. 20.

Alienatio fundi dotalis facta infia Vxore ipsi Vxori non præiudicat, ibi n. 29. Sed talis alienatio fundi dotalis nulliter facta, quando ratificata censetur, vide ibi n. 29.

Alienatio bonorum fideicommissio subiectorum tenet, vita alienantis tantum durante, ibi n. 32. Fallit, vt ibi n. 33.

Sed si prohibeatur per pactum, illud tamen trā-

sactionem Domini non impedit, nisi esset aditum, quod in euentum contrarij alienatio nulla fieret, ibi n. 33.

Alienandi prohibitio tacita legis dicitur, quando lex consilij grauato, vt non alienet, ibi n. 34.

Er quando est facienda illa de bonis fideicommissio subiectis, quæ forma sit seruanda, vide ibi num. 35. remissuè.

Alienari possunt generaliter bona Ecclesiastica, ex iusta causa, ibi n. 37.

Amplius multo magis procedere, quando alienatio esset facta ab vna Ecclesia alteri Ecclesie, ibi n. 36. & concl. 87. n. 38.

In alienatione rei feudalis, vel Emphyteuticæ, quando assensus Domini sit necessarius, vide late in Verbo Assensus, & concl. 154.

Ille feudi potest fieri, etiam sine consensu directi Domini, n. 39.

Declara tamen, vt ibi n. 40. cum seqq. & vide in Verbo feudum.

Alienari possunt feuda iuxta consuetudinem Franciæ, sine consensu Domini, quia ea dicuntur Patrimonia Vassalorum, ibi n. 43.

Ille alienatio feudi est permissa, sine consensu Domini, in augmentum ipsius feudi, ibi num. 44.

Item in proximum immediatè successurum ea potest fieri per Patrem de feudo nouo, & multo magis cum assensu vni ex Filijs prælegari, ibi num. 45.

Alienari potest feudum in comprehensos in inuestitura, etiam sine consensu directi Domini, & non reseruato illius beneplacito; dummodo tamen aliter Conuentum in inuestitura non reperitur, ibi nu. 46.

Itē alienari potest feudum, ob necessitatem famis, vel aliam Vrgentem, quando aliter Vassallo, vel liberis, siue Vxoris vitæ periculo subueniri non possit, ibi n. 47.

Eodē modo quoque est permissa pro solutione debitorum, quando ea tamē sunt necessaria, veluti pro constituendis dotibus, & pro subuentione aliarum necessitatum propriæ domus, vel Decretis Ducalibus, ibi n. 48.

Sed illa etiam concurrente licentia, & necessitate fieri non debet, quando bona allodialia extant, ibi n. 49.

Et quando est facienda, tunc debet fieri illius oblatio, non solum proximioribus, sed etiam quibuscumque agnatis, ibidem.

Alienari potest feudum in causam dotis, vel aliarum necessitatum, si illius venditione consensus Domini concurrat; aliis fecis, quamuis Pater alia bona præter feudum non haberet, ibi num. 50.

Alienatio feudi, & Emphyteutis de Iure Catholoniæ est permissa soluto per alienantem duplicato laudemio, ibi n. 50.

Alienari res non potest à Patre in præiudicium Filiorum ea, quæ de sui natura ad extra neos non est transfutura, & quam ipse stipulatus est pro se & Filijs, ibi n. 51.

Et alienatio, quæ potest fieri in vitima voluntate

Index Conclusionum,

- te potest etiam fieri in omnibus casibus inter-
vinos, ibi n. 52.
- Facta de feudo, sine consensu Domini Regulari-
ter est ipso iure nulla, ibi n. 53.
- Item illa feudi, vel Emphyteusis, quādo fuit nul-
la, & Dominium non fuit translatum in Em-
ptorem, tunc alienans à iure suo non cadit, ibi-
dem & ibi ratio assignatur.
- Sed si sit facta ab hæredibus de re Emphyteu-
tica, illi ob præsumptam ignorantiam à caduci-
tate excusantur, facta tamen solutione cano-
num à tempore renouationis inuefituræ de-
cursorum, ibi n. 54.
- Et illi inualidæ consentiens sibi non præiudicat,
in eo iure, quod prius habebat, ibi num. 55.
- Sed quando est nulla, ob defectum Regij assen-
sus, tunc alienans ob nullitatem, non excusa-
tur, ibi n. 56, & ibi ratio assignatur.
- Item, quando est nulla ex defectu solemnitate,
& formæ omisæ nullum effectum priuationis
producit, secus verò si alienatio sit nulla ex
alia causa, ibi n. 57.
- Illā feudi, vel Emphyteusis, quando est facta irre-
quisito Domino, tunc res ad illum reuertitur,
etiam in præiudicium aliorum in inuefitura,
comprehensorum, ibi n. 58.
- Declara, vt ibi n. 59, & subdeclara, ibi n. 60.
- A**lienari non potest feudum ex pacto, & provi-
dētia in agnatum remotiorem, in præiudicium
proximioris, & multò minus in extraneum, ibi
num. 61.
- Et alienatio, quando est facta de feudo ex pacto,
& providētia in extraneum, tunc illud potest
reuocari ab agnatis, etiam nō expectata morte
alienantis, si tamen in alienatione consensus
Domini non interuenit, ibidem.
- A**lienatum feudum, si velit renouare agnatus, vi-
uente alienante, tenetur pretium refundere. se-
cus si eo mortuo, ibi n. 62, & ibi ratio diuersi-
tatis assignatur, & n. 76.
- Item si feudum alienatū à Patre, Filius renoca-
re velit, antequam Regius consensus impetre-
tur, & bona fides emptoris concurrat, tunc
eidem pretium restituendum venit, non solum
prout res empti fuit, sed etiam prout nunc
valet, ibi n. 63.
- C**ontrarium, vt ibi n. 63. cum seqq. & vide in
Verbo reuocatio.
- Et ea feudi facta in remotiorem agnatum, sine
consensu Domini, consummatum, si proximior
taecat per annum, ibi n. 74.
- Extende, vt ibi sub n. 75.
- Illā autem facta per seismaticos non valet, nisi
cum eis fuerit dispensatum, ibi n. 77.
- Item facta per hæreticum, post perpetratum deli-
ctum, est nulla, & ipso iure reuocatur, concl.
87. n. 81.
- Et talis alienatio facta per hæreticum reuoca-
tur, per Episcopum, vel Inquisitorem, pro par-
te ad Fiscum spectante, ibi n. 82.
- A**lienata per hæreticum possunt reuocari per il-
lius consanguineos, ibi n. 82.
- Item facta post delictum ipso iure est nulla, quā-
do bona habentur pro publicatis ipso iure,
aliis secus, ibi n. 83.
- Facta per reum, postquam fuit acceptatus, sustine-
tur, si fuerit facta pro ætis alieni solutione,
aliis secus, ibi n. 84.
- Facta lite pendente, in fraudem facta cen-
setur, & attentata dicitur, conclus. 87. num.
85.
- Et alienans rem litigiosam tenetur ad om-
nia damna, & interesse emptori rescien-
da, nisi emptor quoque fuerit in mala fi-
de, quo casu tenetur restituere rem ipsam,
absque spe pretij, licet illud non lucretur
venditor, sed Fiscus applicatur, conclus. 87.
num. 86.
- Sed facta de re, quæ litigabatur, si postea,
per rem iudicatam fuit liberata, tunc vti
facta de re libera sustinetur, conclus. 87.
num. 87.
- Licet secus, si alienans in vim rei iudicatæ pos-
sessionem acceperit, sine executioribus, ibi-
dem.
- Item potest fieri per hæredem de bonis litigio-
sis testatoris, etiam nulla præcedente subha-
statione, pro solutione debitorum hereditatis,
ibi nu. 88.
- Extende, quod potest fieri per litigantem,
quando lis esset non super actione reali, sed
super obligatione personali tantum, concl. 87.
num. 89.
- Item si heres de re litigiosa pro Vxore ducēda,
tunc in fraudem facta non præsumitur, concl. 87
num. 90.
- A**lienans lite pendente in eius odium pro posses-
sore habetur, ibi n. 91.
- A**lienatio, quando fit in fraudem paratæ exe-
cutionis, tunc potest fieri executio contra
alienationem, vel in ipsismet bonis aliena-
tis contra Emptorem, conclus. 87. num.
91.
- Sed quando fuit facta, ante motam litem, tunc
ius executionis contra singularem successo-
rem, & sic contra tertium non transit, eoncl.
87. num. 91.
- Facta contra legem, & conventionem initam,
inter contrahentes, est nulla, concl. 87. num.
92. & ibi exemplificatur, & ratio assigna-
tur.
- Facta paulò ante motam litem præsumitur fac-
ta, ad euitandum iudicium, & in fraudem,
ibi num. 95.
- Item facta post decoctionem censetur simulata,
& in fraudem creditorum facta, conclus. 87.
num. 96.
- Sed facta post decoctionem, vt censeatur fac-
ta in fraudem requiritur Scientia dantis, &
recipientis, & quod bona debitoris non
sufficiant creditoribus, & præsertim, si finis
in alienatione titulo oneroso facta, vt est in
impositione census, ibi n. 97.
- Extende, quod his concurrentibus potest actor
recta via facere executionem contra tertium
eitarum, nō petita contra ius rescissione, neq.
minus

Et Materiarum.

minus data cautione, de qua in l. is a quo ff. de rei vindic. ibi n. 98.

Quādo est facta paulo post decoctionem, ex breuitate temporis simulata censetur, & sic suspicio fraudis augetur, ibi n. 99.

Item facta ante decoctionem per annum, simulata, ac in fraudem creditorum facta praesumitur, ita tamen distante statuto, aliis secus, ibi num. 100.

Facta à decoctore in uisitatē posteriorum creditorum, etiam anterioribus praedicitur, si bona fide fiat, ibi n. 101.

Et tunc dicitur facta in fraudem, quando post institutionem litis in potentiorē fuit facta, conclus. 87. n. 102.

Declarata tamen, quod licet sit interdicta lite pendente in potentiorē, potest tamen fieri in Filium, licet sit Patre potentior, ibi n. 103.

Subdeclara, quod si fiat in potentiorē lite pendente, diceretur facta in fraudem, quandoq. conuenit scientia alienantis, & recipientis. & multo magis, si alienans non esset soluendo; Item, quando dolo malo, siue ad incutendum metū, vel terrorem alienatio fieret; secus autem si paulam, & bona fide fiat, ibi n. 104.

Sed quando est facta citra fraudem, tunc venditor non potest à iudicio defensionis rei venditae excludi, etiam, quod persona emptoris esset legalior, ibi 105.

Item dicitur facta in fraudem, quando est facta ab eo, qui est in articulo mortis, vel in infirmitate constitutus, & alienat rem, ob eius mortem ad alium spectantem, conclus. 87. n. 106.

Contrarium tenent alii, ut ibi n. 107.

In fraudem fisci facta dicitur primò, quando est facta V. G. coniuncte personis; secundo, quando de maiori parte bonorum; tertio, quando donans in possessione remansit; quarto, quando ex praedijs donatis donans postea vnum vendidit, ibi n. 109.

Fallit nobis modis, ut ibi n. 110. & 111.

Alienatio non tenet, quando est facta ab Episcopo, in praedictum successorum, conclus. 87. num. 112.

Et ratio est, quia alienare, nec disponere potest, Protector de rebus Ecclesiae, cum solum habeat ius protectionis, & praehominentiae, conclus. 87. n. 114.

Et facta contra formam Pauline adeo est nulla, ut Praelatus alienans beneficio priuetur, conclus. 87. num. 114.

Illa bonorum Ecclesiae, ut fiat secundum formam Pauline, alienans debet recipere testes, & alias probationes, pro veritate narratorum, cum assertioni partium fari non debeat, ibi n. 115.

Alienans bona Ecclesiae, uti Patrimonialia nulliter alienare dicitur, & ipse efficitur debitor Ecclesiae pro tali summa alienata, ibi n. 116.

Alienari non possunt bona Ecclesiae per viam subhaftationis, quando iusta causa, & solemnitates iuris non concurrerent, conclus. 87. num. 117.

Et quando fit alienatio rei Ecclesiae, ex iusta causa & cum solemnitatibus iuris, tunc non est facienda plus offerenti, sed illi tantum, qui iustum pretium obtulerit, ibi n. 117.

Alienatio rei alicuius publici Oratori requirit solemnitates in alienatione rei Ecclesiae necessarias, ibi n. 119.

Et facta etiam cum clausula omni meliori modo, &c. non sustinetur ex defectu mandati de renouando bona ad Ecclesiam, ob census non solutos, aut lineam finitam denoluta, conclus. 87. n. 120. & ibi ratio assignatur.

Facta ad censum non valet, si confirmatio Pontificis esset facta in Emphyteusim, quia illi contractus valde inter se differunt, ibi n. 121.

Facta per Commendatarium sine solemnitatibus, & absque Superioris auctoritate dicitur nulla, quia ei obstat prohibitio legis, & Papae, conclus. 87. n. 122.

Facta per Patrem de bonis aduentitij Filij non tenet, si Decretum Iudicis non interuenit, ibi num. 123.

Fallit, ut ibi n. 123.

Item alienare non potest Filius familias bona aduentitia in praedictum Patris, absque illius consensu, ibi n. 124. & ibi ratio assignatur.

Secus est in illis bonis, in quibus Pater usufructum non habet, quia tunc ea Filius distrahere valet, si tamen legitime aetatis sit, conclus. 87. num. 125.

Item alienare non potest Pupillus, & Minor, absque Tutoris, & Curatoris consensu, ibi n. 124.

Alienatio facta per Filium familias, cum iuramento de non contrahendo, quamuis viuentis Patre non teneat in illius praedictum, eo tamen mortuo tenet, & vires in praedictum ipsius Filij recipit, ibi n. 124.

Alienatio facta de Vasallis solis, absque eorum consensu non tenet, licet secus, quando fieret de tota Vniuersitate, ibi n. 126.

Item secus, quando fieret de aliqua terra allodiali, quia tunc homines illius accessorie veniunt ad eam, etiam inuiti, ibi n. 127.

Et quando est prohibita, neque ad fauorem Matris fieri potest, ibi n. 128.

Et illa bonorum censualium non valet, si ius censuale referuarum non fuerit, secus si ea alienentur salvo consensu, ibi n. 129.

Alienare, & non soluere ad effectum caducitatis inuicem equiparantur, ibidem.

Declarata tamen, quod alienans rem censualem Ecclesiae, vel non soluens iure suo non priuatur, nisi Ecclesia velit, ibi n. 129.

Alienatio rei minoris facta pro dote danda non infirmatur, nisi Iudicis Decretum interueniat, ibi n. 130.

Sed in quibus casibus alienatio minoris, absque solemnitatibus valeat, vide in Verbo solemnitates, & in conclus. 56. nu. 79. & conclus. 88. num. 123.

Alienatio à Tutore facta de Palatio magno, per quod nobilitas familiae conseruatur, etiam pretio iusto, & pro solutione aris alieni, non valet,

Index Conclusionum,

valet, & Pupillus eo casu, uti Iesus venit restituendus, concl. 87. n. 131.

Declara, vt ibi n. 132.

ALIMENTA rei legatum fieri potest, & illud factum operatur, vt legatario estimatio rei legatæ solui debeat, concl. 88. n. 1.

Amplia, vt ibi n. 2. cum seqq. & vide in Verbo legatum.

Alienæ rei venditio substatetur, ibi n. 8.

Intellige tamen id procedere, quoad vendentem, non autem quoad Dominum, conclus. 88. num. 9.

Aliena res quando venditur, estimatio est solvenda ei, qui eam vendidit, & de pretio conventionem fecit, maxime si postea accedat consensus Domini illius rei venditæ, concl. 88. num. 10. & 11.

Alienam rem, uti propriam vendens scienter dicitur esse in dolo, qui dolus dans causam contrahenti illam rescindit, ibi n. 12.

Alienam rem, vel alteri obligatam scienter emens de eversione contra venditorem non agit, prout nec etiam ad pretij restitutionem, concl. 88. num. 13. & 14.

Contrarium, ibi n. 15.

Concorda, vt ibi n. 16.

Alienæ rei, vel alteri pignoratæ emptor, quando solvit pretium venditori, tunc Dominus in primis habet actionem contra bona, & illis non extantibus habet actionem in subsidium contra pretium, ibi n. 17.

Alienæ rei emptor bona fide solvens pretium creditoribus primo venientibus, liberatur, etiam si alij creditores anteriores adessent, ibi num. 18.

Extende id procedere duobus modis, vt ibi nu. 19. & 20.

ALIMENTORVM materia est valde favorabilis, & merito quidem, cum ex eis vita hominis prorsus nutrimentum recipiat, concl. 89. num. 1.

Vnde illorum favore omnis interpretatio est facienda, licet contra ius esset, in tantum, quod in illis potius superfluitas tolleretur, quam quod vix indigus alimentis reputetur, concl. 89. n. 1. & 5. & n. 30.

Non possunt ab homine separari, neque alteri cedi, nec assignari, concl. 89. n. 2. & ibi ratio assignatur.

Neque illis renunciari potest tacite, nec expresse, absq; cognitione, & inconsulto Patre, ibi n. 3.

Idq; multo magis procedit, vbi essemus in minore, ibi n. 4.

Et illis renuncians censendus est minus, quam fieri possit recunziare, ita vt, ad favorem eius, qui alimenta recipere debet, omnis interpretatio facienda veniat, ibi n. 5.

Immo si illis renunciet Filius, sibi per Patrem debitis, dicitur enormissimè laesus, & adversus huiusmodi renunciationem semper restitutio in integrum datur, ibi n. 6.

Debentur liberis de iure naturæ, & ideo onus

alendi liberos non potest tolli vlla lege, vel consuetudine, ibidem.

Et si illa neget Pater Filius anathema est, & dicitur turbare Filium in quâ possessione suæ filiationis, & Patriam potestatem perdit, concl. 89. num. 6.

Extende è converso, quod si Filius neget alimenta Patri, exheredari potest, ibi n. 7.

Alendi onus non emittatur per Patrem asserendo eum, qui ea petit, non esse Filium, ibidem.

Si neget Pater alimenta Filio languendo Patria, potestatem soluitur, licet secus si non esset languidus, ibi n. 8.

Illorum renunciatio non valet, etiam si sit cum Iuramento facta, conclus. 89. & ibi ratio assignatur.

Neq; illis potest renunciare is, cui ea relicta sunt cum eius familia, in præiudicium ipsius familiæ, ibi n. 10.

Declara esse verum, quod illis renunciari non possit, quoad ius formale alimentorum; at secus quoad commoditatem percipiendi alimentata, quia ea potest cedi, & creditoribus assignari, ibi n. 11.

Item secus erit, quando ea minntatim debentur, quia tunc super eis transactio fieri potest, ibi n. 12.

Extende id multo magis procedere, quando transactio esset iurata, quia tu & etiam super alimentis futuris fieri potest, ibi n. 13.

Contrarium, quod scilicet iuramentum in remissione alimentorum nihil operetur, vide ibi n. 14. vbi ratio assignatur.

Sed quando à Patre debentur, an super eis transigi possit, vide ibi n. 15.

Et eorum causa dicitur pia, & privilegiata, tam respectu processus, & probationum, quam etiam in eo, quod in ea summarie procedatur, conclus. 89. n. 16.

Item eorum causa non recipit appellationem, sed in ea proceditur omni dilatione reiecta, quando tamen Iudicis Officio, ob inopiam petentis sunt petita, & petitio fiat super alimentis presentibus, & futuris, in quibus vita hominis pendet, secus in præteritis, & si petatur iure actionis, concl. 89. num. 17. & n. 18. ratio assignatur, & concl. 128. n. 305. cum seqq. & n. 745. & concl. 129. nu. 15.

Eorum tamē sententia est appellabilis, si alendus sit diues, & habeat, vnde se alant, concl. 89. nu. 19. & ibi ratio assignatur, & concl. 128. n. 305. cum seqq. & vide in Verbo appellatio.

Sed sunt per appellantem præstanda appellatione pendente, si ille qui sententiam obtinuit sit inops, conclus. 89. num. 29. & concl. 128. sub num. 305.

Extende, quod etiam in principio litis debentur, immo dum de eis disputatur, negotium principale silet, concl. 89. n. 21.

Et licet, ab eorum provisione detur appellatio, tamen sit non retardata executione, sed bene data cautione de restituendo in eventum succumbentis, ibi nu. 22.

Declara

Et Materiarum.

Declarat id procedere; dammodo alimentarius eam cautionem præstare possit, sin minus dicta executio sine ea fieri debet, concl. 89. num. 12.

Contrarium, quod scilicet ea cautio non sit danda, vide ibi n. 23.

Et quod non sint restituenda, nec ea præstans in creditum computare possit, vide ibidem.

Alimenta, & sumptus litis aßori imputantur cum fructibus perceptis, si sententiam obtineat, ibi num. 24.

Et ea præsentia, & futura dicuntur à die mortis litis, & super eis appellatio non datur. Præterita verò sunt iam ante litem motam decursa, pro quibus appellatio admittitur, conclus. 89. num. 15.

Et ad hoc, ut cognoscatur, an sint præsentia, & futura, vel præterita, tempus petitionis, non autem sententiæ est attendendum, concl. 89. num. 16.

Post litem motam omnino debentur, absque quod pro eis fuerit res alienum contractum, ibi nu. 27.

Illorum de futuro causa est adeo favorabilis, ut ad ea petenda dies solui, non attendantur, ibi n. 28.

Peti possunt, etiam coram Iudice seculari, ibi num. 28.

Et illa taxare, quando possit Iudex laicus pendente causa coram Iudice Ecclesiastico, vide concl. 142. n. 62. & 63.

Alendi onus, etiam ad heredem hæredis transit, maxime, quando testator super illis perfectam dispositionem fecerit, quia tunc præsumeretur legatum esse perpetuum, concl. 89. n. n. 20.

Extende, ut ibi n. 30. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 31.

Concorda, ut ibi n. 32.

Alimenta, si mandavit testator, ut alicui dentur in vita hæredis, nihilominus legatario debentur eius vita durante, etiam si hæres ei præcedat, & eo casu onus alendi ad heredem hæredis transibit, concl. 89. num. 33. & ibi ratio assignatur.

Et debentur Vxor, etiam mortuis Filijs, licet in legato ei factis adessent illa verba, si cum liberis moraretur, quia ea non sunt apposta ad inducendam conditionem, sed ad demonstrandum testatoris desiderium, ibi nu. 34.

Et eorum occasione potest hæres conveniri etiam intra tempus conficiendi Inventarium, ibi num. 35.

Et pro illis datur actio personalis, etiam contra tertium, ibidem.

Et adeo sunt necessaria, & amica naturæ, ut ob id Filijs, etiam illegitimis, & spurjijs præstanda veniant, conclus. 89. num. 36. & ibi ratio assignatur.

Declarat, ut ibi n. 37. & vide in Verbo Filius.

Et sunt præstanda per modum provisionis, licet leviter sit probata filiano; donec lis super ipsa filiatione terminetur, ibi n. 38.

Illa cogitur Pater præstare Filio existenti in qua-

si Possessione illa exigendi, si neget eum esse talem, etiam nulla præmissa summaria causæ cognitione; secus verò si non sit in ea quasi possessione, quia tunc eam esse talem saltem summarie probare tenetur, ibi n. 39.

Et solet illa decernere Rota, absque plenis probationibus, ibi n. 40.

Si per triennium continuum fuerint Filio præstata, sine dubio etiam in futurum sunt præstanda, ibi num. 41.

Etiam in prima instantia sunt præstanda filijs, vel Nepti agenti ad bona Patris, vel Aui, concl. 89. num. 42.

Alimenta partui præstare tenetur mulier innupta, quando non probaret eum esse alicuius certæ personæ, ibi n. 45.

Alendi Filios onus transit quoque ad Fiscum, veluti ad hæredes, quorum loco ipse succedit, ibi num. 46.

Alere Filios etiam spurios renetur Fiscus, etiam si confiscatio esse facta, ex crimine lese Maestatis humanæ, ibi n. 47.

Alimentorum causa, quando bona sunt confiscata non datur Filijs retentio bonorum Patris, sed ea sunt capienda de manu Fisci, qui dicitur hæres anomalus, ibi n. 48.

Et illa, atque dotes debentur Filijs à Fisco ineipiunt deberi à die confiscationis, non autem à die mortis naturalis Patris, ibidem.

Sunt etiam præstanda Filijs delinquentis per Fiscum, etiam in crimine hæresis, & scilicet Maestatis Divinæ, quod delictum est longe gravius eo legi Maestatis humanæ, ibi n. 49.

Extende etiam illa deberi Filijs hæreticorum, dammodo tamen ipsi sint Catholici, concl. 89. num. 50.

Et illis veniant concedenda dicta alimenta, quia cum illi vivere permittantur, per consequens ea ipsi sunt debita, cum sine illis vivere non possint, ibi n. 51.

Extende, quod etiam debeantur Filijs illegitimis Clericorum, non obstante Bulla Pij Quinti, conclus. 89. num. 33. & ibi rationes assignantur.

Eorum præstatio est fundata super ratione naturali, quæ cum cesset in adoptivis, ob id eis alimenta non debentur, conclus. 89. num. 54.

Alimenta adoptivis Filijs non debentur, concl. 89. num. 54.

Contrarium, ibi n. 55. ubi ratio assignatur.

Debentur etiam per Patrem spiritualem Filio spirituali, concl. 89. num. 56. & ibi ratio assignatur.

Contrarium tamen servari testatur Auctor, ibi num. 57.

Concorda, ut ibi nu. 58.

Alimentandi onus transit in quemcumque successorem, ut puta, cessionarium, & similem quia bona semper transeunt cum sua causa, & onere, ibi n. 59.

Extende id procedere, ut ibi n. 60.

Alere non solum tenetur in vita Pater Filios naturales

Index Conclusionum,

rales, sed etiam est post mortem eis alimenta, sufficientia relinquere tenetur, conclus. 89. num. 61.

Et ideo possunt Filij naturales ea petere à Filijs legitimis, & naturalibus, licet ea Pater eis non reliquerit, ibidem.

Sed ea sola tenentur prestare heredes Patris Filij illegitimi, licet aliquid aliud illis relinquatur, ibidem.

Et ius ea petendi ex parte petentis dicitur personale, ex parte vero ea debentium dicitur ad haeredes transmissibile, concl. 89. n. 62.

Et eorum subiectum est Anima, & Corpus, quæ propterea non migrant ad haeredes, & sic de subiecto in subiectum, ibi n. 62.

Et illa, quando per statutum sunt loco legitimæ subrogati, uti personalia ad haeredes, non transeunt, nec per eorum subrogationem fauorem legitimæ sustinent, concl. 89. n. 63.

Contrarium, ibi n. 64.

Et eorum occasione, si fuerit legatus fundus ei cui proprietatem legari potest ea, ad haeredes legatarum transibunt, ibi n. 65.

Quando sunt legata dignitati, ut pote Episcopo, vel similibus, tunc illud onus erit ex utraque parte transmissibile, & sic perpetuum, concl. 89. num. 66.

Extende id procedere, ut ibi num. 66. & 67. ubi ratio assignatur.

Et illorum legatum factum Ecclesie, non expirat, si ea destruitur, sed transit ad Pontificem, licet bene expirat illud factum Civitati, si Civitas destruitur, ibi n. 66.

Illud semper debentur donec legatarius uiuat, ibi num. 67.

Sed legata dignitati non debentur perpetuo successori in ea, quando essent prestanda de fructibus alicuius laici, sed solum usque ad centum annos, ne proprietatem semper sit iuualis, conclus. 89. n. 68.

Fallit, ut ibidem.

Alimenta puero simplicitate relicta nullo alio modo adiecto, tunc ei debentur non solum usque ad tempus pubertatis, sed et ad tempus vite sue, concl. 89. n. 69. & ibi ratio assignatur.

Alimentandi onus transit contra quoscumque haeredes Patris, in beneficium Filiorum naturalium, & tunc habetur ratio ad facultates, quæ post eius mortem extabant, ibi n. 70.

Extende, ut ibi num. 71.

Alimenta debentur Vxori Filij naturalis, ab haeredibus Patris, ibi n. 72.

Et peti possunt ab haeredibus alere debentis, etiam eorum Iudicæ seculari, ibi n. 73.

Itaque prestare Vxori potest vir comitelli per Indicum Ilicum, etiam si causa matrimonij ageretur coram Delegato Apostolico, concl. 89. num. 74.

Illorum fauore, tam Iudex laycus, quam Ecclesiasticus procedere potest, ibi n. 74.

Item pro illis Vxor, & Filij habent hypotheca bona Mariti, & Patris respectu, & ideo, tam constante matrimonio, quam etiam eo so-

luto contra tertios possessores, agere possunt, ibi nu. 75.

Immo ad fauorem Filiorum sunt deducenda, quando Pater ære alieno grauatus reperiretur, & præsertim si ex dilapidatione illud fuisset contractum, & sic Filij pro illis sunt omnino creditoribus præferendi, ibi n. 76.

Extende quod ea debentur Filijs etiam ex damnato coitu procreatis, ibi n. 77.

Contrarium, ibi n. 78.

Concorda, ut ibi n. 79.

Et debentur per Patrem Filio naturali, non solum in terris Ecclesie, sed etiam in illis Imperij, ibi num. 80.

Extende, quod etiam debeantur Filijs illegitimis etiam ex bonis primogenituræ, seu fideicommissio subiectis; dummodo tamen Filij sint de descendentibus fideicommittentis, vel primogenituræ constituentis, ibi n. 81.

Debentur etiam Filijs feminæ naturali; Imò pro eis bona Patris sunt obligata, ibi n. 82.

Et per Patrem Filij spurij præstita repeti non possunt, cum ipse eam alere teneatur, concl. 89. num. 83.

Debentur etiam per Patrem Filijs nuptæ, & postea viduæ effectæ, illius viduitate durante, conclus. 89. n. 84.

Declara, ut ibidem.

Extende, quod debeantur per Patrem Filijs, etiam dum eius Maritus uiuit, ibi n. 85.

Et licet eorum repetitio non detur, ex eo, quia de lure naturæ debentur; tamen illorum compensatio tollitur, cum fructibus per Patrem exactis, ex bonis administratis Filij, concl. 89. num. 86. & 150.

Sed illa Filijs spurij data reuocantur, si sint excessiua, & in damnum Filiorum, ac in fraudem legis præstita, ibi n. 87.

Extende, ut ibi n. 88.

Declara, ut ibi n. 89. & 90.

Alimenta sunt magis priuilegiata, quam actio de dote, ibi n. 90.

Sed ea petere non potest Filia spuria, quædam habuit dotem, ibi n. 91.

Item illa non debentur aliundè habenti, concl. 89. num. 91.

Et ideo, si fuerint relicta Filio spurio, siue naturali, non poterit, postea etiam legatum, sibi à Patre relictum præterdere, ibidem.

Contrarium, ibi n. 92.

Concorda, ut ibid. nu. 93.

Illam tamen, & dos spurij, non debentur, quando essent ingrati, veluti quia testamentum Patris impugnant; Item quando aliundè haberent unde viuere possent, nec non etiam, quando ipsi spurij possent ex arte viuere, concl. 89. n. 95. & 116. & n. 132. cum seqq.

Declara, ut ibi num. 96. & 117. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ut ibi n. 97. & 118. & 135.

Concorda, ut ibi n. 98. & n. 117. cum seqq. & n. 135. cum seqq.

Sed quando sunt præstanda spurij non debent cedere,

Et Materialium

cedi, tam ampla, & opulenta, sicut Filio legitimo, & naturali fieri solet, conclus. 89. nu. 100. & 121.

Contrarium, vt ibi n. 101.

Sunt decernenda, tam Filio naturali, quam legitimo pendente lite super filiatione, conclus. 89. num. 101.

Sed illa, & sumptus litis non debentur Filio naturali testamentum Patris impugnanti, tamquam calumniosum causam agentem, conclus. 89. num. 101.

Et sunt prius Filij legitimis prestanda, quam spurij, si facultates Patris omnibus non impetant, ibi n. 101. & 120.

Sed illa non tenetur prestare Filio. Pater inops, sicut & conuerso Filius inops Patri, conclus. 89. num. 103.

Et illorum causa non debet vendi proprietates bonorum Patris, nec e contra, conclus. 89. n. 103. & 126.

Contrarium, ibi n. 125.

Alendus est prius Pater, quam Filius in pari causa necessitatis ex regula ordinatae charitatis, ibi nu. 103. & 119.

Sunt prestanda Filij spurij, iuxta facultates, & qualitatem, ac dignitatem personae cui praestatur, ibi n. 104.

Et quando debentur miserationis causa, dantur eo casu solum secundum necessitatem viuendi, & non secundum personae dignitatem, conclus. 89. num. 105.

Contrarium, ibi n. 106.

Concorda, vt ibi n. 107.

Et an sint concedenda parua, vel magna, id est in Iudicis arbitrio fundatum, quod tamen debet Regulari, iuxta consuetudinem loci, conclus. 89. n. 108.

Sed quando sunt alicui, oblata oblatio est attendenda, non autem qualitas reddituum, & personae, nec tunc recurrendum est, ad arbitrium Iudicis, ibi n. 109.

Quando autem petuntur in Tribunali Rotae ea non procedit rigorose, & per apices Iuris, sed maximam aequitatem seruat, nec plenas probationes super illis requirit, conclus. 89. nu. 110. & prius nu. 40.

Et quomodo sit solita ea taxare, vide conclus. 90. n. 21.

Sed si tamen debeantur Filij legitimis, & naturalibus, tunc est habenda ratio ad fructus bonorum aduentitiorum, vide ibidem.

Et an sit etiam habenda ratio ad fructus bonorum Emphyteuticorum, vide ibidem.

Quando a Patre relinquuntur Filij in testamento ea prestanda veniunt, etiam si Filij aliunde alimenta habeant, ibi n. 112.

Fallit in Filij spurij, ibi n. 91. & 113.

Non debentur tamen per Filium Patri, quando ille ex arte viuere possit, nisi esset ei indecorum eam artem exercere, vel nisi consuetudo extaret in contrarium, ibi n. 116. cum seqq.

Illu debentur in Regno Neapolis Filij spurij,

etiam diuitibus iure actionis, & non tantum futura, sed etiam praeterita, iuxta tamen facultates Patris, ibi n. 118.

Sed ad quam quantitatem sint taxanda, & quomodo sint soluenda, diligenter, vt in conclus. 89. num. 119.

Et ad hoc, vt alimenta quis praestet alijs, non debet proprium vicium ardeare, conclus. 89. num. 119.

Sed illa dare non tenetur pauper alio pauperi, conclus. 90. sub n. 21.

Si eorum causa Pater receperit mutuo fructum, tunc Filij, qui ex eo fuerunt aliti pro eius solutione remanent obligati, conclus. 89. num. 122.

Extende, vt ibi n. 123.

Declara, vt ibi n. 124.

Et si illorum causa, quis mutuet alteri pecuniam, tunc habet actionem pro repetitione, tam contra debitorem alimentorum, quam contra eum cui fuit mutuatum, ibi n. 127.

Extende, vt ibidem, & num. 128. cum seqq. & vide in Verbo Mutuos.

Debentur Filij illegitimis, sed si super illis litigari contingat, tunc etiam sumptus litis sunt prestandi, ibi n. 130.

Extende, vt ibi num. 133. & seqq. vbi ratio assignatur.

Sunt prestanda a Patre Filij naturalibus, & legitimis, nisi illa, eos aliunde habet, ede monstrat, ibi n. 134.

Et ad dignoscendum, an quis habeat, vnde se aliat non attenduntur opera, nec industria, quia humana fragilitas ex tempore variari potest, sed solum attenditur, si ex redditibus viuere possit, ibi n. 135. & 155.

Extende, quod illa tenetur Pater prestare Filio a se seorsum inhabitanti, ob ipsius Patris sequitiam & austeritatem, ibi n. 138.

Extende, vt ibidem.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 139 & 140.

Alimenta, quando per Socerum sunt prestanda, nurui, ac eius Filij, tunc ille, ac eius haeredes in eorum praestatione nullam moram committere debent, ibi n. 140. & 169.

Extende id multo magis procedere in foro interiori, ibi n. 141.

Extende, quod ea tenetur Frater prestare Fratri, extra propriam domum, non arcenta industria, ex qua viuatur, & in ea quietate, vt ei erat in sua domo daturus, ibi n. 142.

Et illa petens extra domum propter sequitiam, ob quam seorsum inhabitare cogatur, tunc ipsam sequitiam probare tenetur, ibi n. 143.

Declara, vt ibi n. 144.

Et illa extra domum destinatum praestari Iudex cogere potest, ibi n. 144.

Licet ea commodius praestentur in propria domo, quam extra, ibi n. 142.

Alimenta si petat Filius a Patre, qui habeat quoque Patrem, tunc consensus, dicti Patris, & sic Aui respectiue accedere debet, cum in illius potestate existat, ibi nu. 145.

Et

Index Conclusionum,

- Et illa tenetur Pater prestare Filio non ex Iure, Patris potestatis, vel ex eo, quod habuerit dotem Vxoris, siue Matris Filij, aut habeat vñ fructum in bonis aduentitijs Filij, sed ex proximitate, & sanguinis charitate, concl. 89. num. 146. & 148.
- Sed si illorum causa Filius vult cōuenire Patrem, tunc poterit adire Iudicem, absq; venia, & cōsensu sui Patris legitimi, & naturalis, concl. 89. num. 147.
- Et illa debet Filius consequi à Patre. & non ab Auo, quando ambo essent diuites, concl. 89. num. 148.
- Debentur per Auum in subsidium, si filius quando Pater Filij, vel Filij esset pauper, concl. 89. num. 148.
- Illa debentur Filijs naturalibus Iure actionis, spuris verò officio Iudicis, concl. 89. num. 149. vbi ratio assignatur.
- Illa quoq; tenetur prestare Pater Filio Doctōri, etiam professionem in primarijs Ciuitatibus exercenti, quando praesertim ibi commodè non lucretur, ibi n. 154.
- Declarat, vt ibi n. 154. & 155.
- Extende, quòd ea tenetur prestare Pater Filio, etiam si ille posset alicui Principi seruire, vel ire ad bellum, & ibi stipendia habere, concl. 89. num. 156.
- Contrarium, ibi n. 157. & 158.
- Sed prima opinio magis placet Auctori, vt ibi n. 158. & 159. & ibi ratio assignatur.
- Subextende, quòd nedum ea debentur per Patrem Filio existenti in studio Generali; verum etiam sumptus itineris, Librorum, & aliarum rerum necessariarum, considerata facultate, ac nobilitate opulenti Patris, nec non annonae charitate, ibi 160.
- Debent esse pinguiora in studio, quàm domi, ibi num. 160.
- Veniunt etiam subministranda per Patrem Filio, quando ludendo eius portionem perdidisset, neq; tunc in eo culpa dilapidationis attenditur, cum in contrarium ratio naturalis operetur, ibi num. 161 & 226.
- Contrarium tamen procedit in Filio prodigo, ibi num. 162.
- Concordat, vt ibidem.
- Alimenta, & sumptus litis debentur Filio Religioso contententi super bonis Paternis, & Maternis; dummodo tamen de licentia Superioris compareat ad Iudicium, cum perse non habeat legitimam personam standi in eo, concl. 89. n. 163.
- Et illa tenetur prestare Pater; nedum Filio legitimo, & naturali, ac eius Nepotibus, sed etiam Seruis, & Ancillis, qui, siue quæ illis inferuiunt, ibi n. 164.
- Extende, vt ibi n. 164. & 166.
- Declarat, vt ibi n. 165.
- Extende, quòd ea nedum Pater tenetur prestare Filio, sed etiam nurui, etiam si Filius Vxorem indotatam, & absq; cōsensu Patris duxerit, quòd quidem de Iure Canonico fieri
- et, conclus. 89. num. 167.
- Contrarium, de Iure Ciuili, ibidem.
- Concordat, vt ibi n. 168.
- Fallit tamen, vt ibi n. 170.
- Illa tamen prestare non tenetur Maritus priuigno, neq; cum in domum, sed Vxorem tantum ducere tenetur, ibi n. 171.
- Et idè si habuit alimenta priuignus à vitrico, illa restituere debet; secus autem, si dictus priuignus operas suas pro dicto vitrico impendit, ibi n. 172.
- Quando possit, vel teneatur Vxor ea prestare Filijs primi matrimonij in necessitate constitutis, sine licentia Mariti in conscientia, vide ibi n. 73. & 74.
- Debita Filio tenetur Pater augere, quando ei nascuntur Filij legitimi, & eò magis si preciarum rerum essent aucta, conclus. 89. num. 175. & 178.
- Extende, vt ibi n. 176. & seqq. & ibi rationes assignantur.
- Contrarium, ibi n. 178.
- Concordat, vt ibi dicto n. 178.
- Item debent angeri, quando Filij dignitas, siue familia, ob numerum Filiorum augetur, non ob stante taxatione inter Patrem, & Filium prius sequuta, ibi nu. 179.
- Quando debeantur Nepoti, vel nepti ex Filia, legitimo, adoptiuo existenti in utero, aut emancipato, vide ibi n. 180.
- Alimenta, seu lac tenetur Mater prestare Filio intra triennium, conclus. 89. num. 181. & ibi ratio assignatur.
- Declarat tamen pluribus modis, vt ibi num. 181 & seqq.
- Illa tamen tenetur Mater prestare Filio, etiam vitra triennium in subsidium, quando Pater est pauper, ibi n. 183.
- Extende, vt ibi n. 184.
- Declarat, vt ibi n. 185.
- Sed ea prestata Filijs, vitra triennium, quando Mater possit à Patre repetere, vide concl. 86. num. 181.
- Illa, vel dos, quando sunt ab aliquo danda, in subsidium, tunc non sunt rigorosè taxanda, nec debent aggestatem parere in dotante, sed solum ad meram necessitatem dotandæ, siue alendæ personæ sunt restringenda, ibi n. 186.
- Tenetur Mater illa prestare Filijs legitimis, quando Maritus esset mortuus, ibi n. 187.
- Fallit duobus modis, vt ibi n. 188. & 191. & ibi ratio assignatur.
- Contrarium, vt ibi n. 189. & seqq. & n. 306.
- Debentur Filiz potius per Matrem, quàm per Patrem, ibi n. 192.
- Tamen si sint prestanda Filijs pnes Matrem, vel pnes alium, quando ea transit ad secunda votare est arbitrium Iudici, ibi n. 190.
- Tenetur ea prestare Filio Patri, nec non Matrī, quæ ob adulterium suam dorem amisisset, & id ex charitate sanguinis fit, ibi n. 193.
- Item tenetur ea prestare Filius Patri, si recuperet hereditatem, quæ per fraudem Patris sibi fuerat

Et Materiarum.

fuerat ablata, quia que de iure natura debentur, nullo casu euelli possunt, concl. 89. n. 194.

Tenetur quoque ea Filius prestare Patri hantito, cum potius naturalis causa sit attendenda, quam crimen Paternum, ibidem.

Extende duobus modis prædicta procedere, vt ibi n. 194. & sub n. 195. ratio assignatur.

Declarat, vt ibi n. 195.

Item tenetur Filius ea prestare Patri, etiam hæretico, concl. 89. n. 198. vbi ratio assignatur.

Contrarium tamen verius est in foro exteriori, ibi n. 199.

Tenetur prestare Filius Patri, à quo fuerunt bona fideicommissio subiecta ablata ob illius dilapidationem, & eidem Filio restituta; dummodo tamen Pater egeat, & non aliis, ibi n. 200.

Declarat, vt ibi dicto n. 200.

Non tenetur ea Filius prestare Patri, quando nullam artium esset edoctus, ibi n. 201.

Et illa non prestans Patri, antiquitus pro ignobili habebatur, concl. 89. n. 201.

Non tenetur Filius pauper ea Patri prestare, ibi n. 202.

Ea tantum debet habere Mater in bonis Mariti, licet sit relicta usufructuaria, dum ipsi Filij viuunt, licet illis mortuis plenum usufructum habeat, concl. 89. n. 203. vbi ratio assignatur, & n. 204.

Extende id multo magis procedere in Nouerca ibidem.

An quis teneatur ea prestare potius Filijs, quam parentibus, siue è contra, quando ambos in necessitate constitutos habet, vide latè in conclus. 89. n. 205. cum seqq.

• Illa tenetur prestare Filius Matri adulteræ; dummodo illa proprios parentes non habeat, qui ipsa alimenta prestare possint, ibi n. 205.

Declarat, vt ibi n. 213. & ibi assignatur ratio.

Contrarium tamen huic declarationi habetur, ibi n. 214. vbi pariter ratio contraria assignatur.

Item illa tenetur prestare Fratri diues Fratri, & Sorori pauperi, ibi n. 215.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 216. cum pluribus seqq. & ibi opiniones inuicem contrarie concordantur.

Quando debentur iure naturali, vt inter Filios legitimos, naturales & Parentes, tunc non attenduntur opère, siue industria, sed solum si ex redditibus viuere possint, secus verò si debeantur Iudicis Officio, aut legis dispositione, ibi n. 224.

Non debentur Fratri, quando ille omnia bona sua dilapidauit, concl. 89. n. 225. & ibi ratio assignatur.

Sed quando debeantur Filio dilapidatori, vide sub n. 126.

Debentur Sorori legitimam petenti, concl. 89. n. 227.

Extende, vt ibi dicto n. 227.

Extende, quòd etiam debeantur Fratri, & Sorori, licet ex alio Patre natis, & sic vterinis, ibi n. 233.

Sed id non seruatur hodie de consuetudine, vt ibi n. 234.

Sed ea, quæ à Fratre alteri Fratri prestantur in dubio presumuntur causa pietatis, & animo donandi, non autem repetendi, data, conclus. 89. n. 235.

Sed ad hoc, vt donata presumantur, hæc concurrere debent, & primò quòd expensæ sint factæ in persona, non autem in rebus, secundo quòd illa persona sit coniuncta, tertio quòd expensæ sint modicæ, & non magnæ; aliàs animo repetendi factæ presumuntur, ibi n. 236.

Et donata presumuntur, licet ea prestans esset extraneus, quando non fuit protestatus, & preferim si esset diues, pius, & liberalis, conclus. 89. n. 237.

Illà non repetit ille, qui alere de iure tenetur, sine protestetur, siue non, conclus. 89. n. 238. & ibi exemplificatur.

Alimenta si præstet Episcopus exposito, tunc expensæ factas non repetit, siue protestetur, siue non; licet secus si talis expositus fuisset alius ex communibus redditibus Ecclesiæ, vel in aliquo loco ad alendum expositus deputatur, quia tunc Pater (dummodo non egeret) teneretur expensas factas eidem loco compensare, conclus. 89. n. 238.

Item præstata amico non tenet, sed magnæ amicitie, aut eius Filij donata censentur, ibi n. 239. & concl. 100. n. 7.

Declarat tamen, vt in concl. 100. n. 8.

Illà prestare tenetur Clericus Fratri, & Sorori etiam ex redditibus Ecclesiæ, & sui Beneficij; dummodo tamen non esset senex, & infirmus, ita vt omnibus fructibus sui Beneficij in sui adiutorium indigeret, ibi n. 240.

Alimenta Vicarij sunt detrahenda ex redditibus Ecclesiæ, licet residuum pro Rectore non sufficiat, quòd ipse Vicarius deputatur, ex eo, quia ipse Rector curæ animarum vacare non potest, ibi n. 241.

Sed si illa præstet administrator ei, cuius negotia gerit, licet sit sanguine coniunctus, tamen in dubio de suo prestare non tenetur, sed de bonis administratis, & sic animo repetendi data presumuntur, ibi n. 242. & seqq.

Item si illa præstet Mater Filio ratione administrationis, donare non censetur, secus verò si ratione sanguinis, & pietatis id faceret, concl. 89. n. 243.

Extende, vt ibidem.

Si petantur per coniunctum, tamquam Curatorem, sed de cura non appareat, tunc processus erit nullus, ibi n. 244.

Item si petantur per Procuratorem nulliter deputatum non debentur, sed data restituenda veniant, ibidem.

Ideo ea semper peti debent, absq; errore personæ, ibi n. 245.

Data Genero à Socero ob dotem non solutam, non dicuntur præstata iure sanguinis, sed ob onera matrimonij sustinenda, & sic ea nunquam sunt restituenda, ibi n. 245.

Fallit, vt ibidem.

Præstata Filij per Matrem, illa potest repetere,

Index Conclusionum,

- ab eo, ad quem onus eos alendi spectat, concl. 89. num. 246.
- Nunquam petuntur per Filios à Matre, nisi exclusio Patris subsidio, ibi n. 146.
- Illorum repetitioni, quando est locus sit tantum repetitio pro dispendio burſali, non autem pro labore personæ, ibi n. 247.
- Lite pendente data Filijs, vel alijs personis, nunquam rescinduntur, etiam si alicui succumbat, ibi num. 248. & 249.
- Fallit, vt ibi n. 248.
- Contrarium, vt ibi n. 249.
- Alimenta præstans Filio, siue seruo exposito potest ea ab illius Patre, siue Domino repetere, vñ cum expensis in eis erudiendis in aliqua arte factis, concl. 89. nu. 251. & nu. 252. ratio assignatur.
- Veniunt compensanda cum fructibus, quando actor sententiam pro se obtinet, ibi n. 253.
- Illorum fauore multa conceduntur, quæ alijs nõ concederentur, ibi n. 254.
- Item eorum debitum non est cum alio debito compensabile, ibidem.
- Eorum præiudicia adeo sunt favorabilia, vt propter causa donatio in causam alimentorum non requiratur solemnitas à statuto in donationibus requisita, ibi n. 255.
- Extende, vt ibi n. 255. & 592.
- Alimentorum causa si fiat stipulatio à tertio ad fauorem pauperis erit valida, concl. 89. nu. 255. & n. 592.
- Possunt relinqui exteris, non obstante statuto bona in forenses alienari prohibente, concl. 89. num. 256.
- Debentur ex bonis fideicommissi in subsidium, quando libera non extant, ibi n. 257.
- Eorum fauore semper in dubio est pro ea petente iudicandum, ibi n. 258.
- Illorum promissio voluntaria non reddit vquam contractum vſurarium, ibi n. 259.
- Onus alendi, quod habet Frater in Fratrem, & Sororem, ad vltiorẽ gradum non extenditur, ibi n. 260. & ibi ratio assignatur.
- Contrarium, vt ibi n. 261.
- Concorda, vt ibi eodem n. 261.
- Illa coniunctis debentur iure sanguinis, non autẽ respectu bonorum, ibi n. 260.
- Præstita Nepoti, vel nepti, si sint magna donata non censentur, ibi n. 262.
- Et debentur Nepoti ex spurio ab Ano Materno, non autem Paterno, concl. 89. nu. 263. & ibi ratio assignatur.
- Contrarium, quod scilicet, tãm vnus, quàm alter Aus teneatur Filijs, siue Nepotibus alimenta præstare, vide ibi n. 264.
- Concorda, vt ibi nn. 265. & ibi ratio dinerſitatis assignatur.
- Debentur per Auum Paternum Nepoti ex Filio legitimo, & naturali, ibi n. 266.
- Quando Nepoti debentur in bonis fideicommissis subiectis per Auum, iam defunctum, tunc illa debentur ex ipsius bonis, omnibus creditoribus Filij exclusis, ibi n. 267.
- Item debentur per virum Vxori, etiam si eam indotatam ille duxerit, num. 268. & ibi ratio assignatur, & n. 275.
- Contrarium tamen habetur, ibi n. 269. cum seq. & n. 275.
- Concorda, vt ibi n. 275. cum seqq.
- Sed illa non tenetur præstare maritus Vxori, quod non habuit dotem, vertente inter eos lite, ibi num. 270.
- Item non tenetur illa præstare Maritus Vxori, quando accepit nomina debitorum pro dote, licet benè teneatur illa nomina proprijs expensis exigere, quando tamen impense non essent magnæ, siue necessariæ, sed eo casu pendente, lite Vxor potest ab eius Patre alimenta præterdere, ibi n. 271. & seq.
- Declarat, vt ibi n. 173.
- Et illa non solum potest denegare Maritus Vxori, ob non solumam dotem, sed etiam eam potest è domo expellere, ibi n. 274.
- Declarat, ibi n. 275.
- Rursus declarat id procedere de iure Ciuili; scilicet autem de iure Canonico, ibi n. 276.
- Eorum præstatio diuturna coadiuuat confessionẽ Mariti super receptione dotis, etiam ad effectũ præiudicandi tertio, ibi nn. 277. & vide conclus. 120. n. 226. cum seqq.
- Et pro illius bona Marti sunt Vxori obligata, ibi n. 278.
- Extende, vt ibi n. 279.
- Declarat tamen, quod quando potest Vxor, seu Vidua illa cõsequi ex arte proprijs manibus elaborando, sine eius, aut sup agnationis dedecore, iunctis fructibus sue parue dotis, non potest præterdere quartam in bonis viri, conclus. 89. num. 282.
- Extende, vt ibi n. 283. & seqq.
- Et illa, quando sunt alicui legata in casu necessitatis, tunc non debentur, si legatarius habeat Patrem, aut alium, qui eum alere possit, ibi num. 285.
- Debentur per virum Vxori, quando non prius indotatam duxisset, sed aliquam paruum dotẽ habuisset, ibi n. 289.
- Item debentur per virum Vxori, quando talis consuetudo extaret, ibi n. 290.
- Et quando sunt præstanda ratione consuetudinis, tunc ea iure actionis debentur, & sic etiam diuitibus, non solum futuris, sed etiam ea de præterito præstanda veniunt, ibi n. 290.
- Illa debita iure consuetudinario debentur ratione bonorum; scilicet verò, quando ea debentur de iure communi, quia tunc illa à persona personæ debentur ex sanguinis charitate, conclus. 89. num. 291.
- Tenetur Maritus illa præstare Vxori, etiam adulteræ, post factam Thorii separationem, concl. 89. num. 292.
- Declarat tamen, vt ibidem.
- Extende, quod ea tenetur Maritus præstare Vxori, quando fieret hæretica, sed postea penitiret, ibi n. 293. & seqq.
- Item tenetur Vxor præstare alimenta viro de pro-

Et Materialium.

proprio, quando ipse egenus, & pauper fieret, ibi n. 296.

Extende, quod ob alimenta viri, potest fundus dotalis vendi, & concl. 89. n. 296. & vide in Verbo Alienatio, & in concl. 84. nu. 140. & concl. 87. n. 19. cum seqq.

Eorum præstatio, & exarceratio à pari non procedunt, & ideo de vno ad aliud non inferuntur, & concl. 84. n. 140. & concl. 89. n. 296.

Et illa tenetur præstare Vxor viro; nedum attenta qualitate dotis, sed etiam, & lucri, conclus. 89. num. 299.

Et siue debeantur ex obligatione, siue ex miseratione utroq; casu ratio dignitatis, & conditionis personarum, nec non qualitatibus rerum est attendenda, ibi n. 299.

Extende, quod ea nedum tenetur præstare vxor viro indigenti, sed etiam Monasterium, in quod cum consensu sui viri fuerit ingressa, & cui illius bona, ac dos fuerit tradita, ibi n. 300.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 301.

Item illa tenetur Vxor præstare viro indigenti, licet esset legum contemptor, & magnus ribaldus, ibi n. 302.

Extende, quod etiam debentur Vxori, quando à viro iusta causa recessit, ibi n. 303.

Extende alijs tribus modis, vt ibi n. 304. cum seqq.

Item debentur Vxori, quando recederet à viro ex eo, quia concubinam teneret, aut ob eius suauitatem, vel quando esset Homo rixosus, aut ob inimicitiam, vel odium capitale, quod cum ea, vel cum suis uigeret, & concl. 89. num. 306. & 308.

Debentur per virum mulieri, pendente lite super Matrimonio, immò sub nube, & illius colore, ibi n. 309. & ibi ratio assignatur.

Debent præstari ventri prægnanti, ex bonis Mariti defuncti, quamuis esset dubium, an esset prægnans, & mulier esset diues, conclus. 89. num. 310.

Declaratur, vt ibi n. 311.

Debentur per Maritum Vxori, quando de licentia illius, & ex causa necessaria alibi inhabitaret, ibi n. 312.

Sunt præstanda per virum, non solum ipsi Vxori, sed etiam illius familiæ, conclus. 89. num. 313.

Et vt possint denegari Vxori, non sufficit probatio malæ famæ illius, sed sententia requiritur, ibi n. 315.

Item debentur per Maritum Vxori, quæ à se recessit, dum de iustitia causæ cognoscitur, ibi num. 316.

Et quando debentur per Maritum Vxori, quæ à se recessit, sunt præstanda pro modo dotis datae, & receptæ, ibi n. 317. & seqq.

Sed quando debentur respectu, & contemplatione alicuius rei particularis, si ea in fructuosa fiat, aut permittatur, amplius non sunt præstanda, cum istud onus reale, & non personale dicatur, ibi n. 319.

Extende, vt ibidem.

Et quando debentur contemplatione alicuius rei, debet haberi respectus ad fructus, & redditus illius, etiam si statim caveretur, vt commutatio prius facta de fructibus in pecuniam perpetuo obleretur, quia illud intelligi debet, rebus sic stantibus, ibi n. 320.

Fallit, vt ibi n. 321. & seqq.

Si eorum causa aliqua bona sint assignata Filij, & ea, absq; eius culpa amittantur, alia iterum assignari debent, ibi n. 323.

Extende, ibi n. 324.

Illam non tenetur præstare Maritus Vxori, quando dos fuisset euicta, & eo magis, quando illa non fuisset promissa ab Vxore, sed à Patre, fratribus, & extraneis, ibi n. 326.

Extende, ibi sub n. 327.

Contrarium tamen est verius de iure Canonico ibidem.

Eorum legatum, si sit reliquum alicui ab extraneo ex fructibus, & redditibus certorum bonorum, quando fructus cessarent, amplius alimenta non deberentur, ibi n. 329.

Et eo casu legatarius non tenetur ad solutionem collectarum illius fundi, nisi quando fructus excederent quantitatem debitam pro alimentis, ibi n. 330.

Et quando sunt relicta alicui simpliciter, & indeterminatè, non autem contemplatione certæ rei, augentur, & minuantur secundum temporis, & conditiones personarum, quibus ea debentur, & iuxta quantitatem familiæ, & Patrimonij, nec non iuxta consuetudinem regionis, ac alterationem, & mutationem pretij ciborum, habitatiouis, & vestimentorum, & concl. 89. nu. 331.

Alere, & redotare ita tenetur Frater Sororem, sicut Pater Filiam, ibi n. 332.

Alimenta, quando essent alicui à testatore relicta, & quantitas illorum, esset à testatore taxata, tunc si fructus non sufficiunt, proprietas vendenda erit, ibi nu. 333.

Extende, vt ibidem.

Sed regulariter ex redditibus, fructibus, & accessionibus, non autem ex proprietate sunt præstata, ibi nu. 334.

Quando sunt relicta ex certo fundo, si ille non producat tot fructus, qui pro alimentis sufficiant, fundus ipse est obligatus pro illis, adeo, vt integra alendo debeantur, conclus. 89. num. 335.

Extende, vt ibi nu. 336.

Et quando debeantur, si res pro illis legata esset ab ipsomet testatore alienata, distinguitur, vt in conclus. 89. nu. 338.

Debentur Vxori Viduæ, donec dos sibi restituta, quæ loco eorum succedit, & est causa finalis præstationis eorum, & concl. 89. n. 339. & ibi ratio assignatur.

Debentur mulieri ex fructibus, non autem ex proprietate dotis, ne breui tempore indotata remaneat, & sic mendicare cogatur, & concl. 89. num. 339.

Sunt præstanda Vxori Viduæ, per hæredes Ma-

Index Conclusionum,

- riti intra annum luctus, etiam si fructus dotis non sufficiant, ibi n. 340.
 Amplia vt ibi n. 341.
 Fallit, vt ibi n. 342. & 343.
 Declara tamen, vt ibidem d. n. 343.
 Et si illa præstiterit Maritus Vxori extra suam domum, & aliquid ex fructibus ultra alimentum superfluit, tunc id quod superest erit viri, ibi num. 343. in fine.
 Illa debentur Vxori de proprio sui viri, quando illa esset prægnans, & ei fuisset à viro legata, neq; tali casu vlla compensatio cum fructibus dōis fieri debet, ibi n. 344.
 Sed si illa receperit Vxor Vidua ab hæredibus Mariti, tunc fit compensatio de fructibus cum alimentis, vique ad concurrentem eorum quantitatem, ibi n. 346.
 Alimenta, nec interusuria dotis potest consequi Vxor transacto anno dato ad restituendam dotem, nisi hæres Mariti interpellauerit, & sic in mora eum consueuerit, concl. 89. n. 347. & seqq.
 Declara, vt ibi n. 349. & 350.
 Et illa debentur Vxori Viduæ; nedum in casu moræ, sed etiam, quando Vidua non haberet vnde se alere posset, vel in casu, quod ea esset negotiari solita, siue etiam, quando debita pro alimentis contraxit, aut hæreses Mariti pænes se dotem retinuerint, absq; vlla interpellatione, concl. 89. num. 354. & ibi ratio assignatur.
 Amplia, vt ibi n. 355.
 Contrarium habetur, ibi n. 356.
 Concorda, vt ibi n. 358.
 Sed quando ea debentur alicui Iudicis Officio, vel legis dispositione non sunt præstanda, nisi quatenus egeat, vel nisi res alienum in eorum defectum contraxisset, concl. 89. num. 366. & 369.
 Erunt præstanda Vxori aliunde habenti, vnde viuere possit, quando iure actionis sunt debita; secus autem si Iudicis Officio, vel legis dispositione, ibi n. 367.
 Alimenta omnia, aut debentur Iudicis Officio, siue legis dispositione, aut ex testamento, siue ex stipulatione, & sic iure actionis, concl. 89. num. 368.
 Et illa, quæ debentur ex testamento, vel ex contractu, & sic iure actionis, etiam diuini præstanda veniunt, ibi n. 369.
 Debentur Vxori Viduæ, etiam extra domum viri deductis tamen eius operibus, quia illa tenetur ad commodum hæredum laborare, nisi esset magna Domina, vel sibi indecorum esset, aut non esset solita proprijs manibus laborare, ibi n. 370.
 Debentur Vxori extra domum viri, etiam eo adhuc viuente, si tamen illa ad eius, obsequia parata, & prompta foret, ibi n. 371.
 Restringe, vt ibi n. 372.
 Contrarium, vt ibi n. 373.
 Concorda, vt ibi n. 374.
 Alimenta Vxor præstare tenetur vir, immò cogi potest, quando vult fructus dotis suos facere, ibi num. 374.
 Extende, quod si ea nõ præstiterit Maritus vxor idum vivebat, vel non adhibuit Medicum, quando illa egrotabat, doee persuandus erit, nisi forsan in tempore pestis essemus, conclus. 89. num. 375.
 Fallit tamen, vt ibi n. 376.
 Debentur per extraneum dotem promittentem, & non soluentem, quia extraneus tenetur ad fructus dotis, post cursum temporis à lege introductum, vel postlitam contestatam, ibi num. 377.
 Contrarium, ibi n. 378.
 Primam opinionem tenet Auditor, quando mulier non haberet, vnde se alere posset, ibi num. 379. cum seqq. vbi pulchræ rationes assignantur.
 Illa tamen non tenetur extraneus præstare extraneæ, sicut Pater Filiz propriæ, ibi n. 378.
 Item non tenetur præstare illa Vxori hæreses Mariti, neq; extraneus, quando ipsa Patrem haberet, ibidem.
 Alimentorum præstationis onus, licet in extraneo sit à principio voluntarium, tamen ex post facto fit necessarium, ibi n. 380.
 Et debeatur in perpetuum per eum, qui voluntarie eorum præstationi se subiecit, & concl. 89. num. 381.
 Et illa præstare tenetur, qui dotem promittit, & eam in tempore à lege præstatum non soluit ibidem.
 Extende id procedere, ibi num. 382.
 Et talis taxatio vigore statuti Urbis est de scutis septem cum dimidio, pro quolibet cētenario, vel quinq; iuxta locorum diuersitatem, & ea semper, peti possunt, quousq; dos sit soluta, ibi num. 82.
 Et si illa non petierit Maritus per decennium in casu dotis promissæ, & non solutæ, censetur remissa, adeo, vt ea hæreses amplius exigere non possint, ibi n. 383.
 Fallit, vt ibi n. 384. & 385.
 Alimenta debet consequi Vxor in bonis Mariti, quando esset relicta usufructuaria, vltra deductionem suæ dotis, & augmenti, vti res alienum, ibi n. 386.
 Extende id procedere, etiam si Vnusufructus fuerit relictus Vxori, cum hac conditione, si cum Filijs morabitur, & ipsi Filij moriantur, concl. 89. n. 34. & 387. & ibi ratio assignatur.
 Et tunc alimenta per Vxorem propria auctoritate capi possunt, ibi n. 388.
 Contrarium, vt ibi num. 389. & ibi ratio assignatur.
 Illa, siue fructus dotis non potest consequi mulier relicta Tutrix Filiorum, quando non curauit dotem sibi solui tempore suæ administrationis, ibi n. 391.
 Extende, vt ibi n. 391.
 Fallit, vt ibidem.
 Et si debeatur Vxori, vel cuiuslibet alio, per plures personas, tunc iudex potest cogere vnam

Et Materiarum.

tantum ad satisfactionem, ceteris tamen contribuentibus, vel modo vnum, modo alterum, vel potest agi contra plures in solidum, concl. 89. n. 398. cum seqq. & vide n. 381.

Declarat, vt ibi nu. 400. & 401. & ibi ratio assignatur.

Illorum fauor versatur solum in futuris, sed in præteritis cessat, ibi n. 401.

Et non debent esse exigua, si dos sit magna, sed bene illi correspondentia, ibi n. 402.

Illa debentur Vxori vergente viro ad inopiam, dum de eius assiduatione tractatur, ne interim fame pereat, ibi n. 403.

Item debentur Vxori reliquæ usufructuarie certarum rerum particularium, vitra usufructum earum, etiam existentibus Filiis, ibi n. 404.

Fallit quando Vxor esset relicta usufructuaria, omnium bonorum, quia tunc illud legatum resoluitur in vim alimentorum tantum, existentibus Filiis, ibidem.

Secus tamen esset, quando usufructus esset integer, plenus, & francus relictus, quia tunc in alimentis non resoluitur, ibidem.

Alimenta sola debentur Vxori, quæ fuit simpliciter relicta usufructuaria, Domina, & Mastraria, etiam si heres extraneus esset institutus, concl. 89. n. 405.

Item Vxori debentur, si fuit relicta usufructuaria ad certum tempus, ibi n. 406.

Vxori relicta, si vitam vidualem duxerit, semper sunt ei præstanda, dum in viduitate remanserit, ibi n. 407.

Vxori debentur, si à Marito fuisset facta promissio de restituenda dote, cum obligatione Camerali damnorum, & interesse, ibi n. 408.

Secus verò, si illa promissio non adesset, quia tunc per receptionem dotis illa remissa censetur, ibi n. 409.

Et illa Vxori debita in casu, quo ea fuit relicta usufructuaria, tunc præstanda, pro integro anno luctus, non autem usque in diem mortis Vxor tantum, si intra illum moriatur, immò non exacta ad hæredes transmittit, licet ea regulariter anticipatè solvantur, ibi n. 410.

Vxori relicta, vti Domine, & usufructuarie, tunc recipiuntur propria auctoritate, illa verò relicta in specie sunt recipienda de manu hæredis, ibidem.

Item alias differentias inter prædicta alimenta, vide ibidem.

Sed non debentur Vxori in bonis Mariti, nisi prius deducto ære alieno, ibi n. 411.

Item non debentur Vxori reliquæ usufructuarie, nisi prius fuerint deductæ expensæ pro Filiis, ibi n. 412.

Vidua danda cum eius operibus sunt compensanda, si tam sit apta nata ad laborandum, ibi n. 413.

Declarat, vt ibi n. 414.

Illa, quando ex promissione hominis veniunt præstanda, tunc neque obsequiales operæ debentur, nisi ex conuentione fuerint promissæ, ibi num. 415.

Veniunt etiâ, cõpensanda cū operibus obsequialibus, & fructibus leuibus factis, per puellam, potius ad delectamentum, & otii, vitandi gratia, quam ad compulsum eius, qui alimenta præstat, licet tamen non pro eis Tutor salariū daretur, vt ibi n. 416.

Quando sunt præstanda vxori ex propriis fructibus, si facta ex computatione alij fructus vxoris remaneant illi sunt d. vxori restituendi, ibi n. 417.

Contrarium, ibi nu. 418.

Concordat, vt ibi nu. 419. & sub nu. 420. tribus modis declarat.

Alimenta si cõtinuat recipere vxor post sex menses à morte viri, sibi præiudicat in interesse dotis, ibi n. 421.

Vxori vidua non debentur, quando secundo viro fuit nupta, ibi n. 422.

Declarat tamen, id esse verum, vt ibidem.

Alere, & recipere potest Vxor virum bannitum impudè, cum Vxor calamitates viri moderatè ferre teneatur, ibi n. 194.

Extende, quòd id etiam facere potest amicus magnæ amicitie, alias in officiosum esset illum in necessitate deservire, ibidem.

Alimenta tenetur præstare Amus Maternus suis Nepotibus, siue sint masculi, siue femine, ex iusta tamen causa, veluti paupertatis, alias scilicet, ibi n. 423.

Extende tribus modis, vt ibi n. 424. cum seqq.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 426. & 427.

Debentur donatori à donatario, iuxta quantitatem fructuum, & reddituum, non autem, iuxta valorem bonorum donatorum, conclus. 89. num. 429.

Extende tribus modis, vt ibi n. 430. cum seqq.

Limita tamen, vt ibi n. 433.

Illa præstare debens, ex redditibus bonorum, si dicat dictos redditus non sufficere, id vt fundamentum sup intentionis probare tenetur, ibi n. 434.

Et in dubio nunquam est facienda interpretatio contra alimenta, quæ de sui natura sunt adeò favorabilia, vt ea semper sit capienda, quæ minus, quam fieri possit illis præiudicet, ibi num. 435.

Et quando sunt alicui relicta ex lucro pecunie, tunc ea debet stare penes hæredem, vel apud tertium deponi, ibi n. 436.

Fallit, vt ibi d. n. 436.

Illa à Socero Genera debentur non iure sanguinis, sed ob non solutam dotem, vt onera Matrimonij sustinere possit, & debent esse doti correspondens, ibi n. 437.

Extende, vt ibi n. 438.

Sunt præstanda Patrono ex redditibus Iuris patronatus, quando ille ad Egestatem peruenit, & Ecclesiæ super sit, cum prius ministri Ecclesiæ sint alendi, ibi n. 439.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 440 cum seqq.

Ite declarat pluribus modis, vt ibi n. 448. cū seqq.

Item debentur ea per Ecclesiam Rectori, non obstante prescriptione decimarum, ibi n. 440.

Index Conclusionum,

Et eorum ius est ad id in Patrono personalissimum, ut propter illud transferre, cedere, atque donare ei non liceat, etiam ad maiorem Ecclesiam, concl. 89. n. 444.

Et quæ dicantur congrua, quoad Clericos illos, qui renuntiant beneficiis, est arbitrium Iudicis, concl. 89. n. 445.

Alimenta congrua nisi aliunde habeant Clerici, tunc beneficia, ad quæ sunt ordinati alienare non possunt, nec etiam coram Papa; & si alienent incidunt in poenam suspensionis, & suspensionis, ibi n. 446.

Et ad hoc, ut possit ea consequi Patronus ab Ecclesia, eius paupertas, non debet esse magna, sed sufficit, ut non habeat quantum ad eius status decentiam attinet, ibi n. 447.

Sed illa non debentur per Ecclesiam Patrono, si eius paupertas propria culpa causata fuit, ibi num. 448.

Extende quatuor modis, ut ibi n. 449. eum sequi. Item ea non debentur Patrono ex redditibus iurispatronatus, nisi probaverit descendentiæ à primo fundatore, ibi n. 453.

Et tunc ea probatur dicitur, si ille sit in possessione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta mandatum fundatoris, ibidem.

Item pro illis sufficit quasi possessio alicuius iuris, quod alteri, quæ descendenti convenire non possit, ibi n. 454.

Declaratur tamen, ut ibidem.

Item, ut illa possit consequi patronus ex redditibus iurispatronatus, debet prius iustificari superfluitate reddituum Ecclesie, & inopia ex parte potentis, ibi n. 455. & 457.

Sed non debentur per Ecclesiam Patrono, qui possit fidei victimam ex industria, sine tamen eius decore, querere, ibi n. 456. & 457.

Alimenta tenetur Vassallus prestare Domino, quando esset pauper, & cum de hostibus, vel carceribus rediret, & adjuvare tenetur, dummodo tamen propria culpa in necessitate, & ex carceribus non se constituerit, ibi n. 458.

Sed illa non tenetur Dominus prestare seruo, nec minus illius expensis famulum graviter infirmum curare cogitur, ibi n. 459.

Declaratur, ut ibidem.

Debentur per creditorem debitori carcerato pauperi, quando nihil habeat, unde se alere possit, ibi n. 460.

Et si non præstentur per creditorem debitori pauperi carcerato, ille à carceribus est relaxandus, ibi n. 461.

Item sunt præstanda pauperibus carceratis in causa criminali, per Charitatem, siue Curiam ibi n. 462.

Debentur accusato super aliquibus bonis, interim pendente lite, ibi n. 463.

Non debentur per creditorem debitori carcerato, quando ille ab aliquo elemosinis alere aut, ibi n. 464.

Alimenta, & expensas tenentur solvere occisori, & carcerato heredes occisi, quando tamen ipsi fuerint actores in inquirendo, accusau-

do, & processum fabricando, concl. 89. n. 465. Sed si ea præstiterit Commensariensis carcerato, eum à Iudice relaxatum, pro ipsius alimentis ac salario Custodie, retinere non potest, licet postea contra eum agere valeat pro consecutione sui crediti, ibi n. 466.

Contrarium de consuetudine servatur, ibi n. 467. Debentur etiam Iudeo ad instantiam Christiani carcerato, ibi n. 468.

Ob eorum factorem illi non veniunt in consecutione bonorum, & propterea debentur etiam refutatio ad gratiam, ibi n. 469.

Contrarium tamen, ut ibi n. 470.

Eorum legatum non perditur capitis diminutione, ibi n. 471.

Ecce legatum alimentorum dicitur species respectu legati usus, & propterea legatum usufructus plus continet, quàm illud alimentorum, concl. 89. n. 472.

In alimentis non habet locum ius accrescendi, sicut in usufructu, ibi n. 473.

Illa de manu heredis sunt percipiendæ, usufructus verò propria auctoritate percipitur, concl. 89. n. 474.

Debentur Tutori, vel Curatori ex Officio Iudicis, quando Tutor, vel Curator esset persona pauper, aut illis debetur salarium, prout Iudici magis placuerit, concl. 89. n. 475. & ibi ratio assignatur.

Sunt per Tutorem præstanda Pupillo, si litigare cōtingat super ratione reddenda sine administratione, dum lis durat, ibi n. 476.

De clara, ut ibidem.

Et quando per Tutorem Pupillo debentur, si ea denegat, & citatus non compareat, nec sui copiam faciat, potest allegari suspensus, ibi num. 477.

Illa sine salarium Tutori, vel Curatori amplius non debentur, si ei diuitiis superuenierint, ibi n. 478. & ibi ratio assignatur.

Illa, quæ Iudicis Officio debentur, tenentur durare quatenus vnus egeat, & non alius, concl. 89. num. 479.

Sed in vim pacti debita superuenientibus diuitiis, non cessant, ibi n. 480.

Illa sunt de nouo præstanda Tutori, si de nouo in eo necessitas superueniat, sine ea à testatore sint relicta, siue Iudicis Officio debeantur, ibi num. 479.

Non debentur Tutori, vel Curatori finita Tutela, vel cura, vel si super redditione rationis litigaretur, ibi n. 481. & ibi ratio assignatur.

Non debentur Procuratori, ac negotiorum gestoribus per Dominum, etiam si à parte condnetæ essent, ibi n. 482. & 483.

Fallit quoad expensas, quia eas Procurator, ac negotiorum gestor repetere potest, ibi n. 484.

Si illa pendente lite, licet cum cautione præstita fuerint, tamen restitui non debent, quàmuis in lite super alimentis alius succumbat, secus in illis per sententiam præstatis, quia ea in causa reuocationis dictæ sententiæ restituenda fiunt, ibi n. 485. & concl. 90. n. 25. cum seqq.

Ea

Et Materialium.

Et tenetur prestare Monasterium Abbati super eius electione litiganti, concl. 89. n. 486. & ibi ratio assignatur.

Item debetur per Monasterium Monacho professo, ibi n. 487.

Et non extinguuntur, ob professionem, si alicui fuerint relicta, ibi n. 488. & 505.

Contrarium, quando de contraria mente testatoris appareat, ibi n. 489.

Et quando de ea apparere dicatur, vide ibidem.

Debentur per Monasterium Abbatibus, quando de eius electione disputatur, & quia iam à Monasterio fuit electa, ibi n. 490.

Illa, & sumptus litis sunt de cernenda Monacho, & Seculari electo, licet discorditer ad aliquod Officium, si ad illud iudicialiter admitti petat ibi n. 491.

Item debentur Monacho, & Moniali electis à Monasterio, dum de eius electione disputatur, concl. 89. n. 492.

Contrarium, ibi n. 493.

Concorda, vt ibi n. 494.

Item concordat, vt prima opinio procedat, quando Monachus, siue Monialis fuisse expulsa sine causa, quia tunc recuperaret etiam omnia bona iuxta eandem, quod causa, ibi n. 495.

Extende, quod ea, & sumptus litis debeantur Monacho litiganti cum Abbate, tam in causa principali, quam etiam in illa appellationis, concl. 89. n. 496.

Contrarium, quoad expensas habetur, ibi n. 497.

Concorda, vt ibidem.

Illa, & expensæ, quando sint prestanda Monacho accusanti Monasterium, tunc debet tantum habere necessaria moderatè, & non ultra, concl. 89. n. 498.

Sed si ea Monacho denegatur, tunc Monasterium priuatur omni eo, quod dictus Monachus acquisiuit, & Episcopus eo casu potest illum ad aliud Monasterium transferre, concl. 89. n. 499. & vide concl. 1. n. 79. in fine.

Et illa, & expensæ debentur Monacho electo, iuxta qualitatem suæ personæ, & reddituum Monasterij, ibi n. 500.

Declara tamen id esse verum; dummodo ille sit in quasi possessione sui Monachatus, ibi n. 501.

Et pro huiusmodi expensis non competit Monacho actio formalis contra suum Prelatum, sed solum potest recurri per eum ad Superiorem, illius Officium implorando, ad exemplum serui contra Dominum, ibidem.

Sed ea non debentur Monacho ex propria causa Abbatem accusanti, ibi n. 502.

Item non debentur Monacho spoliato, quando ille esset ad dignitatem in alio Monasterio electus, ibi n. 503.

Et quando ea non habeat à Monasterio Filius Monachus electus, tunc reuiscit naturalis obligatio Patris, ibi n. 504.

Alimenta debentur beneficiato ab Ordinario, donec ei provideatur, quando admittit resignationem in suis manibus, ab eo factam, & ille non habeat vnde se aliat, concl. 89. n. 506.

Alimenta tenetur prestare Clerico egenti ille, qui infligauit eum ad suscipiendos sacros Ordines, concl. 89. n. 507.

Item tenetur prestare Clerico egenti ille Episcopus, qui Sacros Ordines ei contulit, donec sibi de cõgrua sustentatione provideatur, ibidem.

Extende primò, quod imò Episcopus potest cogere Canonicos, etiam minima parte eorum contradicente, vt quilibet singulis annis panperi Clerico student in subsidium, aliquid pro eius alimentis conferat, ibi n. 508.

Extende secundò, id præcipue procedere, si in.

Verbe ille Clericus Sacris literis operam nauaret, quia huiusmodi causa vtilitatem publicam respicit, non solum illius particularis Ecclesiæ, verum etiam Vniuersalis; dummodo tamen ille Clericus, sit Originarius, ibidem.

Extende tertio, quod illa debetur Clerico, etiam aliundè habenti, quando illa petat ex fratribus, & distributionibus ad eius necessarios, ibi n. 509.

Extende quarto, quod debeantur etiam deposito, & à beneficio suspensio, propter crimen; licet secus sit in voluntario eodemque, ibi n. 510.

Debentur Episcopo, quando succedit in Episcopatu, per hæc des prædecessoris, si fructus omnes per prædecessorem recollecti fuerint, quia Episcopus de suo se alere non tenetur, ibi n. 511.

Debentur excommunicato, si periculum est, vt fame pereat, & eo magis, si excommunicatio, sit nulla, quia tunc ea non ligat, ibi n. 512.

Contrarium, vt ibi n. 513.

Declara tamen hanc secundam opinionem esse veram, vt ibi n. 514.

Etiam de bonis sequestratis debentur, si alio aliud pro suis alimentis non remaneat, ibi n. 515.

Debentur delinquenti de bonis sequestratis, etiam si sequestrum fuerit factum pro crimine, siue delicto in Inuentario reperto, concl. 89. n. 515. & 519.

Extende primò, quod etiam sequestrum potest sperni, quando alendus non habet aliundè, vnde viuere possit, ibi n. 516.

Extende secundò, id adeò esse verum, vt propterea, nedum alimenta, sed etiam sumptus litis de dictis bonis debeantur, nequis litem deserere cogatur, ibi n. 517.

Extende tertio procedere, etiam si esset lata sententia pro sequestrante, quia ea per appellationem suspenditur, & eisdem acti lata non fuisse, ibi n. 518.

Fallit tamen primo, quando bona sequestrata essent parui momenti, ibi n. 520.

Fallit secundò, quando degeretur illa bona esse furtiua, ibi n. 521. & ibi ratio assignatur.

Fallit tertio, quando Mercator, cui sunt sequestrate Merces haberet aliundè, quia solus reus pendente iudicio de illis in subsidium venire alius, ibi n. 522.

Illa, & expensæ non tenetur prestare reus conuentus auctori litiganti Maioratum, vel Cappellæ administrationem, siue Emphyteusis renouationem, ex eo solum, quod ille, ob inopiam litem prosequi non possit, ibi n. 523.

Index Conclusionum,

Contrarium venit dicendum de impetrantibus beneficium, quibus alimenta sunt præstanda, ibi n. 524.

Alere se potest possessor Præbendæ Ecclesiæ de fructibus illius, dum lis super ea pendet, ibidem Alimenta sunt præstanda, etiam ex bonis feudali- bus, ibi n. 525.

Extende id etiam procedere ad fauorem spurij, ibi n. 526.

Declaratur tamen, quod, tunc id, quod superat causam alimentorum ad agnatos vadit, ibidem. Nec isto casu alimenta præstanda veniunt, ultra fructus feudij, ibi n. 527.

Alimenta, vt dentur spurio, non potest vendi Pa- latium magni Pretij, per quod nobilitas fami- liæ conseruatur, sub prætextu, quod redditus essent pauci, ibi n. 528. & ibi ratio assignatur.

Extende quod nec etiam res magni valoris po- telt vendi pro alimentis dandis, exceptis tamē Filijs, ibi n. 529.

Sed vt dentur Filijs possunt etiam in subsidium, vendi res magni valoris, cum educatio Filiorū, sit de iure naturæ, immo ea etiam ad belluas spectat, ibi n. 529.

Pauperi Religioso, siue seruo, nec non alteri in- capaci debentur, quando eis sunt relicta, licet pro eorum consecutione actio non detur, sed Officium Iudicis imploratur, ibi n. 530.

Debentur Predicatori ab incolis illius loci, ubi Prædicat, 531.

Alimenta, siue dos præstari debent Filijs pauperi vnus ex Socijs omnium honorum, siue finis in expressa, siue in tacita societate, ibi n. 532.

Et sunt adeo fauorabilia, vt ex eorum legato- rum falcidia non detrahatur, etiam si doderantem excedat, ibi n. 533.

Legata pluribus in eadem oratione, quando pariformiter, siue potius disformiter sint præ- standa, vide ibi n. 535.

Fallit in legato pecunie ad alimentum, quia tunc illud falcidiq. subiaceret, ibi n. 533.

Et pro illis si sit legata alicui pecunia, licet ea intelligatur, quoad proprietatem relicta, tamen ad honestum locum erit ponenda, ex quo legatarius ali possit, siue penes heredem ita- re debeat, ad hoc, vt ex ea creditum soluas, ad effectum prædictum, ibi n. 534.

Pro illis datur actio personalis, etiam contra- tertium, ibi n. 535.

Extende idem procedere in pensionibus anni- uersarijs, decimis, & tribus publicis, ibidem. Subextende, quod eorum fauore compensatio super eis non admittitur, ibi n. 536.

Declaratur tamen, prius id procedere in futuris, sed in præteritis, quia eorū priuilegia ope- rantur in futuris alimentis, non autem in præ- teritis, ibi n. 537.

Declaratur secundò non procedere, veluti quan- do Pater bona filij administrasset, quia tunc alimenta per Patrem præstata essent cum dictis fructibus compensanda, ibi n. 538.

Belicet sine difficultis probationis, tamen ad fa- uorem alere debentis, ex verisimili eorum,

præstatio probatur, concl. 89. nu. 539.

Sed hæc verisimilitudo, ex quibus deprehenda- tur, vide ibi n. 540.

Contrarium, nempe, quod dubia probatio non sufficiat, habetur, ibi n. 541.

Ali ex aere nemo præsumitur, ibi n. 540.

Alimenta semper ab eo data censentur, qui ea præstare tenebatur, concl. 48. n. 4. & concl. 89. ibi nu. 540.

Illorum præstatio non potest per domesticos probari, quando alij testes agn, vel habitu ibi interuenire potuerant, concl. 89. n. 541.

Neq. eorum præstationem probat scriptura pri- uata, ad fauorem scribentis, etiā si ea esset Tu- toris, vel Curatoris, & præsertim, quando de magnis impensis agitur, ibi n. 541.

Extende quod si aliter seruitor inferuiens pro mensituo salario personæ nobilissimæ, & dis- tinguendæ pro Domino alendo impendisse fecit V. G. quinquaginta, ei non creditur, ibi n. 542.

Illorum præstatio bene probatur, si testes depo- nant aliquem plures ad vnam mensam com- edere vidisse, concl. 89. n. 543.

Et sunt adeo priuilegiata, vt si fiat generalis re- uocatio legatorum, illud alimentorum non in- cludit, ibi n. 544.

Ad eorum causam non extenduntur inducia ali- cui debitori concessæ, ibi n. 544.

Et ideo si ea velit adimere, specificæ expressio requiritur, quia illa in generali prouisione nō comprehenduntur, ibi n. 545. & 552.

Alimentorum legatum non compræbenditur in- reductione omnium legatorum factæ, per Te- statorem V. G. ad tertiam partem, ibi n. 546.

Et tale legatum non censetur ademptum, etiam si testator alia legata eidem legatario ademif- set, ibi n. 547.

Item non minuitur per clausulam in fine dispo- sitionis positam, licet ea regulariter ad omnia præcedentia referatur, ibi n. 548.

Eorum præscriptio ex spacio trium annorum, inducitur ad alendi fauorem, etiam si legatum, & testamentum sit nullum, ibi n. 549.

Immo si eorum legatum sit nullum, tamen hæ- res potest Officio Iudicis compelli, ad illud præ- standum, ibi n. 550.

Et pro illis potest hæres conueniri, etiam intra- tempus conciliendi Inventarium, ibi n. 551.

Declaratur tamen id procedere in alimentis futu- ris, non autem in præteritis, ibidem.

Ee possunt legari cuiusque personæ, etiam si alijs legati incapax, ibi n. 552.

Illa recipere quis potest in aliquo loco, licet in eo sit prohibitus acquirere, ibidem.

Eorum prouisio nunquam comprehenditur sub generali exclusione, vt ibidem.

Hæ eorum præstationem importat illa verba (Id prometto di tener in Casa Antonio, & trattar- lo da Gentil' Huomo) concl. 89. nu. 553. & ibi ratio assignatur.

Item eorum præstationem importat illud ver- bum (providere) si tamen ab vno testatore fuerit prolatum, qui aliquo iure ad alimenta tene-

Et Materialium.

tenebatur, aliis protectionem, ac commendationem solum importaret, ibi n. 554. & 555.

Quid si fuerint adiecta verba illa (prout eis vitum fuerit? vide ibi n. 556.

Et ea voluntarie oblata prestari debent, etiam si alendus ad pinguiorem fortunam deuenierit; licet secus in alimentis Iudicis Officio, aut legis dispositione debit, ibi n. 557.

Eorum appellatione veniunt cibaria, vestitus, habitatio, & lectus, ibi n. 558.

Amplia, vt ibidem.

Item veniunt, etiam Medicinæ, ad necessariam Corporis curam, concl. 89. n. 559. & ibi ratio assignatur.

Veniunt etiam equus, quando alendus non potest ire pedes, ibi n. 560.

Et ratio est, quia in huiusmodi alimentorum præstatione debet haberi ratio ad qualitatem, & dignitatem, nec non de dubio euentu infirmitatis, ibidem.

Item veniunt quoque sumptus Studij, & omnia ad Studentis victum necessaria, conclus. 89. num. 561.

Contrarium, quod scilicet in legato alimentorum non veniant expensæ Studij legalis, nec Librorum, & similium, sed tantum illæ Studij Grammaticalis, ibi n. 562.

Et quando debentur alicui lute sanguinis, tunc pro disciplina alendi, debentur etiam salarium quoad Magistrum, & similia; secus si ea dietim alicui extraneo debeantur, quia tunc solus cibus debetur, & non ea omnia veniunt, sine quibus commodè viuere non possumus, ibi n. 563.

Igitur veniunt cibaria, habitatio, vestitus, Medicinæ, & salarium Medici, nisi tamen essent magnæ impensæ, circa Medicinas, quia tunc illæ non debentur, ibi n. 564.

Extende, vt ibi n. 567.

Declarat tamen, quod prædicta veniunt appellatione alimentorum, quando sumus in materia favorabili, vt est in legato; at secus in odiosa obligatione, ibi n. 565.

Extende, quod eorum appellatione veniunt etiam alimenta pro famulo, si personæ qualitas exigit, ibi n. 566. & ibi ratio assignatur.

In summa veniunt ea omnia, sine quibus, quis commodè viuere non potest, ibi n. 567.

Et quando dantur pro vita, & salutina, tunc debent esse opulentiora, & fauorabiliora legitima, quia non dantur ad mensuram legitimæ, nec ad valorem Patrimonij, sed bene ad ratum fructuum, ibi n. 568.

Et regulariter sunt prestanda in loco habitationis hæredis, ibi n. 569.

Et illa quoad Vinum, Frumentum, & Oleum, sunt soluenda in proprijs speciebus, quo verò ad alia in pecunia, ibi n. 569.

Fallit tamen, vt ibi n. 579. & seqq.

Et nedum sunt prestanda in loco habitationis hæredis, sed etiam in propria illius domo, ibi num. 579.

Contrarium, ibi n. 577.

Concordat, vt ibi n. 572.

Sed illa non cogitur alendus recipere in domo hæredis, quando non esset expressum, vt ea in illa domo prestari deberent; secus si locus esset à reflatore designatus, quia tunc ille est attendendus, ibi n. 573. & seqq.

Sed Filius ex reuerentia Patris ea in eius domo recipere debet, n. 574.

Alimentarius, & hæres, quando sunt eiusdem fori, debitor ire debet ad domum creditoris, nisi ceptum sit prestari alimenta in vno loco, quia tunc in eodem esset perseverandum, ibi n. 575. Immo licet sint debita, & promissa in propria domo, tamen ex iuxta causâ extra eam dari debent, ibi n. 577.

Et quæ nam dicatur iuxta causâ, arbitrio Iudicis remittitur, ibidem.

Et infra causâ inter ceteras ea est, quæ ex causâ litium prouenit, cum litigantes semper quodammodo præsumantur inimici, ibi nu. 577.

Extende id tantò magis procedere, quando super eorum quantitate lis fuisse facta, ibi n. 578.

Et alimenta licet sint prestanda in proprijs speciebus, fallit tamen primo, quando ille species de facili non reperirentur, quia tunc possunt prestari in pecunia, ibi n. 579.

Fallit secundo, quoties Iudici videretur huiusmodi alimenta in speciebus consistentia, velle ad pecuniam, consideratis redditibus, & qualitatibus alendi, reducere, & taxare, ibi n. 580.

Et quidò prestatur in domo hæredi, si extingatur eos inter se diuidere, & seorsum habitare, tunc ea in domo vnius dari poterit, prout Iudici videbitur, vel quod vnus, vno tempore, aliter altero alimentâ prestet, ibi n. 581. & vide n. 338 & 339.

Illorum debitor, si vnâ domum alendo assignauerit, potest postea variare, & alteram loco illius assignare, ibi nu. 582.

Et in illis comprehenditur habitatio, tamquam species in genere, ibi n. 582.

Et quando pluribus debentur, si illi circa modum ea percipiendi discordarent, Iudex in hoc ex Officio procedere poterit, veluti diuines Parer familias faceret, ibi n. 583.

Imò si à Patre taxata sint, & illa Iudex indecentia cognoscat, tunc ipse poterit ea moderare, licet tamen taxatio à Patre facta in dubio præsumatur iuxta, ibidem.

Alimentorum legatû non est multiplicabile, & si bis alicui legentur, semel tantû debetur, ibi n. 584.

Extende id procedere etiam, si essemus in persona, quæ ratione duplicis Officij alimenta gominata prætenderet, ibi n. 585.

Limita tamen, quinq; modis id non procedere, vt ibi n. 586. cum seqq.

Illorum præstationem licet importet legatum vsum fructus vxori relictum, id tamen fallit, quando Maritus ei alimenta specialiter, & postea Dominum, & vsum fructum reliquit, quia tunc vxor vitra victum habebit etiam vsum fructum, ibi n. 589.

Extende idem procedere, vt ibidem.

Et Vxori relicta, licet intelligantur de ea Vxor tempore testamenti; Nihilominus eorum

Index Conclusionum,

fauore, si illa moriatur, intelligantur alteri, etiam posteriori legata, ibi n. 590.

Declara, vt ibi num. 590. & ibi ratio assignatur.

Alimentorum fauore, quando possit fieri alienatio de re alienari prohibita, vide in Verbo Alienatio, & in concl. 84. n. 231.

Illa veniunt compensanda cum operibus minoris etatem septem annorum excedentis, conclus. 69. n. 21.

Alimenta relicta ad vitam taxantur, vsq; ad tempus triginta annorum, si tamen alendus infra illam etatem extet; secus autem in habitatione relicta, quia ea debet estimari, vsque ad quindecim annos, premissa tamen cautione, si plus viueret eorum creditor, de soluendo ei illud plus, concl. 69. n. 1. & 3.

Alimenta prestant animalibus omnibus creditoribus super ipsis animalibus est praferendus, concl. 108. n. 38. & conl. 119. n. 35.

ALIMENTA, & sumptus litis, vt alicui subministrantur, duo sunt probanda; nempe Paupertatis qualitas, & boni Iuris praesumptio, concl. 90. n. 1.

Declara, quod ea paupertas sit probanda non in genere, sed in specie, respectu rei, de qua agitur, ac sustentationis litis, concl. 90. n. 2.

Illa non potest praeterire, qui habet Patrem diuitem, & ille cui non est indecorum proprijs manibus laborare, ibi n. 3.

Debentur licet non agatur ad vniuersitatem bonorum, sed ad res particulares tantum, conclus. 90. n. 4.

Imò etiam post contestatam litem, & in omni parte iudicii, peti possunt, siue in petitorio, siue in possessorio agatur, ibi n. 5. & 15.

Et debentur, nedum in causa appellationis, sed etiam donec lis prorsus fuerit terminata, ibi num. 5.

Expendente Iudicio non cunrunt vlla inducie in illis praestandis a Patre, veluti nec etiam cessum reprobatio admittitur, si Filius in quasi possessione filiationis existens alimenta a d. Patre petat, & Pater neget cum esse Filium, licet secus, si ille nullam quasi possessionem haberet, ibidem.

Et ad hoc, vt debeantur, duo sunt necessaria, primo, quod de re fructifera, vel pretio estimabili agatur; secundò, quod illa praestare debens, sit diues, vel quod saltem non egeat, conclus. 90. num. 6.

Et vt Filio debeantur, opus est, vt saltem semiplena probatio precedat, quod ille sit Filius, ibi num. 7.

Item, vt debeantur praesumptio boni Iuris non debet esse leuis, ibidem.

Et pro ea praesumptione multum facit habere, sententiam pro se, etiam si postea fuerit ab ea appellatum, ibi n. 8.

Extende, quod imò dicta boni Iuris praesumptio non eliditur ex sententia reuocatoria primò, si tamen illa prima fuerit inde per tertiam confirmata, ibi n. 9.

Et subministrari debent a die petitionis eorum, & interim causa negotij principalis suspèditur, donec super illis finis litis habeatur, concl. 90. num. 10.

Contrarium, ibi n. 11.

Concorda, vt ibidem n. 12.

Alimenta taxata non debentur non habenti bonum ius, nisi a die rescripti, conclus. 99. num. 13.

Et bonum ius non habere, quando quis dicatur, vide ibidem, remissiuè.

Et debita, ob litem peti possunt ab initio anti, ibi num. 14.

Contrarium, ibi nu. 15. & prius n. 5.

Et debent praestari parti, quæ docuerit de paupertate, antequam dicta pars in causa matrimoniali (verbi gratia) extra provinciam in secundâ, vel tertiâ instantia trahatur, concl. 90. num. 19.

Et etiam, quod sint illiquida, tamen pars, aut debet offerre cautionem de soluendo, aut de illis depositum facere, ibi n. 17.

Et non semper eodem modo decernuntur, sed iuxta a qualitate personæ, & rei de qua lis pèdet, arbitrio iudicantis, concl. 90. n. 18.

Fallit in alimentis ab ea praestare debente oblati, quia tunc oblatio attenditur, non autem, qualitas reddituum, & personæ, neq; eo casu ad arbitrium Iudicis recurritur, conclus. 90. num. 19.

Et quando sunt a Iudice decernenda, tunc ille, potest capere informationem a testibus nondum publicatis, ibi n. 20.

Diuerfimodè à Rota taxata reperiuntur, & aliquando ad summam Ducatorum 50. interdum ad centum cum facultate addendi, & minuendi, iuxta qualitatem futuræ probationis, & aliquando fuerunt concessa, ad certum tempus, quod postea ex causa fuit prorogatum, & deniq; ad quartam partem redditus illius rei, de qua agitur, ibi nu. 21.

Et postquam sunt destinata ea exhibenda sunt, vsq; ad finem litis, & sic nedum in prima, verum etiam in vltima instantia debentur, concl. 90. num. 22.

Et illis decretis sunt etiam decernendæ litis expensæ, tanquam separata ab illis, conclus. 90. num. 24.

Fallit tamen, si in libello omnia simul petita fuere, quia tunc sententia lata super alimentis, etiam sumptus litis continentur, concl. 90. num. 23. & 24.

Et quæ lite pendente decreta, & data fuerint, non resiliuntur in casu succumbentis, nec imputantur in sortem, ibi n. 35.

Fallit tamen primò, si is, qui ea praestit in suo co. dice rationum declarat ea esse repetenda, ibi num. 26.

Fallit secundò, quando fuit data fideiussio, siue facta promissio de illis restituendis in dictum euentum, licet regulariter talis fideiussio non sit praestanda, ibi n. 27.

Ea cum fructibus tamen cõpensantur, si ligans cui

Et Materialium.

eui ea fuerint decreta, per modum prouisionis victoriam obtinuerit, ibi n. 28. & n. 29. ratio assignatur.

Debentur Filio, qui hereditatem Paternam petit, quamuis ille nullam sententiam pro se obtinuerit; licet secus sit in Filia, quæ validè hereditati Paternæ renunciaffet, conclus. 90. num. 28.

Alimenta per modum prouisionis non debentur usufructuariæ, cum ex usufructu legato possit sibi alimenta parare, concl. 90. n. 30.

Amplia id multò magis procedere, si usufructuaria non præstiterit cautionem de vtendo, & fruendo arbitrio boqi viri, conclus. 90. num. 31.

Declarata tamen id procedere, si nulla interuenit mora heredis in solutione dotis; aliàs secus, ibi n. 31. & 32.

Alimenta, & usufructus, quando debentur, tunc alimenta pro quantitate reddituum, non autè bonorum præstanda veniunt, ibi n. 33.

Si sit relictus fundus spurio pro alimentis, ille tenetur cauere non de restituendo alimenta, sed fundum datum post eius mortem, nisi adesset pactum, quòd ad eius heredes fundus transiret, quia tunc restituendus non veniret, ibi n. 34.

Illa consanguineis, vel alteri præstata, quando donata, vel animo repetendi data, censentur vide concl. 90. sub n. 34. remissinè.

Et illa necum debentur Filijs viuente Patre, sed etiam eo mortuo possunt Filij super eius bonis alimenta, & sumptus litis petere, conclus. 90. num. 35.

Extende id procedere, tam in legitimis, & naturalibus, quàm etiam in illegitimis, concl. 90. num. 36.

Item debentur in bonis Patris Filie maritate, illius dotem petenti, habito respectu ad dotem quæ fuit petita, ibi n. 37.

Extende id procedere, etiam si non fuerit documentum, per eam de illius paupertate, cum Patet in dubio semper Filia alere teneatur, conclus. 90. num. 38.

Fallit si illa haberet virum diuitem, vel aliundè, vnde viuere possit, ibi n. 39.

Debentur Fratri contra alium Fratrem, super hereditatis petitione litiganti, conclus. 90. num. 40.

Alimenta vitæ, & Militiæ sunt præstanda à Fratre primogenito Fratri secundogenito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & impensis, ibi n. 41.

Intellige tamen, vt sint deducendæ illæ expensæ, quæ gratia fructuum sunt, & non aliæ, ibi demum.

Item illa, & expensæ sunt præstandæ per Fratrem Sorori, lite super dote pendente, concl. 90. num. 42.

Sunt etiam subministranda Vxori per Maritum lite pendente super restitutione dotis, & alimentis, ibi n. 43.

Extende primò idem procedere, quando Ma-

ritus eam à domo ei eiecisset, se cùs si propria voluntate ab eo recessisset, ibi n. 44.

Extende secundò, quando Vxor sub nomine viri fuisset accusata, ibi n. 45.

Debentur per Accusatorem accusato, dum illud iudicium pendet, ibi n. 45.

Sed si petatur vigore commissionis, tunc à die præsentationis rescripti præstanda veniunt, ibi sub n. 43.

Alimenta præstata, fuisse per vnum coniecturæ, & leues probationes sufficiunt, conclus. 89.

ALIUD pro alio inuito creditore solui non potest, concl. 91. n. 1. cum pluribus seqq. & in Verbo Solutio, & in Verbo Creditor.

Contrarium, ibi n. 4.

Concorda, vt ibi n. 5.

Item aliud pro alio creditori inuito debitori solui non potest, ibi n. 6.

Aliud pro alio retineri non potest, conclus. 91. num. 7.

Inuito creditore solui non potest, quando in obligatione esset appositum iuramentum, cum illud obliget præcisè ad factum, & eius efficacia, etiam ad heredes transeat, conclus. 91. num. 9. & 31.

Extende duobus modis procedere, vt ibi num. 10. & 11.

Contrarium, vt ibi n. 12.

Concorda, vt ibi n. 13.

Solui non potest à dictio solutioni, conclus. 91. num. 16.

Item solui non potest in causâ dotis, concl. 91. num. 17.

Limita tamen, vt ibi num. 18. cum seqq. & vide in Verbo Solutio.

Et quando inuito creditori solui possit, si melior conditio offeratur, vide ibi n. 19. cum seqq.

Aliud pro alio inuito creditore soluere potest heres debitoris, qui hereditatem cum beneficio legis, & inventarij adiuit, ibi n. 25.

Extende id eò magis procedere, quando in hereditate pecunia non extaret, & id ex Inuentario appareret, ibi n. 26.

Contrarium, vt ibi n. 27.

Sed tenendo hanc secundam opinionem, extēde eam quatuor modis procedere, vt ibi n. 28. & seqq.

Sed aliud pro alio inuito creditore solui potest, quando essentus in nominibus debitorum, quia ea heres exigere non tenetur, sed potest illa in solutum creditoribus assignare, ibi num. 32.

Item solui potest, quando species monetæ debite amplius non reperiatur, quia tunc reat illius æstimatio solui potest, ibi n. 33.

Sed aliud pro alio, si creditori solui contingat, tunc soluens ipso iure liberatur; secus autem si solueret alteri de consensu creditoris, quia, tunc liberatur soluens ope exceptionis, conclus. 91. nu. 36.

ALIUS, alia, aliud Pro nomen est comprehensionum similitum, & etiam diuersorum ab expressis, concl. 92. n. 1.

Et

Index Conclusionum,

- Et est dictio relativa, & preparativa præcedentium, ibi n.2.
- Item est dictio relativa, representativa eiusdem qualitatis, ibi n.3.
- Declara tamen, quod ista dictio, Alius, non semper implicat omnimodam qualitatem, conclus. 92. num. 4.
- Solum similia, & paria, non autem dissimilia, nec maiora, aut alterius nature includit, ibi num. 5.
- Excludit expressa, & ommissa includit, conclus. 92. n. 5.
- Est dictio, quæ semper ponitur comparativè, non autem contrariè, ibi n. 10.
- Venit restrictivè, non autem ampliativè, conclus. 92. n. 11.
- Est dictio, quæ propriè sumpta diversitatem significat, in supposito, sed identitatem in substantia, ibi n. 2.
- Dictio aliquando similia non repetit, ibi n. 14. & ibi exempla adducuntur.
- Aliquis, & aliquid, uti dictiones Universales omnia comprehendunt, & etiam ad quid minimum referuntur, ita ut sufficiat eas aliquo modo, vel in aliqua parte verificari, conclus. 92. num. 7.
- Aliquo modo, est dictio Universalis, quæ comprehendit casus, res, & personas, quæ aliis non includerentur, ibi n. 8.
- Aliquis dictio, licet sit concepta in numero singulari, tamen est apta comprehendere plures & sic numero plurali æquipollet, conclus. 92. num. 9.
- ALLODIALIS** res ea dicitur, quæ aliunde, nisi à Deo recognoscitur, & alioquin dicitur quasi aliunde non recognitum, conclus. 93. num. 1.
- Allodium dicitur ius purum, & liberum, & est illius, qui illud possidet, ibi n. 2.
- Illud nomen à Barbaris originem habuit, & pro reliquis apud nos conservatur, conclus. 93. num. 3.
- Allodialis in dubio semper præsumitur res potius, quàm feudalis, & Emphyteutica, ibi n. 4. & ibi ratio assignatur.
- Allodialis, & libera præsumitur res, non autem feudalis, & Emphyteutica, licet sit sita in territorio alicuius, veluti Romani Pontificis, ibi num. 6.
- Contrarium, ut ibi n. 7.
- Concorda, ut ibi num. 8.
- Sed declara secundam opinionem, ut ibi n. 9.
- Allodialia bona possunt facillimè transire in naturam feudalem, per simplicem oblationem, & recognitionem, ibi n. 10. & 12.
- Contrarium tenent alij, ibidem.
- Allodialem rem facere feudalem olim poterant solum viri in magna auctoritate constituti, hodie verò id omnibus, etiam rusticis est permisum, ibi num. 12.
- Allodialia bona, quæ cum Castro, seu feudo possidebantur non censentur concessa, concessa Castro, seu feudo cum suis pertinentijs, ibi n. 13.
- Contrarium, ibi num. 14.
- Extende hanc secundam opinionem, quatuor modis procedere, ut ibi n. 15. cum seqq.
- Allodialis præsumitur res, quæ uti burgensatica per 30. annos fuisse possessa, si de hoc constaret, ibi sub n. 19.
- Allodialis in tantum præsumitur quolibet res in dubio, ut obid ex huiusmodi presumptione, Filia debeat maneri contra agnatos in possessione feudi, nisi præsumptiones in contrarium vgerent, ibi n. 20.
- Sed allodij præsumptio, ex quibus coniecturis tollatur, vide ibi n. 20.
- Allodialis potest esse vna res, licet sit concessa cum præstatione iuramenti fidelitatis, conclus. 93. num. 21.
- Sed Allodiale nihil reperitur in Francia, conclus. 93. num. 22.
- Allodialis non præsumitur aliqua res, quando in contrarium presumptiones concurrerent, ad ita non credendum, ibi n. 23.
- Allodialis rei suæ quilibet est moderator, & arbiter. conclus. 87. n. 127. conclus. 111. sub nu. 29. & conclus. 133. sub n. 13.
- ALLUVIO** est latens incrementum, quod crescit paulatim, & decrescit, ita ut videre non possimus, quantum quoquo momento temporis illud adiciatur, conclus. 94. n. 1.
- In alluvione sit incerta possessio, nam quod mihi hodie adiectum est, quandoque ad Priorem Domium reddit, ibi num. 2.
- Alluvione quicquid acquiritur, illius efficitur, qui prædia coherentia habet, conclus. 94. num. 3. & conclus. 98. n. 20.
- Illius augmentum ipso iure fit vicini, etiam absenti, & absq; apprehensione; licet alienus in totum sit derelictus, quod tamen secus est, in Insula, quoad possessionem, ibi n. 4.
- Et est de natura fundi, & propterea apprehendens possessionem partis alicuius fundi, censetur etiam apprehendere possessionem totius, etiam illius, quod per alluvionem crevit, veluti etiam electio à possessione fundi competit Publiciana, etiam pro incremento, per alluvionem, ibi n. 5.
- Alluvione acquisitum, quando quis teneatur Priori Domino restituere, vide conclus. 94. n. 6. cum seqq.
- Et quid in alio, vide ibi num. 8. & conclus. 68. num. 21.
- Illius augmentum spectat ad Emptorem cum pacto redimendi, in medio tempore fuit acquisitum, ibi n. 9. & 22.
- Contrarium, ibi num. 10. & sub nu. 15. circa medium.
- Concorda, ut ibi n. 11.
- Prima tamen opinio, ea distinctione non attendita, magis placet auctori, ibi n. 12.
- Et ea, siue factio hominis, siue à natura proveniat, siue incrementum sit latens, siue patens; nihilominus nullo modo ad venditorem, cum pacto redimendi spectat, sed ei in hoc succurritur, ut ipse possit totum predium, etiam cum

Et Materialium.

cum augmento redimere, soluto tamen emptori pretio acquisitæ alluvionis, concl. 94. nu. 14. & n. 15. ubi ratio assignatur.

Et pars prædij dicitur, ibi sub n. 10.

Declara tamen, ut ibi sub n. 5.

Illius ius non habet locum in feudalibus, quia accessiones honorum feudatum non sunt feudales, nisi cursus triginta annorum fuerit lapsus, & intra illud tempus feudatarius huiusmodi bona semper tamquam talia possiderit, ibi n. 17. Extende istud ius non habere locum in iurisdictionibus, quia iurisdictp est introducta, de publico, & alluvio iura publica non mutat ibi n. 18.

Fallit tamen in Insulis naturalibus, & accidentalibus, quæ sunt Principis, & quæ ei parimodo per alluvionem, quoad iurisdictionem acquiruntur, ibi n. 19.

Et si quid ea mediâte accretat Insule meæ, versus vicinum, ita ut magis vicino proxima efficiatur, nihilominus dicta Insula, vna cum alluvione durat esse mea, ibi n. 20.

Non habet locum in paludibus, stagnis, & in laevis privatis, sicut nec in in private flumine, quia licet crescant, & decrescant, nihilominus acquisitio, quæ ex eis provenit non accretat illis, qui prædia coherentia habent, sed cadit in publicis, ibi n. 21. & 22.

Et lacus, quando privatus, vel publicus dicatur, vide ibi n. 22.

Non habet locum in agris privatis, at secus in publicis, ibi nu. 25.

Item non habet locum in agris limitatis, nisi id esse præscriptum decem annis inter præsentis, & viginti inter absentes, ibi n. 27.

Item non habet locum in Diocesis limitatis Episcoporum, quoad iurisdictionem, quo vero ad commodum privatum dicitur Imperij, & iurisdictionis temporalis, ibi n. 27.

Illius incrementum, quomodo probetur, & ad eum probandum, quomodo testes deponere debeant, vide ibi nu. 28. cum seqq.

Erillius ius, & Agriculturae sacrum, quando cõrouertitur, ad agricolas recurri solet, concl. 94. n. 30. in fine.

ALFONSVS Rex Aragonis adoptatus à Ioanna Regina Sicilie, quare postea fuit exheredatus, vide concl. 58. n. 5.

ALTARE dicitur lapis continens sigillum, quia quando consecratur fit vnum foramen paruum in mensa lapidea, & post illius consecrationem clauditur paruo, & quadrato, vel rotundo lapide, qui lapis vocatur sigillum, & consecrationem denotat, concl. 95. n. 1.

Quando consecratur in foramine mensæ lapideæ apponitur Reliquiæ alicuius Sancti, & nomen Episcopi consecrantis, & nomen Sancti in cuius honore consecratur, & quando consecratur, si desiciant Reliquiæ, tunc an possit apponi Corpus Christi, vide concl. 95. n. 1. & 3.

Et illud in quo nec Corpus Christi nec Reliquiæ alicuius Martyris extant, venit de molendum, ibi n. 2.

Cur non consecratur, nisi inclusis Martyrum, Reliquiis, vide ibi n. 2. remissuè.

Et dicitur quasi Alta ara, & significat locum, illum, in quo sacrificium fit. Deo Cæli, concl. 95. num. 4.

Apud Antiquos Ethnicos, ab Altitudine dicebatur, & in eo fiebat sacrificia Dijs superis, quos sibi effungebant, Arg. verò erant illi super quibus sacrificabant Dijs terrestribus, concl. 95. num. 4.

Debet esse lapideum, ibi nu. 5. ubi ad id plures rationes assignantur, & nu. 25.

Illud vero portatile, quod videlicet portatur de loco, ad locum cliparius lapis in se continens foramen cum consecratione, & signo supposito, ibi n. 6.

Et portatile non exsecratur, nisi illud sigillum continens consecrationem remoueat, illud verò statim, quod scilicet sit firmum in loco, exsecratur, quando locus consecrationis violatur, vel etiam quando moueat mensa, seu lapis consecratus, ibi n. 6.

Portatile potest habere Episcopus peregrinans, & cum eo celebrare, ibi nu. 7.

Extende idem procedere in Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, qui habent licentiam celebrandi cum Altari viatico, etiam sine licentia Episcopi, si tamen, sine præiudicio Parochialis Ecclesiæ id fiat, concl. 95. n. 8.

Contrarium tamen habetur, ibid. & n. 9. Concorda, ut ibi nu. 10.

Et illud, in quo Episcopus celebravit Missam, non potest illo die pro celebratione deferuire, nisi de Episcopi licentia, vel ex causa necessitatis, concl. 95. num. 11. Plura vide in Verbo Missa, & in Verbo Celebrare.

Portatile, seu viaticum, quando possit portari, & in eo celebrari in loco non consecrato nec auctoritate Episcopi erecto, vide ibi sub n. 16. cum seqq.

Et maius in vna Ecclesia habet eundem titulum, quem habet Ecclesia principalis, conclus. 95. num. 20.

Altaris si vocentur in aliqua dispositione, qui alicui Altari in seruire debeant, potius intelliguntur Præbiteri, quam simplices Clerici, ibi n. 21. & ibi ratio assignatur.

Altare per constructionem, dotationem, & fondationem erigi potest, & his tribus modis ius patronatus Altaris acquiritur, nisi tamè esset portatile, ibi n. 22.

Et illud, sius Cappella, si erigeretur in aliqua Ecclesia, sine licentia Episcopi, tunc erigens veniret puniendus, licet illud aliquando erigi possit in corpore alicuius Ecclesiæ, illius Rectore inuito, concl. 95. n. 22.

Et semper presumitur constructum ab eo, ad cuius commodum, & utilitatem tenebit illa constructio: Item censetur constructum ab eo, cui mandatum fuit datum ad construendum, ibi n. 23.

Item presumitur erectum in titulum beneficii, si id ostendatur ex illius ultimo statu, ibidem.

Ad

Index Conclusionum,

Ad Altare vnum possunt institui plura beneficia ; sub diuersis tamen inuocationibus , concl.95. num. 24.
 Illi inserviens de Altari viuere debet , concl.95. num. 25.
 Altaria quomodo consecrentur ad hoc , vt illis recte inservire , & ex eis fructus legitimè percipere , quis possit , vide concl.95. n.25. & per tot. vbi multa alia in hac materia præter hic ad notata inuenies .
 Altare vnum non est discooperiendum , & aliud cooperiatur , concl.86. n.168.
ALTERNATIVA aut, siue, & vel, est eius nature, vt sufficiat alteram partem esse veram concl.96. n.1.
 Quandoq; fauore Filiorum copulatiuè intelligitur , ibi nu. 2.
 Et negatiuè concepta neutram partem extare requirit , ibi n. 3.
 Alternatarum vna pars aliam declarat , & præsertim , quando vniuo contextu verborum concipitur , ibi n.4.
 Alternatiua obligatio non vitatur , quando vna pars est impossibilis , ibi nu. 5.
 Quando est posita inter summas dispares , tunc Maior habetur pro non adiecta , conclus. 96. num. 6.
 Et alternatiua probatio , quam testes in eorum examine deponunt , non sufficit , vbi probatio præcisa est necessaria , ibi sub n.6.
 Semper solet poni inter æqualia , aut parum distantia , ibi n.7.
 Est solita poni inter æqualia , vel parum distantia in dubio , quando scilicet vnum ex alternatis esset illiquidum , & declarationem egeret , secus autem , quando esset certum , & taxatum , ibi n.13.
 Et illa , seu disjunctiua , licet aliquando ponatur inter diuersa , tamen arguit similitudinem , & conformitatem , ibi n.8.
 Quando est posita inter genus , & speciem , tunc exponitur pro idem , videlicet , nempe , & similibus , quæ dictiones , nedum declarant , sed etiam restringunt , ibi n.9.
 Et illarum , quando vna pars est licita , altera verò illicita , tunc dispositio resoluitur in simplicem licitam , & vtilem promissionem , concl. 96. sub n.9.
 Posita inter personas , inter quas affectio cadit in coniunctam resoluitur , ordine successioneis seruato , ibi n.10.
 Contrarium tamen habetur , ibi n.11.
 Amplia hanc secundam opinionem procedere , etiam si clausula codicillaris fuerit apposta , quæ non operatur fideicommissum , quando constat testatorem , ex illa alternatiua voluisse gravare in defectum primi nominati , non autè primum vocatum , ibi n.12.
 In alternatiuis semper electio est debitoris , ibi num. 14.
 Declara tamen primò id non procedere , quando alternatiua ad fauorem creditoris esset posita , ibi n.15.

Item declara alijs modis , vt ibi n.16. cum seqq. & vide in Verbo Debitor.
 Quando est posita in stipulationibus semper interpretatur , secundum verisimilem mentem stipulantis , ibi n.16.
 In alternatiuis bonorum , rerum , & personarum , nec non loci , & temporis electio est debitoris , & minus onerosum in obligatione venit , ibi num. 23. & 24.
 Sed contrarium in alternatiua loci , vt ibi num. 25.
 In alternatiuis electio dicitur debitoris , quando verumq; est in obligatione & solutione ; scilicet quando vnum est in obligatione , aliud verò ad cautelam , ibi n.26.
 Quando est posita inter duas species , tunc verumq; alternatum est in obligatione , concl. 96. n.27.
 Alternatiua exigendi est in electione agentis , sed soluendi est debitoris , ibi n.28.
 Sed non datur in his , quæ sunt stricti Iuris , ibi num. 29.
ALTERNATIVA concessio dicitur quasi contrarius , & permutatio mentium in gratiam Ordinarij inuenta , concl.97. n.1.
 Non est promissio de aliquo beneficio , sed facultas prouidendi , cum remotiue obstaculi , conclus. 97. n.1.
 Illius concessio habet in ventre clausulam , dummodo beneficia alijs reseruata , vel affecta non fuerint , concl.97. sub n.2.
 Et in illius concessione solet apponi clausula , quòd Ordinarius renunciet q. atque mensibus sibi per regulam concessis , & sic ea acceptata , quoad sex menses confert , in alijs verò conferre non poterit , ibi n.2.
 Et illius acceptatio est mentis , & voluntatis declaratio , & ideò tiam si sit facta ab excommunicato tenet , ibi n.3.
 Et dicta acceptatio debet fieri per litteras patentes manu propria ipsius Episcopi signatas , & suo sigillo munitas , cum alijs requisitis , vt ibidem .
 Fallit tamen , si Datarius eam alio modo , & nõ seruata omnino forma admitteret , quia tunc valeret , non obstante forma acceptationis , & decreto irritans , ibi n.4. & 5.
 Et dicta acceptatio scripturam requirit , & de illius reservatione non sufficit taliter qualiter docere , sed debet esse clara , & euidentis probatio , ibi n.6.
 Non suffragatur ordinario , ante expeditionem litterarum , ibi n.7.
 Quando est concessa , & recognita operatur , quòd si Papa moriatur in medio mensis designat esse Apostolicus , & Ordinarius efficiatur , si tamen concessio , & recognitio sit facta in Dataria , ibi n.8.
 Fallit tamen in mense , qui esset Apostolicus , vigore regulæ octauæ , quia si in medio illius mensis alternatiua acceptetur , non obid efficiatur , quoad residuum , Ordinarij , conclus. 97. num. 9.

Illius

Et Materialium.

Quis concessio intelligitur de mense integrali, non autem de singulis illius diebus, & illius versus incipit à principio mensis habilis, concl. 97. num. 9.

Et mensis quomodo hic computetur, & intelligatur, vide ibi n. 10. & in Verbo Mensis.

Non impeditur ex eo, quia collatio fieri debet, cum approbatione, & testimonio alicuius, quia ob id non definit esse libera, concl. 97. num. 11.

Habet locum etiam in Parrochialibus, licet pro parte Episcopi earum collatio dicatur libera, ibi sub n. 12. & 13.

Et remanet omne obstatum indultum, ex reservatione octo mensium, concl. 97. num. 14. & 18.

Nullum ius tribuit ordinarijs de nouo, sed est tantum obstatum remotio, ibi n. 15.

Et non comprehenditur sub regula reuocatoria indultorum, sed de ea in specie derogatio requiritur, ibidem.

Illam potest acceptare Episcopus, etiam si illi fuerit concessum indultum à Papa, sine ulla restrictione ad certos menses, & simul vigore, illius indulti gaudere privilegio omnium mensium, in ipso indulto contentorum, concl. 97. num. 16. & 43.

Habeus illam Episcopus, si vacet beneficium in suo mense, ab alio impetrari non potest, nisi Papa derogaret alternatiue, quia Decretum irritans in alternatiua appositum ligat ipsum Papam, ibi n. 17.

Contrarium, quod scilicet, illud Decretum non liget Papam, & quod eius provisioni, non obstat, nec illius derogatio sit necessaria, vide ibi n. 18. & seqq. ubi ratio assignatur.

Concordia, quod prima opinio procedat, quod esset in gratia praeuentiva, quae scilicet vacationem praebet, secunda vero, quando Papa vult cum Ordinario concurrere, concl. 97. num. 21.

Illius derogatio requiritur in gratia praeuentiva, quia beneficia possunt vacare, tam in mense alternato, quam in non alternato, sed in dubio non est praesumendum Papam Ordinario praesudicare voluisse, ibi n. 22.

Sed talis derogatio non requiritur, quando Papa vult concurrere cum Ordinario, quia tunc ille optime scit, quod Ordinario praesudicat, ibidem.

Illi praesudicare non potest Papa, quando in ea adfit clausula, etiam per nos, & alias inconueniens esset, quod Princeps, qui leges in scriptis pectoris habet, eas obseruare renueret, quia licet Princeps sit solutus legibus, tamen secundum leges vivere profiteretur, concl. 97. num. 23.

Contrarium, ibi n. 24.

Concorda, ut ibi n. 25.

Illius vigore, quando electio Penitentiarij, & collatio Praebendae spectet ad Papam, vel ad Episcopum, & Capitulum, vide ibi n. 28.

Ista alternatiua mensium conceditur Patriar-

chis, Archiepiscopis, & Episcopis; secus autem Capitulis, Archidiaconis, & alijs inferioribus Collatoribus, quibus ex privilegio, vel consuetudine ius conferendi sit concessum, ibi num. 29.

Declara tamen, ut ibi n. 30. cum seqq.

Extende, quod etiam Cardinalibus concedatur sed cum distinctione, ut ibi n. 29.

Sed concessa Episcopo prodest etiam Capitulo in illius beneficijs, ad collationem utriusque spectantibus, ibi sub n. 30.

Et illam, quando possit acceptare Episcopus inuito Capitulo, vide concl. 97. sub n. 30.

Non conceditur Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in illis beneficijs, quae ad eorum liberam collationem non spectant, concl. 97. num. 31.

Non competit Vicarijs Patriarchae, Archiepiscopis, & Episcopis, qui habent potestatem conferendi quicumque beneficia, etiam liberae collationis in mensibus illorum vacantia, ibi n. 32. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 33.

Extende hanc secundam opinionem procedere ut ibi n. 34.

Restringe tamen, ut ibi n. 35.

Item non conceditur Abbati, cum sit de illis inferioribus collatoribus, quibus dicta alternatiua concedi non solet, ibi n. 36.

Extende id in tantum esse verum, ut propterea possessio eorum a prohibitione ab Abbate, uti insecuta, & nullius momenti, non sit manutentibilis, ibi n. 37.

Non intrat in beneficijs simultaneae collationis, ibi n. 38.

Extende, & declara, ut ibi n. 39. cum seqq.

Non tollit reservationes, & affectiones, quibus beneficia antea erant reservata, vel affecta, ibi num. 42.

Nou habet locum, nec Episcopo suffragatur, quando de tempore vacationis beneficii, illi in sua Diocesi non commoratur, concl. 97. num. 45.

Extende primò id procedere etiam, si absentia esse animo redeundi, ibi n. 46. cum seqq.

Extende secundò, etiam si absentia esset recreationis gratia, ibi n. 49.

Contrarium, ibi n. 50. & 51.

Prima opinio tamen est verior, ibi num. 52. & ibi ratio assignatur.

Solum conceditur ijs, qui animo, & corpore, ad sunt, & ideo si animus, vel corpus absint, ius cõferendi statim cum Sede Apostolica consolidatur, ibi n. 48.

Et illa Episcopus non gaudet, nisi per integrum mensem adsit, ibi n. 52. & 61. cum seqq.

Extende id procedere non solum in Episcopis, sed etiam in Cardinalibus, ibi n. 53.

Et ut possit quis ea gaudere, est ad eò necessaria residentia, ut si Episcopus de Ordinario, & ut plurimum in suo Episcopatu non resideat, sed solum ad tale, & quale tempus, & non animo permanendi, illo casu, nec etiam alternatiua gauderet.

Index Conclusionum,

- gauderet de beneficijs tunc vacantibus, dum residebat, ibi n. 54.
- Extende, quod nec isto casu prætensionis frustrationis alternatiue, erit standum. assertioni Episcopi circa animum residendi, ibi n. 55.
- Illa non gaudet Episcopus abiens à Diocesi, etiam si abesset ex causa necessaria, nedum super Ecclesiæ, sed etiam Sedis Apostolicæ, ibi n. 56 & ibi ratio assignatur.
- Sed bene competit Episcopo, qui tempore vacationis beneficij esset in loco excepto, ibi n. 58.
- Declara tamen, ut ibi n. 59. & 60.
- Illa non gaudet Episcopus, si abfuerit in principio mensis alternati, sed postea in eodem mense redeat, & beneficium vacet, ibi n. 61. & ibi sub n. 62. ratio assignatur.
- Extende idem procedere, quando Episcopus fuerit præsens in principio mensis, & tempore vacationis, sed per modicum tempus discesserit, etiam ex causa honestissima, conclus. 97. num. 63.
- Alternatiua Episcopi allegans non tenetur probare illius residentiam, sed sufficit solum de illius acceptatione docere, quia tunc onus probandi non residentiam venienti aduersus alternatiua incumbit, ibi n. 65.
- Contrarium, ibi n. 66. & seqq.
- Illius acceptatio pluribus modis probari potest, veluti ex protestatione facta; Item per testes deponentes Episcopum in mense alternato contulisse; Item per alteram provisionem vigore eiusdem alternatiue factam, conclus. 97. num. 69.
- Probatu etiam ex aliqua narratiua Papæ, cui in facto proprio plene est credendum, conclus. 97. n. 70.
- Sed talis acceptatio Romæ satis probatur facta per fidem alicuius Notarij, quod reperitur in libro Datarie, cui creditur, cum ad dictum librum facilis sit recursus, ibi n. 71.
- Et dicta acceptatione non probata, si beneficium in mense alternato vacans, erit ab Episcopo collatum, illius collatio non erit legitime facta, ibi n. 72.
- Illa autem ab Episcopo non acceptata ei collatio non competit, nisi pro quatuor mensibus, nempe Martij, Iunij, Septembris, & Decembris, sed ea acceptata ille in sex mensibus confert, ibi n. 73.
- Si ab Episcopo recusetur, amplius non reuiscit sed extincta censetur, ibi n. 74.
- Secus si eam amitteret Episcopus, per contrauentionem, & violationem, quia tunc eam ex gratia speciali à Papa rehabere potest, ibi num. 75.
- Restringe tamen id procedere, si scienter id Ordinarius egerit, secus si ignoranter, conclus. 97. num. 76.
- Item eam non amittit Episcopus, si se intromisit in provisione beneficiorum reueruatorum, ob ignorantiam reservationis ex errore facti prouenientem, quia tunc excusatur, licet secus, si ignorantia proueniret ex errore iuris, ibidem.
- Neq; minus eam amittit Episcopus, si se intromisit in provisione litigiosi beneficij, si tamen id fiat ob ignorantiam facti, alias secus, conclus. 97. num. 77.
- Secus autem, si per indultum obtentum, quia, tunc in omnibus mensibus conferre possit, ibi n. 78. & ibi ratio assignatur.
- Extende id procedere etiam, quoad illos quatuor menses, sibi ante alternatiue acceptationem competentes, ibidem.
- Declara tamen, quod eam possit rehabere recurrendo ad Papam, vel eius Datarium, conclus. 97. n. 78.
- Et ea semel acceptata non est amplius locus penitentiae, nisi Papa renunciationem acceptasset, ibi n. 79.
- ALVVS** dicitur venter, & lectus fluminis, secundum naturalem, & consuetum aquæ cursum, qui est publicus, prout flumen, conclus. 98. num. 1.
- In illo vti loco publico non possunt fieri plantationes, vel quid simile, ibi n. 8.
- Falitur tamen primo, quando non officeretur, neq; publico, neq; priuato vsui; secundò si flumen esset priuatum, ibi n. 9.
- Illius vsus est permixtus, quando flumen est priuatum; dummodo tamen aquarum cursus in aliorum præiudicium non impediatur, conclus. 98. sub n. 9.
- Sed eo mutato ob id ius arrendamenti gabellarum non augetur, ibi n. 10.
- Item eo mutato iurisdicção mutata non cõsetur, secus si in priuatis, ibi n. 11. & 22.
- Et licet ab eo aqua recedat, nihilominus alueus remanet, nisi fuerit mutata prorsus illius forma, & adeò per longum tempus aqua recesserit, ut amplius redire non consueuerit, conclus. 98. n. 13.
- Quando remanet exsiccatus, & derelictus, tunc ille spectat ad confinantes, quorum vnusquisq; ratam consequitur, prout est suæ possessionis frons, & testis, ibi n. 15.
- Et in hoc, si partes discordent, Iudex cum Archi-episcopis ad effectum concordandi ad locum accedet, ibi n. 16.
- Et sine facto hominis, siue casu mutetur per habentes prædia vicina vendicator, conclus. 98. num. 18.
- Mutatus, & exsiccatus ad confinantes æqualiter spectat, si fuerit mutatus in totum, secus si ab vna parte tantum, quia tunc erit illius, qui magis prædium cohærens habet, conclus. 98. num. 19.
- Contrarium tamen, quod scilicet Alueo Padri delicto ille fiat Principis, vel eorum, qui eum occuparunt, & possessionem apprehenderunt, non autem eorum, qui prædia cohærentia habent, ibi n. 20.
- Concorda, ut ibi n. 22.
- Alueus fluminis, quando agrum alicuius occupat an eo recedente ille ager sit Priori Domino restituendus, vide conclus. 94. num. 6. cum seqq.

Et Materialium .

Sed quando in totum, & ex abrupto mutatur, dicitur facere uti Tirannus, & sine causa cognitione, & eo casu non dicitur constitui consue-
tine ex nouo alio, sed bene constitueretur, si id more aliuionis fieret, concl. 98. sub n. 22.
Illius mutatio fieri non potest, nisi suadeat ma-
gna causa utilitatis, vel alia necessitate publi-
ca urgente, ibi n. 23.

Mutari potest, quando quis enorme damnum
pateretur, monendo aggeres, & defensiones
Ripæ, & tunc illa deuertio alibi, quàm præce-
denti ætate suebat, fieri potest, ibi n. 24.

Et magis in ætate, quàm in hieme considerari
potest, quia in hieme aqua creuit, cum non
sit permanens, ibi n. 25.

Et si ut consideretur, an sit derelictus, nec ne, id
in hieme considerari debet, concl. 98. n. 26.

A M A R E magis solemus eas res, quas cum
duriore labore acquirimus, concl. 99. nu. 8.
& concl. 107. n. 16.

A M B A S C I A T O R E S illi dicuntur, qui pro
eorum Principe, vel sua Republica ambascia-
tas alteri Principi exponunt, conclus. 99.
num. 1.

Et quo modo in exponendo eorum ambasciatil
se gerere debeant, vide ibi n. 4.

Regulariter probantur tales, per viam litera-
rum, licet etiam sine literis, quando persona
sit nobilis, ibi n. 1.

Et illi, seu legati non possunt eorum Officio du-
rante ea facere, per quæ ab eorum exercitio,
aliquo modo impediri, vel diuertere possent, &
si secus ab eis fiat, pœna sunt afficiendi, concl.
99. num. 2.

Debent esse grati Principi, & ab eodem dilecti,
ibi nu. 3.

Litigare, & libellum conuentionale dare pro-
hibentur, ibi n. 4.

Et etiam pro amico consulere non possunt, si
tamen id auaritate pecuniarum facialis seculi, ibi
num. 5.

Extende prædicta multò magis procedere, si
extaret statutum, ut est lanux, quod nullus Re-
tor, Officialis, Potestas, & Consul possint
premium, siue gratiam accipere, conclus. 99.
num. 6.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 7.

Concorda, ut ibidem.

Eorum Officio durante, possunt hæreditatem
sibi declaratam adire, concl. 99. nu. 8. & ibi ratio
assignatur.

Non prohibentur eorum Officio durante, sup-
plicare Principi, ut aliquam gratiam obtine-
ant, ibi n. 10.

Non prohibentur sibi à Principe donata acquir-
ere; dummodo tamen eorum contemplatio-
ne, non autem sui Principis donata fuerint,
quia tunc non eorum Principi, sed sibi acqui-
sitæ censentur, ibi n. 11.

Illis, non autem eorum Principes in dubio
contemplati censentur, & propterea sibi,
& non Principi donata acquirunt, concl. 99.
num. 12.

Extende id multò magis procedere, quâdo
rerum donatarum valor potius ad æquum qua-
litate Ambasciatoris, quàm illi Principis; ve-
luti si donentur vestes, vel pecunia, vel quid si-
mile, concl. 99. n. 13. & ibi, ac n. seq. ratio assi-
gnatur.

Habent ius reuocandi domum, ita ut in loco,
ubi sunt Ambasciatores conueniri non possint,
ibi nu. 17.

Non possunt cogi ad contestandam litem, nec
ad iurandum, ibi n. 18.

Declara tamen, quòd possunt cogi ad constitu-
endum in loco Ambasciatæ vnum Procurato-
rem, qui tamen non potest conueniri, nisi post-
quam Ambasciator ad eius Patriam fuerit re-
uocatus, ibidem.

Eorum Priuilegium, licet post expulsum amba-
sciatam amplius non duret; nihilominus illis,
ac eius famulis non denegatur beneficium, ne
conueniantur, etiam in reddito, conclus. 99.
num. 19.

Contrarium, ibi nu. 20.

Eorum Priuilegium extenditur, etiam ad res, quas
illi, ac eorum famuli vehunt, ut sunt equi,
vestes, & alia necessaria, non autem ad alias res,
concl. 99. num. 25.

Restringe tamen non procedere in contracti-
bus tempore legationis celebratis, quia dum
ibi cõtrahunt, Priuilegium amittunt, vnde pro
illis conueniri possunt, ibi n. 26.

Illi, & legati debent esse securi cundo, stando,
& redeundo pro ambasciatæ, & contra eos, non e-
repressis, neque executiones fieri possunt,
etiam sub pretextu, quòd essent ex Principe,
siue ex Populo inimico, concl. 99. n. 27. & nu.
28. ratio assignatur.

Ambasciator si fuerit derobatus, dum in Amb-
sciatæ extat, eadem omnia damna restituenda
veniunt, ibi n. 29.

AMBIGUITAS alicuius actus declaratur, ex his,
quæ fuerunt dicta in contractu, concl. 48. n. 37.

Ambiguum, quando aliquid dicatur, vide concl.
48. num. 37.

A M I C I T I A est mens eadem in duobus plu-
ribus vè inter se inuicem ad aliquod obeun-
dum, concl. 100. n. 1.

Nihil maius amicitia, nihilquè incundius inter
omnes res, quas ad beatè viuendum sapientia
comparauit, ibidem.

Et ea est, aut propter bonum delectabile, aut
propter vile, aut propter honestum, concl.
100. nu. 2.

Ea propter bonum vile in senibus fieri videtur,
qui non, quod est delectabile, sed tantum, quod
est vile curant, ibidem.

Illam propter bonum delectabile fit inter iuue-
nes, qui non, quod est vile, sed quod est de-
lectabile curant, iuxta illud Trahit sua quemq;
voluptas, ut ibidem.

Ea bonorum honestorum permanens, ac stabili-
lis est; ceteræ verò fragiles, ibi sub n. 2.

Amicos plures debet sibi facere vir bonus, vel
saltem nullos facere inimicos, ibi n. 3.

Index Conclusionum,

Et ea bonorum honestorum adeo inter amicos pollet, vt propterea illa verq; sanguinis coniunctioni æquiparari possit, concl. 100. nu. 4. & 19. & prius concl. 89. n. 194. & 239.

Quando est magna non solum comparatur, verum etiam, quandoq; praefertur sanguinis coniunctioni, & fraternitati, ibi n. 5.

Facit, vt vnus sit cullos animi alterius, & consiliarius intimus, & alter ergo, & vna anima, ibidem.

Operatur coniecturam, qualis fuerit voluntas testatoris, ibi sub n. 5.

Inducit scientiam gestorum amici, ita vt facultas iurandi concessa defuncto, transeat in heredem amicum intimum, concl. 100. sub nu. 5. & ibi ratio assignatur.

Intimis amicis secreta committuntur, & illorum consilia in negotijs adhibentur, ibi sub nu. 5.

Et apud Philosophos fuit in tanta æstimatione, vt inter eos aliquando contingerit dubitari, an quis amici causa deberet contra Patriam sentire, vel fidem deserere, ibi n. 6.

Et quando est honesta, est praferenda opibus, honoribus, & potestatibus, ibi sub n. 6.

Et probabilis ea dicitur, quæ honestatem tuetur, & ideo non solet praferri honestati, sed eam sequi, concl. 100. sub n. 6.

Amico, vel eius filio alimenta praestans donasse praesumitur, ita vt amplius ea repetere non possit, concl. 89. n. 239. & concl. 100. n. 7.

Declarat tamen id procedere, dummodo primo expense sint factæ in persona, non autem in rebus, vt sunt illæ alimentorum, secundo, quod illa persona alita sit non tenuis, sed magnæ amicitiae, tertio, quod expensæ in alimentis sint modicæ, & non magnæ; quarto quod alimenta praestans non sit pauper, sed non animo donandi, sed repetendi praesumitur, ibi n. 8.

Amici illi dicuntur ex quibus, est vnum velle, & vnum nolle, ibi sub n. 7.

Et fauore vnus amicum debet pauper in sui praediuicium liberalis existere, ibi sub n. 8.

Amici homicida illum ad locum tuum associantes, quando, & quomodo sint puniendi, vide conclus. 175. n. 4. cum seqq.

Ad amicos magnos trahuntur ea, quæ de consanguineis sunt disposita, concl. 100. n. 9.

Amicus potest eligere sepulturam pro amico, veluti Pater pro filio, si tamen id à consuetudine non admitteretur, ibi n. 10.

Magno, & inueterato amico cõpetit ius accusandi super necē amici defuncti, etiam ad exclusionem hæredis scripti, licet non ad eam consanguineorum, ibi n. 11.

Et quando vnificat pro alio amico vitam ponere, vide ibi n. 12.

Et donatio f. etiam amico non reuocatur ex dispositione l. si inquam C. de reuocan. donat. vt ibi num. 3.

Declarat tamen vt ibidem, remissiuè.

Amico si sit relictum legatum in eo intelligitur clausula codicillaris, & debetur etiam ex testa-

mento minus solemnī, concl. 100. n. 14.

Immo si sit relictum legatum amico, & talis legatarius sit Rectoralicius Ecclesiæ, illud contemplatione amicitiae, non autem Ecclesiæ relictum censetur, ibi n. 5.

Et talis verè non est, qui pro amico mentitur, vnde Adagium ait, Amicus, Plato, & Amicus focaræ, sed tamè magis amica veritas, ibi n. 16. & 17.

Amicus pro amico testis idoneus esse non potest, ibi nu. 16.

Limita tamen non procedere in quatuor casibus, vt ibi n. 18. cum seqq.

Extende, & subextende prædictas limitationes, vt ibi n. 21.

Amicitia, vt aliquem à testificando repellat, debet esse immoderata, ibi n. 22. & 24.

Sed ordinaria, & communis aliquem à testificando non repellit, ibi n. 23.

Illius causas debet cõsiderare Iudex, ad cognoscendum, an ea sit talis, quæ à testificando repellat ibi sub n. 23. & seqq.

Et illa, quæ est apta ad repellendum testem, eadē erit potens ad recusandum Iudicem, ibi n. 24.

Amicus turpis, ac inhonestæ amicitiae, & ob bonum delectabilē à testificando repellitur, conclus. 100. n. 25.

Amicitia quomodo probetur, vide ibi nu. 26. & 38. remissiuè.

Sed probatur per duos testes deponentes inter tales esse idem velle, & idem nolle, ibi sub nu. 26.

Amicum se esse partis si consteatur testis, non ob id taliter dicitur probata amicitia, vt illius depositionem inuolidam reddat, cum debeat, intelligi de amicitia charitatiua, non autem de carnali, ibi n. 27.

Extende id procedere, etiam si testis dixisset se esse amicum talis, & quod pro eo vitam exponeret, quia non per hoc sequitur, quod ipse esset perditurus animam, deponendo falsum, cum anima sit preciosior corpore, ibi n. 28.

Contrarium, vt ibi n. 29.

Amici leues non dicuntur propriè amici, concl. 100. sub n. 29.

Amicitia arguitur ex salutatione, & assidua conuersatione, ex qua etiam amicus de gestis alterius amici informatus praesumitur, conclus. 100. nu. 30.

Arguitur etiam, si aliquis fuisset electus ad aliquod peragendum pro eo, cum ex hoc magna cõfidencia praesumatur, ibi n. 31.

Arguitur ob hereditatem, & legata alicui relictā, ibi n. 33.

Et si probetur in præteritum inter duos, extitisse, etiam ad praesens extare praesumitur, ibi n. 34.

Fallit si inimicitia inter eos superuenisse probetur, ibi n. 35.

Sed illam allegans eam probare tenetur, conclus. 100. n. 36.

Declarat tamen id procedere, vt ibidem.

Ob amicitiam non solum repelluntur à testificando viri, sed etiam mulieres, ibi n. 37.

Et

Et Materialium.

Sed ad hoc, ut probetur, quomodo articuli sint
formandi, vide ibi n. 18. remittitur.

Amicus potest acquirere amico alieni, dūmo-
do, postea acquisitionis ratificatio sequatur,
concl. 9. nu. 20.

Vnde alterum amicum banntum licet reci-
pere, & alere potest, cum inofficiosum sit amicū
in necessitate deserere, si tamen amicitia sit
magna, concl. 89. n. 194.

AMISSIO fidei ex iusticia causis fieri solet, ex
quibus potest Filius à Patre exheredari, & do-
nator suam donationem inter vivos reuocare,
vel similibus, & maioribus, concl. 101. n. 1.

Plura vide in Verbo Fideum, & in Verbo Va-
sillus, & in dicta concl. 101.

AMISSIO Privilegii, quando, & ex quibus cau-
sis inducatur, vide in Verbo Privilegium, & in
concl. 103.

AMISSIO rei non presumitur, vnde illam alle-
gans, tamquam quid factū eam probare tene-
tur, concl. 104. n. 1.

Amisā dicitur res, quando facta diligenti in-
spectione non reperitur, si tamen illa diligentia
fuerit facta auctoritate iudicis, & non aliis,
ibi nu. 2.

Allegans amissionem rei eam probare non suffi-
cit, nisi etiam probet illam, absq; eius culpa,
evenisse, aliā penam non evitabit, ibi n. 3.

Sed in amissione rei, vel scripturę presumitur
culpam præcessisse, nisi eam non intervenisse
probetur, ibi n. 4.

Illius pena est restitutio damnorum, & interesse
ibi sub n. 4.

Amisā non presumitur scriptura in aliquo Of-
ficio producta, sed potius a Notario dolo, &
culpa occultata censetur, quando eam ex Of-
ficio custodire tenebatur, ibi n. 5.

Amisio scripturę ad hoc, ut excuset plenē, & cō-
cludenter, & aliter, quā per iuramentum est
probanda, si amittens ad custodiam tenebatur,
aliā secus, concl. 104. n. 7. & 8. concl. 61. nu. 7
cum seqq.

Amittens scripturas, si ad illarum custodiam ex
Officio, vel alia obligatione non tenebatur,
tunc medio iuramento amissionem proban-
do excusatur, concl. 104. n. 8.

Extende id multo magis procedere, quando
cum iuramento, etiam alia adminicula con-
currant, ibi n. 9.

Extēde 2. quod amittens librum, vel scripturam
si ad custodiam non tenebatur, medio iurame-
nto excusatur, cum mitius semper agatur cum
non obligato, quā cum obligato, ibi n. 10.

Ex scripturas amittens excusatur, si factis di-
ligentis apud eum non invenitur, si tamen
custodire non esset obligatus, secus si esse-
mus in Notario, Mercatore, & similibus,
ibi num. 11.

Rerum, vel scripturarum amissio facta ex exci-
dio Urbis, eo ipso, quod est probatum sacco-
mannum, tunc ea ex coniecturis admittitur, ibi
num. 12.

Et illa actorū ex incendio causata maximam ex-

cusationem affert parti, & presumptionem so-
lemnitatum pro eis inducit, ibi n. 13. & 18. 3
Scripturam amittens simplici iuramento non
excusatur, si agatur de magno præiudicio, se-
cus si de modico, concl. 104. n. 14. & ibi ratio
assignatur.

Declarā, vt ibidem.

Sed talis amissio scripturę, quando non à Not-
ario, sed à tertio iustice allegata, tunc per asser-
tionem Notarii probari potest, ibi n. 15.

Semper in amissis id, quod deficit adesse præ-
sumitur, ibi n. 16.

Amisio actorum tollit iniustitiam sententię, quę
ex illis constare reperitur, ibi n. 18.

Et probata amissione vnius scripturę, quę fue-
rit in alia scripturā enuociata, pro ea presumi-
tur, ibi n. 19.

Et talis amissio quomodo probetur, ad hoc, ut
vltim Instrumenti habentis executionem para-
tam habeat, vide ibi n. 20.

Amisio quādo fuerit scripturę, si reperitur vnus
testis, qui illius tenorem probet, ex eius dicto
templena probatio resultat, ibi n. 21.

Amisio protocollo institutio hæredis probatur,
per duos testes de illius tenore deponentes,
ibi num. 22.

Rei, vel scripturę amissio, ut probetur prius il-
lius existētia, & idēitas manifestis rationibus
est probanda, ibi n. 23. cū seq. & vide c. 99. n. 40

Amisio Instrumenti non probatur, donec imbe-
cillitudo Notarii existat, quia ea dicitur Ori-
ginale, & sic ex ea illud haberi potest, ibi n. 27.

Plura vide in Verbo Acta, & cōcl. 31. n. 53 & seq.

Amisio rei æstimationem tenetur prestare multo,
vel Proaccius, cui fuit consignata a capsa sigil-
lata, si eam dissigillatā reddidit, cōcl. 99. n. 32.

Et illius rei valor, quādo consignatus, vel depo-
nētis iuramento probatur, vide ibi n. 32. & seq.

Amisio Ineri in spe radicati damnum inferre di-
citur, concl. 50. n. 35.

AMISSVM in ludo repeti potest, si ille qui amisse
ad ludendum fuit ab altero trahitur, secus si ille
qui perdidit fuit ipse, qui trahit, cōcl. 102. n. 1.
Contrarium, vt ibi nu. 2. & sub nu. 3. assignatur
ratio.

Non transfertur in vincentem, si amittens esset
Filiusfamilias, ibi n. 4.

Item in vincentem non transfertur, si amittens
suorum bonorum liberam administrationem
non haberet, veluti, quia esset servus, vel Mo-
nachus, ibi n. 5.

Est repetendum, si fraud, & dolus lucrantis in-
tervenierit, puta ludendo cum taxillis, vel car-
tis falsis, ibi n. 6.

Sed quod ea pecunia, sit pauperibus eroganda
quando turpitudine ex utraq; parte versetur, ibi
num. 7.

Amisam pecuniam in ludo, si vincens nō habue-
rit, neq; pro illa consequenda actio datur, ibi
n. 8. & ibi ratio assignatur.

Amisum per Filium, vel Servum in ludo, illud
Pater, vel Dominus repetere potest, ibi n. 9.

Extende idem habere locum in Furere, Cura-
tore,

Index Conclusionum,

rore, Monasterio, vxore, Marito, & similibus, ibi num. 10.

Pecunia amissa in ludo potest etiam repeti aduersus Patrem, & Dominum eorum, qui vicerunt, si tamen tam saluam habeant, vel ex ea sint facti locupletiores, ibi n. 11.

Amissa bona per Patrem in ludo possunt Filij, vsq; ad eorum legitimam reuocare, ibi n. 11.

Declarata tamen id procedere, vt ibi n. 12. & 13. & ibi ratio assignatur.

Sed quod legitimam minuat amissum in ludo, vide concl. 102. sub n. 13. remissum.

Et si victus recuperare illud non curet, victor tamen restituere tenetur in foro conscientie, vel pauperibus erogare, ibi n. 14.

Declarata tamen, vt ibidem, & prius, n. 1.

Nō potest perdens sine peccato amissum in ludo, etiam sponte soluere, ibi n. 15.

Id potest perdens propria auctoritate illud accipere, & turari, ibi n. 16. Intelligit tamen in ludo prohibito.

Illud tenetur restituere in foro conscientie Officiales, & Dominum terrarum, si in eorum locis ludos non prohibeant, ibi n. 17.

Sed amissum in ludo permissio amplius repeti non potest, etiam si in magna quantitate consisteret, ibi n. 18.

Extendit id tantum procedere, vt iura disponentia, quod plus vno scuto non perdatur, abrogata fuerint, ibi n. 19.

AMOR est quædam animi concupiscentia, quæ celerem ingressum, tardum verò egressum, habet, concl. 105. n. 1.

Vocatur species furoris, concl. 74. n. 22, concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. sub n. 1.

Ignorantur quid sit, unde veniat, & quomodo ingressum faciat, ibi sub n. 1.

Nunquam penitus ex oculis eijcitur, vt ibid. In quo differat à beneuolentia in proximum, vide ibi sub n. 1. in fine remissum.

Illius causa tria delicta remanserunt impunita, vt ibi sub n. 2.

Amoris causa, licet aliquid sit tollerandum, non tamen illud est permittendum, quod in aliam delicti speciem transire videretur, ibi sub n. 2.

Amore delinquens mitiori poena punitur, ibi n. 3.

Ex continua conuersatione probatur, ibi n. 4.

Item per famam probatur, maxime, quando persona amata esset talis venustatis, quæ oculos omnium in se conuertere posset, ibi sub n. 4.

Impudicus amantem à testificando pro amata repellit, concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amans facile pro amata mentitur, immò amat fas, & nefas pro ea committit, & concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amor puellarum reſum ludicium subuertere, solet, concl. 100. sub n. 25.

Amantis caro in alieno corpore viuere, & c. concl. 105. sub n. 9.

Pudicus amor, qui solet versari inter coniugios, veluti ille Patris erga Filios solet asserere argumentum ad Filiationem probandam, ibi num. 10.

Et quando est reciprocus solet asserere magnum

signum copulæ, concl. 105. nu. 11. remissum.

Ille qui debetur parentibus in quo consistat, vide ibi n. 12. remissum.

Ille vici erga vxorem deprehenditur ex diuturna coniunctione iuxta illud Non amatur Incongnitum, sed ex conuictu oritur mutus amor, ibi n. 13.

Et ex videndo nascitur, oculi enim precipue sunt ad amandum illices, & in illis sedes peculiaris amoris est, ibi sub n. 13.

Amabile dicitur omne, quod est pulchrum, ibi sub n. 13.

Amoris potissimum remedium absentia esse solet, iuxta illud Amor angendo negatur, ibi sub n. 13.

Filialis oritur à natura, & ab educatione, concl. 105. n. 14.

Ille Patris, & Matris, tam erga Filios primi, quam secundi matrimonij equalis esse debet, ibi n. 15.

Et ex instinctu nature descendit, sed non ascendit, concl. 42. nu. 354. & sub n. seq. plures assignantur rationes, & concl. 174. nu. 28.

Declarata tamen id esse verum, quoad ordinem dilectionis tantum, secus mater, quoad effectum obligationis, concl. 73. nu. 39. & conclus. 105. n. 16. concl. 89. n. 208. & 212.

Item declarata id magis procedere in descenditibus, ex masculis, quam in illis ex feminis, concl. 73. n. 38.

Contrarium hoc dicant auctores, vt ibi n. 38.

Et licet semper presumatur, mater Patrem, & Filium, Mater tamen Filium amare non presumitur, concl. 105. n. 17.

Contrarium, ibi n. 18. vbi præferuntur rationes assignantur, item in concl. 107. nu. 16.

Amate eas res magis solemus, quas cum duriore labore acquirimus, concl. 42. n. 356. concl. 89. n. 210. & concl. 105. n. 18. & concl. 107. n. 16.

Sed quis magis præsumitur amare Patriam, quàm Filios, concl. 105. nu. 19.

Amor non cessat dissoluta affinitate, quia semper Prioris dilectionis reliquie remanere solent, concl. 76. n. 9.

Amor, & Dominium non capit duos, concl. 42. num. 499.

Amore magis ligatur ille, qui ob amorem à ludice in vindictam punitur, concl. 105. n. 8.

Item Iudex, qui amore castigat plus amore ligatur, ibidem.

Et nullus est amor, qui vincat Paternum affectum, concl. 105. n. 14.

AMPLEXVS, oscula, & receptio munerum non faciunt sponsalia de futuro in matrimonium, de presenti transire, concl. 115. n. 7.

ANGARIA, & Perangaria dicuntur impositiones insolite, quæ sunt Principi seruata, prout subditos compellere ad conducenda Frumenta, Ligna, Puleas, Stramina, & similia, conclus. 106. n. 12.

Angarie dicuntur ea onera, quæ cum pecunia huius Perangarie verò sine, concl. 106. n. 2.

Angarie, & Perangarie, licet à subditis supponantur, id tamen meto reuerentiali, & non sponte

Et Materialium.

spontè factum censetur, cuius enim metus causa durante nullum ius Baroni acquiritur, concl. 106. sub num. 1.

Et illarum impositio soli sapremo Principi non autem Castrorum Dominis competit, ibi n. 5. Et dicta onera non possunt nisi per immemorabile tempus aduersus subditos præscribi, ibi num. 6.

Angarij non dicuntur Vassalli Baronum, qui veniunt ad habitandum in aliquam terram Regiam, sibi ad dandum camidingum obligentur, ibi n. 8.

Contrarium, ibi n. 9.

ANIMA est substantia creata inuisibilis, incorporea, immortalis Deo similima, imaginem nullam habens, nisi Creatoris sui, concl. 107. num. 1.

Et dum corpus viuificat anima est, dum vult animus est, dum scit mens est, dum recolit memoria est, dum rectum iudicat ratio est, dum spirat spiritus est, dum aliquid sentit sensus est, ibi num. 2.

Illorum regimen est cunctis rebus, & corporibus præcelsius, ibi n. 3. & concl. 100. n. 28.

Anime salus est præcelsior omnibus rebus, ibi num. 4.

Et est magis coniuncta omnibus consanguineis & amicis, concl. 107. n. 5.

ANIMA, qua viuimus est incomparabiliter longe melior terrena substantia, quam possidemus, & concl. 139. sub n. 36.

Animam si ob amicos negligamus, nec etiam corpus saluare poterimus, quia non anima pro corpore, sed corpus pro anima creatum est, & qui quod primum est negligit, quod verò inferius est extollit, utrumque corrumpit, ibi n. 6.

Pro illa si sit relictum feudum illud legatum, quoad æstimationem valebit, etiam si rem esse feudalem testator ignorasset, ibi n. 7.

Illius fauore dispositio semper est amplianda, ibi n. 8.

Extende id procedere, etiam si finis in prenalibus, & odiosis, ibi n. 9.

De illius salute quando disputatur non est curandum de apicibus iuris, ibi n. 10.

Item illius fauore sententia est exequenda non obstant appellacione, ibi n. 11.

Eam magis expetit Deus, quam sacrificium ipsum, concl. 107. n. 12.

Animalium curam habens iurisdictioni Ordinarii subest; quamuis aliis esset exemptus, ibi nu. 13. & 15.

Eorum cura regulariter est Monachis interdicta, ibi n. 14.

Declarat tamen, vt ibidem.

Et dictam curam habens administrationem maiorem habere dicitur, & idè incedendo exteris præfertur, ibi n. 16.

Et talis cura tantò preciosior dicitur, quanto est periculosior, concl. 107. num. 16.

Animalium cura non est vltio modo inexperto danda, ibi n. 17.

Et nemo illius idoneus præsumitur, nisi prius

examinetur, & pro tali probetur, ibi n. 17.

Et talis cura numquam censetur annexa beneficio, quod personalem residentiam non requirit, ibi n. 18.

Potest esse absq; Parrochialitate, ibi n. 19.

Animalium periculo imminente plura conceduntur, quæ aliis non concederentur, ibi sub n. 4.

Animæ affectus qui sint, Vnde dicti, quomodo generentur, & plura alia in materia, vide ibi nu. 20. remissiuè.

Et illius duz sunt partes, Superior, & Inferior, sed quæ dicatur Superior, & quæ Inferior, vide ibi n. 21.

Illius salus non est omittenda, ob quoduis scandalum euitandum, concl. 1. num. 118.

Eius saluti semper consulendum venit, concl. 39 num. 327.

Animam alterius nemo illaqueare potest, conclus. 2. n. 77. & concl. 78. n. 101.

ANIMALIA ad æstimationem dari, atq; locari possunt, siue locentur singula animalia, siue armentum, aut præcodium in genere, concl. 108. n. 1.

Animalium appellacione quæ veniant, vide conclus. 108. in fine.

Animaliù societas fieri solet de maioribus, ibi n. 2.

Animalium maiorum appellacione hic intelligitur de Equis, Bobus, Asinis, Bubalis, & similibus; minorum verò de Ouis, Porcis, Capris, & similibus, ibi sub n. 2.

Eorum societatibus communicantur factus animalium, Lac, Butirum, Lana, Pelles, & alij fructus illius generis; item impense, & damna, quæ circa animalia veniunt, ibi sub nu. 1.

Animalium societas si sit de maioribus ad quinquennium, si verò de minoribus ad triennium fieri solet, ibi sub n. 2.

Et æstimata in locationem possunt dari, etiam cum pacto, quòd in eadem bonitate, vel qualitate restituantur, ibi sub n. 3.

Sed si moriantur id cedit in damnum illius, qui ea restituere tenetur, quamuis illa æstimatio emptionem non faciat, ibi sub n. 3.

Contrarium, vt ibi n. 4.

Concorda, vt ibi 6.

Sed tenendo primam opinionem, cōductor easum probare debet, & coram Domino iuramentum deferre, ibi n. 7.

Item concordat, vt ibi n. 8.

Eorum mors sufficit, si probetur per coniecturas, ibi n. 9.

Declarat tamen id esse verū in animalibus gregatim; at secus in alijs, ibi nu. 10. & sub nu. 11. ratio assignatur.

Et animal, quādo dicatur mortuū, ex eo, quia in vèdicatione erat morbosū, vide ibi n. 12. remissiuè.

Et quæ actio sit intendenda pro illius restitutione, vide ibi nu. 13. remissiuè, & in Verbo Actio redhibitoria.

Et talis societas potest consilui cū pacto, quòd capitale ex factibus reintegretur, & quòd illud finita societate restituatur, ibi n. 14. & 15.

Contrarium, ibi n. 19.

Index Conclusionum,

Concorda, vt ibidem, n. 20. & vide in Verbo Paſcum.

Sed illorum contractus, tam locationis, quam etiam alterius generis, quomodo sit celebrandus, ad hoc, vt ſubſtineatur in foro ſori, & in illo animæ, vide concl. 108. ſub n. 20.

Illa ad collaſticum, ſeu ad iuaticum ſub certo reddito, ſiue cenſu dari poſſunt, concl. 108. num. 21.

Fallit ſi darentur ad collaſticum, & æſtimationem inſimul, quia paſcum illud eſſet viſura, cum dñæ cauſæ lucrativæ ſimul, & ſemel circa vnam, & eandem rem cōcurrere non poſſint, ibi n. 2.

Er quando dantur ad ſocidam, ſiue ad æſtimationem, licet in P aſtorem fuerit tranſlatum, Dominium animalis æſtimati; nihilominus Dominus vtilitatem animalis habens tenetur ad periculum de illius interitu in comuni, ſiue morte naturali, ſiue culpa Paſtoris illud mori contingat, ibi n. 23.

Animal morboſum datum, ſi intra tertium diem, poſt conſignationem obierit, ex morbo præcedenti, non autem alterius culpa obiiſſe præſumitur, ibi n. 24.

Item animal, veluti Ovis ſi fuerit per Lupum, rapta, vel per alium furto ſubſtracta, Paſtor ad emendam tenetur, niſi ipſe caſum probaret, & illius culpam excluderet, ibi n. 25.

Animalium ſocietate finita, in faciendi diuiſione Dominus, ſiue Paſtor apponit pretium, alter verò optionem habet, ibi n. 26.

Et illa pro Frumento ex longinquis partibus tempore penuriz vehendo, cōcedere illorum Domini cogi poſſunt concl. 111. n. 10.

Et ſi fuerint pluribus locata cum paſco, quòd in eadem bonitate, & qualitate reſtituantur, licet ſint diuidua, tamen reſpectu ſolutionis dicuntur indiuidua, ita vt ſinguli in ſolidum ad eorum reſtitutionem teneantur, concl. 108. num. 27.

Non recipiunt diuiſionem, niſi in pretio, ibi n. 28. Sed quomodo id procedat, vide ibidem. Eorum decimæ ſoluntur, quando tamen lacte abundant, at ſecus ſi eo indigerent, concl. 108. num. 30.

Et quòd illa in aliquo Caſu paſcua reci iunt, vel ibi commorantur, tunc eorum præcia ſunt Domino Caſalis hypothecata, ita vt omnibus creditoribus præferatur, concluf. 108. num. 31.

Reſtinge tamen, id procedere pro penſione, illius anni, non autem pro futuris in præiudicium anteriorum, ibi n. 30.

Pro expenſis ſtabulario, ſiue ab alio illis factis, & pro cuſtodia adeò ſunt eis obligata, & hypothecata, vt quibuſcunquè anterioribus præferatur, concl. 108. n. 38. & concl. 119. num. 35.

Dammum dantia in terris meis poſſum retinere donec eorum Dominos ſciam, nec tunc reſtituere teneor, niſi prius cautione præſta deſtitiſſendo damnum, ibi n. 41.

Alicuius eſſe per ſtigmate probatur, quia res illius cenſentur, cuius ſigno ſunt ſignatæ, ibi n. 42. & concl. 144. n. 11. & 41.

Contrarium, ibi n. 43.

Si damnum dederint, non poſſunt ob illud eorum Domini retineri, ibi n. 44.

Illa damnum dantia, quando agitur de ſolvenda fida, & diſſida, cum cautione non relaxantur, niſi prius ſoluta diſſida, concluf. 108. num. 45.

Contrarium eſſet, vt ibi n. 46.

Dammum dantia ſi fuerint capta, præſtita cautione reſtitui debent, maxime, quando creditum eſſet modicum, ne expenſæ abſorbeant capitale, ibi n. 47.

Quando ſunt pro aliquo credito ſequeſtrata, expenſæ pro illis alendis per creditorem fieri debent, ibi ſub n. 47.

Illa Clericorum ſi alicui dānum dederint, tunc Cuſtodes Laici cum ipſis accuſari poſſunt, & de eo tenentur, ibi n. 51.

Si paſcua ſumpſerint per vnam diem, & noctem per tranſitum, eorum Dominus ipſa paſcua ſolvere tenetur, ſed non tenetur ad pœnas banni contra paſcentes publicati, ſi eius ignorantia extet, vel illud inualidum repèratur, concl. 108. n. 53.

Plura, vide in Verbo Dammum.

Animal ſerum ſi à Venatore in alieno territorio, capiatur, ſi erit V. G. aper, tunc Venator tenetur tradere Domino caput; ſi verò ceruus tenetur ei dare parulam, ibi n. 58.

Contrarium, vt ibi n. 59.

Animal veluti Canis de ſui natura mordens, ſi non fuerit à Domino ligatus, & aliquem vulneraverit, tunc Dominus illius de culpa tenetur, ibi n. 61.

Animalia ipſa, quæ aliquem hominem, vel puerum vulneraverint, vel interfecerint ſolent aliquando, ob ſacti memoriam puniri, concl. 108. n. 62. & in n. 63. aſſertur iocoſe exemplum de vno Barone, qui contra vnam ſelim, quæ ipſum momorderat proceſſum ludicialiter fabricari fecit, & auditis ſepius Procuratore, & Advocato ſelis, & illo Fiſcali in contradictorio ludicio, nec nō lqta ſententia poſtea ea n. ſurcis ſuſpendere fecit, ibi n. 63.

Animalia inſtinctu quodam naturali querunt vitium Filij, ſed non e contra, nempe Filij, Parentibus, concl. 42. num. 356. & concluf. 89. num. 206.

Et in materia animalium, quæ damna dant quomodo ſit procedendum, & multa alia in hac materia vide concl. 108. per totam.

A N I M V S eſt Celeſtis, & ex Altifſimo Domini cuſo quaſi demerſus in terrā locū Diniz nature, æternitatisque, contrarium, concl. 109. n. 1.

Animorum pulla in terris origo inueniri poteſt, concl. 109. ſub n. 1. & ibi ratio aſſignatur.

Animus in mente retentus nil operatur, ibidem. Eſt impreſſibilis, & ideò indicij, & coniecturis probari debet concl. 109. ſub n. 2.

Nunquam præſumitur, niſi probetur, ibi n. 3. Poſſe.

Et Materialium :

Potest cognosci à priori, & à posteriori; scilicet aut ex verbis precedentibus, aut ex factis subsequentibus, ibi sub n. 3. & 14.

Circa præcedentia colligitur ex subsequentibus tam in Rescripto Papæ, quàm etiam in Verbis Articulorum, ibi n. 4.

In antecedentis, & gestis dignoscitur, concl. 109. num. 5.

Sufficit, quòd ex quibuscumquè verbis colligi possit, ibi n. 6.

Et qualis fuerit ab euentu dignoscitur, conclus. 109. nu. 7.

Talis esse præsumitur, qualis de iure esse debet, ibi n. 7.

Non redeundi præsumitur in eo, qui unquam rediit, ibi n. 9.

Ex modo, & qualitate procedendi dignoscitur ibi n. 10. concl. 135. sub n. 65.

Animus, & intentio distinguunt maleficia, concl. 40. nu. 35. & concl. 109. sub nu. 10. concl. 150. sub. n. 13. & 15.

Est adeò difficilis probationis, vt in his, quæ in animo resident potius iuratz assertioni, quàm factis in contrarium indicantibus sit standum, concl. 109. n. 11.

Animus alicuius declarari non potest, nisi per personam specialiter deputatam, concl. 109. nu. 13. & 18.

Ille acquirentis, cui scilicet, quis voluerit acquirere ex precedentibus, & subsequentibus dignoscitur, concl. 109. n. 14.

Vbi non concurrunt, possessio non acquiritur, concl. 108. sub num. 14. & 19. & ibi ratio assignatur.

Ex animo possessionis retentio dignoscitur, & retinuisse quis præsumitur, vbi se pro spoliato non habuisse constat, ibi n. 16.

Animus continuandi possessionem habens, etiã si prius non possidebat, nihilominus id nouam acquisitionem inducit, ibi n. 17.

Etiã ex actu nullo cognosci potest, concl. 109. num. 19.

Fraudulētus, vt excludatur ab his, quæ sequuntur maximè dignoscitur, ibi n. 20.

Rectum, & ab occultando alienum præsumitur habuisse hæres, si protestatus fuerit de addendo in Inventario. quod ommissum apparebit, cum ad notitiam peruenit, & curauerit bona omnia describi, diligentiamque pro omnibus inueniendis fecerit, concl. 109. sub num. 20.

Ilum calumniandi in lite, quem habuisse dignoscitur, si iurasset de stando vnica sententiæ, & postea tres conformes contra se reportare curauerit; Item si non obtulante re iudicata causam restitutionis in integrum committi obtinuit, quæ postea deserta remansit, concl. 109. u. 21.

Illius declaratio, quandocumque fieri potest, etiam absente parte, & quocumque loco, etiam extra iudicium, ibi n. 22.

Limita pluribus modis, vt ibi num. 23. cum sequ.

Sed talis declaratio est facienda ante, vel post actum incontinenti, & ante illius consummationem, quando de præiudicio tertij ageretur, & maximè si præsumptio contra declarantem, vrgeret, ibi n. 23.

Præcedere debet, non autem sequi in actu, qui aditionem hæreditatis importat, quia in materia hæreditatis animus qualis fuerit maximè ex Inventario dignoscitur, concl. 109. num. 24.

Talis declaratio ab eo, qui fuit deputatus ad emendum censum, post ipsam emptionem in præiudicium emptoris fieri non potest, conclus. 109. n. 25.

Non est facienda in materia mutandæ possessionis, nisi noua, vel nouus titulus superueniret, ibi n. 26.

Animus, & voluntatem possidendi, si quis habuerit vti hæres, si postea vti creditor incipere possidere vellet, nec de eius voluntatis mutatione constaret, tunc id in consideratione non habetur, ibi sub nu. 26.

Et qualitas animi alicuius, vt probetur testibus, per actus exteriores, quos in eo viderint testificari possunt, ibi n. 31.

Animus alicuius in occidendo ex gladij, loci, ac vulneris qualitate dignosci poterit, concl. 109. num. 31. & vide etiam in Verbo Aggressor, & concl. 80. n. 6. & 7.

Nocendi in dubio non præsumitur, conclus. 62. num. 80.

Malus, siue bonus quomodo dignoscatur in aliquo, vide concl. 40. n. 35.

Sed tam in scriptis, quàm in voce dignoscitur, concl. 109. n. 42.

Animus, seu ea, quæ ex illo pendunt, vt verè cognoscantur non solum actus, & verba sunt inspicienda; sed etiam tempus, occasio, causa, personarum qualitas, & omnia alia, quæ acciderint, sunt attendenda, conclus. 109. num. 31.

Et animus illius, qui accipit semper plus operatur, quàm animus illius, qui tradit, licet id in Verberibus fallat, ibi n. 32.

Animus semper præsumitur habere Pater capiendi bonum consilium pro Filio; licet id fallat, quando damnum Filij in aliquo contractu evidens appareret, ibi n. 33.

Animus compensandij donatio facta præsumitur, si donans rem donatam soluere tenebatur, ibi n. 34. & ibi ratio assignatur.

Animus renunciandi nunquam in dubio præsumitur, sed verbis claris, & expressis est probandus, ibi n. 35.

Item ille iniuriandi, & nocendi in dubio non præsumitur, ibi n. 36.

Contrarium, ibi n. 37.

Concorda, vt ibi n. 38.

Item declara, vt ibi num. 39. & seqq. & vide in Verbo Iniuria.

ANNATÆ de iure Diuino debentur, vel saltem ex iure Diuino scripto originem trahunt, concl. 110. n. 1. & 2.

Index Conclusionum,

Aut solvantur Capitulis, aut Cameræ Apostolicæ, sed istæ differunt ab illis, tam respectu facti, quam ratione iuris, ibi n. 1.

Quæ solvantur Capitulis non in pecunia, sed in proprijs fructibus solvantur, & illos Capitula propria auctoritate percipere valent, & non vnus anni tantum, sed anni totius cum dimidio, ibi sub n. 1.

Quæ debentur Cameræ Apostolicæ in pecunia consultant, & regulantur à valore in impetratione expresso, licet valorem vnus anni non excedant, ibi sub n. 1.

Quæ verò debentur Capitulis titulo merè lucrativo percipiuntur, & à iure communi exorbitant, quia beneficia sine diminutione de iure sunt conferenda, ibi sub n. 1.

Quæ solvantur Cameræ Apostolicæ dicuntur, venire ex causa onerosa, ob illud præiudicium, quod eidem Cameræ resultat, propter vniones, quæ de beneficijs fiunt, ibi n. 1.

Illæ Papæ debentur tamquam stipendium in subsidium Ministrorum, quorum opera sua Sanctitas vititur, & omni vitio simoniæ carent, ibi num. 2.

Sed illas exigendi ius Capitulo Competens non est exprimendum in vnione scienda, quando sit incertum, & conditionale, ibi n. 3.

Fallit tamen tribus modis, vt ibi nu. 4. & seqq.

Non solvantur de beneficijs, sequuta eorum vnione, vel suppressione, concl. 110. nu. 7.

Sed quomodo id procedat, vide ibidem.

Illius priuilegium non comprehendit casum, in quo amplius beneficium non vacat, concl. 110 sub num. 7.

Dimidia solui debet ex iure Patronatus, quod pro dimidia parte esset quæsitum ex beneficijs vnitis, siue ex fructibus, ibi num. 8.

Etan ex beneficijs permutatis solvantur, vide concl. 110. n. 9. remissuè.

Annata est soluenda de beneficio taxato, iuxta illud, quod in libris Cancellariæ reperitur, ibi num. 10.

Non soluitur, quando literæ sub narratiua intrusionis expeditur, sed bene sit obligatio de illa, post possessionem adeptam, soluenda, ibi n. 11.

Illius solutio, vt euitetur, si sit apposita narratiua intrusionis in literis, sen quòd, quis sine legitimo titulo beneficii detineat, tunc dicta narratiua iustificatiue non eget, concl. 110. num. 12.

Non tamen solvantur, ob administrationem Cappellaniarum, & Hospitalium, ibi n. 13. & ibi ratio assignatur.

Ius exigendi annatas de necessitate non includit illud exigendi quinquennia, cum ea non sint accidentia inseparabilia à iure annatarum, ibi n. 14.

Sed earum loco quomodo fuerint subrogata Quinquennia, vide ibi n. 15.

Annatæ, & deportus quando sint prohibitz, vide ibi n. 17.

ANNONA propriè dicitur de re frumenta-

ria, licet promiscuè de quouis alimentorum genere prædicetur, concl. 111. n. 1.

Illud nomen pro omni eo, quod in annum ad alimonia prouisum est, vsurpatur, & ideo hæc ciuilis annona vocatur, concl. 111. n. 2.

Item illa panis ciuilis vocatur, ibi num. 3.

Vt conferueretur, & ne in subditorum detrimentum carior fiat, debent Principes edicta facere, ne frumenta ceteræq; fruges extrahantur, ibi n. 4.

Extende pluribus modis, vt ibi nu. 5. cum seqq. & vide in Verbo Edicta, & in Verbo Frumentum, & in Verbo Penuria.

Et aliquomodo corruptum, fractam, vitiatam, infectam, vel pollutam vendentes arbitrio iudicantis puniri debent, ibi n. 5.

Declarata tamen id esse verum de granis, & bladis ad aliquem priuatum spectantibus, quæ ei nullo modo corrumpere, aut inficere licebit, secus de granis ad publicum spectantibus, ibi num. 16. & 18.

Et ideo Præfcti curare debent, ne nouum Frumentum consumatur donec vetus supersit, ne postea Frumentum vetus corruptum, cum nouo commiscere, & inter Ciues distribuere opus sit, concl. 111. n. 19.

Sed quòd nec blada publica, sit villo modo corruptenda, ne pestilentialis morbus generetur, sed potius tempore penuriæ, tam Diuites quam pauperes ad subueniendum huic necessitati sint pro modo facultatum collectandi, ibi n. 17.

Annona, & ceteræ merces corruptæ, vel cum corruptis admixtæ, aut proiectendæ sunt, aut concremandæ, ibi nu. 18.

Illius appellatione continetur Panis, Farina, Vinum, Acetum, Lardum, Carnes, Paleæ, Fegum, & omnia vtilia, quæ ad pondus, vel mensuram venduntur, ibi num. 21.

Eam carius emens, vt alijs carius vendat Monopolium committere dicitur, conclus. 111. num. 24.

Et quæ sit talis delicti pœna, vide ibidem, & in Verbo Monopolium.

Illa emere in magna quantitate non nisi cautionibus, & hospitibus, permillum est, concl. 111. num. 25.

Annona, ac aliarum mercium acerbissimus venditor, & vexator Dardanarius à Dardano Mago contumeliosè appellatur, concl. 111. num. 43.

Eam tempore egestatis ad Vrhem deferentes, ab omnibus oneribus, etiam Patrimonialibus & solutione pedagij immunes esse debent, ibi num. 45.

Item eam armigeri asportantes Villis, & Vrbus non sunt depreçdandi, sed potius ad id alliciendi, vt seditiones euitentur, quæ à fame incitantur, ibi num. 46. & 47.

Annonam pro Ciuitate conducentes, quomodo illam recipere, & conseruare debeant, vide ibi n. 48. remissuè.

Illius fauore in his, quæ eius vtilitatem respiciunt

estis, etiam inhabilis admittitur, & multo magis illis de Vniuersitate erit credendum, cum depositio talis non pro particulari, sed pro communi iocetelle auctoritate facta praesumatur, ibi ou. 4.

Pecunia frumentaria nullam moram solutionis recipit, sed incontinenti est soluenda, nec depositarius potest illam in proprium suum conuertere, sed illam promptam tenere debet, vt ad Commodatum resolumenem illico restituere possit, ibi ou. 30. & 31.

Annonam publicam usurpantes, etiam si sine iudices, vel Officiales pena vitium supplicij sunt affligendi, ibi ou. 32.

Annonarum, ac aliarum rerum comestibilium, ad locum ex loco publico, ad effectum eorum valorem sciendi, tamen debet, conclus. 89. num. 8.

ANNOTATIO. est scriptura priuata sine testibus ad creditoris memoriam facta, conclus. 112. num. 10.

Non probat, nisi ad minicula adiungetur, materia falsum fabricandi detrahit, ibi ou. 2.

Ecce ad minicula, nisi aliunde desumantur, quae ex ipsa annotatione, non suffragantur, conclus. 112. n. 4.

Limita tamen, vt ibi num. 5. & in Verbo Adminicula.

Et quia si in aliquo referatur erroneus, vel aliquid in eo reperiretur omniū, illius fides in reliquis suspensa redditur, conclus. 112. num. 6.

Extende id procedere, etiam si fuisset declaratum velle stare annotationibus illius libri, ibi n. 7. & ibi ratio ratio assignatur.

Item exinde procedere etiam, si in libro fuisset expressum citra dolum, ibi n. 8.

Ancera scriptura, quando est scripta à persona proba, & legali, ibi n. 9.

Et probat, quando pro ea maxima verisimilitudo conuerteretur, ibi n. 10.

Extende id eo magis procedere, quando si ribes esset mortuus, quia mors scriptoris fidem augere solet, ibi n. 11.

AN IN Vlt. redditus inter mobilia ponuntur, quando tamen ad longum tempus constituti fuerint, conclus. 113. nu. 1.

Contrarium, quod scilicet nec inter mobilia, nec inter mobilia consumuntur, sed tertiam speciem deperire constituent, ibi n. 2. & n. 3. ratio assignatur.

Non possunt proprie tangi, & palpari, nec de loco ad locum moueri, aut loco circumscribi sicut mobilia, & mobilia, conclus. 113. num. 3.

Et dicti anni redditus, seu tertia species bonorum ex eis constituta, nihil aliud est, quam ius, siue actio ad eos exigendum, conclus. 113. num. 4. & 9.

Illi, & sic iura, & actiones appellatione omnia bonorum non veniunt, ibi n. 5.

In legato mobilia, vel in eo mobilia.

& immobilium non veniunt, conclus. 113. num. 6.

Item in legato bonorum praesentium, & futurorum mobilia non veniunt, conclus. 113. num. 7.

Sed quando sunt necessario inter mobilia, vel inter mobilia computandi, tunc inter mobilia coaumerantur, conclus. 113. num. 8. & 12.

Secus ad effectum collectandi, quia tunc sub tertia specie remanent, ibi n. 9.

Quando percipiuntur ex certis fundis, tunc inter mobilia ponuntur, secus quando ex redditibus generalibus, ibi ou. 10.

Et quando actione reali, vel mixta debentur, tunc inter mobilia computantur, conclus. 113. num. 11.

Et huiusmodi actiones dicuntur esse de loco, ubi est persona creditoris, quia officibus illius, ob illud ius exactionis affixae dicuntur, conclus. 113. num. 13.

Et an sine bono Ciuitatis, in qua sunt constituti, vel eius ubi effacienda ex actio, siue factum Instrumentum, & contractus, vide ibi num. 14.

Tam respectu dantis, quam recipientis inter mobilia numerantur, ibi n. 15.

Quando inter mobilia reputantur, & sunt Ciuitatis, vel alius Ecclesie in eorum alienatione huiusmodi solemnitates requirantur, quae in ea immobilium sunt necessariae, conclus. 113. num. 16.

Annua praestatio, quando est fundata super fructibus bonorum alius Vniuersitatis, tunc licet vendi potest, ibi n. 17.

Illos obtinens à satisfactione excusatur, veluti mobilia possidens, ibi n. 18.

Ab annuis praestationibus excluditur vxor, quando statutum eam ad bonorum mobilia successione admittit, ibi n. 19.

Annuus redditus, quando soluitur ex pecunia ad honestum lucrum depositata, tunc ea res immobilis dicitur, ibi n. 22.

Et illi in publicatione veniunt, quando bona mobilia publicantur, ibi n. 25.

Pro annuis redditibus illud interdictum uti possidetis suffragatur, quod pro tenendis rebus immobilibus datur, ibi n. 26.

Quando sunt ad vitam tantum usufructui sunt similes, ita ut eos emens usufructum emissa censetur, ibi n. 27.

Quando sunt perpetui inter mobilia reputantur, ibi n. 28.

Annuus redditus manutene promittens, illum futuris temporibus exigibilem praestare cogitur, ibi n. 28.

Quando aliquis dictos redditus de propria pecunia soluere promittit, tunc illi non solum bona designata, sed etiam totum Patrimonium promittentis concernere dicuntur, conclus. 113. num. 29.

Annui redditus quando relinqui possint Patribus minoribus, vide ibi supra sub n. 1.

Et

Index Conclusionum,

Et quando sine designati super feudo cum promissione solvendi de propria pecunia, tunc omnes heredes actione personali etiam re perempta eos solvere tenentur, conclus. 113. num. 30.

Et quando annue prestationes donegatur, tunc pro eis possessorum competat, ibidem.

Sed quando essent personales, tunc datur Officium iudicis, & si constaret de bono iure, ut iam interdictum apponi daretur, ibi n. 30.

Illz quomodo, & quanto tempore praestibantur, vide ibi n. 31, cum seqq.

Annua stipulatio dicitur una tantum, annum vero legatum plura legata continere dicitur, ibi sub n. 37.

Annui legatum pro sequentibus annuis post primum conditionale dicitur, & sic ante actionem natam praescriptio induci non potest, sed in annuis stipulationibus, in quibus a principio pro omnibus annis, tam pro sorte, quam pro vicis agi potest, ibi n. 37.

Et legatum debetur in principio cuiuslibet anni, quia ius ipsius in momento quaritur, ibi num. 38.

Annui redditus accessiones Civiles dicuntur, sed principaliter, & non accessorie debentur, & ad instar pensionis iudicantur, ibi n. 39.

Fructuum emptio, licet omni iure sit permessa, tamen illi, tamquam fructus Civiles pendere, non dicuntur, quia non sunt de corpore, veluti sunt fructus naturales, ibi n. 40.

Et si non sint exacti tempore mortis usufructuari, etiam si sint maturi, & debui, non tamen ad eius heredes, sed ad proprietarium spectabunt, ibi num. 43.

Contrarium, ibi n. 44.

Concorda pro ut n. 45.

Annue prestationes, quando dubitantur, an sint solutae, tunc ex causa Censuum, & non Canonis factae praesumuntur, ibi n. 46.

Fallit si in recognitione fuisset facta mentio de Dominio, & in alienatione fuisset requisitus consensus Domini, vel ei laudemium solum fuisset, ibi n. 47.

Annui redditus inter immobilia reputantur, quando pondum sunt cessi; sed si cessi fuerint, quia tunc mobilibus equiparantur, & pro fructibus separatis habentur, conclus. 113. num. 43.

Sed quando sunt partim cessi, & partim non, tunc de his pro rata temporis est iudicandum, conclus. 113. sub n. 45.

ANNULLATIO Principalis contractus regulariter omnia ab eo dependentia corrumpere facit, conclus. 114. num. 1, & in conclus. 169. lib. 16. & ibi multa notanda in hac materia.

Annulatio principali contractuum annullat quoque iuramentum, & obligatio Cameralis, si super eo fuerint apposta, quia ea sequuntur naturam actus, super quo interponuntur, conclus. 114. sub num. 1.

Amplia, primo id procedere, sedum in contractibus minoribus, sed etiam alterius personarum, ibi n. 2.

Amplia secundo procedere, sedum in contractibus censuum, sed etiam cuiusvis alterius naturae, ibi num. 3.

Declaratio tamen pluribus modis, ut ibi n. 4. vsq. ad 15. & vide in Verbo Fideiusor. & in Verbo Obligatio.

Annulatio actus non dicitur poena, conclus. 114. num. 15.

Cantuarium, ut ibi n. 16.

Annulatio ille actus non dicitur, qui poenam continet, quando sit in fauorem Ecclesiae, conclus. 114. num. 1.

Annulatio actus, quando est poena, tunc error, incertitudo, nec non causa coartata ab ea, excusat, ibi n. 17.

Et au id procedat etiam, quando adesset Decretum irritans, vide ibi n. 18. de seqq.

Annulatio actus, aut sit in odium personae, aut in fauorem, aut propter formam, vel solennitatem ad utilitatem publicam introducantur, & in primo casu dicitur poena, secus in secundo, & in tertio, conclus. 114. num. 20. & vide etiam in conclus. 48. n. 81.

ANNULLATIO datio sponte facta est actus notus, & vulgaris signum ad sciendum matrimonium praesumi, prout ex hoc arguitur ignis, nisi contrarium probetur, conclus. 115. n. 1.

Annulus datus in hoc non facit arguere matrimonium; datus vero in domo coram parentibus, facit praesumi sponsalia de futuro, conclus. 115. num. 2.

Illius immissio matrimonium probat, quando consuetudo extat, ut solum in matrimonio contracto datur, ibi n. 3.

Eius traditio est signum aequinoctium, & ad plura tendere potest, & sic cum amoris causa sequi possit, non autem animo matrimonium contrahendi, ideo matrimonium non probat, ibi n. 4.

Ille in digito annulari in signum amoris ponitur, quia in eo est vena sanguinis, quae vsq. ad cor pervenit, ibi sub n. 2.

Eius immissio non fuit adinueta ad substantiam matrimonij, sed in signum mutuae dilectionis, ut coniugum corda amoris pignore iungantur, ibi n. 5.

Illius gestatio per mulierem matrimonium non infert, si non probetur, quod praesente, & patiente praetento viro fuerit ab ea portatus, ibi num. 6.

Et ille sponsae datus dum desponsatur illi donatus censetur, ita ut mortuo Marito illius hereditas non sit restituendus, ibi n. 12. ubi ratio assignatur.

Fallit quando constaret maritum dictum annulum non donasse; Et quid in dubio sit iudicandum, vide ibi n. 13.

Sed quid sit, cur in manu sinistra gestetur, & a quo fuerit inuentus, vide conclus. 115. n. 16. remissimè.

Item quare detur Abbatibus, & Praelatis Ecclesiarum, & quid significet, vide conclus. 115. sub num. 16.

Plura, vide in Verbo Matrimonium.

Et Materiarum.

Annali aliud genus requiritur in iure Canonico, & c. illa, qui in celebrando gestatur a Prælati, & qui sunt, vide ibi in fine.

ANNVS diebus, & Mensibus constat, & eodem die, quo incipit finitur, & revolvitur, conclus. 116. n. 1.

In duodecim Menses dividitur, veluti hereditas in duodecim vncias, ibi n. 2.

Quomodo intelligatur in pacto de retrouendendo intra quatuor Annos, vide in Verbum Pactum, & concl. 116. sub n. 2.

Sed diuermodè computatur, & in Romanæ Curia, Italia, Hispania, Aragonia, Catalonia; Dacia, & Vasconia incipit currere à Die Natiuitatis Domini, nempe 25. Decembris, non autem à Circumcisione, ibi n. 3.

In Anglia, Francia, & Germania, incipit currere à die Incarnationis scilicet 25. Martij, conclus. 116. n. 4.

Sed illum quomodo computent Pisani, vide ibi n. 5.

Ille Domini, licet de consuetudine incipiat à Natiuitate illius, Instrumentum tamen non vitatur, si annus ab Incarnatione apponatur, ibi n. 6.

Quoad recollectionem fructuum Mense Septembris currere incipit, & in simili Mense finitur, ibi n. 7.

Quando fit illius mentio regulariter de perfecta intelligitur, ibi sub n. 2. & 8. & vide etiam conclus. 3. n. 14.

Sed quado sumus in fauorabilibus sufficit, quòd sit incobatus ad hoc, vt perfectus dicatur, si verò sumus in odiosis illum esse impletum, oportet, ibi n. 9.

Perfectus esse debet, quando de eo fit mentio per generium casum, ibi sub n. 10.

Quid si ei addantur dictio per, ad, post, vel vsquè, vide conclus. 116. n. 11. cum seqq. & in Verbo Dictio.

Magis propriè dicitur, quando est perfectus, quàm si esset imperfectus, ibi n. 16.

Vigesimus quintus, nisi sit perfectus, quis verè maior non reputatur, ibi sub n. 16.

Item septuagesimus, nisi sit perfectus, quis maior septuaginta annorum non dicitur, conclus. 116. n. 17.

Inceptus in dispositione statutaria, siue præscriptionum pro completo non habetur, conclus. 116. n. 18.

Ite probationis adeò integer, & continuus intra clausula esse debet, & non interpolatus, vt nec etiam Priuilegium in contrarium suffragetur, ibi n. 19.

Neq. illi renuciari potest, siue quis ex voto fuerit Religionem ingressus, siue professus in vna ad aliam, etiam latorem Apostolica auctoritate transire velit, ibi n. 20.

Contrarium, ibi n. 21. vbi ratio assignatur.

Dari solet promissio de beneficio Curato ad faciendum se ad sacros Ordines promoueri, & talis annus ei impediens non currit, conclus. 116. n. 23. & 24.

Et respectu illius, qui tenetur promoueri, ratione beneficii à die adeptæ pacificæ possessionis currere incipit, ibi n. 27.

Declarat tamen, quòd si ille fuisset priuatus tantum non promouus, & postea obtineret prouideri de nouo, dummodo infra annum promoueretur, tunc incipit à die datæ nouæ provisionis, ibidem.

Enam ignorantia currit in actione iniuriarum, Prætoria, ibi n. 29.

Et ille præscriptus Vassallo ad suscipiendam inuestituram non currit dum super feudo cōtroneria fiat, ibi n. 30.

Petendi inuestituram solum à die scientiæ computatur, ibi n. 31.

In materia iuris congruente fideicommissio, pro quo obtinenda derogatio veniebat, à die obtenti Breuis, & illius exhibitionis in actis currere incipit, ibi n. 32.

Non incipit currere ante implementum, sed à die secuti implementi, ibi n. 33.

Sufficit quòd sit incobatus si in dispositione tempus esset in ablauio casu positum, conclus. 116. n. 34.

Illius perfectio nō est necessaria, quando adesset dictio in, intra, vel iuxta annum, ibi n. 35. & n. 36. ratio assignatur.

Et quòd est aliquid faciendum in anno certo, tunc illud in quacunq. anni partē fieri sufficit, ibi n. 37.

Dies illius vltima pro perfectia habetur, conclus. 116. n. 38.

Declarat tamen id esse verum in materia fauorabili; secus autem in odiosa, quia tunc de momento ad momentum fit computatio, nec sufficit diem esse ceptum, nisi omnino sit perfectus, ibi n. 39.

Illius, vel diei defectus non attenditur, si contra eum, qui scripsit, agatur, ibi n. 40.

Ciuiliter loquendo non ad momenta temporis, sed ad dies tantum attenditur, licet secus sit in materia beneficiorum, ibi n. 41.

Anni, biennij, vel triennij, quando fit mentio, tunc intelligitur de primò, conclus. 116. n. 42.

Anni Sancti Decretum prohibens augmentum, domorum, & hippothecarum, etiam ad Grannaria extenditur, conclus. 127. n. 2.

ANNOTOMIA fieri solet, vt Medicorum experientia in curandis Corporibus magis acquiratur, & elucescat, conclus. 117. n. 2.

Vt fiat Corpus sepulti exhumari potest, conclus. 117. n. 1.

Declarat tamen id esse verum, quando cadaver esset aliquis puniendi, alias secus, conclus. 117. n. 3.

ANTAPLOCA dicitur illud scriptum, quo debitor tellatur se redditum illius anni Domino persoluisse, conclus. 123. n. 3.

ANTECESSORVM appellatio illi continetur, qui multis antimedijis quam pulribus intercedentibus præcesserunt, conclus. 149. n. 3.

ANTEFATVM dicitur lucrum dotis à Greca voce

Index Conclusionum,

- voce Antiferia, quod contradotem significat, concl. 118. n. 1.
- Et nullum debetur, si nulla dotis, siue expressa siue tacita constitutio præcedat, concl. 118. num. 2.
- Olim loco arrharum dabatur; hodie verò in detrimentum amissa deflorationis, & in meritum pudicitie, quæ verum ornamentum mulierum dicitur, ibi n. 3.
- Pro eo post alienari res alienari prohibita, sicut pro dote, ibi n. 4.
- Et illud adeò cum dote conformatur, vt sicut mulier velleiano iunatur obligando se pro dote, ita etiam pro antefato, ibi n. 5.
- Si illud tamè promittat Mater Vxoribus Filiorum minus obligatur, quàm si dotem viris filiarum promitteret, ibi n. 6.
- Illius, vel dotis conditio deterior fieri non potest, & pactum, per quòd dotis, vel antefati conditio fiat deterior, nullius momenti erit, conclus. 118. n. 7. & 8.
- Antefatum, vel dotem potest petere vxor, licet pactum de non petendo fuerit factum, concl. 118. nu. 9.
- Fallit si illud pactum esset iuramento firmatum, ibi nu. 10.
- Illius causa differtur sicut, & illa dotis, dum causa Matrimonij in Curia Episcopali tractatur, ibi num. 11.
- Illius vxoræ veluti non debentur, ita nec etiam illa dotis, ibi n. 12.
- Contrarium, ibi n. 13.
- Eius tamen interesse aliquantulum minus, quàm de dote soluitur, ibi n. 14.
- Et illud sic debetur ad rationem quinque, pro centenariò, vt ibidem.
- Illud vxori, ob moram in restituenda dote debetur, si ea sit pauper, vel passa fuerit interesse, vel esset solita negotiari; aliis secus, concl. 118 sub n. 14.
- Lucratur mulier, etiam quādo Maritus eidem dilationem ad soluendam dotem dedit, conclus. 118. n. 15.
- Extende idem procedere, etiam si pendente, dilatione Maritus moriatur, conclus. 118. num. 16.
- Item illud lucratur mulier, etiam, si nondum, dies solutionis dotis aduenient, concl. 118. num. 17.
- Lucratur mulier dote promissa, licet etiam in termino non soluta, concl. 118. num. 18. vbi ratio assignatur.
- Contrarium, vt ibi n. 19.
- Lucratur mulier, quando Maritus confessus fuisset recepisse dotem, & postea contractus, mutui fuisset celebratus, ibi n. 20.
- Sed in casu mutui facti Maritus interesse antefati petere non posset, ibi n. 21.
- Lucratur mulier, etiam si dilatio soluendi dotem non mulieri, sed extraneo esset data, ibi num. 22.
- Contrarium, ibi n. 23.
- Lucratur vxor, quando Maritus potuit exigere dotem, & eam non exegit, nisi tamen Pater in culpa fuisset, quominus dotem eius Genero, ob impotentiam soluisset, conclus. 118. num. 24.
- Vxori debetur etiam, si promissum non fuisset, ibi n. 25.
- Contrarium, ibi n. 26.
- Illud penes Matrem restat, si ea fideiubeat de vtendo, & fruendo salua rerum substantia, & sic manu sua huiusmodi vsum fructum capiet, ibi nu. 27.
- Illius promissio retrotrahitur, quoad Dominium, ita vt creditoribus præiudicare dicatur, conclus. 118. n. 28.
- Adote differt, & inter dotem, & antefatum iniquitas tollitur, ibi n. 29.
- Pro eo non competit mulieri prælatio, quæ pro dote competere solet, ibi num. 29.
- Contrarium, ibi n. 30. vbi ratio assignatur.
- Concorda, vt ibi n. 32.
- Illud, & dos adeò ad paria iudicatur, vt dispositum in vno, in alio quoq; procedere debeat, ibi num. 30.
- Non titulo lucratiuo, sed oneroso illud mulier in premium amissæ virginittatis consequi dicitur, ibidem.
- Sed talis opinio non placet Auctori, ibi nu. 33. cum seqq. & ibi ratio assignatur.
- Antefatum mulieribus tribuitur in premium futuræ procreationis filiorum, propter dolores, quos Mater, ob eos gignendos patitur, conclus. 118. n. 33.
- Sed cum illud videatur esse quid lucratiuum, id circò prælationem, veluti dos non meretur ibi n. 34.
- Et mulieri non debetur, nisi matrimonium sit consummatum, ibi n. 35.
- Et id eò magis procederet, si id ex pactis dotibus colligeretur, ibi n. 36.
- Contrarium, vt ibi n. 38.
- Sine dote esse non potest, ibi n. 37.
- Illud Pater Filij, etiam non hæredibus reservare tenetur, ibi n. 39.
- Extende idem in Matre procedere, ibi n. 42.
- Sed de eo quomodo possint parentes disporre, vide ibi n. 40.
- Illud potest petere Filius in re, per Patrem alienata, licet illius hæres non esset, concl. 118. num. 41.
- Item illud consequi debent Filij, licet non sint hæres Patris, vel Matris, quando Parentes ad secunda vota conuolarent, conclus. 118. num. 43.
- Consequuntur etiam Filie, licet fuerint à statu. to ob existentiam maiusculorum exclusæ, in odiu parentum ad secunda vota transeuntium, ibi num. 44.
- In illius successione Soror vterina proximioribus præferatur, ibi n. 45.
- Et illud nedum deferretur ad Filias, sed etiam ad Filiarum Filios, ibi n. 56.
- Filij tam primi, quàm secundi matrimonij illud consequuntur, etiam si non sint hæres, ibi n. 47.

Et Materiarum.

Contrarium, num. 48.

Concorda prout in nu. 49.

Illud, ac dotis augmentum, quod fuit mulieri ex bonis fideicommissariis assignatum amplius ad vocatus in fideicommissio non reuertitur, sed vxore mortua ad illius Filios spectabit, ibi num. 50.

Debetur Filiis, etiam si hereditati Paternæ renunciauerint, ibi n. 51.

Sed Filius ingratius, in odium ingratitudinis non debetur, ibi n. 52.

Illius ususfructum tantum lucratur vxor, & eo finito tenetur restituere cui de iure, & sic ad fauorem Filiorum consolidatur, conclus. 118. num. 53.

In eo Filij succedunt Matri tñquàm Filij, sed in Regno Neapolis succedunt tamquam hæredes Patris, ibi n. 54.

Illud superlocatur mulier, tam respectu ususfructus, quàm etiam proprietatis, si liberi non extant, ibi n. 55.

Potest mulier illud petere, & sic variare, licet prius illius ususfructum elegerit, ibi n. 56.

Illius affirmatio, ac liquidatio, quomodo sit facienda, si Matre defuncta, tñce illius affirmati- nem liquidatam onus illud soluendi in hereditate remaneat, vide conclus. 118. num. 57. remissiuè.

In illius restitutione etiam vfurę, ob moram hæredum debentur, ibi n. 58.

Declarat tamen, vt ibidem.

ANTERIORES creditores hypothecarij Regulariter posterioribus, tam pro sorte, quàm pro fructibus in solutione præferuntur, ex regula qui prior est in tempore potior dicitur in iure, conclus. 119. n. 1.

Contrarium, vt ibi n. 3.

Posterioribus præferuntur, nedum in expressa hypotheca, sed etiam in tacita, ibi n. 3.

Et tales præferuntur posteriorioribus, nec dum si anterioritas sit ex tempore; verum etiam, ex causa, vt puta, si ex eius pecunia res fuisset empta, ibi n. 4.

Anterior creditor posteriori præferitur, tam si hypotheca sit condicionalis, quàm pura, etiã si nonata sit obligatio, sed cum pignorum repetitione, ibi n. 5.

Est posteriori præferendus, tam pro fructibus, quàm pro sorte, quando fructus, siue vfus fuerunt promissę ab eo, qui ad sortem tenetur, & qui rem tam pro vfuris, quàm pro sorte hypothecare poterat, alias secus, conclus. 119. num. 6.

Posteriori præferitur in bonis post obligationē vtriusq; acquisitis, ibi n. 7.

Venditor quoque in ipsam rem vendita præferitur, nisi tamen in contractu fuisset reseruata specialis hypotheca, vel Generalis cum iuramento, quæ vim specialis obtinet, ibi n. 8.

Anterioribus creditoribus conductoris non præferitur locator domus ad habitandum; at secus si ad conferendas merces, ibi num. 9. & vide etiam conclus. 108. n. 37.

Illis non præferitur locator in fructibus rei locatæ, licet in eis tacitam hypothecam habeat ibi nu. 10.

Fallit si illi fructus essent sati à locatore, vel essent naturales, ibi n. 11.

Contrarium, vt ibi n. 12. & 13.

Anterior creditor pecuniam posteriori solum auocare potest, etiam si eam posterior bona fide consumperit, ibi n. 14.

Contrarium, ibi n. 15.

Declarat tamen secundam opinionem procedere, vt ibi nu. 17. cum seqq.

Citatus ad docendum de iure suę anterioritatis si illud non ostendit ius pignoris amittit, conclus. 119. nu. 21.

Declarat tamen, vt ibidem.

Pecuniam posteriori solum, etiam consumptam auocare potest, si creditores omnes parem diligentiam in exigendo adhibuere, & tamen posteriori fuerit gratificatus, siue quando solutio fieret per decoctum, conclus. 119. num. 22.

Anterior possessio semper manutenenda venit, nisi posterior sit auctoritate iudicis capta, ibi num. 23.

Ex talis dicitur, vbi in illius adeptione hora apposta esset, qui alteri possessioni eadem die, sine horę appositione adeptæ, præferitur, conclus. 119. n. 23.

Anterioritas vnus creditoris, quando est solum vnus horę, tunc ambo per as, & libram pro rata concurrere debent, ibi n. 25.

Anterioribus creditoribus præferitur mutuans pro aliqua re emenda, super ipsa re empta, ibi num. 26.

Declarat tamen id procedere, si ipse mutuans, sibi super eadem re hypothecam seruauisset, aliis secus, ibi n. 27.

Præferitur omnibus mutuans pecuniam alieni, qui statim decessit, super ipsa pecunia mutata, ibi n. 28.

Et illis tacitam, vel expressam hypothecam habentibus, quando mulier pro dote, & eius augmento præferatur, vide in Verbo Mulier, & in conclus. 118. n. 28. cum seqq. & conclus. 119. num. 29. cum seqq.

Sed illis, etiã expressam hypothecam habentibus funeris impensæ est præferenda, conclus. 119. n. 33. & vide etiam in Verbo Impensæ.

Extende idem procedere in impensæ vltimæ infirmitatis, ibi n. 34.

Item præferitur cultus animalium, vel hospes, qui eis alimenta dedit, conclus. 108. num. 38. & conclus. 119. nu. 35.

Præferuntur qui impensas in custodienda, reficienda, restauranda, vel reaptanda aliqua re, fecerunt, conclus. 109. num. 40. & conclus. 119. num. 36.

Et ad hoc, vt id locum habeat, quæ requisita concurrere debeant, vide ibi n. 37.

Præferuntur pro eorum mercede Procurator, & Sollicitator, conclus. 119. nu. 38. & ibi ratio assignatur.

M

Item

Index Conclusionum,

Item pro sua mercede est illis preferendus negotiorum gestor hereditarius iacentis, concl. 119. nu. 39.
 Illis preferitur deponens in re deposita, concl. 119. nu. 40.
 Fallit in Blanchetris nostri temporis, qui cum non dicatur verè depositarius, igitur in eis illud Privilegium probationis cessat, ibi n. 41.
 Fallit secundò, vt scilicet creditor ex causa depositi creditor in causa funerum non sit preferendus, ibi n. 42.
 Anteriori creditori preferitur creditor commendatarij, qui in subsidium praelationem super fructibus commendæ habet, ibi n. 43.
 Illi posterior preferitur, quando quantitas anteriori debita non esset liquida, illa verò posterior esset liquida, ibi n. 44.
 Item posterior preferitur, si clausulam constituti pro se habeat, ibi n. 45.
 Posterior preferitur, quando ius anterioritatis esset per delegationem extinctum, concl. 119. num. 46.
 Preferitur illi Fiscus, sicut etiam ille potest hypothecaria solutum posteriori repetere, concl. 119. nu. 47.
 Preferitur anteriori posterior, qui est aliquo modo privilegiatus, ibi n. 48.
 Anterior posteriori preferitur de equitate, sed non de rigore, ibi n. 49.
 Anterioritatis, & hypothecæ ius in contractu secundò loco facto amittitur, ita vt quis de priori posterior fiat, non tibi illud expressè relictum, ibi n. 50.
 Anteriori creditori, si secundus solutus in illius locum non subintrat, nisi expressa conventio adsit, vel pecunia cum hac conditione solvatur, ibi n. 51. & 52.
 Contrarium tamen, vt ibi nu. 53.
 Concorda, vt ibi n. 54. cum pluribus seqq.
 Illius ius, quando controuertitur, tunc ille scilicet est preferendus, qui prius possessionem accepit, quamuis postea illam amittat, non autem, qui fuit in possessione posterior; licet de tempore controuersiæ possideret, ibi n. 61.
 Anterioritatis qualitas sufficit, vt adierit eo tempore, quo dispositio effectum recipit, licet postea cesset, ibi n. 61.
 ANTIDATE suspicio non tollitur, si scriptura non recognoscatur per testes, qui in ea se subscribere, concl. 123. nu. 37.
 Illius suspicio cessat veritate comperta, quæ ex Sententia in rem iudicatam transacta oritur, ibi n. 56.
 Item tollitur, quòd apocæ est coniecturis admixtata, concl. 123. nu. 57 & 65.
 Illius suspensione cessante ille creditor preferitur qui scripturæ priuatæ innititur, conclus. 123. num. 65.
 Et quando ea cessare dicatur, vide ibidem.
 Et non tam viget in publicis scripturis, veluti in priuatis, ibi sub n. 74.
 Antidara annullat scripturam etiam si sit facta, in apocæ priuata, ibi n. 41.

ANTIPAPA, & adherentes eius dicuntur excommunicati, concl. 87. n. 78. in fine.
 Declara tamen, vt ibidem, & vide in Verbo Schismaticus.
 ANTIQVITAS temporis omnia solemniter à principio fuisse gesta presumere facit, concl. 51. n. 11. & concl. 120. n. 1.
 Fallit si ex facie Instrumenti appareret sollemnitate non interuenisse, vel quando Princeps, siue aliter interesse habens noticiam habere non potuisset, concl. 120. n. 2.
 Antiqua res dicitur, quando sexaginta, vel septuaginta annos excedit, nec ad hoc tempus ius est subducendum, ibi n. 3.
 Antiquum dici ut tempus sexaginta annorum in materia probationis faciendæ, per testes antiquos, ibi n. 4. & 8.
 Illud non probant testes, quando deponunt per dictionem citra, absque copula, ibi num. 5.
 Antiqua, vt dicatur Sententia tempus quadraginta annorum sufficit ibi n. 6.
 Licet quòd dicatur antiqua Sententia sit arbitrium iudicis, ibi n. 7. & concl. 133. n. 3.
 In omni materia dicitur antiquum, quod centum nonaginta, vel centum annorum excedit, ibi n. 7. & 9.
 Item tale dicitur tempus, quod per plures generationes transiit, ibi n. 10.
 Antiquæ scripturæ, quando immemorabile, probent, vide concl. 120. nu. 12. & Plura vide in Verbo Immemorable.
 Antiquitas temporis, cum adminiculis iuncta, probationem mandati mouet, ibi num. 20.
 Extendit id eò magis procedere, quando lata sit Sententia pro habente mādaturam decretu- sum, ibidem.
 Declara tamen id esse verum in iudicialibus, & quando sollemnitates intrinsecæ essent Instrumento enunciatæ, ibi n. 1.
 Tempus antiquum facit, quòd in Sententia, presumatur citatio, maxime si enunciatio facta in genere concurrat, quòd rite, & rectè processum fuerit, ibi n. 12.
 Extendit id procedere, etiam in præiudicium, tertijs, ibi n. 23.
 Declara tamen, quòd illa presumptio, quæ per Sententia ex antiquo tempore oritur facile per contradictionem eliditur, conclus. 120. nu. 14. & 54.
 Ob antiquitatem temporis in alienatione depositum non presumitur, ibi n. 25.
 Declara tamen id non esse verum, si ex Instrumento de contrarij appareret, ibi n. 26.
 In antiquis probatio, per testes de publica voce, & fama sufficit, ibi n. 27.
 In antiquis testes de publica voce, & fama, concurrentibus adminiculis plenè probant, etiam ad effectum gravis præiudicii, conclus. 120. n. 28.
 Item testis vnus adminiculum facit in antiquis, ibi n. 29.
 In antiquis testes inter alios examinati semiple- nam probationem inducunt, ibi n. 30.

An-

Et Materialium.

Antiquæ probationes, ut corroborentur, & confirmentur, etiam post didicta testificata, testes admittuntur, concl. 120. n. 31.

In iudicio antiquo testes examinati per modum iurini probant, absq; totius processus exhibitione, ibi n. 32.

Fallit quando aliquid in contrarium probate famæ ad effect, quod eam debilitaret, ibi n. 33.

In antiquis probatio per famam supplet probationem requisitam de visu, si visus metam antiquam attingere non possit, ibi n. 34.

Instrumenta continentia Verba enunciatiua, vim publicæ vocis, & famæ habent in antiquis, ibi n. 35.

Antiquissima enunciatiua cõmunem hominum opinionem probant, ibi n. 36.

In antiquis fama cum longissima possessione, presentandi in lure patronatus, illud probat, ibi n. 38.

Antiqua melius per scripturas, quàm per testes probantur, ibi n. 39. & concl. 123. n. 110.

Vltra centum annos testes de auditu, & famæ publicæ, pro plenis probationibus admittuntur, concl. 120. n. 41. vbi ratio assignatur.

Testibus, & Instrumentis antiquis plus fidei adhibetur, quàm modernis, maxime in controversia antiqua, ibi n. 42.

Antiquis Instrumentis lux veritatis affluit, concl. 120. sub n. 42.

In probatione rei antiquæ, etiam testes inter alios examinati probant, si essent mortui, & sic, quando amplius repeti non possent, si tamen in actis de alijs concernentibus validitate examini appareret, ibi n. 43.

Extende id procedere, etiam si testes mortui essent nulliter examinati, ibi n. 44.

Testis de auditu benè probat in antiquis, licet Regulariter non probet, ibi n. 46.

In antiquis leuiore probationes sufficiunt, ibi n. 47.

In antiquis scientia est difficilis probationis, & propterea leuiore probationes sufficiunt, ibidem.

Parentela lenioribus probationibus est contenta in antiquis, ibi n. 48.

Extende, ut ibi n. 49. & 50. & vide in Verbo Parentela.

Ex materia antiqua spacium centum annorum excedente, præsumptio possessionis resultat, ibi n. 51.

Secus in spacio minori centum annorum, quia illud præsumptionem Sententiæ non admittit, ibi n. 52.

In materia scripturarum secundum stilum Rotæ tempus antiquum non dicitur, nisi sit centum annorum, ut ibidem, & concl. 123. n. 107.

Sententiæ antiquæ ultra triginta annos, etiam sine processu probant, ibi n. 53.

Contrarium, ibi n. 54. & prius, n. 24.

Concorda, ut ibidem, n. 55.

Sed titulum benè probant, ibi n. 56.

Antiquissima possessio titulū præsumere facit, ibi n. 54.

Instrumentum antiquum si sit centum annorum recognitione non indiget; aliis secus, concl. 120. n. 58. 68. & 69. & concl. 123. n. 107.

Et tale Instrumentum exemplatum, & transumptum probat, acsi Originale esset, ne propter vetustatem pereat; dummodo tamen, exemplatio fuerit auctoritate Iudicis facta, ibi n. 59.

Imò Notariatus probationem non requirit, ibi n. 60. & 66.

In antiquis qualitas Notariatus, & auctoritas Iudicis, cum citatione partis in Instrumento transumpto præsumitur, ibi n. 61.

Extende id, quod fuit dictum de antiquitate, procedere etiam in longitudine, ob quam, Notarius probare non est necesse, concl. 120. n. 62.

Instrumenti antiquitatem sola data non probat, veluti neq; sola antiquitas illud in substantialibus defendit, si nomine, & subscriptione Notarii careret, sed aliqua adminicula concurrere debent, ibi n. 63. & 64.

Et ratio est, quia potest esse, quòd scripturæ modernæ sub antiqua data fierent, ibi d. n. 63.

Scriptura, si ex oculari inspectione antiqua appareat, & Instrumenti legalis, ac publici faciem habeat, tunc ea absq; alijs adminiculis probat, ibi n. 65. & 67.

Instrumentum, si esset 70. vel 80. annorum, tunc scrupulosa recognitione non indigeret, sed solum adminicula iussissent, ibi n. 79.

Scriptura ultra centum annos, licet sit priuata, tamen recognitione non indiget, ibi n. 70. & concl. 123. n. 107.

Litteræ Originales antiquæ, si ex inspectione, appareant authenticæ probant, licet sigillum perierit, n. 71.

Ut dicatur Instrumentum antiquum tempus litis est subducendum, si super ipso Instrumento fundamentum totius causæ consistat; secus si incidenter in progressu litis illud sit productum, ibi n. 72. cum seqq. & vide in Verbo Tempus.

Antiqua monumenta, Insignia, & Arma probationem nobilitatis inducunt, ibi n. 78.

Antiquæ inscriptioni in aliqua Ecclesia positæ valde deferendum est super veritate eorum, quæ in ea continentur, ibi n. 79.

Scriptura in lapide alicuius monumenti insculpta fidem facit in antiquis, concl. 120. n. 80. & concl. 123. n. 98.

Antiquissimus status bonorum bonam fidem, præsumi facit, ibi n. 81.

Ex antiquitate, seu diuturnitate temporis, ac rationibus sepius inter Administratorem, & Dominum calculatis, debitum remissum censetur, ibi n. 80.

Affertiones, & enunciatiuæ duæ antiquæ, quæ sint supra hominum memoriam, plenè probant, ibi n. 83.

Declarat, ut ibi n. 84. cum seqq. & in V. Enunciat. Antiquas operatur, vt probationi imperfectæ sit standum, ibi n. 103.

Index Conclusionum,

- Antiquior Religio alijs eiusdem conditionis præfertur, ibi nu. 104.
- Item Antiquior in Congregationibus præfertur, ibi n. 105.
- Fallit tamen, si addit Episcopus, ibi nu. 105. & vide in Verbo Episcopus.
- Antiquiori debet definitio reservari quamvis Iunior primò votare debeat, ibi num. 106.
- Doctòr antiquior, qui scilicet prius lauream.
- Doctòratus accepit alijs præfertur, etiam si illi prius fuissent licentiat, ibi n. 120.
- Declarat tamen, quòd non semper antiquior Doctòr præfertur ratione creationis, sed sepe etiam ratione loci est consideratio habenda, ibi n. 108. & in Verbo Doctòr.
- In adeptione dignitatum antiquiores ceteris sunt præferendi, ibi n. 109.
- Antiquioribus de domo, & generatione, cù proprij nominis expressione vocatis, ad qualitatem antiquitatis adeò respectus habetur, ut iustitiam mortuo semper antiquior præfertur, ibi n. 110.
- Et quomodo, quis probetur antiquior, vide, ibi num. 49.
- Antiquorum appellatione venit ille, qui sit natu. maior, ibi n. 111.
- Extendit id procedere, etiam si alius sit proximior, ibi n. 112. & ibi ratio assignatur.
- Antiquitatis qualitas à testatore considerata facit ut proximitas non sit attendenda, ut ibidem.
- Substitutio facta in antiquiores, ad duos primos antiquiores tantum non restringitur, sed illis exclusis ad alios duos sequentes devolvitur, ibi num. 113.
- Idem operatur antiquitas, quòd Imperator cum causa, ibi n. 114.
- Antiqua quasi possessio arguit presumptionem, quem iam fuisse promotum, ibi n. 115.
- Antiquitatis temporis possessionem iustam presumere facit, ibi n. 116. & concl. 93. sub n. 19.
- Et facit presumere Beneplacitum Apostolicum, in alienatione rei Ecclesiasticæ internensisse, ibi n. 11. Plura vide in Verbo Tempus.
- Illi maxime standum est in materia Patrum, consilium, Aquarum, Molendinorum, & Pontium; ibi n. 124. & concl. 123. n. 109.
- Ob antiquitatem temporis Universitatis gemitimè congregata censetur, ibi n. 129.
- Antiquior possessor ratione sue possessionis, tamquam meliori iure suffulcus est restituibilis, adeò ut spoliū secundum commissum veniat purgandum, ibi n. 130.
- Illi est concedenda manutentio, cum Iunior clādesinē possidere præsumatur, ibi n. 131.
- Declarat tamen, ut ibi sub n. 132. & vide in Verbo Anterior.
- Antiquior promissus alijs, etiam eodem die promissis præferendus venit, ibi n. 133.
- Antiquitas temporis facit præsumi citationem in transactione intervenisse, concl. 120. n. 61 & 137.
- Ex ea norma rei mutata præsumitur, concl. 120. n. 138.
- In causam antiquiorem cedere solet solutio à debitore facta, ibi n. 140.
- Et ut dicatur vnum debitum altero antiquius, non dies creationis illius, sed dies solutionis attendenda venit, ibi n. 141.
- Antiquitas possessionis non est in consideratione habenda, quòd in Iudicio Spolij versamur, concl. 120. n. 142.
- De clara ramen, ut ibi nu. 143. & vide in Verbo Spolium.
- Illā tamen non prodest, quoad substantiam actus, seu solū n. quoad solemnitatem extrinsecam, formalem, quam intervenisse antiquitatis temporis præsumere facit, concl. 120. n. 144. concl. 51. nu. 511.
- Ex antiqua patientia tinalus, aut illius substantia, non præsumitur, ibi 120. nu. 145.
- Ex antiquitate temporis aditio hereditatis non præsumitur, at secus si illius substantia præsupponatur, qui tunc illam solemniter factam fuisse est credendum, ibi 120. nu. 146.
- Ex antiquitate temporis conditio purificata non præsumitur, nec quòd quis solemniter posederit, ibi nu. 147.
- Declarat tamen, ut ibidem.
- APERIENTIS. Litteras alterius pœna falsi puniuntur, concl. 121. n. 1.
- Fallit duobus modis, ut ibi n. 3. & 4.
- Aperiens, & videns litteras sibi ad alium portandas pœna. llesionatus Iudicis arbitrio, & extraordinarie puniuntur, tradens verò eas legendas aduersario dantis pœna falsi est puniendus, ibi nu. 5.
- At secus si ex rationabili causa fiat; veluti ad detegendas proditioes, vel si litteræ Vassallorum per superiores eorum, aut per Patres illarum Filiorum, vel per Maritum illarum uxoris aperiantur, quia tunc talis aperiens non est puniendus, neque moraliter peccat, concl. 121. nu. 6.
- APERITIO oris est necessaria, quando super aliquo negotio est factus motus proprius Principis, qui audientiam parribus denegat, & Iudici facultatem aliter iudicandi tollit, per clausulam sublata omni audientia, &c. concl. 122. n. 2. & vide latè in Verbo Clausula Sublata.
- Et quando conceditur, solū remouet obstaculum illius clausulæ sublata, & dat facultatem gratiam impugnandi; non autem illam tollit; nec partem ad narratorem iustificacionem, altringit, nec virtus derogacionis tollitur, ibi, nu. 2. & 3.
- Ea concessa gratia, de qua agitur, ad terminos Juris, per allegantem illius nullitatem reduci debet, ibi nu. 2. & 3.
- Licet secus esset, si Princeps per viam declarationis processit, ibidē n. 4. ubi ratio assignatur.
- Non est concedenda, quando Princeps plenissime de negotio informatus, & ex certa scientia gratiam alicui concessit, ibi nu. 50.
- Extendit ut ibi n. 6. & 7. & vide in Verbo Gratia.
- Illā non obstantē si addit clausula (sublata) iuncta vna cum ea (Et quòd de obreptione, & subreptione dari non possit) tunc omnem iudicium

Et Materialium.

tiam Iudicis tollit, concl. 122. n. 8. & seqq. & vide in Verbo Clausula.

Per Signaturam Sanctissimi est obedienda, vt de intentionis defectu in gratia Principis dari possit, ibi n. 17.

Eam concedere non potest Signatura Iustitiz, nec illius Præfectus, ibi n. 18.

Non est necessaria, vbi aliqua defensio, ex capite bonæ fidei causatæ, ex errore facti, siue ex errore iuris, cum eo facti admixto, cōpetere potest, ibi n. 19.

Solum impugnandi gratiam dat facultatem, sed alios effectus non elidit, siue gratia motu proprio, siue ad instantiam partis emanauerit, ibi n. 21.

APICES iuris non sunt curandi, vbi de salute animarum tractatur, concl. 107. nu. 10.

APOCA dicuntur cautiones solutæ, vel datæ pecunie, qua creditor se à debitore pecuniam accepisse testatur, concl. 123. n. 1.

Ab acceptilatione differt, quia per acceptilationem omnino liberatio contingit; licet pecunia non sit soluta; Apoca vero id non operatur, nisi ea soluta, ibi n. 2.

Apoca opponitur antapoca cautio, qua debitor apocam recipiens creditori se persoluisse testatur, conclus. 123. num. 3. & vide in Verbo Antapoca.

Apoca sine causa, die, & Consule probat iuxta dispositionem statuti Vrbs l. 1. c. 83. conclus. 123. sub n. 24.

Et priuata illa dicitur, quando de rogatu Notarii non constat, ibi n. 4.

Priuata valde differt à publica, conclus. 123. num. 5.

Priuata pro scribente non probat, concl. 123. num. 5.

Priuata, nedum contra scribentem probat, sed etiam contra illius heredes; licet sit sine testibus scripta, ibi n. 6.

Ex priuata, quando quis arrestari, vel suspectus iurari possit, vide concl. 146. n. 29. remissiuè. Scripta de manu alterius, non probat, si de illius commissione legitime non constet, conclus. 123. sub n. 10. vide in Verbo Scriptura, vbi multa habebis in hac materia.

APOSTATA ille dicitur, qui ab instituto Prioris vitæ, quod publica, & solemnī professione tuendum susceperat, recedit, conclus. 124. n. 1.

Et Græcis idem significat, quod latinis desertor, & tribus modis considerari potest, ibi sub n. 1. & 4.

Quod non sit Hæreticus, vide ibidem. Contrarium, quod scilicet Apostasia nō sit peccatum ab hæresi specie distinctum, sed solum circumstantia criminis deformitatem, & turpitudinem augens, vide ibi n. 2. & 3.

Et ille, qui sola mente à fide Catholica recedit, pena iuris non venit afficiendus, ibi nu. 4. vbi ratio assignatur.

Apostata verbo, & facto fidem Catholicam defrens, siue sit occultus, siue manifestus excom-

municatione ipso iure afficitur, ibidem.

Apostasia per actus exteriores tantum, sed non animo contracta, vt priuata, si quis metu malorum mortis, tormentorum, perpetui Carceris, & similium fidem Catholicam abneget, in foro exteriori est punibilis; licet secus in foro conscientie, vt ibi n. 4. & 5. vbi ratio assignatur.

Contrarium, ibi num. 6. vbi ratio pariter assignatur.

Declaratur tamen, quod talis Apostasia non dicitur peccatum contra fidem, sed contra fidei confessionem, vt ibidem.

Apostasia, siue sit perfidia, siue inobedientia, ex sola transgressione, & temeritate, siue cōtemptu, non contrahitur, ibi nu. 7.

Talis nō efficitur Monachus, vel alius Religiosus, ex eo, quod absque licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingressus, ibi n. 8.

Fallit, vt ibi num. 9. & 10.

Apostasia vera contrahitur, vbi ultra contemptum, temeritatem, vel transgressionem, concurreret etiam animus non obediendi Pontifici, sub prætextu, quod ille potestatem condendi Canones non haberet, ibi n. 9.

Et quis licet, per longam habitus, vel Religionis desertionem, non puniatur, vt Apostata, est tamē puniendus, vt excommunicatus, & alijs penis inflictis à iure, ibi num. 11. & 12.

Apostata manifestus, siue facti euidētia, siue propria iudiciali confessione, siue sententia, si uagando celebret, irregularitatem incurrit, ibi n. 13.

Et an id procedat etiam in Apostata occulto, & in foro interiori, vide ibi n. 14. & 15.

Et cum sit verè Hæreticus, ideo irregularitatem, ipso iure incurrit, ibi sub n. 13.

Si sit talis solo verbo, vel facto metu poenarum, vel mortis, sed non propria voluntate, & animo, irregularitatem contrahit; si tamen sit manifestus; at secus si occultus tantum, ibi n. 16.

Extende idem procedere, quando talis crimen admitteret, ob quod, quis ipso iure infamis fieret, aut ab Officio amoueretur, ibidem.

Et si sit verus, etiam si per veram penitentiam mentis, & per abiurationem à crimine absolutus fuerit; tamen ad beneficia redire, & ad futura promoueri, absque Romani Pontificis auctoritate non potest, ibi n. 17.

Secus in altero, qui irregularitatem non incurrit, sed tantum in excommunicationem incidit, quia tunc ab illa absolutus Ordines, & beneficia recipere potest, concl. 124. sub nu. 17. & vide concl. r. nu. 85.

Sed quod Apostata ex reddito, siue absolutione inhabilitatem non careat, d. concl. r. n. 19.

Et ad fidem, & Religionem rediens recipi non debet, sed potius capite plectendus venit, ibi num. 20.

Contrarium verius, n. 21. 22. & vide etiam conclus. r. n. 35. 86. & in Verbo Abbas.

Sed ad suam Religionem reuerfus, & à pena iuris absolutus, si sit bonæ samē in Abbate, & Prepositum eligi potest, concl. r. 24. n. 23.

Index Conclusionum,

Si sit verus sicut Hæreticus beneficijs ipso Iure priuatur; scilicet si sit tantum suspectus, quia tunc solum beneficia suspenduntur, ibi n. 24.

Ab Hæretico non specie, sed nomine, & accidēti differt, ibi n. 26.

Talis dicitur, qui fidem Catholicam in totum deserit; Hæreticus verò in parte solum à fide deficit, vt ibi n. 26.

Et quomodo à Paganis, Saracenis, & Iudeis, differat, vide concl. 124. n. 27.

Privilegium fori Clericis per dimissionem habitus, & tonsuræ perdere dicitur, ibi n. 31.

Et istud delictum, an ab Inquisitore, vel ab Episcopo sit cognoscendum, vide concl. 124. n. 28. cum seqq.

Apollata, & Vagabundus Ecclesie in Iure quæsitio non nocet; immò ei vaganti Monasterium succedit, ibi n. 34.

Extende id procedere, etiam si Apostata Episcopatum adeptus fuisset, ibi n. 35.

Apostasia, vt incurrat profectio est probanda, & ad id duo testes, etiam si essent eiusdem Monasterij Monachi sufficiunt, conclus. 124. num. 36.

APOSTILLA est quedam interlineatio in margine alicuius scripturæ facta, quæ aliquando scripturam suspectam reddit, concl. 125. n. 1.

Et si fuerit apposta in parte substantiali testamenti, & apta cuius nocere, & ex ea vitium visibile appareret, tunc illud adeò suspectum reddit, vt propterea immisionem impediat, vt ibidem.

Apostilla, vel cancellationes à Notario non subscriptæ, si reperiantur in locis substantialibus Instrumenti recte in Filis, sed in Folio volanti illud in nihilo probat, ibi n. 2.

Et est à Notario rogato scribenda, & subscribenda; aliis si sit manu alterius scripta non probat, ibi n. 3.

Apposta in margine matricis Instrumenti à Notario non subscripta, nec approbata, & per quam substantia Instrumenti augeatur, personam in eo contentam obligant, nō probat, & præsertim si plures Cancellationes ibi adessent, ibi n. 4.

Extende id multo magis procedere, quando plures præsumptiones concurrerent, vt obligatio, quam continet dicta Apostilla non interuenerit, ibi n. 5.

Per Aquarium in margine, absq; Mandato Curie scripta falsitatem arguit, ibi n. 6.

Sine die, & Consule, ac sine causæ cognitione, apposta nullam fidem facit, ibi n. 7.

Apostille Cancellationes, & Interlineaturæ si nequæ dicuntur, neq; Consulem habeant, nullum præiudicium inferunt, etiam si Notarius de illis attestaretur, ibi n. 8.

Apposta in margine sine die, & Consule de consensu partium Cancellari potest, conclus. 125. num. 9.

Sed etiam in actis redigi curans falsum committit, ibi n. 11.

Apostillans, sine interlineas scripturam alterius

falsum committit, concl. 125. nu. 12.

Apostillam adiudicationis, si fecerit Iudex illa de falsis suspecta redditur, & præsertim si in loco substantiali fuit apposta, ibi n. 13.

Sed quando non est facta post tempus confecti Instrumenti, nec in loco substantiali, vel suspecto, aut in parte cuius nocere apta, sed ibi legalitas Notarij, & testes subscripti, vel familia adfuit, falsitatis suspicio cessat, ibi nu. 14.

Quando nil noui disponit, sed id, quod in contextu verborum testamenti continetur, declaratur, tunc illi credendum venit, conclus. 125. num. 15.

Apostilla in Instrumento manu eiusdem Notarij scripta, vel cancellaturæ, aut interlineaturæ, vt probent, ille de eis fidem facere debet, ibi num. 16. & 19.

Contrarium, quòd scilicet illæ probent, etiam quòd ab eo non sint subscriptæ, vide ibi n. 17. & in n. 18. ratio assignatur.

Et ad hoc, vt manu Notarij conscripta esse dicatur, id non tam ex inspectione apparet, quàm etiam ex eo, quod ipse copiam authenticam, cum apostillarum insertionem dederit, conclus. 125. n. 18.

Apostilla, licet in margine signum, vel taxolam ad Corpus Instrumenti se referentem habeant, non ob id fidem faciunt, nisi etiam data, & subscriptio addit, ibi n. 19.

Ex diuerso attramento conscripta, quando scripturæ fidem tollat, vide concl. 125. n. 20. cum seqq.

APOSTOLICÆ litteræ in earum reuerentiam, & auctoritatem executione paratam habent, concl. 126. n. 1.

Declarat tamen id esse verum, si se fundans in eis illius intentionem iustificet, conclus. 126. num. 2.

Plura, vide in Verbo Litteræ, & in Verbo Gratia.

APOSTOLI dicti sunt ab Apo, & Stolon, quod significat missionem, quæ fit de Iudice à quo appellatur, ad Iudicem, ad quem appellatum est, concl. 129. n. 479.

Dicti sunt secundum alios ab Aposto, & lin, quod significat mittere, & nunciare, & sic quasi nuntiatorij, siue nuntij dicuntur, ibi n. 480.

Item illi dicuntur litteræ Emanare ad instructionem Iudicis, ad quem, & appellantis certificationem, vt ibidem.

Item dicuntur vna Brevis forma instruendi Iudicem, ad quem, & modum Iudicis à quo, & totius appellationis circumstantias breuiter comprehendens, ibi n. 487.

Quales dati præsumantur, quando Iudex eos simpliciter dedit, non exprimendo reuerentiales, neque refutatorios, vide ibi n. 491.

Quid, si Iudex dixerit Reuerentiales in forma? vide ibi n. 498. & 502.

Et illi quando fuerunt à Iudice dati solum operantur effectum deuolutiuum; nou autem suspensiuum effectum, ibi n. 147.

Et quando semel fuerunt dati, vel appellationi Iudex

Et Materialium.

Iudex detulit, tunc appellans amplius pro eis redire, vel coram eo comparere non tenetur, ibi n. 155. & 160.

Illi verò refutatorii dicuntur à refutatione vocis appellantis, quando scilicet Iudex non vult appellationem admittere, & à se iurisdictionem abdicare, ibi sub n. 481.

Refutatorii dari solent in interlocutoria; reuerentiales verò in diffinitiva, ibi sub n. 481.

Et refutatorii quando fuerunt dati, non impediunt, quominus eausq; ad Superiorem de nolantur, ibi n. 495.

Sed reuerentiales dicuntur illi, qui dantur in reuerentiam Superioris, et appellationem deferendo, ibi n. 481.

Et quando illi fuerunt dati operantur, vt causa ad Superiorem deuoluitur, licet Cedula appellationis in tempore data non fuerit, ibi n. 486.

Et reuerentiales semper de stilo Palatii dati presumuntur ibi sub n. 490.

Apostoli Sancti à Deo missi fuere, ibi sub num. 480.

Si non fuerunt dati in causa appellationis, tunc commissio non impetratur, ibi sub n. 500.

Item illis non petitis, appellatio non subsistit, ibi sub nu. 500.

Pro illis non rediens intra tempus à Iudice prescriptum, appellationi renunciaffe censetur, ibi nu. 320. & 495.

Declarat tamen, vt ibi n. 498. cum seqq.

Testimoniales, vel etiam refutatorii postquam appellanti fuerunt dati, ille habet annum ad prosequendum, & ad committendam causam, ibi n. 495.

Eorum petitio est de substantia appellationis, ibi n. 152. 487. 488. & 510.

Item verbalis, & appellationi accessoria dicitur, ibi sub n. 504.

Et tempus illorum recipiendorum à die sententiae currere incipit, si appellans fuit praesens, aliàs à die habitae notitiae, ibi n. 503.

Et illorum recipiendorum tempus est vnus mensis, in quo tamen illi decem dies dati ad appellandum computantur, ibi n. 504.

Sed responsio omitti potest, si appellans impetret commissionem, cum derogatione termini ad redendum pro illis, ibi num. 170. 499. & 500.

Illorumq; traditionem potest Iudex, vsq; ad vltimum momentum differre, nec ante ad respondendum de illis cogi potest, conclus. 128. num. 547.

Et illos denegare videtur Iudex, quando nihil respondet, concl. 129. sub n. 511.

Illos petere omittens appellationi renunciaffe censetur, ibi n. 518.

Eos petere tenetur appellans infra terminum iuris, id est triginta dierum, quando Iudex illi terminum concessit, vel decem, quando dedit reuerentiales, concl. 129. n. 144.

Fallit, vt ibi n. 145. & 150. cum seqq.

Illos petere, an sit necesse, quando appellatio in

absentia Iudicis coram honestis viris interponitur, vide concl. 128. num. 551. cum seqq. & concl. 429. n. 193. & 494.

Reuerentiales, quando Iudex dedisse praesumatur, vide concl. 129. n. 146. remissiuè.

Et reuerentiales, vel refutatorios nullus alius dare potest, nisi Iudex à quo, conclus. 129. sub num. 494.

Et reuerentiales si det Iudex in interlocutoria, iurisdictionem à se abdicando, statutus dicitur, ibi sub n. 491.

Sed si pars opponat, tunc tollitur cognitio Iudici ad quem, & in primo pronunciantes restat, ibi n. 492.

Apostolos si non det Iudex, cum debita instantia requisitus, nullare in causa procedit, conclus. 129. n. 511.

APOTHECA est repositorium mercium, siue locus, vel statio ad merces, seu exercitium, destinata, concl. 127. n. 1.

Difert à cella, quia Apotheca dicitur repositorium maius; cella verò minus ad vsum quotidianum facta, vt ibidem.

Tabernam, & locum ad vendendas merces significat, & idem est, quod cella vinaria, conclus. 127. n. 3.

Et ea non est censendum aedificium, sed potius domus, quando maior, & principalior pars illius est domus, ibi n. 4.

Non venit in legato domus, ibi n. 5.

Fallit si Apotheca sit domus contingua, vel sub domo, quia tunc, etiam si sit respectu vsus, & locationis separata; tamen sub legato totius domus continetur, ibi n. 8. & 9.

Illius sublocatio concessa non censetur, si conductori solum licentia sublocandi domum concedatur, ibi n. 10.

Et si sit Hospitalis, & Ecclesiae illius immunitate non gaudet, ibi n. 12.

Declarat tamen, vt ibi n. 13.

Ea vendita non censetur, si domus vendatur, ibi num. 17.

Et illa pannorum legata, legatarius non solum fundum, sed etiam merces in ea existentes consequitur, ibi n. 19.

Contrarium, ibi n. 20.

Sed pro concordantia mens testatoris est attendenda, ibi n. 21.

Pura, vide in Verbo Domus, & in Verbo Statutum, & in Verbo Legatum.

APPALTATORES alearum prohibere non possunt artificibus, quin ipsas aleas conficiant, concl. 147. n. 24.

APPARATVVM taxatio, quomodo sit facienda, est arbitrium Iudici, concl. 134. n. 32.

APPELLATIO à Doctores duobus modis diffinitur, concl. 128. n. 1.

Et secundum aliquos est triplex; nempe à diffinitiva, ab interlocutoria, & ab actis extrajudicialibus, ibidem.

Sed secundum plures est tantum duplex; nempe iudicialis, & extrajudicialis, concl. 128. sub num. 1.

Index Conclusionum,

Secundum alios diuiditur in expreffam, & tacitam; Exprefsa dicitur, quæ voce, aut in fcriptis fit; Tacita verò, quæ nec voce, nec in fcriptis fit, fed factò, vt ibidem.

Dicitur Triaca contra venenum in iufte Sententia, vel præfidium innocentia, concluf. 128. num. 2.

Illius nomen latiffimè, latè, & propriè fumi potefl, concl. 128. fub n. 1. in fine.

Illud remedium appellacionis, ab antiquiffimis legislatoribus inuentum fuit, ne quis Sententia vnius Iudicis flare teneatur, concluf. 128. num. 2.

Et vnicuique grauamini, etiam ex grauiffima caufa, & extra iudicialiter illato applicatur, loquendo tamen de iure Canonico, & data rationabili caufa, & ea exprefsa, concluf. 128. num. 3.

Eam ipfius beneficio priuatur, concl. 128. fub n. 18.

Imò etiam ab actis extra iudicialibus datur, quòd ex illis grauamen dubitatur, concluf. 128. num. 4.

De iure Ciuili in multis cafibus datur, in multis verò non, ibi n. 5.

Species defenfionis dicitur, & idèò in omnibus caufis, tam Ciuilibus, quàm Criminalibus datur, nifi exprefse prohibeatur, ibidem.

In dubio femper ad iudicanda venit, concl. 128. num. 5.

Per Statutum tolli non potefl, licèt fecus ex cõuentione partium, concl. 128. n. 6.

Declara tamen, vt ibi n. 8. cum feqq. & vide in Verbo Statutum.

Per confitutionem finodalem prohiberi non potefl, ibi n. 7.

Licèt à Statuto, vel cõuentione partium fit prohibita, tamen nunquam ea denegatur, quando quis manifeflè grauatur, ibi n. 8.

Et illi efl locus, Statuto non obflante, quando grauamen in diffinitiuà, reparari non potefl, ibi n. 10.

Extende, vt ibi n. 11.

Efl valida; licèt quis non appellare iuraffet, fed tunc appellans per iurifl emittitur, concl. 128. num. 12.

Declara, vt ibidem.

Caufam non diuerfificat, nec caufam nouam inducit, fed tantum inftantiam mutat, concl. 128. nu. 13.

In fpectu ftatu præfèti indicium extinguit; confiderato verò futuro illud fufpendit, concl. 128. num. 14.

Appellatione pendente, vbi agit de ligamine, Animæ, veluti de excommunicato, fiue de periuro, nec ille excommunicatus dicitur, nec alter periurus, & propterea agere non prohibetur, ibi n. 15.

Et ea iuflicata, ita, & taliter negotium principale deuolutum, & radicum in Iudice appellacionis dicitur, vt inuito appellante, amplius ad primum Iudicem, vti fufpectum remitti non poffit, ibi n. 16.

Appellans in proteccionè Iudicis, ad quem conftituitur, & à poteflate Iudicis à quo eximitur, ibidem.

Appellatio, quando datur in vna caufa non deuoluitur, nec impedit executionem in alia, ibi num. 17.

Et interpofita, ab vno litis cõforti prodeff, fi ille eundem Procuratorem conftituffet; fecus, fi alium, concl. 129. num. 415. & ibi ratio affignatur.

Data ab vno capite appellabili, in alio non appellabili non conceditur, ibi n. 19.

Declara tamen id effe verum, fi capita fint feparabilia; at fecus fi connexa, quia tunc vna pars appellabilis, ad fe aliam non appellabile trahit, ibi n. 18. 19. 57. & 83.

Ecce capita, tunc principè connexa dicuntur, quando vnum, ab alio dependet, & quando obligationes funt correfpondentiæ, ibi n. 20.

Datur à Sententia mandante aliquem effe immitrendum in poffeffionem vigore l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. ibi n. 21.

Declara tamen id procedere, vt ibi n. 22.

Etiam de iure Canonico ea non datur, vbi verfamur in poffefforio fummariiffimo, momentaneo, & extraordinario, quia cū tunc tali cafu, talis Sententia interlocutoria dicatur, neq; per confequens ab ea appellari potefl, vt ibi & in concl. 128. n. 23. & n. 24. ratio affignatur.

Extende, vt ibi n. 25. & 26.

Non admittitur in his, quæ ceteri expeditione terminanda veniunt, ibi fub n. 14.

Sed in Iudicio poffefforio permiffa cenfetur, quando poffefforium ex contradiu proueniret, ibi n. 27.

Declara, vt ibi n. 28.

Et interpofita à Sententia lata in vim d. l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. Regulariter non in fufpenfio, fed in deuolutiuo admittitur, ibi num. 29.

Licèt etiam, quoad vtrumquè effectum concedatur, quòd de motoria iniuftitia conflat, ibi num. 30.

Et tunc de motoria iniuftitia conflare dicitur, quando incontinenti de Domino poffidentis bona probatur, ibi n. 31.

Contrarium, ibi n. 32.

In poffefforio non caufas attentata, nec facit, vt executio, & alia gefta, ea pendente fint reuocanda, concl. 128. n. 24. & concl. 160. n. 152.

Datur etiam à miffione in poffeffionem, & præfertim, quando Index Sententiam effe diffinitiuam affertit, & appellacioni viua voce interpofitè defert, ibi n. 33.

Et ficur de iure Canonico datur à remedio l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. ita etiam datur à remedio c. reinte grandè 3. q. 1. licèt fecus de iure Ciuili, ibi n. 34.

Licèt Regulariter de iure Ciuili in Iudicio poffefforio non datur; falut tamen in emergentibus, veluti fi Iudex teftes recipere noluerit, vel vnum recepit, qui admittendus non erat, ibi num. 35.

Immo

Et Materiarum.

Immo etiam in possessione momentaneo conceditur, ubi damnum illatum in petitorio reparari non possit, ibi n. 36.

Et in possessione, quoad melioramenta non denegatur, ibi n. 37. 71.

Item respectu fructuum in possessionis datur, ibi num. 38.

Sed Regulariter, nedom denegatur in Iudicio possessionis summarissimo, & extraordinario, sed neq; etiam in integrum restitutio admittitur, ibi n. 39. & n. 40. ratio assignatur.

A Decreto immisionis in possessionem datur, quando dicta immisio à lure statuario proveniret, quia tunc ius Dominij mixtum habere dicitur, ibi n. 41.

Extende, quod si statutum semel à quocunque possessorio appellare permitteret, illud etiam possessorium summarissimum comprehendit, ibi n. 42.

Si à statuto prohibeatur, non praestita fideiussione id intelligendum venit, dummodo fuerit, fideiussio petita, concl. 128. n. 43.

Similiter commissa per Signaturam ad utrumque effectum censetur commissa, etiam quod adessent statuta, vel consuetudo, siue constitutiones prohibentes appellationem, concl. 128. n. 42. & ibi ratio assignatur.

A Sententia mixtura continente datur, ibi n. 44. Et quando Sententia mixturam continere dicitur, vide ibid. & in Verbo Sententia, & n. 51. cum seqq.

Non datur, quando gravamen à quo appellatur, & causam, ob quam illud impugnatur, non continet, ibi n. 45.

Non datur, quando testamentum esse exequendum pronunciat, ibi sub n. 45.

Sed quo ad utrumque effectum datur, ubi quis ad libere relaxandam, & dimittendam possessionem condemnatur, quia tunc illa Sententia mixturam continere dicitur, ibi n. 46.

Fallit, ut ibi n. 47. ubi ratio assignatur.

Datur à Sententia, in qua bona, non autem bonorum possessionem restitui mandatur, quia id petitorium sapere dicitur, concl. 128. num. 49. & 119.

Contrarium, ut ibi n. 48.

Admittenda venit, quando Iudicium per Verba ius competere, fuit incohatum, quia illa in petitorium sonant, ibi n. 49.

Item datur à Sententia rescissionem transactionis continente, quia ea complicationem negotij principalis in ventre continere dicitur, ibi num. 50.

Non datur, quando ad aliquam caducitatem, incidenter actum fuit, ibi n. 55.

A Sententia dante Mandatum de manutentione admittitur, quando illud à capite appellabili pendet, quia duae causae complicatae pro vna causa habentur, ibi n. 57. & n. 801. cum seqq.

Datur ab adiudicatione liquidationis ipsius legitime, & tunc istud caput legitime, uti pars appellabilis illam partem adiudicationis ad se trahit, ibi n. 57. 803.

Contrarium, quod scilicet appellatio ab assignatione legitime non datur, nisi in casu notabilis lésionis, ibi n. 58. 746. & 804.

Datur etiam suspensiva à Sententia respectu condemnationis fructuum, quando ea in parte separata esse facta, ibi n. 59.

Admittitur etiam, Egidiana non obstante, à Sententia in spolio motorie iniusta, concl. 128. nu. 60. & 61.

Et licet Regulariter in causa possessorij vigore Egidianae non datur, tamen de nullitate Sententiae dari non prohibetur, ibi n. 62.

Sed non datur à Sententia manifeste in possessione lata, etiam, quod utrumque tam petitorium, quam possessorium, in articulis, seu in petitione fuerit intentatum, ibi n. 63.

Extende, ut ibi n. 63.

Fallit, ut ibidem.

Datur à Sententia, in qua Iudex super nullitate pronunciat, & aliam Sententiam tamquam nullam revocat, quia tunc ea mixturam continere dicitur, ibi n. 64.

Contrarium, ibi n. 65.

Admittitur, quando Iudicem nulliter processisse, & sic spoliasse, atque spoliatum restituendum fore pronunciat, concl. 128. nu. 67. & ibi ratio assignatur.

Datur à Sententia, in qua in vim statuti actorem esse heredem pronunciatum fuit, concl. 128. nu. 68.

Declara tamen ut ibidem, & n. 69.

Datur à Sententia, in qua Iudex omisso emergenti super negotio principali pronunciat, concl. 128. nu. 70.

Item in possessione admittitur, quando in Spiritibus essemus, ibi n. 72.

Datur ab executione, quando modus in exequendo excidit, & tunc res mobiles, & fructus rei immobilis sequestrantur, conclus. 128. nu. 73.

Et modus in exequendo, quando excedatur, vide in verbo Modus, & concl. 128. nu. 73.

Contrarium, ibi n. 76.

Concorda, ut ibi n. 76.

Appellare tentans perperam ab executione, de Inri civili est puniendus, ibi 128. nu. 73.

Appellatio datur à decreto declarante executionem potius in vna re, quam in alia fieri debere, concl. 126. nu. 77. 120.

Fallit, ut ibi n. 78.

Datur à Sententia Iudicis executionem esse revocandam pronunciantis, ibi n. 79.

Item datur etiam ab executione facta, si Iudex Sententiam esse exequendam pronunciet, ibi n. 80.

Immo si fuerit ab excessu interposita, tunc executio facta attentata dicitur, concl. 128. n. 81.

A decreto executorialium aliquando in suspensio executionem ipsam detinet, ibi n. 82.

Sed ea interposita à d. Decreto executorialium si nulla fuerit, potest, quia facta fuit ab eo, qui fuit vere gravatus, tunc prorsus negotium executionis suspendit, ibi n. 83. & 762.

Et

Index Conclusionum,

Et vt illa ab executione sit admittenda, opus est vt causa grauaminis nominatim exprimat, & nō per relationem ad acta, concl. 127. n. 84. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt ibi n. 86. cum seqq.

Appellans contra se presumptionem habet, cum in dubio pro executione semper sit iudicandum, ibi n. 84.

Appellatio, vt à Decreto executorialium admittatur appellans debet ad id speciale mandatum habere, nec illud ad lites, & causas sufficit, licet ibi adesset quoque clausula ad appellandum ab omni Sententia, tam interlocutoria, quam definitiva, sed illud debet esse indiduum, & specificum ab executione, ibi n. 85. vbi ratio assignatur.

Appellans ab executione, & postea succumbens in penam quinquaginta librarum argenti incidit, ibidem.

In appellatione non est necesse causam exprimere, quando, ex forma ipsius Sententię verē de grauamine constaret, veluti si in ipsa Sententia causa inuita, vel à iure reprobata exprimeretur, ibi n. 86.

Appellatio, quando interponitur ab executione, quid in praxi seruare soleat Signatura, vide ibi num. 87.

Sed illa non datur à pronuntiatione de exequendo, siue à commissione executionis, conclus. 128. n. 88.

Contrarium, vt ibi n. 89.

Concorda, vt prima opinio procedat quoad effectum suspensionum, secunda verò quoad deuoluium, ibi nu. 90.

Non datur à Decreto Iudicis requirentis executionem, per alium esse sciendam, conclus. 128. num. 91.

Contrarium tamen, quando Decretum de exequendo nouum grauamen inferret, conclus. 128. num. 92.

Sed quomodo id intelligatur, vide ibidem.

In executiuis non datur, neque minus à Decreto de exequendo, ibi nu. 93.

Declara, vt ibi n. 94. & n. 779. cum seqq.

Sed est danda ab executore mixto, conclus. 128. num. 95.

Et tunc ea sic interposita, si executor mixtus vltimius procedat, executio attentata dicitur, ibi n. 96.

Et quando executor mixtus dicatur, vel merus vide in Verbo Executor, & conclus. 128. nu. 97. cum seqq.

Et licet non detur à mero executore, id tamen falsit ratione excessus, ibi n. 104.

Ab executore datur, quando compensationem non admittit, quā de iure admittenda erat, ibi num. 106.

Datur à Sententia, in qua esse ad incohata executionem procedendum, pronuntiat, ibi num. 107.

Datur ab executore, quando ille fines suę commissionis, excessit, ibi nu. 108.

Non admittitur, vbi de excessu statim non

constat, sed tali casu interim per Senatum est inhibenda executio, ibi n. 109.

Item ab executore datur, si ita constitutio Rejonis disponat, ibi n. 110.

Et ea datur à liquidatione eodem modo, quod datur in materia executiua, ibi n. 112.

Extende, vt ibi num. 113. & sub nu. seq. ratio assignatur.

Contrarium, quod scilicet à Sententia liquidationis appellatio non detur, ibi n. 115.

Concorda, vt ibi nu. 116.

A nouo grauamine in primis Sententijs non deducto ea sepe concedenda venit, conclus. 128. sub nu. 116.

A Sententia liquidationis datur, etiam si Iudex non pronunciauit, sed ad vltiora processit, ibi nu. 117.

Intellige, vt ibi n. 118. & seq. & vide in Verbis Liquidatio, & Sententia.

Item à liquidatione Instrumenti datur, quamuis ab illius executione non admittatur, conclus. 128. n. 121.

Extende, vt ibi n. 122. & seqq. & vide in Verbo Instrumentum.

Et ea licet ex vi statuti non detur ab executione Instrumenti Quarentię, si tamen Iudex pronunciauerit Instrumentum Quarentię esse exequendum bene appellari poterit, ibi n. 124. vbi datur cautela ad appellationē euitandam.

Contrarium, ibi n. 125.

Sed ab Instrumento ex forma Statuti executionem paratam habente, quo ad effectum suspensionis non datur, ibi n. 126.

Et ea semper subiacer Statuto illius loci, vbi Sententia lata fuerit, licet alibi cognoscatur, ibi n. 127. & conclus. 129. n. 2.

Et quando detur grauato in rationibus, & calculis, vide ibi n. 129.

Datur à condemnatione ad solvendum id, quod per calculatores liquidabitur, ibi n. 130. & ibi ratio assignatur.

Datur in remedio executiuo, quod pro vltimis voluntatibus datur, conclus. 128. num. 131. & 133.

Contrarium, ibi num. 132. & 134. & vide nu. 748. cum seqq.

Item admittitur, si nouum grauamen in Sententia addatur, etiam si de materia aliis inappellabili ageretur; veluti si in Sententia fieret tantum mentio de damnis, & interesse, & postea in executione adderetur interesse de interesse, ibi n. 135.

Declara tamen, quod in dictis casibus appellari prohibetur, causa inferenda venit, conclus. 128. sub nu. 135.

Extende, vt ibi n. 136.

Datur à Sententia, in qua Sententiam fecisse, transitum in rem iudicatam, pronuntiat, ibi num. 137.

Sed si sit interposita ab excommunicatione in vim rei iudicę non suspendit, ibi n. 138.

Secus si à pronuntiatione de exequendo rem iudicatam, quia tunc non datur, ibi n. 139.

Ad.

Et Materialium.

Admittitur tamen à pronuntiatione super defensione causæ, concl. 128. nu. 140. & concl. 129. n. 226. & 227. ratio assignatur.

Ene deferta dicatur dies de horis vringintuatur computatur, concl. 128. nu. 141. concl. 129. n. 198. & vide in Verbo Dies.

Erappellatione deferta, ludez à quo Sententiæ exquiratur, concl. 128. n. 143. & concl. 129. nu. 234. cum seqq.

Et quomodo tunc sit procedendum, vide ibi nu. 144. remissiuè.

Appellatio datur à Sententia, quæ aliam Sententiam contrariè habet, ibi n. 145.

Secus esset, si sit confirmatoria primæ, & solum in aliquibus reformetur, concl. 128. sub n. 145.

Item fallit, si essentium in Sententia secundæ exequente primam à qua appellari non poterat, ibi n. 146.

Datur à Sententia, in qua declaratur primam Sententiam esse nullam, concl. 128. sub n. 146.

Conceditur quando ludez victum in expensis condemnare omisit, ibi n. 147.

Contrarium, quod scilicet appellatio ab expressis expensarum absolutione detur; non autem à tacita, ibi n. 148.

Concordia, vbi n. 149. cum seqq.

Appellare potest victus, si nimis in taxatione expensarum ut grauius, ibi n. 155.

Appellatio ab executione taxatione, nec non ab alio Articulo à die habitz notitiæ conceditur, ibidem.

Appellare non debet victor, ab omittia condemnatione expensarum, quando victus appellauit, ibi nu. 156.

Intellige, vt ibidem, & 157. & seqq.

Appellans Sententiæ acquiescere non dicitur, ibi num. 158.

Appellari veluti non potest à Sententia elapsis decem diebus, ita nec à condemnatione expensarum, ibi n. 161.

Appellatio à Sententia Delegati Apostolici ad Delegantem admittitur, ibi n. 162.

Conceditur à declaratione executoris litterarum Apostolicarum, instantibus difficultatibus à facto dependentibus, ibi n. 163.

Item datur à Sententia Commissariorum Cesaris ad Cameram, quando illi essent dati ad instantiam partium, vel quando fines mandati Cesaris excederent, concl. 128. nu. 164. & ibi ratio assignatur.

Datur à Sententia declaratoria incursum censurarum à lege, vel homine latorum, ob litterarum Apostolicarum inobseruantiam, ibi n. 165 & n. 166. ratio assignatur, & n. 384. & 385.

Secus tamen esset, quando excommunicatio in vim rei iudicatæ conceditur, quia tunc appellatio non suspendit, concl. 128. sub nu. 166. & ibi ratio assignatur, & n. 385.

Appellans ab executione, siue directæ, siue indirectæ regulariter nihil agit, quia non suspendit id à quo exequutio originem trahit, concl. 128. num. 166. & 385.

Appellatio à Delegato Apostolico ad legatum

de latere non datur, concl. 128. num. 167.

Contrarium, n. 791.

Appellationes iudicum inferiorum Delegatorum, ad supremam Curiam, non autem ad Delegatum de consuetudine Delphinatus deuoluuntur, ibi n. 168.

Appellatio erian à Sententia legati de latere datur, ibi n. 169.

Item datur à Sententia Cardinalis à Papa sibi commissæ, ibi n. 170.

Contrarium, nu. 174.

Extende, quod ea interposita à Sententia legati de latere ad Papam, tunc legatus in illa causa amplius se intromittere non potest, nisi cum speciali mandato Papæ, ibi n. 171.

Subextende prædicta eò magis procedere de iure Canonico, ibi n. 172.

Non datur à Sententia Collegij Cardinalium, ibi n. 173 & 916.

Sed bene illa à Sententia Senatus admittitur, ibi sub nu. 173.

Contrarium, num. 178. & 916.

Et licet non detur à Sententia Principis, datur tamen ab ea lata à subrogato, ab eo, ibi num. 175. & ibi ratio assignatur, & 918.

Immo datur, etiam à Sententia Principis, si ea esset ad relationem alterius lata, conclus. 128. num. 176 & 918.

Sed non datur à Sententia Arbitri, qui est loco iudicis Ciuitatis; licet ab illa iudicis permittatur, ibi n. 177.

Non datur à Sententia lata à supremo Consilio, siue Principis Senatus; Item à iudicio Assessorum Imperialis Cameræ, nec non à Senatu, siue Sacro Consilio Neapolitano, & ab alijs supremis Galliarum Parlamentis, & Principum Tribunalibus, concl. 128. nu. 78. & 916. & ibi ratio assignatur.

Datur à Sententia Vicarij foranei ad Vicarium Generale, concl. 128. nu. 179. & 190. vbi ratio assignatur.

Item datur à Vicario foraneo ad Archiepiscopum, conclus. 128. num. 180. & 190. vbi ratio assignatur.

Datur à Delegato Officialis Episcopi, ad Officialem, quando Episcopus est absens, vel ad ipsum Episcopum, quando esset præsens, ibi num. 181.

Item datur à Sententia Vicarij ad eum, cuius est Locutenens, ibi n. 192.

Declara, vt ibidem.

Et licet non detur à Sententia Prædicti Prætorij, datur tamen ab illa eius Vicarij deputati, ibi num. 183.

Sed si per statutum prohibeatur à Capitaneo, siue ab Episcopo, vel Potestate, tunc ab eorundem Vicarijs, seu locum tenentibus ad suos deputantes est appellandum, ibi n. 183.

Non datur à Vicario Generali ad Episcopum, quia idem Tribunal esse videtur, concl. 128. num. 184.

Declara tamen, quod ad Episcopum supplicando recurri possit ibidem, & n. 192.

Item

Index Conclusionum,

Item fallit, vbi num. 190. cum seqq.
 Non datur à Locumtenentibus Auditoris Camerae ad ipsum Auditorem, ibi num. 185. & ibi ratio assignatur.
 Non datur à Vicario ad Episcopum, etiam si consuetudo in contrarium extaret, ibi num. 186. & n. 187. ratio assignatur.
 Declara tamen, quod à Vicario Generali, ad Episcopum non appelletur, quando sumus in Diffinitiva; secus si in interlocutoria, ibi num. 188 & 189. ratio assignatur.
 Appellationis causam cognoscere prohibitus, non censetur prohibitus cognoscere in illa nullitatis, & quare, ibi num. 191.
 Appellatio licet non detur à Praefectis Prætorij, ex speciali tamen iure ad illos supplicatur, ibi num. 193. & 374.
 Datur etiam à Rege Delfino ad Curiam Parliamenti, ibi num. 194.
 Datur ab Episcopo ad Regem, quando sumus in causa feudali, vel ex aliquo speciali Privilegio; alias secus, concl. 128. n. 195. & ibi ratio assignatur.
 Datur à Sententia Episcopi ad Archiepiscopum, nisi Privilegio, vel consuetudine alio modo doceatur, ibi num. 196.
 Non datur ad Papam ratione feudi, quod est femus in subdito Principis sub dominio directo Ecclesie; secus quod subditus esset immediate subiectus, ibi num. 197. vbi ratio assignatur.
 Appellandum non est à Sententia feudatarij ad directum Dominum feudi, sed pares Curia sunt eligendi, ibi num. 197.
 Appellatio, quando ad Cameram Imperialem detur, vide ibidem.
 Appellationes, licet in foro contentioso dentur de vno Iudice ad alium; id tamen fallit in foro Sacramentali, vbi poenitens de vno Confessario ad alium appellare non potest, ibi num. 199 & ibi rationes assignantur.
 Appellationi non est locus in foro Sacramentali Penitentiae; sed ab vno Confessario grauatus, aut quia eum nolit absolvere, vel nimiam Penitentiam ei iniungat, alium benigniorem adire potest, ibi sub num. 199.
 Appellatio ad Superiorem omisso medio admittitur, ibi num. 200.
 Extende primò, id eò magis procedere in terris Ecclesie, vbi ad Sedem Apostolicam, omisso medio, appellari potest, concl. 128. n. 201.
 Extende secundò id procedere in miserabili persona, quæ omisso medio potest petere se ad superiorem Iudicem remitti; immò nec tali Privilegio renunciari potest, concl. 128. n. 202.
 Extende tertio id procedere, non obstante Aegidiana, quæ vult, quod ad Papam omisso medio non appelletur, quia illa procedit in terris immediate, non autem in illis mediate subiectis, ibi num. 203.
 Extende quartò, vt scilicet ad Papam omisso Consilio completo appellari possit, consuetudine, & prescriptione in contrarium non obstante, ibi num. 204. 227. & 231.

Subextende prædicta eò magis procedere in oppræssis, qui appellando ad Romanam Ecclesiam, ad eam, vt piam Matrem recurrunt, vt eius vberibus nutrantur, & ab eorum oppræssoribus defendantur, ibi num. 205.
 Contrarium, quod scilicet, etiam de iure Canonico ad Papam omisso medio appellari non possit, vide ibi num. 206.
 Concorda, quod prima opinio procedat Regulariter; secunda verò in aliquibus Casibus exceptis, concl. 128. n. 207. vbi ipsi casus enumerantur.
 Appellatio, siue recursus ad Papam, nec iuramento, nec per quamcumque consuetudinem; immò nec per Breue Pontificum impediri, aut tolli potest, concl. 128. n. 221.
 Appellationes de Iure Ciuili gradatim fieri debent, ibi sub num. 207.
 Appellari potest ad Iudicem medio omisso, quando medius Iudex palam, & euidenter iniustitiam denegaret, aut esset inhabilis, siue suspensus, vel excommunicatus; Item si Iudex inferior sponte causam ad Superiorem remitteret, nec non si partes omnis medio nihil opponerent, & vbi de iustis consuetudo appellandi omisso medio extaret, ibidem, & n. 226. cum seqq.
 Appellari ad Papam consuetudo, vbi viget, tunc Assessores tantum eam iudicare debent, conclus. 128. n. 208.
 Ex consuetudo in contrarium, scilicet non appellandi ad Papam non valet, concl. 108. sub num. 2. 8. 227. & 231.
 In appellationibus, & circa appellandi modum obseruantia maximè est attendenda, conclus. 128. n. 209.
 Appellari etiam potest ad Superiorem omisso medio, quando proximus Superior haberi non posset, ibi num. 210.
 Appellatio licet non detur à Iudice Seculari Superiorem non recognoscente, grauatus tamè ex causa iniustitie ad Ecclesiam recurrere potest, siue sumus in Spiritualibus, & Ecclesiasticis, siue inter Laicos iurisdictioni temporali subditos, ibi num. 211.
 Et quod interponitur ad Papam, & ad Archiepiscopum simul, Papam est ille, qui cognoscit altero omisso, ibi num. 212. & n. 213. ratio assignatur, & concl. 129. n. 123.
 Illa est signum Superioritatis, & de eius substantia est, vt semper de minori ad maiorem appellatum censetur, ibi num. 213.
 Appellans copulatiuè ad plures, si postea inferiorem eligat, appellatio est ipso iure nulla, concl. 128. n. 213.
 Appellans copulatiuè, siue alternatiuè in fra decem dies declarare, & eligere debet, sed maiorem, ibidem.
 Intellige, vt n. 214. & 215. & concl. 129. n. 164. cum seqq.
 Appellationes plures, quando sunt factæ infra decem dies primæ standum est, concl. 128. num. 216.

Et Materiarum.

Appellatio, quando est interposita ad Principē non potest amplius variari appellādo ad Gubernatorem, concl. 128. sub n. 216.

Et ea copulatiuē ad plures Iudices facta de iure Canonico non valet, licet secus de iure Ciuili, ibi n. 217.

Immo ea non valet, si ad competentem Iudicem fiat, & plures competentes adsint, conclus. 128. sub n. 217.

Et generaliter facta valet, si nō recognoscitur, nisi vnus Superior, etiam si infra decem dies non declararetur, ibidem.

Appellare, & recurrere, quis potest omisso medio ad Auditorem Camerę, veluti Auditorem Papę, ibi n. 220.

Appellationes omnes, quę sunt ad Papam deuolutę censentur ad Rotam, ibi n. 221.

Appellatio ad Imperatorem datur omisso medio de iure Canonico, ibi n. 222.

Contrarium, ibi num. 223.

Appellatio ad legatum de latere datur medijs omisiss, ibi n. 224. & ibi ratio assignatur.

Appellationum causis potest legatus de latere, ad Partes delegare, si ad ipsum sit appellatum, & ipse extra Prouinciam existat, ibi n. 224.

Appellatio non datur à Sententia Conservatorū ad Metropolitānos, nec ad legatos natos, vel de latere, ibi n. 225. & ibi ratio assignatur, & n. 785. cum seqq.

Ad hoc, vt de maiori Iudice ad minorem, vel æqualem detur, non potest vlla consuetudine, Statuto, vel pacto introduci, ibi n. 235. vbi ratio assignatur, & sub n. 789.

Datur ab Episcopo ad Concilium Prouinciale cui Archiepiscopus tamquam caput interest, ibi n. 236.

Datur à Sententiā Papę ad futurum Concilium, quod Vniuersalem representat Ecclesiam, quādo aliquid Oratoribus Regum honestum denegaret, sine quando timor virgeret perturbationis totius status Ecclesiastici, aut aliud scandalum timeretur, & eo casu appellatio est inscriptis redigenda, ibi n. 237.

Contrarium, quod scilicet à Sententiā Papę ea non detur, sed quōd immo appellantes, ab ea de hæresi sint suspecti, ibi n. 238. & 917.

Declara tamen, vt ibi n. 239. & 240.

Appellans à Curia Romana ad Concilium Regium, ipso iure in excommunicationem incidit, concl. 128. n. 240.

Appellatio datur à Sententiā Senatoris, qui vnus illis temporibus à Papa in Vrbe deputatur, licet antiquitus Censum essent, & ab eorum Sententijs non appellaretur, ibi n. 198.

Datur à pronuntiatione Competentię, vel incompetentię, concl. 128. n. 241. & n. 242. ratio assignatur.

Contrarium, n. 244.

Concorda, vt sub n. 245. remissuē.

Et ea vbi de iure est prohibita, nihilominus de incompetentiā Iudicis opponi potest, concl. 128. n. 243.

Datur à pronuntiatione competentis, siue Iudex pronunciauerit expresse, se esse compe-

tentem, siue tacite per processum ad vteriora, ibi n. 245.

Extende id procedere etiam si ante Statuto appellationem prohibente, ibi n. 446.

Et ea super competentia interposita iurisdictionem suspendit, & attentata causat, ibi n. 247.

A prorogatione iurisdictionis, quando detur, vide ibi n. 249.

Datur etiam in casibus, in quibus est de iure prohibita, ibi n. 250.

Datur si Iudex probationes esse reiiciendas pronunciet, ibidem.

Datur in omni casu, vbi grauamen per diffinitiuam reparari non potest, ibid. & n. 242. 758. & 759.

Appellationis causa probationes breuiter receptas admittit, ibi num. 251. & vide in Verbo Causa.

Extende idem procedere, quando agitur de nullitate, vel iniustitia Sententię, etiam si ad effer Statutum, vt in causa appellationis probationes non recipiuntur, ibi 232.

Appellatio vbi est remota, aut non permissa, tūc Sententię etiam inique in rem iudicatam, transeunt, ibi n. 253.

Datur quando in citatione peremptoria dilationes à iure requisitę, absq; expressione causę abbreviantur, ibi n. 254.

Etea est quoq; necessaria ab admissione exceptionis, nec sola oppositio sufficit, ibi n. 255.

Interponi potest à processu ad vteriora, per quem Iudex exceptionem dilatoriam reiicere censetur, ibi sub n. 256. & 259.

Est permissa à Sententiā, in qua pronūciatur quę esse institutum; licet secus si id pronūciaretur per Decretum, quia ab eo appellatio nō admitteretur, ibi n. 260.

A denegata institutione datur, ibi n. 261. & ibi habebis, quę ad id sint necessaria, sub n. 289.

Datur à Collatione à Vicario Episcopi facta, nisi ille ius conferendi in facultatibus haberet ibi n. 262.

Extende, quōd etiam à collatione Ordinarij conceditur, ibi n. 263.

Extraiudicialis ab institutione nō datur, & ideo ad hoc, vt attentata causet, Iudicialis esse debet, ibi n. 264.

Etea, quoad effectum suspensiuum non admittitur à Sententiā Auditoris Camerę, super immisione in possessionē beneficij litteras Apostolicas exequendo ibi n. 265. & 906.

Appellationis commissio, vide Commissio.

Appellatio datur, quando Ordinarius expressē refusat, vel denegat Sententiā, ibi n. 266.

Ite est admittenda, quādo Ordinarius malitiosē collationē differt, dūmodo de illius negligētia per triā interpellationē probetur, ibi n. 267.

Datur ab electione facta in concursu de aliquo beneficio, tām quo ad deuolutiuum, quām ad suspensiuum effectum, ibi n. 268.

Contrarium n. 271. Concorda, vt n. 272. & seq.

Et à Decreto examinis eorum, qui ad beneficiū idonei, vel non idonei reperti fuerint, ex-

N

præffa

Index Conclusionum,

- præfata esse debet, nec tacita sufficit, cū huiusmodi decreta vim interlocutoriz habeant, ibi nu. 269.
- Sed à collatione beneficiorum non extenditur, ad Decretum ab examinatore factum, ibi num. 270.
- Non datur à relatione examinatoris in concursu alicuius beneficii facta, ibi n. 280.
- Declarat tamen, vt ibi n. 281.
- In beneficijs simplicibus admittitur; secus autem in Parochialibus, concl. 128. sub nu. 281. & ibi ratio assignatur.
- Appellans ab examinatorum relatione cautus erit, si statim iudicē appellationis adeat, & examini nouo se offerat, quia tūc sibi non erit imputandum si statim examinatus non fuerit, ibi sub nu. 282.
- Secus hæc opinio non placet auctori, ibi n. 283. & ibi rationem assignat.
- Appellatio ad effectum faciendi nouum examen admittitur, ibi n. 281. & 284. vbi ratio assignatur.
- Declarat tamen, vt ibi n. 282.
- Appellantes contra electiones, postulationes, & provisiones exprimere tenentur ea omnia, quæ contra formam, & personam obijcere intendunt, nec non iurare, quod credunt illa esse vera, & se probare posse, ibi nu. 285. & 286.
- Fallit tamen primò in appellatione Iudiciali; secundo vbiq; crimina, vel defectus non opponuntur; tertio, vbi articuli sunt probati, vel pro probatis habentur, quia quod per se patet, non est necesse amplius probare, ibi sub nu. 285.
- Appellatio admittitur à Sententiâ priuationis beneficij, ob non resistentiam, etiam quoad effectum suspensionum, ibi n. 287.
- Intellige tamen id esse verum, quando Index nulliter ad priuationem processit, & priuatus nūquam se pro spoliato habuit, quia tunc in causa appellationis manutentionem petere poterit, ibi n. 287.
- Secus quando Index validè ad priuationem processit, quia tunc appellatio iudicatum non suspenderet, ibi n. 288.
- Non admittitur à Sententiâ, quæ celeritatem desiderat, ibidem.
- Illà à tarditate datur, quando Index post factam trinam monitionem Sententiam proferre differt, ibi sub n. 289.
- Datur etiam quoad effectum suspensionum à Sententiâ priuationis beneficij, ex eo, quia impetrans illud subreptitiè obtinuerat, non exprimendo illud esse Curatum, ibi n. 290.
- Et si fuerit interposita per beneficiatum à Mâdato sibi facto de residendo, tunc Episcopus deputare potest Vicarium, qui de fructibus beneficij pendente appellatione alatur, concl. 128. num. 291.
- Item in causa decimarum admittitur, quando Ecclesia non in Priuilegio, sed solum in præscriptione se fundat, ibi nu. 292.
- Fallit duobus modis, vt ibi n. 293. & seqq. & ibi ratio assignatur.
- Sed ea in causa decimarum ad Indicem Ecclesiasticum; non autem ad Secularem datur, ibi num. 295.
- Datur quoad vtrunq; effectum, vbi agitur inter duas Ecclesias, super iure decimandi contententes, concl. 128. sub nu. 295. & ibi ratio assignatur.
- In causa mercedis datur; dummodo merces pauperi non debeatur, ita vt ea loco alimentorum non succedat, concl. 128. nu. 296.
- Contrarium, vt ibi n. 297.
- Concorda, vt ibi num. 298. & seqq. & n. 747. & concl. 129. nu. 16.
- Item datur in causa alimentorum, quando tamē alendus non sit pauper, sed diues, concl. 128. num. 305. 309. & 745.
- Contrarium, ibi n. 307. & sub n. 314.
- Concorda, vt ibi n. 308. & seqq. & n. 313. & n. 745. & in concl. 129. nu. 15.
- Sed qui allegat paupertatem eam probare tenetur d. concl. 128. n. 305.
- Et appellans in causa alimentorum alimenta præstare tenetur illi, qui Sententiam obtinuit, si sit pauper; si diues, conclus. 128. sub nu. 305.
- Datur à Decreto, siue Sententiâ negationis alimentorum, ibi sub n. 306. & 312.
- Sed datur in causa alimentorum, quando Index super illis non principaliter, sed incidenter pronuntiaret, ibi n. 311.
- Fallit, vt ibi num. 313.
- Plura vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 17. cum seqq.
- Item datur in causa dotis, sed à Sententiâ tamen lata contra mulierem, non autem ab ealata ad eius fauorem, concl. 128. sub n. 312.
- Declarat tamen, vt ibi d. & n. 314. remissiue.
- Sed illa in causa dotis admittitur Regulariter quoad effectum deuolutionum, non autē suspensionum, ibi nu. 315. & nu. 316. ratio assignatur, & num 751.
- Non datur à Sententiâ restitutionis dotis, ob vergentiā viri ad inopiam saltem ad effectum suspensionum, ibi n. 317. & 752.
- Item in causis miserabilium personarum non datur, ibi n. 318. & 755.
- Sed datur à Decreto de euacuando, ibi n. 320. & sub num. 328.
- Contrariū, ibi n. 321. & n. 322. ratio assignatur.
- Concorda, vt ibi num. 323.
- Non datur à Decreto de euacuando, seu exfractando, quando condutor domus illam liberè dimittit ad simplicem requisitionem Domini promississet, ibi n. 324.
- Extende id multò magis procedere, si obligatio Cameralis concurreret, ibi n. 325.
- Rursus extende id multò magis procedere si te constitutione Regidiana, ibi n. 327.
- Non datur à Decreto de euacuando, vbi agitur de expellendo fabro malleate propè Scholas, vel Doctores, ibi n. 328.
- Non datur à Decreto, siue præcepto de exhibendo rem aliquam, ibi n. 329.

Item

Et Materiarum.

Item non datur à Deo; eto, seu pcepto de nō exhibendo, ibi u. 330.

Sed admittitur à pcepto de residendo, vbi aliqua ratio, nō illis causa allegatur, ibi n. 331.

Non admittitur à Maudato de exequendo, ibi dem.

Declara tamen, vt ibi n. 73. cum pluribus seqq. & n. 762. cum seqq.

Datur à Iudice, quando aliquid illius arbitrio relinquatur, ibi n. 332.

Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 591.

Item datur in arbitrarijs confito de grauamine; alijs secus, ibi 333.

Datur à Sententia lata de consilio alterius, quāuis non possit à Iudice appellari, ibi n. 334.

Datur à Sententia lata à Principe ad relationē Doctoris, cui fuerat causa cōmissa, cum clausula, quod iustitiam nomine Principis faceret, concl. 128. n. 335.

Contrarium, vt ibi nu. 335. & 337. & 918.

Concorda, & declara, vt ibi n. 336.

Appellatio est Iuris Diuini, & ideo per Regem tolli non potest, ibi n. 337.

Et appellans à Sententia ab vno Doctore nomine Regis prolata, potius aduersus errorem, seu imperitiā relatoris prouocare, quā aduersus Principis Sententiam cōqueri videtur, ibi sub n. 337. & p. 8.

Nequē tollitur per clausulam, quod Commissarius sub nomine Regis pronunciet, concl. 128 sub n. 337.

Datur à Sententia lata de consilio electi de partium consensu, concl. 128. n. 338.

Datur à remissione ad Consilium Sapientis, ibi num. 339.

Item à reductione laudi datur, nisi expressē ea prohibita reperiantur, ibi n. 340.

Datur ab estimatione peritorum, omīssa partiū certioratione, facta, ibi n. 341.

Sed non datur à Iudicio arbitratoris, quando illud à Iudice ad quem fuerit confirmatum, ibi num. 342.

Contrarium, vt ibi n. 343.

Et ab arbitratorum Sententia non est concedēda, nisi de nullitate sit dictum, concl. 128. nu. 344. & nu. 345. ratio assignatur.

Eo ea quando ab Arbitris est interposita, tunc acta coram eis facta sunt transportanda, concl. 128. num. 346.

Non datur, quando sumus in his, quę conscientie alicuius relinquuntur, concl. 128. n. 347.

Fallit pluribus modis, vt ibidem.

In causa finium regundorum est permīssa, concl. 128. n. 348.

Admittitur à Sententia, vbi diceretur fines esse ponendos in locis, quorum occasione usurpatio pretendatur, concl. 128. nu. 349. & nu. 350. ratio assignatur.

Non datur à Sententia, quę simpliciter declarat, & nil de nouo inducit, ibi nu. 350.

Item in causa finium regundorum datur, etiam vbi simul spolio ageretur, ibi n. 351.

Datur à Sententia, in qua teneta confirma-

tur, conclus. 128. num. 352.

Quoad effectum suspensiuum non tollatur à Sententia, in qua teneta confirmatur, vbi ageretur Iudicio, vt agri restituerentur, veluti quia erant communes, sed ab alio occupati fuerunt, ibi nu. 353.

Datur à Sententia, in qua Iudex aliquos testes admittit, aliquos vero repellit, ibi nu. 355. & ibi ratio assignatur.

Appellatione interposita ab interlocutoria Iudex à quo testes ad perpetuam rei memoriā recipere potest; secus si à diffinitiuā, ibi n. 357. & 576. & concl. 129. num. 90.

Interposita à Decreto de procedendo ad viteriora in examine, tunc attentata non inducitur, ibi n. 357. & 756.

Permittitur à Decreto iudicis dātis Tutorem, quando ille esset laesus; secus si de grauamine, non constaret, ibi n. 358.

Extende idein procedere à Sententia super exculatione Tutoris, ibi nu. 359.

Pendente super exculatione tutelę, si appellans sit, verbi gratia, electus ad quartam tutelam, cum tertia, quam impugnauit, tunc se excusare poterit, vt ibidem.

A grauamine legis generalis non datur, conclus. 128. sub n. 359.

Admittitur, si non datur Tutor nominatus per Matrem ad secunda vota trāseuntem, cum Iudex eum confirmare teneatur, dummodo sit idoneus, ibi n. 360.

Item permittitur ab electo ad aliquod Officiū, antequam se excuset, ibi n. 362.

Fallit quando essemus in deieniore Ciuitatis, quia isto casu appellatio non admittitur, conclus. 128. n. 363.

Ea conceditur latis tribus Sententijs conformibus, super re, de qua controuertitur, vnā cum fructibus damnis, expensis, & interese, quorū liquidatio per Iudicem referretur, concl. 128. num. 364. & 763.

Extende, vt ibi n. 365. & nu. 756. cum seqq.

Contrarium, ibi n. 366. & seqq. & n. 761. cū seq.

Extende, vt ibi num. 367. & 771. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 368. & vide n. 773. cum seqq.

Datur à tribus Sententijs difformibus, quia ex diffinitate Sententiarum nouum grauamen inferitur, concl. 128. n. 373.

Item à tribus conformibus datur, quando nullitas allegaretur, quę in continēti probaretur, & ex actis, ac processu ostenderetur, ibi n. 377 & vide in Verbo Nullitas.

Datur etiam à Sententia absolutoria, ab obseruatione Iudicij lata, concl. 128. n. 382.

Admittitur ab impositione perpetui silentij super diffamatione, ibi n. 383. & ibi ratio assignatur.

Ab excommunicatione non datur, sed benedictoria incurfus in eam, conclus. 128. num. 386.

Et ab excommunicatione illius effectum non suscipit, sed absolutio est necessaria, ibi sub nu. 386. & 394.

Index Conclusionum,

- Sed non permittitur ab excommunicatione, sine interdicto, antequam feratur, ibi n. 387.
- Permittitur à declaratione poenæ ipso iure fulminatæ, tam à lege, quàm ab homine, quasi tunc novum graualmen iuferat, ita vt facili iudex, etiam decipi possit, ibi n. 388.
- Item est admittenda ab intimatione alicuius fulminati processus, si causa graualimnis exprimat, ibi n. 390.
- Item datur à cōminatione, etiam post decem dies, cum cōminationes vim Sententiæ non habeant, ibi n. 391. & concl. 129. n. 143.
- Et ea quādo cumq; datur ab his præceptis, quæ à iudicibus absque causæ cognitione hunt, ibi sub n. 391. & concl. 129. n. 143.
- Et quādo interponitur à fulminatione censuræ executoris, tunc omnia eius gesta in vim citationis resolueri facit, ibi n. 392.
- Illā pendente excommunicatus in iudicialibus, & extraiudicialibus est cuitandus, ibi n. 393.
- A Sententia excommunicationis non datur, vt vinculum ipsius Sententiæ suspendatur, sed vt illius causæ cognitio ad superiorem deuoluatur, ibi sub n. 394.
- Appellans à Sententia excommunicationis debet appellare in termino à die existentis conditionis, non autem à die prolationis Sententiæ, sicut in alijs, ibi n. 396.
- Et tunc ille graualmen excommunicationis curabit, si appellatiōe præcessisse probabit; aliā fecerit, ibi n. 397.
- Appellatio à prælatione iuramenti decisui datur, ibi n. 399.
- Extende, vt ibi nu. 400. & vide in Verbo Iuramentum. Contrarium, ibi nu. 402.
- A Decreto habilitationis à iuramento conceditur, ibi nu. 403.
- Declaratamen, quod ea pendere in causa procedi potest, vt ibidem.
- Datur à Decreto Sequestri, quia illud est contrarius, & in ea nō est necessaria causæ expressio, ibi n. 404. & 819. cum seqq.
- Contrarium, vt ibi n. 405.
- Extende, vt ibi n. 406. cum seqq. & vide in Verbo Sequestrum.
- Non admittitur à reuocatione Sequestri, quando illud fuerat factum super fructibus beneficii illius, qui pro defensione sue Ecclesiæ abest, ibi n. 411. & 831.
- Veluti à multa cōceditur, ita etiam recursus ab ea per potest, ibi n. 436.
- Non conceditur in calu, in quo audientia denegatur, ibi nu. 437.
- Sed vbi ea est prohibita de iure communi, etiā recursus prohibetur, ibi nu. 438.
- Contrarium, n. 918. in fine.
- Declarat, vt ibi n. 439.
- Appellare verus contumax potest de iure Canonico; at fecus de iure Ciuili, & in ficto contumace, ibi n. 440.
- Extende id procedere, nedum in Ciuilibus; verum etiam in Criminalibus, ibidem.
- Et an illi currat tempus ad appellandum à die Sententiæ, vel habitiæ notitiæ, aut inelationis domi facti, quādo quis verus, vel fictus contumax dicatur vide in Verbo Contumax, & concl. 128. n. 441. cum seqq. & c. 129. n. 174. eū seqq.
- Sed non potest ille appellare, qui sit cōdemnatus ex causa administrationis, ibi n. 450.
- Potest recusans respondere positionibus appellare, si pronunciarum fuerit Articulus haberi pro confessatis, ibi nu. 453.
- Potest qui fuit confessus cum qualitate, quæ delictum minuit, ibi n. 454. & 481.
- Item potest qui solum fuit confessus, sed non manifestè conuictus, ibi n. 455.
- Appellatio conceditur confesso, si in appellatiōe dicat, se confessum per errorem, vel aliam causam contra cōfessionem allegari, ibi n. 456.
- Est permissa, quando debitor à iudice cogecur minori creditori, sine cōmunitatibus solueret, ibi 457.
- Declaratamen vt ibi. & vide in Verbo Debitor.
- Datur si in districtione rerum priuatarum, non seruatur cōmunitates ex arbitrio, & iussu iudicis seruari solent, ibi n. 458.
- Datur à cōfessione termini, qui sit nimis breuis quoad vtriusq; effectum, ibi n. 459. & 465. vbi ratio assignatur.
- Declarat, vt ibi n. 461.
- Contrarium, ibi n. 464.
- Datur à denegatione totalis concessionis termini ad soluendum, ibi n. 460.
- Datur à non admissione, seu reiectione appellatiōis, ibi n. 466. & concl. 129. n. 343.
- Contrarium, ibi nu. 467.
- Concordat, vt ibi n. 468. & ibi ratio assignatur.
- Appellatiōe interposita ab interlocutoria, si iudex illam nō admittat, vt ex finolis causis interpositam, alia non admissione est appellandum, aliā illa deserta censetur, nec tale graualmen, per appellatiōem à distincta reparari potest, ibi sub n. 466. & concl. 129. n. 143.
- Est permissa, quando iudex omisso emergenti super principali pronunciat, ibi n. 469.
- Secus est vbi plura fuerunt appositae, sed de omnibus pronunciatum non fuit, & ad vteriora fuit processum, ibi n. 469. vbi ratio assignatur.
- Fallit in quæstione emergenti, quæ sit pendens contingit, & quæ differt à quæstione incidenti, & vetustiorē causam habeat, ibi n. 470.
- Nō datur à declaratione qualitarū, & circūstantiarū in re iudicata cōprehensarū, ibi n. 471.
- Non admittitur à Sententia continēte declarationem interpretatiūm qualitatum non augmentum, nec minuentium, ibi n. 472.
- Illius denegatio solum ad decisoria, non autem ad incidentia restringitur, ibi n. 473.
- Et licet in possessorio non detur, tamen in eius emergentibus non denegatur, vt ibidem.
- Appellare, & appellatiōem interpositā introducere potest filius pro Patre, ibi n. 474.
- Potest Officialis in Sindicatu cōdemnatus pro delictis in Officio commissis, ibi n. 475.
- Intellige tamen, & declarat, vt ibidem.
- Item potest ille, qui de proditiōe fuit accusatus

Et Materiarum.

tus, eum ex accusatione delictum necessario non inferatur, ibi n. 476.

Appellatio datur a Sententia lata contra expendentes falsam monetam, ibi n. 477.

Non datur tamen a Sententia lata aduersus falsificantem illam, vt ibi n. 477.

Non datur ei, qui sponte delictum fuisset confessus, vel conuictus; aut in fragranti crimine repertus, ibi n. 478. & 920.

Non datur, quando confessio vi tormentorum extorta extra tormenta esset ratificata, concl. 128. n. 480.

Ita datur in causis criminalibus, sicut in Civilibus, ibi n. 482.

Fallit, vt ibi n. 483.

Appellare potest condemnatus ad mortem, & quilibet alius pro eo, etiam si sit extraneus, ibi n. 483.

Fallit in multis casibus, vt ibi n. 484. 489. & 819.

Appellatio, quidam in causa criminali admittitur, tamen illa pendente debet appellans carceratus detineri, ibi n. 485.

Declarat tamen, quod si Sententia sit interlocutoria appellantis eulodia spectat ad Iudicem a quo, cum ille Iudex esse non desinat, si vero definitiua ad Iudicem, tunc ad quem, ibi n. 485.

Sed appellanti in iussu carceratum, quando Iudex possit mediante fideiussore relaxare, vide ibi n. 486.

Appellatio in Regno, Cataloniae non datur in causis merè criminalibus, vbi de pena Corporis afflictiva agitur, secus si de pecuniaria, ibi n. 487.

Appellare, seu applicare non potest Procurator Fiscalis in Regno Cataloniae, nec in causis Civilibus, neque Criminalibus, nisi in quibusdam casibus, de quibus in concl. 128. n. 488. remittitur.

Appellatio datur a mala informatione Principis, etiam quod ille esset supremus, ibi n. 490.

Non datur a Statuto, siue constitutione Principis Superiorem non recognoscentis, etiam si illud Statutum, siue constitutio in praeiudicium personae particularis esset lata, ibi n. 497.

Contrarium, ibi n. 498.

Concorda, vt ibi n. 499.

Datur a Statuto, siue constitutione prohibente, ne deferatur triticum molendum in molendinis extra Civitatem existentibus, eum illud sit in praeiudicium particularium personarum editum, etiam si Princeps sit supremus, ibi n. 500.

Et quando concedatur ab interlocutoria, distinguere, prout late in concl. 128. n. 501. & 831.

Etiam post rem iudicatum est permissa, quando grauamen est notorium, ibi n. 503.

Quando est commissum a interlocutoria, vel definitiua lata super aliquo incidenti, tunc negotium principale est omnino a causa appellationis diuersum, ibi n. 506.

Ab interlocutoria interposita expressionem causae requirit, & in scriptis fieri debet; alias deserta censetur, ibi n. 508. & 533.

Fallit in pluribus casibus, ibi n. 531. & 579. cum seqq. & 853.

In definitiua causae expressio non requiritur, sed sufficit cedulam intra decem dies in actis esse porrectam, ibi sub n. 508.

Vnde si in ea fuerit facta mala expressio ad fauorem alius, qui Sententiam habuit, non nocet, quia quae ex abundantia sunt obesse non solent, vide ibidem.

Ab interlocutoria expressionem causae pro forma requirit, nec per consequens ipsam expressionem per relationem admittit, ibi n. 509.

Fallit, quando iniquitas interlocutoriae ex allegationibus iuris detegeretur, quia tunc sine expressione causae appellatio fieri posset; ibi n. 510. & plures casus, vide in n. 131.

In scriptis faciendae non valet, nisi Verba in ijs scriptis, &c. adiciantur, ibi n. 511.

Et in scriptis fieri dicitur, quando libellus appellationis porrigitur, ibidem.

Et appellans solum effectum Sententiae in appellatione ponere debet, etiam quod de ipsa Sententia in totum non constet, concl. 128. sub n. 512. & 852.

Sed si fiat appellatio processu facto per Iudicem recusatum, tunc si ante definitiuam fiat in scriptis interponi debet, ibi n. 513.

Contrarium, quod scilicet appellatio vna voce interponi possit, siue finis in interlocutoria, siue in definitiua, cum protestatione tamen appellandi in scriptis, ibi n. 514.

Concorda, vt ibi n. 515. & 516. & ibi ratio assignatur.

In ea pro causa sufficit dicere incontinenti Appello, quia me grauasti, prout ex tali parte actorum apparet, ibi n. 518.

Et illius causam sufficit esse probabilem; licet ea non inspicitur, ibidem.

In ea non est necessaria grauaminis expressio, sed ea est solum generaliter probanda, ibi n. 519.

Ab interlocutoria etiam sine scriptis, & absque alicuius causae inscriptione valet, si statutum disponat, vt in appellationibus non seruatis solemnitatibus, nec ordine iuris, procedatur, ibi n. 520. & ibi ratio assignatur.

Appellatio ab interlocutoria, quando attentata causae, vide concl. 160. n. 83. cum seqq.

Et ea est de processu causae, concl. 128. n. 520.

In scriptis vero, & cum inscriptione causae grauaminis est de ordine iuris Civilis positum, & sic actus extrajudicialis dicitur, vt ibidem.

Etiam die feriato in honorem Dei interponi potest, vide ibid. & n. 541.

Appellans, & obiciens contra electionem alicuius factam, certam formam electionis exprimere tenetur, ibi n. 522.

Illa ab interlocutoria attentata non causat, nec iudicium suspendit, aut impedit, nisi inhibito subsecquatur, ibi n. 524. & concl. 129. num. 52. cum seqq. & n. 80. & 87.

Extrajudicialis attentata non causat, nisi concurrentibus requisitis Rote, vt in dec. 44. de appell. in nou. & respectu eius, quod contra appellationem fieret, ibi n. 525. & concl. 129. num. 33. & 34.

Index Conclusionum,

- Et cōtra appellationem illud fieri dicitur, quod in Articulo conexo fit, ibi sub n. 525. & conclus. 129. n. 36.
- Extraiudicialis si non fuit legitimè intimata, causa ad Papam non deuoluitur, concl. 128. n. 526. & concl. 129. n. 54.
- Declarat, vt in concl. 129. n. 54. cum seqq. & vide concl. 172. n. 10.
- Et vt legitimè intimata dicatur intimatio, per Procuratorem appellato fieri debet, ibi sub n. 526. & concl. 129. n. 32.
- Ab interlocutoria in causa beneficii, etiam si in scriptis non fiat, nihilominus causam ad Curiam deuoluit, & id in odium appellantis fieri dicitur, ibi n. 527. & concl. 129. n. 56.
- In causis beneficiis partem præsentem factam appellatio citationem operatur, & adeo vim illius habet, vt appellatus absq; alia noua citatione coram Iudice ad quem comparere, teneatur, & non comparendo contra eum tamquam contra contumacem proceditur, conclus. 128. n. 528 & concl. 129. n. 54.
- Extraiudicialis semper appellatam ligat, etiam ante iustificacionem causæ, concl. 160. sub n. 87 & ibi ratio assignatur.
- Extraiudicialis litis pendenciam non inducit, concl. 128. n. 529.
- Declarat, vt in concl. 129. n. 57. cum seqq.
- Iudicialis à grauamine illato interponitur; extraiudicialis, verò nō ab illato, sed ab inferendo, & futuro, concl. 128. num. 530. & ibi ratio differentię assignatur.
- In ea ab interlocutoria nullitas non venit, nisi nullitatis causæ fuisse expressè nominatę, ibi num. 532.
- Ab interlocutoria si interponatur, prout in cedula, aliis in actis data, appellanti non suffragatur, ibi n. 533. & ibi ratio assignatur.
- Secus est in appellatione à diffinitiuā, ibi n. 534. vbi ratio differentię assignatur.
- Contrarium, ibi n. 535.
- Concordat, vt ibi num. 536.
- Et an sit necessaria, quādo Iudex non obstante contradictione procedit, vide concl. 148. nu. 130. & 131.
- Item an sit necessaria, quando Iudex, non obstante contradictione, procedit, vide concl. 148. n. 130 cum seqq.
- Corā Iudice fieri debet, nec sufficit in illius absentiam, eam coram Notario facere, conclus. 128. n. 537. & concl. 129. n. 53.
- Appellationum formulę, tam ab interlocutoria, quā à diffinitiuā, quomodo sint concipiendę, vide ibidem remissu.
- Non appellare, & minus legitimè appellare paria sunt, concl. 160. sub n. 51.
- Item ea fieri debet coram Iudice à quo, & non coram Iudice ad quem, concl. 128. n. 538.
- Contrarium tamen, si constaret de absentia, metu, aut alio impedimento Iudicis à quo, quia tunc valeret appellatio coram Iudice ad quem ibi n. 539. & 540. vbi ratio assignatur.
- Declarat tamen hanc secundam opinionem, cūst seram, vt ibi num. 540.
- Illius cedula Iudici vbi cumq; etiam extra iudicium existenti, vel magistro Actorum, sive Notario, absq; Iudice presentari potest, ibi num. 541.
- Declarat tamen ad id, quōd Domicilium Iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Appollos intra debitum tempus petendum, ibi num. 542.
- Et appellans pro appellatione interponenda, Iudicem alio loco quærere non tenetur, quā vbi iudicauit, ibi n. 543.
- Item alibi citandum quærere non tenetur, quā in habitatione, in qua personaliter residere tenetur, ibi nu. 544.
- Appellans antequā appellatio sit intimata, nō prohibetur Iudicem extra Curiam impetrare concl. 172. sub n. 10.
- In absentia Iudicis appellans tenetur ad expensas in Articulo executiuo factas, quouſq; appellationem produxit, concl. 128. n. 545.
- Appellans quatenus cōtra, quo modo admittatur, vide ibi n. 534. & seqq.
- Et si coram Notario in Camera ex intervallo fiat, tunc non recipitur, nisi sit in scriptis, & cedula appellationis in Instrumēto Notarij inseratur, nec sufficit Notarij attestari coram se in scriptis fuisse appellatum, nisi id in his scriptis asserat, concl. 128. n. 546.
- Sed si appellans in vltimo momento in domo Iudicis compareat, & facta per eum diligentia de appellato fuerit responsum, quōd domi non erat, tunc testimoniales petere debet, & cedulam Notario relinquere, dicens se crastina die redditurū, & appellaturū, quia his ita seruatis Sententia in iudicatum non transibit, ibi nn. 547.
- Sed si forſan Notarij recusaret adire Iudicem, ad prædicum effectū, tunc appellans alterū, adhibere potest, ibi n. 48.
- Item si appellatio interponatur coram Notario extraneo sine causā, non valet, quia clandestina præsumitur, etiam si litterę testimoniales de ea adessent, vt ibidem.
- Impeditus appellare, ob Iudicis absentiam coram probis, & honestis viris appellare potest, ibi sub n. 547.
- Et talis appellans coram probis, & honestis viris, ob Iudicis absentiam, amplius ad Iudicem reuerſum pro Appollos redire non tenetur, ibi 549. & ibi ratio assignatur.
- Et coram probis, & honestis viris, ob absentia Iudicis appellatio interposita vim legitimę, ac verę appellationis habet, adeo vt illa pēdente innouata, vt attentata sint reuocanda, ibi nu. 550.
- Appellans, quando Iudex non reperitur sufficit, vt faciat diligentiam in domo Auditoris, & Appollos à Notario petat, appellationisq; Schedulam ei dimittat, ibi n. 551.
- Contrarium, quōd scilicet, quando appellatur coram honestis viris Appollos petere nō sit necesse, sed sat sit, vt appellans proſectetur, quōd

Et Materialium.

quod si copiam Iudicis habere posset, illos petere. concl. 128. n. 552. & concl. 129. n. 493. In appellatione coram honestis viris interposita, sufficit, ut illi fidem faciant de actu coram eis gesto, dando Appositos testimoniales, & ratio est, quia in huiusmodi appellationibus ipsi honesti viri, ut testes habentur, ibi n. 553. concl. 129. num. 493.

Coram honestis viris, ut ea legitime fieri possit, quæ requiruntur interuenire debeant, ad hoc, ut talis appellatio coram illis viris facta iustineatur, vide concl. 128. n. 555. cum seqq.

Eta tunc precipue est ab interlocutoria interponenda, si Iudex eam esse diffinitiuam asserat, vel appellationi viua voce interpositæ deservat, concl. 128. n. 569.

Viua voce interposita, aut sine scriptis, & causæ expressione, quando per Iudicem admittitur ille sibi manus ligare videtur, adeo ut in negotio principali amplius se ingerere nequeat, ibi n. 566.

Et duc sunt necessariae appellationes, quando interlocutoria, & diffinitiva simul feruntur, conclus. 128. n. 567.

Appellatio, quando fuit interposita ab interlocutoria, appellans amplius citari non debet, quando est ferenda diffinitiva, quia tunc Sententia sine citatione valet, ibi nu. 568.

Fallit, ut ibi n. 569. & seqq. ubi ratio datur.

Declarat, ut ibi n. 573.

Ab interlocutoria, si à Statuto prohibeatur, etiam prohibita censetur in casu, in quo esset de iure communi permissa, ibi n. 574.

Intellige, ut ibi n. 509.

Et quando est interposita ab interlocutoria, tunc Iudex à quo non definit esse Iudex; secus si à diffinitiva, ibi n. 575.

Appellanti ab interlocutoria causas in appellatione non expressas persequi non licet, conclus. 128. n. 577.

Fallit, ut ibi n. 579. cum seqq.

Ea interposita ab interlocutoria processus primi Iudicis non potest coram secundo, iustificari, nisi ex actis coram primo productis, ibi sub num. 577.

Non est necessaria, quando Sententia ex actis iustificatur, quia ea asserere non potest, ibi nu. 578. & 805. cum seqq.

Appellans à Sententia lata super Articulo attentatorum, causas in appellatione non expressas, persequi potest, quia talis Sententia vim diffinitivæ habet, ibi n. 579.

Appellans ab interlocutoria vim diffinitivæ habente, causas etiam in appellatione non expressas persequi potest, ibi nu. 580.

Item causas non expressas persequi potest, si Sententia sit lata in Articulo restitutionis ad appellandum, ibi nu. 581.

Appellatio datur à Sententia legitimacionis personarum, quia ea secum executionem trahit, & in se probabile præiudicium inducit, conclus. 128. n. 582.

Et quando datur à denegata, dilata, vel neglec-

ta Iustitia, vide concl. 128. n. 583. cum seqq. Item à denegata additione est admittenda, ibi num. 586.

Et appellans à denegatione possessionis, si postea appellationem deferat, tunc in se suscipit onus probandi gravamen, quod per prius pars adversa probare tenebatur, conclus. 128. num. 587.

Datur à denegato processu ad suum Iudicem, tamquam à denegante Iusticiam, & tunc illa causa ad Superiorem devolvitur, conclus. 128. num. 588.

Datur, quando Iudex defensiones dare recuset, quia illæ sunt de iure Divino, imò nec Diabulo fuerunt denegatæ, ibi n. 589.

Non datur, si Iudex ex Officio non suppleat; licet ille male faciat, ibi n. 590.

Ea ex denegatione est licita, quando Iudex Officiu nobile exercet, quod ipso actionis datur; at secus in eo, quod motu proprio exercet, ibi n. 591.

A denegatione remissionis, quando sit concedenda, v. de ibi nu. 492. cum seqq.

Ab admissione Articulorum datur, conclus. 128. num. 595.

Et tunc ab admissione Articulorum iustificatur, quando illos esse obiectivos, impertinentes, & male specificatos reperiretur, conclus. 128. sub num. 595.

Datur à primo Decreto, quia modicum præiudicium generat, & reus infra tres menses quoadcomq; possessionem recuperare potest, ibi num. 596.

Extraiudicialis à futuro gravamine datur, quænis etiam personarum, ob quas fit appellatio, nominatæ non fuerint, ibi n. 597.

Contrarium, ibi n. 598. remissive.

Extraiudicialis à futuro gravamine non incipit habere effectum, nisi à tempore gravaminis illati, quia tunc tempus currere incipit, ibi n. 597. & vide n. 849. cum seqq.

Potest interponi ad cautelam, etiam si pars nōdum sciat pro certo se gravatum, & sic in futurum eventum, ibi sub nu. 598.

Contrarium, nu. 849. cum seqq.

A Decreto Torturæ datur, etiam absq; insertione causæ gravaminis, & præsertim, quando indicia non præcederent, ibi n. 599. & 600. & ibi ratio assignatur, & n. 850. & 851.

Et à Decreto Torturæ nedum datur, quando Iudex reum esse torquendum super delicto principali pronunciat, verum etiam quando Tortura ad habendam responsionem affirmativam, vel negativam tenderet, conclus. 128. num. 601.

Ea interposita, vel pendente termino ad appellandum, Iudex nihil innovare potest, conclus. 128. n. 602.

Contrarium, ibi num. 603. ubi ratio assignatur. Et nedum datur à Decreto Torturæ, sed etiam ab ea combinata, ibi nu. 604. & 850.

Et ea interposita à Decreto de torquendo, veluti manus Iudicis ligat; ita etiam per appellationem

Index Conclusionum,

- lationem à comminatione interpositam, conclus. 128. sub n. 604.
- Datur à concessione, vel publicatione Privilegij, & sic à factio extrajudiciali Principis, conclus. 128. n. 605.
- Illa quoq; conceditur tertio, ad causam pro suo interesse venienti, & per eam executio impeditur, quamvis Regulariter tertio appellare non liceat, ibi n. 606.
- Extende, & declara, vt ibi n. 607. cū seqq. & vide in Verbo Tertius, & n. 779. cum seqq.
- Et datur à Scatuto, vel constitutione facta non in cōmuni, sed solum contra certas personas facto, ibi n. 619.
- Datur à Statuto de iure non valido, eoncl. 128. num. 620.
- Datur à Decreto Iudicis referuante exceptiones ad merita causæ, si tamen exceptio altiorum indagine requiratur; aliis secus, eoncl. 128. num. 621.
- Contrarium, ibi num. 622. vbi ratio assignatur
- Pro eorum concordantia, vide ibi n. 623.
- Datur à Sententia declarante aliquem esse proximiorē heredem, ereditorem, vel conductorem, ibi n. 624.
- Est concedenda ab allegata suspitione Iudicis, non solum parti, sed etiam ipsi Iudici, ibi num. 625. & 634.
- Contrarium ibi num. 626. & vide nu. 809. cum seqq.
- Concorda, vt nu. 627. cum seqq. & vide in Verbo Iudex.
- Datur de Iure Canonico, tam à Iudice Delegato, quam ab Ordinario eoncl. 128. n. 631.
- Datur etiam de Iure Civilis in incidentibus in causa suspitionis Officialium, eoncl. 128. n. 632. & 811.
- Non admittitur à Decretis suspitionis Officialium, licet eorum nullitates proponi non prohibeantur, quando præsertim de notoria iniustitia constaret, ibi n. 633.
- Appellans ab ulteriori processu non est opus, vt appellationem prosequatur, quia processus postea à Iudice recusato fabricatus redditur, elusorius, ibi sub nu. 638.
- Fallit primò, si effemus in suspitione friuola, ibi n. 639.
- Fallit secundò, si quis iterum, eoram Iudice suspecto, sine protestatione compareret, ibi n. 940. & eoncl. 129. n. 403.
- Plura vide in Verbo Iudex, & vide in Verbo Suspicio.
- Datur, quādo renouatio Emphiteusis per proximiorē petita, ob lineam finitam, denegatur, etiam si proximior esset samina, conclus. 128. nu. 684.
- Declara tamen id esse verum, quando Abbas pro se retinere nollet; aliis secus, eoncl. 128. num. 685.
- Appellatio, vel reclamatio datur à Sententia super libertate lata; immò in hoc restitutio minori datur, si appellare omiserit, ibi nu. 687.
- Datur à pronuntiatione super restitutione in integrum petita, sed eam cuitabit Iudex, si ad vltiora procedat, ibi n. 688.
- Et quādo est permissa, id semper intelligitur, si pars opponat; aliis secus, conclus. 128. num. 689.
- Ab interlocutoria manus Iudicis Regulariter non sunt ligatæ, sed id fallit, vbi de damno ica reparabili agitur, ibi n. 690.
- Ea in possessorio, quoad vtrumquē effectum, prohibita censetur, eoncl. 128. n. 690 & ibi ratio assignatur.
- Et id procedit, tam in interdictione retinenda, quā etiam adipiscenda, & recuperanda, eoncl. 128. num. 691.
- Contrarium, vt ibi nu. 692.
- Declara tamen, vt ibi nu. 693. cum seqq. & vide in Verbo Ægidiana.
- Et veluti est prohibita à Sententijs latis in Iudicijs possessorijs, ita etiam prohibita censetur, ab omni eo, per quod ad eandem Sententiam peruenitur, dummodo causam principalem attingat, ibi n. 698.
- Non datur in possessorio ab Ægidiana, si in processu fuerit super nō litate, & super petitorio cognitum; si tamen in Sententia fuerit solum super possessorio pronuntiatum, eoncl. 128. num. 699.
- Neq; minori in possessorijs ea datur, licet restitutionem in integrum ille petere possit, conclus. 128. n. 700.
- Et vbi denegatur, nec etiam reuiso causæ, neq; recursus admittitur, ibi n. 701.
- Intellige tamen id esse verum, vbi appellatio est prohibita de iure communi; secus si ex aliquo Privilegio, siue præheminitia Tribunalis ibidem.
- Contrarium, quod scilicet, etiam appellatione prohibita de iure communi, tamen recursus, & reuiso concedatur, vide eoncl. 128. num. 702. & seqq. & sub nu. 918. & vide in Verbo Reuiso.
- Item quod restitutio in integrum non denegatur, vide eoncl. 129. n. 365. & seqq.
- Non admittitur, quando vigore obligationis Cameralis actum fuit, eoncl. 128. n. 713.
- Item non admittitur, vbi de Quarantia agitur ibi nu. 714.
- Extende quod neq; appellare potest ratificans simpliciter Instrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, ibi nu. 715.
- Declara, vt ibi n. 716. eum seqq.
- Subextende, quod etiam ab interlocutoria sūte obligatione Camerali denegatur, eoncl. 128. num. 717.
- Fallit tamen, vbi adest obligatio Cameralis, sed ea non per scripturam, sed per viam testium, probaretur, eoncl. 128. n. 718.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Item appellatio datur, quando obligatio Cameralis non fuit extensa, ibi n. 720.
- Extende, vt ibi num. 721. & ibidem ratio assignatur.

Subex.

Et Materialium.

Subt. extendit, quod etiam datur à Decreto de extendendo obligationem Cameralem, iuxta dicta testium, ibi n. 712.

Datur etiam à refectione exceptionis admissibilis contra obligationem in forma Cameræ, ibi n. 723.

Item datur, quando obligatio Cameralis efficitur per Sententiam vulnerata, quia tunc executione agi non potest, sed tres Sententię erunt expectandę, ibi n. 724.

Extende, vt ibi n. 725. cum seqq. & vide in Verbo Obligatio.

Quādo est prohibita à prima Sententia, conferatur etiam prohibita à secunda reuocatoria, primis ibi n. 730. & concl. 63. n. 49.

Contrarium, ibi n. 731.

Non datur à Sententia secunda exequente primam; dummodo à prima non daretur, ibi n. 732. & concl. 63. n. 49.

Item datur, quando obligatio Cameralis efficitur vulnerata per compromissum, & laudum, ibi num. 736.

Quando est licita actori, reo quoq; licebit, conclus. 128. sub n. 733. & 737.

Quando datur à Sententia, siue Decreto obligationis Cameralis, licet in ea soleat apponi clausula (siue prejudicio legitimę executionis) nihilominus quādo illius obligationis vulnerata, commissio simpliciter, absq; illa clausula signatur, ibi n. 738.

Facilius commissione non est necessaria mentio obligationis Cameralis, quādo ipsa obligatio iam fuit vulnerata, ibi n. 739.

Datur à Decreto de restituendo, nisi adsit dictio (Ad optine Mandatum Domini) concl. 128. num. 741.

Contrarium, ibi nu. 742. & vide num. 861. cum seqq.

Item in obligatione Camerali datur, quando de notorio grauamine constaret, concl. 128. num. 743.

Extende, vt ibi n. 744.

Non datur in consecutione legatorum, quoad effectum suspensiuum, ibi n. 748.

Declarat, vt ibidem.

Quoad fructus dotales non datur, conclus. 128. num. 754.

Appellatio venditoris, quando emptori profit, vide concl. 128. num. 367. & n. 77. cum seqq. & vide in Verbo Venditor.

Non datur à prouisionibus Civilibus in causis Fiscalibus factis, ibi n. 784.

Est prohibita in Saluiano interdicto, sed pro eo datur in possessionem immisso, concl. 128. nu. 792. & ibi ratio assignatur.

Extende, vt ibi nu. 793.

Contrarium, num. 794.

Concordat, vt ibi num. 795.

Sed quoad utrumq; effectum admittitur, quādo in Saluiano super nullitate Instrumenti tractatum fuisset, concl. 128. nu. 796.

Item in Saluiano admittitur, si in Sententia adessent illa verba (retinenda iure pignoris, & hippo-

thecę, conclus. 128. num. 797.

Fallit, vt ibidem.

Extende primo, vt in Saluiano datur, quando in Verbis dispositiuis Sententię creditum esset canonizatum, concl. 128. nu. 798.

Extende secundo procedere, quando complicatio adesset, ibi nu. 799.

Interlocutoria ex eisdem actis iudicari debet, concl. 128. nu. 807.

In causa Præcedentię non admittitur, concl. 128. nu. 808.

Non datur ab expulsiōe manu militari, conclus. 128. nu. 813.

Depositario non datur, sed ille executione depositum restituere cogitur, concl. 128. n. 814. cum seqq. & vide in Verbo Depositum.

In notorijs non admittitur, concl. 128. nu. 832. & ibi ratio assignatur.

Declarat, vt ibi nu. 836.

Fallit septem modis, vt ibi nu. 839. cum seqq.

Si daretur in delictis notorijs esset quędam, perseueratio in illis, & talis appellatio iniquitatis prædium, & defensionem continere diceretur, quod non est permittendum, concl. 128. n. 833.

Item datur à pronuntiatione, quod factum sit Notorium, concl. 128. n. 398. & 834. & concl. 129 sub n. 226.

Declarat quod ea non datur à notorio per euidentiā facti; sedus autem si euidentiā esset tantum iuris, ibi n. 837.

Datur à Sententia contra insignem latronem, lata, si non fiat mentio, quod ille sit latro insignis, concl. 128. nu. 844.

Non datur in solutione pensionis, cū in tali causa semper recribi soleat cum clausula (siue retardatione solutionis, ibi n. 846).

Extende, vt ibi nu. 847. & seqq. & vide in Verbo Pensio.

Generalis à grauaminibus non valet, nisi grauamina specificentur, ibi nu. 856.

Non datur in causa conscientię Iudicis commissa, concl. 128. nu. 858.

Fallit in pluribus casibus, vt ibidem remissuē.

Non datur in obligationibus voluntarijs, conclus. 128. n. 859.

Extende, vt ibi num. 860.

Non datur in promissione facta de soluendo iudicatum, ibi n. 865.

Intellige, vt ibidem.

Non datur à morum correctione, & à Visitatione Ecclesię, concl. 128. n. 866.

Declarat tamen, vt ibi n. 87. cum seqq.

Non datur à Sententia contra Religiosos Regulares, per viam penitentię correctos, conclus. 128. n. 867.

Non datur à Decreto Episcopi Confraternitatem laicorum Visitantis, & administratores ad reddenda computa compellentis, ibi n. 868.

Extende, vt ibi n. 869.

Et licet non datur à pena imposita à lege, vel Canone, datur tamen à declaratione ille ius pænet, concl. 128. n. 870.

Non

Index Conclusionum,

Non datur a Sententia Arbitri, quia ex ea actio non oritur, concl. 128. n. 875.
 1. Inter pluribus casibus, vt ibi n. 876. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Reductio.
 Appellandi tempus, quando fuit lapsus, quis Sententiae acquiescisse censetur, concl. 128. nu. 868.
 Appellatio licet in pluribus casibus reductionis ad arbitrium boni viri tolleretur, id tamen non procedit in iudice causam reductionis definire, ad evitandam iniquitatem causarum, & ne partes in expensis consumantur, conclus. 128. num. 902.
 Non datur a Iurisdictione temporali ad Ecclesiasticam, & e contra, concl. 128. n. 903.
 Non conceditur, quando Iudex aliquem sub fideiussione relaxare renuit in casibus, in quibus relaxare est solutus, concl. 128. n. 904. & ibi ratio assignatur.
 Non datur si Iudex poenam delinquenti minvere recusat, etiam si in eius arbitrium fuerit collata, concl. 128. n. 905.
 Non est licita, quando per statutum fuit sublatam; immo nec etiam alia defensio competit, concl. 128. 908.
 Decretum vt ibidem.
 Non datur a Sententia lata in causa reconvictionis, concl. 128. num. 910. & 912. & ibi ratio assignatur.
 Appellare non potest veditor a Sententia ad favorem emptoris lata, si eidem emptori esset prohibita facultas appellandi contra veditorem, vt aequalitas in Iudicijs seruetur, concl. 128. sub n. 910.
 Si per Statutum appellare prohibeatur a Sententia lata contra debitorem super Instrum. ro guaréregiato, censetur etiam prohibita actori, si ad favorem debitoris pronuncietur, vt ibidem.
 Non datur a Sententia in indicio reuisionis lata ibi n. 911. & ibi ratio assignatur.
 Non datur a Sententia in vim iuramenti decisivi instante parte lata, ibi n. 15.
 Non tollitur per clausulam (facto verbo cum Satisfactissimo) in Sententijs condemnatorijs appositam, ibi sub n. 918.
 Item non datur in pluribus casibus, de quibus in concl. 128. n. 918.
 Sed ad eam prohibendam sola criminis atrocitas, vel qualitas non sufficit, ibi n. 920.
 Non datur a censuris, quoad effectum suspensivum, sed bene, quoad deolutivum, conclus. 10. nu. 62.
 Non datur a Sententia absolutionis, quoad effectum suspensivum; at secus, quoad deolutivum, ibi n. 62. & 86.
 Extende id eo magis procedere, si excommunicatus fuisset ab Auditore Rotae absolutus, ibi num. 63.
 Non conceditur administratori, ac illius heredibus in his, in quibus fuerunt pro administratione condemnati, sed prius debet solvere, & postea causam appellationis persequi, concl. 36. nu. 89. & seqq.

Conseruat appellansem in primo statu, & perinde est, acti nunquam sententiatum fuisset, concl. 129. n. 1. & prius, concl. 89. n. 518.
 Et dicitur de appendicijs primae instantiae, & Statutis loci primae instantiae subiaceret, concl. 129. n. 2. & concl. 128. n. 127.
 Sed non dicitur disce appellationis prosecutio, concl. 129. n. 5.
 Illius causa censetur commissa, iuxta formam Statuti, quado prius talis causa, iuxta illius formam commissa fuit, concl. 129. nu. 3.
 Contrarium num. 4.
 Concordat, vt ibi n. 5.
 Et nedum pronunciatum suspendit, sed etiam in totum iudicatum, & eius effectum rescindit concl. 123. n. 160. & concl. 129. n. 8.
 Declara tamen id procedere de iure Ciuili; secus tamen de iure Canonico, conclus. 129. sub num. 3.
 Item declara, vt on. 14. cum seqq.
 Ea pendente praesumptio Sententiae est suspensa, quoad impediendum illius effectum; non autem, quoad alia, concl. 129. nu. 9. & ibi ratio assignatur.
 Illa pendente, ita currunt vires, sicut ante, conclus. 129. nu. 10.
 Ea iurisdictionem Iudicis suspendit, siue admittatur, siue rejiciatur, ibi n. 11.
 Et nedum suspendit effectum Sententiae, sed etiam omnium actorum primae instantiae, quae in secunda non obstant, nisi reproducantur, ibi num. 12.
 Licet iudicatum suspendat, non ob id tamen possessio tollitur, ibi n. 14.
 Ea pendente nihil in fra decem dies est innouandum; alijs vti attentatum esset reuocandum, ibi nu. 13.
 Extende id procedere, siue sumus in Ciuilibus, siue in Criminalibus, ibi n. 24.
 Fallit, vt num. 66. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Attentata.
 Extra iudiciali pendente non est capienda possessio, & si capiat attentata dicitur, concl. 129. num. 29.
 Contrarium, num. 33.
 Extra iudicialis licet in aliquo sum Iudiciali non conueniat; fallit tamen in materia attentatorum, ibi n. 30.
 Extra iudicialis, vt operetur debet legitime appellatio intimari, concl. 129. nu. 31. & 52.
 Secus esset, quando tenor appellationis ab appellato perlegatur, vel ei potrigatur sub authentica scriptura, quia id pro legitima intimatione sufficeret, ibi nu. 32.
 Appellare non licet post tempus decem dierum, siue in grauamine Iudiciali, siue in extra iudiciali versetur, ibi n. 39. & 40.
 Appellatione extra iudiciali pendente attentata reuocatur, etiam si dicta appellatio non fuerit verificata, ibi n. 41.
 Sed si Iudicialis minus legitima declaratur, tunc attentata non reuocatur, veluti etiam, quado appellatio esset deserta, ibi n. 42.

Con-

Et Materiarum.

Contrarium, num. 47.

Concorda, n. 48. cum seqq.

Et quando deserta pronuncietur, tunc pœne statutarie contra temerè litigantes, vel tertio appellare prohibito locum non habent, concl. 129. n. 43.

Ea cessante, sine nulla existente, vel prohibita, tunc etiam attentata cessant, quia non entis nullæ sunt qualitates, ibi n. 44.

Ea pendente executio facta non renouatur, tãquam attentata, si tamen appellatio sit deserta & executio fuerit directâ; aliàs secus, ibi nu. 45. & ibi ratio assignatur.

Quando fuit informiter intimata, tunc in præiudicium appellantis statim causam ad Curiam deuoluit, & sic appellatus causam in Curia prosequi poterit, ibi n. 56.

Ea pendente licet nihil sit innouandum in negotio principalis; fallit tamen in accessorijs, & ubi periculum est in mora, veluti si ageretur, de alimentis, & ne animalia in stabulo fame, pereant, ibi n. 89.

Et est infra decem dies, à die intimationis Sententiæ interponenda; aliàs Sententia in rem iudicatam transiret, & sic appellatio deserta fieret, ibi n. 92.

Fallit quando pronunciaretur in præsentia partis, quia tunc absq; intimatione tempus currere incipit, ibi n. 93.

Item fallit pluribus modis, vt ibi nu. 128. cum seqq. & vide in Verbo Tempus.

Item sit deserta, ob non illius prosecutionem in termino præfixo Domino ad prosequendû; at secus in Procuratore primæ instantiæ, ibi num. 329.

Et vt post decem dies appellanti non suffragetur, requiritur, quod quis sciat Sententiam fuisse latam, & contra se fuisse datâ; aliàs eum excusaret, ibi n. 94.

Appellans pro alio intra decem dies appellare debet; aliàs nihil agit, ibi nu. 95.

Appellatio à coniuncta persona interposita, etiâ post decem dies à principali ratificari potest; at secus in alio negotiorum gestore, ibi n. 95. & vide n. 240. cum seqq.

Appellare pro alio, etiam extraneus potest; dummodo ratihabito in fra debitum tempus sequatur, ibi n. 96. & 242.

Plura fide in Verbo Procurator.

Appellare licet possit Procurator primæ instantiæ, non potest tamen appellatione prosequi, ibi n. 329.

Appellatio intra decem dies est interponenda, etiam in Sententia, quæ de sui natura in rem iudicatam non transit (pnta) in illa peritorum, matrimonij, & de Consilio Sapientis, & similibus; aliàs elapsis decē diebus appellans nō auditur, nisi per viam quærelæ, conclus. 129. num. 112.

Appellans ad plures Iudices, vt appellatio teneat in fra decem dies eligere debet eorum quo prosequi velit; aliàs appellatio erit ipso iure nulla, ibi n. 116. & 117.

Contrarium, num. 118.

Concorda, vt n. 119. & 120.

Appellatio alternatiuè interposita de stilo Rotæ Romanæ valet, qui stylus ab omnibus sequendus venit, ibi nu. 121.

In dubio semper præsumitur in tempore interposita, ibi n. 124.

Extende, quod neq; ad hoc notitia Sententiæ in dubio præsumitur, nisi contrarium probetur, ibi nu. 125.

Contrarium, vt ibi n. 126.

Appellâs tenetur de prosecutione appellationis docere; aliàs ad executionem, & expensarum taxationem cōtra eum procedi poterit, concl. 129. nu. 127.

Appellatio, etiam per vnum testem probatur, ibi num. 142.

Appellâs tenetur redire pro Apostolis infra terminum iuris; aliàs appellatio sit deserta, ibi nu. 144. 504. & seqq.

Et quando ille terminus sit triginta dierum, vel tantum decem, vide ibidem.

Fallit, vt ibi n. 143. & 503.

Declarat, vt ibi nu. 152.

Neq; ob impedimentum superueniens à responsione Apostolorum appellans excusatur, ibi n. 148. & 506.

Sed ad euitandum rei iudicatæ periculum, ob non redditione pro responsione Apostolorum potest appellans impetrare cōmissionem cum derogatione termini ad redeundum pro Apostolis, concl. 129. n. 170. & 499.

Appellationi deferre, quando Iudex dicatur, & quid ea delatio operetur, vide concl. 129. nu. 160. cum seqq. & n. 495. cum seqq.

Et ea per Iudicem admissa à se abdicationem, iurisdictionis operatur, si pars nō opponit, sed cūs si apponat, & de causa in appellabili agatur, concl. 129. num. 161. ubi ratio assignatur, & n. 491. & 492.

Quando non est admittenda, quoad effectum suspensiuum, delatio non impedit, quominus Iudex appellationis in primis, & ante omnia dictam Sententiam exequi possit, maxime, quando commissio esset cum clausula; (Nec aliter Agidiana, &c.) ibi n. 164.

Illi delatum censetur per clausulam (si, & in quantum de iure) vel per illam, (nisi si, & in quantum) ibi n. 166.

Et licet de iure in multis casibus denegetur, tamen eam in foro conscientie Iudex semper admittere tenetur, si sit iusta, conclus. 129. num. 168.

Appellans ex causa verisimili, & probabili, sed non necedum mortaliter peccat, sed etiam tenetur parti ad damna, ibi sub nu. 169.

Et bene introducta dicitur appellatio, quando in commissione addit clausula; Quam, & quæ, ibi num. 171.

Eam interponere possunt Rusticus, & mulier licet veri contumaces essent, concl. 129. sub num. 176.

Et quando est interposita Procuratore præsentat,

Index Conclusionum,

- re, tunc alia intimatio appellacionis non est necessaria, concl. 129. n. 192.
- Deferta non dicitur, si ludez in partibus dedere parti à diffinitiva appellanti terminum iuris, extra quem dicta pars causam committi fecit, sed pro Apostolis non redijt, concl. 129. num. 194.
- Eam non prosequi, vel minus legitime appellare idem est, quod eam non interponere, vel illi renunciare, quia utroque modo lis fit deserta, ibi n. 195. & 196. & 219.
- Ad eam prosequendam ex causa duo anni dantur, licet in computatione non sit subtiliter, & rigorose procedendum, ibi n. 197.
- Et ne dicatur deserta ex non illius prosecutione, quolibet diligentia sufficit, conclus. 129. num. 199.
- Sed sit deserta si appellans se aliquid infra annum pro commissione cause fecisse uò doceat concl. 129. nu. 200. & 244.
- Declarata, vt n. 203. cum seqq. & n. 244.
- Et quando aliquid intra annum fecit, tunc habet biennium ad prosequendam, & ad finiendam appellacionem, ibi n. 202. & 472.
- Appellatus non potest appellantem cogere ad prosequendam appellacionem ante finem anni, ibi n. 205.
- Contrarium, n. 209.
- Declarata tamen, vt n. 210.
- At secus si appellans improsequendo non fuit impeditus, quia tunc appellatus in ultimo mense primi anni appellacionem prosequi potest, ibi num. 206. & 475.
- Sed expectare non tenetur, appellans vitimum mensem ad prosequendam appellacionem, quia illud tempus in eius fauorem est introductum, vt ibidem, & 476.
- Eam prosequi non possunt, neq; appellans, neq; appellatus post lapsum anni, si nullum iustum impedimentum interuenit, concl. 129. n. 207. ubi ratio assignatur, & n. 470.
- Extende id procedere, etiam si consensus utriusque partis, nempe appellantis, & appellati concurreret, quia quando partes ab interposita appellacione discedunt non possunt etiam de consensu amplius ad eam redire, conclus. 129. n. 207. & 470.
- Contrarium, nu. 471.
- Concorda, vt nu. 472.
- A appellatio deserta non dicitur, nisi super hoc Sententia feratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executoriales decernantur, ibi num. 211. 225. & 232.
- Intellige tamen, vt ibi n. 212. cum seqq. & vide in Verbo Desertio, & in Verbo Executio.
- Et quando est deserta nullum impedimentum præstat, nec eo casu vitium attentatum, obijci potest, concl. 129. nu. 216. & num. 220. ratio assignatur.
- Extende, vt ibi nu. 218. & 219. & vide in Verbo ludez.
- Ea rem iudicatam non suspendit, conclus. 129. num. 217.
- Et si illa interponatur à Sententia appellacione confirmante, tunc actio oritur ex illa confirmatione, non autem ex confirmato, & ideo executio illius Sententie ad confirmantem, spectat, ibi nu. 224.
- Et licet ipso iure fiat deserta, tamen est necessaria declaratio, quod sit talis, ibi nu. 232.
- Et quando id fit faciendum, vide ibidem, & numeris seqq.
- Sed in dubio non est pronuncianda deserta, ibi num. 138. & 255.
- Fallit in pluribus casibus, vt ibi nu. 239. cum seqq.
- Ea ab interloutoria si non fuerit admissa, & appellans ab illa non admissione non appellauerit, pro deserta habetur, ibi n. 243.
- Et deserta dicitur si appellans penes Regentem loco Vicecancellarii non inlesterit, pro Signatura obtinenda commissionis infra viginti dies post appellacionem, concl. 129. nu. 246. & 512.
- Item deserta dicitur, quando appellans infra annum (si habuit resutatorias) commissionem non obtinuit, nec postea citatus ad dicendum contra, ibi n. 247. & 495.
- Contrarium, quando appellans intra triginta dies à die introductæ appellacionis appellatum in ius non vocauerit, ibi n. 248.
- Concorda, vt nu. 249.
- Deserta dicitur quando appellans, cui fuit datus terminus iuris, intra illud non rediit pro Apostolis, & causam committi non curauit, concl. 129. nu. 250. 503.
- Quid si adsit exceptio modici temporis, vt puta vnius diei? an tunc talis exceptio sit habenda in consideratione, vide concl. 129. n. 251. cum seqq.
- Non dicitur deserta, si commissio cause Appellacionis non fuerit intra decem dies in actis presentata; dummodo commissio ante lapsum dicti temporis ad bancum Curforum fuerit peruenta, ibi n. 254. & 259.
- Et ne dicatur deserta sufficit in tempore extra Curiam iter arripere, ibi n. 256.
- Declarata tamen, vt n. 257.
- Item ne dicatur deserta quas diligetias Appellans facere debeat, vide conclus. 129. n. 257. cum seqq.
- Viua voce interposita impensam non inducit, ibi nu. 277.
- Appellans à lapsu instantiæ, ob impedimentum iudicis non excusatur, si per recursum ad superiorem sibi consulere potuisset, concl. 129. nu. 278.
- Et quando quis excusetur ab appellando, ob impedimentum carcerationis, vide concl. 129. nu. 279.
- Sed vt appellatio post decem dies grauato non suffragetur, requiritur, quod ille sciat Sententiam latam, & contra se latam fuisse, concl. 129. nu. 279.
- Appellacionum tempora adeo sunt inconsideranda ne habenda, vt etiam in Sacro Principis Concistorio

Et Materiarum.

cistorio sint obseruanda, concl. 129. nu. 280.
 Extende, vt ibi num. 281. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Fatalia.

Deserta non dicitur appellatio, si intra biennium fuerit pronuntiatum, prout in cedula, quæ post biennium fuerit in interlocutoriam resoluta, ibi n. 292.

Et quando est deserta à solo Principe, non autem à partibus rescutari potest, concl. 129. num. 296.

Ea ob lapsum fatalium deserta dicitur, si antequam perimatur inlittia, illa non fuerint pro rogata, ibi n. 297.

Et illius desertio dicitur proprii iuris renunciatio, ibi sub n. 298.

Sed si ea sit deserta, quando non dicatur tamē deserta causa nullitatis, vide dicta concl. 129. nu. 355. cum seqq.

Eam deferens, vel non appellans facto suo Sententiam confirmare dicitur, conclus. 128. num. 299.

Imò eam deferens comprehenditur sub Statuto loquente de eo, qui in causa succubuit, ibi num. 300.

Sed illi renunciasse, & Sententiæ acquiescisse cōfetur, qui coram Iudice à quo comparere, conclus. 129. n. 301.

Illius renunciatio fieri potest expressè per pactum, & etiam tacitè, ibi n. 302.

Sed talis renunciatio numquam sequi potest, in præiudicium sui fideiusoris, vel defensoris, ibi num. 304.

Et illi renuncians in expensis condemnandus venit, ibidem.

Illius delationi consentire videtur pars appellata, quando commissionem in causa appellationis impetrat, ibi n. 305.

Appellati diligentia in committendo causam, appellationis, etiam appellanti prodest, conclus. 129. n. 306. & 486.

Extende duobus modis, vt ibi n. 307. & seqq.

Fallit, vt ibi nu. 309.

Et illi renunciare non potest Procurator, præsertim nulla existente causa, ibi nu. 311. & ratio assignatur sub n. 328.

Extende, vt ibi nu. 312.

Et ea, quando à Procuratore interponitur, tunc Mandatum procuræ porrigi, & legi debet, ibi num. 313.

Et quando apparet Procuratorem non esse verum, qui appellauit, tunc causa nollente, appellato non deuoluitur, conclus. 129. num. 314.

Illi tamen renunciasse non censetur appellans, per comparisonem coram Iudice à quo, quo compareretur, quod sua appellatio sibi salua remaneret, & non aliàs, concl. 129. num. 315.

Declara tamen, vt ibid. & n. 316. cum seqq.

Illi renunciassè cōfetur, quando quis intra tēpus à Iudice præscriptum nō appellat, vel pro Apostolis non redit, ibi n. 320.

Extende primo idem procedere, quando intra

decem dies non fuit cōmissa causa, ibi n. 321.

Extende secundò, idem procedere si appellans intra modicum tempus commissione non redemit, quam in Banco Curforum præstauerat, nisi tamē ferè eum excusarent, vel nisi negligentia ei imputari non posset, ibi n. 322.

Extende tertio in sponte solvente, & executionem Sententiæ petente, ibi n. 323.

Subextende id eò magis procedere, si geminatio consensus concurreret, vt potè, si appellans laudum approbaret, & postea terminum peteret ad soluendum id, quod per laudum fuit ordinatum, ibi n. 324.

Extende quarto, quando quis coram Iudice à quo litem prosequeretur, & præsertim si aliquid ageret, quod esset præcedentis gramaminis executium, absq; quod per Iudicem esset compulsus, ibi nu. 325.

Extende quinto, quando appellans petijt, & obtinuit à Iudice sedente pro Tribunali prorogationem in causa fieri, concl. 129. nu. 326. vbi ratio assignatur.

Declara duobus modis, ibi n. 327. & 328. cum seqq. & ibi ratio assignatur.

Extende sexto in eo, qui petit terminum ad soluendum id, in quo fuit per Sententiam cōdēnatus, ibi n. 331.

Secus autem in eo, qui præstaret fideiussorem de soluendo eo, quod per Sententiam fuerit ordinatum, ibi n. 349.

Extende, vt ibi n. 350. & seqq.

Extende septimo in eo, qui post appellationem resses producit, ibi nu. 332.

Extende octauo si ipse appellans, vel eius Procurator coram Iudice à quo iura producat, ibi nu. 333.

Fallit primo, vt ibi n. 334. cum seqq.

Fallit secundo in eo, qui coram Iudice à quo copiam actorum, & diem ad dicendum contra petierit, quia tunc illi renunciassè non cōfetur, ibi n. 334.

Fallit tertio, quando appellans coram Iudice à quo in alia causa compareret, concl. 129. num. 335.

Fallit quarto in eo, qui coram Iudice à quo testes absurdos, vel valetudinarios ad perpetuam rei memoriam recipi petit, ibi nu. 336. & concl. 128. n. 356.

Fallit quinto, quando quis appellaret, & postea testes intra decem dies à tempore Sententiæ producit, si tamen id iussu Iudicis ab eo fiat, at secus si sponte testes produxerit, ibi n. 337. & 338.

Secus autem in eo, qui aduersarium citari fecit, vt Index ad differentiæ locum accedat, & ad audiendam omnem, & quancumq; illius voluntatem, concl. 129. num. 339. vbi ratio assignatur.

Item secus esset, quando quis post appellationem iura produci, articulosq; dari, & super Inlittia Sententiæ discuti, patiatur, quia tunc appellationi, atq; rei iudicatæ renunciassè censetur, ibi n. 340.

Et Materiarum.

Extende, & declara, vt ibi n. 341.
 Appellans si obtineat inhibitionem, quoad effectum deuolutiuum tantum, censetur tacite renunciasse appellationi, quoad suspensiuum; secus si ea fuisset simpliciter obtenta, quia tunc quoad vtrumque effectum prodest ibi n. 342.
 Appellans ad Sacram Sedem, si postea grauatus compareret coram Auditore Camere grauante ad impediendam Sententię executionem ei illius iniustitiam ostendēdo appellationi renunciare non dicitur, ibi n. 353.
 Appellationi renuncians, non censetur tamen renunciasse iuri de nullitate dicendi, ibi n. 354.
 Extende, vt ibi num. 355. cum seqq. & n. 405. & seqq.
 Appellationes in multis locis nō admittitur, nisi appellātes iurent se non temerē, aut ad diffundendum negotium calumniosē nō appellare, ibi sub num. 351.
 Appellatio ante Sententiam nouam satisfactionem non requirit, ibi n. 352.
 Appellationis, & nullitatis causę, si fuerint iunctę æquę, & principaliter commissę, tunc causa nullitatis principaliter commissę censetur, & dato, quod esset deserta illa appellationis, non tamen censetur deserta illa nullitatis, ibi n. 355.
 Contrarium, num. 357.
 Concorda, & declara, vt n. 356. & 358. cum seqq.
 Quando est deserta in possessorio appellatio, non ob id censetur desertum negotium principale, ibi n. 358.
 Ea sublata, vel prohibita restitutio in integrū non tollitur, neque prohibetur, concl. 129. num. 365.
 Fallit elapso quadriennio, si fatalia non fuerint prorogata, concl. 129. num. 366. & vide quę dixi in concl. 128. n. 701. & seq. & n. 918.
 Sed deserta præcipuē censetur, quando pars aduersa coram Iudice appellationis compareret, & coram eo de meritis causę agi pateretur, ibi n. 376.
 Declara tamen, vt ibi n. 377. cum seqq.
 Appellationi interpositę, sicē quis renunciare possit; fallit tamen inuito appellato, conclus. 129. num. 380. & 382. & num. 431. ratio assignatur.
 Sed illi renuncians in expensis est condemnandus, ibi n. 381.
 Ea quo tempore talis condemnatio fieri debeat, vide ibidem.
 Fit communis appellatio vtrique litiganti, etiam si appellatur illi intra decem dies non adhęserit, ibi n. 382. 431. & 433.
 Extende id procedere, etiam si appellans appellasset in parte, & partibus præiudicialibus ibi n. 383. & 434.
 Declara tamen, & intellige, vt ibi n. 384. cum seqq. & n. 145. cum seqq.
 Appellatus appellationi inherens, & Sententię confirmationē petens tenetur probare, quod ipsa Sententia sit iusta, ac de appellatione h;

dem facere, ac omnia ad ea producere debet, ibi n. 387. & 388. 439. 441. & 442.
 Potest tamen inuito appellāte petere, vt omisso articulo appellationis, super negotio principali cognoscatur, ibi n. 389. & 446.
 Extende prædicta, vt ibi n. 390. & 439.
 Fallit, vt ibi n. 391. cum seqq.
 Appellatio, & nullitas æquiparantur, concl. 129. num. 394.
 Fallit sex modis, vt ibi n. 395. cum seqq.
 Appellationi, neq; peremptorię exceptioni renunciari potest, per administrationem cum libera, concl. 56. n. 103.
 Appellatio vnus ex confortibus litis alteri prædicti, concl. 129. n. 401.
 Extende id in tantum esse verum, quod appellans si postea appellationi renunciet; nihilominus alteri conforti præiudicare non potest, ibi n. 402. 403. & 421.
 Declara tamen prædicta procedere, vt ibidem.
 Appellatione pendente executio contra tertium non appellanti fieri non potest, ibi num. 413.
 Appellantis victoria cum, qui non appellauit inuare debet ibidem.
 Intellige tamen, vt ibi n. 404.
 Sed ad hoc, vt ea alteri non appellanti prosit, ille debet tacere, & ignorare, & ad id in dubio ignorantia præsumitur, donec Scientia saltem præsumptiuē probetur, quę etiam Procuratoris ad hunc effectum sufficit, ibi n. 404.
 Contrarium, n. 405.
 Sed declara, & concordat, vt ibidem.
 Item, vt appellatio vnus alterum inuaret, opus est, quod idem sit ius, & quod ille intra tempus datum ad appellandum appellationi adhareat, ibi n. 407.
 Et illi inherere sufficit solo verbo, quia hic est actus, quę scripturam non requirit, ibi num. 408.
 Appellatio vnus pro omnibus colligantibus sufficit, ita vt postquam vnus appellauit, ceteris non appellare liceat, ibi n. 409.
 Item vt appellatio vnus alteri prosit oportet, quod materia sit indiuidua, concl. 129. num. 410.
 Sed ea 4 Sententia continente capite indiuidua ad diuersos Indices interponi non potest, ibi sub num. 411.
 Et super vno articulo interposita totam causam non deuoluit, si articulus sit separatus; secus verō, si sit vnus, connexus, & indiuiduus, concl. 129. nu. 412. & ibi habetur, quando connexus dicatur.
 Et ea super vno articulo interposita, quando totam causam deuoluit, tunc Index appellationis de toto negotio cognoscere poterit, ibi n. 413.
 Appellationem deuoluere in dubio est pronuntiandum, ibi n. 14.
 Si appellationem non deuoluerit, vel esse desertam declaratur, tunc causa statim ad primum Iudicem reddit, concl. 129. n. 415.

Et

Et Materiarum.

Et quando fuit simplex operatur de uolutione omnium ad Iudicem, ad quem, conclus. 129. num. 416.

Vnius Tutoris, quando alteri non prodest, si Sententia contra duos Tutores fuerit lata, vide ibi n. 417. cum seqq.

Vnius alteri non prodest, quando personę essent diuersę, & causę defensionis pariter diuersa, ibi n. 419.

Interposita ab vno ex collitigantibus, alteri acquiescenti non prodest, ibi n. 420.

Si amittatur, vel Sententia, quomodo earum tenor probari possit, vide conclus. 129. sub num. 435.

Appellans ab vna Sententia, etiam inter alios lata, si causam appellationis commisit, illam Sententiam suam facit, ibi n. 422.

Eam prosequi volens in Curia expensas facit, sed ratam ab altera parte actis vti volente, repetit, ibi n. 433.

Licet non seruauerit ea, quę seruari tenebatur; nihilominus appellatus causam appellationis introducere debet, ibi nu. 434.

Ad fundandam in iudicium Iudicis appellationis oportet, quod appellauerit, & ex legitima causa, ac intra legitima tempora appellauerit, ibi nu. 435.

Non potest inuito appellato, in negotio principali, omisso articulo appellationis, procedere, conclus. 129. num. 437. vbi ratio assignatur.

Si omisso articulo appellationis super negotio principali procedat, parte aduersa non vocata, nec presente, nec per contumaciam absente, an tunc nulliter procedere dicatur, vide ibi num. 438.

Appellatus appellationi partis aduersę inherere potest, ibi n. 382. & 421.

In rescripto appellatorem pręuenire potest, cuius vigore, nisi appellans pręueniret Iudex procedere debet, conclus. 129. nu. 440. & ratio assignatur.

Declara, vt ibi n. 441. & 447. cum seqq.

Appellationem interpositam prosequi potest, etiam si sibi intimata non fuerit; dummodo tamen de illa fidem faciat, conclus. 129. num. 442. & 447.

Si reperierit commissionem appellationis per assertum Procuratorem in Curia, pro appellante obtentam, tunc docto de illius absentia poterit per audientiam contradicitarum procedere, sed non condemnationem expensarum obtinere, conclus. 129. num. 443. vbi ratio assignatur.

Contrarium, num. 444.

Si intra terminum appellans acta non producat; absoluehdus erit, etiam si ante absolutionem iustas causas allegaret, quare acta producere minimę potuerit, conclus. 129. num. 445.

Si nec ipse, nec appellans in termino pręfixo comparuerit, petere potest per proclama contra appellante decerni; aliis id eo non pe-

rente, Iudex decernere non debet, conclus. 129. num. 446.

Post fatalia causam committere potest, & per audientiam procedere in causa beneficii, in qua extrajudicialiter fuerat prouocatum, nec altera citatio erit necessaria, conclus. 129. num. 447.

Contrarium, 448. & 449.

Secus est in desertione causę principaliter commissę, quia tunc nec articulum discutere, nec causam definire poterit, parte non vocata, ibi n. 448. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt num. 450.

Licet ei in causa beneficii prouocatio intimata non fuerit, tamen de uolutionem causę ad Curiam obinere potest, quia tempus ad intimandam prouocationem in gratiam appellati est introductum, ibi n. 451.

Appellatio si fuerit appellato personaliter intimata, vel in illius presentia prouocatum, tunc ille nõ poterit post decem dies audiri, & prouocare ab illa Sententia contra eum per Audientiam lata, ibi n. 452.

Secus esset si, nec ei, nec Procuratori fuerit personaliter intimata, quia tunc a die Scientię appellare potest, cum scius contumax sit audiendus, ibi sub n. 452.

Appellans in causa beneficii suam appellationem non prosequens, Si appellato prosequente in causa appellationis succumbat, iterum audiri non debet, conclus. 129. num. 453.

Declara tamen, vt ibidem.

Et talis appellans in causa beneficii, si infra annum ad causam veniat, etiam in contumaciam appellati procedere potest, conclus. 129. num. 454.

Appellatus ante commissionem obtinere potest examinari testes ad futuram rei memoriam, veluti si essent Senes, vel valetudinarij, & preterea, si per eum non stet, sed potius sit in culpa appellans, quominus in causa appellationis procedatur, ibi n. 455.

Appellans licet sub prętextu paupertatis remissoriales sibi gratis concedi petat, pro habendis actis, ex quibus iniquitas, & iniusticia apparere possit, tamen eius inopiam in principio probare tenetur; secus est in appellato, ibi nu. 466.

Appellatus nec compulsoriales petere, nec acta exhibere, nec vllam citationem extra here cogitur, sed solum se defendere, & citatus in termino comparere debet, conclus. 129. sub n. 456.

Et si infra terminum pręfixum causam appellationis committi faciat, appellanti non pręiudicabit, ibi nu. 459.

Si petierit, quod appellans veniat ad Curiam cum omnibus actis, & munimentis, tunc si ipse appellas in termino Iuris, vel hominis non comparuerit, amplius nouum terminum pro eis producendis non habebit, ibi nu. 478.

Index Conclusionum,

Appellationem adversari prosequi potest, in vim commissionis per se antea impetrata, & non sibi intimata, in qua obtinuerat committi causam, & causas, quàm, & quas, &c. Sed quomodo id intelligatur, vide concl. 129. n. 479. Si fecit committere causam, & causas, quàm, & quas movet, seu mouere intendit, cum potestate citandi in Curia, an possit contra appellentem per audientiam procedere, vide ibi n. 480.

Et ille postquam dati fuerunt Apostoli, commissionem quandocumque impetrare potest, ibi n. 481.

Id est appellationem approbare potest, etiam, quod iudex eam admittere noluerit, & tunc causa appellationis tantum, non autem negotij principalis deuoluta censetur, concl. 129. n. 482.

Illius consensus deuolutionem causæ ad Curiam operatur, licet appellatio peccet in forma, ibi n. 483.

Sed licet appellationem approbare possit, non potest tamen terminum ad appellationem, prosequendam appellanti præfigere, nec terminum iuris abbreviare, ibi n. 484.

Eadem semel appellationem approbavit, non potest amplius illam reprobare, concl. 129. n. 485.

Et ratio est, quia semel effecta causa appellabilis semper appellabilia durat, concl. 126. sub n. 95.

Illius diligentia etiam appellanti prodest, concl. 129. n. 485.

Appellans habet annum ad prosequendam appellationem, & causam committendam, siue testimoniales, siue refutatorii Apostoli illi fuerint dati, ibi n. 495.

Appellationis causa ad Superiorem deuoluitur, licet Apostoli refutatorii fuerint dati, ibidem. Et illius cedula, licet non fuerit in tempore data; tamen si iudex illi deferat, causa ad Superiorem deuoluitur, ibi n. 496.

Et illius desertio in Romana Curia non habet locum, ibi n. 513.

Intellige tamen, vt ibidem.

APPOSITIO Manus Pontificis super dispositione alicuius beneficii operatur, vt illud affectum, siue reservatum dicatur, concl. 130. n. 1. & concl. 73. n. 1 & 2.

Extende, vt ibi n. 4. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Affectio, & in Verbo Beneficium. Si fuerit facta ad certam finem, illo fine cessante, etiam Ordinarius non impeditur, quominus beneficium conferre possit, concl. 130. n. 3. & 25.

Illa Regis Domini translationem, & possessionis apprehensionem impedit, ibi n. 10.

Illa Pontificis facit, quod causa semel Curialis effecta semper Curialis remaneat, concl. 130. n. 11.

Extende sex modis, vt ibi n. 12. cum seqq.

Sed licet possessionem inhiat, id tamen intelligitur solum, quoad beneficium iam va-

cans, non autem quoad vacaturum, concl. 130. n. 11.

Non reddit beneficium affectum, siue reservatum, quando ex ea derogatio indulti alicui Cardinali concessi resularet, nisi mentio expressa de illo indulto, siue illius derogatio fieret, ibi n. 12.

Item affectionem inducit, quando ex illa præiudicium concordatorum resularet, concl. 130. n. 23.

Non tamen reddit affectum beneficium iuris Patronatus Laicalis, siue mixti, ibi n. 24. & ibi ratio assignatur.

APPROBATIO vini confessionis habet, concl. 131. n. 1.

Semel approbatum amplius reprobari non potest, vt ibidem.

Intellige, vt in concl. 135. n. 186. & concl. 153. sub n. 21.

Approbare quis censetur, nedum contractum, sed etiam personam, cum qua contraxit, concl. 131. n. 2.

Secus est in actu facto pro eo, pro quo agens non fuit rogatus, quia ille neque prodest, neque nocet, concl. 131. n. 3.

Approbatus semel ad aliquod Officium non potest postea sine causa amplius ab eo remoueri, etiam quod concessio ad beneplacitum facta fuisset, ibi n. 4.

Fallit si aliqua causa superuenerit, quia tunc reprobatio admitteretur, ibi n. 5. & 52.

Semel approbatum amplius reprobari non potest, 131. n. 1.

Intellige, vt in concl. 135. n. 16. & concl. 153. sub n. 20.

Semel approbatus ad aliquod Officium, vel Beneficium, quando ad aliud examinari debeat, vide concl. 131. n. 7. 8. & 9.

Approbatio tamquam actus à propria voluntate dependens partis presentiam non requirit, ibi n. 10.

Potest quis approbari cessante ignorantia, qui per imperitiam fuerat reprobus, ibi n. 6.

Ea semel ab herede facta amplius reprobatione non admittit, etiam in alia causa, & inter diuersas personas, ibi n. 11.

Illa testamenti per heredem facta, etiam absentibus prodest, ibi n. 12.

Intellige tamen, vt ibidem.

Etiā minus solemniter facta præsentem eo, cuius interest, etiam quoad alios nocet, ibi n. 14.

Testamenti approbatio quando est expressa, tunc in omnibus facta censetur, ibi n. 15.

Sed illa simplex testamenti, an noceat detractioni Trebellianicæ, vel requiratur expressa approbatio illius prohibitionis, vide concl. 131. n. 16.

Ea generalis testamenti non nocet, quoad legatum, nisi ei expressè renunciatur, concl. 131. n. 17.

Facta à Filio de inofficiosa donatione facta à Patre, nullum præiudicium Filio, quoad legitimitatem adfert, ibi n. 18.

Et Materiarum.

Testamenti, ut valeat in vim pacti debent interuenire omnia, quæ ad validitatem conuentionis sunt necessaria; aliis secus, concl. 131. n. 19.

Sed in vim pacti non sustinetur, ubi pactum de ea re non ualeat, ibi n. 20.

Et ea testamenti non solemnibus non facit illud, ubi testamentum ualere, sed potius in vim pacti, donationis, vel constituti sustinetur, ibi num. 21.

Simplex inutilis dispositionis, ex defectu iuris Publici non nocet, ibi n. 22.

Ille censetur testamentum approbare, qui legatum acceptat, ita ut possit illud amplius non possit ab intestato venire, siue scienter, siue ignoranter illud receperit, ibi n. 23.

Filius approbare non censetur testamentum Patris, quando in eo erat Mater instituta, & Filius præteritus, sed ad id est necesse Filium expressè scire, se fuisse exheredatum, concl. 131. n. 53. & ibi ratio assignatur.

Sed si approbatum fuerit testamentum Patris à Filio, tunc ille beneficium inventarii perdat, ibi n. 53. & 54.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 24.

Extende hanc secundam opinionem, & declara, ut n. 26. cum seq. & vide in Verbo Legatû.

Approbatio resultât ex aliquo actu positio non extenditur ad alium, sed ille tantum approbanti præiudicat, concl. 131. sub n. 16. & 61.

Sed ea facta alicuius contractus, cum suis qualitatibus, an debeat fieri, tam respectu tertij, quam negotiorum gestoris, distinguitur, ut in cōcl. 131. n. 25.

Approbatum censetur contractus per petitionem fructuum, ibi n. 31.

Intellige, ut ibidem.

Approbare quis censetur illam partem, que tempore solidationis compactorum extabat, & non fuit reprobata, ibi n. 33.

Extende primo, ut ibi n. 34.

Extende secundo, ut ille censetur approbare Sequestrum, qui pro Sequestri releuatione caret, ibi n. 35.

Extende tertio, ut ille captus approbare censetur, qui captus, ut de fuga suspectus hinc iussione præstat de fido iuri, & iudicatu soluendo, nisi eam præstatio protestatus fuerit, se id facere citra capturæ approbationem, ut ibidem.

Extende quarto, ut quis approbare censetur scripturam, quæ ad illius inlâtiam fuit ab aduersario producta, ibi n. 43.

Extende quinto, ut apocham quis censetur approbare, quod illi non contradicit, & præsertim, si eam sæpius in manibus habuit, concl. 123. n. 28. & concl. 131. n. 44.

Extende septimo, ut approbare actum quis dicatur, quando eo utitur, concl. 131. n. 48.

Extende id procedere, etiam si ille actus per solutionem approbatus esset aliquo modo nullus, ibi n. 49.

Fallit, ut ibi n. 50. & 56.

Extende octauo, ut litteras quis approbare cē-

seatur, quando illas admittit, concl. 131.

Extende nono, ut quis contractum approbare censetur, quando ad illius rescissionem capit inobstantia agit, ibi n. 29.

Extende decimo, quod contrauentionem quis approbare censetur, qui post eam in contractu persequatur, in tantum, quod de ea amplius apponi non poterit, ibi n. 30.

Extende undecimo, ut quis dicatur Instrumētum approbare, licet minus solemnē existat, quando contenta in eo esse vera fatetur, ibi num. 32.

Declara tamen id esse verum, ut ibidem.

Approbatio simplex, & indeterminata Priuilegium de iure competens non tollit, conclus. 131. sub n. 53.

Item obligatio nem Civilis non inducit, conclus. 131. n. 54.

Ut censetur facta de præiudicialibus requiritur Scientia præcisa in approbante, cum omnibus qualitatibus, ibi n. 55. & 60. & concl. 17. sub n. 49.

Ea actum nullum non consolidat, quando nullitas à potestate approbantis non dependet, ibi num. 56.

Contractus approbatio ex perceptione commodi inducitur, ibi n. 57.

Fallit, quando quis illum prius expressè impugnauerat, ut ibidem.

Contrarium huic fallentia, ibi n. 58. ubi ratio assignatur.

Vnius actus approbatio ad alium separatim non extenditur, sed solum restringitur ad id, quod ex illo actu necessario infertur, ibi n. 59.

Item ea Sententiæ facta, quoad vnum effectum, non nocet, quoad alium, ibi n. 61.

Relatiua ad aliud secundum relatum est intelligenda, ibi n. 62.

Fallit quando in referente adessent verba, quæ relatu à referente facerent differre, ibi n. 63.

Sententiæ approbatio, quando est expressa, tunc exceptio approbationis illius opponi non potest, secus quando est tacita, concl. 129 num. 303.

Illa litis non ualeat, nisi fiat cū suis qualitatibus, nempe cum Sententijs latis in causa, ibi n. 64.

Non inducitur ex taciturnitate, & cohabitatione, absq; Scientia, & iuris sibi quæriti certificatione, sed aliquis actus positius post Scientiam requiritur, etiam si effemus in actu in maiori ætate facto, concl. 86. sub n. 185. & concl. 131. n. 65.

Sed quando sit alicuius testis, tunc intelligitur de persona, non autem de illius dicto, ibi n. 68. & n. 69. ratio assignatur.

Extende, ut ibi n. 70.

Fallit, ut ibi sub n. 69. & 71.

Et ea cadere non potest, ubi non adest depositio Scientia, ibi n. 69.

Tacita alicuius contractus a minore, vel muliere facta, mediâte solutione non sufficit, pro illius validitate, si in eo solemnitates defecerunt, concl. 86. n. 111.

Index Conclusionum,

Non oritur ex productione facta per compulsum concl. 131. n. 75.
 Approbans aliquem, vitalem in iudicio non potest eum postea uti talem reprobare, concl. 131. n. 46.
 Extende id tantum esse verum, ut si approbare, siue approbationi contravenire velit, contrarium probare teneatur, ibi n. 47.
 Approbare quis non potest actum semel impugnatum, & eo se iuvare, ibi n. 36.
 Fallit id tamen pluribus modis, ut ibi num. 37. cum seqq.
 Approbare cōstructum quis non potest pro parte, & pro parte illum reprobare, concl. 2. nu. 61. & concl. 89. n. 17. & concl. 131. nu. 58.
A Q V A est necessarium elementum, sine quo Homo vivere non potest, concl. 132. n. 1.
 Et aqua dicitur à qua iuvamur, & res nostræ, & præsertim Campi rurales, ac animalia quæq. rectè Gubernantur, ibi nu. 2.
 Continua, & quotidiana dicitur ea quæ assidue labitur, ibi n. 6.
 Diurna dicitur, quæ diu tantum, nocturna verò quæ noctu tantum ducitur, ibi n. 3.
 Astiva dicitur qua sola æstate uti expedit, ibi num. 4.
 Quotidiana continua dicitur, & est, quæ assidue labitur, & duci potest, tam astivo, quam hyemali tempore, etiam si quotidie non ducatur, ibi nu. 5.
Aquarum caput dicitur illud, vnde aquæ nascuntur, ibi nu. 6.
 Ea quæ ex Castello ducitur, ab eo tamquam à capite pendere dicitur, ut ibidem.
 Pluvialis autem est illa, quæ de Cælo descendit, atque imbre exercit, ibi n. 7.
 Pluvialis quando est ingens, & magna inter calis fortuitos ponitur, ibidem.
 Et naturalem cursum egrediens dicitur inundatio, concl. 132. num. 8. & vide in Verbo Inundatio.
 Ex aquarum vsu sepè liter, & controuersæ, ac bella inter homines, & Vniuersitates oriri solent, ibi n. 11.
Aqua publicæ vsus licet sit communis; tamen, non potest priuatus Aquam à Fontibus, quæ viui Republicæ sunt, pro eius seruitio haurire, nisi ex speciali derogatione Principis, & eorum, per quorum prædia sit transitus aquæ, ibi num. 12.
 Ea autem publici Fontis, quæ necessitati Civium non sufficit, non potest ex ordinaria Regis potestate pro extruendis priuatorum Molendinis concedi, ibi n. 13.
 Illa ex fluminibus publicis pro vsu Molendinorum accipi non potest, sine licentia Principis, aut alterius Domini loci, ibi n. 14.
 Extède, quòd neq. deduci potest à flumine publico, sine licentia Principis, vel Baronis, etià quòd nemini noceat, ibi n. 15.
 Non potest deduci à flumine nauigabili, quòd nauigatio impediretur, vel alio modo eorum damnum alteri inferretur, ibi n. 16.

Secus à flumine Publico non nauigabili, quia ea ab omnibus deduci potest, modo cursus Aquæ non impediatur, ibi n. 17.
 Declara tamen, ut ibi n. 18.
 Sed ad Mare reuersa amplius aqua fluminis nō dicitur, ibi n. 19.
 Deduci non potest à flumine, ad aliud flumen, nauigabile decurrente, ibi n. 20.
 Eam ab alio diuertere non licet, in præiudicium eorum, qui ius aliquod habent, concl. 132. num. 21.
 Fallit quando necessitas in contrarium vrget, ibi nu. 22.
 Quæ semel situlam meam intrant à me in quicumque locum derivari potest, ibi nu. 23.
 Illius concessio à Principe facta semper intelligitur, sine iniuria, vel præiudicio alterius, ibi n. 24. & in nu. 25. exemplificatur.
 Sed talis concessio à Principe facta reuocari potest, si aqua vsui Civium deficeret, ibi sub num. 25.
 Illius seruitus an, & quanto tempore præscribatur, & quando interdictum, vel actio concessoria, aut Officium Iudicis detur aduersus ea uti prohibentem, vide ibi num. 26. & 27. cum seqq.
 Scaturiens in fundo Superiori, si per mille annos fluxerit in fundum vicini inferioris, an, Dominus fundi Superioris possit huiusmodi cursum aquæ impedire, vide concl. 132. num. 29. cum seqq.
 Sed quando egreditur de fundo vnus definit esse de illius Dominio, & in illud recipientis transit, ibi n. 32. & 43.
 Extende id procedere etiam, si aqua iure seruitutis reciperetur, ibi n. 33.
 Contrarium, num. 34.
 Aquam à suo solito cursu, respectu ætatis præteriti nemini diuertere licet, ibi nu. 35.
 Fallit quando maxima utilitas ducentis aquam & modica incommoditas alterius resularet, concl. 132. n. 36.
 Quando fuit ad agrum alienum non licet aggeres facere, per quos aquæ cursum impediatur, vel ad hoc, ut aqua in præiudicium te. tij aliunde fluat, ibi n. 38.
 Fallit quando vetustissima, & antiquissima consuetudo in contrarium extaret, conclus. 132. num. 39.
 Eam per agrum alienum ad suum Molendinum quæ ducere potest, si ita consuetudo extet, ibi num. 40.
 Et quomodo id sit sciendum, vide ibidem remissive.
 Plura vide in Verbo Molendinum.
Aqua viua dicitur pars fundi, in quo oritur, conclus. 132. nu. 6.
 Illius cursus non est impediendus pro faciendis aggeribus, ad defensionem agrorum priuorum, concl. 79. serè per totam.
 Plura vide in Verbo Alueus, & in concl. 98.
 In Aqueductu tria potissimum sunt attendenda; nempe consuetudo, natura fluminis, &

Et Materialium.

& varias loci. conclus. 132. num. 44.
 Quando ex publico deducitur seruitutem in-
 quit; secus quando ex se desinit, concl. 132.
 num. 45.
 Aqueductus ad Fontem publicum expensis pu-
 blicis fieri, & manuteneri debet, ita vt nulla
 damnum Domino fundi resiliat, conclus. 62.
 n. 109. & concl. 132. n. 46.
 Ius Aqueductus, dicitur seruitus realis, concl.
 132. n. 47.
 Aqueductus purgatio expensis communibus fieri
 debet, & propterea illius possessio fit quoque
 communis, ibi n. 48.
 Illius seruitus, vt acquiratur titulus requiritur,
 quando tamen contra proprietarium agere-
 tur; secus si inter duos tertios, conclus. 132.
 num. 49.
 Aquæ hauriendæ quasi possessio acquiratur faci-
 endo Riuum, vel Fossam, ibi n. 50.
 Aquæ ductu aliquem semel vsum fuisse sufficit, ad
 illius quasi possessionem acquirendam; licet
 fecus in seruilitate itineris, ibidem.
 Eius diuisio alternis temporibus, vel mensuris
 arbitrio boni viri fieri debet; non autem per
 partium, quoties illa diuidi possit, concl. 132.
 num. 52.
 Et talis diuisio an fit facienda pro mensura
 qualitatis fundi, vel pro necessitate partis
 fundi, id arbitrio Iudicis residet, concl. 132.
 sub n. 52.
 Et dicitur aqua causa augmenti reddituum, &
 non agri, quando sine ipsis aquis illi fructus ha-
 beri non possunt, ibi n. 53.
 Eam alijs concedere scientibus agris nostris,
 nedum est iniustum, sed crudelitate proximum
 ibi num. 54.
 Aquas deturpantes extraordinariè sunt punien-
 di, illas verò venenantes, ita vt mors sequa-
 tur, poena capitali sunt plectendi, conclus. 132.
 num. 55.
ARBITER duplex dicitur; Alter iuris, id est,
 quem ius elegit, & sibi certam causam exami-
 nandi exprimit, & committit; alter verò ar-
 biter dicitur, qui de communi partium con-
 sensu eligitur, concl. 133. n. 1. & 2.
 Ille iuris, in quibus causis datur, vide conclus.
 133. n. 3. vbi ad numerum 14.
 Et talis in omnibus Iudici æquiparatur, & Iu-
 dices appellatone venit, & habet potestatem
 decidendi de iure tantum, ac ab eius Senten-
 tia datur appellatio, concl. 133. n. 1. & 13.
 Arbitrator autem dicitur amicalibus compro-
 missor, qui nulla iuris solemnitate seruata dif-
 ferentias, ex bono, & æquo diffinit, ac tollit,
 concl. 128. n. 885. & concl. 133. n. 14.
 Arbitramentum dicitur potius transactio quæ-
 dam, vel contractus, quam Iudicium, concl.
 133. sub n. 14.
 Arbitrator ab arbitro valdè differt; vnde exco-
 municatus arbitrator esse potest, sed non ar-
 biter, ibi n. 16.
 Ille etiam de facto procedere potest, & præs-
 tatur, quando ei fuisset tradita potestas pro-

cedendi alitè, & falsè, prout sibi placuerit, ibi
 num. 16.
 Extendit id eò magis procedere, quando cum
 iuramento reductioni ad arbitrium boni viri
 renunciatum fuit, concl. 133. n. 17.
 Contrarium, n. 18. & 23. cum seqq.
 Concorda, vt ibi n. 19.
 Arbitrium boni viri semper in dubio locum ha-
 bere debet, ibi n. 21.
 Et illius arbitrio semper decidi debet id, quod
 formaliter fieri non potest, conclus. 133. sub
 num. 21.
 In arbitrarijs Iudex dolum committere potest,
 ibi sub n. 22.
 Illius Sententia non transit in rem iudicatam,
 nec producit effectum, vel actionem in factum
 ex vi rei iudicatæ, nisi post triginta annos, ibi
 num. 34.
 Contrarium, ibi n. 35.
 Et super beneficio electus, tunc vni fructus, alte-
 ri beneficium dare potest, concl. 133. n. 39.
 Licet possit inungere vnam rem dari pro alia,
 manum tamen ad aliena incogitata extende-
 re non potest, ibi n. 40.
 Datus cum clausula (decidendi de facto) pro-
 bationes persuasivas admittit, secus si cum
 clausula (sola facti veritate inspecta) conclus.
 133. n. 41.
 Illa probatio sufficit in eo, quæ coram Iudice
 non esset sufficiens, ibi n. 42.
 Illi multa permittuntur pro eximendis parti-
 bus à litibus, quæ alijs non sunt concessa, ibi
 n. 43.
 Et, vt ille ab arbitro dignoscatur, non significatio
 vocabuli, sed in eis modus procedendi veni-
 nit attendendus, concl. 128. n. 899. & conclus.
 133. n. 60. cum seqq.
 Et licet de necessitate, iuxta formam Iuris
 procedat; tamen si vult, id facere potest, nec
 ob id contram naturam Arbitratoris faceret,
 ibi n. 63.
 Ille, vel arbiter quamuis eligere possit, qua au-
 thoritate vti velit, tamen si vnam viam eligat
 amplius ad aliam redire non potest, concl. 133.
 n. 64.
 Sed quis arbiter in dubio est potius censendus,
 quam arbitrator, concl. 128. n. 900. & concl.
 133. n. 65.
 Contrarium in concl. 128. n. 901 & concl. 133.
 n. 66.
 Extendit hanc secundam opinionem, vt in concl.
 133. n. 97. & si qq.
 Arbitrator, quando non potest esse arbiter, licet
 in procedendo forma, & ordo iuris seruetur;
 tamen vt arbitrator procedere censeatur, alijs
 laudem vti ab arbitro latum non suslinceretur,
 ibi n. 69. & 70.
 Eorum auctoritas tota à forma compromissi
 pendet, ibi sub n. 60.
 Eorum assertioni non est standum, etiam quod
 ipsis facultas procedendi, sine scriptis data,
 fuisset, concl. 128. sub num. 888 & concl. 133.
 num. 78.

Con-

Index Conclusionum,

Contrarium, concl. 133. nu. 79.
Concorda, vt prima opinio procedat in re magis pōderis, & pēiudicii; secunda verō in ea parui momenti, concl. 133. n. 80. & 81. & vide concl. 155. n. 71. cum seqq.
Arbitris non creditur ad eorum iurisdictionem fundandam, concl. 133. nu. 71. & concl. 155. num. 72.
Extende, vt ibidem.
Arbitri iurdictio per compromissi exhibitionem iustificari debet, concl. 133. num. 73. & concl. 155. n. 74.
Illi non creditur super concernētibz iustitiam, vel iniustitiam laudi, concl. 133. n. 74. & conclus. 155. n. 73.
Contrarium, num. 75.
Neq; illi creditur in his, quæ nō nisi per scripturam probari possunt, veluti in solidatione cōputorum, & cōfectione bilanciū, quæ fieri sine scriptura sit impossibile, ibi nu. 82. & concl. 155. nu. 75.
Fallit in rebus parui pēiudici, concl. 133. nu. 83. & concl. 155. n. 77.
Arbitr super omnibz in laudo contentis pronūciare debet, & nihil reseruare, ac diuidere; aliās laudum esset nullum, concl. 133. nu. 84. & nu. 85. ratio assignatur.
Formam compromissi egrediēdo nulliter procedere dicitur, ibi n. 88.
Extende idem procedere, quando elapso tempore compromissi pronūciaret, nisi tamen illud fuisset prorrogatum, conclus. 133. nu. 89. & 90.
Illi non creditur, si dicat, quōd pars notitiam prorrogationis iurisdictionis habuerit, concl. 133. n. 91.
Compromissum acceptare non cogitur, sed eo acceptato illi amplius renūciare nequit, ibi num. 92.
Fallit, vt num. 95.
Et expirat arbitrium morte arbitrari debentis, ibidem.
Si iniūtus compromissum acceptare cogatur, tunc appellare potest, ibi sub n. 93.
Sed acceptato cōpromisso, etiam iniūtus pronūciare cogi potest, capitis pignōribz, indiētā multa, vel in illius corpus insecta manu, ibi n. 94. & concl. 155. nu. 76.
Superueniente legitimo impedimento compromisso renūciare potest, ibi n. 95.
Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 96. & concl. 155. n. 76.
Arbitri de consensu ambarum partium electi cōpromisso renūciare non possunt; nisi pēiū pari consensu, conclus. 133. num. 97. vbi ratio assignatur.
Laudare non possunt societate nondum finita, vel quando omnia computa non fuerunt solidata; aliās nulliter pronūciare dicerentur, ibi nu. 98. vbi ratio assignatur.
Suas Sententias exequi non possunt, licet ex eis actio producatur, ibi n. 99.
Fallit, vt ibi n. 101. & ibi ratio assignatur,

Arbitr per adiudicationem a se factam Dominiū transferre non potest, ibi nu. 104.
Si illi fuerit datus Consultor, tūc absq; eo decidere non pterit; immō cum requirere tenetur, sed non sequi, ibi n. 105.
Extende, vt ibi n. 106. & ibi ratio assignatur.
Et quomodo secundum votum Cōsultoris iudicare debeat, vide concl. 133. num. 107. remissive.
Qui de sua iurisdictione non est certus, sed illius fundamentum ignorat, pronūciare non potest, ibi n. 108.
Et vt Index dicatur, prius ab eo compromissū acceptari debet, ibi n. 109.
Extende, vt ibi n. 110 cum seqq.
Habens facultatem iudicandi sola facti veritate inspecta, testibz tamen non iuratis fidem adhibere non potest, ibi n. 115.
Extende, vt ibi n. 116. cum seqq.
Plura vide in Verbo laudum, & in Verbo Compromissum.
Illius iuramentum, quando nō sit necessarium, vide concl. 69. n. 75.
Arbitri si pronūciunt tertio electo, & eo nō vocato, nulliter procedere dicuntur, concl. 133. num. 122.
Et quando ille tertius eligatur, & ille quoq; arbitr dicatur, vide in Verbo Tertius, & conclus. 133. n. 23. cum seqq.
Quando in summa discordant, si idem erit illis, qui in minori concordant, cum maiori minor quantitas insit, ibi n. 127.
Fallit quando de probando certo valore ageretur, & quando absurdum sequeretur, quia tunc Sententia non valet, ibi n. 127. vbi exemplificatur.
Extende eō magis procedere, si Sententia plus tempore, & minus quantitate contineret, ibi num. 128. vbi pariter exemplificatur.
Quando essent tres, & omnes discordarent, diuersas Sententias ferendo, tunc sit coaceruatio Summarum, & diuisio intras partes, & tertia ex illis vera estimatio diceretur, concl. 133. num. 129.
Sed quādo essent electi, ex vi Statuti in casu arbitrandæ dotis, tūc limitatā facultatē habere dicuntur, vt scilicet minus legitima arbitrari non possint, sed bene eam excedere, si illa pro dote non sufficeret ibi n. 130.
Eorum electio ad partes, non autem ad Iudicē spectat, tam de iure, quā de consuetudine, veluti etiam illa peritiorum, & tertij in casu discordiæ, ibi n. 131.
Fallit, quando partes in electione dissentirent, vel moram contraherent, quia tunc Iudex eligere posset, cum illius factum pro facto partis debeat, vt ibidem.
Contrarium, quōd scilicet sit in potestate partis eligere tertium, quando arbitri sunt discordes, vide concl. 133. n. 132. vbi ratio dissentientis assignatur.
Arbitratores autem ad instar proxenetaarum sunt redacti, ibi sub nu. 132.

Et Materialium.

Arbitri de Iure non possunt suam Sententiam corrigere, & emendare, licet id eis de consensu partium concedi possit, concl. t. 33. num. t. 33.

In Iudicando in aliquo loco honesto sedere debent, ibi nu. 137.

Suam Sententiam absque citatione ferre possunt; dummodo tamen illius causæ cognitio maturè præcesserit, ibi nu. 138.

In sententiando salarium sibi debitum recipere possunt, ibi nu. 139.

Fallit tamen, ut ibidem.

Arbitri, vel Arbitratoris Sententia, quando sit appellabilis; vide latè in Verbo Appellatio, & concl. 128. nu. 875. cum pluribus seqq.

Ab Arbitri Sententia, qui sit loco Iudicis Civitatis, appellatio non datur, licet ab ea Principis detur, concl. t. 8. nu. 277.

Illi, seu Arbitratores quomodo in æstimationibus se ingerere debeant ad hoc, ut legitime fiant; vide in concl. 69. nu. 56. cum seqq.

Arbitrator habens facultatem iudicandi secundum veritatem, & æquitatem, per viam administrandi iudicare potest, concl. 55. n. 16.

Potest esse Monachus Arbitrator, sed non Arbitrator, concl. t. 33. nu. 242.

Item potest esse Mulier Arbitratrix, sed non Arbitra, & in dubio est præsumendum eam, ut arbitratricem fuisse Laudum, etiam si forma iuris servata processerit, ibi n. 143.

Declara tamen, ut ibi nu. 244. & seq. & vide in Verbo Mulier.

Arbitrator, vel Arbitrator quando quis possit esse, superiuribus Ecclesiæ, & causis Spirituibus, vide, & distingue, ut in concl. 133. nu. 146. cum seqq.

Arbitrium boni viri, vel liberum, & absolutum, que verba inducant. Vide in Verbo Clausula, & in Verbo Verba, & concl. t. 33. n. 250. cum seqq.

Arbitratoris Iudicium non debet arbitrio boni viri regulari, concl. t. 28. sub n. 885.

Arbitrorum, siue testium dicta quomodo possint verificari in minori summa, vide concl. 69. nu. 64. & concl. t. 33. nu. 217.

Arbitri, siue periti quando possint iurari suspecti, vide concl. 133. sub nu. 2.

ARBITRARIUM est Iudici, quando una causa sit iusta, vel iniusta, alteri committendi causam aliquam, concl. 134. n. 2. ubi exemplificatur.

An Sententia sit antiqua, vel non, concl. t. 33. nu. 3.

Admittere testes consanguineos, vel non in causa simili, ibi nu. 5.

Quando causa sit gravis, vel levis, concl. t. 34. nu. 6.

Quando testis familiaris sit admittendus, vel repellendus, ibi nu. 7.

Quando testes sint habiles, & omni exceptione maiores, ibi nu. 8.

Ad quod tempus referri debeat depositio testis deponentis cum dictione (In Circa) concl. t. 34. nu. 15.

An res dicatur facta incontinenti, vel ex interuallo ad effectum inducendi correspondentiam, ibi n. 19.

Considerare habilitatem memorie, concl. t. 34. num. 20.

Indicare quæ sit celeris satisfactio, concl. t. 34. num. 22.

Oblationem partis recipere, vel admittere, ibi num. 22.

Admittere, vel non probationem valoris alienius rei, ibi n. 23.

An quis furiosus, vel mentecaptus dilucida intervalla habuerit, vel non, ad effectum validitatis actus per eum rite, & rectè facti, ibi num. 24.

An vitium corporis sit tale, ob quod deformitas ac irregularitas inducatur, conclus. 175. num. 23.

Decernere quanta utilitas Ecclesiæ esse debeat, ut aliquid in Emphyteusim concedi possit, conclus. t. 34. n. 25.

Sed arbitrium quando sit Iudici deferre iuramentum patienti damna, & interesse, etiam stante pacto super illis vallato, vide in concl. t. 34. n. 26. & prius concl. t. 40. n. 14.

Quando quis dicatur assidue in loco habitare, ibi nu. 27.

Iudicare, an quis sit mortuus, ex prima, vel ex secunda causa, concl. t. 33. n. 28.

An sit facienda specificatio diei in libello in causa Criminali, vel non ibi n. 29.

Quantum falsitatis præsumptiones operentur, ibi nu. 30.

Arbitraria est Iudici materia liquidationis fructuum per testes facienda, ibi n. 31.

Item ea taxationis apparatus, conclus. t. 34. num. 32.

Item separationis thori, & iusti metus, concl. t. 34. n. 33.

Arbitrium est Iudici, quando infirmitas Abbatissæ sit iusta causa, ut renunciare cogatur, conclus. t. 1. n. 118.

Arbitrium est Rotæ depositionem testis famuli diminuire, maxime si sit pauper, & vilius ut ibi n. 6. & ibi ratio assignatur.

Arbitrium est Rotæ cognoscere, an quis sit pauper, vel non, ibi nu. 17.

Intellige tamen, ut ibi n. 18.

In arbitrariis appellatio datur, confitro de gravamine; aliis secus, concl. 128. n. 333.

Item in illis Iudex redargui non potest de eo, quod facit, quia semper ex iusta, & rationabili causa ille motus præsumitur, concl. t. 33. sub n. 59. & concl. t. 34. n. 34.

ARBITRIUM in iudicando Regulari debet, prout de iure, quia illud esse debet iuri, ac legibus consonum, conclus. t. 35. num. 2. & 12. & 106.

Extende id eò magis procedere, si clausula Arbitrio Rotæ sit apposta in prima commissione, & præsertim, quando commissio à Signatura Iustitiæ emanavit, conclus. t. 35. num. 3.

Index Conclusionum,

Sed licet sit regulandum, prout de iure: tamen semper aliquod de illius rigore remittere, solet, concl. 135. num. 4. & concl. 65. num. 3. & 107.

Iuris rigorem relaxat, quando conceditur circa ea, quæ à iure determinata reperiuntur, ibi num. 10.

Arbitrio alicuius, quando aliquid committitur, semper intelligendum venit de eo, quod sit ratione regulatum; non autem de irrationabili, & dissoluto, concl. 135. num. 14. ubi ratio assignatur.

Illud semper censetur concessum ad superfedendam; non autem ad retardandam executionem, ibi sub nu. 19. 58. & 206.

Concessum in vna instantia non dissolvitur, sed durat etiam in alia, ibi nu. 23.

Intrat pro sananda nullitate examinis testium, quando tamen hincinde essent data interrogatoria, concl. 135. nu. 30. & 120. & ibi ratio assignatur, & concl. 148. n. 294.

Extende plurius modis, vt ibi n. 31. cum seqq. & vide in Verbo Examinis nullitas.

Contrarium, tamen, quando nullitas ex defectu citationis resultaret, conclus. 135. num. 39. cum seqq.

Contrarium tamen, huic opinioni habetur in nu. 40. & 41.

Non intrat pro sanandis nullitatibus, quando spoliū esset cum illis admixtum, ibi nu. 42. & 146.

Declara tamen, vt ibi n. 147.

Non intrat pro sananda Sententia nulla ex defectu iuramenti testium, cum tota vis examinis in iuramento consistat, ibi n. 45.

Secus esset si ageretur de remittenda tantummodo iuramenti extensione, quia tunc illud intraret, ibi n. 44.

Intrat pro sananda nullitate proveniente ex defectu iurisdictionis; dummodo tamen defectus non esset totalis iurisdictionis, sed solū in aliqua parte, concl. 135. nu. 45. & 195. & concl. 148. n. 297.

Intrat ad cumulandum possessorium, eum petitorio, quādo hincinde difficultates insunt, ita vt aliud turbidum, & confusum reddatur, ibi nu. 47. & 122. cum seqq.

Extende, vt ibi n. 48.

Fallit vt ibi nu. 49. cum seqq.

Intrat ad effectum superfedendi in executione litterarum Apostolicarum, quando adesset legitimus contradicior, veluti si quis rem iudicatam ad sui favorem haberet, sed litere, non essent iustificatæ, conclus. 135. num. 53. & 151.

Contrarium tamen, quando essent iustificatæ, ibi nu. 148. & 183.

Intrat ad effectum retardandi executionem Brevis, si adesset probabilis dubitatio subreptionis, vel alterius similis dolosæ qualitatis ibi nu. 56.

Extende, vt ibi n. 57.

Contrarium, quando Breue esset iustificatum,

ibi n. 130. cum seqq. & n. 150: & vide in Verbo Breue.

Intrat ad effectum, vt spoliator audiri possit, etiā spolio non purgato; dummodo tamen non sit spoliator dolosus, reservatis expensis, ac fructibus in fine litis, ibi n. 54.

Intrat ad effectum retardandi solutionem pensionis, quando possessio exigendi non probatur, ibi n. 58.

Extende, & declara, vt ibidem, dicto num. 58. cum seqq. & vide in Verbo Solutio pensionis, & vide nu. 155. cum seqq. & in Verbo Pensio.

Intrat ad retardandam solutionem pensionis, quando ea fuit reservata sub conditione, quæ non sit iustificata, ibi n. 72.

Declara, vt n. 159.

Contrarium, tamen, quando omnes clausule sunt iustificatæ, ibi n. 187. cum seqq.

Extende ideam procedere contra eum, qui testificationis pensionis consensit, quia consensus est conditionalis, & conditio nihil ponit in esse, ibi nu. 73.

Contrarium, n. 157.

Intrat pro retardatione solutionis pensionis, quando ea fuisset reservata ad tempus, quod nodum euenisset; quamvis quāspo sessio exigendi adesset, ibi n. 74.

Intrat pro retardanda solutione pensionis, quando agitur contra alium, quāvis successorem illius, qui pensioni consensit, concl. 135. num. 75.

Intrat pro retardanda dicta solutione, quando de extinctione pensionis constaret, concl. 135. num. 77.

Sed vide latius à n. 161. vsq; ad 187.

Intrat pro relaxanda declaratoria, quando quis, ob aliquod impedimentum, quod ipsemet præsterit, intimari nō posset, concl. 135. num. 78.

Extende, vt ibi n. 80. cum seqq.

Intrat ad sanandam nullitatem ex defectu citationis, quando defectus non esset totalis ibi n. 87.

Extende, vt ibi nu. 88 & vide nu. 115. cum seqq. & nu. 196. cum seqq.

Intrat pro absolutione à censuris, quando hædem nullitèr, & iniussè Decretæ, & relaxatæ fuerunt, ibi n. 89.

Intrat ad effectum procedendi ad vltiorem executionem, quando constaret de bono iure, licet possessio capta in vim executorialium, fuerit nullitèr capta, ibi n. 91.

Intrat, vt non retardetur processus ad vltiora, quādo attentata integrè non fuerunt purgata, ibi n. 95.

Extende, vt ibi nu. 96. 97. & 152.

Item intrat, vt non retardetur processus ad vltiora, quando spoliū non est integrè purgatum, ibi n. 98.

Intrat ad effectum reservandi restitutionem fructuum in fine litis, stante paupertate, ibi n. 99. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Intrat, quando res iudicata non provenit ex tribus sententiis, licet etiam adessent duae, quae ex Statuto loci (ut est in Vrbe) rem iudicam facerent, ibi sub nu. 103. & n. 104. ratio assignatur.

Intrat ad effectum retardandi processum ad vltiora, pendente termino remissionis, quando probatum fuit per scripturas, & alias concludentes probationes, articulos remissionales iam concessos fuisse irrelevantes, ibi nu. 105.

Intrat, quando in petitorio ex iuribus productis, & ex alijs probationibus de bono iure constaret, ibi n. 110.

Intrat pro reiectione attentatorum, quando illa sunt turbida, ibi n. 111. & 112.

Extende idem procedere, quando illa a negotio principali pendent, aut constat de malo iure petentis eorum revocationem, ibi n. 112. & 113. & 143.

Intrat dum agitur de excludenda superfluitate gratis Primis, ad hoc, ut ea suum consequantur effectum, ibi nu. 149.

NON intrat, ut procedatur, sine retardatione solutionis pensu, ibi nu. 114.

Intellige tamen, & ibidem.

Sed quando intret ad effectum cumulandi possessorium, cum petitorio, Vide concl. 135. nu. 15. cum seqq. & 122. cum seqq.

Regulariter non intrat, quando adsunt attentata, ibi n. 138. cum seqq.

Fallit ut ibi nu. 142. cum seqq. & vide latius in Verbo Attentata.

Non intrat ad sanandam nullitatem, ex defectu iniustitiae provenientem, cum Paymenta numquam sanet defectum, ex eo capite rei iustitiam ibi nu. 190.

Non intrat ad sanandam nullitatem ex defectu mandati, concl. 135. n. 191. cum seqq. ubi ratio assignatur.

Non intrat ad effectum sanandi nullitatem ex defectu actionis provenientem, quia nemo, sine actione agere, neque excipere potest, ibi nu. 204.

Extende, ibi n. 205. & in Verbo Agens.

Non intrat ad retractanda in executione iam factam, vel ad repetendum id quod fuit indebitum solum, sed bene ad suspendendam executionem sciendam, concl. 135. n. 53.

Extende, ut ibi dicta concl. 135. nu. 206.

Subtendit, ut ibi num. 207. & vide in Verbo Executio.

Non intrat pro satisfactione, & iudicii asscuratione, quando post litem contestatam petitur, ibi nu. 212. & 175. cum seqq.

Contrarium, ibi n. 213.

Concordat, ut prima opinio procedat de consuetudine, secundum verbum de iuris rigoribus, ibi num. 214.

Non intrat ad favorem illius Clerici qui recursum ad iudicem secularem habuit, concl. 135. n. 220.

Illud habens in causa conventionis habebit

etiam illud in causa reconventionis, conclus. 128. nu. 913.

Iudicis arbitrio est conferendum id, quod est dubium, concl. 133. n. 55.

Illi tamen non tantum committitur in rebus alienis, quantum Domino in rebus proprijs, ibi nu. 57.

Arbitria hodie ad instar iudiciorum sunt redacta, concl. 128. sub n. 882. & concl. 133. n. 2. ubi ratio assignatur.

Illud boni viri, vel liberum, & absolutum, quae verba inducant, vide concl. 133. num. 50. cum seqq.

Plura vide in Verbo Clausula.

In arbitrium vnus ex contrahentibus quando possit poni augmentum praetij, vide concl. 161. n. 76.

Illud Morte finitur, concl. 133. n. 95.

ARBORES vi ventorum eiectione Regulariter ad Dominum fundi, non autem ad usufructuarium spectant, concl. 136. n. 1.

Fallit, ut nu. 13. cum seqq.

Et eiectione si usufructus perceptionem, vel iter incommodiorem reddant, & Dominus eas non tollat, tunc ad id actio usufructuaria contra Dominum datur, concl. 136. sub n. 1.

Vi ventorum eulsi non commoditati Emphiteutae, sed proprietarii cedunt, conclus. 136. num. 2.

Si illas incidat Emphiteuta in re Emphiteutica a iure suo cadit, ibi n. 3.

Declarat ut nu. 7. & 17 cum seqq.

Item si incidat Clericus in re sui beneficii in magna quantitate, & in notabili deterioratione, tunc beneficio privandus erit, concl. 136. num. 4.

Declarat, ut num. 7.

Fructiferas Vassallus incidere non potest, conclus. 136. n. 5.

Et fructiferas scindentes agrorum depopulatores dicuntur, ibi nu. 6.

Earum incisio, ut Emphiteuta, vel similes a iure suo cadant, nedum debet esse magnae deteriorationis, sed etiam cum dolo malo, aut culpa lata, vel levi, & eam ad perpetuum fundi detrimentum fieri, alijs illi solum ad interesse tenerentur, ibi n. 7.

Si in fundo dotali vi tempestatum fuerint eulsi, illarum praetium mulieri, & non viro venit restituendum, ibi n. 8. & 28.

Fallit ut num. 25. cum seqq. & vide in Verbo Maritus.

Si fuerint olescentes emptori, antequam vendere fundus, & interim ventorum violentia fuerint eulsi, & postea venditio fiat, non cedunt utilitati Emptoris, quia deicque adsumunt esse fundi, ibi nu. 9.

Ille fundi dotalis, qui in fructu non sit, si per Maritum voluntate mulieris vendatur, tunc nummi ex eorum venditione recepti sunt uxoris, ibi n. 10.

Plantatae super via publica, non ad publicum spectant, sed sunt illius, qui praedium vicinum

Index Conclusionum,

- num habet, conclus. 136. nm. 11.
- Item in Ripsis plantatz sunt habentium prædia vicina, ibi n. 12.
- Vi ventorum eiecit ad usufructuarium spectat, si ipse eas plantauerit, ibi nu. 13.
- Vetustate collapsæ ad usufructuarium spectant; secus si ex accidente ceciderint, conclus. 136. nm. 14. & ibi diversitatis ratio assignatur.
- Aliquo casu fortuito deiecit, si per Dominum non amoveantur; tunc vti derelictæ usufructuarij sunt, ibi nu. 15.
- Item deiecit usufructuarij sunt, quando ligna pro comburendo pro vfu proprio non haberet, ibi n. 16.
- Sed eas, quando vendere possit usufructuarius, vel vñarius, vide, ibi sub n. 16.
- Si in re Emphiteutica fuerint per ipsum Emphiteutam plantatz, & aliquo casu euellantur, tunc ad ipsum plantatam spectabunt, ibi num. 17.
- Illas plantans in solo alieno donare non censetur, sed ad sui vtilitatem id facere videtur, ibi num. 18.
- Item per Emphiteutam plantatz incidi possunt, absq; caducitatis incurfu, ibi sub n. 19.
- Contrarium, ibi nu. 21.
- Illæ grandes, & vetustæ, aut aliquo modo corruptæ per Emphiteutam incidi possunt; si tamen loco incisarum alias subroget, conclus. 136. nu. 22.
- Iuniores, ita suaves fructus non afferunt, vt faciunt aliæ paulo vetustiores, conclus. 136. sub num. 22.
- Si incidantur per Emphiteutam, & ex illa incisione fundus sit factus fructuosior, tunc ille à iure suo non cadit, ibi n. 24.
- Fundi dotalis vi ventorum eiecit ad Maritum spectant in casu indigentiz; aliis secus, conclus. 136. n. 25.
- Extende, vt ibidem.
- Fundi dotalis vetustate corruptæ possunt per maritum incidi, si tamen alias subroget, & tunc excisas faciet suas, ibi n. 26. 28.
- Fundi dotalis quando sine facto mariti ceciderunt, ipse ad interesse non tenetur, conclus. 136. nu. 27.
- Ceduz computantur in fructibus fundi, ad fauorem mariti, secus est in fructibus, conclus. 136. nu. 29.
- Ceduz syluz eam præciosiorem reddunt, ibi nu. 30.
- Arbores habuisse constans, sed siccas, tunc arbores dare tenetur, illa siccitatis qualitate reiecta, ibi n. 31.
- Ex earum incisione Turbatio, non autem spoliatio oritur, ibi n. 32.
- Earum possessione priuatus, tamquam spoliatus est restituendus; si tamen arbores solo cohererent, secus si sint euulsæ, ibi nu. 33.
- Arborum Umbra est valde agris, & corporibus humanis nocua, & præsertim illa Cipressi, Pinis, Nucis, & similibus, conclus. 132. nu. 56. & conclus. 136. nu. 34.
- Illæ de sui natura damnosæ non præscribuntur, quamuis à vicino longissimo tempore fuerint tolleratz, quia vti quotidie grauantes, quotidie quoq; causam conquerendi præbent, ibi sub nu. 34.
- Arboris Appellatione regulariter non veniunt fructus, ibi nu. 36.
- Contrarium, vt ibi nu. 37.
- Earum plantatio impediri potest, ne aer, ventus, & Sol vicino occupentur, conclus. 136. nu. 35.
- Et valatores earum, quæ pœna puniuntur, Vide ibi nu. 33.
- ARCHIBVSETVM deferens pro occidendis bannitis, an sit puniendus, Vide conclus. 143. nu. 79. cum seqq.
- Illud iniuriz, & ad nocendam ineptum deferens, quando sit puniendus, Vide, conclus. 143. n. 86. cum seqq.
- ARCHIDIACONVS dicitur quasi Diaconorum Princeps, sive inter Diaconos primus, conclus. 137. nu. 1.
- Illius munus, & officium antiquitus erat curare diligenter, vt ceteri Diaconi ritè suum munus, & officium gererent, sed illius auctoritas inde creuit, data sibi potestate, nedum animaduocandi in Clericos inferiores, vetù etiam in Præbyteros, ibi sub nu. 1.
- Dicitur oculus Episcopi, ac illius Vicarius ordinatus à lege, & primam dignitatem post Pontificalem obtinet, ibidem.
- Declara tamen, quod aliter de consuetudine, esse potest, conclus. 137. n. 2. & 9.
- Archidiaconus non potest dici personatus, sed potius Officium, cum administratione, cum ille sit prius, qui intonat, & dat Ordinem omnium gerendorum in Choro, conclus. 137. nu. 3.
- Contrarium quod scilicet hodie Archidiaconus, & Archipræbyter dicantur dignitates improprie, & quod sint simplices personatus cū nuda, & simplici iurisdictione, conclus. 137. nu. 4.
- Ille Archipræbitero præfertur, etiam si non sit Sacerdos, & Archipræbiter esset Sacerdos, ibi nu. 5.
- Contrarium, sub n. 6.
- Declara, vt nu. 9.
- Sed talis dignitas Sacros Ordines requirit, ibi nu. 6.
- Vicarium Episcopi præcedit præsentè Episcopo; at secus eo absente, ibi n. 7. 22. & 27. vbi ratio assignatur.
- Contrarium, nu. 23. cum seqq.
- Declara, vt n. 9. & Vide in Verbo Vicarius.
- Dicitur Maior Archipræbitero, respectu administrationis iurisdictionis, sed est tamè minor in Ministerio Altaris, ibi n. 11.
- Declara tamen, vt nu. 12. cum seqq.
- Item iurisdictione habere dicitur, conclus. 137. nm. 19.
- Contrarium. num. 20.
- Et habens iurisdictionem impedire potest, vt Vicarius

Et Materiarum:

Vicarius Generalis non possit per Episcopum constitui, ibi n. 21.
 Declara, vt ibidem.
 Item Vicario præfertur in his præcipue, quæ ad Officiu Archidiaconi pertinent, conclus. 137. n. 29.
 De iure communi licentiam fabricandi in proprijs Ecclesijs Archidiaconorum impartiri, & eas visitare potest, ibi n. 30.
 Declara tamen id non habere locum priuatiuè, quoad Episcopum, ibi n. 31.
 Quando veniat appellatione Ordinarij, quoad cognitionem eularum Ciuiliu, Criminaliu, Beneficialium, & Matrimonialium, vide conclus. 13. n. 32. cum seqq.
 Venit appellatione Diaconali, conclus. 137. sub num. 33.
 Ad illius ordinationem, & non Episcopi multa spectant, etiam in propria Ecclesia Cathedrali, ibi sub n. 35.
 Leuia delicta Clericorum punire potest, conclus. 137. n. 36.
 Et contra subditos agere potest, causa visitationis sine licentia Episcopi, conclus. 137. num. 38.
 Ius instituendi, & destituendi præscribere potest, sed non tamen beneficia vixire valet, ibi num. 39.
 Extende, vt ibi n. 40.
 Ille, cui sit commissa ab Episcopo inductio in possessionem alicuius beneficii, eam alteri sub delegare potest, ibi n. 41.
 Ipse, ac alij Prælati inferiores curam in foro cõtentionoso habere possunt, ibi n. 42.
 Intellige tamen, vt ibi n. 43.
 Contrarium tamen circa curam animarum, cū ille eam non habeat, neq; eam alteri committere possit, ibi n. 44.
 Item facultatem tollendi curam animarum nõ habet, ibi n. 45.
 Illi tamen non creditur deponenti, quod Archidiaconatus curam animarum non habeat, ibi n. 46.
 Senior si diceret referuasse sibi vocem in Capitulo, & Stallum in Choro, non ob id probac vocis prerogatiuam, cum conditionaliter id dici possit; nempe si hæc ad Archidiaconum spectent, ibi n. 47.
 Ille Monitorijs generalibus vti non potest, pro reuelatione in forma significauit, conclus. 137. num. 48.
 Appellationem prosequi non potest, nomine Ecclesie, nisi Episcopo, & Capitulo negligẽtibus, ibi n. 49.
 Sed Episcopo, & Archiepiscopo reuerentiam præstare, & ei celebranti assilire tenetur, ibi num. 50.
 Declara, quod eo deficiente, in illius locum succedit Decanus, ibi n. 51.
 Illo absente Decanus illius iure vti potest, ibi num. 52.
 Ille non conceditur Alternatiua Episcopo competens, conclus. 97. n. 29.

Et quando non teneatur esse Doctor, Magister, siue licentiatus, vide conclus. 137. num. 4.
 Quando Sede vacante ei competat Officiu Vicariatus, vide ibi n. 36.
 Habens duos Archidiaconatus, in quo residere teneatur, vide ibi n. 54.
 ARCHIEPISCOPVS dicitur Princeps Episcoporum, & sub se habet alias Ciuitates illius Prouinciæ, conclus. 138. n. 1. & ibi multa alia præter hic adnotata inuenies.
 Archiepiscopatus dicitur Metropolis, quasi aliarum Ciuitatum Mater, & non minore Prouinciã habere solet decem Ciuitatibus, cum vno Rege, ibidem.
 Archiepiscopi Regibus æquiparantur, & eorum iurisdicchio ad instar Præsidum Prouinciarum censetur, vt ibidem.
 Archiepiscopus solus in Prouincia esse debet, ibi num. 2.
 Et habet intentionem fundatam de iure visitandi omnes Ecclesias in sua Diocesi existentes, ibi num. 3.
 Illi competit manutentio, licet quasipossessionem non probet, ob assilentiam, quam de iure habet, ibi num. 4.
 Habet etiam de iure communi iurisdictionem Ciuilem, & Criminalem procedendi contra Capitulares, & subditos suffraganei, etiam sine adiunctis, ibi n. 5.
 Contrarium, num. 6.
 Concorda, vt prima opinio procedat in delictis subditorum suffraganei; secunda in delictis, Episcoporum, ibi n. 7.
 Item contra Regulares in causis Criminalibus iurisdictionem habet, quando in figura Iudicij quoad Abbatem, vel Priorem priuatiuè proceditur, ibi n. 8.
 Crimina notoria subditorum Episcopi coercere potest, ibi n. 9.
 Secus est, quando Crimina non essent notoria, quia tunc ea coercere non potest, sed eorum inquisitiones Archidiacono relinquere debet, ibi num. 10.
 Licet possit Archidiaconum visitare; Visitatoris tamen Officiu excedere non potest, ibi sub num. 10.
 Iurisdictionem habet in Episcopum suffraganeum, tamquam ei immediatè subiectum, & propterea eum ad suscipiendam causæ delegationem cogere potest, conclus. 138. num. 11. & num. 13. ratio assignatur.
 Fallit in subditis suffraganei sui, quos cogere non potest, si illi delegationẽ causæ recipere noluerint, conclus. 138. num. 12. & ibi ratio assignatur.
 Item nullam iurisdictionem in subditum suffraganei habet; nisi ad eum facta denolitione causarum, vel nisi in casibus a iure expressis, siue per viam quarels, aut ex aliquo singulari Prinitio, vel particulari consuetudine, siue stylo, conclus. 138. num. 14. & 23.
 Neq; etiam ex Decreto Concilij Prouincialis

Index Conclusionum,

- iurisdictionem contentiosam in subditos sui suffraganei acquirere potest, conclus. 138. num. 15.
- Et dum visitat Prouinciam excommunicatum ab Episcopo suffraganeo absolueri nō potest, nec iniuriam sibi illatā vlcisci, nisi sit notoria, aut consuetudo aliter permetteret, c. p. ncl. 128. num. 16.
- Procedere volens in casu sibi permisso contra suffraganeum, aut illius subditum, in citatione tenetur exprimere causam, quæ iurisdictionis competentiam concludat, conclus. 138. nu. 17.
- Suffraganeum cogere potest, ad compellendum suos subditos, pro ferendo testimonio, & alia necessaria in causis appellationum, concl. 148. num. 18.
- Extende, vt ibi nu. 19.
- Ad eum iurisdicōio deuoluitur, ob Episcopi negligentiam, ibi n. 19.
- Potest etiam Vicarium sui suffraganei punire, quādo tamen Vicarius peccaret in his, quæ essēt iurisdictionis, vt si ferret Sententiam per gratiam; aut per Sordes, vel si excommunicet aliquem sine scriptis, aut trina monitione non precedente; secus si faceret aliquid, vti priuatus, concl. 138. n. 20. & n. 21. ratio assignatur.
- Potest causas ad se per appellationem, aut alio modo ab Episcopo suffraganeo delatas per se, vel Vicarium Generalem, siue per Delegatum cognoscere, & terminare, etiam in Diocesi suffraganei, concl. 138. num. 24.
- Restringe, vt n. 27.
- Extende, quōd, etiā ad hunc effectum Notariū, & Nuncium deputare possit, conclus. 138. nu. 12. & 25.
- Ille, veluti etiam Episcopus possunt in omnibus locis eorum Diocesis Tabelliones, & Notarios creare, ibi nu. 26.
- Potest erigere Crucem per totam Prouinciam, imō etiam in locis exemptis, ad est cum benedicendi Populum, nec non ibi indulgētiās, ac remissiones concedere, concl. 138. n. 28. & 29. ratio assignatur.
- Contrarium, nu. 31.
- Et nedum potest in locis exemptis Populum, simpliciter benedictione benedicere, sed etiam illa solenni, incipiēda per illa Verba (sit nomen Domini benedictum, n. ibi nu. 30.
- In locis exemptis potest Diuina Officia, etiam in Pontificalibus celebrare, & ab aliis in sua, præsētia (sine tamen Pontificalibus) celebrari facere, ibi n. 31.
- In celebrando vitur pallio, etiam in locis exemptis, ibi n. 32.
- Sed quando prædicando, aut celebrando in locis exemptionis, oblationes recipere possit, vide, ibi nu. 32.
- Ille, & Episcopus multa in locis, & personis exemptis exercere possunt, vt ibi n. 34.
- Potest collocare solum in Ecclesia exempta, ad Officium celebrandum, nec non habere, proprios Canonicos, qui ei celebranti assistant, ibi nu. 35.
- Item licentiam prædicandi in Ecclesijs Archidiaconi dare potest, ibi nu. 36.
- Item licentiam emittendi professionem Monialibus concedere potest, conclus. 138. num. 37.
- Item licentiam impartiri potest Clericis, vt à beneficio ex rationabili causa abesse possint, ibi nu. 38.
- Item licentiam concedere valet alienandi res Ecclesiæ ex necessitate, vel euidenti vtilitate, seruata tamen debita solemnitate, concl. 138. num. 39.
- Ille Eboracensis alium Superiorem, quādam Papam non recognoscit, ibi n. 40.
- Sed non potest in loco exempto Cathedralē, iudicalem collocare, ibi nu. 41. vbi ratio assignatur.
- Intellige, vt ibidem, n. 46.
- In locis exemptis exercere non potest ea, quæ iurisdictionem contentiosam tangunt, vel etiam voluntariam; item ea, quæ sapiunt Superioritatem, vel mixturam iurisdictionis habent, conclus. 138. num. 42. & 43. ratio assignatur.
- Archiepiscopi non possunt in locis exemptis ea facere, quæ sunt iurisdictionis Episcopalis, etiā cum licentia exemptorum, sed illa Superioris immediati exemptorum est necessaria, concl. 138. nu. 44.
- Sed quando tamen possunt puniri ab Episcopis, vide in concl. 138. n. 68.
- Archiepiscopus, quando est Canonicus debet sedere vti Canonicus, ibi n. 65.
- Illius iurisdicōio in Prouinciā quomodo differt, ab Episcopali in Diocesim, vide conclus. 138. num. 43.
- Archiepiscopi, an in locis Exemptis possint Ordinationes celebrare, Cathedralē collocare, Christianare, Degradare, Confessiones audire, Absoluere, licētiam contrahendi Matrimonij dare, consecrare, & indulgentias concedere, vide ibi n. 45, cum seqq.
- Morum constitutiones quādo eos, ac suos successores ligent, vide in Verbo Constitutio, & ibi n. 54. cum seqq.
- Archiepiscopus Montis Regalis omnem iurisdictionem in Monachos illius Montis habet, exceptis ijs, quæ insutura Regularia concernūt, ibi n. 59. 61. & 62.
- Ille non potest statum, & Monachorum Ritus mutare, circa Officia Diuina, nec Choros separatos facere inter Clericos, & Monachos, ibi nu. 61. vbi ratio assignatur.
- Contra Statutum à Papa confirmatum disponere non potest, quando ex illius confirmatione esset ius tertio acquisitum; secus si concurreret consensus eorum, ad quorum fauorem illud esset confirmatum, & nullum ius esset tertio quæsitum, concl. 138. num. 63.
- Extende, vt ibi n. 64.

Et Materiarum

Si esset Canonicus ceteros extra Capitulum, præcedit, sed non in Capitulo, concl. 138. num. 65.

Sed delinquens in Prouincia alterius Archiepiscopi, ab eo iudicari poterit, cum ratione delicti minor efficiatur eo, à quo iudicari debet, ibi nu. 66.

Ille, vel Episcopus Monasteria Monialium, sibi non subdita ingrediens, puniri potest, concl. 138. num. 67.

In aliena Diocesi Pontificalia exercens, sine licentia illius Episcopi in penam suspensionis incidit, & irregularitatem contrahit, quamvis bona fide id fecerit ibi nu. 68.

Et quomodo sit absolueudus, vide ibidem, remissius.

Iudex esse non potest in causa, quam vt Episcopus cognouerit, ibi n. 69.

Debet honorare Episcopum in sua Diocesi, immò etiam à Cardinali debet illi reuerentia præstari, concl. 138. n. 68.

Non est exemptus à sumptibus fabricæ Ecclesiæ, sed vsq; ad quartam reddituum portionem, pro ea construenda tenetur, ibi n. 71.

Extende, & declara, vt ibi n. 72. cum seqq.

Non recipit illud nomen Archiepiscopi, nisi à diu suseptionis Pallij, quia prius electus tantum dicitur, concl. 138. n. 81. & prius concl. 1. num. 16.

Illi per Pallij suseptionem ordo confertur, veluti sit Episcopo per consecrationem, concl. 1. sub nu. 16.

Et quomodo vti eo, ac illud consecrari debeat, ac de alijs effectibus illius, vide concl. 138. sub nu. 86.

Ante Pallij suseptionem munus consecrationis suscipere potest, & ea inter Epistolam, & Euangelium fieri debet, ac omnes suffraganei Prouinciz sunt vocandi, & ad minus tres requiruntur, concl. 138. n. 82. & 83.

Archiepiscopatus, Episcopatus, aliq; dignitates Ecclesiasticæ, quando sedes est vacans, ad manus Regis Delini reducuntur, sicuti etiam bona spolij, ibi n. 86.

Archiepiscopus postquam legitime est effectus, tunc curæ animarum sui Oculis incumbere, & quolibet triennio Synodum Prouincialem congregare tenetur, ibi n. 87.

Ab eo datur appellatio, ad Concilium Prouinciale, quando illud est maius, veluti, quia in eo Patriarcha præest, alijs secus, concl. 138. sub nu. 87.

Abq; consensu Capituli non potest Synodum congregare, nec ibi statuta condere, concl. 138. num. 88.

In Concilio Prouinciali, ibi tanquam caput interest, concl. 138. nu. 237.

Impedire non potest, quin Concilium Prouinciale aliquid decernere valeat, concl. 138. nu. 89. vbi ratio assignatur.

Concilio Prouinciali præsidens, non à se illam potestatem solus habet, sed bene vñ cum suffraganeis collegialiter, ibi sub n. 89.

A Concilio Prouinciali excommunicari potest, ibi num. 90.

Eo mortuo, vel impedito ius conuocandi Prouinciales ad Coepiscopos deuoluitur, nec ad illius Capitulum cum iurisdictionalibus transsit, ibi nu. 91. vbi ratio assignatur.

Archiepiscopalis Ecclesia Olim dari poterat intitulum Cardinali Diacono, ad ducentem legitimam ætate, sed hodie contrarium reperitur dispositum, vt ibi n. 95. & 96.

Archiepiscopus, quādo concedatur alternatiua, vide in Verbo Alternatiua, & concl. 97. n. 29. cum seqq.

Archiepiscopus an possit habere Fiscum, & in delictis ad illius forum spectantibus, siue mixti fori penam pecuniariam imponere, ac eius Camera applicare valeat, vide in Verbo Episcopus, & in Verbo Iudex Ecclesiasticus, & in concl. 39. per totam, quia ibi infinita memoriz mandanda inuenies.

ARCHIPRESBYTERATVS est dignitas, & Archiepresbyter Presbiterorum Decanus appellatur, concl. 140. n. 1. & 10.

Ille non cadit sub gratia, nisi exprimat, quòd sit prima dignitas in Collegiata; alijs si dignitas non esset, tunc sub gratia veniret, concl. 140. num. 2.

Et ad hunc effectum, quomodo probetur collegialitas, vide ibidem.

Ista dignitas tribus modis esse potest, & primo ab erectione, & tunc sine dote cõstitui potest, secundo ex consuetudine; tertio ex præscriptione, ibi n. 3.

Archiepresbyter dicitur maior Cantore, atq; eo eminentior, ibi n. 4.

Extende, vt ibi num. 5. & ibi ratio assignatur.

Ex vocem in Capitulo habere potest, quia in eo continetur, ibi n. 6.

Contrarium, n. 7.

Declara, vt n. 8. & 9.

Archipresbyteratus multas qualitates habet, quas non habet Canonatus, cum ille non optetur, sicuti ceteræ præbendæ, & sedeat in suo loco particulari, non autem secundum antiquitatem, ibi n. 9.

Archipresbyteri Rurales Vicarijs Parrochialium, & earum Clero præferuntur, concl. 140. num. 10.

Declara tamen, vt n. 13. & 14.

Dicitur simplex beneficium Archipresbyteratus, quando habeat aliquam iurisdictionem, & in eo Cura animarum nō sit necessaria, ibi num 15.

Illum, vel Archidiaconatum impetrans à Papa, mentionem facere tenetur, si sit cum Cura, vel sine, ibi nu. 16.

Ille cum beneficio Curato sunt inuicem incompatibilia, ibi nu. 17.

Et licet Archipresbyter sit minor Archidiacono in administratione; secus tamen est ratione Diuinorum, quia tunc illa est maior, concl. 140. n. 18.

Index Conclusionum,

Declara, vt in Verbo Archidiaconus, conclus. 137. sub nu. 6. & 18.
 Eo abseute Decanus in eius locum succedit, & illius iure utitur, concl. 140. n. 19. & concl. 137. num. 53.
 Archipræbyteratus, cum sit dignitas, etiam, quod non habeat præbendam est incompatibilis cum Canonatu, sub eodem testio, sine dispensatione, ibi nu. 20.
 Archipresbyter non habet in Parochianos iurisdictionem fori contentiosi, sed tantum poenitentialis, concl. 140. n. 23.
 Item nullam habet iurisdictionem in suo Archipresbyteratu, sed omnia Episcopo referre debet, nec aliquid contra eius decreta ordinare potest, ibi n. 24.
 Non potest inobedientes coercere, eisquæ poenam iniungere, sed omnia debet Episcopo denunciare, ad effectum, vt contra eos procedere possit, prout sibi benè visum videbitur, ibi nu. 25.
 Fallit, vt ibi n. 26.
 Potest monere Clericos, vt munera eis iniungenda præstent, & facienda suis loco, & tempore faciant, & in euentum inobedientiæ potest omnia Episcopo referre, vt contra eosdem procedere possit, vt ibidem.
 Potest iurgia inter sacerdotes, & Clericos orta amicabiliter componere, & admonere seminantem discordias in Choro, vel in sacratio vt à prædictis desistant, sed non per viam iuris ibi num. 27.
 Informationes extrajudicialiter sumere potest, sed non in figura iudicii, super Matrimonij à forensibus, & illas postea susceptas ordinario transmittere, ibi n. 28.
 Archipresbyteratus ætatem annorum viginti quatuor completorum requirit, conclus. 72. num. 74.
ARCHITECTVS si non benè colligauerit machinam, & illa ceciderit, & hominem interfecerit, tunc culpa illi imputari potest, & arbitrio iudicis puniri, concl. 150. sub n. 12.
ARCHI VIVM est locus publicus, & Sacraminum, vbi scripturæ publicæ Ciuitatum, & locorum reponuntur, & seruantur, concl. 141. num. 1.
 Quando habet debita requisita, tunc dat roborem scripturæ, quæ testibus caret, & alios defectus parit, ibi nu. 2.
 Vt probe inter cætera requiritur, vt publicus Officialis ei præsit, ac de illius deputatione, & legalitate constet, ibi n. 3.
 Archiuistæ assertioni de consuetudine creditur, si extrahendo scripturam de Archiuio dicat, se Archiuistam; licet secus de iure, concl. 141. num. 4. & 5. & concl. 123. n. 127.
 Declara, vt concl. 141. n. 8. cum seqq. & vide in Verbo Consuetudo.
 Illi tamen non creditur super eo, quod scriptura sit de eius manuscriptoria, sed ad id probandum erit necessaria sufficiens recognitio, maximè si ea à Statuto (prout est in Vrbe) esset

ordinata, conclus. 141. num. 6. & 7.
 Archiuium scripturis non dat roborem contra nõ subditos, immò nec etiam contra subditos, quando solemnitates, & requisita Archiuij publici nõ concurrunt, conclus. 120. num. 120.
 Contrarium, ibi n. 119.
 Et vt det roborem scripturis, illæ in eo infra quindecim dies exhiberi debent, conclus. 123. num. 74.
 Probat solum in territorio, non autem extra illud, concl. 123. n. 118. & concl. 141. n. 10.
 Fallit, quando lis esset inter subditos Archiuio, quia tunc illud etiam extra territorium inter eos probat, concl. 123. nu. 119. & concl. 141. num. 11.
 Scripturæ poenitus infirmi roborem non præstat, ibi n. 129. & concl. 141. n. 12.
 Non potest supplere defectum in substantialibus veritatem, nequè facere fidem de vna scriptura, quæ in Archiuio non exet, nec quod vnus actus, qui sit imperfectus fiat perfectus; secus si defectus non sit in substantialibus, veluti esset carentia sigilli, aut subscriptio Notarij, concl. 123. n. 130. & concl. 141. n. 13.
 Archiuista legitimus scripturas ex Archiuio absquè vlla solemnitate exemplare potest, ibi n. 121. & concl. 141. n. 16.
 Fallit, vt in concl. 123. nu. 122. cum seqq.
 Item extendit, & declara, vt concl. 141. nu. 17. cum seqq.
 Archiuium, quando præsumatur Episcopi, vel potius Capituli, vide conclus. 141. num. 22. remissuè.
 Illius auctoritas non suffragatur scripturæ, quando in eo aliæ scripturæ non authenticæ, veluti in folio volanti, & absq; signo Notarij reperirentur, concl. 141. n. 25.
 Illius Bulla annullans instrumenta rogata in Vrbe per Notarium metricum, non habet locum, quando constaret de legalitate Notarij, & de rei veritate; nèpè illam rem fuisse factâ, quamvis etiam de tenore rei factæ non constaret, ibi n. 35.
 Plura vide in Verbo Scriptura.
ARGVERE de falso volens scripturam, siue dicta testium, quæ seruari teneatur, vide quæ dixi in concl. 123. nu. 156. cum seqq. & in concl. 148. in fine.
ARGVMENTVM à contrario sensu est validum, & præsertim in vltimis voluntatibus, conclus. 142. num. 1.
 Illud operatur, vt pro expresso dabeatur id, quod in sensu contrario dicitur, conclus. 141. num. 2.
 In Statutis est validissimum, & præsertim, quando Statutum disponderet in casu à iure nõ promisso, ibi nu. 3. & ibi exemplificatur.
 Declara, vt ibi n. 4.
 Valet à contrario sensu conditionis appositæ, ibi nu. 6.
 Non est admittendum, nisi stricte sumatur, nec extrinsecus aliquid adiiciendum veniat, ibi n. 7.
 Et

Et Materialium.

Et quando strictè sumi dicuntur, vide ibidē. n. 8.
Non valet, quando eius dispositionis correctio induceretur, ibi n. 10.

Non sumitur contra sensum expressum dispositionis, de qua agitur, neq; per illud dicta expressa dispositio reuocatur, conclus. 142. num. 11.

Non habet locum in Statutis ad correctionem iuris communis, ibi n. 12.

Fallit quando verba Statuti in sensu directo nihil operari possent, ibi nu. 13.

Non sumitur ex lege, quando inde alterius legis correctio sublequeretur, ibi n. 14.

Valet, quando est sumptum ex coniunctione duarum legum, vel duorum Capitulorum eiusdem legis, & tunc vocatur argumentum ex interpretatione, ibi n. 15.

Non valet, si sit sumptum ex dictis Doctorum, conclus. 142. nu. 16. vbi rationes, & exemplum assignantur.

Non valet in materia stricti iuris, ibi n. 17.
Contrarium, nu. 18.

Non valet, quando ex eo absurdum resularet, veluti si illud sumendo, quis debuisset iactare, quod in iure nullo modo tollerandum venit, ibi n. 19.

Non est admittendum, quando ex eo prauus & iniquus intellectus sequeretur, veluti si eo sumpto potius presumetur dolus, quam culpa, siue maior, quam minor dolus, conclus. 142. nu. 20.

Non est sumendum ad effectum amissionis, vel sui iuris reuocationis, quia nemo illud velle facere presumitur, ibi n. 21.

Non est accipiendum in sensu litteræ, sed debet esse quoque à contrario sensu mentis statuentium, ibi nu. 22.

Non sumitur ex verbis Instrumenti, contra expressam mentem contrahentium, consol. 142. num. 23.

Non sumitur ex verbis Seneentia, conclus. 142. num. 24.

Non est sumendum, quando legibus repugnantia fieret, ibi n. 25.

Non sumitur ex lege ambigua, quis potest vario modo interpretari, ibi n. 26.

Non valet, in materia vltimæ voluntatis, ad derogandum expressis dispositis per testatorem, ibi nu. 27.

Argumentum valet de vltimis voluntatibus, ad contractus, consol. 142. n. 28.

Declaratamen, vt ibi nu. 29. cum seqq.

Valet de contractibus, ad iudicia, consol. 142. num. 30.

Valet de delictis, ad contractus, consol. 102. sub nu. 12. & consol. 142. nu. 40.

Non procedit de deportato, ad foro iudicatum, consol. 142. n. 41.

Non procedit à delictis in committendo, ad illud in omittendo, ex iuris diuersitate, conclus. 142. n. 42.

Valet de Statuto, ad pactum, consol. 142. n. 43. vbi exemplificatur.

Valet à solito in materia probationum, consol. 142. nu. 44.

Extende, vt ibi n. 45. & 46. vide in Verbo Solitum.

Fallit si illud solitum non esset honestum, quia nunc non esset seruandum, ibi nu. 47. vbi ratio & exemplum assignantur.

Valet à sepius indicatis, & à consuetudine, ibi nu. 48.

Valet à communiter accidentibus, & præsertim in coniecturanda voluntate testatoris, consol. 142. nu. 49.

Valet ab vñ, & consuetudine Patrisfamilias solentis aliquod Priuilegium concedere, conclus. 142. n. 50.

Valet ab æquiparatis, & similibus, ibi n. 51.
Extende id in tantum esse verum, vt alleganti similitudinem non procedere, onus probandi incumbat, ibi n. 53.

Sed ab æquiparatis non valet, si omnimoda æquiparatio non concurrat, & per viam regulæ, ibi n. 54.

Item ab æquiparatis, & similibus non procedit, quando induceretur similitudo in materia controuersa, & sic de actibus turbidis, & vario modo consideratis, ibi n. 55.

Ab æquiparatis, & similibus non sumitur in materia priuationis, ibi nu. 56.

Ab æquiparatis, & similibus non sumitur, ex lege ambigua, vt si ea multis modis interpretari possit, ibi n. 57.

Item ab æquiparatis, & similibus non procedit, data aliquali dissimilitudine, ibi nu. 58.

A casibus expressis, ad eos non expressos non valet, si æquiparatio omnimoda non sit facta, & præsertim eadem ratione non concurrente, ibi nu. 59.

Valet sumptum de voto expresso, ad votum annexum, ibi n. 60.

Sed hæc opinio non placet auctoribus, ibi nu. 61. vbi rationem assignat.

Valet de Iudice ad quem, ad Iudicem laicum super alimentis incidenter præstandis, consol. 142. num. 62.

Declarat, vt ibidem, & n. 63.

Valet de Procuratore, ad Magistrum, ibi n. 64. vbi exemplificatur.

Valet de spurio, ad seruum in Emphyteusi, conclus. 142. nu. 65.

Valet de feudo, ad Emphyteusum, consol. 78. n. 44. & consol. 142. n. 66. & consol. 154. sub n. 21.

Declaratamen id esse verum, quando ius feudorum est in ratione naturali, & iusta fundatum, nec aliter de iure reperitur decisum, ibi num. 66.

Valet de feudo, ad ius Patronatus, quoad modum succedendi, ibi nu. 67.

Sed de feudo, ad Emphyteusum non semper valet, neq; in omnibus procedit, consol. 142. nu. 68. cum seqq.

De feudo, ad Emphyteusum non procedit, quando eadem ratio non subest, consol. 142. num. 72.

Index Conclusionum,

- Valeat ab inuestitura ad immisionem, quæ sit ex l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. conclus. 142. n. 73.
- Valeat de exheredatione Filij, ad priuationem Vassalli a feudo, sed non è contra, conclus. 142. num. 74.
- Valeat ab identitate, & maioriæ rationis, ibi n. 75.
- Valeat de minori, ad maius; vnde si sit prohibitum alicui, quod est minus, eidem censetur prohibitum quod est maius, ibi n. 76.
- Extende id in tantum valere, quod nunquam fallit, ibi n. 77.
- Contrarium, quando diuersæ ratio concurreret, ibi n. 79.
- Item de maiori ad minus valet; vnde quando est concessum alicui, quod est plus, eidem concessum censetur quod est minus, ibi n. 78.
- Fallit quando diuersitatis ratio concurrat, vel in dispensatione; Item quando disponens limitatiue processit, ibi n. 78. 80. & 81.
- Item fallit, vt in conclus. 123. n. 3.
- Vt inducatur ab identitate, & paritate rationis, non est inducenda extensio, sed bene comprehensio; Item est inducendum per proprium non autem per subauditum intellectum, conclus. 142. n. 82.
- Tenet de legitima, ad debitum ex Statuto, ibi n. 83. vbi exemplificatur.
- Procedit de dote, ad legitimam, cum dos loco legitime succedat, conclus. 142. n. 84. vbi datur exemplum.
- Valeat de legitima ad vitam, & militiam, & è contra, ibi n. 85.
- Fallit tamen, vt ibi n. 86.
- Valeat de auctoritate, ad doctem, & è contra, cum ea infirmum æquiparentur, conclus. 89. nu. 88. & 448. & conclus. 142. n. 87.
- Declara, vt ibi n. 87.
- Rursus declara, ibi d. conclus. 89. n. 90.
- Sed non valet de alimentis, ad excarcerationem, conclus. 84. n. 140. & conclus. 89. n. 296.
- Valeat de collatione, ad imputationem in legitimam, negativè tamen; at secus affirmativè, conclus. 142. n. 88.
- Valeat de lege, ad testatorem, & è conuerso, quando tamen eadem ratio concurrat, conclus. 142. n. 89. & 90.
- Valeat de re, ad personam, & de persona ad rem ibi n. 91. & 92. datur exemplum.
- Valeat de tempore, ad locum, ibi n. 93.
- Valeat de re, ad tempus, ibi d. n. 93.
- Valeat de tempore præterito, ad præsens; dummodo aliqui actus interimij contrarij non probentur, conclus. 100. n. 35. & conclus. 142. nu. 99. 104. & 105.
- Declara quatuor modis, vt in conclus. 100. n. 34.
- De præterito ad præsens non valet in materia editionis scripturarum, conclus. n. 6.
- Rectè procedit de successione, ad tutelam, quia tutela, quæ dicitur oriri à fauore successione regulatur, conclus. 142. n. 94.
- Fallit, vt ibi n. 96.
- Item procedit de præsentis in præteritum, ibi num. 97.
- Extende id èò magis procedere, si ante breuitatem temporis, ibi n. 98.
- Contrarium, nu. 100.
- Sed de præsentis in præteritum non valet, quod non constaret de initio, & de continuatione status illius rei, ibi n. 101.
- Item quando status præsens nullo modo cum origine rei de tempore præterito convenire posset, ibi n. 107.
- Item de præsentis in præteritum non valet, in his, quorum facies, & natura est tempore mutabilis, ibi n. 102.
- Item de præsentis in Præteritum non valet, quod præsens status est prioris ab illo diuersus, ibi nu. 103. & ibi ratio assignatur.
- De præsentis in præteritum valet, quando sumus in tempore limitato, etiam ad iuris communis correctionem, conclus. 143. n. 05.
- Valeat de Matrimonio carnali, ad spirituale, conclus. 142. n. 108. & 109. & ibi datur exemplum.
- Declara tamen, vt n. 110. cum seqq.
- Valeat de furioso, ad mentecaptum, quia iniunctæ æquiparantur, ibi n. 109.
- Valeat de reputatione, ad non reputationem, vel contrariam reputationem, conclus. 142. num. 112.
- Illud ab absurdo evitandum est in iure validissimum, conclus. 13. num. 7. & conclus. 142. num. 113.
- Item valet à superfluo evitandum, sed valde fragile dicitur, ibi n. 113. & 14.
- Item illud ab otiositate verborum valde periculosum dicitur, ibi num. 115.
- Valeat à significatione, & ab ethymologia nominis, & vocabuli, ibi n. 118.
- Argumentum data instantia corrumpit, conclus. 142. num. 119.
- Valeat de tempore, ad partes, etiam respectu temporis, ibi n. 120.
- Valeat à verisimili mente disponentis, si ita interrogatus fuisset testator, conclus. 142. num. 122.
- Extende illud quoque procedere in Papa, conclus. 142. n. 123.
- A verisimili mente disponentis valet, in commissionibus, scriptis, si Papa interrogatus ita rescripisset, ibi n. 124.
- Valeat ex eo insumptum, si testator voluisset, ut expr. fuisset, ibi n. 125.
- Valeat à verisimili responsione statuentium, ibi num. 126.
- Sed à verisimili mente disponentis non valet in dispositionibus conditionalibus, conclus. 142. num. 127.
- Illud sumptum ex glof. in l. tale pactum §. fin. ff. de pact. dicitur valde fallax, & periculosum ibi n. 128.
- A correlatiue est in iure optimum, conclus. 128. sub nu. 910.
- Declara tamen id procedere, dummodo inter

Et Materiarum.

et diuersa ratio non vigeat, concl. 142. n. 139.
 Extende primo idem procedere in Criminalibus, ibi n. 131.

Extende secundo idem procedere in materia corresponduorum, concl. 142. n. 122. vbi ratio assignatur.

Tenet quando sumitur à præcedentibus, & subsequenibus in materia Iuris celsi, concl. 152. n. 134.

Valet de libertate, ad piam causam, concl. 142. n. 135.

Declarat, vt n. 136.

Valet de adoptione, ad legitimationem, cum à pari procedant, concl. 142. n. 137.

Valet à causa testati, ad causam intestati, concl. 142. n. 138.

Valet à necessario antecedenti in omni materia, quantumvis stricta; imò etiam in Sententijs, ibi n. 140.

Valet à cessante ratione legis, ibi n. 141.

Valet ab auctoritate Poetarum, Scriptorum, approbatorum in Studijs, Philosophorum, Grammaticorum, Prophetarum, & Psalterij, concl. 142. n. 142.

Declarat tamen illud esse argumentum probabile, sed non necessarium, concl. 142. n. 143. vbi ratio assignatur.

Item ab auctoritate Maiorum, vel Cronicarum dicitur probabile, sed non necessarium, concl. 142. n. 144. & 145.

A casu Belli, vel Pellis, ad casum inundationis, non valet, ibi n. 146.

Non valet ab extensione, ad subrogationem, ibi n. 147.

Declarat, vt ibidem.

Non valet à Iurisdictione temporalis, ad terminos Ecclesiarum, ibi n. 148.

Non valet de diuisione Prouinciarum temporalium, ad dignitates Ecclesiasticas, conclus. 142. n. 149.

Non valet ex vsu, ad possessionem, neque ex non vsu, ad non possessionem, concl. 142. n. 150.

Non valet, quòd damnato Iure Patronatus, censetur quoque damnata sepultura concessio, ibi n. 151.

Non valet in dispositione negatiue concepta, nec quando inducta ad vnum finem operarentur contrarium, nec quando in contrario sensu eadem, vel maior ratio resuleret, ibi n. 152.

Non sumitur in casu omnino omisso, conclus. 142. n. 153.

Sed valet de delicto, ad vitimas voluntates, concl. 89. n. 52.

Illud ab effectu subsequuto est similitudinum, concl. 109. sub n. 29.

De liberis, ad pias causas in materia testamenti valet, concl. 123. n. 96.

Valet de maioratibus, ad feuda, concl. 94. sub n. 20.

De minore, ad Ecclesiam in iure valet, conclus. 85. n. 208.

Non valet à potestate conferendi beneficia, ad potestatem resignationes recipiendi, nec è contra, concl. 1. n. 85.

Item non valet de subrogante, ad subrogatum, concl. 128. n. 175.

Sed valet de toto, ad ad partes, concl. 164. sub n. 75.

A R M A Regulariter sunt vetita, quia deferens illa, & præsertim prohibita animi maliciose habere censetur, concl. 143. n. 1.

Fallit, vt ibi n. 2.

Arma, & Artegiariz, quòdo veniant in iditione Castri, vide ibi in fine.

Armatoz homines coadunare nemo potest, nisi cum Principis licentia, ibi n. 3.

Armorum delationis poena est confiscationis bonorum deportationis, siue bannimenti, conclus. 143. n. 4.

Intelligit tamen, vt ibidem.

Eorum delationem, si Statutum prohibeat à pulsu, siue sono Campanæ de sero, tunc illud inclusiuè venit intelligendum; si verò Arma, deserti permittat à pulsu Campanæ de mane, stat exclusiuè, concl. 143. n. 10. & ibi ratio differentie assignatur.

Extende, vt ibi n. 11. cum seqq.

Eorum appellatione non solum veniunt scuta, Gladij, & Galeæ, sed etiam fustes, & Lapides, concl. 80. n. 8. & concl. 143. n. 14. & 17.

Declarat id esse verum improprie, non autem proprie, vt ibi n. 19.

Item eorum appellatione venit omne id, quod est aptum nocere, & concl. 143. n. 15.

Declarat, vt n. 23. & 24.

Extende, quòd eorum appellatione veniant quoque Arma defensibilia; item quæ ante factum non veniant, ea post offensam veniunt, ibi n. 20.

Sed eorum appellatione non veniunt dentes, ibi n. 21. vbi ratio assignatur.

Armorum genus triplex est vt in d. concl. 143. n. 22. 23. & 24.

Illa de iure, quibus fuerit prohibitum de iure digestorum; item de iure Codicis, & de iure Authenticorum, & nouissimo, vide ibi n. 26.

Et eorum delatio, quando sit prohibita mulieribus, forensibus, nobilibus, diuitibus, Rusticis, & militibus, & qua poena tales personæ, si ea deserant sint puniendæ, vide ibi n. 27. cum seqq.

Eorum vsus Regulariter ubique est prohibitus, ibi sub n. 29.

Item eorum delatio, quando Clericis sit prohibita, vide in Verbo Clerici, & concl. 143. n. 35. cum seqq. & n. 70.

Arma Clericorum debent esse lachrymæ, & Orationes, ibi sub n. 41.

Et cum quibus aliquis est inuentus, Fisco applicantur, vel Baricello, aut Executoribus iuxta locorum consuetudinem, acquiruntur, concl. 143. n. 44.

Extende id procedere, etiam si Arma non sint corrupta, qui capiuntur; imò neq; pro eis recuper.

Index Conclusionum,

cuperandis datur Dominis actio contra Birruarios, sed contra deferentes tantum, ibi nu. 45.

Sed eorum delatio non est alicui prohibita, in itinere, pro sui corporis defensione, quod quis per loca periculosa transit, ibi nu. 46. & nu. 69. cum seqq.

Prohibita retinentes domi, quando, & quomodo sint puniendi. Vide concl. 143. nu. 47.

Eorum delationes prohiberi possunt generaliter, & particulariter ex causa, concl. 143. nu. 48.

Illa fabricari, vendi, & emi non possunt sine Principis licentia, ibi nu. 49.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ea deferens in loco Iudicii, vel vbi ius redditur, aut in aliqua Congregatione est puniendus, etiam si ab homine, vel à iure licentiam haberet, nisi tamen audientia esset finita, concl. 143. nu. 50.

Item ea deferri non possunt in Palatio Principis, etiam si quis licentiam haberet, & Princeps à suo Palatio aboleret, ibi nu. 51.

Contrarium de consuetudine seruatur, concl. 143. nu. 52.

Venenata deferens acrius erit puniendus, cum magis quis delinquere dicatur veneno, quam ferro, ibi nu. 53.

Ea deferens in fragranti deprehensus, seu alio modo confessus, vel conuictus, potest per Iudicem, absque alio processu puniri, concl. 143. nu. 55.

Contrarium, nu. 56.

Sed illa deferens, an conuincatur per Birruariorum depositiones, quod fuerit in fragranti deprehensus. Vide latè, concl. 143. num. 59. cum seqq.

Eorum delatio dicitur leue delictum, ibi sub nu. 58.

Si proiecta in terram reperiuntur pœnes plures, quâdo contra aliquem ex illis sit indicium, ad torturam, vel omnes sint absoluedi, vide ibi n. 63.

Sed si reperiuntur proiecta pœnes vnum tantum, & ab eo plus, quam sex passibus nondissent, tunc presumitur, quod ab eo in terram proiecta fuerint, ibi nu. 64.

Et arma projiciens, ne reperiatur à familia, punitur, ac si cum armis repertus fuisset, ibi sub sub nu. 64.

Inuentus cum Armis, quis non dicitur, nisi fuerit actu apprehensus, conclus. 143. num. 65. & 67.

Contrarium, nu. 66.

Declarat, vt nu. 68.

Et solum defensiva deferens, prout est lorica, Galea, & similia pœna Statuti non erit puniendus, cum ea proprie loquendo armorum appellatione non veniant, ibi n. 71.

Extorque, & declarat, vt nu. 73. & 74.

Contrarium, num. 72.

Sed ea deferens, in quibus casibus non sit puniendus, vide ibi n. 69. cum pluribus seqq.

Armis abutens, & delinquens non inuatur licentia à Iudice sibi concessa illa deferendi, concl. 143. n. 99.

Arma, atq; Artigliarię vocantur, & Monitiones sunt de pertinentijs Castri, seu Ciuitatis, ita quod eo in feudum concessa, ipsa quoq; Arma concessa intelligantur, ibi n. 100.

Armorum licentia à Iudice concessa videtur, quâdo ille patitur ea deferentem coram se comparere, concl. 143. n. 95.

Contrarium tamen multi tenent, vt ibi n. 96.

ARMA, siue Insignia vnus familię, alter propria auctoritate lumere non potest, concl. 144. num. 1.

Declarat, vt num. 3.

Arma, siue Insignia Officialium deputatorum, ad ampliandas, vel dirigendas vias Ciuitatis non possunt ibi per eos in eorum memoriam poni, & si fuerint apposita, & affixa remoueri debent, ibi sub n. 1.

Declarat, vt nu. 2.

Eorum, atq; cognominis identitas identitatem agnationis, & familię præsumi facit, conclus. 81. nu. 66. & concl. 144. nu. 5. Cetera vide in Verbo Insignia.

Armatura, & calcei, quando possint apponi ad murum vicini, eo etiam inuito, vide in concl. 62. n. 108.

ARRENDAMENTA verum valorem beneficij non probant, concl. 145. nu. 1.

Extende idem etiam procedere in teste, qui ad arrendamenta se refert, ibi n. 2.

Quid si tellis deponeret, se arrendasse, vide ibi nu. 3. cum seqq. & in Verbo Valor.

Sed quando excusent à mala expressione valoris, & à pœna regulę de vero valore exprimendo, vide ibi nu. 41. cum seqq.

Arrendatarius quis probatur, ex eo, quia dat pecuniam, & mercedem locationis pro fructibus futuris colligendis, & contractus talis modo factus sustinetur, ibi n. 46.

Contrarium, quod nempe solutio anticipata facta pro arrenda faciat contractum esse vtiarium, ibi n. 47.

Sed indubio pro exclusionem vtiarij venit præsumendum, vt ibidem.

Arrendatarij Officiorum dicuntur omnia gerere sub nomine Domini Officij, non autem sub proprio ipsorum nomine, & contrahentes cā illis fidem Domini, non autem arrendatarij sequi videntur, ibi nu. 48.

Illi Ecclesię præiudicare non possunt, si alium in quasi possessione constituant, conclus. 145. num. 49.

Non tenentur pro culpa, vel delicto à familia illius, qui arrendauit commissio, nec ad releuationem, ad quam ipse arrendans tenetur, ibi num. 50.

Arrendatarius Officij Notariatus non tenetur, ad delictum à substituto Domini ipsius Officij commissum, sed ad illud tenetur ipse Dominus, qui arrendauit, ibi n. 51.

In arrendamentum Episcopatus non cadit do-

Et Materialium.

num, quod sit Domino pro suo iucundo aduentu de raro contingente, ibi n. 52.

Ad Arrendatarios non extenditur constitutio pœnalis, quæ loquitur de Domino rei, conclus. 145. n. 53.

Arrendatario non prædest Privilegium Domino concessum, ibi n. 54.

ARRESTVM Carceri æquiparatur, & illud frangens idem est, ac si carcerem fregisset, conclus. 146. nu. 1.

Arrestari potest debitor, ad instantiam vnus creditoris, qui ad instantiam alterius fuit caprus, ibi n. 2.

Limita, vt nu. 8. cum seqq.

Pro vno delicto arrestari potest, qui pro alio captus fuit, ibi n. 3.

Item arrestari potest debitor lite pendente, absque attentatorum vitio, quando id sit ad effectum assecurandi iudicium, ne arrestari faciens a posterioribus præueniatur, ibi n. 4. & 5.

Contrarium, num. 6.

Concorda, vt ibi n. 7.

Et vt arrestum subsistat crediti insinificatio est necessaria, ibi nu. 8.

Et non subsistit, nisi prius Mandatum seruatis seruandis fuerit obtentum, ibi n. 11.

Arrestari non potest debitor, ab alio iudice, quam ab eo, coram quo causa pendebat, nisi periculum esset in mora, conclus. 146. num. 12. & 13.

Arrestari non potest pro causa Ciuili, qui fuit captus pro Criminali, conclus. 146. nu. 14. licet sub n. 15. detur cautela in contrarium optima per creditore.

Non potest ille, qui vti suspectus de fuga fuit nulliter captus, sed statim venit relaxandus, ibi nu. 16.

Declara tamen, vt ibi dem.

Potest Criminaliter, & pro delicto arrestari ille, qui fuit nulliter, & indebite captus, pro causa Ciuili, ibi n. 17. & n. 18. ratio assignatur.

Arrestari tamen quis non potest in die feriata, in honorem Dei; licet in illa fuerit captus, ibi num. 19.

Non potest reus recessurus de Curia arrestari, neque compelli ad respondendum interrogationibus principale negotium tangentibus, nisi dentur dispositiue per modum Articulorum, ibi nu. 20.

Secus autem in eo, qui est recessurus de Curia, vt respondeat interrogatorijs, quando illa esset in actis, & in iudicia data; alias secus, conclus. 146. nu. 21.

Item potest arrestari recessurus de Curia, quando deberet respondere interrogationibus, & litteris Apostolicis, donec illis respondeat, ibi num. 22.

Arrestatus si à Curia recedat, excommunicari potest, præcedente tamen citatione, per viam contradictarum, ibi n. 23.

Arrestari, vel suspectus iurari, quando quis possit, ex apoca priuata, & quando non, vide conclus. 146. n. 24. & conclus. 153. n. 19.

ARRHA contractum nõ probat, sed est signum futuri contractus, conclus. 115. sub n. 1.

ARROGATIO quomodo, & de quibus personis fiat, & quomodo ab adoptione differat, vide latè in Verbo Adoptio, & conclus. 58. nu. 2. cum seqq.

ARS Mæchanica dicitur Mercatura, sed ea nõ vbiq; nobilitatem denigrat, conclus. 147. num. 1. & 2.

Vilem exercens, quando vnd cum alijs de familia sit admittendus in presentando aliquem, ad beneficium, vide ibi n. 11. cum seqq.

Vilem, & Mæchanicam exercentes nobilitatè familiaris denigrant, ibi n. 14.

Mæchanicam exercentes, ob eorum ignobilitatem à testificando repelli possunt, conclus. 147. num. 15.

Declara tamen, vt ibidem.

Artes quæ in multis locis viliissimè vocantur, in alijs sunt magnæ auctoritatis, & ex eis Priores Ciuitatis eliguntur, ibi nu. 15.

Artifices nõ veniunt appellatione Mercatorum in Statutis, ibi n. 16.

Artifex, & non Mercator dicitur quicunque sua industria operatur, & qui rem emit, vt in aliâ formam suo opere, & industria redactam vendat, ibidem.

Sed in artificio, quando est admixta negotiatio tunc tota negotiatio dicitur, ibi n. 17.

Artifices habentes publicum signum omnibus mercede sibi constituta inservire tenentur, quia per illud cum Republica conuenisse videtur, ibi n. 18.

Prohiberi possunt, ne tabulata, banca, & similia ponant, si ea vsum priuatorum impediunt, immò id fieri potest, etiam si non sint nocua, ibi nu. 20.

Prohiberi possunt exercere sulpharariam, vel aliam artem, ob quam malus odor vicino fiat, ibi nu. 21.

De imperitia tenentur, quia nemo debet se inimicere exercitio, ad quod nõ sit aptus, conclus. 60. n. 82. & conclus. 147. n. 22.

Artes Medicinæ, & Chirurgiæ exercere non possunt Clerici, conclus. 147. n. 23.

Artifices alearum non possunt prohiberi eas cõficere, per appaltatores ipsarum, conclus. 147. nu. 24.

Plures eiusdem artis in Ciuitate habere Reipublicè interest, conclus. 147. sub n. 4. & 24.

Artifici si indebite lis inferatur, eas impensas repetit, quas vti impeditus in lite lucrari non potuit, ibi n. 25.

Artifex vnus signum alterius assumere non potest, conclus. 147. num. 27. & num. 28. ratio assignatur.

Extende, vt in conclus. 171. n. 8.

Artifices collectari possunt, nisi sint ita pauperes, vt vix ex eorum arte viuere possint, conclus. 147. n. 29.

Artem vilem exercere est indecorum ei, qui suis moribus nobilitatis educatus, conclus. 89. num. 96.

Index Conclusionum,

Artificium omne ob continuum exercitium recipit incrementum, concl. 131. sub nu. 7.

Artegliaz, & arma dicuntur de pertinentiis Castris, & ideo in illius venditione, ea veniunt, concl. 143. in princ.

ARTICVLVS dicitur pars intentionis illud continens, quod quis probare intendit, concl. 148. nu. 2.

Articuli, & positiones ex libello, illiusque substantia formantur, & loco libelli dantur, conclus. 148. sub nu. 3. & ibi plures articulorum definitiones inuenies, sed remissive.

Fiunt ad finem probandi, vt per responsiones, & confessiones partis, super illis ponens, ab onere probandi releuetur, concl. 148. sub nu. 2. & ibi multa alia notanda, in hac materia habebis.

Et articulus non censetur fateri, sicuti ponens, concl. 148. n. 3.

Dari non solent, nisi cum magna, & deliberata consideratione, ibi sub n. 6.

Et licet sint reuocati, tamen multum faciunt, ad veritatem eruendam, ibi nu. 7.

Quando sunt medio iuramento dati, confessio in eis per articulationem facta, contra eundem plenè probat, ibi nu. 8.

Medio iuramento non dantur, nisi in his, quæ factum proprium concernunt, quia quando de facto alieno agitur, sufficit credere in conscientia rem itale habere, ibi nu. 9.

Articulus, quando est in parte verus, & in parte falsus, in totum negari potest, concl. 148. n. 17. & 22.

Contrarium n. 23.

Declara, vt ibidem.

Articulus non prohibetur ad aliud genus probationis se extendere, quando in calce articulorum adest clausula, non se alitringens &c. concl. 148. n. 19 vbi ratio assignatur.

Ille, siue positio confessata non censetur, quando respondens se refert ad Instrumentum, & illud non reperitur, concl. 148. n. 21.

Illis quomodo debeat fieri responsio, vt præcisa, & releuans dicatur. Vide concl. 148. n. 24. cum seqq.

Item ea, quas partes habere debeat, vide ibi, sub nu. 2. in fine.

Articuli nihil certi continere dicuntur, quando in eis adest clausula, non se alitringens, &c. ibi nu. 20.

Sunt dandi per Dominum causæ, quando est præfens; aliis si dentur per Procuratorem, tunc ille debet habere mandatum in indiuiduo, ad sic, & sic ponendum, nec illud speciale sufficit, ibi nu. 30. & 31.

Formati à Procuratore non informato, & habente mandatum generale, ad ponendum, & articulandum, à Domino reuocari possunt, etiam non docto de errore, & in secunda instantia, ibi n. 34. & 35. 97. & 136.

Obiectui tribus modis dici possunt, nempe quoad appellantes, in non appellante, & quoad effectum probandi, concl. 148. nu. 44.

Et quando sunt obiectui, tunc exacta, & specifica probatio requiritur, ibi sub n. 44.

Declara tamen, vt nu. 63. cum seqq.

Obiectui si fuerint producti, non datur terminus ad illos declarandos, sed illis productis erit respondendum, ibi nu. 45.

Obiectiuos dare potest reus, & possessor contra actorem, ibi nu. 46.

Obiectui contra appellantein, & non de iure dantis illi dicuntur, quando principaliter ius appellantis non deducunt, quamuis in consequentiam illud includerent, concl. 148. num. 47.

De iure dantis dicuntur, quando ex mera articulantis gratia oriuntur, conclus. 148. sub num. 47.

Et vt non dicantur obiectui, ad quæ probanda se restringere debeat appellans, vide concl. 148. nu. 48.

Illi tendentes principaliter ad conseruationem iuris dantis, obiectui non dicuntur; licet possent virtualiter, & in effectum, siue secundario ius aduersarii excludant, impugnent, ac tollant, ibidem.

Vt dicantur obiectui solum attenditur, quod primario, & non quod secundario fieri solet, ibi nu. 50.

Obiectui dicuntur, quando articulus non intendit ius suum principaliter deducere, sed ius aduersarii excludere, etiam si per exclusionem iuris alieni, vellet articulus ius suum includere, vel augere, ibi n. 51.

Obiectui dicuntur, quando illis probatis nullum ius acquiritur danti, secus vbi illis probatis excluderetur aduersarius, nec non ipsi danti ius acquireretur, ibi nu. 52.

Illi, vel positiones impertinentes dicuntur, quando, nec per directum, neque per indirectum, aliquo modo causæ adminiculantur, conclus. 148. nu. 53.

Sed pertinentes vocantur non solum, si directè & principaliter ad causam faciant, sed etiam quando ex leui presumptione, quouis modo causæ adminiculantur, conclus. 148. sub num. 53.

Obiectui dicuntur in actore de Cappellania, honoris, siue Prothonotariatus defuncti, quando intendit indicare reservationem, & excludere gratiam aduersarii, ibi nu. 54.

Declara tamen, vt ibi n. 55.

Obiectui dicuntur, veluti si quis diceret, quod collatio beneficii facta à tali non valuit, quia ipse erat excommunicatus, ob violentiam, manuum iniectionem in Clericum, concl. 148. num. 56.

Obiectui dicuntur, qui dantur ab impetrante, ob non promotionem aduersarii infra annum, ibi nu. 57.

Illi super excessu in taxa, siue de excessu valore dicuntur obiectui, ibi n. 58.

Declara tamen, vt n. 59.

Item dati super consumptione gratiæ dicuntur merè obiectui, ibi n. 60.

Et Materiarum.

Dati super defectu ætatis sunt obiectiui, & in eis requiritur specificatio natiuitatis, quoad annum, & mensis, ibi nu. 61.

Obiectiui dicuntur attento stylo Palatii, vt si primus in data non habet clausulam de Cura animarum; secundus verò eam habet, & iste secundus velit dare de Cura animarum contra primum, ibi nu. 62.

Obiectiui post terminum ad articulandum datum de stylo Palatii non admittuntur, concl. 148. n. 71.

Et ratio est, quia calumniosi præsumuntur, ibi num. 120.

Fallit, vt num. 113. cum pluribus seqq. & num. 159.

Obiectiui licet in termino dentur, nihilominus si non sint bene specificati, & formati non sùt admittendi, ibi n. 72. & 163.

Extende id procedere, etiam si sit obteenta commissio, quòd exacta eorum forma possit omiti, quia tunc saltem aliquantulum erunt specificati, ad hoc, vt contrarium probari possit, ne per indirectam defensionem tollatur, concl. 148. num. 73.

Obiectiui requirunt exactam specificationem, nominis, loci, & mensis, nec non aliarum circumstantiarum, licet ad diem, & horam specificandam non ardeat, nisi essent de substantia materiæ in articulis comprehensæ, concl. 148. sub num. 73. & 164.

Obiectiui debent esse bene formati, & specificati, etiam si darentur per actorem contra reum, nullum ius præstus in beneficio habentem, concl. 148. num. 74. vbi exemplificatur.

Obiectiui etiam non bene specificati contra absentem in odium contumaciæ admittuntur, ibi nu. 75. & 175.

Dati verbo tantum in termino non suffragantur, nisi illos factio ipso pars dederit, concl. 148. num. 76. & 77.

Contrarium, vt ibi n. 78.

Concorda, vt ibi nu. 80.

Sed in Curia Romana passim admittuntur, & si pars opponit, tunc iudex illos admittit, saluis exceptionibus, ibidem.

Non admittuntur post Sententiam, & litteras executorias decretas, siue executas, vt ibidem, & n. 111.

Illos admisso in Rota Romana non est ordinis iudicarij, dummodo tamen sint pertinentes, quia tunc sufficit illos fuisse receptos à iudice, & super eis testes examinasse, concl. 148. nu. 81.

Quando ambigitur, an sint admittendi, vel non, tunc Rota illos admittit, Saluo iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n. 82.

Notoriè impertinentes omnino sunt reiciendi, ibi sub nu. 82.

Articulos si pars factio dederit, & postea eos petierit sibi restitui, ad illos corrigendos, tunc Auditor debet prius illos videre, & si obiectiuos inuenerit, illos admittere non debet, concl. 148. nu. 82.

Secus quando illis ius commune respicerent, & de iure dantis essent, quia tunc alter terminus, quatenus opus esset, assignandus veniret, ibi nu. 84.

Obiectiui si tertio fuerint repulsi, tunc neq; in secunda, neq; in tertia instantia amplius dari, & admitti possunt, quia tunc impertinentes præsumuntur, ibi n. 85. 86. & 139.

Extende primò id eò magis procedere, si calumniosè darentur, animo protelandi, & differendi litem, & præsertim in causa matrimoniali, ibi nu. 87.

Extende secundò procedere, etiam si illi essent releuantes in causa, ibi n. 88.

Merè obiectiui licet probent contra illum, contra quem articulantur, tamen nullum ius ex eis articulantem resultat, ibi nu. 89.

Obiectiui post terminum admitti non debent, etiam per viam restitutionis in integrum, ibi num. 91.

Contrarium, n. 92. & 199.

Concorda, vt ibi n. 93.

Dati à Procuratore, si erronei detegantur, tunc ille ad iurandum super errore admittitur, quòd effectum in beneficiis; secus in prophanis, ibi n. 96.

Contrarium, nu. 97.

Obiectiui post terminum dari non possunt, licet in termino fuerint dati aliqui, ad effectum subreptionis, vel ad omnem alium effectum, qui parti esset magis utilis, & proficiuus, ibi nu. 98. & ibi ratio assignatur.

Obiectiui post terminum dari non possunt, non solum si darentur contra probationem iuris aduersarij, sed etiam in probationem iuris illius, ibi n. 99.

Extende, vt nu. 100.

Illi tendentes ad probandum id, quod iam probatum fuit, non sunt admittendi, quia sapienter præsumptionem calumnie, concl. 148. num. 100. & 120.

Item obiectiui post terminum non admittuntur, nec etiam ad probandum, per confessionem partis, concl. 148. n. 101. & ibi in n. 102. ratio assignatur.

Obiectiui sunt dandi in termino præfixo, ad impugnandum ius aduersarij, etiam si ipse aduersarius nondum ius suum produxisset, concl. 148. nu. 103.

Illos dans si protestetur, quòd ei liceat eos corrigere, aut novos dare, tunc illa protestatio eum non inuabit à dâdis articulis obiectiuis, quando materia iam erat certa, secus si post terminum ad articulandum orta fuisset, ibi num. 104.

Declara, vt n. 143. cum seqq.

Non sunt admittendi, quando causa pender super alimentis futuris, concl. 148. n. 110. & ibi ratio assignatur.

Illi contradicentes Concilio Tridentino, vt impertinentes non sunt admittendi, concl. 148. nu. 112. & 222.

Sed etiam elapso termino admittuntur articuli,

Index Conclusionum,

culi, quando esset impetrata commissio, ut illi post terminum dari possent, concl. 148. num. 113.

Declara, & extende, vt n. 114. & 115.

Obiectiui licet probari non possint post terminum per testes, possunt tamen probari per instrumenta, ibi nu. 116.

Obiectiui etiam post terminum dari possunt per viam exceptionis, contra iuramenta, & iura producta, ibi n. 124.

Declara, vt n. 126.

Obiectiui licet non admittantur post terminum, admittuntur tamen exceptiui, conclus. 148. num. 125.

Obiectiui post terminum dari possunt, quando res esset adhuc integra, vel essemus propè terminum, quia quando partis non multum, interit, moram purgare licet, conclus. 148. nu. 127.

Contrarium, nu. 128.

Obiectiui post terminum admittuntur, quando pars aduersa non contradicit, concl. 148. num. 129.

Obiectiuorum admissio tenet, quando lapsò termino ad articulandum, iudex alium terminum assignat, & pars non appellat, concl. 148. nu. 130.

Sed an tunc sufficiat contradicere, licet non appelletur, vide ibid. & n. 131.

Obiectiui post terminum admittuntur, quando essemus in verificatione gratiæ, sineutri, ad hoc, ut ostendatur alteri ius non competere, ibi nu. 132.

Obiectiui semper admittuntur, quando essent dati pro rebus abfuturis, conclus. 148. num. 133.

Extende, quòd etiam concernentes petitoriũ in causa quoque possessorij admittuntur, pro examinandis testibus abfuturis, concl. 148. sub num. 133.

Obiectiui licet dari non possint in prima instantia post terminum, possunt tamen dari in secunda; dummodo in termino dentur, concl. 148. num. 134.

Fallit tamen, si articuli obiectiui ex mala appellatione ruerent, quia tunc etiam in secunda instantia dari, neq; reformari possent, concl. 148. n. 135.

Obiectiuos post appellationem, an quis producere possit in appellatione nihil obiecerit, vide, ibi n. 64. & 65.

Obiectiui debent dari bene dispositi, & specificati in bona forma, nisi dans illos in probatione extaret, ibi sub n. 98.

Eorum pertinentia, vel impertinentia, dum controuertitur, terminus datus non currit, ibi n. 108.

Declara tamen, vt n. 109.

Novos, vel de directo contrarios iam datos, quando, & quomodo dare, & probare possit tertius ad causam veniens, vide concl. 148. n. 138.

Discussi in prima instantia, super quibus testes

producti fuerunt prohibentur in futurum admitti, sicut illi de directo contrarij, concl. 148. num. 140.

Declara, vt n. 141.

Reprobatori, siue repulsatori fieri solent, quando per alteram partem fuerunt facti articuli approbatori, siue saluatori, concl. 148. num. 142.

Obiectiui post terminum, immò etiam post conclusum in causa dari possunt, quando superuenit de nouo illius materiæ obiecti notitia, & in hoc articulantis iuramento standum est, ibi n. 143.

Intellige tamen, & declara, vt ibid. & nu. 144. cum seqq.

Obiectiui etiam post terminum dati in causa prophana admittuntur, conclus. 138. num. 149.

Et an, & quando etiam vq; ad conclusionem in causa, vel etiam post illam sint admittendi, vide ibi n. 150. & 151.

Et vt dicantur pertinentes in causa prophana ex libello nasci, & ad causam aliquo modo facere debent alijs impertinentes dicuntur, & per consequens reiiciendi venient, ibi n. 152. cum seqq.

Intellige tamen, vt ibidem.

Articuli dicuntur, ab artu, hoc est à membro causæ, ideò diligenter ab ipsa petitione sunt formandi, ibi n. 155.

Illi, & testes etiam de directo contrarij in causa Criminali pro defensione admitti possunt, etiam post publicatum processum, concl. 148. num. 156.

Extende, vt ibidem.

Obiectiui in causa Matrimoniali, etiam post terminum admittuntur, conclus. 148. num. 157.

Obiectiui dari possunt, vbi termini essent nulliter seruati, & reiterarentur, licet ab illis articulis exclusus fuisset, si termini bene, & legitime seruati fuissent, conclus. 148. num. 158.

Obiectiui de stylo Palatii, siue Rotæ, etiam in tertia instantia post terminum admittuntur, ibi n. 92. & 159.

Nunquam repelluntur ex quacumq; presumptione calumniæ, vbi de præiudicio irreparabili agitur, ibi sub n. 159.

Obiectiui post terminum sunt admittendi, si deinceps ad coadiuvandam materiam obiectiuam iam in termino datam; dummodo ex eodem medio nascantur, concl. 148. n. 161. vbi exemplificatur.

Bene specificati, & formati admittendi veniunt, & in dubio tales præsumuntur, conclus. 148. num. 162.

Declara tamen, vt ibi n. 163. cum seqq.

Illis non bene specificatis, vel dispositiue datis quis respondere non cogitur, ibi n. 165.

Eorum verba sunt intelligenda, & declaranda secundum verba præcedentia, ibi nu. 166. & ibi exemplificatur.

Et Materialiarum.

Incerto, vel generico quis respondere non cogitur, concl. 148. nu. 167. & nu. 168. ratio assignatur.

Item iniurifimili, & ad causam non facienti, quis respondere non tenetur, conclus. 148. num. 169.

Alternatiuus in causa Criminali non reijctur, ibi num. 170.

Sed quando concernenti factum alienum, vel ius, aut factum proprium, quis respondere, teneatur, vide ibi n. 171.

Illi dicuntur bene specificati, & admittendi, si (Verbi Gratia) in eis diceretur, quod Ecclesia est annexa Hospitali à tanto tempore, cuius initij memoria non extat, licet non exprimat, quod illud Hospitale erat auctoritate Episcopi fundatum, conclus. 148. nu. 173. & ibi ratio assignatur.

Obiectiui sunt admittendi, licet non sint bene formati, & specificati, si illos dans in probatione esset, ibi n. 174.

Sunt admittendi, & boni dicuntur, si vnus (Verbi Gratia) sit infirmitatis, alter verò furoris, ibi nu. 176.

Item boni dicuntur, quando dantur plures materie obiectiue ab eadem parte, quarum vna sit bene specificata, alie verò non tam bene formatæ, quia tunc tanquam vnitæ, & eoadiuuatæ admittuntur, conclus. 148. num. 177.

Contentantes simulationem Privilegij non sunt reijciendi, si in eis species simulationis non fuerint declarate, ibi n. 178.

Admittuntur, quando minor, siue Ecclesia in eis assereret se læsam, quamvis non diceret enormiter; dummodo aliis de læsione in actis cõstaret, ibi n. 179. & 396.

Illi, in quibus longa possessio, & fructuum perceptio deducitur, sufficiunt ad probandam præscriptionem, licet in eis nullum verbum de præscriptione fiat, concl. 148. nu. 180. & ibi ratio assignatur.

Debent esse facti, & non iuris, concl. 148. sub num. 180.

Non sunt reijciendi, quando per reum conuentum fuerunt præsentati super possessione recuperanda, & respicerent factum proprietatis, ibi num. 181.

Contrarium, nu. 184.

Concorda, vt n. 183. & 185.

Petitorium concernentes in iudicio mentionis non sunt omnino impertinentes, nec irrelevantes, sed admittuntur, conclus. 148. num. 182.

Petitorium concernentes sunt admittendi in principio iudicij possessorij, quatenus per eorum probationem excluderetur possessorij pretendens se spoliatum; aliis non, concl. 148. num. 183. & 185.

Illi dicentes se eodem die spoliatum à diuersis non censentur impertinentes, nec contrarij, sed veniunt admittendi, cum ad illud idem delictum plures concurrere potuerint, ibi n. 186.

Illi post suspensionem petitorij ab vtraque parte, dati super possessione, & proprietate, quoad colorandum, vel discolorandum possessorium sunt admittendi, & eis erit respondendum, ibi num. 187.

Sed illi super proprietate dati in interdicto vti possidetis sunt reijcendi, ibi n. 188.

Fallit tamen in interdicto retinendæ, vt ibi nu. 53.

Super execrabilitate in materia spoliij non admittuntur, concl. 148. num. 189. & ibi ratio assignatur.

Sed super liquidandis fructibus à spoliante perceptis admittendi veniunt, etiam si spoliator, eidem spolio cesset, ibi nu. 190.

At secus si fuisset recepti in causa principali, quia tunc amplius non recipiuntur in causa liquidationis fructuum, ibi n. 191.

Contrarij dari possunt, quando perempta est instantia, & noua incohatur, conclus. 148. num. 192.

De directio contrarij articulis partis aduersæ in causa appellationis non sunt reijciendi, quâdo testes in termino probatorio super articulis partis non plenè probarunt, ibi nu. 193. & ibi ratio assignatur.

Et in quibus alijs casibus, & à quibus personis tales dari possint, vide ibi n. 196.

Admittuntur super eo, quod testes examinati super articulis partis aduersæ corrupti, & subornati falsum deposuere, ibi n. 194.

Illi in termino præsentati possunt in causa appellationis iterum præsentari, & alij testes induci ad probandum illud idem, si prius pars aduersa contrarium probauerit, & testes in termino repulsatorio publicauerit, concl. 148. num. 195.

Intellige tamen, vt ibidem.

Declaratoriij, seu additionales causam, de qua agitur respicientes, sunt admittendi, concl. 148. num. 196.

Concernentes terras, de quarum decimatione agitur, non extare in Diocesi relevantes dicuntur, & sic sunt admittendi, conclus. 148. num. 197.

Sed impertinentes, & malè ordinati dicuntur, & sic sunt reijciendi, quando essent de directio contrarij articulis aduersarij, licet id fallat in beneficialibus, ibi n. 198.

Declarata tamen, vt nu. 199.

Et quando pro illis sit concedenda remissoria, vide in Verbo Remissoria, & concl. 148. num. 200. cum seqq.

Item præsentati in termino repulsæ illud, idem continentes, quod fuerat positum in primis articulis de directio eis partis aduersæ contrarij, dicuntur impertinentes, & sunt reijciendi, ibi nu. 207.

Contrarium, nu. 208.

Primam opinionem amplia, vt num. 209. cum seqq.

Inuicem repugnantes calumniam arguunt, ibi sub nu. 209.

Index Conclusionum,

Eorum noua admissio est deneganda, quando testes super tota causa iurarunt, conclus. 148. num. 213.

Articulus, vt dicatur nouus, siue contrarius, quid sit considerandum, vide concl. 148. nu. 215. & nu. 386.

Criminosi vt impertinentes non sunt admittendi, nec illis quis respondere tenetur, cum propriam turpitudinem deregere nemo cogatur, ibi nu. 223.

Extende, vt nu. 224.

Fallit pluribus modis, vt n. 225. cum seqq.

Illi non ins attentantis respicientes non dicuntur reuolantes, nec admittuntur, si eorum probatio tale notorium non ius non inducat, quod per aliam probationem excludi non posset, ibi nu. 233.

Articulus vnus reuolans facit, vt ceteri quoque veniant admittendi, ibi nu. 234. & nu. 236. ratio assignatur.

Sed declara, vt ibi n. 249.

Illis tam pertinentibus, quam impertinentibus est respondendum de stylo Rotæ, licet secus sit de iure, ibi n. 237.

In Curia Romana semper admitti solent, cum clausula saluo iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n. 238.

Extende id præsertim procedere, si testes super tota causa iurarunt, ibi n. 239.

Extende secundò id procedere ferè per totam Italiam, ibi n. 240.

Contrarium, nu. 243.

Declara, vt n. 244. cum seqq.

Et quid illa clausula operetur, vide ibi nu. 241. cum seqq.

Articuli non dicuntur impertinentes in quibus, quis ab Aduersario responderi petat, quo titulo, & qua causa possideat, conclus. 148. num. 250.

Contrarium, n. 251.

Concorda, vt nu. 252.

Articulis respondere non tenetur emptor conuentus à creditore venditoris pro re empta, ibi nu. 273.

Negatiui impertinentes dicuntur, & admittendi non veniunt, cum regulariter negatiua sit de sui natura improbabilis, ibi n. 255.

Fallit tamen, vt ibi n. 257. & 258.

Euentuales vt impertinentes non sunt admittendi, ibi nu. 259.

Declara, vt ibi sub n. 104.

Intentionales, quando, & quomodo in causa pignorationis sint admittendi, vide ibi nu. 260. remissiuè.

Eorum copia, quando sit tradenda inquisito, antequam respondeat, vel sit tradenda solum ijs, qui eam petunt ad effectum conficiendi interrogatoria, aut quando clausi producantur, vide ibi nu. 261. cum seqq.

Sed quando clausi transmittuntur, ad hoc, vt examen valeat pars citanda venit, conclus. 148. sub num. 261.

Eorum copia, vbi non datur potest apponi clau-

sula saluo iure impertinentium, quia si post conclusum repelluntur, nullus depouere tenetur, ibi nu. 263.

Et vbi solent dari aperti, si ante examen testibus ostensi fuerint, non per hoc illi de fide diminuntur, ibi n. 264.

Secus tamen si testis fuisset allocutus cum parte aduersa, ibi n. 265.

Et fieri debent seruata forma à Statuto tradita, alijs pro non admissis habentur, conclus. 148. num. 268.

Illorum admissio non est de substantia, nec receptionem testium viciat, dummodo illi sine pertinentes, ibi nu. 269.

Et, vt pro confessis habeantur, quæ sint necessaria, vide ibi n. 274. cum seqq.

Articulis datos tacite admittere cõetur Iudex, dum super illis testes recipit, conclus. 148. num. 170.

Et si eos admittat Iudex mandando illos intimari parti, ad effectum dandi interrogatoria, & videndum iurare testes, tunc non est necessaria alia citatio, si tamen dicta intimatio subsequatur, alijs secus, ibi n. 271.

Eorum admissio, quando est facta parte præsertim, tunc alia citatio non est necessaria, ibi num. 272. & ibi ratio assignatur.

Item illi, super quibus fuerunt examinati testes, eo ipso censentur admissi, si fuit facta citatio, ad dicendum contra articulos, & Iudex ad examen processit, ibi n. 273.

Illi, siue positiones dicuntur esse de iure libelli, ibi nu. 299.

Item illi, & interrogatoria de connexis, & pertinentibus supplicationis esse dicuntur, conclus. 148. nu. 300.

Illi veniunt appellatione adorum, ibi n. 301.

Quando super rei valore sint dandi, tunc tempus venditionis rei est attendendum, conclus. 148. & ibi ratio assignatur.

Et ad hoc, vt articulus super valore rei bene articulantis intentionem concludat, quomodo sit formandus, distingue, vt in concl. 148. nu. 303. cum pluribus seqq.

Item quomodo illi sint formandi pro probanda identitate alicuius rei, vide conclus. 148. num. 314.

Item quomodo sint formandi pro probanda liquidatione lucraui, vide concl. 148. n. 315. cum seqq.

Quomodo sint formandi, ad probandam consuetudinem immemorabilem, vel non immemorabilem, vide concl. 148. num. 331. cum seqq. & vide in Verbo Consuetudo.

Illi super consuetudine in materia præcedentia debent bene actus specificare, alijs admittendi non veniunt, conclus. 148. n. 354. ratio assignatur.

Sed illi amplius de nouo non admittuntur, quando dicta testium publicata, vel didicita fuere, ibi num. 381.

Fallit, vt nu. 384. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Testes.

De-

Et Materiarum.

Declarat tamen, quod Articuli admittantur, saluo iure impertinentium, si Procurator appellati iuret in animam suam, siue Principalis, se ipsa testificata non didicisse, concl. 148. n. 383.

Articulus partim nouus, & partim antiquus, etiam post didicita testificata admittendus venit, ibi num. 385.

Sed nouus non dicitur, si in substantia idem contineat, quod antiquus, licet in sono, & verborum cortice differre videatur, conclus. 148. n. 386.

Et quomodo sint formandi Articuli ad probandam amicitiam, vide concl. 100. n. 38. remissive.

Aditionales etiam post publicationem Processus sunt admittendi, sed reus illis respondere non cogitur, nisi de nouo citetur, concl. 148. num. 400.

Aditionales reiectis primis amplius dari non possunt, ibi n. 401.

Articulum falsum producens erit puniendus, licet non declarauerit eo velle uti pro bono, & fide digno, ibi n. 403.

Intellige tamen, ut ibidem.

Articulus vnus, quando est nimis generalis, tunc Auditor Rotæ cogere potest partes ad illum declarandum, vel illas à iudicio repellere, conclus. 168. sub n. 99.

ARTIGLIARIE, & Monitiones sunt de pertinentiis Castri, seu Ciuitatis ita, quod Ciuitate, vel Castro in feudum concessio, illi quoque concessio intelligantur, concl. 143. n. 100.

ARVDINETVM, quando veniat appellatio domus, vide in Verbo Domus, & conclus. 127. num. 6. & 8.

ASCENDENTIVM appellatione omnes veniunt, absq; termini prefixione, & ideo in illis representatio ad successionem descendētium non restringitur ad certum gradum, sed omnes veniunt in infinitum, concl. 149. n. 1.

Illi in concursu cum descendētibus ab hereditatibus excluduntur, & ad illas descendentes admittuntur, ibi n. 28.

Fallit quando essemus in feudo antiquo, quia, tunc ascendens descendenti succederet, ibi num. 30.

Legitimam in bonis defuncti pretendere non possunt, quoties Filij, vel Filie, etiam naturales adessent, ibi n. 29.

Plura vide in Verbo Legitima.

Et in pluribus casibus differunt à descendētibus, ibi n. 31. cum seqq.

Illi in quocunq; gradu existentes semper in successione coniuñctos ex vno latere tantum excludunt, concl. 174. n. 49.

ASSASSINIVM est pessimum genus homicidij, & delictum atrocissimum vocatur, concl. 150. num. 1. & 23.

Assassini qui dicantur largo modo loquendo, & qui stricto, & an c. primum de Homicid. habeat locum etiam in illis lato modo sumptis, vel solum in illis sumptis strictè, & proprie, vide ibi nn. 2. cum seqq.

Et tale vocatur illud homicidium, quod fit accepta pecunia, vel alia re, aut specie loco pecunie, concl. 150. n. 23. & 65. & concl. 74. nu. 18. in fine.

Extende pluribus modis, ut ibi in concl. 150. n. 24. cum pluribus seqq.

Illud delictum immunitate Ecclesiæ non gaudet, concl. 150. n. 24.

Assassinus ille dicitur, qui nedum aliquo dato, sed etiam promisso homicidium fieri mandat, & talis etiam morte non secuta de assassinio tenetur, ibi n. 28. & 50.

Contrarium, n. 29. 51. & 65.

Et istud delictum, quādo inducatur per ea verba (Amazate questo tale, perche sapere, ehe la Casa mia è aperta per voi, & non vi mancarà mai) vide ibi n. 34. & 35.

Assassini dicuntur, nedum illi, qui inducunt infideles promissa pecunia, ad occidendum Christianum, sed etiam qui ad id opera Christiani vtuntur, ibi n. 36.

Assassinium si committat Clericus Privilegium Clericale amittit, ibi n. 37.

Extende, ut num. 38. cum seqq. & vide in Verbo Clericus.

In huiusmodi delicto affectus punitur, etiam non sequuto effectu, ibi n. 53. & vide in Verbo Affectus, & concl. 74. n. 17. & 18.

Assassinus à quocunq; impune occidi potest, ibi num. 54.

Extende id procedere etiam, si ille sit Clericus, ibi n. 55.

Illius bona à quocunq; occupari possunt, sed illi ad quos successio spectat in temporalibus, illa consequi poterunt, ibi n. 56.

Imò illi tales opprimi possunt, etiam illis diebus, in quibus Ecclesia indixit bellatoribus treguas, ibi n. 57.

Item contra illos possunt recipi testes, etiam lite non contestata, & parte non citata, imò ea absente, ibi n. 58.

Item contra eos alia Sententia non requiritur, nisi declaratoria tantum, ibi nu. 59.

In hoc delicto appellatio non est admittenda, ibi n. 60. & concl. 128. n. 919. & 920.

Item contra illos Iudex procedere potest, ex eius mero Officio, ibi n. 61.

Assassinus defensionibus, ac alijs dilationibus sibi debitis de iure renunciare potest, ibi num. 65. vbi ratio assignatur.

Et ille, uti hostis publicus dicitur à lege diffidatus, id est extra protectionem legis, & per consequens ab omnibus lēdi potest, ibi sub n. 62.

Illud delictum committens occidendi Christianum, vel id fieri mandans, aut Assassinus defendens, receptans, aut occultans, excommunicatus efficitur, ibi n. 49. cum seqq.

Mandantem in iudicio nominare tenetur, & super hoc torqueri potest, ibi n. 63.

Illius hæres rem restituere cogitur, etiam lite cum defuncto non contestata, ibi n. 64.

Sed talis, quis non dicitur, quando pecunie oblatæ per mandantem expressè non fuerint

Index Conclusionum,

per Mandatarium acceptata, concl. 150. nu. 65. & n. 66. ratio assignatur.

Istud delictum, vt inducatur non sufficit taciturnitas, & vnus tantum intentio, scd consensus vtriusq; scilicet tam mandanti, quam Mandatarij est necessarius, ibi n. 67.

Et nunquam contrahitur ex ipse premij, aut fauoris oblatione, concl. 150. nu. 68. & ibi ratio assignatur.

Item tale illud non dicitur, quando fuit datum solum Mandatum ad bastonandum; non autē ad occidendum, licet mors sequuta fuerit, ibi num. 69.

Intellige tamen, vt ibid. & n. 70. cum seqq.

Assassinij qualitas, siue prodicionis, quomodo sit probanda, ad hoc, vt illud includatur, siue excludatur, vide concl. 150. n. 21. & 73.

Sed illius qualitas excluditur, quando mandans est p̄sens delicto, si tamen sit inimicus, etiam quod Mandatarij non essent inimici, & receperint pecuniam ad illud perpetrandum delictum, concl. 150. n. 21. & 73.

ASSECVRATIO alicuius rei ea dicitur, quādo quis alteri rem illius in tuto futuram esse, certo sibi pretio assignato, promittit, concl. 151. n. 1. exemplificatur.

Et talis assicuratio Nauium, siue mercium in multis Regionibus, quæ Maris commoditatē habent, frequenter fieri solet, ibi n. 2.

Et ea an sit contractus nominatus, vel ad emptionem, & venditionem, siue locationem, aut fideiussorem reducat, vide ibi num. 3. cum seqq.

Assicuratio dicitur contractus licitus approbatus, & Reipublicæ utilis, nec nō rectitudinem, ac iustitiam continere dicitur, ibid. n. 6. & 25.

Assicuranti Nauim magis conuenit pecunias dare pro mercium asscuratione, quā fidemissionem faciendam, quia ille grauioribus periculis subiaccit, ibi sub n. 3. & 25.

Et talis contractus non valet, si altera ex partibus sciuisset, iam Nauim periisse, ibi n. 7. & n. 8. ratio assignatur.

Declara tamen, vt n. 9. cum seqq.

Sed quando ea valeat, etiam si Nauis eo tempore iam periisset, vide concl. 151. n. 9. & 10.

Et ea (Verbi gratia) facta pro scutis duobus milibus, in mille tantum sustinetur, si merces in ea impositæ sint valoris scutorum mille tantum, concl. 151. num. 12. & num. 13. ratio assignatur.

obligatio onerationem supponit, concl. 2.

Personæ, quando possit fieri ab vno loco, cum hoc pacto, vt non cl. 153. n. 37. cum seqq.

Res non præsumitur plus esse, nisi ad utilitatem, necet, conclus.

Actetur, si 19.

Item illius promissio non extenditur de vno casu ad alium, ibi n. 15. & 26.

In hoc contractu est inspicendum id, quod inter contrahentes fuit præcisē conuentum, ibi n. 16. & 26.

Et talis assicurans non tenetur, nisi pro parte sua, si merces erant communes, concl. 151. num. 17.

Asscurationes inualidæ efficiuntur, si iter impediat, concl. 151. num. 18. & 26. & ibi ratio assignatur.

Et tunc, quid sit faciendum, vide ibidem.

Et illius pretium restitui debet, quoties ipsi asscurationis locus esse non possit, concl. 151. sub num. 18. & 26.

Assicurans Frumentum, vel merces super fragatā non tenetur, si postea oneratio fiat super Barca, ibi n. 19. & ibi ratio differētē assignat.

Et primi asscurationes non tenentur, si Patronus Nauis relicto itinere destinato, aliud caperet, ibi n. 20.

Declara tamen, vt n. 21.

Extende id præsertim procedere, quando pro secundo itinere nouæ asscurationes fuissent factæ, & eo magis si eas secundas iam fuisse solutas constaret, ibi n. 22.

Et talis asscurationis pretium solum repetere volens, ob itineris mutationem, eam vti fundamentum suæ intentionis probare tenetur, ibi nu. 21.

Et ad euitandam pretij solutionem opponere non potest, quod merces deperditæ non sint suæ, vel hædem, nisi constaret ex actis eas aliorum Mercatorum esse, ibi n. 35.

Si soluerit in iudicio executiuo, & postea agatur in ordinario de probatione sinistri calus, onus illum probadi reo asscurationis incumbit, sed eo non plenē probato, asscurationi iam solum petenti restituet, ibi sub n. 21. & 71.

Non tenetur, quando Nauis fuisset onerata nauigare in alium locum, quia tunc eandem diceretur casum sinistram passa, ibi nu. 23. & ibi ratio assignatur.

De casu sinistro tenetur, quando Nauis fuisset capta per hostes, & per triduum ab eis detenta, licet postea recuperaretur, & maxime, si ob captiuitatem fuisset effecta detentior, ibi n. 24.

Asscurationes tenentur de incursu Latronum, hostium, Piratarum, nauifragio, & incendio, ibi sub n. 24.

Et licet pretium recipiunt, ob pericula, quibus se subiiciunt, ibi sub n. 25.

Assicuratio Nauis, vel mercium sub qua forma fiat, vide ibi n. 26.

Asscuration, qui de omni risico, & periculo teneri vellet, excepto iactu, licet esset exclusus a detrimento iactus; nihilominus ad nauis rerum iactatum teneretur, concl. 151. nu. 27. & ibi ratio assignatur.

Iste contractus illicitus redditur, quoties mutarentur pecuniæ pro lucro asscurationis, ibi num. 28.

Et Materialium.

Declarat tamen, vt ibidem, & n. 29.

Et talis contractus vsurarius non redditur, ob excessiuam taxationem, nisi etiam exactio ipsa illius, quod fuit taxatum subsequatur, ibi num. 30.

Et quando taxatio excessiua dignoscatur, vide ibi nu. 32.

Assicuratio vitæ alicuius hominis in societate.

Officii, aut transitu per loca Turearum, Latronum, Hereticorum, aut hostium periculis exposita, licet fieri potest, ibi nu. 33. cum seqq. vbi contrarijs respondetur.

ASSECVRATIO dotis nil aliud est, quam solutionis promissio, ita vt eueniens casu ille, qui assicurauit statim conueniri possit, concl. 152. nu. 1.

Eam petere potest mulier super pecunia suo viro debita, ad hoc, vt ea in emptionem bonorum stabilium conuertatur, vt postea ex eorū studiis ea cum viro, & Filijs alatur, concl. 152. n. 2. & 24.

Eam dotis maternæ non possunt petere Filij Matre mortua, ob vergentiam sui Patris ad inopiam, ibi n. 3.

Illa debetur etiam, quod de dote non constet, nisi per Instrumentum confessionis per virum emanatæ; at secus si Instrumentum dotale nō haberet, ibi nu. 4. & 70.

Exeque, & declara, vt n. 5. cum seqq.

Est facienda pro eo pretio, pro quo reperiuntur emptores, quamuis pretium fuerit minoris, ibi n. 15. vbi exemplificatur.

Contrarium, nu. 16.

Declarat, vt n. 17.

Est facienda pro sumptibus in litem a muliere factis, ibi n. 18.

Eam potest petere vxor, ob vergentiam sui viri ad inopiam, ibi n. 19.

Intellige tamen, vt n. 20. cum pluribus seqq.

Et quando eam possit petere vxor, etiam si scierit virum inopem acceperit, ibi n. 57. & 61. Item ea per vxorem peti potest, etiam si dos fuisset Socero soluta, & ille per apocam priuatam eam conseruare, & restituere promiserit, eius bona obligando, ibi n. 68.

Sed quando per Soceri vergentiam ad inopiam possit peti assicuratio, vide ibidem.

In assicuratione dotis mulier non præsertur creditoribus anterioribus expressam hypothecam habentibus, ibi n. 69.

Per vxorem peti non potest, super bonis sui viri, quæ fuerint vendicata per creditores, si ea Instrumentum dotale non habeat, ibi n. 70.

Sed ea per vxorem obtentia super bonis sui viri, & Soceri, Dominij translationem non operatur, sed solum dicitur eidem acquisita rei assenrate custodia, ibi n. 71.

Contrarium licet teneant aliqui, vt ibi n. 50.

Et operatur, vt bona vxori data, ob vergentiam viri ad inopiam, iure pignoris data censeantur, & sic illa restituta pecunia restituantur, ibi nu. 72.

In huiusmodi iudicio vxor debet prius id, quod

de viro habet excomputare, & postea bona Mariti excludere, & deinde si ea non sufficiant contra terrios possiditores agere, concl. 152. nu. 38. & 73.

Plura vide in Verbo Dos, & in Verbo Mulier. **ASSECVRATIO** Iudicij est illa, quæ præstatur, a debitoro carcerato, vel etiam ante capturam, ob suspensionem fugæ, concl. 153. n. 1.

Assicuratio dicitur, vox Barbara, pro vt est etiā arrestum, ibidem.

Assicurare Iudicium non tenetur actor, nec reus saltem de consuetudine, quicquid sit de iuris rigore, ibi n. 12.

Declarat tamen, vt nu. 23. cum seqq.

Item vide concl. 44. n. 12. cū seqq. & concl. 135. n. 12. cum seqq. & concl. 146. n. 4. cum seqq.

Plura vide in Verbo Actor, in Verbo Debitor, in Verbo satisfactio, & in Verbo Suspectus.

Assicuratio Iudicij non est locus, vbi pars post contractum non fuit effecta deterioris conditionis, concl. 153. n. 22.

Assicuto secundi beneficij, quando faciat vacare priuam, vide, concl. 56. sub n. 144.

ASSENSVS pro feudo dicitur mera gratia, & præsertim in Regno Neapolis, & est stricti iuris, & propterea strictè interpretandus venit, concl. 154. n. 1.

Assensus naturam assumit illius dispositionis, super qua interponitur, ibi n. 2.

Requiritur in alienatione feudi, & nunquam, præiudicat, nisi quoad expressa tantum, ibi num. 3.

Nunquam trahitur ad ea, quæ Dominus non cogitauit, ibi n. 4. & 9.

Et specialiter ad vnam speciem concessus, ad aliam non extenditur, ibi sub n. 4.

Præstitus super venditione faciendâ, ad iam factam non extenditur, ibi n. 5.

Item super venditione factâ præstitus, ad aliam faciendam non trahitur, ibi nu. 6.

Et, quando ad ratificationem non extendatur, vide ibi nu. 7.

Præstitus, vt vendatur Titio non suffragatur, si postea vendatur Sempronio, ibi num. 8. & ibi ratio assignatur.

Non extenditur de re, ad rem, nec de persona ad personam, nec de tempore ad tempus, ibi num. 10.

Ad vnum tempus concessus, eo elapso ille euancescere censetur, ibi nu. 11.

Super debito principali præstitus, ad penam, & interese non extenditur, si de eis nihil fuerit dictum, ibi n. 12. & 22.

Contrarium, n. 21.

Concordat, vt n. 23.

Corruit, nisi omnes conditiones, & qualitates in eo appositæ, & referatæ verificentur, ibi num. 13.

Præstitus super pacto retrouendendæ intra tempus a partibus taxandum, non procedit, pro eo tempore a partibus postea, prorrogato, conclus. 154. num. 14. & ibi ratio differentie assignatur.

Index Conclusionum,

Vt teneat, nedum est necessaria facultas disponendi, & nominatio personarum ad contractum concurrentium, sed etiam modus erit verificandus, concl. 154. n. 15.

Licet sic præsitus super singulis in concessione Baronis contentis; tamen si sit difformis à concessione respectu servitij illam concessio nem non validat, sed notus assensus esset necessarius; ibi n. 16.

De nouo est necessarius, quando res retroceditur in eum, qui aliquam rem particularem feudi iam transfulerat, etiam si super illius alienatione assensus præsitus iam fuisset, ibi nu. 17. & 18. ratio assignatur.

Fallit, vt nu. 19. & 24.

Præsitus super contractu, ad illius resolutionem trahitur, quando ipsa resolutio ex natura contractus veniret, concl. 154. n. 16. & n. 20. ratio assignatur.

Extenditur secundum naturam contractus super quo interponitur, ibi n. 20.

Nouns non est necessarius, quando contrahens agere valet ad rescissionem contractus, ob enormem lesionem; ibi n. 24.

Est necessarius in ratificatione alienationis rei feudalis, si ius illius alienatione fuerit necessarium prestare, ibi n. 25.

Fallit si in promissione de ratificando assensus reperiretur præsitus, quia tunc alia ratificatio non esset necessaria, ibi n. 26.

Etiam in cessione feudi exigitur, conclus. 154. num. 27.

Contrarium, quando cessio esset facta in augmentum feudi, & sic Domino esset utilis, vt si ea habiliori, & aptiori ad seruendum fieret, ibi num. 28.

Sed omnino est necessarius in alienatione feudi ibi nu. 29.

Contrarium, quando alienatio esset facta per subfeudatarium Domino immediato, nisi tamen feudum esset quaternatum, ibi nu. 30. & n. 31. ratio assignatur.

Non est necessarius, quando alienatio fuit facta præfente Domino, ibi n. 32.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ille Baronis est necessarius, quando fit alienatio subfeudi alteri personæ, quam Domino, concl. 154. num. 33. & vide latè in concl. 173. sub n. 12.

Ille Baronis, siue Regis, vel vtriusque, quando est necessarius, tunc in alienatione feudi, non solum impetrari debet super venditione, sed etiam super pacto de retronendendo, ibi nu. 34. & n. 35. ratio assignatur.

Contrarium, n. 36. & 37. ratio assignatur.

Impetratus super obligatione feudali semper intelligitur impetratus, quatenus alia bona non extent, & sic in subsidium, & non aliàs, ibi num. 38.

In retronenditione, an, & quando requiratur, ibi n. 35. 36. & 39.

Est addendus in pacto de retronendendo, concl. 154. num.

Contrarium, num. 41. & ibi ratio assignatur. Item est necessarius in pacto de non pretendo, ibi nu. 42.

Obtenus per Patrem à Rege in venditione, fendi non sufficit, si consensus Filij non cõcurat, ibi nu. 43.

Intellige tamen, vt ibidem.

Non requiritur in dispositione facta de feudo hæreditario in beneficium hæredis in ipsa feudo successuri, secus respectu tertij, qui illed (Verbi Gratia) sub hasta emisset, concl. 154. num. 44.

Nunquam validat actum inualidum, præterquàm ex defectu consensus, ibi n. 45.

Regius non est sufficiens sanare alienationem, rei minoris, quæ ex defectu solemnitatatum esset nulla, ibidem.

Requiritur in solutione pretij ex re feudali pro uenti, quia illud creditoribus non consignatur, si ipsi assensum prædijum non habeant, ibi nu. 46.

Extende, & declara, vt n. 47. & 48.

Illius reservatio contractum non sustinet, quando est tradita possessio, etiam si ad effectum illam, clausula; Nec aliàs, nec aliter, vel alio modo, ibi n. 49.

Extende, vt n. 50.

Et tunc dicitur consensus, & præsitus, quando in scriptis fuit sigillatus, alius secus, ibi nu. 52. & n. 53. ratio assignatur.

Regius non suffragatur in alienatione feudi, si solum fuerit cõcessus per Verbum (hæc) Scriptu manu Principis Memoriali ei ad id oblato, ibi nu. 54. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, nu. 57.

Coneorda, vt nu. 61.

Regius non valet, nisi fuerit expeditus in forma Regis Cancellariæ, ibi sub n. 54.

Et quando non reperitur registratus intra tempus in Regia Camera, tunc pro non præsitis habetur, ibi n. 55.

Et quomodo, & intra quod tempus registrari debeat, vide ibi n. 56.

Probari potest per testes, si de eo non appareat in scriptura, ibi n. 58.

Intellige tamen id procedere, si dictum eorum in scriptis redigatur, aliàs secus, ibi n. 59.

Illius materia recipit interpretationem, per verba æquipollentia, quando tamen idem significant, sed ille in dubio ex lapsu triginta annorum præsumitur, ibi n. 60.

In venditione alicuius rei interueniens facit illi feudalem, præfatus, ibi n. 62.

Ille Domini non est necessarius, quando alienatio feudi fieret in personam à Domino approbatam, ibi n. 63.

Item non est necessarius, quando agnatus alienat feudum in comprehensum in immensura, vel Emphyteuta in alium Emphyteutam, concl. 154. n. 64.

Regius non est necessarius, quando alienatio feudi Paterni in proximè successum e, (scilicet) & ibi n. 65.

Secus

Et Materialium.

Secus si alienatio nō fieret in remotiore, ibi
lib. n. 65.

Ad consecutiva extenditur, ibi nu. 66.

Si in obligatione bonorum interuenerit, tunc
iudex potest sine alio assensu suum assensum,
interponere, tamquam consecutivum ad assen-
sum Regium, ibidem.

Si preſtitus super contractu principali trahitur,
etiam ad ea omnia, quæ pro illius executio-
ne fieri debent, ibi n. 67.

Preſtitus super contractu extenditur quoque,
ad distractum, ibi n. 67.

Venditioni preſtitus trahitur etiam ad resolu-
tionem, quæ fit in vim l. 2. C. de rescind. vend.
ibi n. 69.

Omne illud comprehendit, quod tacite fit, per
insubditum intellectum à lege, conclus. 154.
num. 70.

Si concedatur, siue licentia testandi de feudo
operatur pro illa vice, vt quis de eo, sicut de
re allodiali disponere possit, & sic cessionarii
capacem reddit, ibi n. 71.

Ad contexta extēditur, & ad omnia illa accessio-
ria, quæ ex natura contractus veniunt, ibi n.
74. & ibi ratio assignatur.

Preſtitus super alienatione feudi, censetur etiā
preſtitus super alienatione partis illius, ibi nu.
75. & ibi ratio assignatur.

Fuore dotis impetrari potest, super feudalibus
post mortem viri alienatus, ibi n. 76.

Declarat, vt n. 90. cum seqq. & n. 102.

Impetrari potest, per uxorem, mortuo eius viro,
super obligatione bonorum feudalium ab ipſo
viro, pro affectione suæ dotis facta, non ob-
stante, quod heres Mariti ipsam obligationē,
vti ex defectu Regij assensu nulliter factam,
reuocauerit, ibi n. 77. vbi ratio assignatur.

Contrarium, n. 78.

Concordat, vt ibi n. 79.

Et primam opinionem, extendit, vt ibi nu. 80.
cum seqq.

Regius in Regno Neapolis mulieribus illius
Regni preſtitus intelligitur in Instrumēto do-
tali, quia eo loci feuda pro dote obligantur,
ibi n. 81.

Extēditur procedere, etiam in donatione pro-
pter nuptias, & antefato, ibi n. 82.

Extēditur primò id procedere, etiam si Maritus,
siue dotans successore caret, conclus. 154.
num. 83.

Extēditur secundò procedere, nedum in feudis
primatis, sed etiam in titularis, conclus. 154.
num. 84.

Regius per uxorem impetrari potest, nō solum
pro dote, sed etiam pro antefato, vbi Maritus
delictum commississet, sed nondum de eo ac-
cusatus fuisset, ibi n. 85.

Declarat, vt n. 90. cum seqq. & n. 101.

Regius non est necessarius in alienatione feudi
plani, & de tabula, ac rursus, si secus in aliena-
tione feudi quaternati, conclus. 154. num. 86.
cum seqq.

Per uxorem impetratur, quando alicui praei-

dicium inferret, tūc ad illius fauorem retrahi
non posset, ibi n. 90.

Contrarium, quando esset in obligatione,
de euictione alicuius rei, quia tunc ad eam
assensus retrahitur, ibi n. 91.

Regius postius parti quæsitum obtentus in illius
præiudicium non valet, ibi n. 93.

Superueniens post secundam Emptionem fac-
tam cum assensu, non conuallidat primam.
Emptionem factam sine, in præiudicium se-
cundi emptoris, ibi n. 94.

Regius nihil prodest, quando est fundatus super
contractu, qui per reuocationem fuit annul-
latus, ibi n. 95.

Contrarium, n. 96.

Concordat, vt ibi n. 97.

Pro præſtito habetur, si Princeps acconsentire
reuocat, conclus. 154. num. 103. & num. 104. ra-
tio assignatur.

Extēdit, & declarat, vt n. 107. cum seqq.

Contrarium, num. 105. & num. 106. ratio dif-
ferentia assignatur.

Assensus, siue consensus, vb requiritur in aliena-
tione alicuius rei non refert, siue præcedat,
siue subsequatur, ibi n. 113.

Declarat tamen, vt n. 114.

A Rege præſtitus super alienatione feudi, ita, &
taliter ei præiudicat, quod etiam si alienans,
siue descendentes moriatur, illud per Re-
gem amplius reuocari non poterit, ibi n. 115.
& n. 116. ratio assignatur.

Illum Regium potest etiam præſtare Pro Rex in
contractibus, & Emptione feudorum, ibi nu.
117. & 118.

Intellige tamen, vt ibid. d. n. 118.

Ex diuinitate temporis præſtitus præſumitur,
ibi n. 119.

De alio impetrato, si inter duos contendatur,
aut ille erit præferendus, qui prius assensum
obtinuit, ibi n. 120.

Ille, qui est præſtandus in feudis, requiritur etiā
in Emphyteusi, conclus. 154. nu. 121. & ibi ratio
assignatur.

Assensus, siue auctoritas Episcopi, quomodo, &
quando sit præſtanda ab ordinario in reserva-
tione, siue creatione iuris patronatus, vide
ibi n. 122. cum seqq.

Et quando ille, vt contrahatur in præiudicium
alterius iuris medio tempore acquisiti, & quā-
do tacitus sufficiat, & quid si esset in tran-
slatione iuris patronatus? & tūc, an ante eam
vel post interuenire debeat? vide ibi, & præ-
sertim in num. 133.

ASSERTIONI Papæ standum est, quando atte-
stat de facto proprio, siue alieno secum ge-
ſto, conclus. 97. n. 70. & conclus. 155. n. 1.

Extēdit id adeo esse verum, vt probatio in-
contrarium admitti non debeat, conclus. 154.
num. 2. & 21.

Item extēdit, & limita, vt num. 3. cum plu-
rimis seqq.

Et facta per verba (vt accepimus) approbat, vel
dicitur habenda per partē, vide ibi n. 12. cum seqq.

F. 121

Index Conclusionum,

- Facta per illa verba (vt accepimus) vel per illa (sicut exhibita nobis petito continebat) non est propriè attestatio, sed simplex relatio, quod ita acceperit, ibi n. 15.
- De idoneitate ab eo prouisi aded eam probat, vt alia iustificazione non egeat, conclus. 155. num. 12.
- Illi in litteris Apostolicis factæ omnino credendum est, ne ille de mendatio arguatur, ibi nu. 23. & 24.
- Statutur, quando secularizationem fecisse testatur, ibi nu. 29.
- Statutur, quando dicit beneficium esse reservatum, donec de contrario doceatur, conclus. 155. n. 30.
- Statutur in præiudicium illius, qui supplicatione Papæ dedit, ibi n. 31.
- Et assertiua, & enunciativa verba Papæ determinatè prolata per modum causæ finalis, plenè probant, ibi n. 32.
- Item assertioni Papæ, se fuisse de facto informatum standum est, donec de contrario doceatur, ibi n. 33.
- Sed illi non statutur, quando agitur de probando aliquo delicto, vt si assereret Sententiam, fuisse ex illius ordine, & voluntate, ac ex causis sibi notis laram, ibi n. 34.
- Contrarium ibidem.
- Concorda, vt ibidem.
- Plura vide in Verbo Papa.
- Assertioni Episcopi statutur in iis, quæ proprium, ipsius præiudicium respiciunt, conclus. 155. num. 35.
- Item illi statutur circa Inris Patronatus probationem, conclus. 155. nn 36. & nu. 37. ratio assignatur.
- Fallit tamen vt ibi, sub n. 38. & ibi multa.
- Circa qualitates beneficiorum sue Diocesis illi valdè deferendum est, conclus. 155. n. 39. & n. 41. ratio assignatur.
- Statutur etiam contra Capitulum, quando ea sit in actis producta à Capitulo, nisi impugnatiue, siue per compulsum producta fuisset, ibi num. 42.
- Statutur, quando asserit aliquem in possessione, obisse, ibi n. 43.
- Ea in materia præheminentiarum multum probat, ibi n. 44.
- Item illi Vicarij statutur in pertinentibus ad eius Officium, ibi n. 45.
- Sed illi Ordinarij non est standum, quando de illius commodo tractaretur, conclus. 155. num. 46.
- Item ea Ordinarij non probat in præiudicium Ecclesiæ, & successorum, ibi n. 48.
- Illi non statutur ci. ea animum residendi, ad hoc, vt alternatiua gaudeat, ibi n. 49.
- Item illa Ordinarij super eo, quod alienatio rei Ecclesiæ fuerit facta præcedentibus solemnitatibus, standum non est, cum illæ sint quid facti, & facta non præsumantur, nisi probentur, ibi nu. 50.
- Assertioni alienantium non statutur super eo, quod res sit solita alienari, ibi num. 51.
- Item illi Partium non statutur circa causam vtilitatis, nisi esset seruata forma à iure requisita, conclus. 155. n. 52.
- Illa Prælati non est sufficiens ad probandam vtilitatem Ecclesiæ, vel tractatum in alienatione interuenisse, conclus. 85. n. 327.
- Assertioni à Cardinali factæ standum est: conclus. 155. nu. 53.
- Extende, vt nu. 54. cum seqq. & vide in Verbo Cardinalis.
- Illi Principis de facto sui prædecessoris standum est, etiam in præiudicium tertij, conclus. 155. nu. 58.
- Officialis Papæ, vt est Legatus, Nuncius, Visitator Apostolicus, suæ quilibet alius grauis Minister, est credendum, ibi nu. 59.
- Item illi viri Nobilis standum est, ibi nu. 61.
- Extende primò eò magis procedere, circa ea, quæ ad illius officium spectant, conclus. 155. nu. 62.
- Extende secundò procedere in ea viri probatæ vitæ, & famæ, cui credendū est, etiam si aliqua Iuris præsumptio adneretur, ibi num. 63. vbi exemplificatur.
- Assertioni Iudicis in Sententia dicentis, visus actis, &c. creditur, si appareat acta fuisse transportata; aliis secus, ibi num. 64.
- Sed illi non est standum, nisi eius fides comprobetur ex actis, ibi n. 66.
- Item illi non creditur, si attestaretur se esse talem vigore Bullæ plumbatæ scriptæ in Pergamena lingua Latina, cum sigillo plumbeo, &c. ibi n. 67. & ibi ratio assignatur.
- Nequè illi executoris mixti est standum, nisi ex actis de iustificatione gratiæ constet, ibi num. 68.
- Illi Iudicis non statutur, per quam illius Sententiam iustificare vellet, ibi n. 69.
- Extende, quod nequè minus illi creditur, quādo illa tenderet ad eius iurisdictionem fundandam, ibi n. 70.
- Sed assertio Iudicis, quando probet minorem ætatem, vide conclus. 72. n. 36.
- Plura vide in Verbo Iudex.
- Assertioni Arbitrorum standum est, quando illis esset data potestas procedendi, etiam sine scriptis, conclus. 155. n. 71. & conclus. 133. n. 79.
- Contrarium, n. 72. & conclus. 128. sub n. 888. & conclus. 133. nu. 78.
- Extende hanc secundam opinionem, & declara vt ibi nu. 73. cum seqq. & conclus. 133. num. 71. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Arbitr.
- Illa Notarij probat contractum fuisse celebratum, cum numerata pecunia manualiter, & in contanti, conclus. 155. n. 8.
- Extende id aded esse verum, vt qui contrarium dixerit per contrarias, & concludentissimas probationes illud probare teneatur, ibi n. 81. cum seqq.
- Plura, Vide in Verbo Notarius.
- Assertiones, & enunciativæ dux antiquæ, & supra hominum memoriam plenè probant, con-

Et Materialium.

concluf. 120. num. 83. & concluf. 155. nu. 89.
 Declara tamen, vt in concl. 120. nu. 84. cum
 feqq. & vide in Verbo Enunciatiua.
Affertioni officialium plenè est credendum in
 his, quæ eorù Officium refpiciūt, & præsertim
 quando in loco stylus ita vigeret, concl. 155.
 num. 104.
 Illi Nuncij standum tamè non est, circa solem-
 nitates in subhaftatione necessarias, ibi n. 105
 Declara, vt inferius, n. 121. & feqq.
 Item illi à Birruarijs factæ de vi sibi illata non
 creduntur, ibi n. 106.
 Extende, & declara, vt ibi nu. 107. & vide in
 Verbo Birruarij.
 Item Notarij enunciatiuæ Regulariter non cre-
 duntur, ibi n. 109.
Affertio Instrumeti nunquam veritati præiudi-
 cat, sed solum ei statur donec cōtrarium pro-
 betur, ibi n. 114.
 Illi Mariti se suam vxorem carnaliter cognou-
 ifse, creditur, etiam si vxor contradiceret, ibi
 num. 118.
 Fallit in ea coniugum, quæ votum continentię
 non probat, ad effectum faciendę separationis
 thori, ibi n. 119. & ibi ratio assignatur.
 Secus autem in ea oritorum coniugum in tem-
 pore non suspecto facta, quæ valde ad proba-
 tionē Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.
 Illi Nuncij statur in his, quæ ad suum Officium
 spectant, aliis secus, ibi n. 121.
 Extende, & declara, vt n. 122. cum feqq. & vide
 in Verbo Nuncius.
Affertioni partium in non prohibitis standum
 erit, at secus in prohibitis, concl. 155. nu. 125.
 & num. 126. ratio assignatur.
 Item illi statur in alienatione rei Ecclesiæ, con-
 cluf. 87. n. 115. & 122.
 Secus autem in ea assertione partium super eo,
 quod lis, vel timor litis adesset, ad validan-
 dam transactionem, quia id aliundè venit pro-
 bandum, ibi n. 128.
 Extende, quod nequè statur illi in materia inte-
 resse, nisi de eo liquidè constaret, ibi n. 136.
Affertioni illius, qui esset prohibitus assignari,
 actum facere, credendum non est, concl. 155.
 num. 127.
 Illi Patris, quæ tenderet ad validitatem præ-
 teritionis filij non est credendum, præsertim
 quando exceptio præteritionis esset per filium
 incontinenti probata, & ea ex parte Patris
 non vera, ibi sub nu. 127.
Affertioni inratæ alicuius est standum in his, quæ
 in eius animo resident, concluf. 155. n. 131.
 Extende, quod illi sit standum magis, quàm
 factis ipsis in contrarium indicantibus, concl.
 109. nu. 11.
 Declara tamen, quod ex præsumptionibus cō-
 trarium probari possit, concl. 155. n. 132.
 Extende, quod assertio partis aduersæ dicentis
 aliquem dentorem, vel occupatorem esse,
 sufficit ad probandam possessionem, ad effectum
 manutentionis obtinendæ, ibi nu. 133.
Affertioni iuratæ minoris contrahentis standum

est, si Decretum Iudicis concurrat, ibi n. 134.
 Fallit, vt ibi nu. 135. & 136. & vide in Verbo
 Minor.
 Illi testatoris est standum, quando de proban-
 do errore, & voluntate eiusdem ageretur,
 ibi nu. 137.
 Extende idem procedere in illa ligedis, & No-
 tarij, cui circa voluntatem testatoris maximè
 standum erit, ibi n. 138.
 Subextende id primò eò magis procedere in
 assertione iurata testatoris super nullitate, &
 simulatione contractus, cui valde credendum
 erit, ibi n. 139.
 Subextende secundo id procedere, si ita asse-
 rens esset mori proximus, ibi nu. 140. & ibi
 ratio assignatur.
 Secus autem in ea assertione testatoris, se scrip-
 pisse Testamentum eoram testibus dicentis,
 quia illi non statur, nisi aliter ex coniecturis
 appareat, ibi nu. 142.
 Ea facta ab offenso ad excusandum probat,
 etiam si enunciatiuè fiat, ibi n. 141.
 Illa Auctoris probat contra omnes habentes
 causam ab eo, concl. 155. num. 143. & concl.
 173. num. 4.
 Declara tamen id procedere, si successor indi-
 geat, vel in re ipsius auctoris vti velit, aliis
 secus concl. 144. & concl. 173. n. 5.
 Ea cedentis, quando post cessionem cessionario
 obstat, vide ibi n. 145. & 146.
 Illa vendentis post venditionem emptori non
 nocet, ibi sub nu. 145.
 Ea Parrochi bonam fidem inducit cōiugibus,
 dum ipse diccret habuisse licentiam cōtrahen-
 di Matrimonium, quia tunc ipsi coniuges ius-
 tam causam credendi digno viro habuerunt,
 ibi nu. 147.
 Illa viri legalis, & fidedigni iustam causam cre-
 dendi præstat, ac bonam fidem inducit, etiam
 ad effectum præscribendi, concluf. 155. num.
 148.
 Facta in libello vim confessionis habet, eiquè
 contra proferentem standum est, concl. 155.
 num. 151.
 Fallit tamen, vt ibid. & n. 152. cum feqq.
 Fallit secundo in assertione in libello inciden-
 ter, non autem principaliter factę, cui stan-
 dum non est, ibi vt nu. 153.
 Declara tamen id nõ procedere in delicto falsi
 criminis vbi confessio, etiam incidenter in
 libello facta contra asserentem probat, concl.
 155. nu. 154.
Affertio in administratore aliquod per eos fuisse
 impensum standum est, si tamen doceant de
 legitimis, & iustis causis, aliis secus, concl.
 155. num. 159.
 Illi ad ministratoris allegantis, se non admini-
 strasse, sed alium, non est credendum, nisi per
 eum alium administrasse doceatur, concl. 155.
 num. 160.
 Illa Patris, vel Matris an probet ætatem filij,
 vide in Verbo Aetas, & in concluf. 72. num. 33.
 cum feqq.

Index Conclusionum,

ASSESSORIS Officium est consulere Iudici, sed non iudicare, concl. 156. nu. 1.

Intellige tamen, vt n. 28. & 29.

Illius Consilium tenetur Iudex perquirere, in Sententiando, sed non sequi, nisi esset iustum, & iuridicum, ibi sub n. 1.

Extende procedere etiā in arbitrio, qui deberet sententiarum cum voto alterius, vt in concl. 156 n. 1. & ibi declaratur ista conclusio.

Fallit tamen in adiuncto, vt in concl. 53. n. 9.

Affessores Principum non possunt aliorum Principum, & statuum transactionibus interesse, nec proprijs commodis inuigilare, sed suo Officio tantum curam adhibere tenentur, concl. 156. num. 3.

Affessor consulere potest, tam partibus presentibus, quam etiam absentibus, & non requisitis, ibi nu. 5.

Contrarium, nu. 6.

Concorda, vt ibi n. 7.

Sponte per Iudicem electus suspectus iurari nō potest, quia nil aliud, nisi quandam informationem, siue ipsiusmet Iudicis instructionem facit, ibi n. 8.

Illius electionem Iudex imperitus facere tenetur, ibidem.

Ille Episcopi an, & quando possit esse Laicus, vide ibi n. 9. & 19.

Electus ex Statuto, vel ex Commissionem suspectus recusari potest, si prius (Verbi Gratia) in eadem causa fuisset Aduocatus, ibi nu. 20.

Declara tamen, vt ibi nu. 21.

Affessor petens munus Aduocationis in Camera, si ante Affessoratum Aduocationem exercuerit, nō est opus iurare de nouo, aliās secus, concl. 156. nu. 23.

Affessorum iuramenta, ab illis Aduocatorum sūt diuersa, ibi sub nu. 23.

Secus autem erit in Affessore ordinario, quia si in alium locum altiore presentatus, vel assumptus fuerit, tunc iterum iurare, sed non iterum examinari tenetur, concl. 156. n. 24.

Si vnus moriatur, tunc Collegium successorem ex pluribus propositis eligere solet, ibi nu. 25.

Tales esse non possunt, qui de legitimo matrimonio non sint nati, concl. 156. num. 24. & ibi ratio assignatur.

Eorum Consilium excusat Iudicem, si ex sua opinione aliquid incongruē actum resulter, ibi nu. 27.

Neque in iustitiae opinioni, ac Sententiae Iudicis stare tenentur, sed ei contradicere, & pro posse resistere debent, ne Populus defectu iustitiae damnum patiatur, ibi nu. 28.

Intellige tamen, vt nu. 29. & 30.

Imō non protestantes, nec contradicentes; quando Iudex alicui iniustitiam facit, sunt puniendi, concl. 156. n. 30.

Illis salarium etiam non conuentum debetur, ibi n. 31. & ibi ratio assignatur.

ASSISTENTIA bonorum dicitur remediū requirere id, quod Saluianum concernit, concl. 157. nu. 1.

Et est terminus valde frequens in sacro Consilio Neapolitano, ibi n. 2.

Assistentia est verbū, quod in iure pluribus modis secundum subiectam materiam accipitur, ibi num. 3.

Eam Canonico tenetur requirere Episcopus, dum in Visitatione vult procedere in forma Iudicii; licet eorum Consilium, & consensus non sit necessarius, concl. 1. nu. 46 & concl. 157. num. 3.

Ille autem bonorum, vt concedatur non est opus Dominium Principalis debitoris in re, de qua agitur probare, sed sufficit probare debitorem illa bona obligata in genere possidisse, concl. 157. n. 4.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ea conceditur, etiam si prius non liquidetur debitum contra Principalem debitorem, concl. 157. num. 5.

Et vt obtineatur ea expressē, & clarē peti debet, quia petita non censetur sub clausula (petens sibi ius, & iustitiam ministrari) concl. 157. num. 6.

Illam bonorum ad finem vendendi olim petere conserueuerunt peritiores Aduocati, concl. 157. num. 10.

Eam impedire non potest tertius possessor pretium offerendo, concl. 157. num. 15. & ibi ratio assignatur.

Illam, quis petens pro dote, & dotis usufructu, si obtineat, sed ab eo Decreto fuerit reclamatum, tunc pendente reclamatione Actori, usufructus debetur, ibi n. 20.

In vnus illius agens, ac eam obtinens non potest amplius super alijs bonis variare, concl. 157. num. 21.

Illud ius spatio triginta annorum prescribitur, ibi num. 22.

Ea etiam super feudo ex Generali obligatione peti potest, ibi n. 23.

Intellige tamen, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Adjudicatio.

Ille exercendi iurisdictionem in omnibus locis Diocesis Episcopo competit, qui cum in illis suam intentionem fundatam habeat, inuicem tenendus venit, ibi n. 24.

Extende, quod etiam illa Episcopo competat circa quasipossessionem conferendi beneficia in sua Diocesi, & in ea manutenendus venit, ibi nu. 25.

Sobextende, & limita, vt num. 26. cum pluribus seqq.

Plura vide in Verbo Episcopus.

Assistentia alicuius in homicidio casualis, & non premeditata presumitur, concl. 157. n. 33. & concl. 175. n. 3. & 21.

Ex ea sola in homicidio irregularitas non incurritur, nisi assistens directē, vel etiam indirectē in eo aliquid fuerit operatus, vt puta, inflammando, & animando perculsores, vel quid simile faciendo, concl. 157. num. 34. & concl. 175. n. 18.

ASSOCIANTES homicidam ad locum tutum, &

Et Materialium.

& illum à manibus inimicorum, vel Curie defendentes, quando de homicidio teneantur. Vide concl. 175. nu. 4. cum seqq.

ASSOCIATIO, seu Mandatum de associando, est concedendum ei, qui in Instrumento clausulam cōstituti, siue præcarij habet, dummodo Instrumentum clarum, & liquidum sit, concl. 158. nu. 1.

Est concedenda, absque vlla partis possidentis citatione; sed propria auctoritate à familia, associatus, potest bonorum sibi obligatorum possessionem capere, ibi nu. 2.

Est concedenda, etiam contra tertium possessorem, qui ex singulari titulo possessionem fuit adeptus, ibi nu. 3.

Conceditur Domino census ad possessionem bonorum censualem, ob moram debitoris in solutione fructuum, ibi nu. 4.

Extende idem procedere ad fauorem fideiussoris, in illo contractu census adhibiti, ibidem.

Subextende etiam, quod ea, vigore clausulæ constituti contra Minorem, & Ecclesiam conceditur, concl. 158. nu. 5.

Et nedum est concedenda creditori, sed etiam illius cessionario, ibi nu. 6.

Item conceditur, licet interim sit mortuus cōstituentis, vel constitutarius, ibi nu. 7. & ibi ratio assignatur.

Fallit, vt nu. 8.

Sed post mortem constituentis non conceditur, si res, quam se pro alio possidere constituit, fuerit ab eius hærede apprehensa, & constitutarius postea possessionem naturalem apprehendere neglexerit, vt ibi nu. 8. & ibi ratio assignatur.

Sed non conceditur, quando contractus, in quo fuit apposta clausula constituti, efficeretur nullus, ibi nu. 9. & ibi ratio assignatur.

ASTROLOGIA duplex est, Alia Diuina, & Dæmonum consultia, siue ambiciosa, & hæc est prohibita; alia verò est Naturalis, per quam Astrorum naturalis cursus inuestigatur, vt ex eo aliquod iudicium habeatur; veluti serenitatis, pluuie, pethis, & similitum, concl. 159. nm. 1.

Naturalis est præcipuè Agricolis, Nauis, & Medicis permissa, concl. 159. sub nu. 1.

Illius appellatio in dubio intelligitur de permissa, ad hoc, vt delictum euitetur, concl. 159. nm. 2.

Sed licet per multos dicatur inutilis, & non de pane lucrando; nihilominus inter septem artes liberales connumeratur, conclus. 159. nm. 3.

Astrologus si aliquod ab alio recipiat, ob iudicariam Astrologiam, illud in conscientia restituere non tenetur, etiam si mendacia dicat, vt regulariter Astrologi facere consueuerunt, concl. 159. nu. 4. & nu. 5. ratio assignatur.

Iudicaria fuit prohibita à Sixto V. de 1585. perterquā circa Agriculturā, Navigationem, & artem medicam, illiusq; constitutionem in nouauit Urban. Octauus primo Aprilis, 1631.

& multas pœnas contrafacientibus infligit, vt ibi sub nu. 3.

ATRAMENTI diuersitas Scripturæ suspicionem non inducit, concl. 123. num. 155. & conclus. 125. n. 20.

Contrarium, ibidem n. 21.

Concorda, vt ibi n. 22.

ATTENTATVM nil aliud est, quàm omnis actus, sine rationabili causa, lite, appellatione, aut lis æquipollentibus pendentibus, à iudice, siue à parte, aut ab habentibus causam ab eis, in contemptum iurisdictionis, & præiudicium partis factus, officioq; iudicis, cuius fuit lra maiestas in primis, & ante omnia reuocandus, concl. 160. num. 1.

Attentatorum reuocatio, si coram alio Iudice, quam eo appellationis petatur, in nihilo suffragatur, ibi nu. 3.

Extende, quod eorum reuocatio coram Iudice appellationis est sieda, etiam si in commissione ad effectus reuocandi attentata, cum ea sit, prout de iure intelligenda, concl. 160. num. 4.

Fallit, vt nu. 5. & 6.

Ille iudicis à quo reuocari debent à Iudice ad quem, non obstante clausula (sine retardatione executionis literarum Apostolicarum, ibi num. 7. & 9. & ibi nu. 11. ratio assignatur.

In illis magis iudicis contemptus, quàm ias partis venit attendendus, conclus. 160. num. 11. & 88.

Eorum reuocatio in quacumq; parte litis peti potest, atqueam tamen sit conclusum in causa, ibi num. 12.

Sed quando adfunt ab utroque latere litigantium, tunc omnia hincinde vnicò contextu reuocanda veniunt, ibi n. 13.

Et attentatum, quando est in parte, tunc idem est, acsi fuisset attentatum in totum, ibi n. 14. & ibi ratio assignatur.

Et an fuerint adiuuenta ex lure positiuo, Naturali, aut Diuino, vide ibi nu. 15.

Attentatum est vox, quæ Antiquis Doctores fuit incognita, ibi n. 16.

Attentata multipliciter à Doctores considerantur, & ex multis causis proueniunt, vt est Pendencia litis, Recusatio iudicis, Causæ auocatio per Superiorem facta, Appellatio, & similes, ibi nu. 17.

Dolum in attentante præsupponunt, ibi nu. 18. 34. & 274.

Imò ille est necessarius, ad hoc, vt quis attentasse dicatur, ibi n. 34.

Attentata dicitur eodem tempore ius, Iudicem, & partem lædere, concl. 135. n. 140. & concl. 160. sub nu. 18.

Dicitur de re stabiliior spoliante, & odiosior Diabolo, concl. 160. sub nu. 18. & 271. & ibi ratio assignatur.

Et eorum remedium dicitur æquum, iustum, vtile, facile, ac magis priuilegiatum, quàm illud spoli, concl. 160. n. 19.

Eorum reuocatio fit, aut iudicis Officio Mercenario,

Index Conclusionum,

- cenario . quando ſcilicet ad inſtantiam partis petitur , aut Officio nobili , ſine partis inſtantia , concl. 160. n. 21.
- Eorum purgatio , quæ ſit Iudicis Officio dicitur remedium extraordinarium , cui non eſt locus , quando per viam ordinariam agi poſſit , concluſ. 160. nu. 22.
- Illa non camat , qui in ſua poſſeſſione continuat , ibi n. 204.
- Extende , vt ibidem .
- Sunt reuocanda , etiam ſi pars non inſtaret , præſertim , quando ea fuerint in ſpretum inhibitionis commiſſa , ibi n. 25.
- Extende id procedere , etiam ſi inhibitiõ eſſet iniuſta , ſed Rotalis tamen , vt ibi nu. 26. & 27. vbi ratio assignatur .
- Imò reuocari poſſunt etiam ad inſtantiam illius , de cuius intereſſe non conſlet , ibi n. 28. & ibi ratio assignatur
- Contrarium in concl. 129. nu. 71. & concl. 135. num. 112.
- Non ad inſtantiam partis , ſed ex Officio Iudicis ſunt reuocanda , quando verè conſtaret , de notorio non iure petentis reuocationem , ibi n. 29. & 35. cum ſeqq.
- Sed ad hoc , vt non purgentur , ob bonum ius attentantis , de eo , aut per rem iudicatam , aut per confeſſionem partis conſtare debet , ibi nu. 30. & 209.
- Attentatum , ac innouatum dicitur quicquid pendente appellatione , vel tempore ad appellandum erit actum , & illud in primis , & ante omnia eſt reuocandum , concl. 160. num. 32. & 37. & concl. 129. num. 23. cum ſeqq. & concl. 135. nu. 138.
- Extende , quòd Iudex aliter faciens iniuſticiam facit , concl. 135. ſub n. 138.
- De clara tamen primò id procedere , dummodo cauſa eſſet appellabilis , aliàs ſecus , concl. 160. num. 33.
- Item declara , vt ibi n. 34.
- Non ſunt reuocanda , ſi ab ingnorantibus fierent , concl. 129. ſub n. 76. & concl. 160. nu. 34. & ibi ratio assignatur .
- Et ſunt purganda , quoad omnes proceſſus , & ea ſemper executionem , cum omnibus indè ſecutis reſoluant , concluſ. 160. n. 35. & 242.
- Et niſi purgentur , non eſt procedendum in negotio principali , etiam ſi iudicium eſſet ſpolij , ibi nu. 36.
- Fallit , vt ibi n. 42. & prius concl. 129. ſub num. 45. & 69.
- Eorum cauſa , quando eſt obſcura , & altiorem indaginem requirit , tunc vna cum negotio principali eſt expedienda , ibi n. 37.
- Reijci poſſunt , quando ſunt turbida , vel à negotio principali pendent , aut conſtat de maiore iure petentis eorum reuocationem , concl. 135. num. 111. 112. & 113. cum ſeqq. & concl. 160. num. 37. & 38.
- Quando habent cauſam cum negotio principali coniunctam ſeparari non poſſunt , ibi n. 40. & 255.
- Extende id eò magis procedere , quando Sententia lata in cauſa conneſta parceret exceptionem rei iudicate in cauſa principali , concl. 160. num. 41.
- Non impediunt , quominus in negotio principali procedatur , quando poſt commiſſionem cauſe , de attentatis non fuit oppoſitum , ſed immò in negotio principali dicuti fuerit tolleratum , concl. 160. num. 42. & concl. 129. ſub nu. 45. & 69.
- Intellige tamen , vt ibi n. 97. & 98.
- Actualiter , & integrè etiam , quoad expenſas ſunt purganda , neq. ſufficit de poſitio paræ ſummar , cum obligatione reſtituendi reſiduum , liquidatione facta , concl. 135. n. 141. & concl. 160. n. 43. 45. & 265.
- Intellige tamen , vt concl. 135. num. 142. cum ſeqq. & concl. 160. nu. 49. cum ſeqq. & n. 258. cum ſeqq. & n. 279.
- Eorum expenſe , quando non ſunt liquidæ , an proceſſum ad vltiora retardent , vide concl. 135. nu. 96. cum ſeqq. & concl. 160. n. 47. cum ſeqq. & 277. & ſeq.
- Sunt reuocanda etiam , ſi nõ fuerit appellatum , vel fuerit quidem appellatum , ſed nulliter , concl. 160. n. 51. & concl. 129. n. 47.
- Contrarium , concl. 129. num. 44. & 70. & concl. 160. n. 52.
- Concorda , vt concl. 129. num. 48. cum ſeqq. & concl. 190. n. 53.
- Et licet non reuocentur in appellatione extrajudiciali , per viam attentatorum , reuocantur tamen via ordinaria , ſive Iudicis Officio , concl. 129. n. 51. & 207.
- Reuocanda veniunt , ſi appellatio extrajudicialis fuerit Iudici , & parti notificata ; aliàs ſecus . ob inſam cauſam ignorantie , concl. 129. num. 52.
- Pendente appellatione in primis ſunt reuocanda , ſi inhibitiõ præceſſerit , aliàs ſecus , concl. 160. num. 54. & ibi ratio assignatur , & concl. 129. nu. 262.
- Per inhibitionem , illa cauſantur , quando ea fuerit actualiter præſentata , & executioni demandata , aliàs ſecus , concl. 160. n. 55.
- Extende , vt ibi n. 56. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Inhibitio .
- Attentata , an dicatur executio , vel poſſeſſio capta , vigore trium conſoruium poſt inhibitionem , vide concl. 160. num. 67. 68. & 234. cum ſeqq.
- Attentata per conſenſum , vel ratificationem partis excluduntur , concl. 129. n. 87. & concl. 160. n. 101. & 103.
- Extende id procedere , ſive ille conſenſus ſit expreſſus , ſive tacitus , concl. 160. num. 60. 96. & 234.
- Per inhibitionem cauſantur , etiam ſi appellationi , cuius vigore emanauit inhibitiõ fuerit per appellatantem tacite , vel expreſſe renunciatum , ibi n. 61.
- Item cauſantur per inhibitionem , etiam ſi Iudex ad quem , qui inuocat pronunciatet ma-

Et Materiarum.

le fuisse appellatum, & bene iudicatum, concl. 160. nu. 62.

Item per inhibitionem causantur, etiam si ipsa inhibitiō fuerit per Procuratorem assertum, cum cautione de rato obteata, conclus. 160. nu. 63. & 106.

Licet non dicantur gesta, pendēte recursu, fallit tamen, si inhibitiō præciserat, conclus. 160. num. 72.

Per inhibitionem causantur, etiam si ipsa inhibitiō emanaverit in vim Commissionis appellationis, quæ ob nō redditionem pro Apostolis prætenderetur deserta, conclus. 160. nu. 73. & 220.

Extende idem procedere in his, quæ fuerunt, gesta post inhibitionem emanatam, vigore Commissionis restitutoriæ, prout de iure, ibi num. 74.

Fallit, vt nn. 75. & 76.

Eorum reuocationem non impedit exceptio excommunicationis, ob recursus ad Iudices laicos incursum, ibi n. 79. & 275.

Eorum prosequutio, seu appositio cursus fatalium impedit, concl. 160. nu. 80. & concl. 129. num. 285.

Et non solum de iure sunt purganda, sed nec etiam de facto vnquam nocere possunt, conclus. 160. n. 81. & 257.

Etiam in causa Criminali sunt reuocanda, ibi num. 82.

Dicuntur facta post appellationem ab interlocutoria, si tamen Iudex ad quem inhibuit, aliis fecus, concl. 160. num. 83. & prius concl. 129. nu. 80.

Post appellationem ab interlocutoria commissam non reuocantur, nisi prius consisterit de gravamine, vel appellans se illud probaturum obtulerit, vel nisi respectu eius, quod sit contra appellationem, concl. 160. n. 84.

Non reuocantur post Sententiam interlocutoriam, vel grauamen extraiudiciale intra tempus appellandi, vel post appellationem, a falso Procuratore interpositam, nisi post talem appellationem iustificatam, concl. 160. num. 85.

Item post appellationem a grauamine non reuocantur, nisi prius de ipso grauamine consisterit, concl. 129. nu. 72. & concl. 160. n. 130. & nu. 131. ratio assignatur.

Eorum reuocatio non impeditur, etiam si non fuisset iustificata causa in appellatione expressa, ibi n. 86.

Declara, vt n. 87.

Post Sententiam interlocutoriam, siue extraiudiciale grauamen commissum, nō per viam attentatorum, sed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 160. num. 96. & num. 97. ratio assignatur.

Intellige, vt n. 98. & seq.

Illis renunciasse censetur, qui passus fuit Sententiam in iudicatum transire, concl. 68. & conclus. 160. sub n. 100.

Fallit tamen, quando ille talis ignorauit

eam nullitatem, siue spoliū, vt ibidem.

Post rem iudicatam, non per viam attentati, sed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 160. nu. 100.

Extende, & declara, vt n. 101. cum seqq.

Illis renunciatum censetur, quando attentans fuisset admissus ad probandum suum bonum, lns, & illud probasset, concl. 160. num. 102. & concl. 129. sub n. 45. & 09.

Intellige tamen, vt conclus. 160. num. 103. & 104.

Appellatione deserta reuocanda non veniunt, concl. 129. sub nu. 216. & 220. & concl. 160. num. 106.

Declara tamen, quod illa per viam nullitatis reuocanda venirent, ibi n. 107.

Extende ea quoque non venire reuocanda post conclusum in ea, ibi n. 106.

Declara tamen, vt ibidem.

Sed in dubio non sunt presumenda, ibi nu. 108. & concl. 129. n. 77.

Facta a Procuratore speciale Mandatum non habente, non per viam attentatorum, sed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 129. num. 66. & concl. 160. nu. 109. & nu. 110. ratio assignatur.

Declara, vt n. 111. cum seqq.

In tertio Regulariter non considerantur, conclus. 160. num. 118. & 119.

Fallit, vt n. 125. cum seqq.

Et per partem, vñ cum tertio commissum, non per viam attentatorum, sed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 129. num. 73. & concl. 160. n. 120.

Non causantur ex gestis in diuersa causa, concl. 160. n. 22.

Et quæ dicantur ad hunc effectum causæ diuersæ, vide ibi n. 123. remissiuè.

Extende, vt nu. 124.

Attentare dicitur tertius, quando habet causam a parte, quæ est in lite, ibi n. 125.

Sed id facere non dicitur, qui habet possessionem a tertio, ibi n. 126. & 200.

Item attentare non dicitur Iudex, quando Sequestrum ad instantiam tertij factum reuocat, ibi n. 127.

Attentatum, an dicatur id, quod fecit Iudex in causa non vocato tertio, qui coram eo comparando protestatus fuerat; nihil fieri nisi eo citato, vide conclus. 160. num. 128. & 129.

Attentata an dicantur gesta per principalem quando inhibitiō fuit solum Procuratori intimata, vide conclus. 160. num. 92. 93. & num. 94.

Non reuocantur, quando talis renocatio scandalum asserere posset, veluti si ageretur de exhumando corpore mortuo, conclus. 160. nu. 132.

Item si de diminutione cultus diuini ageretur, cum declaratione tamen, vt ibidem.

Non dicuntur gesta a Papa, quia ille non attentat, sed immo potius providendo vitium,

R litigiosi

Index Conclusionum,

- litigiosi tollit; maxime si mentio de lite facta fuisset, concl. 160. n. 133 & 134.
- Attentata potest esse possessio capta in vim provisionis Apostolicæ, licet ipse Papa non attente, ibi n. 135. & 192.
- Attentatum non dicitur id, quod lite pendente, Apostolica auctoritate fuit gestum, concl. 160. num. 136.
- Et quando dicantur attentata gesta per executores litterarum Apostolicarum, vide ibi num. 138. cum seqq.
- Considerari non possunt respectu iudicis, qui post delationem appellationis, nil innouavit; secus si è conuersio, ibi n. 141.
- Declarata, vt n. 147. & seqq.
- Attentatum non dicitur pars si ignorauit, quod Iudex appellationi de iure, conclus. 160. num. 42.
- Attentata non causantur ex iniusticia in terminis Ægidianæ, nisi ea sit notoria, conclus. 160. num. 143.
- Sed cessant in omnibus casibus, in quibus est prohibita appellatio, ibi n. 144.
- Eorum reuocatio, quoad præterita non habet vim possessorij recuperanda, & retinenda si pars non habuit se pro spoliata, licet quoad futura vim retinenda sapiat, concl. 160. num. 146.
- Attentata lite pendente, super remedio retinenda possessionis non sunt tunc temporis reuocanda, concl. 160. num. 149. & n. 150. ratio assignatur.
- Extende, vt n. 151. & 155.
- Non causantur, vbi Ægidiana in trat, licet secus quando Sententia naturam contineret, ibi n. 52. & 53.
- Intellige, vt ibi n. 154.
- Eorum purgatio non est necessaria, quando sumus in victimis audientis Rotæ, concl. 160. num. 158.
- Collit in spolio violento, quia illud prius venit, purgandum; licet secus, quando illud esset solui attentatum, ibi n. 159.
- Possit conclusum in causa an, & quando sint purganda, vide ibi n. 161. & 161.
- Illis non est locus, quando Iudex executiue procedere potuit, siue quando lis calumniosa esset, ibi 162.
- Extende, vt n. 163. cum seqq.
- Ab illis excusat ignorantia Decreti, ob temporis breuitatem, intra quod non potuit eius notitia in partibus haberi, ibi n. 167.
- Reiecta per Signaturam Sanctissimam, cum ea, Clausula (ex. tunc de bono iure) Sententiam non annullant, nec nullitas ex eo capite attentatorum apponi potest, conclus. 160. num. 168.
- Attentata non dicuntur ea, quæ sunt à Iudice, post inhibitionem, post tres Sententias ad executionem procedente, in vim Commissionis restitutionis in integrum, prout de iure, concl. 160. num. 169. & num. 171. ratio assignatur.
- Contrarium, quod scilicet attentata causa pendente restitutionis sint reuocanda, concl. 160. n. 170. & 218.
- In beneficialibus non reuocatur, quando de bono iure conlat, ibi n. 173.
- Non sunt reuocanda post lapsum viginti annorum, nisi effusum in spolio attentato, ad quod enim prescribendum requiruntur anni triginta, ibi n. 174.
- Eorum reuocatio, si non fuerit petita in prima instantia, poterit peti in secunda, conclus. 160. n. 175.
- Post inhibitionem, etiam Rotalem non inducuntur, quando vigore obligationis Cameralis, seu garantigæ ageretur, concl. 129. n. 88. & concl. 160. n. 176.
- Intellige tamen, vt in dicta concl. 160. n. 176. cum seqq.
- Non sunt reuocanda, quando ex ea reuocatione cultus Diuinus diminueretur, concl. 135. num. 144.
- Non reuocantur per appellationem, ab interlocutoria, concl. 128. n. 24. & concl. 160. n. 152.
- Non sunt reuocanda, si reuocatio citra eundem iniuriam fieri non possit, ibi n. 75.
- Non reuocatur, quando præcedi debet manu Regiæ, & sola facti veritate inspecta, conclus. 160. sub nu. 180.
- Attentatum i lud non dicitur, quod fuit factum, ob aliam rem, de qua lis pendet, concl. 129. num. 74.
- Attentata, quando dicatur possessio, vide concl. 160. num. 182. cum pluribus seqq. & in Verbo Possessio.
- Attentatus, quando dicatur actus, post litem motam gestus, vide ibi n. 187. & seqq.
- Attentatum defuncti exceptio non retardat immisionem subrogato, ibi n. 191.
- Attentata, quando dicatur Sententia, vide in Verbo Sententia, & concl. 160. n. 214. cum seqq.
- Attentata dicitur executio facta post appellationem ab excessu interpositam, concl. 122. n. 81. & 96. & concl. 160. n. 217.
- Extende pluribus modis, & declara, vt n. 218. cum seqq.
- Attentata per cessionem, seu renunciationem puram, non autem conditionalem sunt purganda, concl. 160. num. 237. & nu. 238. ratio assignatur.
- Et quid per renunciationem probari possint, dicam inferius, sed vt bene purgantur cedens omni iuri, quod sibi ex illis competere posset, renunciare tenetur, concl. 160. n. 240.
- Eorum purgatio perpetuum silentium cōtingere debet, ibi n. 241.
- Quoad omnes Processus sunt purganda, ibi n. 242. & 243. ratio assignatur.
- Et sunt purganda nonine omnium, à quibus perpetrata fuere, & cum legitimo Mandato, ibi 244.
- Et tunc præcipue per renunciationem probari possunt, quando per Procuratorem commissæ fuerunt, ibi n. 246.

Et Materiarum.

Purgari possunt in loco Iudicii, etiam quod ali-
bi fuerint commissi, ibi n. 247.
Contrarium, n. 248.
Concorda, vt n. 249.
Sufficienter purgantur, quando fit cessio illo-
rum in actis, ibi n. 250.
Item sufficienter purgantur, etiam si integra
actorum transportatio non fiat, sed sufficit so-
lum ea acta transportare, ex quibus illa iustifi-
cari possint, concl. 160. n. 35.
Eorum purgatio inducitur, quando quis pos-
sessioni captæ renunciat, permittendo aduer-
sarium, ex ea fructus colligere, conclus. 160.
num. 251.
Eorum purgatio per simplicem renunciationem
iudicialium actuum ab aduersario, siue
illius nomine factorum, aut per cessionem
factam omnibus actis possessoris induci po-
test, concl. 160. n. 252.
Et, vt reuocentur non attenditur, an status sit
bonus, vel malus, sed quilibet erit sufficiens,
concl. 160. num. 253. & num. 254. ratio assi-
gnatur.
In eorum reuocatione nullo iuris ordine, serua-
ro, sed Summarie, & absq; vlla terminorum
obseruatione proceditur, ibi n. 255.
Intellige tamen, vt ibidem.
In rebus mobilibus commissi, vt renocentur
sola detentatio sufficit, ibi n. 256.
Sunt adeo purganda, vt non solum de iure vn-
quam nocere non possint, sed nec etiam de fa-
cto, ibi n. 257.
Item, vt purgentur ea ex eisdem actis, non-
autem ex nouiter deductis sunt iustificanda,
ita vt sine actorum transportatione ea purgari
non possint, ibi n. 262.
Sunt purganda, antequam remissoria petatur,
ibi n. 263.
Et tam per Principem, quam per Iudicem, &
partem purgari possunt, ibi n. 264.
Attentare cum dicatur delictum, id eo de eo cla-
re constare debet, nec per testes de auditu,
vel assertionem Notarij probantur, concl. 160
num. 131.
Illis renunciare censetur, qui super iustitia Sen-
tentia discuti patitur, concl. 129. n. 69.
Attentus nedum est condemnandus in fructibus
perceptis, verum etiam in illis, qui percipi po-
tuerunt, concl. 160. n. 266.
Extende, vt n. 267. cum seqq.
Declarat, vt n. 279.
Et an teneatur, etiam ad distributiones quoti-
dianas, vide ibi n. 268. cum seqq.
Ad euitandam fructuum restitutionem ille,
non admittitur, ad beneficium c. Odoardus
de solut. concl. 160. num. 272. & nu. 273. ratio
assignatur.
Ille in dolo versari dicitur, dum attentat, cum
attentata sine dolo non committantur, ibi
num. 274.
Quando est pauper quandoq; conceditur, vt
fructus, & expensæ in sine litis referantur, ibi
num. 279.

Plura in hac materia attentatorum, vide in
Verbo Appellatio.
Attentatio alienationis, si sit à testatore prohibi-
ta, tunc hæres cadit à iure suo, etiam si tractatū,
non periceret, & statim ab eo Pœnitentia
ductus recederet, concl. 84. n. 35. 37. & 44.
Attentatus Copulæ, vide Copula.
ATTESTATIONI alicuius, quando sit stan-
dum, & quando non, vide in Verbo Assertio,
& concl. 155. per totam.
AVARITIA est nimia præter modum pecunia-
rum, & diuitiarum libido, ac auri sacra fames,
concl. 161. n. 1.
Et avarus dictus est ab auendo, id est cupiendo,
quasi auri audis, ita vt nunquam opibus ex-
pleri credat, ibi n. 2.
Tres species sunt auaritiæ, sed quibus modis in
ea peccetur, vide ibi n. 3.
Illius mali effectus, qui sint, vide ibi n. 4. cū seqq.
Et ea in quolibet præsumitur, absq; quod pro-
betur, ibi sub n. 5.
AVCTORIS assertio, quando probet contra
habentes causam ab eo, vide concl. 155. n. 143
cum seqq. & in Verbo Assertio.
AVCTORITAS Capituli, quæ sit, & ad quæ
extendatur, vide in Verbo Capitulum, & con-
clus. 162. per totam.
AVCTORITAS Curatoris, vel Tutoris, quan-
do sit necessaria in contractu minoris, vide in
Verbo Tutoris auctoritas, & concl. 86. n. 39.
cum seqq. & concl. 163. per tot.
AVCTORITAS Doctoris eximij sufficit ad in-
ducendam iustam causam litis, & transactionis,
concl. 155. sub n. 129.
AVCTORITAS Papæ consensum, tractatum,
& solemnitates in alienatione rei Ecclesiæ re-
quisitas supplet, concl. 85. n. 34. 62. 80. & 164.
& concl. 165. n. 43.
Extende, vt in concl. 85. nn. 298. cum seqq. &
vide in Verbo Papa.
Principis auctoritas, quæ dicatur ordinaria, &
quæ absoluta, vide concl. 165. n. 1.
Et ea Principis absoluta, si sine causa exercea-
tur, Tyrania dicitur, vt ibidem.
Plura vide in Verbo Princeps.
AVCTORITATE propria, quando quis ali-
quam rem, vel Possessionem capere possit,
vide concl. 164. per tot.
AVCVPARI non possunt venatores, in alieno
fundo contra Domini voluntatem, concl. 164
num. 166. Contrarium, ibi n. 2.
Concorda, vt prima opinio procedat, quando
Dominus venationem vetauerit; secunda ve-
rò, quado ea non fuerit prohibita, aut efficus in
locis publicis, concl. 166. n. 3. cum seqq.
Auenpium, & venatio inter se specie differunt,
concl. 166. n. 69.
Pinra vide in Verbo Venatio.
AVDITOR Cameræ Apostolicæ, inter cetera
Privilegia illud gladij Spiritualis habet, contra
contumaces, & rebelles Sententia Camera
Apostolicæ non parentes, censuras Ecclesiasti-
cas proferendo, concl. 167. n. 1.

Index Conclusionum,

Potest causas Pupillorum ad se auocare, etiam si sint extra Urbem in partibus, & ibidem contraxissent, concl. 167. n. 15. & n. 16, ratio assignatur.

Privilegia Pupillorum limitare potest, licet nō in totum tollere, ibi n. 16.

Dicitur solus executor, & Iudex Ordinarius obligationis Cameralis privatus, quoad alios ibi n. 22.

Declara tamen id procedere in Curia, scilicet extra illam, ibi n. 23.

Contrarium huic declarationi, ibi n. 28.

Concorda, vt ibidem sub n. 29.

Item declara, vt n. 32. cum seqq.

Extendit id etiam procedere in deputato, ab ipso Auditore Camere, ibi sub n. 23.

Dicitur executor obligationis Cameralis, etiam cum derogatione aliorum Privilegiorum, & Decreto irritanti, ibi n. 24.

Declara tamen, vt ibi sub n. 39. & seq.

In Curia reassumit causas executivas, ab alijs Tribunalibus, & inhibet, etiam auctoritate, Papæ sihi attributa, ibi n. 25.

Fallit, vt ibi sub n. 39. & seq.

Illius tamen facultates in reassumendo causas, argentiata non excusant, ibi n. 30. & 41.

Causas reassumit, & etiam exequitur, quando in Commissione nō sunt facta mentio obligationis Cameralis, immo neque tunc inhibitiō post Commissionem contenta causas argentiata, etiam si esset Rotalis, ibi n. 31.

Sed non reassumit causas ad Curiam Capitoli-
nam remissas, nec ex Memoriali Papæ, nisi causa cognita, concl. 167. n. 32. & n. 33. ratio assignatur.

Iurisdictione caret, quando in litteris non esset datus executor, sed alius specialis, veluti si Ordinarius in illis assignaretur, concl. 167. n. 34. & 105.

Dicitur generalis executor litterarum Aposto-
licarum, quando illis alter executor non fuit deputatus, concl. 167. n. 35.

Quando est datus executor cumulativē, tunc cum alio per preventionem procedere potest, ibi n. 36.

Litteras Apostolicas non exequitur, nisi prius illis verificatis, ibi n. 37.

Causas nō reassumit in vim facultatum, si obligatio Cameralis ab alio Iudice dependet, ibi n. 39.

Item causas non reassumit, sed potius ad Signaturam remittit, quando obligatio Cameralis non clara, sed dubia esset, concl. 167. n. 42. 43. & 44.

Appellante reponit de stylo, ibi n. 45.

Et tunc quid sit servandum, vide ibi n. 46.

Terminos substantiales nulliter, & male tentos reiterare potest, ibi n. 47.

Causas eorum, qui ad ipsum recurrunt, omisso medio, vel etiam primo Iudice, cognoscere potest, concl. 167. n. 48. & prius concl. 128. n. 10.

Dicitur Auditor Papæ, & idēo confugitibus

ad se non debet aures denegare, sed illos libenter amplecti, concl. 167. sub n. 48. & 49.

Extende, vt n. 49. cum seqq.

Vbiq; locorum, tam in districtu Urbis, quam extra iurisdictionem in causis quarumcumq; appellationum Iudex dicitur, ibi n. 56.

Præferri debet in cognitione causarum appellationum, & præsertim Criminalium Clericis Camere Apostolicæ, etiam in iis locis, qui ab ipsis Clericis gubernantur, concl. 167. n. 57. cum seqq.

Immediatē Sententias condemnationum, & absolutionum subscribit, & sic de per se suam iurisdictionem exercet, ibi sub n. 59.

Illitiam legati de latere obediunt, concl. 127. sub n. 60.

Intellige tamen procedere, vt ibidem.

Illius facultates, nedum bonæ, sed etiam Corpus, & Animam obligant, imō etiam Privilegijs in corpore iuris clausis præiudicant, concl. 167. sub n. 62.

Vt Auditor Papæ ratione supremæ superioritatis, vel Dominijs directi in subditos Vassalli procedendo, & multando iurisdictionem exercere potest, ibi n. 64.

Nullam iurisdictionem in beneficalibus habet, concl. 167. n. 99. cum seqq. & concl. 78. n. 2. 3. & 4.

Declara, vt concl. 128. sub n. 906. & concl. 167. n. 102. cum seqq.

Vltra tres dietas, vbi non est datus executor, ad Iudicium non vocat, ibi n. 107.

Quando in litteris est datus executor, etiam contra Episcopos procedere potest, ibi n. 108.

Illius Sententia, quando non servatis terminis substantialibus sit nulla, vel sustineatur, vide ibi n. 109.

Quando in causis Mercatorum Summarie, vel promarie procedere debeat, vide ibi n. 110. cum seqq.

Non deputat Iudicem in causis, nisi obligatio Cameralis addit, ibi n. 115. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt ibidem.

Non potest procedere, iuxta suas facultates, nisi obligatione in forma Camere extensa, concl. 167. n. 116.

Fallit, vt ibi n. 120. cum seqq. & vide in Verbo Obligatio Cameralis.

Dare potest executionem omnibus obligationibus, etiam extra statum Ecclesiæ rogatis, quando partes in ea consenserint relaxationi Mandati vnicuique, vel nulla citatione precedente, ibi n. 121.

Instrumentum per Sententiam vulneratum exequi non potest, concl. 128. n. 740.

Suam iurisdictionem per duos Locumtenentes exercet, à quibus ad illum non datur appellatio, quia est vnum, & idem Tribunal, ibi n. 125.

Et quando vnus eorum, siue alter, quem ille deputatus est Officio suo, Sententiam ferendo, tunc alium in eadem causa deputare non potest, concl. 167. n. 115.

Et Materiarum.

In Instrumento guardiario procedere potest, cum expressa inhibitione, quoad alios Iudices, quibus causa commissa fuisset, concl. 157. num. 127.

Habet illud Privilegium, ut actor possit sepe mutare Iudicem, donec sit satisfactus, ibi n. 48.

AVDITORES Rotæ, qui olim Auditores Sacri Palatii dicebantur à Sixto Quarto redacti fuerunt ad Numerum Duodecim, concl. 168. num. 1.

Et merito illi Duodecim Apostolis equiparari possunt, ut ibidem.

Omnes habent instructionem causarum coram alijs pendentium, & Sententiam proferunt de consilio Omnium, ita vt omnes proferre dicantur; Immo in hoc iuramentum habent, cui si contrauerint perijuri esse erentur, ibi num. 5.

Omnes faciunt vnum Tribunal, & sic vna est omnium iurisdictio, & vnus loco alterius subrogatus cederet, licet ratione commodioris expeditionis inter eos distributiones particulares causarum fiant, conclus. 168. num. 6.

Et si vnus eorum ad Cardinalatum promouea- tur, tunc iurisdictio, quoad illius causas pænes alios Coauditores remanet, ibi n. 9.

In procedendo ordinariam iurisditionem habent, in decidendo autem verè Delegati dicuntur, ibi n. 11. & 18.

Auditor Rotæ pronunciare potest in causa, in qua nihil dubium habet de consensu aliorum Coauditorum, licet causam illam in Consilijs posuerit, ibi n. 13. & 25.

Ex generali Commissione subscribere potest Sententiam alterius Auditoris defuncti, etiam sine citatione, ibi nu. 14.

Successor causas originarias Auditoris antecessoris reassumit, licet Auditor secundus non procedat in causa, stante præuentione primi, si tamen à primo inhibito emanasset; concl. 168. nu. 15. & 16.

Et illis, quibus modis cause committantur, vide ibi nu. 17.

Iurisditionem habere dicuntur habitu, sed non actu, ibi n. 18.

Nihil facere potest Auditor in causa, quæ ab eo fuerit auocata, ibi n. 21.

Potens non tenetur sequi Sententiam rotanum, quando sibi de iniuria constaret, ibi num. 22.

Item non tenetur extendere Decisionem, quædo Processus, in quo est resolutio fundata non fuit in totum interpretatus, nec visus, concl. 168. nu. 23.

Auditores Rotæ volentes habere consilia in causis coram eis vententibus, Processum bene videre, & clare dubia vera elicere debent, vt sui Coauditores vera consilia tribuere valeant, ibi n. 24. & 27.

Eorum consilia, siue vota si sint discordia maiori parti sanandum erit, ibi nu. 25.

Et antequam insubstantiam Processum Iudicis, d

quo videre debent, conclus. 168. num. 26. Auditor secundæ instantiæ absolueri non potest, excommunicatum ab Auditore primæ, nisi actis dictæ primæ instantiæ bene visis, concl. 168. n. 28. & 61.

Dicitur egregia persona, & ideo mittendum, est ad eum, pro testimonio ferendo, conclus. 168. nu. 29.

Provisionem de beneficio facere potest, seruatis seruandis, quamuis gratia sit directa Ordinatio in forma Dignum, si tamen lis sit introducta in Rotæ; alias secus, ibi n. 51.

Et quando Auditor in beneficijs præfertur, quod tempus in materia capacitatis, & idoneitatis promissi sit attendendum, vide ibidem remissive.

Instituire potest præsentatum in beneficio, ibi num. 53.

Et si pronunciet beneficium alieni esse debitum, tunc poterit etiam possessorem in fructibus, post litem motam perceptis, & non petitis condemnare, ibi n. 54.

Successor etiam, absq; noua Commissione de beneficio prouidet, ibi n. 55.

Imò etiam ille appellationis prouidet de beneficio, veluti primo Auditori fuerat commissum, ibi n. 56.

Deputatus in causa beneficiarij potest purificare gratiam; Immo si execut or lite pendente, id faceret, est reuocandum, ibi n. 57.

Sed resignationem beneficii admittit non potest, sine speciali Mandato Papæ, sed illum licet, & cause sic, ibi n. 58.

Recipere potest cessionem liris, sed non Iuris, ibi sub n. 58.

Abolutionem ad cautelam dare non potest, nisi ex speciali Commissione, licet secus sit extra Curiam, si tamen sibi simpliciter absolutio committitur, ibi n. 59.

Si concedat literas abolutionis, tunc non dat, præceptorias, sed intimatorias, concl. 168. num. 60.

Excommunicatum ad cautelam absolueri solet, absq; quod illa absolutio ad Ordinarium excommunicantem remittatur, ibi n. 61. & conclus. 10. n. 63.

Cognoscere non potest de iniurijs, nisi de expressa Commissione, ibi n. 62.

In causa Criminali reum citare non potest, vt compareat personaliter, nisi id ei fuerit specialiter commissum, ibidem.

Non potest carceratum relaxare, non cognito prius de carcerationis iniuria, sed bene potest interim à carceribus habilitare, & idoneam cautionem exigere, si cautio fuerit præstituta coram A.C. Sed nulla, aut non idonea præstatur, ibi n. 64.

Super desertione appellationis pronunciare non potest, sine speciali Commissione, concl. 168. num. 65.

Contrarium, n. 66. & concl. 129. n. 230.

Concorda, vt ibi nu. 67. ubi ratio differentię assignatur.

Index Conclusionum,

- Et quando in causa appellationis, vel desertionis illius, sine citatione procedere possit, vide ibi n. 69.
- Pronuncians appellationem desertam non potest in expensis condemnare, nec perpetuum silentium imponere, nisi debiti termini seruientur, ibi n. 70.
- Postquam pronunciauerit appellationem desertam, appellanti tamen reponere poterit, si de sua diligentia doceatur, ibi n. 71.
- In procedendo, & decidendo quam consuetudinem, & quos terminos seruare debeat, vide ibi n. 73.
- Abque noua commissione procedere non potest, quando remissoria fuit bullata, & Papa manus apposit, etiam si articuli in remissoria non includantur, & partes illi renunciare uellent, ibi n. 74.
- Habens solum articulum grauaminis, non potest nisi prius illo expedito, ad aliquem actum procedere, vigore commissionum, etiam de speciali Mandato habentium clausulam; Quod si per Informationem, &c. sibi presentatarum, ibi n. 75.
- Secus in articulo grauaminis, a quo in partibus fuerit appellatum, quia tunc Auditores in negotio principali, sibi commissio procedere possunt, ibi n. 76.
- Statim post presentatam Commissionem, iudicibus extra Rotam inhihere, licet secus in Rota, quia ibi prius de appellatione constare debet, & quod per eam causa ad Sedem Apostolicam fuerit deuoluta, ibi n. 77.
- Ibi cui fuit commissio causa appellationis non deuoluentis, nec non negotii principalis, cum potestate citandi ad partes, statim iudici a quo inhihere potest, ibi n. 78.
- Extende, quod tunc poterit cognoscere de negotio principali, per appellationem deuoluta, etiam non existente grauamine, vel etiam si male fuerit ab Auditore Camere appellatum, ibidem.
- Item ille, cui commissum sit negotium principale ex speciali Mandato Papae, cum potestate citandi ad partes, etiam nulla appellatione interiecta, inhihere potest citatione Decretis, licet nondum executi, ibi n. 79.
- Partibus inhihere potest, quando illi negotium principale, aut principaliter, aut in consequentiam fuerit commissum, ibi n. 80.
- In causis appellationum ab Auditore Camere, vel alijs iudicibus statim citata parte ad dicendum contra Commissionem inhihere potest, nec vnquam causas remittit, sed eas pones se retinet, ibi n. 81.
- Antelitem contestatam iurisdictionem non habet, ibi n. 82.
- Quando illi committitur taxatio fructuum aliquis beneficij, quibus, quis fuit condemnatus per tres conformes, nedom illos taxare, potest, usque ad ultimam Sententiam, sed etiam post usque ad tempus, quo ipse taxationem faciet, ibi n. 83.
- Lite coram eo pendente expensas, etiam in partibus factas taxare potest, conclus. 168. num. 84.
- Contrarium, quod scilicet taxet eas tantum factas coram eo, ibi n. 85.
- Concorda, ut ibi n. 86.
- Et in taxatione earum quomodo se gerat, vide ibi nu. 88.
- Si pendente appellatione reuerentiales dederit, taxationem expensarum facere non debet, nec aliquid innouare, nisi causa ad eum reducatur, etiam si earum taxationem sibi in Sententia reseruauerit, ibi n. 87.
- Item taxat expensas coram Auditore Camere factas, si commissio mandet procedere, prout Auditor Camere poterat, ibi n. 88.
- Facultatibus Auditoris Camere uti potest, si in Commissione, ita sibi fuerit concessum, alias secus, conclus. 167. n. 113.
- In vim Commissionis sibi factae, ut scilicet procedat sola facti veritate inspecta, etiam terminos Palatii obseruare poterit, conclus. 168. num. 89.
- Sed an id etiam procedat in causa beneficiis, & matrimonialibus, vide ibidem.
- Vigore vnica Commissionis, usque ad Sententiae executionem inclusiue procedere potest, ut ibidem.
- Et si fiat Episcopus, vel Archiepiscopus, nihilominus sedere debet in suo loco, secundum antiquitatem Auditoratus, nec tunc villa ratio dignitatis erit habenda, ibi n. 90.
- Declara tamen, quod ille extra Rotam, & praesentem in Cappella Papae ceteris praesentur, ibidem.
- Auditores Rotae, si absint ab Vrbe delictentia, Papae pro praesentibus habentur, conclus. 168. num. 92.
- Decuriones, & Consilij Reipublicae dicuntur, ibi sub n. 94.
- Dicuntur quoque Auditores, & familiares Papae non tamen veri, sed ficti, conclus. 168. nu. 95. & 96. & sub n. 97.
- Sed illi, ac eorum familiares non possunt esse, familiares Cardinalium, etiam si vnus eorum Cardinalem concouitaretur in Legatione, & ab eo alimenta recipere, ibi n. 97.
- Compellere possunt partes ad concordandum, si diu fuisset litigatum, & de lure non liqueret, alias secus, ibi n. 98.
- Subscribunt expeditiones, & remissorias ad partes transmittendas, pro recipiendis testibus, & similibus, siue finis in beneficiis, siue in prophana causa, ut minoribus expensis expeditiones fiant, ibi n. 99.
- Cogere possunt partes ad declarandum articulum nimis generalem, vel eas a iudicio repellere valent, ibidem.
- Sunt exempti a iurisdictione ordinarij, ac eorum loca tenentes, ibi n. 92.
- Et licet Subdiaconos in Capella Papae non praecedant, ob eorum actuale seruitium, fallit tamen extra eam, conclus. 168. sub n. 92.

Et Materialium.

AVFVGERE tentans à carceribus pœna arbitrarîa puniri debet, concl. 169. n. 1.

Sed si nondum erat conuictus, tunc pœna militonari puniendus venit, ibi n. 3.

Item non est puniendus, si carceratio erat iniusta, ibi n. 4.

Plura vide in Verbo Carcer.

AVGVMENTVM dicitur omne id, quod Principali accedit, & illius naturam sequitur, ac secundum eam regulatur, concl. 170. n. 1.

Et illud accedens fundo detinetur loco pignoris, si tamen sacer factus hominis, & sic per detinentem pignus; secus si valor illius rei ex tempore esset auctus, ibi n. 2. & 3.

Superueniens in re, cuius Dominium ad Capitulum spectat, ex quavis industria, proportionabiliter inter Canonicos distribui debet, ibi num. 4.

Eodem Privilegio gaudere debet, quo principale gaudet, ibi n. 5.

In illo idem ius statuitur, quod in principali aucto, ibi n. 6.

Declarat, ut ibidem.

Et an, & quando teneatur fideiussor de eo, vide in Verbo Fideiussor, & concl. 170. num. 7. cum seqq.

Illud, siue fructus rei legatz, quando legatario, veluti hœredi debeantur, vide concl. 170. nn. 14. vsquē ad 21.

Extende, & declarat, ut ibidem.

Et pro eo, quando detur eadem hypothea, quæ datur pro fructibus, vide concl. 170. n. 21. & vide in Verbo Hypothea.

Illud, vel diminutio rei dotalis ad uxorem spectat, ibi n. 29.

Quid si talis res in dotem data fuerit æstimata? vide in Verbo Estimatio, & concl. 68. nu. 2. & concl. 170. n. 29. cum seqq.

Et augmentum dotis, quibus modis fieri, & ostingere possit, vide ibi n. 31. & seqq.

Et an illud spectet ad Filios in proprietate, aut ad Patrem, vide ibidem.

Dicitur pars dotis, & de eo idem iudicatur, quod de ipsa dote, ibi n. 34.

Fallit, quando illud non esset verum, sed simulatum, ibi n. 35.

Non debetur, nisi pro qualitate dotis solutz, & non aliâs, ibi 36.

Contraria opinio, est magis æqua, & communis, ut ibi sub n. 37.

Illud non est, ubi non est dos, ibi nu. 37.

Post contrahum matrimonium sapit naturam donationis, ibi n. 31.

Plura vide in Verbo Antefatum.

Illud pecunie in Tabellis debetur venditori, ad quem res principalis pertinet, conclus. 170. num. 42.

Sed quod ex corporibus hæreditariis provenit lucro legitime cedit, ibi n. 43.

Illud, veluti diminutio contingens in legitima, ad quem spectet, vide in concl. 42. num. 72. 5. cum seqq.

Illud temporis, vel manufactum spectat ad Em-

phiteutam, & feudatarium, ac illius hæredes; non autem ad Dominum directum, ibi num. 44. cum seqq.

Declarat tamen, ut sub n. 46.

Et superueniens in re, post perfectam venditionem commodo Emptoris cedit, conclus. 170. num. 17.

Quid si in Emptione adsit pactum redimendi? vide concl. 94. n. 9. cum seqq.

Item, quid si venditio fuerit facta sub hasta? vide concl. 170. n. 47.

Illud temporis spectat ad filiam, pro legitima, ibi nu. 48.

In moneta eommodo creditoris, non autem, debitoris cedit, ibi n. 49.

Augmentum, siue diminutio alicui rei superueniens, ad quem spectet, nempe, an ad hæredem, siue legatarium in legatis, aut Filium, in legitima, vide concl. 42. nu. 72. 5. cum seqq. & in concl. 170. n. 43.

AVGVSTINVS Sanctus dicere solebat, quòd licet esset Senex, & tot annorum Episcopus, tamen ab anniculo doceri erat paratus, conclus. 60. nu. 84.

AVIAMENTVM alicuius apothecæ, siue exercitij sit per Artifices bene tractando Auentores, concl. 171. n. 1.

Et illud æstimationem recipit Arbitrio Iudicis, siue Arbitri, ibi n. 2.

Declarat, ut n. 4.

Aviamentum differt à directo, utliqùe Dominio, ibi num. 3.

Quando est bonum, ob personarum frequentem concursam, tunc questum avert, conclus. 171. num. 4.

Inter Fratres, aut Socios debet esse commune, ac illius lucrum certo pretio, per arbitros æstimari, ac taxari potest, conclus. 171. num. 5. & nu. 6.

AVOCATIO causarum est litis pendentis coram inferiore ad Superiorem, absquē prouocatione facta, translatio, concl. 172. n. 1.

Avocata, quando semel est causa, tunc ea semper in Curia Principis remanet, nec inferior in ea amplius, se ingerere potest, concl. 165. nn. 63. & concl. 172. n. 2.

Extende, & declarat, ut in concl. 165. nu. 64. & conclus. 172. n. 3. cum seqq.

Avocatio causarum Viduarum, Pupillorum, & aliarum personarum miserabilium, per Principem fieri potest, concl. 165. n. 58.

Extende, & declarat, ut ibi n. 59. cum seqq.

Plura vide in Verbo Causa.

Et facta motu proprio differt ab ea facta à partibus instantiam, concl. 172. n. 24.

Et si ab vno Iudice in partibus non fuerit intimata, quando impediatur eum amplius non posse procedere, & quando non, vide concl. 172. sub nu. 9.

Avocatio possessionis, quando possessorum sua possessione priuet, vide concl. 172. n. 26.

AVTHENTICA ex causa de lib. 1. et. quando sit locus, vide concl. 88. n. 5.

Index Conclusionum,

AVTHENTICA Hoc, nisi C. de solut. vt locū habeat, quæ requirantur, vide concl. 91. n. 11. 12. 18. & 19.

Illi renunciatio censetur per generalem renūciationem cuiusq; iuris, & legum auxilio, concl. 91. n. 11.

Ingressi de Sacrosanct. Eceleſ. non habet locum in bonis Patrimonialibus illorum militum, qui cum vxoribus vivunt, concl. 65. n. 13.

Res quæ C. com. deleg. quando procedat, & quando non, vide concl. 84. n. 133.

Auth. ex causa C. de lib. præt. quomodo procedat, vide concl. 88. sub n. 5.

AVTHOR dicitur ille, à quo ius in nos transit, concl. 163. n. 1.

AVTHORIS mala fides in successorem vniuersalem, non autem in singularem transit, concl. 173. n. 1. & ibi ratio assignatur.

Authoris assertio probat contra omnes habentes causam ab eo, concl. 155. n. 143. & concl. 173. nu. 4.

Declara tamen, vt concl. 155. n. 144. cum seqq. & concl. 173. n. 5.

AVVS nepotem dotare tenetur, quando Pater non habet, vnde dotare possit, concl. 174. n. 1.

Quando censetur magis diligere Nepotem, quam proprium Filium, vide concl. 73. num. 38. & seq.

Ius consensus requiritur, quando nepos vult conuenire Patrem pro alimentis, concl. 89. n. 145. & ibi ratio assignatur.

Item requiritur in donatione facta à Nepote, vt ea sustineatur, ibi sub n. 145.

Tenetur alere Nepotem, vel neptem in subsidium, quando Pater esset Pauper, concl. 89. num. 148.

Paternus potius tenetur alere, & dotare Nepotes, quam illorum Mater, concl. 89. n. 198. & concl. 174. n. 10. & 13. & ibi ratio assignatur.

Maternus, non autem Paternus alere tenetur, Nepotes ex Filio Spurio, conclus. 89. num. 263.

Contrarium, quod scilicet, tam vnus, quam alter ad id teneatur, vide ibi n. 264.

Concorda, vt n. 265.

Maternus, quando Nepotem, vel neptem alere, vel dotare tenetur, vide concl. 89. nu. 423. cum seqq. & in Verbo Alimenta, & concl. 174. nu. 6. cum seqq.

Paternus dicitur habere neptem in sua potestate, concl. 174. n. 2.

Quando habet neptem in potestate tenetur eam indistinctè dotare, siue ea sit diues, siue non, secus si eam in potestate non haberet, quia tunc tenetur in subsidium tantum, conclus. 174. n. 3.

Ille semper sub nomine Patris in omnibus dispositionibus, & Statutis, etiam ex propria verborum significatione continetur, concl. 174. nu. 4.

Paternus si consentiat Nepotem Hæbreum, baptizari contradictioni Patris præfertur, ibi n. 5. & ibi ratio assignatur.

Etiam neprem ex Filio emancipato in subsidium dotare tenetur, ibi n. 11.

Extende, vt ibi n. 12.

Et veluti ipse releuatur in eo; nempe, vt à Nepotibus præteriri non possit, sub pœna nullitatis testamenti, ita quoq; in altero grauatur, vt scilicet nepotes dotare teneatur, concl. 174. sub num. 15.

Sed dos neprem in dubio id facere censetur contemplatione Filij, ibi n. 24. & ibi ratio assignatur.

Intellige tamen, vt n. 27. & seqq.

Maternus dotans neprem de suo dotare, non præsumitur; secus in Paterno, concl. 174. num. 42.

Auus, & Auiā, veluti in suo testamento Nepotes præterire non debent, ita nec è conuerso; alijs testamentum corruū, ibi num. 48. & ibi ratio assignatur.

Paternus, & alij Ascendentes in quocunq; gradu existentes semper coniunctos, ex vno latere tantum excludunt, ibi n. 49.

Maternus in hereditate Nepotis Patruo dicti Nepotis præfertur, ibi n. 50.

Auiā in successione ab intestato succedit cum Fratre vtriusq; coniuncto, conclus. 174. num. 51.

Auiā, etiam Materna Nepoti ex Filia ab intestato succedit, ibi n. 52.

Aui, & Auij appellatione veniant Proauus, & Proaua, ibi n. 53.

Declara procedere in fauorabilibus; secus in odiosis, ibidem.

Auiā, & Mater non dicuntur Agnate Filio, siue Nepoti, concl. 174. num. 54. & ibi ratio assignatur.

Auunculus, quando excludat Filios Sororis ab hereditate Auij, & Matris respectu, vide concl. 149. sub n. 12.

AVXILIUM præstans alteri assistendo, de homicidio tenetur; dummodo cum assensu animus dolus, & cogitatus concurrat, & ipsi assensu non fuisset casualis, concl. 175. num. 1. 2. & 3.

De eo, quando tenentur Consanguinei, siue Amici homicida, qui homicidio completo in eodem loco perpetrati delicti comparentes, illum ad locum tantum reducere à manibus inimicorum, & Curij defendendo, vide concl. 175. num. 4. & 7.

Auxiliatores, vt aliqui dicantur opus est illos fuisse coadunatos, ibi n. 5.

Sed tales non dicuntur, siue principali, concl. 175. sub nu. 6.

De cooperatio quis non punitur, nisi probeatur, quod tractatus præcesserit, ad maleficium committendum, ibi n. 6.

Eadem pœna sunt puniendi, qua delinquentes ipsi, ibi n. 8.

Auxilium præstans frangenti pacem, & illum associans, ipse quoq; de fracta pace tenetur, ibi num. 9.

Et illud, siue consilium, & fauorem præstans de.

Et Materialium.

delinquenti pro obtinenda gratia, apud Sedem Apostolicam dicitur excommunicatus, ibi num. 10.
Declarata tamen, vt ibi nu. 11.
Et auxilium absolute, quando principalis absolute censetur, vide concl. 175. num. 15. cum seqq.
Auxilium, si presterit Clericus homicidio irregularitatem incurrit, concl. 175. n. 28. & n. 19. ratio assignatur.
Illud, siue assistentia in homicidio, abq; dolo prestita, quomodo sit punienda, & quanto tempore prescribatur, vide concl. 175. sub n. 15. sed remissive.
Illud prestant abortui faciendo easdem penas meretur, quibus principalis afficitur, concl. 7. num. 1.
Et quæ sint istæ penas, vide ibidem, & num. 2. & 13.
Illud, vel opem prestant delinquenti, eadem pena punitur, qua ipse delinquens, etiam si mors secuta non fuerit, si tamen ad actum proximum fuerit deuentum, & nisi penitentia intercesserit, concl. 150. n. 31.
Auxilium, siue opem, quando quis prestitisse dicatur, etiam si steterit in loco longinquo, & remoto ab eo, in quo fuit factum homicidium vide in concl. 175. sub n. 2.

B

BACVLVS, & lapis veniunt appellatione armorum, concl. 80. num. 8. & concl. 143. num. 16.
Declarata, vt concl. 143. n. 19. & 54.
Baculo, vel fuste percussus aliquem, ei ratocem iniuriam inferre dicitur, concl. 143. n. 18.
Baculo percussus, vel occidens, quando pena homicidii sit placendus, vide concl. 143. sub num. 18.
BALLÆ in Gabella presumuntur esse illius Mercatoris, cuius signo, siue Marca sunt signatæ, concl. 144. n. 10. & concl. 147. n. 28.
BANCARIA Cedula vim solutionis habet, conclus. 135. sub n. 70.
Bancarii nostri temporis verè Depositarii non dicuntur, & ideo in illis Privilegium prelationis cessat, concl. 119. n. 41.
BANNIMENTA, quando ligent, & quo tempore prescribantur, vide concl. 108. sub num. 53. remissive, & concl. 111. sub n. 37.
Illa præcepta pænalia semper iustum metum in subditis inducunt, concl. 166. sub n. 20.
Pura vide in Verbo Edictum.
Banniti, etiam in contumaciam capti à Curia, post annum, statim facta recognitione personæ nempe nominis, & cognominis in eorum pænis condemnari possunt, concl. 128. sub num. 490.
Intellige tamen, vt ibi n. 491. & 494.
Nostri temporis, in quibus differant à deportatis, vide concl. 142. n. 41. remissive.
Illis opem prestantes, & cum illis conuersantes

publici rebelles, & rei lese Maiestatis dicuntur, concl. 175. n. 8.
Patri Bannito alimenta debentur per Filium, etiam si eum non alere iurasset, conclus. 89. num. 194.
Extende, vt ibi n. 195. & vide in Verbo Aliméta.
Bannito, vt infami omnes actus Ciuiles sunt interdiciendi, concl. 59. n. 74.
Bannitorum accessus, & fluminis vicini, ratio est, inspicienda, in considerata utilitate alienationis rei Ecclesiæ, concl. 85. n. 144. & 227.
Virum bannitum licet recipere, & alere potest vxor, sicuti etiam magnus amicus amicum, concl. 84. n. 194.
Bannitus, appellatione pendente, impune occidi non potest, concl. 129. n. 25.
Fallit de consuetudine, ibidem, n. 25. & 26.
Baronis subditus, si per Principem obtineat, gratiam restitutoriam, quæ sit plenaria, ac efficacissima, & pregnantibus verbis prolata, omnia bona, etiam in alium titulo oneroso translata, & à Barone confiscata recuperat, concl. 167. n. 69.
Intellige, vt ibi n. 79. cum seqq.
Gratias, sed non restitutus ad bona non tenetur satisfacere suis creditoribus, etiam si deuenierit, ad piguiorem fortunam, & esset cum iuramento, & obligatione Camerali obligatus; at secus, quando esset plenariè restitutus, ad bona, concl. 165. sub n. 26.
Ille Homo mortuus dicitur, quia amittit bona, & personam, ita vt in eo omnes actiones personales ciuiles, & naturales cessent, neq; reuiviscunt, nisi sit restitutus ad bona, & honores, ibi d. n. 26.
Licet vigore alicuius Statuti posset impune occidi, id tamen non procedit inter Patrem, & Filium, nisi in casu prodicionis Patriæ, conclus. 89. n. 195.
Pendente tempore ad appellandum testamentum condere, & hæres institui potest, neq; intra illud tempus infamis dicitur, conclus. 129. num. 27.
Bannitus ea, quæ sunt iuris Ciuilis; non autem ea, quæ iuris naturalis, & gentium perdit, concl. 59. n. 74. & concl. 89. n. 195. & concl. 165. sub n. 26.
Quando possit remedium l. diffamari intentare, vel Officium Iudicis implorare, vide conclus. 44. n. 89.
Extolleratus à Superiore impune occidi non potest, concl. 143. n. 95.
Bannum, quod concedit indulta occidentibus, & extirpantibus Bannitos, quando extendatur de vna persona ad aliam, & de loco ad locum, vide in Verbo Abolitio.
BAPTISMVS, & Doctoratus imprimunt Characterem indelebilem, concl. 62. nu. 4.
Illius liber non probat ætatem, si non sit benè custoditus in plebania, concl. 71. nu. 24.
Item illius fides, vt probet ætatem, & descendentiæ, quæ ad maniculæ concurrere debeat, vide concl. 72. n. 9. cum seqq.

Index Conclusionum,

- Et, & Ordines recipere, vel recuperare non potest absolutus ab Apostasia, nisi cum Romani Pontificis auctoritate, concl. 124. n. 17.**
Secus si absolutus ab excommunicatione nullā irregularitatem contraxisset, conclus. 124. sub num. 17.
Ea etiam tertio collata, quando recuperet suū spectus de hæresi, per aburationem, vide conclus. 124. n. 18.
Beneficio renunciare ille censetur, qui illud alteri conferri consentit, concl. 129. n. 343.
Item illis renunciare, quando possint Clerici, vide in Verbo Clerici.
Sed beneficio renunciare, si ad egestatem deveniat est aliud per Ordinarium, qui resignationem admisit, donec illi provideatur, concl. 89. n. 506.
Et quæ sunt nullius Diocesis visitari debent, ab Episcopo viciniore, non solum in capite, sed etiam in membris, scilicet, vti Sedis Apostolicæ Delegato, concl. 1. n. 57.
Eorum servitio semper inhærendum est, conclus. 128. sub n. 288.
Beneficium simplex residentiam non requirit, concl. 126. n. 31.
Illius statum, quando Papa mutare voluisse, præsumatur, vide conclus. 126. n. 11.
Et ad hanc mutationem faciendam, quæ sunt necessaria, vide ibidem.
**Vacans in mense Episcopi habentis alternati-
 uam, quando possit à Papa alteri conferri, &
 quando in collatione sit necessaria alternati-
 uæ denotatio, vide in Verbo Alternatiua, &
 in conclus. 97. n. 17. cum seqq.**
**Illius valorem non tenentur exprimere Galli in
 impetratione, sed solum quædam compositiones
 de beneficijs per eos solvuntur, conclus. 110
 num. 18.**
Cætera, vide in Verbo Valor.
**Beneficium cap. Odoardus de solut. dolosis non
 est communicandum, conclus. 160. n. 273.**
Plura, vide in Verbo Capitalium.
**Beneficio legis non iuvatur, qui legem spernit,
 conclus. 169. sub n. 21.**
Plura, vide in Verbo Lex.
**Beneficia Principum, quando sint latè inter-
 pretanda, vide conclus. 165. n. 104.**
**Plura vide in Verbo Gratia, in Verbo Princeps,
 & in Verbo Rescriptum.**
**Beneficium primum, quando censetur vacare,
 per affectum secundum, vide multa in con-
 clus. 56 sub n. 144.**
**Beneficium, quando conferratur in inuitum, vide
 conclus. 89. n. 130.**
**BENEPLACITUM Apostolicum interveniens
 in alienatione rei Ecclesiæ validat contra-
 ctum, sed non transfert Dominium, conclus. 85.
 num. 42.**
**Expeditum in forma (si in evidentem utilitatem)
 non suffragatur in alienatione rei Ecclesiæ, nisi
 utilitas sit clara, & indubitata, conclus. 85. num.
 64. & 118.**
**Interveniens in alienatione rei Ecclesiæ in-
 ducit præsumptionem utilitatis, conclus. 85.
 num. 123.**
**Arguit utilitatem Ecclesiæ, & iustam causam,
 alienationis, donec de contrario constet, ibi
 nu. 155. & 165.**
**Et de contrario tunc apparere dicitur, quo-
 ties titulus inualidus exhiberetur, conclus. 85.
 num. 156.**
**Illud intervenisse præsumitur in alienatione rei
 Ecclesiæ, ex observantia triginta annorum, &
 conclus. 85. num. 155. & 273. & conclus. 120. num.
 117. ubi declaratur conclusio.**
**Extende id primo procedere, etiam si non re-
 periretur enūciatum, neq; reservatum in con-
 cessione, conclus. 85. n. 158. & 273.**
**Extende secundo procedere, etiam si illud ef-
 fect reservatum in vim conditionis, conclus. 85.
 num. 159.**
**Extende tertio eò magis procedere, si cum
 illo cursu temporis vrgentes coniecturæ con-
 currerent, dicta conclus. 120. n. 117.**
**Quando ex tenore Instrumenti alienationis ap-
 paret illud fuisse excessum, tunc cessat præsu-
 ptio, quod ex cursu temporis omnia solem-
 nia intervenierint, conclus. 85. n. 161.**
**Illud in alienatione interveniens cæteras soli-
 tates supplet, nisi subreptitium detegeretur,
 ibi n. 164. & n. 318.**
**Sed licet suppleat solemnitates, non tamen
 supplet defectum causæ, conclus. 85. num.
 164.**
**Reservatum in contractu, licet ante illius con-
 secutionem quicquam non operetur, quoad
 validitatem contractus, operatur tamen, ne
 contrahentes pœnam incurant, super re ipsa
 contrahendo, ibi n. 165.**
**Et si sit reservatum in aliquo contractu, quod
 antequam illud obtineatur, vel legitime ex-
 equatur, sit locus pœnitentiz, & restitutioni con-
 tractus, vide ibi n. 243.**
**Reservatum in alienatione, si non obtineatur,
 contractus regulariter corrumpit, conclus. 85.
 num. 256.**
**Maximè si adesset clausula (non aliàs, nec alio
 modo, conclus. 85. n. 108. & 257.**
**Secus autem, quando esset reservatum ad cau-
 telam, quia tunc illius omisio actum non vi-
 tiat, ibidem, & n. 257.**
**Reservatum cum clausula (& non aliàs, nec
 aliter, nec alio modo) est omnino necessarium
 etiam quod aliàs illud obtinere opus non
 esset, ibi n. 258.**
Secus extra casum illius clausulæ, ibi n. 256.
**Sed Regulariter eam interpretationem reci-
 pit, ut illud obtineatur quatenus opus sit, ibi
 num. 259.**
**Beneficium obtinendi conditione pendente, si
 illud obtineri non possit, & interim fructus lo-
 cator, percipiat, tunc ipse quoq; fructum sol-
 vere tenetur, ibi n. 261.**
**Illud si fuit expeditum, sed post mortem conce-
 dentis non fuit præsentatum infra annum à die
 obitus illius, non validat alienationem rei Ec-
 clesiæ**

Et Materiarum.

eleſe; ſed ſubiaceat regulę reuaficatorię litterarum gratia, & inſtitutz, concl. 85. n. 263.

Ex expeditum præſentitur ex fide Clerici Regiſtri ſupplicationum, licet ille liber nõ inuentur, ibi n. 264.

Neq; contrarium probari poteſt, ex diligentia facta in adis Vicarij Papę, ſi ibi nõ reperitur, ibi n. 265.

Biennium datum à Concil. Trid. ad expediendas cauſas, quomodo fit intelligendum, & in quibus cauſis procedat, vide concl. 129. n. 204.

BIGAMIA abſolui non poteſt ab eo, qui facultatem habet diſpenſandi ſuper irregularitate, concl. 150. n. 45.

Quando abſolui poſſit ab Epifcopo, vide concl. 10. nu. 34. & in Verbo Abſolutio.

Per eam Priuilegium Clericale tollitur, ſed nõ character, & propterea ille remanet Clericus, concl. 150. n. 45.

BLIRRVARIJ capientes Clericos cum Armis, vel in fragranti crimine, neq; peccant, neque excommunicantur, concl. 143. n. 36.

Eorum depoſitiones, quando conuincant Arma deferentem, tuncq; in fragranti crimine fuiſſe deprehenſum, vel indicium ſciant ad torturam, vide concl. 143. n. 58. cum ſeqq.

Illis non creditur de vi ſibi illata, præſertim in loco, ubi alij teſtes haberi poſſent, concl. 155. num. 106. & 107. & concl. 169. n. 28. & prius concl. 143. n. 60.

Et ideo illi contra reum repertum in actu homicidij plenę non probant, concl. 155. num. 107.

Licet tamen eorum aſſertio in leuibus delictis probet, ibidem.

Extende, vt n. 118.

Item illis non creditur, quando aſſerunt aliquę ſibi ab vno fuiſſe ereptum, vel alijs in executione ſibi fuiſſe præſtitum impedimentum, concl. 169. n. 28.

Intellige tamen, vt ibidem.

Executionem facientes in Inſtrumentis ad agriculturam deſtinatis, arbitrio Iudicis puniri poſſunt, concl. 82. n. 3.

Quid ſi alia bona non extent? vide ibidem.

Si notiſſent debitori mädatum habere pro eo carcerando, ultra intereſſe, tenentur etiam ad penam, concl. 169. ſub n. 22.

Diadas extrahentes tempore coeſſe, vel corruptantes, quomodo ſint puniendi; vide in Verbo Annona, & concl. 111.

BLASPHEMANS; quando ob conſuetudinem, vel iracundiam à pena excuſetur, vide concl. 161. n. 25. & 27.

BONA alicuius eſſe non dicuntur, niſi prius deſtudo eſſe alienę, concl. 89. n. 411. & prius concl. 67. n. 9.

Ea fuiſſe in hereditate teſtatoris de tempore ſui obitus, per inuentarium probatur, ſi in eo de ſcripta reperiantur, concl. 78. ſub n. 22.

Aduentitia Filij, quando Pater ſine Decreto Iudicis alienare poſſit, vide concl. 87. n. 123.

Alienata in fraudem à deliquente, ſi ſint applica-

da Fiſco, et ab eodem recuperari poſſunt; ſecus ſi ex delicto fuiſſent certis perſonis applicata, concl. 84. ſub n. 40.

Ea pro alimentis coniunctę perſonę deſtinata, alienari non poſſunt, nec de eis Dominium tranſfertur, etiam ſi obligans reſeruaſſet ſibi facultatem diſponendi, concl. 89. n. 336.

Assignata Filij pro dote, vel alimentis, ſi abſq; eius culpa amittantur, alia ſunt iterum assignanda, ibi n. 323.

Extende, vt ibi n. 324. & vide in Verbo Dos.

Allodialia, quę dicantur, & cuius nature ſint, vide in Verbo Allodialia, & concl. 93.

Illa debitoris, quando fuerunt appreciata, & adiudicata, ſi ab illo appretio fuerit appellatum, tunc fructus appellatione pendente decurſi ad quem ſpectent, vide concl. 157. n. 18. cum ſeqq.

Demanialia, ideſt Fiſcalia à Principe alienari prohibentur, & ſic per eorum alienationem Dominium non tranſfertur, concl. 84. n. 81.

Eccleſiaſtica dicuntur ſancta Sanctorum, & Patrimonium Chriſti, ac pauperum, & propterea in illis Iudex laicus iuriſdictionem non habet, concl. 63. n. 34.

Illa Eccleſie, vel Epifcopatus, vt poſſint alienari, quid requiratur, vide latę in Verbo Alienatio rei Eccleſie, & concl. 85.

Emphyteotica non veniunt ſub generali inſtitutione, & præſertim ſi teſtator ad ſua bona reſtrinxerit, concl. 17. n. 49. & ſeq.

Emphyteotica, quando poſſint obligari, & ſuper eis cenſum conſtitui, vide concl. 154. n. 122. cum ſeqq.

Data æſtimata in dotem, quando faciant emptionem, & illorum Dominium tranſeat in virum, vide in concl. 68. n. 33. cum ſeqq. & in Verbo Allimatio.

Et quę conſeruanda ſunt in agnatione, donec dicta agnatio durat, tunc non ſunt in aliqua parte diſtrahenda, concl. 81. n. 68.

Ex feudalibus, quando alimenta alicui debeantur, vide in Verbo Alimenta, & in concl. 89.

Feudalia, quando poſſint alienari, vide in concl. 87. n. 39. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Feudum, & in Verbo Alienatio.

Illa Filij, quando poſſint in præiudicium Patriæ alienari, vide concl. 87. n. 124.

Hopitalis, quando alienantur, an debeant interuenire ſolemnitates, vide concl. 85. n. 324. & concl. 87. n. 10.

Ea, quę non ſunt iuriſdictionalia, nec iuriſdictionalibus coharēt, non veniunt appellatione Caſtrorum, Cimitatum, Oppidorum, Terrarum, & Fortalitiorum, concl. 143. n. 101.

Illa Mariti ſunt vxori pro alimentis obligata, & concl. 89. n. 278.

Extende, vt ibi n. 279.

Et quando fuerunt vxori pro dote assignata, tunc non poſſunt amplius per creditores auocari, illi ſuas dotes offerendo, concl. 152. nu. 47. & 56.

Doclara tamen, vt n. 48. cum ſeqq.

Index Conclusionum,

- Et quando bona potius dicantur viri, quam
vnoris, vide ibi n. 43.
- Ea minorum possunt sine solemnitatibus alie-
nari, per administratorem cum libera, concl.
56 num. 77.
- Sed illa minoris, vel mulieris, vt possint alie-
nari, quid requiratur, vide concl. 86. per tot.
& in Verbo Minor.
- Mobilia in dotem data estimata, si fuerint co-
sumpta, tunc Maritus in restitutione dotis il-
lorum estimationem soluere tenetur, concl.
68. num. 11.
- Bonorum Monasterij alienatio, sine interuentu
Abbatis facta, quando sustineatur, vide concl.
87. nu. 7. cum seqq.
- Bonorum omnium appellatione, quando annui
redditus contineantur, vide concl. 113. num. 5.
cum seqq.
- Bona Patris vendi non debent pro alimentis Fi-
liorum, nec e contra, concl. 89. n. 103.
- Illa Patris dicuntur deducto prius re alieno, vt
est dos Mariti, & fundia, concl. 43. n. 563.
- Et bona presumuntur spectare ad eum, qui illis
administratorem assignauit, concl. 56. n. 175.
- A Principe Filiis familias donata, an in eorum
libera dispositione remaneant, & quare in
officio testamenti subiaceant, vide concl. 42.
num. 571.
- Et quid de illis donatis à Principe Patri ibidē.
Quando possint dari creditoribus in solum,
pro debito pecuniario, vide concl. 91. & in
Verbo Aliud pro alio.
- Quando presumantur fuisse in hereditate Pa-
tris, quæ hodie possidentur per Filium, vide
concl. 78. sub n. 22. vers. amplius.
- Semper transeunt, cum sua causa, & onere, con-
clus. 89. n. 69.
- Subiecta fideicommissio possunt alienari pro res-
titutione dote, sed non pro dotis fructuum satis-
factione, quia fructus dotis non sunt tam priui-
legiati, quàm est ipsa dos, concl. 118. sub n. 32.
- Ex bonis sequestratis, quando debeantur ali-
mentis, vide concl. 89. n. 515. cum seqq.
- Temporalia si fiant Ecclesie, quando onus
prius eis inuincibile retineant, vide concl. 103.
num. 11.
- Ea testatoris magis conseruant agnationem, si
penes vnum tantum vocatum exsistant, quàm si
in plures personas diuidantur, concl. 81. n. 67.
- Illa Vniuersitatis, quando alienantur, solemnites
Statuti adhiberi debent, cum Vniuersitas
Pupillo æquiparetur, concl. 225.
- BONA FAMA Notarii, quid operetur circa cer-
tificationem instrumenti postquam fuit lectum,
& datum partibus, vide concl. 125. n. 10.
- Bona fama est propriæ vitæ præferenda, concl. 26.
sub n. 87.
- BONA FIDES non inducitur ex titulo putati-
uo, ad effectum acquirendi fructus, quando ille
non esset habitus ad translationem Dominiij,
concl. 52. num. 33.
- In emprore operatur, vt ille soluendo postero-
ribus creditoribus liberetur, si alios antero-
- res adesse ignorabat, concl. 63. num. 18. cum
seqq.
- Non patitur, vt his creditum exigatur, concl.
90. num. 29.
- Bona fides vnus ex coniungibus ad legitimatio-
nem prolis sufficit, licet mala fides in alio co-
currat, concl. 155. n. 150.
- Bona fidei agnitio, vel tacita approbatio con-
tractus à minor, seu muliere, mediante solu-
tione facta, ad contractum validandum non
sufficit, concl. 86. n. 111.
- Illius presumptio ex antiquissimo honorum
statu inducitur, concl. 120. n. 81.
- Bona fidei possessor ad quos fructus teneatur, &
adhuc effectum, quomodo bona fides probe-
tur, vide concl. 160. n. 274.
- BONVS quis sit, & quis malus difficile digno-
scitur, licet in dubio, quis bonus presumatur,
concl. 2. n. 20.
- BOVES Aratorij, & alia ad agriculturam desti-
nata non possunt in executione capi, nec spō-
te pignorari, sed capta debent restitui, concl.
82. nu. 3. cum seqq.
- Extende, & declara, vt ibidem.
- Boui trituranti non est os claudendum, sed bene
illi non trituranti claudi debet, concl. 89. num.
475. & 481.
- Bouum estimatio in ministerium, & culturam,
agri emptionem non inducit, concl. 68. n. 49.
- Intellige tamen, vt ibi n. 50. & 51.
- Plura vide in Verbo Animalia.
- BREVE iustitiam paratam executionem ha-
bere debet, concl. 135. n. 130. 132. & 150.
- Extende, & declara, vt ibi n. 133. cum seqq.
- Sed illius executio est retardanda, vbi probabi-
lis dubitatio subreptionis, vel alterius similis
dolose qualitatis adesset, ibi n. 56.
- Extende id procedere, etiam si in eo adesset
clausula (sublata, & Decreti irritatis) ibi n. 57.
- BREVITAS termini si dicatur, tunc id arbitrio
iudicis est remittendum, concl. 128. sub n. 461.
- A breuitate termini, vel illius totali denegatio-
ne, quando appellatio detur, vide concl. 128.
nu. 459. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
- BVLLA Alexandrina edita ad reprimendam li-
tigantium audaciam, quid contineat, & quā-
do locum habeat, vide in Verbo Alexandrina
Constitutio, & concl. 83. n. 1. cum seqq.
- Illa Archiuij annullans instrumenta rogata in
Urbe per Notarium non matriculatum non
habet locum, quando de legalitate Notarij,
& de rei veritate constaret, concl. 141. n. 45.
- Iuris congrui, quomodo in Urbe Romæ præ-
stetur, & quos effectus pariat, vide concl.
62. nu. 19. cum seqq.
- Illa dicti iuris congrui, & altera retractus non
habet locum, in Palatijs Magni prætorij, quæ
nobilitatem familiarum conseruant, conclus. 89.
num. 528.
- Bulle Pontificie imponentes penam ordinariam
minoribus ad terrorem, à iudicibus sub pæ-
na peccati mortalis sunt mitiganda, concl. 72.
num. 92.

Et Materiarum.

CAD AVERA ne inhumata, & insepulta remaneant Reipublicæ interest, conclus. 42. n. 494. Cadaver etiam sepultum, ut fiat Autotomia exhumari potest, si tamen sit alicuius puni; aliis secus, concl. 117. n. 1. & 3.

Illud, etiam ad effectum videndi, & cognoscendi non est exhumandum, ne iniuria Ecclesiæ inferatur, & scandalum oriatur, ibi n. 4.

CADUCITAS non incurritur per actum verbi, sed per actum facti, concl. 48. num. 76. & concl. 150. num. 66.

Non incurritur, ob non solutionem Canonis, quando ibi non erat, qui illum reciperet, conclus. 50. nu. 32.

Eam pratendens, ob cessationem per biennium à solutione Canonis, ut obineat sufficere, quod biennium lite pendente perficiatur, concl. 78. num. 34.

Illam rei Emphyteuticæ, vel feudalis pratendens debet probare dominium, & quod res sit feudalis, vel Emphyteutica, concl. 78. n. 37. & 44.

Et talis probatio, quomodo fieri debeat, vide ibi n. 38. cum seqq. & in Verbo Agens.

Sed quando incurritur, ob impositionem Census super re alienari prohibita, vide latè in concl. 84. n. 82. cum seqq. & n. 291.

Incurra ob alienationem rei Emphyteuticæ non evitatur, si alienans eam redimat, postquam ad eaducitatem fuit citatus, cum per citationem in mala fide constituitur, ibi n. 223.

Item, quando incurritur in totum, vel in parte ex alienatione partis rei alienari prohibita, vide concl. 84. nu. 288. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

Item quando incurritur ex incisione arborum, vide in Verbo Arborea, & concl. 136. nu. 3. 7. & 17. cum seqq.

Non evitatur ex compensatione melioramentorum in vna parte, cum deterioratione in alia, concl. 136. n. 23.

Evitatur per clausulam, non aliis, non aliter, nec alio modo in alienatione appositam, etiam si traditio rei fuerit secuta, si tamen recuperatio esset facilis, concl. 84. n. 221.

CALAMITAS Patris dicitur propria ipsius Filij, concl. 89. n. 125.

CALCVLVVS fieri non dicitur, nisi omnes, & singulæ rationes examinentur, concl. 153. sub num. 82.

Quando, ob errorem, vel dolum in eo adhibitu de nono fieri possit, vide concl. 56. n. 201. cum seqq.

Quando per Peritum est sciendus, tunc est necessaria partis citatio, ad videndum illum fieri, concl. 69. n. 72.

Et tunc Peritus in relatione iuramentum præstare tenetur, ibidem.

Sed à peritis factus, & ex Sententia Iudicis confirmatus retractari non solet, nisi clare Liquidatio in contrarium extet, & præsertim si ante temporis longiquitate, conclus. 133. num. 76.

CALVMNIA Articulorum excluditur quoties de illorum relevancia constet, concl. 148. sub num. 101.

Illius præsumptio nunquam aliquem ab articulo excludit, quando de irreparabili præiudicio agitur, ibi n. 159.

Calumniandi animus in lite, ex quibus præsumatur, vide in concl. 109. num. 21. & in Verbo Animus.

Calumniator quis etiam per vnicum actum dici potest, concl. 48. n. 60.

Et quis talis dicitur, qui contra vnum falsa crimina intendit, concl. 26. n. 3. & 83.

Calumniosa, quando dicatur petitio restitutionis in integrum est arbitrium Iudicis, concl. 165. num. 85.

Cameralis obligatio, vide obligatio Cameralis & in Verbo Auditor Camerae.

Cancellaciones, vel appositiones, quando præiudicent, vel Instrumentum vitient, vide in concl. 125. per tot. & in Verbo Apostilla.

Canis de sui natura mordens, si non fuerit à Domino ligatus, & aliquem momorderit, tunc dictus Dominus de culpa tenetur, concl. 108. num. 61.

Canon, quando possit à Commissarijs augeri, ad maiorem Ecclesiæ utilitatem, vide concl. 85. n. 190. & in Verbo Commissarii.

Illum recipiens, quando iuri de caducitate, dicenda renunciare censetur, vide concl. 129. num. 346.

Illius translatio, an requirat eandem solemnitates, quas requirit alienatio rei Ecclesiæ, vide concl. 85. nu. 98.

Canonem solvens Prelato intruso, quando illi rectè solvere dicatur, vide concl. 47. sub n. 59.

CANONICATVM vacante in mense Episcopi, qui alternitè acceptavit, an validè possit alicui Papa illi conferre, vide concl. 97. sub n. 23.

Canonicatus in distributionibus consistentes solent exprimi valoris Ducatorum vigintiquatuor, concl. 145. n. 24.

Illum, vel aliam dignitatem, aut curam obtinens intra annum saltem ad Subdiaconatum promoueri debet, concl. 8. n. 26.

Eum obtinens debet habere saltem 22. annos, conclus. 72. n. 55.

Intellige, ut ibi n. 63. & 64.

Et Pœnitentiarum obtinens, quæ requisita habere debeat, vide concl. 72. n. 56. & 57.

Canonici assistentes Episcopo in visitatione non est necesse, ut in ea illorum consensus, vel Consilium præstent, concl. 1. n. 46. concl. 156. n. 2. & concl. 157. num. 3.

Quando cogi possint per Episcopum aliquid in subsidium contribuere pauperi Clerico studenti, vide concl. 89. n. 508. & in Verbo Clericus. Nunquam amittunt Privilegium optandi præbendas in Ecclesia, etiam si nullo vnquam tempore optauerint, concl. 103. n. 5.

Nō possunt esse Cōservatores, concl. 128. n. 787. Pars corporis Episcopi esse dicuntur, concl. 137. sub num. 27.

Index Conclusionum,

- Et collegialiter incedentes ipsam Ecclesiam, rapreſentant, quæ plus alijs honoranda venit, concl. 137. sub n. 28.
- Et licet aliquos fructus nondum percepissent, tamen quandam portionem pro Ornamentis, ac indigentis Ecclesie contribuere tenentur, concl. 138. n. 72.
- Canonico Ecclesie Cathedralis litteræ Apostolicæ super Commissione evidentiali dirigi possunt, uti indignitate Ecclesiastica censuere, concl. 126. n. 60.
- Declara tamen, ut ibi n. 101. cum seqq.
- Absolutionem a censuris petere potest, pro alio Canonico, etiam sine Mandato, si tamen absolutionem petatur simpliciter, secus si ad eandem, concl. 10. n. 66.
- Iste a iurisdictione Ordinarii exemptus per concordiam, ea non obstante illius subdicius efficitur, si tamen curam animarum habeat, conclus. 108. n. 16.
- Ecclesie Cathedralis dicitur persona in dignitate constituta, largo modo tamen loquendo, concl. 126. n. 100.
- Concretum, concl. 118. sub n. 787.
- Ille, cui a Capitulo fuit denegata possessio pro admisso habetur, ad effectum gaudendi prærogatiis, & emolumentis aliorum Canonico- rum, concl. 135. n. 82.
- Restitutus in gratiam, quando ad suum primum locum redeat, vide concl. 167. sub n. 79.
- CANTOR tamquam voluptatum artifex mercedem non petit, nisi fuerit consenta, concl. 147. n. 16.
- CAPITALE Animalium mortuorum, quando sit reintegrandum ex foetu, vide concl. 108. n. 8. cum seqq.
- Plura, vide in Verbo Animalia, & in Verbo Societas.
- Capitale, quod in societate sit saluum, quando per contrahentes fieri possit, vide concl. 108. n. 20.
- CAPPELLA erigi non potest in aliqua Ecclesia, sine licentia Episcopi, licet aliquando erigi possit, sine licentia Reſtoris, conclus. 95. n. 22.
- Cappellaniarum administrationes, quæ sint, & ad quid intenta, vide concl. 56. n. 72. & in Verbo Administrationes.
- CAPITVLVM auctoritatem habet concedendi licentiam Episcopo exercendi iurisdictionem, in sua Diocesi, concl. 162. n. 6.
- Illegitimos ad ordines minores dispensare potest, ibi n. 7.
- Non habet facultatem concedendi licentiam Clericis, neq; Episcopo de non residendo, conclus. 8. n. 19.
- Et indebit Clericum residere impediens, illius distri- utio lucrarı nō potest, concl. 8. n. 39.
- Capitulum, & Conventus Regularium vnum corpus constituunt cum Episcopo, & propterea ille Episcopus, etiam si esset Secularis Monachis præſſe dicitur, concl. 1. n. 34.
- Illius consensus in alienatione rei Ecclesie, vel Episcopatus est necessarius, concl. 85. n. 68. 69. & 315.
- Declara, ut ibi n. 69. cum seqq. & n. 326. & vide in Verbo Alienatio rei Ecclesie.
- Due partes ex tribus Capituli sufficiunt ad illud obligandum, licet omnes sit vocandi, conclus. 85. n. 71.
- Res Ecclesie alienare non potest, sine consensu Episcopi, concl. 85. n. 73.
- Extende, ut ibi n. 74. cum seqq.
- Et quando a Prælato vocatur, in alienatione rei Ecclesie, tunc absentes non sunt expectandi, sed sufficit, quod præſentes tantum cum Prælato alienent, concl. 85. n. 304.
- Capitulis conceditur alternatiua in collationibus beneficiorum, concl. 97. sub n. 19.
- Illud Ecclesie Cathedralis illi Ecclesie collegiate præſertur, etiam in propria Collegiata Ecclesia, concl. 137. n. 28.
- Et leuia delicta Clericorum punire potest, ibi num. 37.
- Quomodo debeat constituere Procuratorem vide concl. 85. n. 71.
- Et si velit acquirere aliquid ius contra Episcopum, tunc iste actus dicitur præſcriptionis, & non consuetudinis, concl. 148. n. 379.
- Sede vacante potest ac debet visitare Ecclesias exemptas, & Episcopatus subiectas, concl. 1. n. 42.
- Et quando Sede vacante excommunicatos absol- uere possit, vide concl. 10. n. 31. & in Verbo Absolutio.
- Et Capitulum in quo, loco fieri debeat, vide, concl. 85. sub n. 71.
- In Capitulum Sede vacante omnia iurisdictionalia pertranſeunt, quæ competunt, ratione naturali Episcopatus, secus autem in iis alio iure accidentali cōpetentibus, concl. 138. n. 91.
- Illud Sede vacante per mortem ordinarii succedit in omni iurisdictione, quæ illi, tam in spiri- tualibus, quàm etiam in temporalibus compe- tebat, concl. 162. n. 1.
- Extende pluribus modis, ut ibi n. 2. cum seqq.
- Sed rationem reddere tenetur successorı, de ad- ministratis Episcopi Sede vacante, ibi n. 8.
- Capitulum Odoardos de solut. non competit æ- tentari ad evitandam fructuum restitutionem concl. 160. n. 272.
- Item Dolosis non competit, ibi n. 273.
- Neq; suffragatur obligatis in forma Camere, concl. 167. n. 16.
- Capitulum primum de homicid. an habeat lo- cum, etiam in assassinis largo modo sumptis, vel solum in illis sumptis strictè, & proprie, vide concl. 150. n. 3. & 4.
- Capitulum illud pro humani de homicid. in 6. habet locum non solum in mandante, sed etiā in Mandatario, concl. 150. n. 46.
- Contrarium, n. 47.
- CAPPVCINI sunt incapaces bonorum, uti mē- dicantes, veluti sunt Fratres minores, & post eorum professionem venientes ab intestato in illorum bonis succedunt, concl. 113. sub n. 1. ver. & id.

Et Materialium.

CAPTURA inuenta fuit ab suspitionem fugæ, & ne iudicia eluforia reddantur, concl. 153. sub num. 1.

Et quando ad eam poffit procedi, etiam ante inchoatum luditiu, vide concl. 138. sub n. 7.

Quando detegitur nulla Mandatum fufpicionis reuocari debet, & captus in priſtinam libertatem reſtitui, nec ſuper alijs reſpondere tenetur, concl. 153. n. 25.

Captus, vt ſuſpectus de fuga, ſi fideiubeat de ſtando iuri, & iudicatum ſoluendo capturam approbare dicitur, concl. 131. n. 35.

Contrarium ſi eam non præſtet, vel proteſtetur ſe eam dare, citra tamen approbationem capturæ, ibid. & concl. 153. n. 24.

Captus ad inſtantiam vnius creditoris, ad inſtantiam alterius arreſtari poteſt, concl. 146. num. 2.

Item pro vno delicto captus, pro alio arreſtari poteſt, ibi n. 3.

Limita, vt n. 8. cum ſeqq.

Captus pro Criminali arreſtari non poteſt pro Ciuili, ibi num. 14.

Contrarium ſi adhibeatur cautela de qua, ibi num. 15.

Plura vide in Verbo Arreſtum, & in Verbo Suſpectus.

Captus ſi quis fuit nulliter ex defectu citationis, quando poſſit arreſtari, vide concl. 153. sub num. 25.

Captus ſi quis ſit in actu proximo in delictis, an faciat iudicium, ſine probationem, vide concl. 143. nu. 55.

CARCER dicitur mala manſio, concl. 169. n. 9.

Carceratio dicitur Sepultura viuorum, deſtructio bonorum, experientia, ſed fallax amicorum, & certa conſolatio inimicorum, ibi ſub n. 9.

In dubio iuſta præſumitur, quia cum ſit Arbitraria Iudici, ideo præſumitur, quando Iudex ex iuſta cauſa fuerit motus, ibi n. 15.

Carcerari quis poterit ex ſola accusatione, & querela, concl. 138. sub n. 7. verſ. ſub amplia 5.

Carceratio irrogat infamiam facti, concl. 40. num. 13.

Carcerato debitori, quando debeantur alimentaper creditorem, vide concl. 89. num. 460. cum ſeqq.

Eximens Carceratum à Carceribus hominibus armatis, qua pœna puniatur, vide concl. 143. num. 6. & 7. & concl. 169. num. 18. cum ſeqq. & in Verbo eximens.

Iniuſſe Carceratum, quando mediante fideiuſſione Iudex relaxare poſſit, vide concl. 128. num. 486.

Carceratus appellans, ſi Sententia, à qua appellat ſit interlocutoria, cuſtodiendus eſt à Iudice à quo, ſi verò à diſtinctiua à Iudice ad quem, concl. 128. n. 485.

In cauſa Criminali à quo ſit alendus, vide concl. 89. nu. 462. cum ſeqq.

Si à Iudice relaxatur non poteſt per Communiſarienſem pro alimentis, expenſis, & ſalario carcerum, detineri, concl. 89. n. 466.

Contrarium tamen de conſuetudine ſeruetur, ibi num. 467.

Indebite Carceratus contrantere poteſt inramento, quod præſtat de redeundo ad Carceres, ſine labe peccati immò redeundo peccat, concl. 169. n. 6.

Declaratamen id procedere, ſi redeundo vitæ periculum incurreret, alijs ſecus, ibidem.

Item decara, vt ibi n. 8. & ſub n. 9.

Indebite captus ſi proteſtetur non intendere, ſe viſo modo obligare velle, talis proteſtationis obligationem poſtea ſubſecutam reddit nullā, concl. 169. n. 16. & prius concl. 42. n. 548.

Nedum impune, ſed etiam abſq; ſcrupulo conſcientiæ fracto carcere effugere poteſt, concl. 169. n. 4. & ibi ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 5. & ſeqq.

Imò ſi dum poteſt auſugere non auſugiat, tunc nedum peccat, ſed etiam Criminaliter puniri debet, quia ſibi ipſi crudelis dicitur, concl. 169. num. 5.

Et ſi alter Carcerem euadere non poſſet, tunc ei Cuſtodes occidere liceret, ibi n. 17.

Intellige tamen, vt ibidem.

Iniuſſe carceratus iniuria afficitur, & propterea actione iniuriarum contra carceratē agi poteſt, concl. 40. n. 13 & concl. 169. sub n. 9.

Et quando, ob metum ibi in carceribus puniri, vel legitime contraxiſſe dicatur, vide concl. 42. n. 545. cum ſeqq.

Si per Baronem, vel Iudicem ordinarium opprimatur, tunc ad Regiam Audientiam recurrere poteſt, quia illa oppreſſorum cauſas admittit ſolet, concl. 128. sub 487.

Carceratus ſi ſit vir, quando poſſit alienari fundus dotalis, vel alia res alienari prohibita, vt à carceribus liberetur, vide concl. 84. n. 141. cum ſeqq. & n. 32. & concl. 87. nu. 29. cum & concl. 89. num. 295.

Carcerem transgens, vel frangere attentans qua pœna ſit puniendus, vide in concl. 169.

Carcerem priuatum committere dicitur creditor, ſi debitorem de fuga ſuſpectū propria auctoritate capiat, & intra viginti horas Iudici illum non præſentet, concl. 164. nu. 27.

Carceres publici illi dicuntur nō ſolū, qui ordinarios Cuſtodes habent, ſed etiam ſi Camera, vel Palatium loco carceris à Iudice assignetur, concl. 169. n. 2.

CARDINALES abſentes quomodo vocandi ſine ad Curiam à Papa, vide concl. 8. num. 43. & vide in Verbo Abſentia.

An teneantur reſidere Romę, vide concl. 97. sub num. 53.

Dicitur pars corporis Papę, cōcl. 137. sub n. 27.

Non poſſunt ex conſuetudine ad teſtandum habilitari, concl. 66. sub n. 24.

Officiu Aduocationis exercere non poſſunt, licet tamen id in Camera gratis pro amico facere non prohibeantur, concl. 60. n. 100.

Sunt ſendi incapaces, ſi illud ſit redituū, ſecus in ſcudo ſub annui cenſus præſtatione conſeſſo, concl. 65. n. 30.

Index Conclusionum,

Cardinalis assertioni est credendum, quando confirmaret Statutum de speciali Mandato Sedis Apostolicæ, concl. 155. n. 55.

Afferenti aliquid in præsentia Papæ creditur, etiam si de præiudicio tertij ageretur, concl. 155. n. 56.

Afferenti aliquid sibi fuisse Mandatum viæ vocis oráculo, etiam in præiudicium tertij est credendum, ibi n. 57.

Illius attestatio, licet ad fanorem sui familiaris, plene non probet, magnam tamen adminiculum facit, ibi n. 60.

Et quædò ad effectum reformationis illius assertio seruitoris familiaritatem probet, vide ibi num. 54.

Cardinalis, aut Collegis Cardinalium Senectûta, quando sit appellabilis, vide concl. 128. n. 176. cum seqq. & n. 916.

Cardinalis Ginnasii laudes, conclus. 89. num. 459.

Cardinalis Marcomontij laudes, conclus. 129. sub n. 512.

Cardinalium Spinulorum laudes, concl. 187 num. 19. & 20.

Cardinalis, vt quis esse possit, quam ætatem habere debeat, vide concl. 71. n. 77. & 98. & in Verbo Ætas.

Cardinalis apoca, si sit eius manu subscripta vni publici Instruenti, & paritam executionem habet, concl. 155. n. 54.

Carpentis constitutio in quibus locis liget, vide concl. 63. n. 5.

Casus, si fiat mencio generalis, quando restringitur ad lineam descendentiæ, non abtem ad eam transuersaliæ, vide concl. 81. n. 56. cum seqq. & in Verbo Agnatio.

Cassitas in Iure Canonico nrdum commendat, sed etiam instanter præcipitur, licet tamē illud huic rigori pietatem, & aquratem condonet, concl. 89. n. 36.

Castro, siue studio concessio cum suis pertinentijs, quando cessantur etiam concessa bona allodialia, que cum illo possidebantur, vide concl. 93. num. 23. cum seqq. & in Verbo Allodialia.

Item eo vendito, quæ in venditione veniant, vide concl. 143. in fine.

Castro, vel Civitate in feudum concessa veniunt quoq; Artigliariæ, & Monitiones tanquam de eius pertinentijs, concl. 143. n. 100.

Castro, siue Fortilitium dirigitur, quando Vassillus, abq; licentia Papæ, vel alterius Principis reedificare possit, vide concl. 61. num. 4. cum seqq.

Illud iam dictum, si Dominus redisset, an Præiudicia, ibi prius existentia recuperet, vide concl. 62. n. 6.

Si sit allodialæ & vendatur, tunc homines illius accessorie in venditione comprehenduntur, concl. 87. n. 117.

Casus ablatius perfectionem temporis non importat, concl. 116. n. 34.

Pura vide in Verbo Ablatus absolut.

Accusatiuus, vel genitiuus perfectionem temporis importat, concl. 116. num. 10. & concl. 133. nu. 13.

Quid si addatur dictio, Per, Ad, Post, vel vique, vide concl. 116. n. 11. cum seqq.

Et quid si addatur dictio, In, Intra, vel iuxta, vide ibi n. 35. & 36.

Casus Belli, & Pestis ad casum inundationis, & sterilitatis non est trahendus, conclus. 142. num. 146.

Fortuiti, qui dicantur, vide concl. 99. sub n. 35. remissive.

Fortuitus ille dicitur, qui nulla hominum providentia prævideri potest, concl. 108. sub num. 11.

Et fortuiti in locutione spectant ad locutorum, nisi aliter inter partes fuerit conventum; in societate verò communicantur, concl. 108. num. 147.

Improvisus ille dicitur, cui causam culpa præcedens dedit, ibi sub n. 11.

Insoliti in locutionibus contingentes, qui dicuntur, vide concl. 142. n. 146.

Casus reservati à quibus possint absolvi, vide concl. 10. n. 50. & in Verbo Absolutio.

Casus vnus ad alium non est trahendus, conclus. 128. sub n. 430.

Catastratio omnium bonorum communium, inter fratres, vel consanguineos facta, quædò operetur, vt postea acquisita per vnum, ceteris communicentur, vide concl. 19. n. 3.

Catastri, siue Ælimi liber quid, quando, & inter quos probet, vide concl. 71. per tot. & in Verbo Ælimum.

Cathedra Iudicialis non potest per Archiepiscopum, vel Episcopum collocari in loco exempto, sed in non Iudiciali, ad effectum celebrandi, & predicandi, conclus. 138. n. 41. & 46.

Causalitas facere, vel copias militum condignare non possunt feudatarij Ecclesiæ incolito Summo Pontifice, concl. 143. n. 5.

CAUSA appellatiouis, in iurisdictione, vel nullitatis Sententiæ probationes nonas admittit, etiam si Statutum adesset, vt in causa appellatiouis probationes non recipiuntur, concl. 128. n. 251. & 252.

Declara tamen, vt ibi n. 257. & seq.

Et est eiusdem nature, cuius est causa principalis, ibi sub n. 320.

Plura vide in Verbo Appellatio.

Causa actus magis attenditur, quam actus ipse, concl. 3. sub n. 30.

Auocata, vt censetur, quando sit necessaria inclinatio, vide concl. 172. num. 6. & 9. cum seqq.

Illam auocari petens, siue sit actor, siue reus acta producere tenetur, concl. 372. sub num. 17.

Et sæpè ad Superiorem causæ auocari solent si Iudices Ordinarij intra mensem paribus instantibus Iustitiam ministrare renuant, aut Iudicium apte de negent, siue illud in longum

Et Materialium.

- longum protrahant, conclus. 172. num. 18.
Sed quid in hoc in Camera Imperiali seruetur, vide ibidem.
- Illius auocatio, quando dicatur facta legitime, vide ibi sub n. 6. cum seqq.
- Ciuilis, quando sit prejudicialis Criminali, & e contra, vide concl. 35. num. 4. cum pluribus seqq. & concl. 161. n. 32.
- Illius cognitio est adhibenda per Indicem, vt contractus minoris, vel mulieris sustineatur, concl. 86. n. 7. & 38.
- Excede pluribus modis, vt in dicta concl. 86. & vide in Verbo Minor.
- Dicta cognitio, quando presumatur, ex Decreto iudicis in alienatione interposito, vide concl. 86. num. 38. & 197. cum seqq. & in Verbo Decretum.
- Causę commissio, vide in Verbo Commissio.
- Causam damni dans damnum dedisse videtur, concl. 169. sub n. 22.
- Dependentes, & connexę dicuntur causę, si Sententia lata in vna aliam iuuat, ita vt exceptionem rei iudicatę parere possit, concl. 167. sub nu. 39.
- Et diuersę quando dicantur, vide conclus. 35. num. 11.
- Causę depositionis Abbatum, ab eorum Officio, quę sint, vide concl. 1. n. 116.
- Eorum deuolutio si fiat ad Romanam Curiam, quando sit arripendum iter ad Papam, vide concl. 129. n. 256. & seqq.
- Illa diuisionis, & possessionis admixtam habet causam proprietatis, concl. 128. n. 35.
- Causę desertio, vide Desertio.
- Dotis, & antefati differtur, donec causa matrimonialis in Curia Episcopali tractatur, concl. 118. nu. 11.
- Duę complicatę pro vna tantum habentur, concl. 128. n. 52. & 805.
- Causę duę lucratię simul, & semel circa vnum hominem, & eandem rem, concurrere non possunt, concl. 108. n. 22.
- Causa duplex prohibitiva vincit vnā tantum, petitiuam, concl. 84. n. 7. 8. & 237.
- Executio in Tribunalibus tantum Auditoris. Camera, non autem in alijs cognosci possunt, concl. 167. n. 26.
- Fallit si alteri fuerit data facultas executionis procedendi, concl. 167. sub n. 26.
- Item fallit, quando partes consenserunt in Mandatum executionis alterius iudicis, vnica & nulla citatione præcedente, conclus. 167. num. 27.
- Causa expressa in contractu minoris presumitur scrutata, & sic potens ad mouendum ludicem pro interpositione sui Decreti, conclus. 86. num. 38.
- Et expressa debet esse in contractu minoris, & mulieris, quia sub clausulis ceteratis iustitieri non potest, ibidem, & ibi ratio assignatur.
- Finalis illa dicitur sine qua, quis alius contractus non fuisset, concl. 50. sub n. 8.
- Finalis si non deficiat in totum, sed solum in parte non facit cessare contractum, ibi, dem.
- Finalem denotat dictio (Pro) conclus. 50. sub num. 8.
- Finalis, etiam ex prohemio deducitur, vt ibidem.
- Falsas causę in contractu minoris in dubio nõ presumuntur, sed potius, quod ludex fuerit diligenter de illius veritate informatus, concl. 86. num. 37.
- Et si falsa probetur, tunc Decretum iudicis redditur ipso iure nullum, ibi nu. 38.
- Et falsa dici non potest, quando ab initio est vera, licet postea deficiat, concl. 86. sub n. 36. in fine, & prius concl. 85. n. 119.
- Immediata semper potentius operatur, quam mediata, concl. 167. sub nu. 59.
- Ineptę, vel insufficientis expressio presumptionem melioris causę tacite cessare facit, concl. 86. nu. 11.
- Causa partim vera, & partim falsa vitiat minoris contractum, ibi n. 13.
- Instructa, si à Superiore auocetur, tunc primis ludex super ea pronunciare potest, inhibitione alterius iudicis non obstante, concl. 172. num. 20.
- Et instructa, quando dicatur, vide concl. 172. num. 21. & 22.
- Intervenienti in contractu minoris, vel mulieris, si sit falsa, & insufficient, nec ipsi, nec eorum fideiussores tenentur, concl. 86. n. 26.
- Extende idem procedere, in transacione, vt dixi in concl. 155. sub nu. 129.
- Declarata tamen pluribus modis, concl. 86. n. 17. cum seqq. & vide in Verbo Fideiussores.
- Iustę, quę sint, vt bona Ecclesię possint alienari, & quando interuenisse presumantur, vide concl. 85. n. 199. cum seqq.
- Iustę semper presumuntur in Principe, concl. 155. num. 1.
- Causa legitima absentię, quando dicatur lis ad effectum percipiendi fructus beneficii, vide, concl. 8. nu. 22.
- Matrimonialis, vide Matrimonialis causa.
- Et Mercedis, quando sit appellabilis, & quomodo in ea fit procedendum, vide concl. 128. n. 296. cum seqq.
- Miserabilium personarum summa, & in appellabilis dicitur, concl. 128. n. 318.
- Necessaria solemnitates debitas non requirit, concl. 87. n. 59.
- Nullitas, vel notoria infusio, nunquam in rem iudicatam transiunt, & ideo possunt per ludicem appellationis, etiam post lapsum anni cognosci, concl. 129. sub n. 210.
- Illius cognitio spectat ad ludicem à quo, vsque ad triginta annos, ibi n. 221.
- Causę Omnes sunt in prima instantia coram Ordinario cognoscendę, concl. 130. n. 9. & conclus. 138. n. 27.
- Extende, vt ibidem d. concl. 138.
- Fallit in beneficiis per appositionem manus Pontificis referuatis, concl. 130. sub n. 9.

Item

Index Conclusionum,

Item fallit alijs pluribus modis, vt in concl. 138. sub num. 27.
 Plures si in Decreto fuerunt enunciate, quando vna pro illius validitate sufficiat, vide, conclus. 86. n. 12. in margine.
 Preiudicialis semper prius est terminanda, etiam si ultimo loco esset inchoata, concl. 35. num. 2. & 3.
 Principali causa decisa, nullitatis exceptio admittenda non venit, conclus. 128. sub num. 345.
 Causa quolibet à periurio excusatur, ad effectum, evitandi illius penam, secus autem, quoad ipsius periurium, concl. 11. n. 27. & 39.
 Qualibet etiam iniuria, & colorata dolum excusatur, concl. 40. n. 38.
 Et que dicatur continua, & que discontinua in materia scripturum, vide concl. 61. n. 83.
 Quod dicatur necessaria, ad effectum alienandi rem prohibitam alienari, vide concl. 84. num. 198. cum seqq.
 Quando sit committenda, vel non est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 2.
 Causæ quot modis in Rota Auditoribus committantur, vide concl. 168. n. 17.
 Quando sit gravis causa, vel levis est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 6.
 Semel ad Curiam deuoluta illa non nisi ex certa scientia Papæ extrahi potest, concl. 3. num. 16. conclus. 130. nu. 12. & concl. 172. num. 12.
 Et causa Curialis que dicatur, vide concl. 130. num. 17. remissimè.
 Semel per Principem auocata ad eam semper in illius Curia remanet, vt inferior in ea amplius se ingerere non possit, concl. 165. n. 63. & conclus. 172. n. 24.
 Intellige tamen, vt concl. 165. nu. 64. & concl. 172. n. 3. cum seqq.
 Causæ Sicularum, quando, & quomodo à Regibus extrahantur, vide concl. 172. n. 23.
 Et, vt per viam denegate, siue dilate iustitiz causa ad Principem deuoluatur, quid requiratur, vide ibi n. 19.
 Semel appellabilis effecta semper appellabilis durat, concl. 126. sub n. 95.
 Spirituales personis Ecclesiasticis, & non laicis sunt committende, concl. 156. nu. 17.
 Declara tamen, quod laicis nudum ministerium causarum spiritualium committi potest, ibi n. 18.
 Et maxime si delegentur à Papa; at secus si ab ordinario. concl. 133. n. 49.
 Summaria ab articulis, & positionibus incipere potest, concl. 148. sub nu. 2. & ibi ratio assignatur.
 Summaria non potest fieri per partes de vna, que esset ordinaria; at secus è contra, conclus. 35. sub nu. 22.
 Illæ Viduarum, Pupillorum, & aliarum personarum miserabilium, per Principem auocari possunt, concl. 165. n. 58.
 Extende, & declara, vt n. 59. cum seqq.

Causa vna pluribus Iudicibus committi potest, & coram quocumque expediri, si non opponatur, concl. 172. sub n. 8.
 CAVTIO, quando sit danda, ad hoc, vt quis possit absolui à censuris, vide concl. 1. o. nu. 1 cum seqq. & in Verbo Absolutio.
 De demoliendo, quando detur in noui operis nunciatione, vide conclus. 62. num. 130. cum seqq.
 In caudo alimentorum, quando sit danda, & quauo non, vide concl. 89. n. 485. & in Verbo Alimenta.
 De restituendo anterioribus, & posterioribus creditoribus, quando sit per solventem exigenda, vide concl. 119. n. 19. cum seqq.
 Sed non exigitur ab eo, qui verè constat, vt alijs in exactione sit preferendus, concl. 119. num. 38.
 Cautio l. is à quo ff. de re iudic. solum habet locum, quando tertius agit contra eundem, contra quem alius tres Sententias habuit, conclus. 128. n. 771.
 Et quando sit danda à viro vxori de eam bene tractando, vbi tractatur de redeundo cum eo, vide concl. 59. sub n. 74. & concl. 89. n. 308. & concl. 134. sub n. 33. cum seqq.
 Cecus vno, vel utroque oculo, quando adiutorium & subuentionem Principi solucere teneatur, vide concl. 54. n. 53. cum seqq.
 Cedens, quando actiones directas amplius exercere non possit, vide concl. 39. per totam.
 Illius confessio cessionario nocet, quando tamen cessio esset facta ad commodum cedentis, siue si cessionarius esset habiturus regressum contra cedentem; alius secus, concl. 173. num. 7.
 CEDULA appellacionis, quando suum effectum non habuit, veluti, quia iudex sub ipso termino non pronunciat, potest per illius repetitionem pro alia appellacione inferuire, concl. 128. sub n. 534. & 536.
 Plura vide in Verbo Appellationis Cedula.
 Illam producere, vel alijs productum repetere paria sunt, concl. 128. sub n. 534.
 Bancaria vim solutionis habet, concl. 135. sub num. 70.
 CENSUALIA bona, quando possint alienari, vide in concl. 84. n. 106.
 Et non possunt alienari, nisi ius censuale fuerit reseruatum, concl. 87. n. 129.
 Censualis contractus in quo differat, ab Emphyteusi, vide concl. 87. n. 121. & n. 129.
 Et quando potius sit iudicandus censualis, quàm Emphyteuticus, vide concl. 113. n. 46. & seqq.
 Censuario est danda manutentio contra successorem in re censuata, etiam, quod illud censum nunquam soluerit, concl. 173. nu. 10. & ibi ratio assignatur.
 Et quando illi competat Prælatio in venditione rei censuatae, & an illud ius cedi possit, vide concl. 62. n. 24. & 29.
 Censui imponi debet super vna re particulari, & licet postea ex abundantia super quibus-

Et Materialium.

huscumq; bonis imponatur, tamen erit validus, concl. 14. n. 2.

Illius impositio, an fieri possit super re Emphiteutica, & bonis alienari prohibitis, vide conclus. 84. n. 82. cum seqq. & 29.

Et talis impositio species alienationis dicitur, concl. 84. n. 82. & 84. & concl. 85. n. 87.

Census impositio super re Ecclesie solimnitates, iustam causam, & Beneplacitum Apostolicum requirit, prout alienatio, concl. 85. n. 85.

Declara, vt ibi n. 86. & 87.

Tunc dicitur utilis Ecclesie, quando sit pro extinguendo alio censu, pro quo maiori interesse Ecclesie grauiatur, ibi n. 145.

Item dicitur utilis Ecclesie, si à Capitulo fiat pro sustentis expensis, conclus. 85. num. 146.

Impositus super re aliena impositorem obligat, concl. 78. sub n. 28.

Quoad emptorem debet esse perpetuus, licet respectu venditoris sit temporalis, concl. 161. num. 77.

Decem pro centenario dari non prohibentur in censu, quando essent in Regione, vbi penuria pecunie extaret, concl. 151. sub n. 32.

Et talis impositio, quando possit fieri super fructibus rei feudalis, Emphiteuticę, & melioramentis, vide concl. 87. sub n. 129.

Eo iustiter constituto, quando debitor ad restitutionem sortis principalis teneatur, vide conclus. 114. n. 11.

Illum redimens Rector Ecclesie, nisi reuocatum illius pecunie de nouo curet, liberatus non censetur, concl. 85. n. 89.

Census, & similes contra alius, quando ob non adimplerunt, sine ob morositate in solutione fructuum, rescindi possunt, vide concl. 37. n. 17. cum seqq.

Et an in parte, vel in totum extinguatur, si res in parte pereat, vel sterilis fiat, vide concl. 47. num. 3.

Item, quando census ex pacto pro parte extingu possit, vide concl. 161. n. 77.

Eum retrovendere, ac pretium recipere, & quæstationem facere possunt minores, mulieres, ac eorum Procuratores, sine solemnitatibus, concl. 86. n. 195. & 244. cum seqq. & ibi ratio assignatur.

Illius extinctio, quando per compensationem fiat ipso iure, vide concl. 47. n. 3.

Census intra duos menses extingui debet in pecunia numerata, conclus. 86. n. 195.

Census vitalitij, quando à muliere sine solemnitatibus emi possint, vide concl. 86. n. 181.

Certiorationem qualitatum rei vendita, si non faciat venditor emptori, ad quid teneatur, vide concl. 70. num. 14. cum seqq. & in Verbo Venditor.

Certus amplius certiorari non debet, concl. 135. sub n. 87. & concl. 148. sub n. 272.

Cessio à Prioribus creditoribus reportata, quomodo sit facienda, vt soluens in illorum locum teneat, vide concl. 119. n. 55. cū pluribus seqq.

Conditionalis posse discussionem, ac lite super purificatione, & liquidatione appositę conditionis relinquit, concl. 160. n. 238.

Illa iurum facta, quando contra cedentem sit retorquenda, vide in Verbo cedens, & in concl. 173. sub n. 7.

Cessio iurum, quando possit fieri ex intervallo, vide concl. 114. sub n. 5.

Cessionarius quæ facere teneatur, ad hoc, vt contra cedentem agere possit, pro iure, siue nomine debitoris cesso, vide in concl. 173. sub num. 7.

Subintrat in locum cedentis, etiam quoad vim obligationis Cameralis, concl. 114. sub n. 14. in vers. Extende 6.

Cessionem iurum à principali creditore reportatus vnus ex obligatis, quando etiam non dempta illius rata totum creditum exigere possit, vide concl. 114. sub n. 4. ferè in fine.

Et quãdo eam quis facere non teneatur, & facta presumatur, vide concl. 119. n. 53. cum seqq.

Charitas ordinata incipit à seipso, conclus. 89. num. 215.

Illa Patris est magis antica parentibus, quàm illa liberorum, concl. 89. num. 195. & concl. 105. nu. 19.

Chorus dicitur quasi cœuorum cantus, conclus. 138. sub nu. 61.

CHRISTI actio debet esse nostra instructio, conclus. 2. n. 16. & concl. 42. n. 196.

Chrillus nunquam claudit gremium ad se redeuntibus, concl. 42. n. 196.

Christianam fidem, ac Religionem ore profiteri, ac animo credere debemus, conclus. 124. sub nu. 6.

Christianę fidei desertor, vide Apostata.

Cicatrice recognoscitur animal, Seruus, Liber, Homo, Mortuus, & similia, concl. 144. num. 11.

Cimerium in Armis, seu Insignibus quare extollatur, & quid significet, vide conclus. 144. num. 33.

Cippi appellatione, tam Masculi, quàm Fœminę comprehenduntur, concl. 81. n. 5. & concl. 149. sub nu. 14.

Contrarium, concl. 81. sub n. 1.

Sed intellige, vt in concl. 149. n. 20. cum seqq. & concl. 81. n. 62. & vide in Verbo Agnatio.

Circuits inuites sunt eutandi, concl. 45. n. 18.

CITATIO Abbatum, & aliorum Prælatorum, ad interueniendum Concilijs, quomodo esse debeat, vide concl. 1. n. 106.

Parts, quando sit necessaria in petitione absolutionis, vide concl. 11. n. 25. & 48. cum seqq. & in Verbo Absolutio.

Hora Citationis est præcisè attendenda in adu faciendo per Iudicem, aut partes; aliàs dicitur sine citatione factus, concl. 47. n. 88.

Sed quando possit prorogari in sequentē diem, siue horam, vide ibidem.

Personalis est necessaria, ad hoc, vt quis penam incurrat, concl. 50. num. 42. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Fallit in Tribunali Gubernatoris Urbis, ibidē.
 Personaliter fienda, quando possit zqnē benē
 domi fieri, vide ibidem.
 Personalis, quando sit necessaria pro faciēdo
 aliquo vtro contumace, vide concl. 8. nn. 38.
 & in Verbo Aliēns, & in Verbo Contumax.
 Domi facta non sufficit, vt quis verus contumax
 dicatur, concl. 128. sub n. 442. cum seqq.
 Et ad hoc, vt valeat quomodo sit facienda, ci-
 tatio domi, vide d. concl. 128. n. 443.
 Citatus personaliter, sed in alieno territorio so-
 lum dicitur contumax, quoad effectum, vt
 possit dari immisio, non autem quoad alios
 effectus contumacię, concl. 129. n. 176.
 Citatio non executā, aut Mandatum solum de-
 citando non inducit pręuentionem in iurisdic-
 tione, conclus. 35. num. 47. & ibi ratio affi-
 gnatur.
 Verbalis, vel domi facta, an sufficiat, ad effec-
 tum pręuentionis, vide concl. 139. n. 7.
 Sed si sint factę citationes a Iudice Ecclesiasti-
 co, & a seculari, eodem die, super eodem,
 delicto, illa tunc ad effectum pręuentionis at-
 tenditur, quę magis qualificatę, & cum gra-
 uiori qualitate fuerint factę, concl. 139. n. 8.
 Extendit, vt ibi n. 9. & plura vide in Verbo Prę-
 uentio.
 Facienda non est illi, cui nulla defensio, aut nul-
 lum ins competit, & deniq; comparando ac-
 tum impedire non posset, concl. 52. n. 25. con-
 clusi 35. n. 98. & concl. 164. n. 18.
 Neq; illi qui dixit nolle amplius in Iudicio cō-
 parere d. concl. 64. n. 18.
 Aliqui facta in Caupona, in eius domo facta nō
 dicitur, concl. 111. sub n. 32.
 Et quando dicatur facta in domo solitę habita-
 tionis, item quę dicatur solita habitatio, vi-
 de ibidem.
 Ea citatum in mala fide constituit, conclus. 84.
 num. 223.
 Et an sit necessaria ad probandam filiationem,
 vide concl. 78. n. 70.
 Est necessaria, quando est probandum, quōd
 quis aduerit, vel se hereditarij immisauerit,
 ibi n. 74.
 Illa Episcopi, vel eius Procuratoris, quando
 requiritur ad validitatem alienationis rei Ec-
 clesię, vide concl. 85. n. 47. cum seqq.
 Quando, & quarum personarum sit necessaria
 citatio, ex clausula (Vocatis Vocandis) &
 ex illa (si tibi consiterit, vel Commissionis)
 vt quis se informet, vide concl. 85. nu. 50. cum
 seqq.
 Illa Ecclesię est necessaria, quando fabricatur
 Processus super validitate alienationis rei ip-
 sius; alijs Processus esset nullus, conclus. 85.
 cum 189.
 Et in subastatione, & deliberatione pignori
 quomodo fieri debeat, & quando sit neces-
 saria, vide concl. 52. num. 16. 19. & 24. & 36.
 cum seqq.
 Est necessaria in electione peritorum, vel æsti-
 matorum, ad videndū illos eligi, & postea ad

interessendū quatenus, &c. tali die, ac tali
 hora; Item ea fieri debet in eorum relatione,
 etiam si illi non essent approbati, sed a Iudi-
 ce, ex Officio electi, conclus. 52. num. 11.
 Partis est necessaria, quando per Peritum æsti-
 matio, siue calculus fieri debet, conclus. 69.
 num. 72.
 Item requiritur in ferendo laudo, vt Peritus
 possit esse informatus de qualitatibus rei æsti-
 mandę, concl. 69. n. 74.
 Fallit, vt ibi num. 75.
 Si committatur, quando arbiter fert Sententiam
 illius laudum sit nullum, conclus. 133. n. 113.
 Extendit, & declarat, vt ibi o. 114. cum seqq. &
 num. 138.
 Citari faciens Aduersarium, vt Iudex ad disse-
 rentię locum accedat, & ad audiendam om-
 nem, & quamtuncq; illius ordinationem ap-
 pellationi renunciaſſe censetur, conclus. 129.
 nu. 339.
 Illa creditoris ad docendum de iure anteriori-
 tatis debet esse personalis, quia ea domi facta
 non sufficit, concl. 119. sub n. 21.
 Et an citatio, & alia necessaria in aliquo Iudi-
 ciali actu interuerint nec ne, ex inspectione
 actorum probari potest, concl. 52. n. 20.
 Illius defectus est insanabilis, ibi n. 18.
 Et præsertim, quando essemus in spolio, vt ibi
 num. 19.
 Declara, vt in concl. 135. n. 87. 88. & 115. cum
 seqq. & 196. cum seqq.
 Et quomodo illius defectus probetur, vide
 concl. 141. n. 5.
 Ea non eget id, quod sit præſente parte, cū ipsa
 præſentia citationem suppleat, concl. 148. sub
 num. 272.
 Quando non sit necessaria in Sententia, vel
 executione post appellatioem desertam, vi-
 de concl. 52. n. 24.
 Vnica quando sufficiat, pro executione Scri-
 pturę, vel plures requirantur, vide concl. 123.
 num. 147. cum seqq.
 Et in causā appellationis vel desertionis illius,
 quando non requiritur, vide concl. 129. nu.
 457. cum seqq.
 Non est necessaria ad capiendam possessionē
 bonorum obligatorum, vigore Instrumēti cla-
 ri, & liquidī, & clausulam constituti, siue præ-
 crarij continentis, concl. 158. n. 1. & 2.
 Solum ex æquitate, non de rigore requiritur in
 examine testium, quando fuerunt hincinde
 data interrogatoria, & interpretes conducti,
 concl. 135. n. 38.
 Extendit, vt n. 3. cum seqq.
 Sed ad validitatem examinis est necessaria in
 ijs locis, vbi articuli clausi transmittuntur,
 concl. 148. sub n. 261.
 Non est necessaria, quando Iudex admittens
 articulos mādāt illos parti intimari, ad effectū
 dandi Interrogatoria, & videndum iurari tes-
 tes, si tamen ipsa intimatio subſequatur, alijs
 secus, concl. 148. n. 271.
 Item non est necessaria, quando Articulatorum

ad.

Et Materiarum.

admissio fit presente parte, concl. 148. n. 272. & ibi ratio assignatur.

Citationis Rotalis executio, quando dicatur principium litis, vel prioris iudicii continuatio, vide concl. 90. n. 12.

Quando litem introducere dicatur, vide ibidem.

Ea in transumptione Scripturæ, ex antiquitate temporis intervenisse presumitur, conclus. 120. n. 61. & 137.

Citatus a Delegato, ante litterarum exhibitionem contumax non efficitur, conclus. 126. num. 103.

Declarata tamen, vt ibi n. 104. cum seqq. & vide in Verbo Delegatus.

Citatio Delegati, in qua non fuit Originale rescriptum insertum non est sufficiens ad declarandum aliquem in excommunicationem incidisse, concl. 126. n. 109.

Peremptoria, in qua dilaciones à iure requisitæ abbreviantur est appellabilis, nisi exprimaturs causa, cur ita decurrantur, concl. 128. nn. 254.

Illa ad videndum prorogari fatalia non est sufficiens, vt aliquid in causa factum fuisse dicatur, concl. 129. n. 245.

Ad videndum iurare testes omnino est necessaria, concl. 135. n. 43. & seq.

Sed quando illius defecit sanctetur, etiam si fuisset nimis vaga, vide ibidem.

Citatus coram Iudice à quo ad videndum se grauari, si coram eo compareat, tunc appellationem renunciare non videtur, cum id metu censurarum facere dicatur, concl. 129. n. 330.

Citatio defensionem partis respicit, cum ea deficiente pars suas defensiones deducere non possit, concl. 135. sub n. 39.

Et non ad alium finem fuit reperta, quam, vt aliquid ad notitiam citandi perueniat, concl. 135. sub nu. 87.

Illius forma satis adimpleta dicitur, si per æquipollens adimpleatur, ibi n. 88.

Non dicitur de rigore iuris, sed in omni iure Divino, & humano fundata, conclus. 135. sub num. 117.

Quando possit fieri extra locum destinatum in literis remissorialibus, & quando ea non dicatur de Processu, vide concl. 123. sub n. 111.

Ea q. omodo sit facienda, quando non datur tutus accessus, vide concl. 121. per totam.

CIVES dicuntur Monachi illorum locorum, in quibus morantur, concl. 1. n. 96.

Item cives illi dicuntur illius loci, in quo beneficium obtinent, ibi n. 151.

Tempore penuriz proprium frumentum viliori pretio vendere, vel illud Ciuitatis, aut Pisci emere, vel in longinquis partes pro frumento emendo proficisci, aut animalia, Carras, & Naues pro conuehendo concedere cogi possunt, vide concl. 111. n. 7. cum seqq.

Et quis cuius visus loci dici possit, & quomodo incolatum contrahere debeat, vide concl. 60. num. 116. & seqq.

Ciuitas eadem solemnitates adhibere debet in alienatione annuorum reddituum, quæ in ea immobilium requiruntur, concl. 113. nu. 16. & latè, vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Vniuersitas.

Etiā si per mille annos steterit sine Episcopo, tamen in hoc præscriptio non currit, dummodo lines Episcopalis probari possit, concl. 38. num. 34.

Ea destructa expirat legatum illi factum, concl. 89. num. 66.

Illa in feudum concessa, etiam Artigliariæ, & Monitiones, tanquam de eius pertinentijs comprehenduntur, concl. 143. n. 100.

CLANDESTINÆ electiones dicuntur, quas Electores inter se Secretas retinent, & ideò sunt irritæ, concl. 2. n. 7.

CLAVSULA Accepto per nos, dicitur potius instructio partis, quam Papæ assertio, conclus. 155. nu. 16.

Actum, operatur, vt Scriptura Notarii mortui in publicam formam redigi possit, concl. 123. num. 81. 113. & 114.

Declarata tamen, vt ibi n. 125. & concl. 141. n. 26. cum seqq.

Clausula illa (actum) quando perfectionem operetur, vide concl. 123. n. 81.

Ea ad appellandum ab omni Sententia, tam interlocutoria, quam diffinitiva non sufficit, vt Procurator ab executione appellare possit, concl. 128. n. 85.

Ad habendum, veram alienationem, & sic Dominijs translationem non importat, concl. 84. sub nu. 85.

Et præsertim, quando dicta clausula sit aliquo modo restricta, vt ibidem.

Fallit tamen, si clausula constituti concurrat, conclus. 68. n. 35.

Ad omne Mandatum Domini, in obligatione, apponi solet, ad facilitatem executionem, vt scilicet, etiam sine citatione partis Iudex possit solutionem ordinare, concl. 128. sub num. 863.

Exan illa deficiente executiue procedi possit, vide ibidem, & n. 864.

Clausulæ amplissimæ non plus comprehendunt, quam principalis dispositio, conclus. 48. sub num. 217.

Ea appellatione remotæ operatur rem indicatæ in Sententia, concl. 122. n. 37.

Secus si notorium grauen adit, ibidem.

Appellationem prohibens de friuola intelligitur, concl. 122. sub n. 37.

Illæ apponi solent in Instrumentis, an, & quando pro apposis habeantur, vel consulto ommissæ censentur, vide concl. 157. n. 7.

Item illæ ad validandam gratiam absolute positæ, tunc generaliter, respectu quaruncunque personarum sunt intelligendæ, conclus. 122. num. 20.

Illa Arbitrio tuo Summariam cognitionem in procedendo; non autem indecudendo importat, concl. 133. n. 152.

Index Conclusionum,

Arbitrio Rotæ, apposita in Commissione emata à Signatura lufus operatur, vt illud arbitrium regulari debeat, prout de iure, conclus. 135. num. 3.

Et est satis ampla, quando æquitas concurrebat, ibi sub. n. 3. & 6.

Operatur, vt relicto rigorofo extremo æquitas feruanda, concl. 65. n. 3. & concl. 135. n. 5.

Maximè si iusta causa concurrat, aliàs secus, ibi num. 6. & 7.

Et executionem retardat, quando probabilis dubitatio adest, ibi n. 8.

Item operatur, vt æquitas sit feruanda, quando refcribitur iudici, aliàs amplam iurisdictionem habenti, ne si reducatur ad meros terminos iuris ipsa clausula cluforia reddatur, conclus. 135. num. 9.

Sed licet aliquid de rigore iuris remittat, non tamen ipsum ius nature tollit, ibi n. 12.

Facultatem legendi ius partis non præstat, ibi num. 13.

Non est potens ad reiiciendum poffefforium, reintegranda, ad hoc, vt folum super petitorio cognofcatur, concl. 135. num. 15, & ibi ratio assignatur.

Declara tamen, vt ibi n. 16. cum feqq.

Et iuncta cum clausula (fine retardatione solutionis) quid operetur, vide ibi n. 18.

Non fuffragatur pro impedienda manutentione, & poffeffione iam acquifita, concl. 135. num. 19. & 137.

Fallit, quando iudex nullièr, & iniuste proceffit, ibi n. 20.

Operatur, vt expenfe non veniant reficienda, quando Proceffus fuit legitimè fabricatus, fed folum foluuntur ille Sententiæ, fi nullitas tantum circa eam verfetur, ibi n. 21.

Contrarium, n. 22.

Concorda, vt ibidem.

Operatur, vt pauper ante purgatum fpolium, fit audiendus, ibi n. 100.

Sed an folutionem pentionis retardet, donec fupereftititione per tres Sententias confirmes fuerit iudicatum, vide ibi num. 161. cum feqq. & n. 167. cum feqq.

Vim non habet retrahendi executionem iam factam, fed bene operatur, fufpenfionem executionis fiendi, ibi sub n. 53.

Plura vide in Verbo Arbitrium.

Clausula citra confenfum in iurisdictionem, & illa nifi fit, & in quantum quid operentur, vide concl. 160. num. 129.

Codicillaris operatur, vt Matre præterita, & ceteris rogata refititue hæredi præterito, detracta tamen fua legitima, concl. 42. n. 149.

Et quando ea non operetur fideicommitum, vide concl. 95. n. 12.

Et illa femper inefle intelligitur in legato amico relicto, concl. 100. n. 14.

Quid operetur in teftamento, vbi Filius est exheredatus, vide concl. 42. num. 59. & 62. & in Verbo Filius.

Item quid operetur in terminis auth. C. de

lib. præ. vide conclus. 88. sub. num. 5.

Clausula (Commissarius iustitiam faciat, vel pronunciet, sub nomine Regio) appellationem non tollit, concl. 128. n. 335. & sub n. 337.

Contrarium, ibi n. 918.

Illà conftituti, licet veram poffeffionem tradat, non tamen fufficit ad faciendum, vt alienans contra prohibitionem penam incurrat, conclus. 84. n. 25, ibi ratio assignatur.

Quando expirat per decennium, & quando operetur post mortem confluentis, vide conclus. 158. num. 11. & feq.

Operatur, vt pofterior creditor fit anteriori potior, concl. 119. n. 45.

Sed non liberat ab actuali traditione, concl. 84. num. 25.

Ex clausula conftituti, five præcarii, quando cõcedatur associatio, & manutentio, vide conclus. 158. per totam, & in Verbo Associatio.

Ea cluforia redditur, fi efficiatur nullus contractus, in quo illa fuit appofita, five reuocetur hypotheca, cui illud fuit addiectum, concl. 158. num. 9. & 10.

Intellige, vt n. 11. cum feqq.

Illà etiam à Nataris omiffa, an habeatur pro appofita, vide concl. 167. n. 129.

Conftito operatur, vt iuxta partes Indicij affumat, & cum caufæ cognitione procedat, conclus. 5. n. 12. & concl. 128. n. 97.

Cuius lites statum operatur, vt in litteris Apofolicis fufficiens mentio litis facta deat, & vt fubreptionis vitium ceffet, concl. 126. n. 16.

Cum annexis, & connexis, & cæ. quid operetur, vide concl. 129. n. 374.

De apotheca in apothecam) vel (fi Nauis iam Portum affecutionis tempore exiiffet) fuis (aut bonum, aut malum nuncium veniat) faciunt contrafactum affecutionis de iure valere, etiam fi Nauis tali tempore fuerit depedita, concl. 151. num. 9.

Intellige tamen, vt ibi n. 10.

Illà (dummodo in euentum vtilitatem, &c.) quid operetur in alienatione rei Ecclefie, vide concl. 85. n. 252. & 254.

Dummodo præces veritate nitantur) femper ingratia fubintelligitur, concl. 126. n. 5.

Clausula (Dummodo alteri cõ fit ius quæfitum) (fine præiudicio iurium cuiuscumq; itantibus præmiſſis, fi nulli alio conceffa reperiatur, & faluis iuribus Ecclefie, operantur, vt executor mixtus dicatur, concl. 128. n. 99. & 100.

Et aliàs, iuxta difcretionem veftram quid operetur in remifforia, vide concl. 148. num. 287. & 288.

Dummodo remaneant centum pro Rectore, à quo fit verificanda, vide concl. 126. n. 5. & conclus. 135. sub n. 58.

Etcetera guarentigiam comprehendit, quando in Inftrumentis communiter ea apponi follet, concl. 167. n. 129.

Etiā, quod fit beneficiatus gratiam validat, & ampliat, & operatur, vt quis Archiepifhyteratum cum Canonicatu retinere poſſit, etiam

Et Materialium.

etiam si sint incompatibiles, conclus. 140. num. 22.

Ex certa scientia, non operatur, nisi totus tenor Papæ innouerit, & insertus fuerit, conclus. 155. nu. 17.

Item operatur tantum circa ea, quæ sunt iuris, non autem circa ea, quæ sunt facti, conclus. 155. sub n. 17.

Et si apponatur in aliqua confirmatione vim nouæ concessionis habet; dummodo constet Papam plenam Scientiam habuisse; aliâ secus ibi sub n. 17.

Factio Verbo, cum Sanctissimo appellationem, tollit, conclus. 128. sub n. 918.

Declaratamen, vt ibidem.

Clausulæ generales derogatoriæ, an, & quando sufficiant ad derogandum Privilegio l. Vnicæ C. quand. Imper. int. pupil. & Vid. &c. vide conclus. 167. n. 3. cum seqq.

Generales, & prægnantes nunquam comprehendunt ea, quæ Papa non efficit de facili concessurus, conclus. 73. n. 6.

Clausula in fine alicuius dispositionis posita de sui natura ad omnia præcedentia refertur, conclus. 89. n. 548.

Fallit, vt ibidem.

Illæ indemnitate, & monitionem sonans subreptionem non tollit, conclus. 126. sub n. 28.

Illæ in Instrumento appositæ non possunt dispositionem principalem alterare, sed illius naturam sequuntur, & cessant, si Instrumentum extinguatur, conclus. 19. n. 4. & 5.

Illæ in solidum quid in obligationibus operetur, vide conclus. 114. sub n. 14.

Clausulæ, licet Regu' ariter dispensationem operari non soleant; nihilominus reperiuntur quædam, quæ validant gratiam, quædam, quæ nec validant, nec ampliunt, conclus. 140. n. 22.

Ea (Motu proprio) facit, vt gratia etiam cum alterius præiudicio valeat, conclus. 165. n. 26.

Plura de hac clausula, vide in conclus. 155. nu. 1. cum pluribus seqq.

Nec aliter Aegidiana, &c. in Commissione appositæ operatur, vt Iudex appellationis in primis, & ante omnia Sententiam exequi possit, conclus. 129. sub n. 164.

Non aliâ vim pacti resolutori habet, conclus. 50. nu. 36. & conclus. 85. n. 108.

Non aliâ, nec aliter, nec alio modo, conditionem importat, & formam inducit, quæ non seruata actus corrumpit, conclus. 85. n. 258.

Extende etiam si traditio rei fuerit secuta in materia alienationis prohibita, conclus. 84. nu. 221.

Et in reservatione Beneplaciti ad eod. pollet, vt propterea illud omnino sit necessarium, etiam quod aliâ illud obtinere opus non esset, conclus. 75. n. 258.

Non est astringens, &c. In calce Articulorum posita operatur, vt Articulus ad aliud genus probationis se extendere possit; Immo per eam onus probandi in Adversarium transit, conclus. 148. n. 19.

Item operatur, vt Articuli, nihil certi continent, re dicantur, ibi n. 20.

Omni meliori modo facit valere actum omni titulo, ac iure, prout valere potest, conclus. 47. num. 42.

Dicta clausula, & obligatio in forma Cameræ amplissima, æquipollent clausulæ, vti Principalis, &c. Et faciunt fideiussores omnino teneri, conclus. 86. nu. 28. & conclus. 114. num. 7.

In Decreto Iudicis appositæ illud sustinet, siue contractum præcedat, siue subsequatur, conclus. 86. n. 200.

Sed non facit extendi actum ad non specificata, nisi quatenus, aut ex verbis, aut ex mente virtualiter specificarum intelligeretur, conclus. 87. nu. 120.

Item, quando ea operetur ultra modum expressum, vide ibidem.

In fine testamenti appositæ plus operari non potest, quam illud, quod in testamento fuisse dispositum, conclus. 42. sub n. 587.

Et quid operetur in terminis, auth. ex causa C. de lib. preter, vide conclus. 88. sub n. 5.

Parito Breui præcisam satisfactionem importat, ita vt pars Adversaria nequid ex possit adiri, & procedere, nisi prius facta actuali partitione, conclus. 5. n. 13.

Et obstat cuicunque tertio ad causam venienti, etiam si ad ipsum paritio non spectet, conclus. 5. num. 14.

Expensis non inest, vt facit illa Parito iudicato, vt ibidem.

Dictam clausulam habens, aut debet liquidare fructus sibi solvendos in vim illius, aut impetrare Commissionem, quod Iudici præstatur terminis ad liquidandum, ibi num. 5.

Et cur apponatur dicta clausula in Commissione appellationis à Sententia executoris, vide conclus. 128. sub n. 265.

Requirat partitionem non solum respectu possessionis, sed etiam respectu fructuum, nec sufficit oblatio de rescindendo fructus, & expensis post eorum liquidationem, conclus. 135. num. 101.

Clausula (Parito iudicato) conditionem importat, ita vt præcisam satisfactionem requirat, conclus. 5. n. 2. & 13.

Extende, & declarat, vt ibi n. 3. cum seqq.

Sed modificatur ex clausula Arbitrio Rotæ, ibi nu. 6. in fine.

Ea non datur de stylo Signaturæ, quando sumus in reindicata; ex vnicâ Sententia proveniente, sed bene, quando sunt tres conformes, conclus. 5. n. 8. & conclus. 135. n. 103. & 104. ratio assignatur.

Ea Parito iudicato, & illa (Parito Breui) nec nõ aliæ per ablatum absolutum indactæ, nisi realiter verificentur, tunc Iudex Iurisdictionem habere non dicitur, ob importatam ablatiui absoluti, conclus. 5. n. 11.

Index Conclusionum,

Præfente, foluente, & exbursante in tot Zecchinis, & Vngaris, operatur, vt confessio non dicatur simplex, sed quod ex ea vera numeratio probetur, concl. 135. n. 68. & 70.

Contrarium, nu. 69.

Declarat, vt ibi n. 71. & concl. 155. n. 80. cum seqq. Pro ut tantam quantitatem partes esse dixerunt, quid operetur, vide ibi n. 84.

Clausula quedam validant gratiam, quedam, validant, & ampliant, & quedam, nec validant, nec ampliant, concl. 140. n. 12.

Quam, & quas, non operatur ante transportationem actorum, sed bene illis transportatis sic, concl. 31. n. 8.

Facit, vt actor eam causam, quam velit specificare possit, concl. 44. n. 92.

In Commissione apposta operatur, vt appellatio bene introducta dicatur, concl. 129. n. 171.

Clausula, quæ sint, quæ præseruant à pœnis pœtis plus debito, vide concl. 45. n. 29. & seqq.

Quibus voluerit apposta in iusticiaria, quid operetur, vide concl. 84. n. 280.

Quocumq; modo, & quacumq; causa apposta in prohibitionem alienationis comprehendit, etiam alienationem factam, per modum subueniendi necessitatibus hæredis, ibi n. 56.

Quorum tenores, & Decretum irritans operatur, vt litterarum Apollolicarum iustificatio non sit necessaria, concl. 126. n. 82.

Et vim specificæ, & indiuiduæ expressiōis habet, concl. 167. sub n. 3.

Refectis expensis realem, & actualement refectiōem requirit, concl. 5. n. 10.

Clausula (Relucans) & illa (ad prouocandum) operatur, vt Procurator causam prosequi possit, concl. 129. n. 101.

Contrarium, n. 102.

Salua gradus prærogatiua quid operetur, in successiōibus, vide concl. 81. n. 60. cum seqq. & concl. 84. n. 72.

Saluo beneplacito; licet quiequam non operatur, ante beneplaciti consecutionem, quoad validitatem. Initi contra huius; operatur tamen ne partes incurant pœnam super re Spirituali contrahendo, concl. 85. num. 165. & vide in Verbo Beneplacitum.

Saluo iure impertinentium, & non admittendorum, quid operetur in Articulis, vide conclus. 148. n. 247. cum seqq.

Clausula saluatares, veluti (Peto ius, & iustitiam ministrari), vel (omni meliori modo, &c.) operantur, vt quis Officium Iudicis, tam super negotio principali, quam super accessorij implore censetur, concl. 128. n. 159.

Illā, sicut exhibita nobis petitio continebat, demonstrat Papam concessionem non motu proprio, sed ad postulationem partis emittisse, concl. 155. nu. 14.

Illā, sicut intelleximus, quid operetur, vide ibi sub num. 33.

Si, & in quantum, vel (nisi si, & in quantum) admissionem operatur in causa, in quo intrat admissio; aliis secus, concl. 129. n. 166.

Si in euidētem vtilitatem apposta in Rescripto Papæ, vbi concedit alienationem, operatur, vt alienatio non valeat, nisi citato Episcopo, vel eius Procuratore, concl. 83. n. 47.

Si ita expediri iudicauerit, arbitrium boni viri importat, concl. 135. n. 150.

Sine præiudicio lorum sporum, apposta in censu alienationi præfinito, cōseruat ius respectu pretij tantum, non autem respectu Domini, concl. 84. n. 300.

Clausula sine præiudicio processus executiui ommissa, quando non impedit viam executiui vide in Verbo Iudicium Executiui.

Sine præiudicio venientium ab intestato, non operatur conditio testamenti, concl. 89. n. 153.

Et quando ea clausula operetur, etiam, quod in legitimatione non reperiatur scripta, vide conclus. 42. n. 213.

Sine præiudicio alicuius, semper intelligitur, etiam si in gratia non sit expressa, concl. 126. n. 39.

Sine præiudicio lorum consensuum, statibus præmissis, saluis iuribus Ecclesiæ, & si nulli alio cōcessa reperiatur, operantur, vt executor mixtus dicatur, concl. 128. n. 99. & 100.

Sine præiudicio executionis litterarū Apostolicarū cur apponatur in Cōmissione appellatiōis à Sentētia executoris, vide eod. 128. sub n. 265.

Sine præiudicio habentium meliora iura, apponi debet, quando Index alicui immisionem concedit, concl. 148. n. 252.

Sine retardatione impedit tertium agere posse, si non sit facta solutio, concl. 5. n. 14.

Sine retardatione solutionis pœsionis habet locum, licet fuerit pronuciatus litteras nō esse iustificatas, si de nouo iustificetur, eod. 135. n. 188.

Sine retardatione litterarū Apostolicarū, quid operetur, quod executio facta à Iudice à quo reuocari possit, per Iudicem ad quem, vide concl. 160. n. 7. cum seqq.

Sine Rescripto, & figura Iudicij operatur, vt remissus dicatur rigor loris Civilis, & sola loris gentium solēntas attendatur, concl. 133. n. 114.

Si non valet valebit apposta in testamento, quid operetur, vide concl. 88. sub n. 5.

Si quid exequendum, de sui natura non potest iustificari, nisi ex iam deductis, concl. 44. n. 32.

Operatur, vt æqualitas seruetur inter partes, ita vt si debitor nonas probationes faciat, etiam auctori iouis iuribus uti liceat, licet tamen ea de sui natura ex nouis deductis iustificari nō possit, conclus. 64. nu. 19.

Et apposta in Cōmissione appellatiōis viam executiui præseruat, & effectum suspensiuum impedit, si de iure executioni sit locus, concl. 128. sub n. 862.

Si vbi confiteretur, quando iudiciale informatiōem, vel solum extraiudiciale importet, vide concl. 85. n. 52. cum seqq.

Solix in aliquo loco, siue à Notario apponi, tunc omissa pro expressa habetur, concl. 167. n. 134.

Solutio indicato, per compensationem non adimpletur, sed solum per realem satisfactiōem venit verificanda, concl. 5. n. 9.

Et Materiarum.

Sublata omni audientia, & Decretum irritans operatur, vt constitutio, in qua apponuntur, tolli non possit per Statutum, consuetudinem, non usum, vel contrarium usum, concl. 86. nu. 106. & concl. 111. sub n. 37.

Dicta clausula (sublata) innēta cum ea (& quod de obreptione, & subreptione dari non possit) omnem audientiam Iudicis, non obstante oris aperiōne tollit, concl. 122. n. 8.

Item Iudicibus Iurisdictionem aliter iudicandi tollit, ibi n. 2. & 9.

Nedum parti, verum etiam Iudici obstat, quādo p̄sertim coniunctam habet alteram clausulam; Quod de obreptione, &c. & Decretum, irrās, ibi nu. 10. & 20. & concl. 168. n. 95.

Dicta clausula, & illa, & quod de obreptione, &c. facit, vt Mandatum de manutentione, vel de immittendo concedi non possit, ibi n. 11.

Fallit tamen, si disputaretur, an ea dispositio locum haberet, nec ne, quia tunc ea clausula, & Decretum irritans manutentionem non impediret, ibidem.

Dicta clausula operatur, vt contra tenorem, gratia pronuntiari non possit, ibi n. 13.

Faciunt p̄sumi, quod Papa omni casu, etiam de iure, omnem litem prohibere voluerit, ibi num. 14.

Sublata, cum Decreto irritanti, si non sit coniuncta cum altera (Et quod de obreptione,) oris aperiōnem non impedit, ibi n. 15.

Et quando est sola intelligitur veris narratis; at secus si illa sit ei adiuncta; Et quod de obreptione, &c. ibi n. 16. & ibi ratio assignatur.

Sublata in litteris Apostolicis apposita manus Iudicis ligat, & ei facultatem aliter iudicandi adimit, donec sibi per Papam os aperiatur, concl. 122. n. 22. 23. 25. & seqq. & concl. 126. num. 83.

Operatur, ut processus ab inferiori factus sit ipso iure nullus, absq; quod de dicta clausula aliqua exceptio opponatur, concl. 122. n. 26.

Operatur, vt nullus Iudex esse possit, cum ei omnis Iurisdicō abdicetur, ibi n. 27.

Et est talis, vt illius beneficio niquam censatur renunciatur, si quis (Verbi Gratia) in iudicium tractus, & condemnatus causam super nullitate, & iniustitia Sententię commisit, ibi nu. 28.

Extende, quod neq; illius beneficio renunciatur censetur, quando (verbi gratia) causa non super indulto, sed super invaliditate provisionis alicuius esset commissā, ibi n. 29.

Declarat tamen, vt ibidem.

Apposita in litteris Apostolicis non suffragatur, in litteris executivis, quando sunt in forma Commissionis, quia illa sunt executioni demandanda, quicquid sit post earum executionem, ibi n. 30.

Et si ea accessorie apponatur, tunc recipit omnes condiciones, quas recipit causa principalis cui adharet, quia ea cessante, ipsa quoq; corruit, nisi sit iniuncta altera clausula (Et quod de obreptione, &c.) ibi n. 31.

In fine Orationis posita, ad totam Orationem refertur, ibi n. 32.

Clausula (sublata) & altera (& quod de subreptione, &c.) a iustificatione litterarum Apostolicarum liberant, ibi n. 33.

Sublata, tam principali, quā etiam fideiussori obstat, & p̄sertim, quando fuisse addita, altera, & quod de subreptione dari non possit; licet etiam insimul ista duæ clausule iunctæ non essent, sed bene in eadem dispositione legerentur, quod sufficit, ibi nu. 34. & 35. ratio assignatur.

Ista clausula ponuntur quidem favore supplicantis, sed non tamen, vt tertio p̄iudicent, & propterea per eas Papa enormiter læsis p̄iudicare non intendit, ibi n. 36.

Per clausula (sublata) tantum, Papa solum frivolas exceptiones, & malè fundatas p̄tentiones tollere intendit, ibi n. 37.

Et privilegium de iure speciali competens nunquam tollit, ibi n. 38.

Vitima apposita Priori derogat, conclus. 122. num. 39.

Et ea condiciones rescripti, ubi posita sunt, sēper accipit, ibi n. 40.

Illa, & altera Decreti irritantis in consideratione non habentur, quando Breue non fuisse expeditum motu proprio Papæ, sed ad postulationem partis, concl. 135. n. 57.

Clausula (subministratis alimentis Arbitrio Rotę) venit intelligenda, vt alimenta p̄cisē sine p̄stāda, & quod arbitrium sit solum datū, quoad determinandam eorum quantitatem, concl. 135. nu. 28.

Vocatis vocandis, in alienatione fienda solum intelligitur de his, qui habent interesse, non autem de illis, qui pro solemnitate adhibentur, concl. 85. n. 51.

Neq; operatur, vt abēntes sint necessariō vocandis, ibi n. 60.

Sed an illa operetur, vt executor mixtus dicatur, vide concl. 128. n. 101. cum seqq.

Clausula (vt accepimus) posita in gratia Papæ, quādo sit iustificanda, vide concl. 155. nu. 12. cum seqq.

Illa (vt asseris) siue (vt asseritur) posita in gratia Papæ, quid operentur, vide ibi sub n. 33.

Clausula (vt principales, principaliter, & in solidum) in fideiussione apposita, importat clausulam (omni meliori modo) & facit fideiussores omnino teneri, concl. 86. nu. 27. & concl. 114. cn. 7.

CLERICATVS litteris patentibus probatur, concl. 50. num. 341.

CLERICVS abēns, in quibus casibus fructus, & distributiones lucraretur, & in quibus non, vide latē conclus. 8. n. 17. cum pluribus seqq.

Abēns causa studij, cum licentia Papæ non tenetur intra septennium studij ad Sacerdotium promoueri, secus si cū licētia Episcopi, ibi n. 26.

Abēns a sermōne sive Ecclesię, & in Vrbe ex permissione Vicegerentis tolleratur excommunicatus a p̄nīs contra residentes promulgatis, ibi n. 33.

Index Conclusionum,

- Ablens, quomodo sit citandus ad residendum vel quando agitur de eo excommunicando, vel priuando. & quando trina citatio requiratur, vel vnica peremptoria sufficiat, vide ibi nu. 40. cum seqq.
- Item absentes in quibus casibus, & quomodo sint vocandi, vide ibi n. 45.
- Clericus accusatus de crimine pendente causa criminali Diuina si immūcere prohibetur, sub pœna irregularitatis ipso facto, nec interim fructus beneficii capit, sed illi debet in utilitatem Ecclesiæ conuerti, conclus. 126. num. 126.
- Accusatus de crimine, quando beneficium interim permutare, vel renunciare possit, vide concl. 17. per totam, & in Verbo Accusatio.
- Clericus an, & quando sit prohibita piscatio, vide concl. 166. n. 55. & 60. cum seqq.
- Illis armorum delatio est prohibita, conclus. 143. num. 35.
- Contrarium, n. 37.
- Concordia, vt n. 38. cum seqq. & n. 70.
- Arma deferentes sine Licentia Superiorum mortaliter peccant, & excommunicari possunt, atq; gradum amittunt, ibi n. 41.
- Eorum arma debent esse lachrymæ, & orationes, vt ibidem.
- Clericus assassinium committens, vel homicidium fieri Mandans Priuilegium Clericale amittit, concl. 150. n. 37.
- Et ipso facto excommunicatur, ibi n. 49. & 50.
- Sed quid si Mandatum reuocauerit, vide ibidem, & nu. 51.
- Assassinus torqueri, & puniri potest a Iudice Seculari, ibi n. 38.
- Sed an præcedere debeat declaratoria, & ac. tualis, aut saltem Verbalis degradatio, vide ibidem, & n. 39. cum seqq.
- Assassinus vti distindus a lege, a quocunque licite capi, verberari, puniri, & occidi potest, ibi nu. 55.
- Falsum committens coram Iudice Seculari, ab eo puniri potest, sed ad suum Iudicem Ecclesiasticum remittendus venit, ibi nu. 41.
- Beneficiarius si aliquid acquirit, ex quibus bonis acquisisse censetur, vide in Verbo Acquisita, concl. 29. n. 23.
- Bigamus, vel assassinus absoluti non potest, ab habente facultatem dispensandi super irregularitate, concl. 150. n. 45.
- Clerici Cameræ Apostolicæ in Oppidis, quæ eis in administratione conceduntur, vti singuli sunt considerandi, & nõ vti corpus illud representantes, concl. 167. sub n. 57. & ibi ratio assign. Non cognoscunt causas criminales per se ipsos, sed mediatè per eorum Auditores, ibi num. 59.
- Et quando dicantur Eminentes Auditores Cameræ, & illi præferantur, vel è contra, vide ibi n. 61. cum seqq.
- Coniugari, & illorum vxores Priuilegio fori gaudere, concl. 54. n. 45.
- Clericus delinquens cum laico remittitur Epi-
- scopo Diocesis perpetrati delicti, & laicus a Iudice Seculari detinetur, concl. 12. n. 15.
- Excommunicatus, quando possit absolutionem à censuris laicis concedere, vide concl. 10. n. 87. & in Verbo Absolutio.
- Clericus etiam per Iudicem Secularem, ad restitutionem depositi cogi potest, concl. 128. n. 829.
- Contrarium tamen, vt ibidem.
- Habitum Clericalem suspiciens post delictum commissum, quando Priuilegio Clericali gaudeat, distingue, vt concl. 66. n. 36.
- Homicidio assilens, quando irregularis fiat, vide concl. 175. n. 18. cum seqq. & in Verbo Irregularitas.
- Et quando teneatur de homicidio operæ rei illicitæ dans, etiam si illud casu committatur, vide in Verbo Homicidium.
- Impedito fructus debetur, si impedimento cessante residere cõsuevit; aliàs secus, cõcl. 8. n. 38.
- Incidens arbores sui beneficii, quando ipso beneficio sit priuandus, vide concl. 136. n. 4. & 7.
- In habitu, & tonsura non incedens, quando Priuilegium fori amittit, concl. 124. n. 33.
- In quibus causis, & pro quibus personis possit esse Procurator, & Aduocatus, vide concl. 60. num. 123.
- Clericus, si quis infringauerit ad Sacros Ordines suscipiendos, tunc cum in casu necessitatis alere teneatur, concl. 89. n. 507.
- Interficiens aliquem per assassinium, ipso facto excommunicatur, concl. 150. n. 49.
- Et licet in enormibus criminibus fuerit deprehensus; nihilominus a Iudice Ecclesiastico, & non a Laico erit puniendus, concl. 124. n. 33.
- Ex quibus delictis possit deponi, & degradari, vide concl. 138. sub n. 7.
- Medicinam, & Chirurgiam exercere non potest, concl. 147. n. 23.
- Clericus Monachus se conformare debet in Diuinis, concl. 138. n. 61.
- Nonus Episcopo potest ab eo ordinari, etiam sine litteris commendatijs, & examinatione, concl. 1. n. 151.
- Ob non residentiam beneficio priuari non potest, nisi per sex menses fuerit expectatus; immò si tempus sit decessus, ob distantiam loci ad adeundam residentiam illud non computatur pro absentia, concl. 8. n. 44.
- Clericum offendens cum graui iniuria, quando a Papa, vel ab Episcopo absoluti debeat, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.
- Illum percuriens, etiam excommunicatum incidit in can. si quis suadente Diabulo, ibidem.
- Clerici perseverantia in enormibus delictis idem opera, quod trina monitio, concl. 8. n. 42.
- Priuilegium fori, ob agriculturam amittit, concl. 82. nu. 7.
- At secus extra illum casum, quia neq; illi ipse renunciare potest; immò Iudex Secularis patiendo coram se Clericum comparere, excommunicatur ipso iure, concl. 156. n. 10. & seq.
- Et pro quibus delictis sit Curia Seculari tradendus, vide concl. 159. n. 43. & 44.

Et Materiaarum

Privilegio Clericali non gaudet, si vestes Clericales non deferat, concl. 124. n. 32.
 Quando suum offensorem coram Iudice Laico accusare possit, etiam si eum force suspendendum efficiat, vide concl. 127. n. 17.
 Quando in Iudicijs Laicum trahat ad suum forum, vide concl. 12. n. 17. & concl. 44. n. 80. cum seqq.
 Quando Privilegium fori amittat si citatus coram Iudice Seculari non comparet, cum suis Bullis Clericatum allegando, vide concl. 44. n. 80. cum seqq.
 Quando pauper dicatur, vide concl. 19. n. 23.
 Quando concubina legatum relinquere possit, vide concl. 59. n. 114. cum seqq.
 Quando ligetur à Statuto, siue consuetudine, certum modum in edificando præscribente, vide concl. 62. n. 68.
 Quando Patrimonium, ad cuius titulum est ordinatus alienare possit, vide concl. 85. n. 90. & 91.
 Quando ex redditibus Ecclesiarum, & beneficij Fratrem, & Sororem alere teneatur, vide concl. 89. n. 240.
 Quando teneantur Clerici ad collectas, vel cogi possint servare Edicta Principis Secularis, vide concl. 111. n. 5. & 6. & in Verbo Personæ Ecclesiasticæ.
 Item, quando Statuto inris congrui ligari possint, vide concl. 63. n. 40.
 Clericus quem habuimus deferre debeat, vide concl. 111. sub n. 37.
 Qui proprijs manibus suas possessiones laborat, non ob id Privilegium Clericatus amittit, concl. 82. n. 6.
 Sed quando illud fori amittat, vide ibi n. 7.
 Item, quando illi renunciatur censetur, & per quas personas possit illi renunciari, vide concl. 111. sub n. 27.
 Receptans, defendens, aut occultans assassinum ipso iure beneficijs priuatus intelligitur, atq; excommunicatur, concl. 150. n. 48. & 53.
 Renunciare non potest beneficijs, ad quæ suæ ordinatus, nisi aliunde congruam sustentationem habeat, concl. 89. n. 445.
 Et quando ea congrua dicatur, est arbitrium Iudici, vt ibidem.
 Renuncians beneficio in manibus Episcopi, si ad egestatem deveniat, ab ipso Episcopo est alendus, donec sibi provideatur, vt ibidem.
 Extendere idem multo magis procedere in eo, qui sit ordinibus sacris initiatus, vt ibi n. 507.
 Repertus cum armis, vel in flagranti crimine à Birrarijs Secularibus capi potest, & illius bona confiscantur, licet tamen ipse eius Ordinario sit pro pena tradendus, concl. 143. n. 35.
 Repertus cum armis illis est priuandus, concl. 166. sub nn. 57.
 Sacris Ordinibus initiatus, si se matrimonio copulauerit, tamquam de fide suspectus, tam ab Episcopo, quam ab inquisitore puniri poterit, concl. 124. n. 32.
 Secularis, cui sit commendata Abbatia Regularis, tunc in perpetuum Prælati dicitur, ob

iurisdictionem, siue administrationem in eam transfusam, concl. 1. sub n. 14.
 Ille, siue Regularis siue habitus, & tonsura incedens, & vt Laicus agens privilegium non nisi post trinam monitionem perdit, concl. 124. n. 33.
 Studendo dicitur facere adu. vtiq; Ecclesiæ, & ided, vt congrue sustentari possit, Episcopus cogere valet Canonicos, vt aliquid illi in subsidium pro alimentis conferat, maxime si in Vrbe Sacris litteris operam nauaret, & dummodo ipse Clericus sit originarius, concl. 89. n. 508.
 Absens studij causa, quando fructus, vel distributiones lucretur, vide concl. 8. n. 24. cum seqq.
 In eo studij dicitur labor spiritualis, & fit, vt melius Ecclesiæ inferuire possit, ibi n. 26.
 Clerici sunt Exempti à Seculari Iurisdictione, tam quoad personas, quam quoad bona, concl. 143. sub n. 37.
 Sed quando à Laicis collectari possint, vide concl. 111. sub n. 6.
 Suspendi possunt ab Abbatissa, ne in eius Ecclesia celebrent, nec non à beneficijs, & præbendis, licet nō in totū remoueri, concl. 3. n. 21. & 25.
 Testari non possunt de bonis ante Clericatum acquisitis, in præiudiciū Patris respectu vniuersitatis, sibi dictorum bonorum acquisiti, concl. 114. n. 35.
 Verè subditi Episcopi dicuntur, & si delinquant, illorum bona per Episcopum confiscantur, concl. 139. n. 35.
 Venatores perdunt canes, & alia Instrumenta ad venandum apta, sed non tamen prædam, amittunt, concl. 143. n. 43. & concl. 166. n. 57. & 58.
 Venatores, quando deponi possint, vide ibi n. 56.
 Item venatores non excusantur per consuetudinem, & prescriptionem, concl. 166. nu. 59. & ibi ratio assignatur.
 CLVSAS aquæ, quando quis in suo facer possit, & impedire, ne in fundum vicini fluat, vide concl. 132. n. 36. cum seqq.
 COACTE fieri illud dicitur, quod metu coactio, nis fit, concl. 47.
 COADIVTORIA conceditur propter fratrem in grauescentem, scilicet sexaginta octo annorum, vel ætatem annorum sexaginta, cum morbo, concl. 72. n. 43.
 A Papa concessa requirit ætatem saltem quatuordecim annorum, ibi n. 59.
 Et ad hoc, vt suum effectum sortiatur, quæ sint probanda, vide ibi sub n. 53.
 COADVNARE homines armatos nemo potest, nisi cum Principis licentia, concl. 143. n. 3.
 Coadunatio personarum, cum armis in Vrbe dicitur species Criminis læsæ Maiestatis, & vis publicæ, ibi n. 4.
 Coadunans homines armatos, ad effectum committendi vnum delictū, tunc etiam si plura committat, non tenetur, nisi de eo, ad quæ faciendū coadunatio facta fuit, immo, nec de ipsa coadunatione tenetur, ibi nu. 8.
 Declara tamen, vt ibi n. 9.
 COERCTIO saltem de modico cum Iurisdictione semper dari solet, concl. 138. sub n. 12.

Index Conclusionum,

COGNITIO causarum Criminalium non est de-
neganda ei, cui conceditur illa Ciuiliu, con-
clus. 167. n. 58.

Cognitio causæ illegitimarum spectat ad Iudicem
Ecclesiasticum; non autem ad Secularem, con-
clus. 113. n. 75.

Cognitio boni iuris magis arguitur, ex tribus Sē-
tentijs conformibus, quàm ex duabus, vel uni-
ca tantum, conclus. 135. n. 104.

Plura, vide in Verbo Cause cognitio.

COGNOMEN, & Insignia, alterius deferre,
grauatus, illis absq; alterius iniuria vti potest,
conclus. 144. n. 14.

Et quomodo tale grauamen induci possit, vide
ibi nu. 15. & 16. & in Verbo Grauamen.

Illud testatoris, si quis fuerit grauatus assu-
me, tunc illius agnatio noua, & ficta dicitur,
conclus. 81. n. 75.

Declara tamen, vt ibi n. 76.

Cognominis, & armorum identitas, identitatē
agnationis præsumi facit, ibi nu. 66. & conclus.
144. nu. 5.

Plura vide in Verbo Insignia.

COHABITATIO an ratificationem inducat,
vide in Verbo Ratificatio.

COLTVS cum Matre, cum Sorore, cum Nu-
ru, cum Nouerca, & cum Priuigna est quouis
adulterio maior, licet secus in incestu simpli-
ci, conclus. 59. n. 3.

COLLATIO Præbendæ, quando spectet ad Pa-
pam, & quando ad Episcopum, & Capitulum,
vide conclus. 97. & in Verbo Alternatiua.

Collationes beneficiorum, quando sunt Episco-
po, & Capitulo communes, tunc Episcopus,
vt dignior beneficium conferat, conclus. 97. sub
sum. 30.

Beneficiorum collationem esse faciendam per
Tutum excipiens, quid probare teneatur,
vide, ibi n. 44.

Ille iuris patronatus per enunciatiuas antiquas
corroborantur, conclus. 120. n. 102.

A collatione Vicarij, vel Episcopi, vel ab illius
dilatione, quando appellatio concedatur, vi-
de conclus. 128. n. 162. cum pluribus seqq. & in
Verbo Appellatio.

Plura vide in Verbo Beneficium.

Collationes beneficij per concursum non mutæ
illius dignitatis statum, conclus. 14. sub n. 2.

COLLECTÆ, & Tributa solui debent pro ra-
ta fructuum, sed non in totum, conclus. 57. n. 9.

Collectarij, quando possint Milites Hierosoly-
mitani, vide conclus. 66. num. 5. & in Verbo
Equites.

Illas soluere non tenetur is, cui legatus est fun-
dus pro alimentis, nisi quatenus fructus quā-
tatem, pro illis debitam excederent, con-
clus. 89. n. 330.

Non sunt soluendæ de fundo, qui ob inundatio-
nem fuit in Stagnum conuerlus, conclus. 98.
num. 3.

Eas soluere, quando teneantur personæ Eccle-
siasticæ, vide conclus. 114. nu. 6. & in Verbo Per-
sonæ Ecclesiasticæ.

Eas soluere, quando teneantur Clerici, ob publi-
cam vtilitatem, vide conclus. 111. sub n. 6.

Collegialitas quo modo probetur, & conseru-
tur, vide conclus. 140. in principio, & ibi multa
in hac materia.

COLLEGIUM Archiuij, licet facultatem legi-
timandi Ballardos habeat, id tamen non pro-
cedit in præiudiciū tertij, & ideo ea legitima-
tio Valde sicca, & friuola dicitur, conclus. 141.
num. 34.

Illud Ciuitatis totum suspectum in genere alle-
gari non potest, sed suspectorum nomina spe-
cificari debent, conclus. 128. n. 655.

Illud, & quolibet Vniuersitatis, vel Congregatio
est dignior, quàm sit persona singularis, con-
clus. 137. n. 18.

Et illud facientes, absq; licentia Principis, quā-
do non sint puniendi, vide conclus. 169. sub n. 24.

COLYMBERIVM, quando edificare liceat ali-
cui, etiam Domino, vel Vicino contradicen-
te, vide conclus. 62. n. 56.

Colubus capere in alieno columberio non licet,
contra Domini voluntatem, conclus. 166. n. 1.

Et quando illos capiens furum committat, vi-
de ibidem, & n. 4. cum seqq.

COMMENDA, quando causet titulum, & quā-
do non, vide conclus. 56. n. 156.

Ea cessante, cessat quoque affectio, conclus. 76.
num. 5.

Et illæ, quæ dantur Equitibus Hierosolymita-
nis, quando dicantur perpetuæ, siue manu-
ales, vide conclus. 66. num. 24. & in Verbo Pre-
ceptoris.

Commendare nihil aliud est, quàm deponere, co-
clus. 4. n. 12. & conclus. 56. n. 152.

Et quando possit commendari, Abbatia Cardi-
nalibus, siue alijs Primarijs Ecclesiæ Clericis,
vide conclus. 2. n. 27.

Commendatarij Abbatij modo sit perpetuus,
dicitur Prelatus, conclus. 1. sub n. 14.

Contrarium dixi in conclus. 2. sub num. 29. vbi
habetur, quòd Commendatarij differat a vero
Prelato.

Concorda, vt ibi d. conclus. 87. n. 122.

Non gaudet Priuilegijs Religionis, cuius Ab-
batia fuit sibi commendata, conclus. 2. n. 28.

Sed residere tenetur, ibi n. 29.

Pontificalia exercere non potest, absq; specia-
li Priuilegio, vel immemorabili præscriptione,
ibidem.

Neq; bona Ecclesiæ alienare potest, sine solem-
nitatibus, & sine Superioris auctoritate, con-
clus. 87. nu. 122.

COMMENSARIENSIS non potest carceratū
a Iudice relaxatum pro expensis, & Salario
custodiæ retinere, sed bene postea cōtra eum
pro consecutione sui crediti agere valet, con-
clus. 89. n. 466.

Contrarium tamen de consuetudine seruatur,
ibi nu. 467.

COMINATIONES vim, Sententiæ non ha-
bent, neq; vnquam in iudicatum transeunt,
conclus. 128. sub n. 391. & conclus. 129. n. 143.

COM-

Et Materialium.

COMMISSARIJ Apostolici in fabricando Processu super alienatione rei Ecclesie semper ipsam Ecclesiam citare debent; alias Processus erit nullus, concl. 85. n. 189.

Illi, occasione confirmande alienationis canonem, de consensu partis ad maiorem Ecclesie veritatem augere possunt, ibi n. 190.

Ab illis Censuris, quando ad Cameram appellatio detur, vide concl. 128. n. 164. & in Verbo Appellatio.

Commissarius Archiepiscopi exemptum ab Archiepiscopali Iurisdictione excommunicare non potest, concl. 138. n. 53.

Commissarius Officium per mortem Pontificis non expirat, concl. 85. n. 186.

Commissio ad petendam absolutionem ad causam specialem esse debet, concl. 10. n. 84.

Alicui facta a Papa, vix informet, quando Iudicalem, vel extrajudicalem informationem importet, vide concl. 85. n. 53. cum seqq.

In illa appellationis a Sententia executoris solet apponi clausula (sine prejudicio litterarum Apostolicarum) vel altera (Parito Breui) quia dictae litterae paratam executionem habent, concl. 128. sub n. 265. & 907.

Ea appellationis sufficit, vt in tempore fuerit ad Bancum Curforum peruenta, licet non fuerit intra illud in actis presentata, ad eundem desertionis, vel rei iudicate periculum, concl. 129. n. 254.

Impetrata per appellatum operatur, vt ille appellationis delationi consentire videatur, ac etiam appellanti prodest, quia partibus sit communis, ibi n. 305. cum seqq.

Intellige, vt sub n. 308. cum seqq.

Et si contineat clausulam (Nec non totius negotij principalis) vel eam (Quam, & quas) quid operetur, vide concl. 129. n. 171. & 374. & seqq.

Licet fuerit obtrita per falsum Procuratorem appellantis, tamen appellatus ea vti potest, ibi n. 400. & 449.

Fallit, vt ibi n. 401.

Sed quid, tunc seruetur, vide ibi n. 403.

An sine Mandato impetrari possit, & impetrata, an ipsum Mandatum arguat, vide ibi num. 453. & 454.

Et, vt valeat quo tempore sit expedienda, vide concl. 128. n. 536.

Commissiones Auditoribus Rotae factae sunt quendam distributiones, per quas eis solum exercitium Iurisdictionis tribuitur, conclus. 168. num. 19.

Et illa Auditori Rotae facta, an ante citationem ceteris Coauditoribus communis fiat, vide ibi nu. 20.

Ex Commissione causae super nullitate, & inuulsa Sententiae, vel inualiditate prouisionis, alicuius, quando beneficio clausulae (sublata) renunciatum censetur, vide conclus. 122. num. 28. & 29.

Et ea licet ante dationem Apostolorum valeat, fallit tamen, si a parte opponatur, concl. 129. nu. 159. & ibi ratio assignatur.

Causae Ecclesasticae laico fieri non potest, praesertim, si personae Ecclesiasticae idoneae non desint, concl. 136. n. 16. & 17.

Declarata tamen, vt n. 18.

Et ea cum clausula Summarię, & de plano per solum Principem de iure fieri potest, licet de consuetudine, id quoque faciant Comes, Marchio, & quilibet inferior dignitatem, & administrationem habens, concl. 165. n. 55. & 56. Item ea cum clausula (Appellatione remota) per solum Principem fieri potest, conclus. 165. num. 57.

Facta in Rota, quando habet clausulam (Prope de iure) tunc rei iudicate noui praedictat, concl. 168. nu. 40.

Commissione causae facta pars executioni citationis renunciare potest, concl. 172. n. 11.

Illa executionis, sub qua forma impetrari solet, vide concl. 129. n. 233.

Firmitas per citationem ad dicendum, contra, & non ante, etiam si citatio fuerit nulliter facta, dummodo tamen pars illius notitiam habuerit, concl. 172. sub n. 6.

Illam non redimens intra modicum tempus, quam in Banco Curforum praesentauerat, tunc appellationi renunciare censetur, nisi serie obstitant, vel negligentia ei imputari non possit, concl. 129. n. 322.

Nunquam ad turpia, & inhonesta extenditur, concl. 135. sub n. 14.

Illam obtineas in prima instantia, quod articuli obiciuntur, etiam post terminum dari possint, eos dare tamen non poterit in secunda instantia, sed solum in ipsa prima, in qua Commissionem impetrauit, concl. 148. n. 114.

Illius presentatio an excuset a redditu pro Apostolis, & quid ea operetur, vide conclus. 129. num. 152.

Illa Superioris Iudici Ordinario facta, illius iurisdictionem excitat, nisi per illam concedatur tantum iurisdictione delegata, concl. 172. num. 14.

Ea facta Vicario ab Episcopo vix vocis oraculo, per testes probari potest, concl. 126. sub num. 63.

COMMODOANS Libros Filio studentis pro illorum repetitione, etiam aduersus Patrem agere potest, concl. 89. n. 128.

Commodatarius, siue mutuatarius rem siue pecuniam mutuatam, vel commodatam in loco commodati, vel mutui restituere tenetur, concl. 69. n. 42.

COMMODO emptoris cedit id, quod rei venditae, post perfectam venditionem accessit, concl. 70. n. 17.

Sed an id prestat in venditione facta, cum pacto redimendi, vide concl. 94. n. 9. cum seqq. Commodum ex contractu percipiens, quando illum approbare censetur, vide concl. 131. n. 57. cum seqq. & in Verbo Approbatio.

Commodum ex sua improbitate cōsequi nemo debet, concl. 84. sub nu. 39. & vide in Verbo Nemo.

Illud

Index Conclusionum,

Illud temporale, & terrenum substantia non sunt
 saluti aeternae preferenda, concl. 1. nu. 118.
COMMVNIO inter Fratres, quomodo probetur,
 & inducatur, siue tollatur, vide concl. 29.
 n. 1. cum seqq. & in Verbo Acquisitio.
 Illa, & connexas operatur, ut inhabiles habi-
 lissimi beneficio gaudeant, concl. 128. n. 319.
COMMVNIS vias loquendi proprie significati-
 onis praefertur, concl. 123. n. 142.
COMPARATIO Litterarum, licet aliquid circa
 recognitionem Scripturae operetur, tamen
 ea ad condemnandum non sufficit, concl. 123.
 n. 33. & 36. & num. 34 ratio assignatur.
 In illa litterarum, quae sunt necessaria, vide latè
 in concl. 123. sub. n. 36. cum seqq. & n. 61.
 Sed ea magnam vim habere dicitur, quando sit
 per Iudicem in praesentia expertorum, & te-
 stes valde legales, & viri prudentes essent, ibi
 num. 46.
 Et admittitur, vbi alia probatio haberi non
 potest, ibi sub n. 61.
 Plura vide in Verbo Scriptura.
COMPARATIO coram Iudice à quo appella-
 tioni renunciauit, & Sententiae acquiescisse cõ-
 fessus, concl. 129. n. 301.
 Extendit, Declara, & limita, vt ibi n. 302. cum
 pluribus seqq. & vide in Verbo Appellatio.
 Coram Iudice recusato suspecto, sine proteſta-
 tione eum de nouo approbare censetur, ibi
 num. 403.
 Coram Iudice, quando non censetur facere li-
 tem suam, & sic illum actum ratificare, vide
 ibi n. 330. & 353. cum seqq.
 Coram Iudice, citra consensum in illius Iurisdic-
 tionem, quando eam prorogare dicatur, vide
 in Verbo Iurisdicatio.
 Pro alio quid facere teneatur, concl. 78. n. 78.
COMPELLENS aliquem ad ludendum est puni-
 endus, concl. 102. sub n. 14.
COMPENSATIO, quando datur in hærede,
 creditori succedente, & d. contra. vide in cõ-
 clus. 36. per totam.
 Datur Patri de fructibus perceptis ex bonis
 administratis Filij, cum alimentis illi praestitis,
 concl. 89. n. 86. 250. & 538.
 Non admittitur in habitis pro alimentis, concl.
 89. nu. 254. & 536. & prius nu. 28. & vide in
 Verbo Alimenta.
 Et quando datur de fructibus dotis vxoris, cum
 alimentis illi praestitis, vide concl. 89. nu. 343.
 cum seqq. & in Verbo Alimenta.
 Illius exceptio, etiam à mero executore admit-
 tenda venit, & si non eam admittat appella-
 tio datur, concl. 128. nu. 106.
 Adversus depositum non admittitur, concl. 128.
 n. 82.
 Sed vbi prohibetur, retentio tamen cõceditur,
 ibi n. 824.
 Si illa datur melioramentorum in vna parte, cõ
 deterioratione in alia, caducitatem nõ euitat,
 concl. 136. n. 23.
 Inter Socios non admittitur antequam compen-
 sa solidata fuerint, concl. 153. n. 16.

Et in quibus alijs casibus sit admittere, vide
 ibi sub num. 16.
 Compensandi animus, quando praesumatur in le-
 gato, vel constitutione dotis, vide concl. 174.
 num. 29. cum seqq.
COMPONENTS cum Fisco, quando censetur
 fateri delictum, vide concl. 17. n. 26. & 27.
COMPROMISSVM de sui natura laesum di-
 citur, concl. 86. n. 175.
 Compromittere, vt possit mulier solennitates Sta-
 tuti adhibere tenetur, ibidem.
 Fallit, quando mulier ex necessitate, nempe ex
 forma Statuti compromitteret, conclus. 86.
 num. 176.
 Illud de rebus Ecclesiae, quando, & quomodo
 fieri possit, vide concl. 133. num. 146. cum
 seqq.
 Quando est factum sub conditione, tunc illius
 purificatio per Arbitrum est demonstranda,
 concl. 133. n. 73. & concl. 155. n. 74.
 Illius acceptatio à principio est voluntatis, sed
 ex post facto necessitatis, concl. 133. n. 93. &
 concl. 155. n. 76.
 Forma illius quo modo concipiatur, vide con-
 clus. 133. n. 73.
 Non incipit currere, nisi à die ratificationis il-
 lius, concl. 17. n. 1.
 Fallit, si fuisset dictum, quod ab hodie currere
 incipiat, ibidem.
 Item fallit, vt dixi in concl. 133. sub n. 110.
 Cessat ob comparationem partium coram Iudice
 ordinario, concl. 133. n. 97.
 Illius protogatio facta intelligitur, cum eisdem
 qualitatibus, & conditionibus, sicut in primo
 actu, ibi n. 90.
 Et ea ab utraque parte fieri debet, alijs si fiat ab
 vna tantum, alteri non praepiudicat, concl. 133.
 num. 108.
 Expiratum amplius non prorogatur, vt ibidem,
 In eo, quando adest clausula (sine strepitu, &
 figura iudicij) tunc rigor Iuris Civilis remissus
 censetur, & sola Iuris gentium solemnitas
 attenditur, ibi n. 114.
 Compromittens si sit laicus, nedum beneficium
 reductionis habet, sed etiam ad remedium 1.2.
 C. de rescind. vend. recurrere potest, conclus.
 128. nu. 894.
 Extende id procedere, etiam si esset laicus in
 sexta parte debiti tantum ibi n. 895.
 Eo pendente fatalia non currunt; dummodo
 talis pendentia per Scripturas probetur, con-
 clus. 129. n. 284.
 Non dissoluitur Arbitro electo, licet non arbi-
 trante, sed tunc ad arbitrium Iudicis erit re-
 currendum, concl. 135. n. 24.
 Contrarium, n. 25.
 Concordia, vt ibi n. 26.
 Per absentiam arbitri non expirat, nisi ea sit
 longua, & diuturna, concl. 133. n. 95. & con-
 clus. 155. n. 76.
 Morte Arbitri expirat, concl. 135. n. 27.
 Plura vide in Verbo Arbitrator, in Verbo Landi,
 & in Verbo Reductio.

Et Materiarum.

Compulsatio iurium quomodo sit facienda, vide in Verbo Iura.

COMPVTATIO quarum rerum sit facienda, in legitimam, vide in Verbo Imputatio, & in Verbo Legitima.

Computus non solidatis sciri non potest, quis sit creditor, vel debitor, concl. 133. sub n. 98.

CONATVS in delictis, quando puniatur, ut crimen consumatum, & sic non consumato esse, &c., vide concl. 74. & in Verbo Affectus.

CONCESSIO facta ab Ecclesia de aliqua re pro maiori summa, qudm in licitatione fuerit repperitum, ipsi Ecclesie utilis dicitur, concl. 85, nom. 130.

Quando sit de aliqua re in Emphyteusim perpetuam iuste detrahatur de solita responsione temporali, vsque ad sextam partem, concl. 85, nom. 131.

Plura, vide in Verbo Alienatio.

Concesso vno omnia concessa censentur, sine quibus illud explicari non potest, concl. 138, num. 25.

Et eo concesso, quod est plus, concessum etiam censetur id, quod est minus, conclus. 142, num. 78.

Concessum nunquam, videtur id, quod verisimiliter, quis concessurus non fuisset, conclus. 154. sub nu. 51.

In Concessione generali nunquam venit id, quod specialiter demandari solet, concl. 167. n. 6.

CONCILIVM conuocandi ius Archiepiscopo mortuo, vel impedito ad Coepiscopos deuoluitur, non autem ad Capitulum, cum iurisdictionalibus transsit, concl. 138. n. 91.

Ius illud conuocandi non competit Metropolitano, uti Episcopo, sed tanquam Metropolitani obtinenti, ibi n. 91.

Generale, ut conuocetur, Papae auctoritas est necessaria, sed si eam dare renuerit, tunc illa Cardinalium requiritur, concl. 128. n. 239.

Provinciale quolibet triennio est conuocandum, concl. 138. n. 87.

Illud Provinciale maius Archiepiscopo dicitur, quando Patriarcha illi praesit alias secus, ibi sub nu. 87.

Et Provinciale in quo a Concilio Generali differat, vide ibi n. 88.

Provinciale Archiepiscopum excommunicare potest, ibi n. 90.

Conclio, quando possit derogare Papae generaliter, vide cond. 128. sub n. 238.

CONCORDIA, quando fuit in vna parte tantum effectuat, quoad alia capita effectuat, non censetur, sed in vfu, & obseruantia esse dicitur, concl. 103. n. 21.

Ad concordandum possunt cogi partes per Auditores Rotae, si diu fuerit litigatum, aliis secus, concl. 168. n. 98.

CONCVBINAE, quando possit fieri legatum, per Adulterium, per Doctorem, sine licentiatum; Item per Clericum, aut Militem, vide, concl. 59. n. 109.

Concubinatus, quando in Clerico, ob metum,

maiorum maiorum permitti possit, vide conclus. 161. n. 18. remissive.

CONDEMNATO capitaliter, quando debeatur alimenta, vel vfusfructus, vide concl. 89. n. 469. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Condemnatus ad soluendum, quod per calculatores liquidabitur, appellare potest, concl. 128. n. 130. & ibi ratio assignatur.

At secus si ex causa administrationis, quia appellare non potest, ibi n. 450.

Ad mortem, quando appellare possit, vide ibi nu. 483. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Condemnatio in Expensis, vide Expense.

Condemnare ad remigandum, & in exilium dicitur effectus praecipuus Meri Imperij, concl. 139. nu. 6.

Condemnatio fructuum, quando distributiones quotidianas comprehendat, vide concl. 160. nu. 268. cum seqq.

Condemnationes pecuniarum, quando sunt per successorem in Officio praedecessori restituendae, vide concl. 2. sub n. 59.

CONDICTIO ex lege dicitur remedium extraordinarium, quod competit pro supplemento legitimae; Actio vero personalis ex testamento dicitur Ordinarium, quod datur pro legitima, concl. 42. n. 8.

CONDITIO adiecta executioni ipsam executionem suspendit, & licet sit orta obligatio, illius tamen exercitium impedit, conclus. 89, num. 31.

Declarata tamen id procedere in ultimis voluntatibus; secus in contrahibus, concl. 89. n. 32.

Adimpleri non potest, nisi per eam adimplere debentem, neq; minus in illa mora purgatur, concl. 50. n. 63.

Habetur pro adimpleta, quando non fiat per eum, qui adimplere tenebatur, quominus adimpleretur, concl. 135. n. 84.

Illa (Dummodo remaneant centum pro Rectore) si non iustificetur, tunc solutio pensionis retardari potest, concl. 135. sub nu. 58. & 72, cum seqq. & prius concl. 126. n. 5.

Conditio ex antiquitate temporis purificata non praesumitur, concl. 120. n. 147.

Declarata tamen, vt ibidem.

Illius euentum ille probare tenetur, qui ex dispositione conditionali agere vult, c6cl. 78. n. 53.

Ea inducta ex ablatiuo absoluto maiorem vim habet, quam aliae conditiones, concl. 5. n. 15.

Iniqua non est vni per alterum inferenda, conclus. 84. sub n. 32. concl. 87. n. 94. & concl. 128. sub nu. 774.

Negativa vsque ad mortem verificari potest, conclus. 84. sub n. 18.

Nihil ponit in esse, concl. 48. n. 46. & concl. 84. num. 221. & concl. 135. sub 73.

Et facit resolueri contractum ipso iure, ea non adimpleta, dicta concl. 84. n. 221.

Ex pendente non est licita penitentia, quando contractus ab initio esset validus, at secus si a futuro euentu esset perficiendus, conclus. 85, num. 246.

Index Conclusionum,

Si est purificata de tempore, quo quis agit, tunc facit, ut creditor recte egisse dicatur, concl. 78. num. 34.

Sed quando temporis momento purificetur, & quando durationem requirat, vide concl. 50. num. 48. cum seqq.

Et ea semel purificata fuisse sufficit; licet momento duret, concl. 151. sub n. 24.

Ea (si sine Filij decesserit) quando momento adimpleatur, & quando non, vide in concl. 42. num. 107. cum seqq. & praesertim n. 108.

Sed, quod purificetur, per natiuitatem liberorum, etiam in sexto, vel octauo Mense natorum; licet illi naturaliter non sint vitales, vide concl. 42. n. 108.

Declara tamen, non procedere si non existerent integri à corpore Matris, siue essent monstruosi, ibidem.

Item declara, ut ibi n. 108. cum seqq.

Apponi, quando possit in deposito, & quando dicatur extrinseca, & quando intrinseca, vide concl. 198. n. 81. 4.

CONDUCTOR à Decreto de euacuando, siue extractando, quando appellare non possit, vide concl. 128. n. 32. 4.

Etdamno illius, quando cedat mors animalium vide concl. 108. n. 3.

Conductor nouus, quando in re locata praefertur antiquo, vide concl. 62. sub n. 25. & concl. 65. num. 9.

Quomodo, & ex quibus causis à re conducti expelli possit, & quando non, vide conclus. 2. nu. 76. cum seqq. & concl. 164. n. 1. cum seqq. & ibi multa in hac materia.

Et primus, quando possit expelli à secundo pro maiori pretio, etiam si pensionis augmentum offerat, vide concl. 65. n. 9.

Quando est expellendus à re conducta, prius alius interelle eidem solui debet, conclus. 2. num. 79.

Quando, ob sterilitatem, vel alium casum satisfacienda mercedis remissio, & an interim solutio affectus retardari possit, vide conclus. 75. num. 14.

Item, quando, ob casum insolitum, & quando dicatur talis, vide concl. 142. n. 146.

Quando sua diligentia agrum reddidit sterilem, qui ad tempus locatus erat sterilis, tunc fructus melioramentorum suos facit, & ea locatio fit perpetua, concl. 77. n. 8.

Renunciens iuri Inquilinatus amplius ad illud reddere non potest, concl. 65. nu. 9.

Ille rerum Ecclesiae ipsius utilitatem probare, tenetur; aliis calumnia praesumitur, concl. 85. n. 21. 3.

Si sit illi concessa facultas sublocandi domum; non ob id apothecam sublocare poterit, conclus. 127. d. 19.

CONFESSARIUS, quando in vim Bullae Cruciatu excommunicatum absoluerit, vel vices suas alteri delegare possint, vide concl. 10. n. 14. cum seqq. & in Verbo Absolutio.

Et confessarius in concedendo absolutionem ad

cautelam, vel alio modo, quae requisita exigereteneatur, vide concl. 10. n. 61.

In confessione peccatorum remissione iniuriarum, vel quid simile pro absente acceptare potest, concl. 40. n. 11.

Confessarii quando, & quomodo per Abbatem ad audiendas confessiones approbati possint, vide concl. 1 sub n. 55. & concl. 3. sub n. 41.

Eorum approbatio ad Episcopum spectat, per modum provisionis, quando lis inter Episcopum, & alium Praelatum inferiorem, super omnimoda alicuius loci Iurisdictione pender, concl. 1. sub n. 55.

CONFESSIO ad vnum finem, & incidenter facta ad alium non probat, concl. 59. nu. 103. & concl. 109. n. 18.

Declara tamen, vt in concl. 148. sub n. 18.

Sed fallit, vt ibidem, & prius concl. 59. n. 103.

Item ficta facta in vno iudicio, in alio non probat, concl. 30. n. 15.

Ad instantiam Fisci facta in causa Criminali, in Civili non probat, tanquam ad diuersum finem tendens, ibi n. 7.

Declara tamen, & extendit, vt ibi dicta concl. 30. num. 13. cum seqq. & concl. 59. num. 104. cum seqq.

Authoris, quando noceat successor, vide conclus. 135. nu. 143. & seq.

Extra iudicium facta parte absente semiplenam probationem inducit, concl. 78. nu. 42. m. & ibi quando probetur per testes singulares.

Facta cum qualitate, quae delictum minuit, si confessus condemnatur à condemnatione appellare poterit, concl. 118. nu. 45. 4. & 48. 1.

Extendit, vt ibi n. 455. cum seqq.

Confessio à reo in iudicio facta facit delictum esse notorium, & diligenti praeiudicat, si tamen sit spontanea, & non vi tormentorum extorta, vel saltem extra tormenta ratificata, concl. 128. n. 479. & 480.

Coniugum de ducenda adultera in uxorem, quomodo probetur, vide in Verbo Padum.

De recepto, quando veram solutionem imparet, vide concl. 18. per tot. & concl. 135. nu. 67. cum seqq.

Sed Regulariter contra tertium non probat, concl. 135. n. 59.

Et huiusmodi confessiones de recepto successoribus in beneficio non praeiudicant, nisi fuerint adimniculatae, concl. 135. sub n. 63.

Declara tamen, vt ibi n. 67. cum seqq.

Fallit tamen in illis, in quibus adiunt verba praesente, solente, & exubstante, vt puta in tot Zecchinis, & Vngheris, &c. Item, quando dicatur simplex, vel veram numerationem probet, vide concl. 135. nu. 67. cum seqq. & concl. 155. n. 82. cum seqq.

Donantis, & cedentis, quando noceat donatario, & cessionario, vide concl. 135. n. 146.

Dotis receptae operator, vt ipsa dos sit ad suuorem mulieris assecuranda; licet ex alio instrumentum clare appareat ipsam dotem nondum fuisse viro solutam, concl. 152. n. 4. & 5. De.

Et Materialium.

Declara tamen, & extēde, vt latē num. 8. cum pluribus seqq.

Et quando ea sufficiat ad excludendos creditores Mariti cum vxore concurrere volentes, vide concl. 152. n. 6. cum seqq.

Et illa facta à viro in testamento valet tantum in vim legati, nec in alio iuuat vxorem, nisi in retinendo; at secus in agendo; conclus. 152. num. 14.

Dubia, quando contra confitentem sit interpretanda, vide concl. 148. sub n. 23.

Et quæ non est certa de veritate, sed possibilis de credulitate, non releuat ab onere probandi, ibi n. 31.

In iudicio facta cum suis qualitatibus, & in totum acceptari debet, concl. 17. n. 16.

Fallit, vt n. 17. cum seqq.

In positionibus facta semper acceptari debet, cum sua qualitate, concl. 45. n. 9.

Fallit, vt in concl. 17. n. 17. cum seqq.

In precibus, vel libello, aut positionibus facta, an, & quando confitenti noceat, vide concl. 155. n. 151. cum pluribus seqq.

Illa autem in Articulis, vel positionibus facta, non nocet, si sit contraria confessioni Aduersarii, concl. 148. n. 18.

Et quando minori noceat, & quando non, vide ibi n. 94. & seqq.

Ea quæ elicitur ex positionibus, ob non præcisam responsum pro confessatis habitis, vt suum effectum operetur, quæ concurrere debeant, vide concl. 148. n. 25. cum seqq.

A parte acceptata amplius reuocari non potest, ob illud ius parti acquisitum, concl. 17. n. 1. & 7. & concl. 148. n. 10.

Quid si reuocaretur incontinenti? vel intra tres dies de errore docetur, vide concl. 148. n. 11. cum seqq.

Ex articulis resultans, licet non sit resensans, & concludens, magnū tamen administratum præbet, ibi n. 6. & ibi ratio assignatur.

Nullitamen, quando Articuli sunt medio iuramento dati, quia tunc contra confitentem probant, vt ibi n. 8.

Confitens contenta in Instrumento esse vera illud approbare censetur, etiam, quod minus solemnne existeret, concl. 131. n. 31.

Confessione factæ in mortis articulo pro exoneratione propriæ conscientie valde est deferendum, conclus. 135. sub num. 60. & ibi ratio assignatur.

Cedentis, quando cessionario præiudicat, vide concl. 173. n. 7.

Deprompta ex interrogatorijs magis probat, quam illa facta in articulis, concl. 148. n. 284.

Impugnata, quando impugnanti non suffragetur, & quando quis propriam confessionem impugnare non possit, vide concl. 46. num. 10. & 11. & ibi multa in materia.

Minoris sine solemnitatibus, & Curatoris auctoritate est nulla, concl. 72. n. 701.

Sed quando ea susciatur, vide concl. 86. num. 18. cum seqq. & concl. 163. n. 3. & 5.

Iudicialis calore Iudicii susinetur sine solemnitatibus, vt ibidem.

Mulieris sine solemnitatibus facta concurrente adminiculo susinetur, concl. 55. n. 34.

Amplia idem procedere etiam in Prelato, & Curatore testamentario contra Ecclesiam, & Pupillum, ibidem.

Confessiones, quietationes, & receptæ, quando à minoribus, & mulieribus, vel eorum Procuratoribus sine solemnitatibus Statui fieri possint, vide concl. 86. n. 189. cum seqq. & in Verbo Minor.

Ille, & solutiones non sufficiunt, pro probando Dominio ad effectum deuolutionis, concl. 78. num. 40.

Illa Patris non nocet Filio in materia legitimæ, concl. 42. n. 573.

Prelati super versione pecunie in utilitatem Ecclesiæ probat, si concurrat adminicula, & conjecturæ; aliàs secus, concl. 85. n. 240. & 241. & prius concl. 55. n. 34.

Vnius facta se mutuo recipisse centum, non ob id fatetur pecuniam fuisse cum effectu solutā; Item confitens appellationem fuisse interpositam, non ob id tamen fatetur illam fuisse legitimè interpositam, concl. 129. n. 381.

Procuratoris voluntaria Domino non præiudicat, & talis dicitur, veluti quando ille nullo iure cogente positiones in actis daret, concl. 148. num. 32. & seq. & ibi multa in materia, super eo, quando ea principali noceat, & quando non, & prius vide concl. 81. n. 65.

Syndici, quando probet contra Capitulum, vide concl. 148. n. 36.

Confiteri non potest aliquid, quod ad alienandū tendat, ille qui est prohibitus alienare, concl. 84. num. 102.

Confessio propria magis probat, quam mille testes, concl. 148. sub n. 12.

Illa Vassallorum circa Angariorum impositionē non est valida ad fauorem Domini, nisi illius Privilegium clarum, vel præscriptio immemorabilis currat, concl. 106. n. 7.

Viri post illius virgentaliam ad inopiam creditoribus non nocet, concl. 152. n. 39.

CONFIDENTIA provenit ex quadam animi affectione, quæ non inigrat de subiecto in subiectum, concl. 49. n. 33.

Et maximam quis habere presumitur de eo, quæ ad aliquid peragendum eligit, conclus. 100. num. 32.

Confidentium, vel diffidentium listam, quando partes exhibere teneantur, vide concl. 128. sub num. 654.

CONFINIS, seu limes dicitur longitudo, sine latitudo spacio à spacio distinguens, concl. 38. num. 14.

Confines ad rem ipsam demonstrandam apponuntur, ibi n. 3.

Identitatem rei demonstrant, & ideo si illi diuersi fuerint expressi, rei quoque diuersitas arguitur, ibi n. 4.

Illorum termini solent apponi ad effectum di-

Index Conclusionum,

dislinguendo bona diuersarum Personarum., non autem, quando bona ad eundem Dominum spectant, concl. 38. n. 5.

Eorum designatio in describenda bonorum., identitate, licet sit valde distans, veluti dicendo à parte Orientis, versus Mare, & versus Meridiem; non ob id tamen dici potest, quòd confines diuersificentur, ibi n. 6.

Regulariter designantur per dictionem (iuxta) ibi nu. 7.

Illorum coniunctio generalis nō sufficit ad probandam identitatem situs, sed duo confines sunt verificandi, ibi n. 8.

Extende, & declara, vt ibi n. 9. & 10.

Eorum designatio licet in Instrumento, census, & similium fuerit à Natario omissa; nihilominus illi per testes, confessiones, & alias probationes verificari possunt, ibi n. 11.

Exan eorum descriptio sit de substantia census, vide ibidem.

Illi, & circumstantiæ si non fuerint expressæ in alienatione rerum Ecclesiæ, tunc earum alienatio est nulla, ibi nu. 12.

At secus, si ea fuissent specificata, quia id pro validitate actus sufficeret, ibi n. 13.

Confines sunt de ipsa re terminata, & finita, concl. 38. num. 17.

Confines. limitis, terminus, & finis vnum, & idem sunt, ibi n. 18.

Sed illi, quando confinato, & limitato cedant, vide ibi n. 19. cum seqq.

Probantur ex libro æstim, concl. 71. n. 7.

Quando fuerunt destinati, & limitati à Principe, vel Centurionibus, tunc nec per alluionem nec per impetum aluei mutari possunt; secus si limitati non fuerint, concl. 98. sub n. 22.

Ex tunc limitari apparere dicuntur, quando in hoc tempus inmemorabile concurrat, quia illud vim limitatorum confinium habet, concl. 98. sub n. 22.

Plura vide in Verbo Limites.

CONFIRMATIO Abbatis à quibus fieri possit, & quosefficius pariat, vide concl. 1. n. 21. cum seqq. & concl. 2. n. 3.

Prioris Conuentualis, an ad Abbatem, vel ad Episcopum spectet, vide concl. 2. n. 3.

Est est necessaria, tam ex parte confirmatoris, quam ex illa electi, ibi n. 4.

Ea est necessitatis, licet electio à principio sit voluntatis, ibidem.

Tribuit plenum ius confirmato, circa dignitatem, ad quam fuit electus, ibi d. n. 4.

Non extendit confirmatum ultra id, quod aliis ex sui natura comprehendebat, sed facit, vt illud strictius liget, concl. 84. nu. 158. & concl. 86. sub nu. 70.

Illa Sedis Apostolicæ supplet omnes solemnitates Episcopales, vel similes, quæ in alienatione rei Ecclesiæ requirebantur, concl. 85. n. 80.

Item facit præsumi vtilem esse alienationem rei Ecclesiæ; dummodo non sit obtenta contra formam rescripti Apostolici, quia tuac ea nullius roboris esset, ibi n. 191. & 275.

Non suffragatur alienationi rei Ecclesiæ, quando bona alienata specificata non fuerunt, ibi num. 111.

Item non valet, nisi illius Instrumentum exhibeat, ibi n. 112.

Sed ab executivis, & Commissariis Apostolicis facta præsumptionem utilitatis inducit, ibi nu. 122. 125. & 185.

Fallit primo, quando de contrario, & præsertim ex actorum inspectione apparet, ibi nn. 126.

Fallit secundo, quando ea confirmatio, seu Decreti interpositio celeriter, & sine matura discussione, & causæ cognitione facta fuisset, ibi num. 117.

Et, vt suffragetur alienationi rei Ecclesiæ debet in primis euidens utilitas in confirmatione, expressa iustificari, concl. 85. num. 128. 188. & 209.

Imò volens probare contrarium illi, quod fuit Commissariis declaratum, tunc grauissima, probatione oneratur, ibi n. 129.

Illa iudicis alienationem rei Ecclesiæ non validat, quando titulus est inualidus, concl. 85. n. 156. & 157.

Resultat ex cursu temporis triginta annorum, si de continuata tamen obseruantia, per totum illud tempus appareat; aliàs secus, ibi n. 162. & 273.

Item illa à Commissariis facta infra præsumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi nu. 185.

CONFISCATIO bonorum Patris fieri non potest, si adessent tres, vel plures Filij; si verò duo sint, vel vnus tantum, tunc vna dimidia, bonorum Patris Fisco, altera verò Filij applicari potest, concl. 42. n. 76.

Extende, vt ibi n. 77.

Quid si illi duo Filij, vel vnus tantum cum sola, medietate bonorum Patris sustentari non possint? vide ibid. n. 77.

Confiscatio bonorum, quid operetur in debitorre Bannito, vide in Verbo Bannitus.

Confiscatis bonis ex quocumque delicto, etiam, læsæ Maiestatis humanæ, vel Diuinæ; nihilominus Filij delinquentis alimenta debentur, conclus. 89. n. 46. cum pluribus seqq.

Extende idem procedere in quarta vxori debita miserationis causa, quæ loco alimentorum succedit, ibi n. 52.

In confiscatione bonorum non veniunt alimentæ, ibi nn. 469.

Et quid in vñfructu? vide ibid. & n. 470.

Confiscatio bonorum Filij, quando extendatur ad bona ei donata per Patrem; Item ad ea donata vxori, nec non ad bona Castrensia, vel similia, vide conclus. 42. num. 372. cum seqq.

Et an, ob delictum Filij impediatur, si statim delicto perpetrato Pater Filium delinquentem exheredet, vide ibi n. 381. & 382.

Non impeditur ex tacita alienationis prohibitione, concl. 84. n. 8.

Item

Et Materiarum.

Item an impediatur ex expressa reali, vel generali, vide concl. 84. sub n. 75. & 76. & 235.

Confiſcari non possunt bona alienari prohibita extra familiam, ibi nu. 268.

Etiam Episcopis confiscationes competere possunt, ratione meri, & mixti Imperij, quod in delinquentes habent, concl. 139. n. 6.

De alara tamen, vt ibi nu. 12. cum seqq. & vide in Verbo Episcopus.

Vniuersalis confiscatio est de regalibus Principis, ibi n. 18.

Ius confiscandi territorio cohzret, ibi n. 16.

Sed nunquam concessum censetur inferiori, nisi de hoc expressè appareat, ibi n. 19.

Confiscatio non fit de iure authenticorum, nisi in crimine lese Maiestatis humanæ, & Diuinæ, ibi nu. 20.

Non fit nisi in casibus per constitutiones, ban-nimonia, vel Statuta locorum expressis, ibi sub nu. 20.

Declaratio nobis modis, vt ibidem.

Illius pœna regulariter non irrogatur, nisi in delictis, in quibus pœna mortis venit imponenda, ibi sub nu. 20.

Confiscationes, & pœne ex constitutionibus, & edictis supremi Principis proueniunt, ad illius Fiscum, non autem ad eius inferiorum spectat, concl. 139. nu. 23. & concl. 167. nu. 65. cum pluribus seqq.

In confiscatione quilibet Fiscus confiscat, concl. 167. sub n. 73. & 78.

Intellige tamen, vt n. 74. cum seqq.

Facta pro delicto, in vno loco commisso extenditur etiam ad alia bona extra territorium, publicantis consistentia, concl. 167. n. 78.

Intellige, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Fiscus.

CONFITENS aliquid, non ob id illius qualitates, & validitatem confiteri censetur, conclus. 126. n. 5. in fine.

CONFRATERNITAS, quando immunitate Ecclesiæ gaudere debeat, vide concl. 87. n. 119.

Illius bona sine solennitatibus distrahi non possunt, concl. 85. n. 324. & concl. 87. n. 119.

Et Laicrum, etiam, quod sit in Ecclesia Regalarium; nihilominus rationem de administratis, etiam pluries in anno Episcopo reddere tenetur, nisi prima redditio fuerit finalis, conclus. 56. n. 196.

CONFUGIENS ad Ecclesiam, si iniurus extrahatur ad quid teneatur extrahens, & quomodo sit puniendus, vide concl. 74. n. 19. & concl. 150. sub nu. 27.

Plura vide in Verbo Immunitas.

CONGREGATIO est dignior, quàm sit persona singularis, concl. 137. n. 28.

In Congregationibus Antiquior cæteris præferatur, concl. 120. n. 105.

Fallit si ibi adsit Episcopus, quia ille cæteris, etiam Antiquioribus de Congregatione præcedere debet, concl. 120. 105. & vide in Verbo Episcopus.

In Congregationibus, licet Junior debeat pri-

mò votare, Antiquioribus tamen debet potestatem definitio reservari, conclus. 120. num. 106.

CONIECTURA, quando est vrgens, & non leuis, tunc ab ea non est recedendum, nisi aliquid magis fauorabile in contrarium vrgent, conclus. 81. n. 48.

Coniecturis, & presumptionibus Index fidem adhibere potest, concl. 134. n. 11.

Et quæ sint, ex quibus ratio conferuandæ agnationis habita censeatur, vide concl. 81. & in Verbo Agnatio.

Quales sufficiant pro probanda versione in utilitatem Ecclesiæ, vide concl. 85. num. 216. remissuè.

Illæ cum partis confessione sufficiunt, pro probanda versione in utilitatem Ecclesiæ, concl. 85. nu. 240.

Illæ præstationis alimentorum, quando ad præsumendam dotis solutionem suffragetur, vide concl. 120. n. 126. cum seqq.

CONIVGES super adulterio transigere non possunt, neque pacta inter illos fieri, nisi id per testes illud fuerit probatum, concl. 59. n. 26.

Illorum assertio in tempore non suspecto facta, valde ad prouocationem Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.

Coniugium fit à Deo; Diuortium verò à Diabulo, quia quos Deus coniunxit Homo non separat, concl. 59. n. 4. & concl. 89. nu. 304.

Declaratio, vt ibi concl. 59. n. 4.

Plura vide in Verbo Separatio thori.

CONIVNCTVS, Consanguineus, & Parentes, cum sint Verba nature, seu significatum naturalem habentia, differunt à Verbis Domus, Familiae, Parentela, & Agnatio, quæ sunt Verba iuris, seu Ciuilia, concl. 81. n. 24.

Coniunctorum appellatione veniunt quoque affines, concl. 86. n. 48. & concl. 149. n. 16.

Intellige tamen, vt concl. 149. n. 17. cum seqq.

Et quando intervenire debeant in contractibus minorum, vel mulierum, vide concl. 86. n. 50. cum seqq. & in Verbo Proximitas.

Coniunctus alteri coniuncto alimenta præstans, quando animo donandi, vel repetendi ea præstasse censetur, vide concl. 89. n. 236. & 242. cum seqq.

CONIVRATIO, siue conspiratio, quando non sit punibilis, vide concl. 169. sub n. 24.

CONNEXA dicuntur capita, quando vnum ab alio dependet, vel quando obligationes sunt inuicem correspondentes, concl. 128. n. 20.

In connexis pars appellabilis aliam partem, non appellabilem ad se trahit, concl. 128. n. 18. & concl. 129. n. 422.

Connexitas oparatur, vt inhabiles habitum beneficio gaudeant, concl. 128. sup. 319.

Ob eam ludez appellationis, nedum cognoscere potest super articulo, super quo prius Index pronunciauit, sed etiam super alio in prima instantia deducto, concl. 129. n. 421.

CONSANGVINEI, quomodo ab agnatis differant, vide concl. 81. num. 2. & 24. & in Verbo Agnatio.

Index Conclusionum,

Quando in contractu minoris, vel mulieris interuenire debeant, vide concl. 86. nu. 45. cum seqq.

Sed illis deficientibus, tunc affines in contractu Minorum, vel mulierum interuenire possunt, concl. 149. n. 19.

Illi, & affines delinquentium auxilium eis prestare presumuntur, & ideo a Principe pro bono publico in bonis puniri possunt, concl. 165 num. 11.

Illi, vel amici homicidæ illum associantes ad locum tutum, quando de delicto teneantur, vide concl. 175. n. 4. cum seqq.

Eorum fauore, quando Prælati bona Ecclesiæ alienare possint, vide concl. 85. n. 167. & 177. cum pluribus seqq. & in Verbo Alienatio.

Illi succedunt cum vtriusque coniunctis, quando agitur de consuetudine agnatione; aliis secus concl. 81. n. 79.

Consanguinitas, quando, & quomodo per Instrumentum, vel per testes de auditu, probetur, vide concl. 76. n. 9. in fin.

Et quando est probanda, tunc alter affinis ad testificandum admitti potest, concl. 76. n. 12.

CONSCIENTIA est quoddam lumen, siue dictamen rationis in animam hominis inditum, dicta quasi cordis scientia, concl. 128. sub n. 858

Abbatum, & Prælatorum conscientie relinquuntur, quando causa eorum absentie sit iusta, conclus. 1. n. 107.

Conscientia criminis est iusta causa, vt Abbas possit cogi illius Officium renunciare, concl. 1. num. 118.

Non ligat eos, quos natura non obligat, concl. 42. nu. 359 concl. 59 nu. 55. concl. 89. nu. 194. & 199 concl. 108. sub n. 63. concl. 124. sub n. 6. & concl. 69. nu. 4. & 6.

Iudicis conscientie si causa committatur, tunc ab ea appellatio non datur, concl. 128. n. 858.

Quæ in Conscientia alicuius resident, suo iuramento declarantur, concl. 155. n. 131.

CONSECRATIO Altaris non fit, nisi inclusis Martirum reliquijs, concl. 95. n. 2.

Illa Altaris solis Episcopi est permessa, & quid in ea requiratur, vide concl. 95. n. 25. & in Verbo Altare.

Ex Arciepiscopi inter Epistolam, & Euangelium fieri debet, & omnes suffraganei vocari, vel saltem tres interuenire debent, concl. 138. sub num. 81. & 83.

Illa Ecclesiæ fieri potest, etiam die non Dominico, & in ea Sacra vñdio adhibetur, concl. 1. num. 21.

Est quid dependens à potestate Episcopi, non autem ad honorem Episcopalem spectans, concl. 138. n. 52.

Illa verò Episcopi fieri debet in die Dominico hora tertia solis, concl. 1. n. 21.

CONSENSUS datus in acceptione gratiæ reuocari non potest, nec ei renunciari si aduerit pactum de eam non reuocando, concl. 17 num. 11.

In acceptionibus, quando fit præstandum ad

validandum actum, vide conclus. 17. num. 46.

Et quando actum annullare potest, sufficit, quòd quando cumq; superueniat, vt ibidem.

Quando in ipso actu sit necessarius, vel etiam ex intervallo præstari possit, vide concl. 47. nu. 66. cum seqq.

In aliquo actu necessarius pro præstito habetur, si tamen iusta causa illum denegandi non extet, ibi n. 70.

Illumq; in aliquo actu præstare, quando quis cogi possit, vide concl. 47. n. 70.

Novus coniugum est necessarius in Matrimonio illicitè contracto, sed dispensato, concl. 59. num. 93.

Præstus alienationi rei prohibet alienari ab his, qui sunt in rerum natura tantum, non sufficit ad eam alienationem validandam, si fidei commissum est perpetuum, sed cuius liber quorumcumq; vocatorum erit necessarius, concl. 84. nu. 244.

Ile Domini solemnitates superuenientes ex intervallo actum perficiunt in alienatione, concl. 84. n. 285.

Consensus Conuentus, vel Congregationis Generalis, nec non etiam tractatus, quare, & quando in alienatione rerum Ecclesiæ requiratur, vide concl. 85. n. 32. cum seqq.

Et ille, qui referatur ad alienationem authorizandam, non autem ratione præiudicii recipit illam tacitam conditionem; Quatenus opus sit, ibi n. 62.

Capituli est necessarius in alienatione facta à Prælatu, ibi n. 68. & 69. & n. 325.

Declarat tamen, vt ibi n. 71. cum seqq. & num. 326.

Extende etiam, quòd ille Episcopi est necessarius in alienatione rei Ecclesiæ facta à Capitulo, concl. 85. nu. 73. cum seqq.

Et ille Episcopi, vel in illis, qui interuenire debet in alienatione rei Ecclesiæ potius solemnitatem, quàm substantiam respicit, ibi n. 80. & num. 326.

Episcopi in donatione Iuris Patronatus mortuo donatore præstus, nullum præiudicium hæredi inferre potest, concl. 154. sub n. 78.

Fallit, vt ibi n. 128. cum seqq.

Reactoris ad validandam alienationem rei Ecclesiæ sufficit, quòd interueniat, etiam post obitum super alienatione rescriptum, concl. 85 num. 72.

Sed talis consensus, vel Capituli Generalis presumitur interuenisse in alienatione talis, qualis esse debet, ex cursu triginta annorum, vt ibid.

Novus, quòd ille est necessarius in contractu, regulariter ante illum est licita pœnitentia, ibi n. 245.

Ille, vel confirmatio Superioris concurrere debet, vt alienatio rei Ecclesiæ sustineatur, ibi num. 319.

Ad incogitata non extenditur, concl. 151. sub nu. 26. & concl. 154. n. 9.

Illum præstare promitteus alicui alienationi, eundem postea, ex iusta causa denegare potest concl. 154. n. 12.

Et Materialium.

Consentiens auctori obligatur, ac si illum propriè
gessisset, neq; eum amplius impugnare potest,
concl. 48. n. 32.

Item alienationi consentiens, antequam fidei-
commissum, vel aliud ius esset, sibi quaesitum,
quando sibi praiudicet, ita ut eueniente fidei-
commisso bona fideicommissaria auocare nò
possit, vide concl. 84. n. 224. & seqq.

Alienationi cum clausula, sine praiudicio iurum
suorum, cõfetur sibi reservasse ius respectu pre-
tij tantum, non autem respectu Dominiij, ibi
num. 300.

Alienationi inualida sibi non praiudicat in co-
lure, quod prius habebat, concl. 87. n. 55.

Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo
Assensus.

Consentire videtur, qui tacet, si de utilitate aga-
tur, at secus si de illius praiudicio, concl. 119.
sub num. 185.

Declarat, ut ibi n. 186, cum seqq.

CONSEQUENS, qui vult, vult etiam omne
necessarium antecedens, concl. 56. n. 209.

CONSERVATORES dicuntur Iudices Dele-
gati, & maiores quolibet ordinario, etiam,
de Latere Legato in causa delegata, & idèd
ab eis non datur appellatio ad Metropolitani-
nos, vel de Latere Legatos, concl. 128. n. 225.
& 785, cum seqq.

Et plus sunt, quàm Delegati, concl. 128. n. 786.

Illi Religionum possunt in prima instantia, vti
Iudices Ordinarii causas cognoscere, concl.
128. sub num. 785.

In Dignitate esse debent, & idèd Canonici ta-
les esse non possunt, sed solum obtinentes
dignitatem in Ecclesià Collegiata, siue Vica-
rius Episcopi, ibi n. 787.

CONSIGNANS Procaccio, vel mulioni capiti
benè signatam, si ea dissipata restituatur, tunc
potest contra eum ad damnum, & emendationem
rei amissa agere, concl. 99. n. 32.

Sed quoad illius rei valorem, quando situr in-
ramento consignantis, vide ibidem, & nu. 33.

Consignatio bonorum Maritæ uxori facta, ob ver-
gentiam viri ad inopiam, an dicatur vera do-
tis restitutio, siue potius facta ad custodiam,
vide concl. 151. n. 49. cum pluribus seqq.

CONSILIARIUS in Consilio assistens pro con-
tradictore habetur, si ab eo recedat, ex co-
quia ibi aliquo metu liberè consulere non pos-
set, concl. 156. nu. 30.

CONSORS Domus in materia Iuris congrui in-
emptione ceteris præfertur, præter Dominum,
quando velit edificare ad Urbis ornatum, cõ-
clus. 62. nu. 20.

Extende, & declarat, ut ibid. & n. 21. cum seqq.
Sed non potest ius retrahendi transferre, nisi
etiam rem ipsam vicinam cedat, concl. 62. sub
num. 29.

Et in appellando, quando alijs, etiam non ap-
pellantibus profit, vide concl. 129. n. 485.

Consortilis, Vide Litis Consortis.

CONSPIRATIO, quando non sit punibilis,
vide concl. 169. sub n. 24.

CONSTITUTIO Alexandrina, quando, quo-
modo, & in quibus procedat, vide concl. 38.
per totam, & in Verbo Alexandrina.

Illa Archiepiscopi, vel Episcopi contrigit illius
successores; Immo, nec ipsum constituentem
quin aliter de nouo constituere possit, concl.
138. nu. 54. & 55.

Fallit, quando ea transisset in contractum, vel
fuisset à Sede Apostolica confirmata, & maxi-
mè, quando esset Iuri communi conformis,
ibi n. 56. 57. & 58.

Carpèsis, in quibus locis liget, vide concl. 63. n. 5.

Exorbitans extra suos terminos extendi non
debet, concl. 148. sub n. 145.

Ea, in qua adest Decretum irritans, & clausula
soluta, vel similes, non potest tolli per Statu-
tum, consuetudinem, non vsum, vel contrariu
vsum, concl. 86. n. 106. & concl. 111. sub n. 37.

Extende, quòd ea etiam forenses, & ignoran-
tes liget, ibi sub n. 37.

Licet dirigatur in rem, quando tamen illius ef-
fectus respiciat personas, vide concl. 63. n. 6.

Illa Marchie requirens infirmationem in con-
tractibus minorum nò cessat, licet adesset spe-
ciale Statutum, quod circa solemnitates in-
eis adhibendas provideret, concl. 86. n. 98.

Eta edita fuit ad tollendas fraudes, & sic pro
bono publico, ibi n. 103.

Sed non habet locum in contractibus mulieru,
si non sint minores, concl. 86. n. 96.

Facta à Papa, vel confirmata, ut dicatur per
contrarium sum abrogata, quid requiratur,
vide ibi n. 105. & concl. 165. n. 49.

Et talis à Papa confirmata, tunc Papalis dicitur,
nec amplius Archiepiscopalis, vel Episcopalis
nuncupatur, concl. 138. nu. 57.

Et poenalis loquens de Domino rei, ad arren-
darios non extenditur, concl. 145. n. 53.

Constitutiones plures, quando non sunt inuicem
incompatibiles, una non tollit aliam, concl. 84.
num. 153.

Sed illæ Principis Superiorem non recogno-
scentis in praiudicium tertij lata, quando sint
appellabiles, vide in Verbo Appellatio, & cõ-
clus. 128. n. 497. cum seqq.

Et publicatio constitutionis, quòd sit necessa-
ria, ad hoc, ut Decretum irritans, ibi appositu
ignorantes liget, vide concl. 114. sub n. 19.

Illa Sixti Quinti, super excessuitate dotium in
defectum abijt, concl. 142. sub nu. 11.

Constitutio ubi adest, quæ considerat factum,
solum per se malum, etiam sine effectu, tunc
actus etiam sistit nullus, ad incurrendam poe-
nam sufficit, concl. 84. n. 36.

Plura vide in Verbo Edictum.

CONSTITVTARIUS nunquam dicitur ea-
dem persona, cum actuali possessore, ubi ve-
ra, & actualis possessio requiritur, concl. 84.
num. 25.

Ob mortem constitutis non priuatur ea pos-
sessione, quam virtute constituti acquisierat,
nisi postea fuerit negligens in illa naturaliter
apprehendenda, concl. 158. n. 2. & 9.

Index Conclusionum,

Declaratamen, vt ibidem.
CONSTITVTVM, licet quoad constituentem per eius mortem expiret; nihilominus eius virtus apud illius heredes remanere, veluti etiam apud heredes constitutarij transire dicitur, ibi nu. 7.
 Fallit, vt ibi n. 8.
 Non transfert Dominium, nec possessionem, si res esset incerta ratione loci, & quotz, ibi num. 12.
 Declara tamen, vt ibi n. 23.
 Plura vide in Verbo Clauisla constitui.
CONSVETVDO per quos actus inducatur, vide concl. 48 sub nu. 52, & seqq. & nu. 60. & in Verbo Actus.
 Non inducitur ex actibus æquinoctis, turbidis, & vario modo seruatis, concl. 1. nu. 10. & 159. concl. 139. sub n. 31. & concl. 142 n. 55.
 Nunquam oritur ex actibus coactis, concl. 166 sub nu. 20.
 Iuri communi derogat; dummodo sit clara; & alijs secus, concl. 2. n. 33. & 34.
 Illa tendens contra Canones præceptiuos, & contra substantiam regulæ venit rei, cienda, concl. 65. sub n. 24.
 Inducens homines ad peccandum, vt de reurpi, dicitur abusus, & sic tolleranda non venit, concl. 102. sub n. 30.
 Irrationabilis, & contra ius non est attendenda, concl. 166. n. 59.
 Et tunc illa irrationabilis dicitur, quæ est contra verba, vel rationem, aut mentem legis, ibi sub n. 59. & prius concl. 148. n. 347.
 Item, quando dicatur rationabilis, vide concl. 139. sub nu. 34.
 Irrationabilis, vt correptela non tenet, etiam si sit immemorabilis, concl. 48. n. 357.
 Faciliticium, quod antea erat illicitum, concl. 161. nu. 23.
 Declara, vt ibi n. 27.
 Illam non extrare probat vnico actus contrarius, etiam si mille actus ad eam inducendam essent gesti, concl. 148. n. 341. & 342.
 Fallit, quando certa, & determinata causa varietatis probaretur, ibi n. 343.
 Item fallit, vt n. 371. cum seqq.
 Et qualibet per spacium decem annorum inducitur, dummodo non sit contra ius, & præsertim illud Diuinum, siue non sit irrationabilis, ibi n. 346.
 Contra ius ex cursu quadraginta annorum cum titulo præscribitur, ibi n. 347.
 Per actum deformitatem non impeditur, quod illi non esse inter se incompatibiles; alijs secus, conclus. 148. num. 346. & prius concl. 142. sub nu. 55.
 Non est attendenda, quando est irrationabilis, aut talis, cui lex à principio resistit, concl. 139. num. 34.
 Et ad hoc, vt dicatur talis, quæ sint necessaria, vide ibidem.
 Ea de turpi dicitur abusus, & non est seruanda, concl. 142. sub nu. 47.

Illu loci præcise est attendenda, concl. 42. n. 698 & concl. 74. n. 11.
 Et sufficienter probata est potius attendenda, quam lex ipsa, concl. 148. n. 359.
 Et in quibus à præscriptione differat, vide ibi n. 375. cum pluribus seqq. & in Verbo Præscriptio.
 Vt alleganti proferat prius per cum probari debet, concl. 86. n. 197.
 Illa siue acquiescentia in materia prohibitionis per allegantem est probanda, concl. 166. n. 39.
 Consuetudo vbi viget appellandi ad Papam, tunc Assessores tantum eam iudicare debent, concl. 128. n. 208.
 Illa autem non appellandi ad Papam non valet, ibidem, & n. 217. & 231.
 Sed bene valet, vt ab omnibus Decretis, & Sententijs interlocutorijs, & diffinitiujs ex intervallo appellari possit, si tamen de ea appareat, ibi n. 521.
 Item non valet, vt ad Auditorem Camere non appelletur, concl. 167. n. 63.
 Ea præscribendi iurisdictionem supremam cognoscendo causas appellationum nullo modo tollitur, sed tanquam irrationabilis, & iniusta imprescriptibilis redditur, vt ibidem.
 Non valet, vt minor iurisdictionem in maiore habeat, concl. 128. n. 235 & 789.
 Non potest habilitare Monachos, vel alios regulares; immo neq; Cardinales ipsos ad testandum, concl. 65. sub n. 24.
 Vna alicuius loci, quod contractus minoris, cum Decreto ludicis incontinenti fiat, facit præsumi causæ cognitionem interuenisse, conclus. 86. n. 197.
 Non potest substantia tollere, & actum saluare, concl. 128. n. 239.
 Illa Ecclesie est attendenda in materia præcedentis, & ad dignoscendum, quæ sit prima dignitas, post Pontificalem in illa, etiam si ipsa consuetudo iuri communi repugnaret, concl. 137. nu. 9. & 20. & concl. 148. n. 352. & 353.
 Fallit, quando illa adeo iuri communi repugnaret, & in meram corruptelam sonaret, conclus. 137. sub n. 10.
 Item declara, vt ibi nu. 15. cum seqq. & concl. 148. n. 354. cum seqq.
 Illa, vt minus dignus, ex aliqua causa dignorem præcedat, spacio decem annorum induci potest, ibi n. 350 & 351.
 Ea Episcopi conferendi sine consensu Capituli, non est contra ius, ibi n. 348.
 Deferendi arma excusat à pœna, si tamen ipsa consuetudo sit generalis, quoad omnes, & non sit de deferendo Archibulera, conclus. 143. num. 74.
 Delinquentem excusat, quoad pœnam Ordinariam, non autem quoad eam extraordinariam, concl. 161. n. 27.
 Extende, quod etiam blasphemantem à pœna excusat, conclus. 161. num. 25.
 Declara, vt ibi n. 27.
 Sed illa peccandi peccantem à pœna peccandi non excusat, ibi n. 26.

Et Materialium.

De ludenti pugillis (vt fieri solet Senis) ab homicidij pœna excusat, si quis pugillo alium iuterficiat, concl. 161. n. 24.

Declara, vt ibi n. 27.

Sed an vsurariam prauitatem à pœna temporali excuset, vide ibi n. 20. 21. & 27.

Falsum fabricandi Notarium excusat, ibi n. 22.

Declara, tamen vt n. 27.

Illa foenerandi, vel falsum dicendi, vt abusus nō valet, concl. 166. sub n. 59.

De tradendo fidem Scriptoris in Archivio re- pertis, quando, & inter quos valeat, vide cō- clus 123. nu. 117. cum seqq. & concl. 141. nu. 5. cum seqq. & in Verbo Archivium.

Immemorabilis, quomodo sit articulanda, & quomodo probetur, aut inducatur, vide, & distingue, vt in concl. 148. nu. 331. cum seqq. & num. 358.

Immemorabilis semel probata, etiam per tes- tes inter alios examinatos alia probatione non indiget, concl. 148. n. 338.

Interpretatiua concludenter, & specificē in terminis controuersi casus venit probanda, ibi num. 344.

Sed interpretatiua, quæ dicatur, & quæ corre- ctoria, ac noui iuris inductiua, vide ibi n. 345.

Interpretatiua, vt probetur, quomodo testis deponere debeat, vide ibi n. 346.

Consuetudo Martini, quando habeat locum, vide concl. 56. n. 69.

Contemplata, quādo dicatur dignitas, sine per- sona, vide concl. 53. n. 41. & seq.

CONTEMPTVS Iudicis in materia attenta- torum magis consideratur, quā ius partis, concl. 160. n. 11. & 88.

Contemptus Iudicis, cuius Maiestas per atten- tantem leditur, indiuisibilis dicitur, ibi n. 14.

CONTINENTIA causæ non est diuidentia, con- clus. 12. n. 17.

Fallit, quando actor, & reus essent diuersi fori, maximē, quando V. G. essentus in Clerico, cum Laico delincente, quia ille remittitur Episcopo Diocesis commissi delicti; Laicus vti à Iudice Seculari retinetur, ibidem.

CONTINUANS suam possessionem attentare non dicitur, quia qui continuat non attentat, concl. 160. n. 204.

Fallit tribus modis, vt ibi n. 235.

Continuandi possessionem animum habens, etiā si prius non possideret; nihilominus id nouam acquisitionem inducit, concl. 109. n. 17.

CONTRACTVS an in dubio foenerationis, vel licitus præsumatur, vide concl. 161. n. 36. cum pluribus seqq. & in Verbo Usurarius.

Ille asecurationis, vide Asecuratio.

Celebratus cum eo, cuius consensus requiritur, sine illius assensu valet, concl. 154. n. 31.

Illius claudicatio ad fauorem Ecclesiæ, & mi- noris tolleratur, concl. 2. num. 61. & concl. 85. num. 17. & 244.

Extende idem procedere etiam ad fauorem mulieris, concl. 86. n. 113.

Diuidi non potest, sed aut in totum approbari,

vel reprobari debet, concl. 2. nu. 61. & concl. 85. nu. 20.

Emptionis nomen non meretur, si effectum emptionis non habuit, concl. 48. n. 34.

Ex conuentione legem accipiunt, conclus. 85. num. 256.

Extende id procedere, etiam si consētio vtra, vel propter naturam contractus fiat, concl. 87. num. 92.

Declara tamen, id procedere, dummodo illa conuentio iuri, ac rationi non repugnet, con- clus. 87. num. 92.

Ex voluntate, & pacto contrahentium indiui- dus dicitur, idē si in vno corruat, tunc in- totum corruere censetur, concl. 154. sub n. 39.

Factus per negotiorum gestorem, vel Tutore, quando Dominum, vel Pupillum obliget, vi- de concl. 41. sub n. 12.

Ibi perficitur, vbi partium consēsus iunguntur, & non in loco, à quo literę diriguntur, concl. 167. sub nu. 14.

In carceribus factus est nullus, nec ratificatus censetur per approbationem factam post car- cerationem, si adhuc causa illius metus dura- ret, concl. 169. n. 10. & 11.

Extende, vt ibi n. 16.

Declara tamen id procedere, si cōtractus esset factus cum eo, qui illum carcerare fecit; secus autem, si ad fauorem tertij, ibi n. 13.

Inualidus pro parte, quando corruat in totum, vide concl. 85. nu. 105. cum seqq. & in Verbo Locatio.

Locationis, vel alterius generis super Animalib- us, quomodo sit celebrandus, ad hoc, vt in vtroq; foro sustineatur, vide concl. 108. sub nu. 20. remissuē, & in Verbo Animalia.

Minoris cum solemnitatibus præfertur illi, qui fuit factus sine illis, concl. 86. n. 233.

Minoris sustinetur, quando in spe vtilitas expe- ctatur, concl. 85. n. 205.

Sed minoris, vel mulieris, vt sustineatur, quo- modo sit celebrandus, vide latē in concl. 86. & in Verbo Minor.

Mutatur contractus, si aliqua qualitas ei adij- ciatur, concl. 98. sub n. 5.

Declara tamē id procedere, si qualitas, seu ma- tatio esset circa substantialia; at secus, si circa accidentalialia, ibi n. 7.

Non rescinditur ex defectu implementi, si in eo pactum resolutiua non adit, concl. 78. num. 19.

Non sustinetur ex causa partim vera, & partim falsa, concl. 86. n. 13.

Nullitate, quādo possit allegare ille, qui maior effectus per quinquennium tacuit, vide in cō- clus. 86. n. 247. cum seqq.

Occasione ludi celebratus nullam adionem productit, concl. 102. n. 2.

Extende, vt ibi n. 4. cum seqq.

Principali non subsistente, quando corruat, etiam obligatio accessoria, vel et sustineatur, vide concl. 56. num. 109. & conclus. 14. per totum.

Index Conclusionum,

Quando recipitur à ratificatione, & non à actu precedenti, tunc sufficit seruare solemnitates illius loci, ubi contractus ratificatur, si quæ sint; aliis ius commune in eorum defectum attenditur, concl. 86. n. 120.

Quando potius dicatur censualis, quàm Emphyteoticarius, vide concl. 87. n. 121.

Ille, qui sit cum Papa alijs solemnitatibus non eget, quia illius auctoritas defectum solemnitatum supplet, concl. 85. n. 128.

Regulariter est exequendus, etiam si de illius nullitate, siue rescissione agatur, conclus. 129. nu. 348.

Requirunt solemnitates illius loci, in quo celebratur, concl. 80. n. 118.

Fallit, ut ibi nu. 119. cum seqq.

Illius rescissio, quando ob modicitatem pretij non datur, vide ibi n. 52. & seqq.

Rescissionem autem illius, ob modicitatē pretij petens valorem probare non debet, de tempore contractus precisē, sed de tempore anteriori, & posteriori per aliquot annos, concl. 69. nu. 29.

Fallit pluribus modis, ut ibi n. 30. cum seqq.

Pluravide in Verbo Rescissio.

Illo res uto, censetur etiam resolutum precarium, tanquàm accessorium ad illum, concl. 19. num. 11.

Illius substantiam mutare non possunt contrahentes, nominando contractum vno modo, quo de iure sufficere non possit, concl. 48. n. 90. & ibi exemplificatur.

Et talis presumitur qualis à partibus nominatur, licet id fallat, ut in concl. 48. n. 21. & seqq.

Vitiatur in totum, si non sit obtentum Beneplacitum Apostolicum reservatum euni clausula, non aliās, nec aliter, nec alio modo, concl. 85. nu. 108. 256. & 257.

Vsurarius non redditur ex promissione alimentorum voluntaria, concl. 89. n. 259.

CONTRADICTARVM processus, quando, & quomodo sit fabricandus, vide in Verbo Processus.

CONTRAHENS cum alio regulariter non tenetur esse sollicitus, quod pecunie in causam expressam vertantur, concl. 86. n. 209.

Extende, & declara, ut ibidem, & sub n. 231.

Contrahens cum aliquo tanquàm tali, nō potest amplius cum esse talem negare, & uti talem reprobare, concl. 153. n. 20.

Contrahens necum, necum agere debet, concl. 49. nu. 1.

Contrahentes reservato beneplacito, aut sub conditione, quando possint à contractu rescire, vide concl. 85. nu. 243. cum seqq. & in Verbo Penitentia.

Contrahentis mens, etiam ex actu nullo deprehenditur, concl. 84. sub n. 39.

Contrahere qui potest, potest etiam pretium recipere, concl. 47. n. 55.

CONTRARIORVM eadem est disciplina, conclus. 71. n. 14.

CONTRAVENIENS literis Apostolicis ex

communicatione afficitur, concl. 126. nu. 85.

Contravenire literis Apostolicis dicitur, qui eis simpliciter eo modo, quo disponunt, non, parit, sed cum aliqua protestatione, vel assertionē contrarij, aut qualitatis adiectione, ibi num. 86.

Contraveniens prius, prius est puniendus; secus si omnes simul contravenierint, quia tunc culpa cum culpa compensatur, concl. 50. n. 62.

Contravenire quis non dicitur, nisi formaliter contraveniat, concl. 48. n. 76.

Contraventionem adeo approbare censetur qui post illam in contractu perseverat, ut postea amplius de ea opponere nō possit, concl. 131. num. 30.

CONTRIBVERE qui teneantur in adiuvando Dominum, vide concl. 54. per totam.

CONTVMACIA alicuius delictum verè non probat, concl. 8. sub num. 38. & conclus. 128. num. 493.

Extende primo, & declara, ut in dicta concl. 8. sub n. 38.

Extende secundo, ut in dicta conclus. 128. sub num. 491.

Delinquentem satis de crimine inculpat, sicut è contra spontanea presentatio inditia mitigat, concl. 150. sub n. 42.

Illius effectus omnes per comparitionem infra annum evanescent, concl. 8. sub n. 38.

Ea Valli non cessat, per solutionem Canonis, si cetera requisita non adimpleat, concl. 101. sub nu. 11.

Contumaci alimenta non debentur ex fructibus beneficij; licet ea debeantur deposito, & suspensio, concl. 89. n. 510.

Sed an illi currat tempus ad appellandum à die laxe Sententiæ, val habeat notitia, vide concl. 128. num. 441. cum seqq. & concl. 129. n. 174. cum seqq.

Veronon est danda restitutio, nisi Parito iudicato, & resectis expensis, concl. 129. n. 177.

Extende, & declara, ut ibi n. 178. & 179.

Admittendus venit, si comparendo alleget velle, appellationem proficui, & usque adhuc non comparuisse, ob iusta impedimenta, ut puta belli, odiorum publicorum, & partiales partialitates probet, concl. 128. n. 447.

Extende, & declara, ut n. 448.

Talis ille Procurator dicitur, qui nunquam in causa comparuit; secus si in aliquo incidenti non comparuisset, etiam (secundū aliquos) in citatione ad audiendam Sententiam, concl. 129. sub nu. 176.

Et in materia adimplemēti talis ille dicitur, qui fecit, ut illud non sequeretur, quia tunc pro adimplto habetur, concl. 128. n. 446.

In non respondendo positionibus, quando condemnari, aut pro confesso, vel negatē haberi, & quando moram purgare possit, vide ibi nu. 451. & 452.

Non dicitur ille, qui fuit citatus in alieno territorio; licet personaliter, nisi ad effectum, ut possit dari immissio, concl. 129. nu. 176.

Et Materiarum.

Ob delictum, pro quo poena corporis afflictiva irrogatur, extra carceres non auditur, nisi aliter à Principe fuerit ordinatum, concl. 8. n. 38. Quando debeat protestando se excusare; Item, quando per excusatorem sit audiendus, vide ibidem.

Quando sit ad novas defensiones admittendus, vide concl. 128. n. 495. remissive.

Verus appellare potest, nedum in Civilibus, sed etiam in Criminalibus de Iure Canonico; secus de Iure Civili, quod procedit etiam in facto contumace, ibi num. 440.

Verus apparet, & existenter, vel apparet tantum, & non existenter; Item contumax fictus apparet, & existenter, vel apparet tantum, quis dicatur, & quādo illis appellatio concedatur, vide ibi n. 449.

Itē verus quis dicatur, vide concl. 8. n. 38. & 44.

Verus dicitur ille, qui fuit personaliter citatus, concl. 128. sub num. 441. & 444. & concl. 129. num. 175.

Verus quoquē dicitur ille, qui contemnēdo Iudicem, dixit Nolo comparere, vel Nolo venire, aut non veniam, concl. 8. sub num. 44. & concl. 128. n. 445.

Verus dicitur, qui data opera fecit, vt ad illius manus citatio non peruenit, conclus. 128. num. 446.

Item verus ille dicitur, qui Procuratorem constituit, & ille indē alium substituit, sed postea substitutus recedit, quia tunc potest per contradietas procedi, concl. 129. n. 180.

Declaratamen id esse verum, quoad validitatem Sententiæ; secus quoad alios effectus, vt ibidem.

Sed verus non dicitur, qui domi tantum fuit citatus, conclus. 8. sub num. 44. & conclus. 124. num. 444.

Contumax in vna causa potest à Iudice repelli in alia, sed quomodo id procedat, vide concl. 128. num. 493.

CONVENTICVLAM facientes ad effectum eximendi aliquem à carceribus, poena exemptionis, non autem conuenticulae sunt puniendi, concl. 169. n. 24.

Conuenticulum facientes, quando excusentur, & nullam poenam mereantur, vide ibidem, sub num. 24.

CONVENTIO habita super sorte, censetur etiā facta super fructibus, concl. 19. n. 15.

Conuentiones, renunciationes, & pacta, quando prætē erroris annullentur, annullata principali dispositione, vide concl. 56. n. 201.

CONVENTVS, & Capitulum Regulariū n. vnum Corpus constituit cum Episcopo, qui tamen Monachis praesē dicitur, conclus. 1. num. 134.

CONVERSATIO assidua arguit amicitiam, & tunc amicus de gestis alterius amici informatus praesumitur, concl. 100. n. 30.

Conuersantes cum Bannitis, illiq; opem praestantes publici rebelles, & rei lēis Maiestatis dicantur, concl. 175. n. 8.

CONVERTITARVM Priuilegium mandans: in earum causis executiue, & manu Regia procedi, prodest etiam illarum Aduersariis, concl. 64. n. 16.

Earum Priuilegium super hereditatibus mulierum inhonestē viuentium in Vrbe, quomodo procedat, vide concl. 159. n. 12. & concl. 161. num. 17.

COPIA simplex, & non authentica in odium supripientis Scripturam probat; at secus regulariter, concl. 104. n. 17.

Copiz simplici Scripturarum, siue earum indicationi, quando sit standum, vide ibidem.

Copiam actorum petens coram Iudice à quo, appellationi renunciare non censetur, concl. 129. num. 334.

COPVLA, Et, inter plures posita in contractibus operatur, vt tot sint contractus, quot sunt personae; In vltimis autem voluntatibus fauorem extensiuum operatur, concl. 25. n. 22.

Copula carnalis quomodo probetur, vide concl. 21. n. 14. & concl. 59. n. 101. & seq.

Ex ea arguitur praesumptio Iuris, & de iure ad Matrimonium arguendum, conclus. 115. sub num. 1.

Copulae carnalis magnum signum affectus amoris reciprocus, concl. 105. n. 11.

Illius attentatus non sufficit ad faciendum sponsalia de futuro in Matrimonium de praesenti transire, sed opus est, quod mulier plenē cognoscatur, concl. 115. n. 8.

CORPORA mortuorum, ne inhumata, & infelpulta remaneant, Reipublicae intereſt, concl. 42. num. 494.

Corpus mortuum non est exhumandum, ne ei vexatio detur, & scandalum afferatur, etiam si attentate fuerit sepultum, concl. 160. n. 132. Plura vide in Verbo Cadaver.

Corporis Vitium, ob quod Praelatus suum munus exercere nequeat, est iusta causa, vt renunciare cogatur, concl. 1. sub n. 118. prope fin.

Illud Chriſti, an apponi possit in Consecratione Altaris deficientibus reliquijs, vide concl. 95. nu. 1. & 3.

Dicitur cibus Animae, & ideo non debet conservari, nisi causa infirmorum, vel alia necessaria, ibi sub n. 3.

Languens sine Medicina sanari non potest, conclus. 89. n. 558.

Correctio Morum, vide Mores.

CORRELATIVORVM eadē est natura, quia dispositum in vno habet locum in altero, conclus. 36. num. 9. concl. 54. nu. 45. & concl. 128. sub num. 910.

Eorum regula non habet locum in his, vbi diuersa ratio viget, concl. 58. n. 20.

CORRESPECTIVAE obligationes intelliguntur, quatenus hincinde obseruetur, & non cesset obligatio respectu causae, conclus. 50. num. 65.

Correspondentijs aduicium quomodo indicatur, & quando praesumatur, & quādo non, vide conclus. 48. nu. 19.

Et

Index Conclusionum,

Et inducitur ex vicinitate actum, siue ex præstatione consensuum vno, & eodem die coram eisdem Notario, & testibus, concl. 142. num. 133.

Secus autem, ubi ageretur de præsumendo delicto, vt ibidem.

Correspondentium eadem est natura, ita vt vno eorum cessante, alterum quoque cessare dicatur, conclus. 48. sub num. 19. & conclus. 142. num. 132.

Plura vide in Verbo Actus correspondentium.

CORRVMPENS acta Iudicij, quando, & qua pena puniatur, vide concl. 121. num. 2. & in Verbo Acta.

Corrumpens Annonam, vide Annona.

Totam vniuersitatem corrumpi impossibile videtur, concl. 85. n. 221.

CREDITOR an quis sit, vel debitor sciri non potest, nisi computis solidatis, concl. 133. sub num. 98.

Ante diem, & euentum conditionis, quando agere possit, concl. 153. n. 19. & seqq.

Anterior reuocare non potest alienationem, siue solutionem bona fide factam ab herede, ad fauorem secundi creditoris, concl. 87. num. 15. & 101.

Plura vide in Verbo Anterior. & concl. 119.

Chirographarius, quando præferatur illi Instrumentario, vide concl. 123. n. 59.

Cogi non potest ad recipiendum eius creditum minutatim, sed bene integrum sic, concl. 91. num. 15.

Extende idem procedere in adiecto solutioni, ibi num. 16.

Commendatarij in subsidium prælationem super fructibus Commendæ habet, conclus. 119. num. 43.

Ipsæ debitorum de fuga suspecti capere potest, & postea illum Iudici consignare, ob periculum in mora, concl. 56. n. 140. & concl. 164. num. 26.

Intellige tamen, vt in d. concl. 164. n. 27.

Ex causa depositi, etiam anterioribus est præferendus, concl. 119. n. 40.

Fallit in Bancheijs nostri temporis, quia illi verè Depositarij non dicuntur, ibi n. 41.

Ex causa depositi non est præferendus creditori ex causa funerum, ibi n. 42.

Expensas facere tenetur pro alendis Animalibus, ad eius instantiam sequestratis, concl. 108 sub nu. 47.

Fructus rei pignoratæ ex sola cõsecutione Mandati de adiudicando legitime non percipit, nisi etiam de effectuali adiudicatione doceatur, concl. 52. n. 33. & ibi ratio assignatur.

Si sit heres, quando primo loco alienat, id facere præsumitur, ad sibi satisfaciendum de eo, quod sibi debetur, concl. 85. n. 131.

Sed quando satisfactus præsumatur, vide ibidẽ.

Immissus in possessionem in viam Saluiani, locationi iam factæ stare tenetur, conclus. 2. num. 66.

Immissus in possessionem ex primo Decreto,

vel non seruatis seruandis, nõ facit fructus suos, concl. 52. nu. 36.

Sed quomodo sit audiendus ad effectum, vt illi restituatur possessio, vide conclus. 129. sub num. 177.

In pecunia cogi nõ potest speciem, siue corpus in solum recipere, concl. 91. n. 2.

In quantitate cogi non potest per Statutum recipere stabilia in solum, concl. 91. nu. 14. & ibi ratio assignatur.

Declarare tamen, vt ibi n. 18. cum seqq.

Mariti anterior vxori præferatur, etiam in cõsecutione alimentorum, concl. 89. n. 411.

Petens plus debito, quando debitum amittat, vide in concl. 45. & in Verbo Actor.

Plus consequi non potest ratione interesse, quæ percepisset ex ipsa re, si illam habuisset, quia affirmatio loco re succedit, conclus. 70. sub num. 10.

Potiorum, & anteriorem se esse ostendere tenetur, quando fit alienatio necessaria; at secus in voluntaria, concl. 84. n. 207.

Posterior per quamlibet leuem diligentiam præferatur primo, & primus, ob suam negligentiam suo credito fraudatur, concl. 87. num. 15. & ibi ratio assignatur.

Posterior anteriori soluens, quando in eius locum subintret, vide concl. 119. nu. 51. cum pluribus seqq.

Postquam pro assistentia egit, & obtinuit, amplius variare non potest, concl. 157. n. 21.

Plura vide in Verbo Assistentia.

Propria auctoritate, & furtiuè rem à suo debito capere non potest, concl. 164. n. 22. & ibi ratio assignatur.

Quid si pro illius rei recuperatione difficilem haberet actum, vel periculum esset in mora? vide ibi n. 23. cum seqq.

Quando ante tempus debitorem conuenire possit, vide in Verbo Agere.

Quando admitti debeat ad licitandum in subhastatione pignorum per se, vel per interpositam personam, vide concl. 52. n. 26.

Quando illi aliud pro alio eo, vel debitor inuito, solui possit, vide conclus. 91. nu. 6. cum seqq.

Non potest cogi recipere creditum ante tempus, concl. 91. sub n. 15.

Quando debitorem carceratum alere teneatur vide concl. 89. n. 460. cum seqq.

Quando pignus sibi bene visum pro suo credito eligere possit, vide concl. 119. sub n. 63.

Quando pro modico credito rem magni valoris retinere possit, vide ibi n. 63.

Quando illius sit electio in alternatiuis, vide concl. 96. sub n. 15. 18. 20. 21. & 25.

Renocare non potest bona per debitorem autem contractum debitum alienata, nisi fraus, & malitia interuenerit, concl. 87. n. 14.

Creditum bis exigi bona fides non patitur, conclus. 90. nu. 29.

Illius iustificatio semper est necessaria, vt arrestum subsistat, concl. 146. n. 8.

Et Materiarum.

Iuratum, vñ prescribatur spacium quadraginta annorum est necessarium, concl. 42. sub n. 25.
Liquidum non dicitur contra administratorem, siue socium, nisi societate, vel administratione finita, & rationibus, ac calculis solidatis, concl. 146. n. 9.

Contrarium, nu. 10.

Quando est modicum, causa brevioribus dilationibus est terminanda, concl. 108. n. 47.

CRIMEN Lesę Maiestatis Divinę, vel humanę a Patre commissum, quando faciat Filios legitimam, & alimenta amittere, & quid si fuerit commissum contra alios inferiores, ab ipso Principe, vide concl. 42. n. 375. cum seqq.

In huiusmodi delicto bona applicanda veniunt Fisco Principis, non autem inferiori, & feudatario, concl. 167. n. 67.

Plura vide in Verbo Lesę Maiestatis crimen.

Crimina, quę, & quomodo puniantur, ex solo affectu, & conatu, licet effectus non fuerit sequutus, vide in conclus. 74. & in Verbo Affectus.

Quę sint, in quibus appellatio non detur, vide concl. 128. n. 919.

Sola atrocitas, vel qualitas criminis, ad prohibendam appellationem, non sufficit, concl. 128 sub nu. 920.

Ob illud oppositum in excipiendo, quis a beneficio non deponitur, licet illud ei et probatum, sed ad id crimine debet per viam accusationis proponi, concl. 148. n. 126.

Crimen testatoris, quando ab herede opponi possit, vide in Verbo heres, & in concl. 148. sub nu. 225.

Criminale iudicium, quando Civile impediatur, vide concl. 161. n. 32.

CVLPA caret qui eandem diligentiam in rebus alienis, quam in propria re, & persona adhibuit, concl. 99. sub n. 34.

Illam allegans, & in ea se fundans eam probare tenetur, concl. 89. n. 374.

Declarat tamen, vt in concl. 99. n. 37.

Lata in Civilibus dolo æquiquatur, concl. 40. ou. 35. & concl. 60. n. 80.

De lata, leui, vel leuissima, aut de dolo, quando quis teneatur, vide d. concl. 60. n. 80.

Ilia, siue delictum veniunt incommunicatam præstat, concl. 86. n. 56.

Et vbi non adest, tunc quis fideliter, & legaliter administrasse censetur, concl. 56. n. 111.

Non est imputanda ei, cui est necesse parere, concl. 165. n. 108.

CVMVLTATIO actionum, quando detur, & quando non, vide in concl. 35. per totam.

Item illa petitori cum possessorio, quando fit facienda, vide concl. 135. n. 16. cum seqq. & n. 47. cum seqq.

CVRA animarum quid sit, & circa quę versetur, vide concl. 137. n. 43.

Et quando beneficio, vel dignitati subesse dicatur, vide concl. 72. n. 72. remissive.

Et si sit annexa beneficio, tunc illud impetrare quis potest, licet non habeat Ordines, dum;

modo sit initiatus prima consura, & viginti. quatuor annos completos habeat, concl. 72. nu. 69 & 71.

Illius nemo fit capax, nisi sit Sacerdos, concl. 137. nu. 43.

Eam suscipere nemo cogitur, nisi necessitas, vel consuetudo concurrat, ibi sub n. 44.

Ea si non exprimat in literis, tunc promissio Apostolica subreptitia dicitur, conclus. 126. oum. 21.

Sed illius expressio sufficit, vt per æquipollens fiat, si tamen æquipollens sit ad Curam necessarium, ibi n. 22. & 23.

Quando non est principalis, sed accessoria illius curę expressio, tunc absq; vitio subreptionis gratię omitti potest, ibi n. 24.

Non est necessaria illius expressio, quando ea, habitu tantum esset, sed non actu, ibi n. 25. & ibi exemplificatur.

Contrarium, nu. 26.

Concordat, vt nu. 28.

De ea sufficiens mentio facta non dicitur, si in gratia dicatur, quod animarum cura, si qua imminet, nullatenus negligatur, ibi n. 28. & ibi ratio assignatur.

Plura vide in Verbo Anima.

Curatum non presumitur beneficium, ex eo, quia in Ecclesia Sacramenta administrantur, nisi etiam probetur, quod illud obtinens ad ea, administranda adstringatur, & recipientes ea illuc accedere cogantur, conclus. 126. nu. 29.

CVRATORIS auctoritas, quando in contractu minoris sit necessaria, vide concl. 86. nu. 39. cum seqq. & concl. 163. per totam, & in Verbo Minor.

Hereditati iacenti, quando, & quomodo ille sit dandus, vide concl. 51. nu. 9. & in Verbo Aditio.

Illius datio probationem minoris ætatis inducit, concl. 72. n. 21.

Declarat id procedere solum in præiudicium illius, qui illum datus fecit, concl. 86. n. 255.

Item declarat, vt in concl. 163. n. 10.

Et talis datio vni, vti furioso, quando illius demeritum probet, vide concl. 72. n. 18.

Illius specialis deputatio requiritur in alienatione stabilitum Minoris ex Statuto Urbis, conclus. 86. n. 40.

Contrarium tamen, de iure communis, ibi n. 41. **Ille Minor alium Curatorem habenti** in contrahendo dari non potest, nisi primo remoto, ibi nu. 41.

Sed id cum causę cognitione fieri debet, concl. 86. nu. 43.

Neq; ille est concedendus minori, quando ipse tractaret de donatione faciendā, & sic quid de perdendo agitur, ibi n. 41.

Semper ex iusta causa dandus est, concl. 86. sub nu. 42.

Illius deputatio non est locus in contrariis minorum, & mulierum, dum proximiores, de quibus loquitur Statutum, adhas, ibi n. 45.

Ex.

Index Conclusionum,

Extende, & declarare vbi n. 46. cum seqq. & vide in Verbo Proximiores.

Et suspensus à cura remoneri potest, concl. 56. num. 61.

Plura vide in Verbo Tutor.

CVRIA Romana nnnq; remittit delinquentes, sed alii Iudices bene eos ad illam remittunt, conclus. 168. sub n. 98.

Curiales, & familiares Regis, & illius Primogeniti in Curia degentes arma deferre possunt, concl. 143. n. 92.

Curialia, & Urbana verba ea proferentem, non obligant, concl. 156. n. 32.

CVRSORES qui sint Clerici admittuntur ad plenam fidem faciendam in causis granibus Sanctæ Fidei, vt si deponerent pœnes talem Libros Hæreticorum, aut Negromaticorum inuenisse, concl. 155. n. 108.

CVSTODES Laici animalium Clericorum, accusari possunt, cum ipsis animalibus de dano dato, & de eo tenentur, concl. 108. nu. 51.

Illi Portarum in Statu Ecclesiastico forenses certiorare tenentur de pœna delationis armorum, concl. 143. n. 31.

Custodia Ecclesiæ inferioris spectat ad Episcopum; at secus de Cathedralibus, in quibus solus Papa Visitatorem, & Administratorem constituit, concl. 56. n. 152.

Illa bonorum, quam habet vxor in bonis viri vergentis ad inopiam, quid operetur, vide in concl. 152. per totam.

Custodie qui tenetur Librum, aut aliam rem, ratione Officii non excusatur solo iuramento, ab eius exhibitione, sed amissionis casum probare tenetur, aut edere, vel interesse præstare cogitur, concl. 78. n. 52.

Custos Carcerum non potest Carceratum à Iudice relaxatum pro expensis, & salario Custodiæ retinere, sed eum relaxare, & postea pro consecutione sui crediti agere debet, conclus. 89. nu. 466.

Contrarium de consuetudine seruatur, ibi num. 467.

Carcer, siue Arcis, quādo teneatur de culpa subscriti, vide remissum in concl. 142. sub n. 51.

Ille, vel **Depositarius** rerum, quando ad eam assumptionem teneatur, si per incursum Latronum, aut alio fortuito casu perendantur, vide concl. 99. num. 35. cum seqq. & in Verbo Depositarius.

D

DAMNA, & interesse, quando veniant in remissione iniuriæ, & in pacis consecutione, vide concl. 40. n. 11.

Et quando ea fortis restitutionem inducant, vide concl. 37. n. 17.

Ea in iudicio attentatorum resciri debent à die attentationis, non autem à die motæ litis, conclus. 160. n. 261.

Et quando veniant appellatione expensarum, de ibid. n. 261.

Damni causam dans damnum dedisse dicitur, conclus. 169. sub n. 22.

Damna, & lucra socijs communia sunt, concl. 108. nu. 15.

Damnificans tenetur ad pœnam, & damnum, insimul, quando territoria sunt banuuta, conclus. 108. n. 49.

Declarata tamen, quod prius damnum, quādam pœnam ille solvere tenetur, ibi n. 50.

Seminata, seu segetes fortitur forum illius, in cuius territorio damnum fuit illatum, concl. 108. num. 52.

Et quomodo illud veniat æstimandum, vide ibid. remissum.

Damni probatio fieri potest, per duos testes, quamvis debitum principale Scripturam requireret, ibi n. 54.

Damnosa si dicatur esse alienatio rei Ecclesiæ est habenda ratio eorum, quæ verisimiliter in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienatæ contingere possunt, vt est fluminis vicini, ac bannitorum solitus accessus, conclus. 85. num. 227.

Talis non probatur alienatio rei Ecclesiæ ex redditibus fundorum vicinorum, nisi probentur fundi illi esse eiusdem bonitatis, & talis redditus, ibi n. 228.

Damnum dicitur amissio lucri iam in ipse radicata, & acquisiti, concl. 42. nu. 667. concl. 50. nu. 35. & concl. 69. n. 23.

Illud evitare cupienti leges magis succurrunt, quādam illi lucrum captare querenti, cum non sit par, sed diuersa ratio, damnum facere, & lucrum amittere, concl. 29. n. 22. concl. 78. nu. 104. & concl. 86. n. 100. & 220.

Quando alicui damnum datum, tunc illud, nēdum primariò, sed etiam secundariò veniat restituendum, concl. 62. n. 12. & 79.

Si sit datum ab animalibus, tunc ea retineri possunt, donec eorum Dominus sciatur, & cautionem de resciendo damnum præstiterit, conclus. 108. num. 41.

Declarata tamen, quod ipse Dominus tunc retineri non possit, ibi n. 44.

Et quando fuit per aliquos datum damnum, illorum bona sunt pro damnis passis tacite obligata, ibi n. 48.

Et quando nescitur, à quo fuerit illatum, tunc omnes tenentur insolidum, vt ibidem.

Et illud, quando à loco, & à Villa, in quibus datum sit resciri debeat, vide conclus. 108. nu. 57. remissum.

Etiā per coniecturas illud probari potest, & vbi testes essent singulares, tunc erit locus iuramento suppletorio, ibi n. 55.

Iuramento damnum passum non statuit, si ille aliis falsò iurauerit, ibi n. 56.

DARDANARIUS dicitur annone, & aliarum Mercium acerbissimus venditor, & vexator, concl. 111. n. 43.

Dardan contumeliosè à Magiano Mago dicitur, & Dardaniæ artes magicæ vocantur, ibi n. 43. & ibi ratio assignatur.

Dar.

Et Materialium.

Dardanarijs nihil fraudulentius, nihilquē ini-
quius; idē meritō varijs constitutionibus
eorum fraudes coercentur, conclus. 111. sub
num. 43.

Eorum borrea tempore penuriae pro bono pub-
lico aperiri possunt, ibi sub n. 42.

DATA antiquitatem Instrumenti non probat,
nisi adminicula concurrant, cum possit esse,
quod Scripturae modernae, sub antiqua data
fiant, conclus. 120. n. 63.

Data relaxationis litterarum datam plumbatio-
nis non probat, conclus. 126. n. 54.

DATARIVS dicitur Organum Papae, conclus. 97.
num. 4.

In Dataria duo registra adfunt, vnum supplica-
tionum, alterum litterarum, vt ibi, litteris a-
missis recurri possit, conclus. 126. n. 61.

DATIO insolutorum pro maiori quietate, quam
sit debitum, quando vitietur in totum, vide
concl. 43. n. 17.

Et in hac materia, vide conclus. 137. n. 15. & 17.

Item, quando potius datio insolutorum sit prae-
sumenda, quam pignus, vide conclus. 152. n. 72.

DEBITA soluere, quando teneantur successores
in fudo ex pacto, & prouidentia, vide conclus.
87. num. 42.

Debiti appellatione nō venit paruum debitum,
concl. 100. n. 29.

Illius partem soluens totum debitum agno-
uisse censetur, conclus. 103. num. 24 & vide in Verbo
Partem debiti soluens.

DEBITOR ad damna, & interesse non tenetur,
quando ei per Sequestrum fuit solutio impe-
dita, conclus. 128. sub n. 434.

Adimplere non cogitur pro parte sua in contra-
ctu vfarario, conclus. 70. n. 8.

Estimatio quanti plurimi non est onerandus,
si penuria insolita superuenierit, ibi n. 2.

An quis sit debitor, vel creditor sciri non po-
test, nisi computis solidatis, conclus. 133. n. 98.
& conclus. 153. sub n. 15.

Illius bona ante eontractum debitum alienata,
per creditores reuocari nō possunt, nisi fraudes,
& malicia interuenierit, conclus. 87. n. 14.

Captus ad instantiam vnius creditoris, quando
ad instantiam alterius arrestari possit, & quā-
do non, vide latē in conclus. 146. n. 2. cum pluri-
bus seqq. & in Verbo Arrestum.

Et carceratus, quando sit per creditorem aē-
dus, vide conclus. 89. n. 460. cum seqq.

Si sit pauper, & per creditorem non alatur, est
reaxandus, ibi n. 461.

Et debitor dicitur ille à quo inuito aliquid
si volumus extorquere possumus, nec ei vlla
exceptio competit, quia se tueri possit, conclus.
153. num. 3.

Et quis talis esse potest, tam per viam contrac-
tus, quam per illam delicti, ibidem.

Debitoris electio esse solet in alternatiuis, con-
clus. 96. n. 14. 23. & 24.

Declarā tamen id esse verum regulariter, secus
si alternatiua ad fauorem creditoris ponatur
vs est in electione exigendi, conclus. 96. n. 15.

Sed postquam semel elegit amplius ei variare,
non licet, ibi nu. 17.

Declarā tamen id procedere post litis contesta-
tionem; at secus ante, ibi n. 9.

Si in eligendo illius mora intercedat, tunc in-
creditorum dicta electio transit, ibi num. 20.
vbi ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 21.

Plura vide in Verbo Alternatiua, & in Verbo
Electio.

Fallitus, aut suspectus de fuga capi non potest in
Ecclesia, Monasterio, vel Hospitali si ibi con-
fugiat, conclus. 153. nu. 32. & 34.

Contrarium, nu. 33.

Intellige, & declarā, vt n. 35.

Et in dubio praesumitur esse soluendo, & qui cō-
trarium dicit, illud probare tenetur, conclus.
153. num. 19.

Si quis sit debitor in Frumento, ad hoc, vt in
mora constitutur debet creditor probare se
misisse faccum, vel bestiam, aut personam pro
eo alportando, conclus. 50. n. 29.

In mora non dicitur, quando non soluit, si in lo-
co, vbi erat facienda solutio non aderat, qui
eam reciperet, ibidem.

In mora non constituitur, ob inter-
estimationem, sibi factam de tempore, quo ducebat uxorem,
vel sepeliebat suum defunctum, aut dum Mis-
sam audiebat, conclus. 70. n. 3.

Et dies lucius quantum durent, & quibus perso-
nis susfragentur, vide ibi n. 4.

In pecunia, quando possit soluere in bonis, &
quando non, vide in conclus. 91. n. 18. cum seqq.
& nu. 34. & 35.

Ire ad domum creditoris regulariter non te-
netur, sed satis est, si in proprio domicilio solu-
ere sit paratus, conclus. 89. n. 574.

Non tenetur obtemperare iudici mandanti, ve
creditori minori, absq; solemnitatibus soluat,
sed ad Superiorem prouocare potest, conclus.
128. nu. 457.

Declarā tamen, vt ibidem.

Quando arrestari possit lite pendente, absq;ue
attentatorum vitio, ad effectum assecrati iu-
dicij, vide conclus. 146. n. 4. cum seqq.

Quando in acquirendis possit suis creditoribus
praeiudicare, vide conclus. 42. num. 599. cum
seqq.

Quando pretium debitum offerre, & rem adi-
dicatam à creditore reuocare possit, vide
concl. 52. n. 55. cum seqq.

Quando ante diem conueniri possit, vide in
Verbo Agere, & in conclus. 153. num. 19. &
seqq.

Ille, qui dedit fideiussorem, qui statim, ac fuit ob-
ligatus fugam arripuit, ex breuitate tempo-
ris illius fuga conficiatur praesumitur, & sic aliq-
si fideiussorem in eius locum dare tenetur, con-
clus. 87. nu. 95.

Suspectus de fuga, quando iudicium assecra-
re teneatur, vide conclus. 44. num. 14. & conclus.
153.

Et talis suspectus capi non potest, quando ido-
neum

Index Conclusioſum,

- neum hedeuſorem præſtitit, concl. 113. nu. 29. & ibi ratio aſſignatur.
- Sed poteſt per creditorem, ob periculum in mora propria auctoritate capi, dummodo intra viginti horas iudici præſentetur, concl. 164. num. 26. & 27.
- Plura vidē in Verbo Suſpectus.
- Debitorum neceſſariorum cauſa poteſt ſendum alienari, concl. 87. n. 48.
- Debitorum Nomina, vide Nomina debitorum.
- Debitum per Patrem contractum, quando præſumatur conuerſum in uſitatem Filiorum, ita vt vxor, & Filij ad illius ſolutionem teneantur, vide concl. 89. nu. 122. cum ſeqq.
- Quando expreſſum eſt ſolui in vno loco, in eodē eſt perſeueranda illius ſolutio, ibi n. 575.
- Remiſſum cenſetur, ex diſtinctione temporis, & rationibus ſæpius inter adminiſtratorem, & Dominum calculatis, concl. 120. n. 82.
- Illud ſpeciei, quando in debitum quantitati, & Pecunie reſolui poſſit, vide concl. 89. nu. 579. cum ſeqq. & concl. 91. n. 4. & ſeqq.
- Et vnum, quando conuertitur in alterum, tunc aliud. primum extinguitur, nec illius naturam retinet, concl. 89. n. 63.
- Vnum, vt antiquius alio dicatur, non dies creationis illius, ſed dies ſolutionis attendenda, venit, concl. 120. n. 141.
- DECANATVS dignitas ætatem annorum vigintiquatuor completorum requirit, concl. 72. num. 74.
- Decanus delicta leuia Clericorum punire poteſt, concl. 137. n. 37.
- In abſentia Archidiaconi, illius iure vt poteſt, ibi nu. 52.
- Item in abſentia Archipreſbyteri ille ſuccedit, & illius iure vt poteſt, concl. 137. num. 53. & concl. 140. nu. 19.
- DECEPTIS, & non decipientibus iura ſubueniunt, concl. 86. n. 100. concl. 89. n. 252. & concl. 148. n. 231. & ibi ratio aſſignatur.
- DECIMÆ dicuntur tributa perſonarum egenitium, concl. 128. ſub n. 294.
- Et ſunt de iure Diuino, concl. 138. n. 33.
- Sine controverſia ſunt ſoluenda, concl. 135. ſub num. 209.
- Et quando ſint ſoluenda de animalibus, vide, concl. 1. n. 30.
- Illas ſolueri tenentur Equites Hieroſolymitani, & in hoc ſubditi Epifcopo dicuntur, concl. 66. num. 6.
- Si illas exigat Parrochus, quoad certos tantum fructus, tunc dicitur in poſſeſſione exigendi, quoad omnes, neq; ius exigendi, quoad illos non exactos amittit, concl. 103. nu. 22. & ibi ratio aſſignatur.
- Decimandi ius pronenit, ex quodam iure vniuerſali Parrochialitatis, & vide ſi veriſicetur in vno, in omnibus quoq; illud ius aequiſitum cenſetur, ibi ſub 22.
- Decimarum cauſa, quando ſit appellabilis, vide concl. 128. nu. 292. cum ſeqq. & concl. 135. nu. 208. cum ſeqq.
- Illis renunciare cenſetur, qui petitur, vt eas alter exigat, concl. 129. n. 344.
- Earum ſolutio per clauſulam (arbitrio Rotæ) retardari non poteſt, concl. 135. n. 208.
- Illas ſolueri recuſans compelli poteſt, omni appellatione remota, concl. 135. n. 210.
- Fallit, vt in concl. 128. n. 290. cum ſeqq.
- Earum materia prophana dicitur, ad effectum obtinendi remiſſoriam, concl. 148. ſub num. 197.
- Secus autem, quoad alia, vt in concl. 128. num. 292. cum ſeqq. & in concl. 138. n. 33.
- Plura vidē in Verbo Annatæ, concl. 110. & in Verbo Solutio.
- DECISIONES Rotæ Romanæ ſunt maioris auctoritatis, quam communis Doctorem opinio & à Doctores, & Iudicibus in re dubia ſunt ſequenda, concl. 168. ſub n. 1.
- Declarat tamen, vt ibi n. 2.
- Et faciunt ius, ac illud oſtendunt, ibi nu. 3. & ibi ratio aſſignatur.
- DECLARATIO animi præcedere debet, & nõ ſequi illum actum, qui animum detegere poteſt, concl. 48. n. 33.
- Et quando ſit ſacienda, ad hoc, vt alicui ſuffragetur, ſuper nõ adeunda hæreditate, vide concl. 51. n. 11.
- Alicuius actus declaratio facta à minore, ſciliq; muliere, vel eorum Procuratore ſolemnitatis non eget, quando ille actus erat per ſe validus, & ſolemnis; ſecus verò, ſi actus eſſet per ſe nullus, concl. 86. n. 191.
- Nihil de nouo inducit, ſed tantummodo ius, quod competebat, maniſeſtum facit, concl. 122. ſub n. 4.
- Declaratio qualitatis facta ad alium finem, quod de quo quæritur, nihil operatur, concl. 109. ſub nu. 10.
- Plura vide in Verbo Reſponſio, & in Verbo Animus.
- Declaratio exequutoris litterarum Apoſtolicarum datur appellatio, ſtantibus difficultatibus à ſacſco pendentibus, concl. 128. n. 100. 163.
- Sed ab illa qualitatum non augmentum, neq; minuentum, vel in re iudicata compræhenſarum, appellatio non datur, concl. 128. num. 471. & 472.
- DECLARATORIA eſt relaxanda, quādo quis, ob aliquod impedimentum, quod ipſemet præſtat, intimari non poteſt, concl. 135. n. 78.
- Quando ſit neceſſaria, vt Clericus delinquens à Iudice Laico torqueri, & puniri poſſit, vide concl. 50. n. 38. cum ſeqq.
- Ea in delictis eſt neceſſaria, etiam in pœnis ipſo iure impoſitis, concl. 128. ſub n. 475.
- Sed, vt ferri poſſit, quid præcedere debeat, vide concl. 168. num. 71. & prins concl. 128. ſub num. 398. vbi multa habebis in hac materia notanda.
- DECOCTVS pro mortuo habetur, concl. 119. ſub num. 22.
- Alienans ſua bona ante, vel poſt decoctionem, quando

Et Materiarum.

quando simulatè, & in fraudem creditorum, id facere præsumatur, & quomodo illa bona per creditores auocari possint, vide concl. 87. num. 97. cum seqq.

Bona fide alienans in utilitatem posteriorum, creditorum, quanto anterioribus præiudicat, vide ibi n. 101. & concl. 119. n. 22.

Illius actiones transeunt in creditores, conclus. 119. sub nu. 22.

DECRETVM Anni Sancti prohibens augmentum pensionis Domorum, apothecarum, etiam ad granaria, & similia bona extenditur, concl. 127. n. 2.

Illud Camerale, quando habeat locum, Item, quando illi renunciatum censeatur, vide conclus. 62. num. 42.

De euacuando, quando sit appellabile, vide, in Verbo Appellatio, & concl. 128. num. 320. cum seqq.

Illud de exhibendo, vel non exhibendo rem aliquam non est appellabile, ibi nu. 329. & 330.

De restituendo prioribus, & posterioribus aliquam summam pecuniarum, ad omne Mandatum Domini, quando sit appellabile, vide ibi num. 861. cum seqq.

Illud immissionis in possessionem, quando sit appellabile, vide latè in concl. 128. n. 41. cum seqq. & n. 690. cum seqq.

In iudicio summarissimo mantentionis nunquam in rem iudicatam transit, ita vt iudex si illi melius de possessione aduersarii constiterit, suum Decretum reuocare, & partem aduersam mantinere poterit, ibi n. 25.

Declara, & extende, vt ibidem, & nu. 800. cum seqq. & concl. 160. n. 147. cum seq.

Illud irritans, & (clausula) (sublata) quando apponuntur in aliqua constitutione operantur, vt illa, nec per statutum, nec per consuetudinem, vel per non vsum, siue contrarium vsum, tolli, seu abrogari non possit, concl. 86. n. 106. & vide concl. 111. n. 37. & seq.

In aternatiua appositum an, & quando liget Papam, vide concl. 97. n. 17. cum seqq.

Inducit protestationem defectus voluntatis in dispositione sequenti, ibi n. 19.

Omnia in contrarium gesta penitus annullat, ibi num. 56.

Sed ante publicationem ignorantes non ligat, quoad penam, concl. 114. n. 19.

Contrarium, vt ibidem.

Intellige, vt concl. 111. n. 37. & 38.

Illud, & clausula (Quorum tenores) operantur, vt littere Apostolicæ iustificatiōe non egeant, concl. 126. n. 82.

Nunquam intrat, nisi quatenus locus dispositi principali fiat, concl. 135. sub n. 168.

Secundum naturam gratiæ regulandum venit, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Clausula Sublata.

Decretum, & non obligatio Cameralis, quando dicatur vulneratum, dixi in Verbo Vulnerata, & in Verbo Obligatio.

Illud Iudicis soli, & fraudis suspicionem,

cessare facit, conclus. 155. sub num. 139.

Et pro se iuris presumptionem habet, vt & licet omnia rectè facta præsumantur, quòd tamen intellige verum, vt ibi concl. 148. n. 182.

Non valere, si sine causæ cognitione fuerit interpositum, concl. 86. n. 38. & 201.

Super alienatione rei Ecclesiæ interpositum, redditur nullum, si defectus causæ probetur, concl. 85. num. 115. & 151. & conclus. 86. sub num. 38.

Extende idem procedere, si ad eam fuerit deuentum celeriter, & sine matura causæ discussione, & cognitione, concl. 85. n. 127.

In contradicibus minorum, vel mulierum facit præsumi iustum causam interuenisse, quamuis de ea nulla mentio fiat, concl. 86. nu. 11. & 38.

Declara tamen, vt dicto n. 11. & 197.

Illud, & Sententia ex cursu 30. annorum præsumitur lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concl. 86. n. 19.

Corruit si cætera requisita in alienatione rerum minoris non concurrant, ibi n. 3. & 38.

Item, quòd tali casu contractus sit nullus, vide ibi num. 65.

In contractu minoris debet esse extensum, cum clausula cæteratæ non sufficiant, ibi n. 38. & ibi ratio assignatur.

In contractu minoris, an necessariò præcedere debeat, vel sufficiat, si postea subsequatur, vide ibi n. 198. cum seqq.

Quando requiratur in alienatione bonorum filij facta per Patrem, vide conclus. 87. num. 123.

Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Iudex.

Pro parte validam, & pro parte non, quando vitietur in totam, vide concl. 45. nu. 11. cum seqq. & in Verbo Sententia.

Decretum à Iudice, cum intimatione factum non afficit, nisi ea exequuta, concl. 129. sub n. 192.

DECVRIONES Frumentum vendere non tenentur suis Civibus vilius, quàm annona, exigat, concl. 111. n. 1.

DEFECTVS causæ alienationis, quando interpositionem Decreti nullam reddat, vide conclus. 85. n. 115. & 151. & concl. 86. sub nu. 38. & in Verbo Decretum.

Ille in alienatione rei Ecclesiæ, non suppletur per Beneplacitum Apostolicum; licet illud presumptionem iustæ causæ inducat, concl. 85. num. 164. & 165.

Consensus Capituli si deficiat non obstat alienationi rei Episcopatus, si emendæ utilitas probetur, ibi n. 325.

Ille iurisdictionis, & mandati, quando sit sanabilis, vide concl. 135. nu. 191. cum seqq. & in Verbo Nullitas.

Sed quando talis defectus totum processum inficiat, ita vt ex eo nullo modo iudicari possit, vide concl. 135. sub n. 201.

DEFENSIONES sunt de iure Diuino, & nemini sunt denegandæ, cum nec Diabulo fuerint denegata, concl. 128. sub n. 589.

Index Conclusionum,

- Et si denegantur, non intelligitur de naturali defensione, ibidem.
- De iure Diuino**, ac naturali competens non sunt tollendæ, concl. 148. sub n. 402.
- Sed quando illis renunciari possit, vide concl. 128. nu. 482.
- Item, quando illis denegatis possit procedi ad torturam, & præsertim in Tribunali Gubcr. Vrbis, vide concl. 150. sub n. 62.
- Defensio legitima** debet concedi deponendo, antequam deponatur, concl. 1. n. 117.
- Defendere**, quando quis possit reum, etiam cum causa minus iusta à morte absq; peccato, vide concl. 60. n. 77. & in Verbo *Aduocatus*.
- Defensio** habet renunciare in causis criminalibus nemo potest, concl. 150. n. 62.
- Fallit** in delicto assassinij, ibidem, vbi ratio assignatur.
- Defensor necessarius** quomodo in iudicio comparere, & defendere debeat reum conuentum vide concl. 165. sub n. 68.
- DEFERENS** arma prohibita animum maleuoli habere censetur, concl. 143. n. 1.
- Baculum aptum ad nocendum**, vel pilam plumbeam deferens est puniendus; at secus in deferente baculum paruum, licet in hoc arbitrio Iudicis sit idem sit, ibi n. 54.
- Cætera, vide in Verbo *Arma*.
- DEFORMITATEM** an inducat vitium, vel macula corporis ad effectum incurrendi irregularitatis, id est arbitrarium Iudicis, conclus. 75. n. 23.
- DEIVNCTI** Ius non mutatur in persona hæredis, cum actio inter filium, & illius heredem confundatur, concl. 42. n. 17.
- DEGRADATIO** est perpetua remotio ab administratione Altaris, & Ordinibus Ecclesiasticis, concl. 150. sub nu. 42.
- Actualis**, vel verbalis, quando sit necessaria, vt Clericus assassinus à Iudice seculari torqueri, & puniri possit, vide ibi n. 41. & 42.
- Illius poena in dubio intelligitur de verbali, & non de actuali, ibi sub n. 42.
- Degradare** non potest ordinarius illum Clericū, qui à Papa fuit Ordinatus, in reuerentiā illius manus appositionis, concl. 130. n. 7.
- Degradare** non potest Episcopus, vel Archiepiscopus in locis exemptis, concl. 130. n. 48.
- Plura** vide in Verbo *Depositiō*, & in Verbo *Episcopus*.
- DELATIO** appellationis, quando abdicatorem iurisdictionis Iudicis à quo operetur, vide concl. 129. n. 160. cum seqq.
- Delatio armorum**, vide *Arma*.
- DELEGATIO** crediti ius anterioritatis extinguit, concl. 119. n. 46.
- Et quando dicatur facta, vide concl. 17. nu. 59. cum seqq.
- Et ad hoc, vt legitimè fiat, quæ sint necessaria, vide ibidem, n. 59. cum pluribus seqq.
- Delegatus**, ad hoc, vt quis esse possit, debet esse ætatis aannorum saltem viginti perfectorum, concl. 72. nu. 80.
- Et ante expeditas litteras nihil potest, concl. 97. n. 7. concil. 47. sub n. 26. & concl. 126. n. 101.
- Et vt talis probeatur, litteræ patentes Originares exhibendæ veniunt, neq; earum tenor per testes probari potest, nisi deperditæ fassent, conclus. 47. sub num. 26. & conclus. 126. num. 68.
- Illi non creditur**, nisi prius litteris suæ Delegationis præsentatis, concl. 126. n. 101.
- Et tenorem suæ Delegationis in citatione mittere debet, vt citatus certò sciat se debere comparere; aliis ille contumax non efficeretur, ibi nu. 103. & 104.
- Declarat tamen**, vt ibi n. 105. cum seqq.
- A Delegato Apostolico** ad Delegantem appellatio datur, concl. 128. n. 162.
- Fallit**, vt ibi n. 167. 168. & 918. & vide in Verbo *Appellatio*.
- Sed à Delegato Officialis Episcopi** ad quem appelleretur, vide concl. 128. n. 181.
- Delegati Apostolici** Privilegio cessione solus Papa Delegans illius Sententias retrahere potest, ita vt neq; legatus de latere se intromittere valeat; ibi sub n. 225.
- Delegata iurisdictiono** non facit cessare ordinariā, concl. 47. n. 24.
- Illius iurisdictiono**, vt potentior vincit effectum, illius ordinarij, concl. 128. sub n. 630.
- Sed ea expirata** Sententia, concl. 126. num. 109.
- Delegatus Principis** suam Sententiam exequi potest, concl. 133. n. 103.
- Et habet iurisdictionem, quam arbitrer habere, non potest, ibi sub n. 148.
- Adimplere non debet illud rescriptum**, quod à tramite Iustitiæ deuiat, conclus. 165. num. 80.
- Plura** vide in Verbo *Iudex*.
- DELIBERATIO** pignorum, quando est nulla, respectu non citati, an sit etiam nulla respectu citati, vide concl. 52. n. 18.
- Vt legitimè fiat**, quando citatio præcedere, & tempus mēsis ad relinquendum assignari debeat, vide ibi nu. 22. & 23.
- DELICTA** spiritalia quomodo à corporalibus differant, vide concl. 166. n. 62.
- DELICTA** committere solent homines, vt plurimum, dum existunt inter vigesimum, & vigesimum quintum annum, concl. 72. nu. 94. & ibi ratio assignatur.
- Et an sint puniendi à Iudice loci**, vbi ea patra-ri mandantur, siue ab eo, vbi committuntur, vide concl. 12. n. 12.
- Si duo fuerint commissi**, vnum scilicet propter aliud, quando delinquens de vno tantum, aut de maiori, vel minori poena teneatur, vide concl. 48. n. 87.
- Impunita remanere non debent**, concl. 123. sub num. 21.
- Et lenia**, vel grauiora quæ dicantur, vide conclus. 137. sub n. 36. remissus.
- Sed sit graue delictum** ratione loci, & multitudinis populi, concl. 144. n. 228.

Et Materiarum.

Illa Monachorum à quo, & quomodo puniatur, vide concl. 1. n. 129.

Paria pari compensatione tolluntur, concl. 50. n. 62. & concl. 59. n. 74.

Plura committens, quando de vna tantum, aut de pluribus poenis tenetur, vide concl. 59. n. 94. cum seqq. concl. 143. n. 8. & 9.

Præscribuntur regulariter spacio viginti annorum, concl. 59. n. 76.

Fallit primò, quando delinquens esset sub conditione condemnatus, quia tunc dicto spacio non tolleretur, vt ibidem.

Fallit secundo, quoad excipiendum, siue etiam, quoad poenam spirituale, vt ibidem.

Fallit tertio in delicto adulterij, quod quinquennio præscribitur, nisi illud fuisset reiteratum, aut esset cum incestu, vel stupro cum vi, quia tunc perpetuatur, ibidem.

Fallit quarto in actione Prætorij, vt est illa iniuriarum quæ vnicò anno tollitur, ibidem.

Fallit, etiam in multis alijs criminibus atrocissimis, vt in concl. 124. n. 38.

Non dolose commissum quomodo puniatur, & quanto tempore præscribatur, vide concl. 175. n. 15.

Et quæ non præscribuntur qualia sint, vide conclus. 124. n. 38.

Quæ, & quomodo puniantur ex solo affectu, & conatu, & sic non secuto effectu, vide concl. 74. & in Verbo Affectus.

Quæ nam fuerint à Principibus, siue Iudicibus, ob fragilitatem remissa, vide in Verbo Abortum, & concl. 7.

Et qualia nõ comprehendantur in abolitione, Processus ex gratia Principis concessi, vide conclus. 6. n. 4. cum seqq.

Quando puniendi à Iudice loci perpetrati delicti, siue quando delinquentes sint remittendi, vide concl. 12. n. 7. cum seqq.

Quando, ob violatam Pacem vbiq; puniri possint, vide ibi n. 31.

Et, vt in lucem prodeant potest Principes indulgentias, & impunitates focij criminum concedere, concl. 165. n. 101.

Illorum natura est, vt quis in eo puniatur, in quo deliquit, concl. 160. sub n. 19.

Item eorum qualitas ex circumstantijs arguitur, & ex illis illud augeri, aut minui potest, concl. 7. num. 6.

Sed quomodo qualitas delicti assassini, siue proditoris sit probanda, vide cõcl. 150. n. 21. & 73.

Delictum absq; dolo non committitur, concl. 59. num. 60.

Item absq; spe lucri committi non præsumitur, concl. 111. sub nu. 30.

Commissum in via publica communis Iurisdictionis non refert, an fuerit commissum potius versus vnum territorium, quàm versus alterum cum tota via in communis iurisdictione extare dicatur, concl. 38. n. 25.

Illud, & fraus in dubio non præsumitur, & præsertim, quando alia interpretatio capi possit, concl. 87. n. 108.

Quædo est famosum facit, vt pars positioni criminose respondere cogatur, Assicus si non sit tale, concl. 128. sub n. 227.

Illud in committendo maius, quàm in omittendo dicitur, & sic de vno ad aliud non inferitur, concl. 142. n. 42.

Nondum consummatum mitius est puniendum, concl. 111. sub n. 11. & concl. 150. nu. 29.

Illud non probant testes de auditu, si præsertim rationem sui dicti non reddant, concl. 148. nu. 228.

Neq; etiam probatur per assertionem Papæ dicentis Sententiam fuisse ex illius ordine, ac voluntate, & ex causis sibi notis latam, concl. 155. n. 34.

Fallit, vt ibidem.

Non probatur per viam libelli Principi portrecti, ibi nu. 152.

Fallit in delicto falsi criminis, quod per confessionem in libello, seu præcibus, etiam incidenter factam, probatur, ibi n. 154.

Notorium dicitur, aut per euidentiã facti, aut per partis confessionem, concl. 26. n. 66. & 67.

Quando est notoriũ, tunc Iudex in eo, ex Officio absq; accusatione procedere potest, ibidem.

Fir notorium per confessionem à reo in iudicio factam, concl. 128. n. 479.

Declara tamen, vt ibi n. 480. & vide in Verbo Confessio.

Sed notorium non efficitur ex eo, quod Iudex illud esse notorium asserat, concl. 128. sub n. 492. & concl. 148. sub n. 228.

Item notorium non dicitur, si solum de eo per publicam vocem, & famam conslet, conclus. 148. sub nu. 228.

Item, quæ delicta Notoria dicantur, vide conclus. 138. sub num. 9. remissuè.

Item, quando occulta dicantur, & quando non vide concl. 10. n. 35. cum seqq.

Delictum minquam alicui innotuitatem præstat, concl. 26. nu. 82. concl. 84. n. 151. concl. 87. nu. 56. & concl. 89. n. 521. & concl. 161. n. 83.

Proditorie commissum dicitur, quando fit contra amicum sub colore amicitie, siue illi bona, ac vestes auferendo, concl. 6. n. 25.

Quando commissum fuit à Substituto Domini Officij Notariarum, ad illud teneretur Dominus; non autem Arrendatarius ipsius Officij, conclus. 145. n. 51.

Quando ex causa linis sequutum præsumatur, vide concl. 83. n. 2. cum seqq.

Quando habes illud testatoris allegare possit, vide concl. 48. n. 225.

Et quando necitur à quo sit patratum, tunc potius vocens est absolvendus, quàm innocens condemnandus, concl. 89. n. 309. & concl. 148. sub num. 236.

Quando publicum fuit, publica quoquẽ debet esse poena, ac delinquentium emendatio, vt est in adulterio, & similibus, concl. 59. num. 122.

Illud quis constiteret censetur, quando super eo transigit, concl. 26. n. 90.

Index Conclusionum,

Sed illud ratificare, quis non censetur, quando alicui soluisse pecuniam illi promissam pro faciendo delicto, sed eam in vim elemosinæ potius dedisse censetur, concl. 150. n. 35.

Ut excludatur, aut saltem minus includatur omnis interpretatio est facienda, concl. 7. n. 7. & concl. 48. n. 20.

Et ut excludatur, veritas, & non communis reputatio est attendenda, concl. 19. n. 13.

Ut excludatur qualibet causa colorata, & bellialis sufficit, concl. 87. n. 108.

Item, ut evitatur adus tempore licito factus presumitur, concl. 47. n. 28.

Non presumitur, quando sumus in his, quæ possunt sonare in delictu, vel non, concl. 109. n. 38.

Delinquendi non est danda materia, concl. 87. num. 56.

Ad delinquendū, quis facilis, ex magno, quam ex parvo interesse allicitur, concl. 104. n. 14. & concl. 148. sub n. 147.

Delinquere magis quis dicitur veneno, quam ferro, concl. 143. n. 53.

Minus quis delinquere dicitur, siue pecunia, quam cum ea, concl. 150. sub n. 29.

Delinquens alienans aliqua bona ante, vel post delictum, quando in fraudem Fisci alienasse dicatur, vide concl. 87. n. 83. & 109. cum seqq.

Amore delinquens mitiori poena punitur, concl. 105. nu. 3.

In apotheca Ecclesie, vel illius hostio delinquens, poena delinquentis in Ecclesia non punitur, concl. 127. n. 16.

In Ecclesia delinquens, illius immunitate non gaudet, ibi n. 13. cum seqq.

Extende, ut in concl. 150. n. 22. cum seqq. & vide in Verbo Immunitas.

Delinquens in Officio, ab eo remouendus venit, concl. 13. sub n. 152.

Et talis, quando ab eo sit suspendendus, vel remouendus, & illi denegetur appellatio, vide concl. 2. n. 58. & concl. 128. sub n. 475. & 919. & prius in concl. 26. nu. 105. ubi ait eum esse remouendum ab Officio, & ibi ratio datur.

Et quando ipsis iure priuatur, & quando sit necessaria declaratoria, vide concl. 128. sub n. 475.

Delinquens, quando alendus sit ex bonis sequestratis, vide concl. 89. n. 515. cum seqq.

Quando, & quomodo per consuetudinem excusetur, vide concl. 161. n. 20. cū seqq. & n. 27.

Ratione delicti inferior efficitur illo, à quo iudicari debet, concl. 138. n. 66.

Si sit minor, an ob imbecillitatem ætatis sit excusandus, vel mitius puniendus, vide concl. 72. nu. 88. cum seqq. & in Verbo Minor.

Si sit reus mortis, & ob id ab Episcopo condigna poena puniri non possit, non evitat, quin postea possit à Iudice Seculari sua vera, & condigna poena puniri, concl. 12. sub nu. 6. & conclus. 139. sub n. 36.

Subditus efficitur illius loci, in quo delictum perpetratur, concl. 111. n. 26.

Delinquentes facile extirpantur, quando eis defensores auferuntur, concl. 165. sub n. 21.

In loco exempto puniri non possunt, iuxta Statuta Diocesani, concl. 1. n. 32.

Et quando in pluribus locis puniri possunt, nempe à Iudice loci commissi delicti, Originis, & Domicilij, item quando sit locus præventioni aut sit facienda delinquentium carceratorum remissio, vide concl. 12. nu. 7. cum seqq.

Delinquenti alium delinquentem capienti Princeps gratiam concedere potest, conclus. 165. num. 102.

Delinquentium consanguinei, siue affines, quando in bonis puniri possunt à Principe, vide in Verbo Princeps.

DEMENTIA, ex quibus signis probetur, vide concl. 48. n. 69. cum seqq. & concl. 109. n. 31.

Non est crimen, sed infortunium, concl. 148. sub num. 225.

DEMONSTRATIO frustra fit illius rei, quæ satis sit, cum aliquibus qualitatibus demonstrata, conclus. 16. num. 42. & conclus. 125. sub num. 18.

DENTES appellatione armorum non veniunt, concl. 143. n. 21.

Et percussus cum dentibus, quæ poena sit puniendus, vide ibidem.

DENVNCIATIONES in Matrimonij faciendæ remitti possunt ab Abbate, sed non à Vicario Episcopi, concl. 1. n. 67.

Denunciandi sunt complices hæresis, sub poena excommunicationis, ibi n. 69. & vide in Verbo Hæresis.

Denunciatio, quæ in venditione census fieri solet, potest per æquipollens adimpleri; secus autem in ea, quæ fit in retractu, concl. 62. sub nu. 46. & 47. & ibi ratio differentie assignatur.

Illud, seu intimatio requisita in materia retractus est facienda personaliter, quia non sufficit eam domi fieri, concl. 62. sub n. 46.

In materia retractus adeo pro forma requiritur, ut si non sit, Scientia venditoris retrahere volenti non præiudicat, ibi n. 47.

DENVNCIATORI in leuibus delictis est credendum, concl. 143. n. 58.

DEPERDITIO actorum, siue Scripturarum, vel alterius rei, quomodo probetur, vide conclus. 104. per totam.

DEPONENS, quando deposito satisfecisse dicatur, etiam, quod non totam pecuniam depositaret, vide concl. 128. n. 814. & seqq.

DEPOPLVATORES agrorum immunitate Ecclesie non gaudent, concl. 150. n. 225.

DEPORTATIVS quomodo à foro iudicato, & Bannito nostri temporis differat, & quando ei æquiparetur, vide concl. 141. nu. 41. & in Verbo Bannitus.

DEPOSITIO, seu degradatio est perpetua remotio ab administratione Altaris, & Ordinibus Ecclesiasticis, concl. 150. sub n. 42.

Depositis Abbatum creatorum ad vitam, vel ad tempus non potest intra illud à Superioribus, siue iusta causa fieri, concl. 1. n. 116.

Et ad hunc effectum cause iustæ, quæ sint, vide ibidem, & concl. 3. num. 54. & 55.

Et Materialium.

Illa Abbatis fieri non potest, nisi prius ei legiti-
ma defensio concedatur, concl. 1. n. 117.

Et fieri non potest, nisi à Papa, siue ex eius in-
dulto, concl. 2. n. 55.

Illa testis si sit dubia, tunc contra producendum
est interpretanda, concl. 131. n. 74.

Plura vide in Verbo Testis.

Deposito à beneficio, ob crimen alimenta debē-
tur, licet secus sit in voluntario contumace,
concl. 89. n. 510.

Depositus ab Officio presumitur culpabilis, con-
clus. 1. n. 120.

Plura vide in Verbo Degradatio.

DEPOSITARIUS appellare, vel excipere non
potest, sed executiue depositum restituere,
cogitur, concl. 128. num. 814. & seq. & concl.
56. sub num. 120.

Extende id eò magis procedere, si in vim In-
strumenti obligatione Camerali vallati agere-
tur, concl. 128. n. 828.

Et licet sit Clericus, potest tamen per Indicem
Secularem ex Officio executiue implorato ad
restitutionem cogi, ibi n. 829.

Depositarius pecunie Præmuntis Ciuitatis illam
in proprios vsus convertere non potest, sed eā
promptam tenere, ac ad solum Communita-
tis nutum restituere tenetur, concl. 111. n. 53.

Ille, siue custos rerum ad earum ælimationem
non tenetur, si incurso Latronum deperdan-
tur, cum ille inter casus fortuitos repeuetur,
concl. 99. n. 35.

Amplia, vt in concl. 47. n. 59.

Fallit tribus modis, vt ibi n. 36. cum seqq. dicta
concl. 99. & in d. concl. 47. d. n. 59.

Vtens re ceposita, & eam restituere renuens
actione furti teretur, concl. 128. n. 827.

Fallit de iure Canonico, ibi n. 828.

Depositium actuale, quando factum dicatur, &
quid in iure operetur, vide concl. 85. n. 121.

Et quando dicatur regulare, & irregulare, siue
confessionatum, vide concl. 128. n. 826.

Actuale est necessarium in materia retractus, ad
hoc, vt deponens fructus lucretur, licet secus
quoad formandam actionem, ad hoc, vt con-
tractus resoluitur, quia tunc oblatio pretij suf-
ficeret, concl. 62. sub n. 46.

An præsumatur in alienatione, ob temporis an-
tiquitatem, vide concl. 120. n. 25. & 26.

A Capitulo solemniter factum, quando sit
probandum illud in utilitatem Ecclesie fuisse
verum, vide conclus. 85. num. 214. & 234.
cum seqq.

Ex deposito, quando creditor cæteris sit præ-
ferendus, vide concl. 119. n. 40. cum seqq. &
in Verbo Creditor.

Dicitur legitime factum Ecclesie, & illam obli-
gat, quando illi, vel Capitulo eam representan-
ti fiat, secus si Prelato, vel alio particulari de
Ecclesia fieret, concl. 89. n. 236.

Furioso restitui non debet, concl. 128. n. 830.

In gratiam alterius regulariter fieri solet, con-
clus. 85. n. 236.

Aduersus depositum non admittitur compensa-

tio, sed bene retentio, concl. 128. n. 822. cū seqq.
Item neq; aduersus illud admittitur dilatio quin-
quennalis, nec exceptio non numeratæ pecu-
niæ, ibi n. 825. & 826.

Sed contra illud executiue proceditur, ibi nu.
826. in fine.

Illud enumerationem pecunie non requirit, sicut
mutuum, ibi sub 826.

Contrarium, ibi sub n. 825.

Concorda, vt ibi n. 826.

Depositium parue summe, cum obligatione re-
sistendi residuum liquidatione facta, quando
pro attentatorum purgatione sufficiat, vide
concl. 135. n. 141. cum seqq. & concl. 160. n. 43.
cum seqq. & n. 258. cum seqq. & 265.

Quas condiciones in se patiatur, & sic, quando
Depositarius excipere possit, vide concl. 128.
num. 814.

DEPRÆHENSVS in fragranti crimine, vel alio
modo confessus, aut cōiunctus, an per Iudicem,
absque alio Processu puniri possit, vide concl.
143. n. 55. cum seqq.

Depræhensio in actu propinquo in delictis, an fa-
ciat iudicium, siue probationem inducat, vide
ibi n. 55.

DEPVATATIO Iudicis facta ab A.C. si non fue-
rit à Notario adnotata in calce citationis, &
non reperitur, quomodo probetur, vide con-
clus. 155. sub n. 86.

DEPVATVS ad emendum censum, postquam
illum emit, amplius emptionem impugnare,
vel aliquam declarationem in præiudicium
emptoris facere non potest, concl. 109. n. 25.

DEROGATIO Alternatiuæ, quando sit neces-
saria in collatione facta, per Papā de benefi-
cio vacante in Mense Episcopi habentis Al-
ternatiuum, vide concl. 97. n. 17.

Specialis in Priuilegijs Auditorum Rotæ est
necessaria, concl. 108. n. 93. & 94.

Derogare gratijs aliud est, quàm derogare Priui-
legijs, concl. 168. sub n. 94.

DESCENDERE dicimur omnes, tam nati, quàm
nascituri de linea Adam, concl. 149. sub nu. 12.

Descendentes ab vna infecta stirpe, si ab aliquo
gradu honoris, p̄r Statutum repellantur, &
& descendentes ab ea non erunt admittendi,
concl. 142. sub n. 3.

Agnati, & transuersales, quando cantur in
substitutione, id semper intelligitur, salua gra-
dus prærogatiua, concl. 81. n. 60.

Si cum qualitate masculini sint positi in cō-
ditione, tunc testator præsumitur agnationis
conservationi proficere, ibi n. 38.

Contrarium, ibi n. 40. cum seqq.

Ex Filijs masculinis si sunt substituti, id ratione a-
gnationis seruandæ factum præsumitur, ibi
num. 47.

Per j. in masculinam propriè agnati dicun-
tur, ibi n. 81.

illi per lineam femininam de familia Ani-
matrini non dicuntur, concl. 174. n. 55.

In concursu cum ascendentibus ipsos ascenden-
tes ab hereditatibus excludit, concl. 149. n. 28.

Index Conclusionum,

- Fallit** in feudo antiquo, quia tunc ascendens descendenti succedere potest, ibi n. 30.
- Legitimam** acceptare non tenetur in fructibus, vel in usufructu, aut pecunia, sed in corporibus hereditariis, & in substantia iudicis arbitrio eligere possunt, ibi n. 35.
- Descendentia** à primo fundatore est probanda, per Patronum, qui ob eius paupertatem alimenta ab Ecclesia pretendit, conclus. 89. num. 453.
- Et** ea probata dicitur, si Patronus sit in quasi possessione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta mandatum fundatoris, ibi num. 453.
- Item** ea à primo fundatore probare dicitur per quasi possessionem in alicuius iuris, quod alteri, quam descendenti convenire non possit, conclus. 89. num. 454.
- Declarata** tamen hanc probationem ex tali quasi possessione non sufficere, pro decidendo negotio principali, licet sufficiat ad effectum percipiendi alimenta, ibi n. 454.
- Descendendum** appellatione omnes liberi, & sic tam à iure, quam à iure etiam naturales, & non cum natione, quæ accipitur in infinitum comprehenduntur, conclus. 159. n. 8. cum seqq.
- Extende**, ut ibi n. 10. cum seqq.
- Declarata** tamen, ut n. 15. cum seqq.
- In** eorum vocatione, quando ordo succedendi contemplatus teneatur, & quando non, vide conclus. 129. n. 25. cum seqq.
- Descendentia** quomodo sit probanda ab eo, qui sit vocatus ad feudum, siue fideicommissum, nec non etiam, quoad ius presentandi in iure patronatus, vide conclus. 89. sub n. 453.
- Et** in Civitate Florentiæ, quomodo ea probetur, vide conclus. 71. n. 29.
- DESCRIPTIO** facta in Libro æstimi ad instantiam descendendum, vel intuitu donationis personæ arguit donationem, conclus. 71. n. 13.
- Et** illa facta in Libris locorum monium ad falso rem alicuius donationis mar. uit. dummodo dicta descriptio emellata non reperiretur, quia tunc non procederet, ibi n. 14.
- DECRETUM** si pronuncietur causa, tunc talis pronuntiatio est appellabilis, conclus. 128. num. 140. & conclus. 129. n. 226. cum seqq.
- Nedicitur** causa deserta, tunc dies de horis viginti quatuor computatur, conclus. 128. n. 141. & conclus. 129. n. 168.
- Et** in constitutione deservitionis cause non est subsisteret, aut signosis procedendum, conclus. 128. n. 142. & conclus. 129. n. 197. & 253.
- Quando** sit deserta appellatio, vide Index à quo requiritur, conclus. 128. n. 143. & conclus. 129. n. 218.
- Extende**, ut in conclus. 129. num. 219. & 253. cum seqq.
- Et** quomodo in hoc sit procedendum à iudice, vide conclus. 128. n. 144. remissive, & conclus. 129. n. 232. cum seqq.
- Item**, an Index à quo, siue illo ad quem in ea procedere debeat, vide ibi n. 232. cum seqq.
- Deserta** si pronuncietur appellatio, tunc acta tamen non renovantur, neque pene statutarie contra appellantes locum habent, conclus. 129. n. 42. cum seqq. & n. 216.
- Contrarium**, nu. 47.
- Concorda**, ut n. 48. cum seqq.
- Ob** desertionem appellationis luri, per viam attentatorum quæsitio, renunciatum censetur, conclus. 129. sub n. 47.
- Non** dicitur appellatio deserta, nisi super hoc sententia feratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executoriales decernantur, ibi n. 217.
- Intellige** tamen, ut ibi n. 221.
- Sed** quando est notoria desertio, tunc pronuntiatio non requiritur, ne appellandi occasio detur, sed firmum remanet id, quod per Sententiam fuit resolutum, conclus. 129. num. 214. & 215.
- Contrarium**, nu. 25.
- Declarata**, ut nu. 265. & 266.
- Pronunciari** non potest deserta causa, nisi ex speciali mandato, & commissione, ibi n. 219.
- Contrarium**, nu. 230.
- Concorda**, ut prima opinio procedat, quando est pronuntianda deserta appellatio à diffinitiva, & secunda verò, quando ab interlocutoria, ibi n. 212. & 231.
- In** dubio non est pronuntianda deserta appellatio, ibi n. 238. & 255.
- Fallit** in pluribus casibus, ut ibi num. 239. cum seqq.
- A** desertione cause, ob non presentationem Commissionis in tempore, qualibet diligentia excusatur, ibi n. 258.
- Perculum** desertionis, ob non petitione Apostolicarum, quomodo evitatur, vide ibi n. 170. 499. & 500.
- Sed** in Curia Romana desertio locum non habet, ibi n. 513.
- Intellige** tamen, ut ibidem.
- Plura** vide in Verbo Appellatio, & in Verbo Lis.
- Itē** in quibus casibus appellatio deserta dicatur, & in quibus non, vide ibi in dicta conclus. 129. cum sequenti sequi.
- DESTINATA** ad aliquam rem, vel factum probatoriam non habentur, nisi desinatio perfectioni proxima esset, conclus. 133. sub n. 21.
- DESTRUCTIO** alicuius rei facilius est, quam conservatio, conclus. 128. n. 38.
- DETRACCIONES** legitime, & Trebellianice quando de iure sunt debite, tunc immixtio ab herede petita impediri non potest, per fideicommissarium, etiam si in possessione, sine vitio existeret, conclus. 42. n. 302. cum seqq.
- Extende**, & declara, ut ibi n. 303. cum seqq.
- Detraçtio** una, conductus, quando sint faciendus, vide conclus. 42. n. 302.
- Detraçtiones**, quando dicantur certæ, & quando non, vide ibi n. 322. & seqq.
- Illas** fuisse factas, & consumptas allegans illud probare tenetur, conclus. 42. num. 319. & ibi ratio assignatur.

Et Materiarum.

Extende, & declara, vt ibi num. 330. 339. & seq.

Illarum exceptio alicui competens, competet etiam ad fauorem illius, qui res alienatas produendo alienatione in eum facta, emit, conclus. 42. nu. 341.

Et semel facta amplius fieri, & prætendi non debent, ibi n. 342.

DEVOLVTIO ab emphiteusi non incurritur per actum verbi, sed per actum facti, conclus. 48. n. 76. & concl. 150. n. 66.

Deuolutio, vide Caducitas.

DEVS est ipsa veritas, qui neq; fallit, neq; fallitur, conclus. 45. nu. 9.

Inter simplicem, & solemnem loquelam non facit differentiam, ibi n. 10.

Illi, & parentibus nunquam potest reddi æquiualens, conclus. 89. num. 214. & conclus. 86. sub num. 145.

Magis expetit animas, quàm sacrificium ipsum, conclus. 107. n. 12.

Deus quos coniunxit Homo non separet, conclus. 59. nu. 4. & conclus. 89. n. 304.

Solus est scrutator cordium, conclus. 109. sub nu. 2. conclus. 124. sub n. 4. & conclus. 148. n. 9.

DIACONATVS Ordo ætatem annorum vigintiduo completorum requirit, conclus. 72. n. 66.

DICTA Teium, quando fuerunt publicata, vel didicita, amplius Articuli non admittuntur, conclus. 148. n. 381.

Fallit, vt nu. 383. cum pluribus seqq.

Et tunc didicita dicuntur, quando pars in suo posse Originalem Processum habuit, licet solemnis publicatio facta non fuerit, ibi n. 382.

ICTIO A. de sui natura excludit, conclus. 143. num. 11.

DICTIO Aliquis, vel aliquo modo, quid importet, vide in Verbo Aliquis, & conclus. 92. nu. 7. cum seqq.

Alius, Alia, aliud, vide Alius.

Anr, siue, & vel, cuius sint naturæ, & quid operentur, & quomodo verificentur, vide conclus. 96. & in Verbo Alternatiua.

Donec, & quousq; tempus importat, conclus. 42. num. 102.

Et refertur ad tempus mortis, conclus. 42. num. 104.

Idem, videlicet, nempe, & similes, nedum declarant, sed etiam restringunt, conclus. 96. n. 9.

Ineire, quando testis per eam deponit, quomodo intelligatur, vide conclus. 134. n. 15.

In, intra, vel iuxta annum, perfectionem temporis non important, conclus. 116. n. 35.

Intra, vel iuxta, semper sua extrema includit, ibi nu. 36.

Negatiua, vide Negatiua.

Per, ad, post, & vsq; quando perfectionem temporis importent, item, quando sunt inclusive vel exclusive, vide conclus. 116. n. 11. cum seqq.

Per ipsa scriptis personalitatem non importat in materia alimentorum, conclus. 89. num. 66. & 67.

Pro causam finalem inducit, conclus. 50. sub n. 8.

Similis significat identitatem in effectu, conclus. 92. nu. 13.

DICTIO suis in testamēto refertur ad testatorem, & non ad alium, conclus. 42. n. 162.

Taxatiua de sui natura alios excludit, conclus. 84. num. 249.

Taxatiua verè, & personaliter dantur casus similes excludit, & omne aliud tempus, omnemq; alium effectum negat, conclus. 97. sub num. 56.

Tota in legatis omnimodam qualitatem in subiecto significat, e concl. 127. sub n. 9.

Vltius iuncta cum negatiua fit præcisa, conclus. 135. num. 174.

Vsq; includit, & perfectionem actus requirit, conclus. 143. n. 12.

DIDICITA testificata, quando dicantur, vide in Verbo Testificata didicita.

DIES computatur de horis vigintiquattuor, ne appellatio deserta dicatur, conclus. 128. nu. 131. & conclus. 129. n. 293.

Ille in quo appellatio fuit interposita, quoad tempus appellandi computatur, at secus in materia desertionis ibi sub nu. 198. & 353.

Dies decem dari ad appellandum de momento, ad momentum numerantur, quoad tempus appellandi; at secus in materia desertionis, vt ibidem.

Ille continui esse debent, & non vtiles, conclus. 129. nu. 260.

Contrarium, nu. 263.

Et incipiunt à die notitiæ, quando appellatur à Sententia per viam Cedula; ibi n. 261.

Fallit, quando in presentia partis fuisset sententiarum; quia tunc illud tempus statim currere incipit, vt ibidem.

DIEI specificatio, an sit facienda in libello in causa criminali, vel non, est arbitratium iudicis, conclus. 134. n. 29.

Illius, vel anni defectus in Scriptura non attenditur si contra eum, qui scriptus agatur, conclus. 116. n. 40.

Vltima anni, quando pro perfecta habeatur, vide ibi n. 39.

Festini in petitione alimentorum non attenduntur, conclus. 89. n. 28.

DICTA quid sit, & quid Miliare, & quomodo intelligantur, & mensurentur, vide, sed remissus in conclus. 138. sub n. 27.

DIFFICILE impossibili æquiparatur, conclus. 69. num. 79.

DIFIDATVS a lege omnia privilegia perdit, ita, vt nullo legum auxilio sit ei succurrendum, conclus. 150. n. 40.

Potest à quocunq; licite capi, verberari, pñiri, & occidi, ibi n. 55. & 62.

Et talis ille dicitur, qui est extra protectionem legis, ibi sub n. 62.

DIGNIOR in concursu quis dicatur, vide conclus. 120. & conclus. 123. n. 279.

Dignior pars, licet numero, & quantitate sit minor, tamen nomen actui indiuiduo tribuit, conclus. 133. sub n. 148.

Index Conclusionum,

Si digniorem præcedat minus dignus in aliquo casu, ex particulari causa, id inconueniens non dicitur, concl. 148. n. 350.

A digniori si incohædum, concl. 73. n. 2.

Dignitas inticulata in vna Ecclesia obligat ad residendum; secus si non sit inticulata, concl. 2. num. 43.

Maiores, quando reuerentiam minori præstare debeant, vide concl. 66. n. 42.

Prima illa dicitur, quæ in loco cõmuniter pro tali ex. illiatur, etiam si in iure aliud Statutum reperiretur, concl. 137. sub nu. 12. & ibi multa in hac materia, & concl. 140. n. 5.

Ea, & illius eminentia, per publicam vocem, & famam, & præsertim ex consuetudine probatur, d. concl. 140. n. 5.

Dignitas, vel familia Filij si augeatur, alimenta quoque sunt ei per Patrem augenda, concl. 89. nu. 175. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.

Quomodo probetur in beneficialibus, & quomodo acquiratur, ita vt successori quoque suffragetur, vide concl. 140. sub n. 2. & ibi latè.

Dignitates, vel beneficia obtinens, quam ætatè habere debeat, vide concl. 72. n. 54. cum seqq. & un. 71. & in Verbo Etas.

Obtinentes dignitatem in Ecclesia Collegiaria Conservatores esse possunt, conclus. 128. sub num. 787.

Illius natura est, vt sit perpetua, conclus. 140. num. 11.

Et ea amissa, nomen tamen remanet, ibi n. 12. & concl. 143. n. 91.

Dignitatis monocularis, si non sit facta expressio litteræ Apostolicæ subrepticæ dicuntur, concl. 126. nu. 18.

Declara tamen, vt ibi n. 19.

In dignitatum adiectione antiquiores ceteris præferuntur, concl. 120. n. 109.

Illarum, & Episcopatum limites non præscribuntur, etiam si per mille annos vna Ciuitas, sine Episcopo fuerit, concl. 38. n. 34.

Dignus electus tolleratur aliquando, etiã digniori omisso, ne indignus eligatur, concl. 2. nu. 14. & concl. 128. nn. 278.

Dignum magis ad se minus dignum trahit, conclus. 38. n. 56.

DILAPIDATIO bonorum est causa sufficiens, vt Abbas deponatur, concl. 1. nu. 116. & concl. 2. num. 54.

Declara tamen, quod ipsa dilapidatio debet manifestè probari, & ea intelligatur respectu bonorum, non autem fructuum Ecclesiæ, concl. 2. num. 54. cum seqq.

Non probatur ex eo, quia non fuerit redditarius ab aliquo de pecunijs ad illius manum peruentis, sed solum per actus extrinsecos vetricionum, vel alienationum probatur, concl. 153. nu. 17.

Dilapidatio non attenditur in Filio, qui ludendo eius portionem perdidisset, quia ex non obstante alimenta sunt ei per Patrè subministranda, concl. 89. u. 161.

DILATIO dum pendet respicit fauorem illius,

cui assignatur, postea verò eum Aduersarij, conclus. 96. num. 20.

Dilatione pendente Officiu iudicis conquiret, concl. 135. sub n. 106.

Fallit, vt ibi n. 108.

Ea absenti non currit, nisi à die intimationis, & maxime, si ea cum intimatione fuerit per Iudicem concessa, concl. 129. sub n. 192.

Frustra conceditur ad illud probandum, cuius expectatio, & finis potius dispendium, quam commodum vtrique parti esset allaturus, concl. 135. sub n. 107.

Et longior ad respondendum est concedenda, si responso veretur circa factu alterius, quam si circa proprium, concl. 123. n. 159.

Dilationes à iure requisitæ in citatione peremptoria, absque causa expressa abbreviari non possunt, concl. 128. n. 54.

Dilatio quinquennalis non admittitur contra creditorem depositum restitui petentem, ibi num. 825.

Temporalis ad soluenda debita per solum Principem concedi potest, concl. 165. n. 68.

Sed an dilatio debitori concessa censetur quod concessa fideiussori, vide ibidem.

DILATORIA exceptio, vide Exceptio.

DILECTIO Masculorum, quando animum conferuandæ agnationis arguat, vide conclus. 81. nu. 6. & in Verbo Masculi.

Maiores præsumitur erga nominatum primo loco, quàm secundo, concl. 73. n. 32.

Contrarium, nu. 33.

Magis præsumitur erga descendentes, quàm erga transuersales, ibi n. 37.

Illius reliquias remanere solent, etiam, quod æ finitas sit dissoluta, concl. 76. n. 9.

Cætera vide in Verbo Amor.

DILIGENTIA quales sint, quæ appellantem excusant à desertione causæ, vide concl. 129. n. 257. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Illa appellari in eomittendo causam appellationis, etiam appellandi prodest, conclus. 129. num. 306.

Extende, vt ibi n. 307. cum seqq.

Fallit, quando neutra partium intra tempus appellationem profecutur, quia post tempus, non semper diligentia vtriusque prodest, vt ibi n. 309.

DIMINVTIO, siue augmentum superueniens, in legitima ad quem spectet, vide conclus. 42. num. 725. cum seqq. & in Verbo Augmentum.

DIOECESIS uil aliud est, quàm diuio, & Gubernium, conclus. 1. num. 35. vbi multa inuenies, in hac materia.

DISVNCTIVA licet aliquando ponatur inter diuersa, tamen similitudinem, & conformitatem arguit, quia inter parum distantia semper poni solet, concl. 98. n. 8.

DISPENSATIO facilius permittitur, vt quis in iam susceptis ordinibus ministret, quàm, quod ad ordines nouum susceptos promouetur, concl. 175. n. 24.

Et Materialium.

Potest concedi Monachis, & alijs Religiosis professis, vt Matrimonia contrahant, sed qua occasione, vide concl. 66. n. 15.

Ea de retinendo Archipresbyteratum cum Canonicali, non facta mentione de illius prębenda subreptitia dicitur, si prębendę sint incompatibiles, concl. 140. n. 2.

Declaratamen, quod illa fultine bitur, si adfir clausula (Etiam, quod sit beneficiatus) ibi nu. 22. vbi ratio assignatur.

Dispensandi facultas super irregularitate non extenditur ad bigamiam, & alia: fustium, concl. 150. n. 45.

Dispensatio, adoptio, & legitimatio, vt fieri possint, quę cause requirantur, vide concl. 142. num. 137.

Ille Papa facta in radice Matrimonij, ad hoc, vt operetur, quod Filij nati sub figura Matrimonij dicantur, & fiant cum alijs legitimis atriis successibiles, quę sint necessaria, vide conclus. 42. n. 224. cum pluribus seqq.

Et ex cuius temporis lapsu ea dispensatio pręsumatur obtenta, vide ibid. & n. 33.

Obtenta de Matrimonio inter coniuges illicitę contracto non suffragatur, si nonus eorum consensus non superueniat, concl. 59. n. 93.

Dispensatio Apollolica Matrimonialis, quando est iustificanda, tunc tempora coniunguntur, concl. 85. n. 152.

Et obtenta est maxima coniectura ad probandum Matrimonium, licet ex aliquo defectu posita detegeretur imperfecta, concl. 109. n. 19.

Dispensationes, quando possint Abbatibus, & eorum Vicariis committi, & tunc quid sit probandum ab eis coram Datario, vide concl. 1. nu. 37. cum seqq.

Sunt stricti iuris, & ideo de vno casu ad alium, non extenduntur, concl. 23. n. 3.

Dispensatio quoad principale, censetur etiam, dispensatio, quoad alia accessoria, concl. 9. num. 14.

DISPOSITIO, vel actus, vt superfluous dici non possit, sufficit, quod addat aliquod nouum vinculum, vel quod clarius, & apertius explicet id, quod prius aliqua dubitatione inuolui poterat, vel etiam solum exprimat id, quod tacite de iure inerat, concl. 14. nu. 8. & concl. 142. num. 17.

Disponendi facultas data, an intelligatur inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide conclus. 84. n. 22. cum seqq.

Dispositio aliqua si mandet, vt in alienatione sit necessaria licentia, tunc sufficit eam esse generalem, nec per consequens specialis requiratur, nisi fuerit adscriptum illud nomen speciale, ibi nu. 286.

Dux contrarię si in testamento reperiantur, vltima erit attendenda, ibi n. 287.

Et omnis dispositio semper intelligenda venit, rebus sic stantibus, concl. 89. n. 177.

Dispositio iuris, vide Iuris dispositio. Loquens de ascendente non procedit in collateralis, concl. 89. n. 260.

Fauorem anime respiciens semper est amplius, concl. 107. n. 8.

Extende id procedere, etiam si finis in pœnalibus, & odiosis, ibi n. 9.

Vbi diuersa viget, ibi viget diuersa ratio, concl. 68. sub nu. 27. concl. 133. sub n. 148. & concl. 170. sub n. 13.

In dispositionibus conditionalibus ratio mentium non inspicitur, concl. 142. n. 127.

Disposita de consanguineis ad amicos magnos trahuntur, concl. 100. n. 9.

Item dispositum in vno ex correlatiuis, censetur quoque dispositum in alio, & pręsertim ex maioritate rationis, concl. 42. n. 196.

DISSOLVTIVR vna quęq; res eodem modo, quo ligatur, concl. 48. n. 38.

DISTANTIA legis fin. ff. fin. regund. quando sit seruanda, & quando non, vide concl. 62. n. 86. & seqq. & in Verbo Edificium.

Distantia est mensuranda territoriorum, quando dubitatur quis sit ordinarius alicuius Dięccesis, concl. 1. n. 56.

DISTRIBVTIO elemosinarum de ordine testatoris facta valet, etiam quod pauperiores inueniantur, concl. 2. nu. 19. & concl. 47. n. 37.

Distributiones, quę debeantur Canonici absentibus, vide concl. 8. n. 34. cum seqq.

Clerici absentis, quando accrescant alijs de Capitulo, & Beneficiariis residentibus, vide ibi n. 24. & 27.

Sed ille eius, qui sit indebitę illas capere impeditus, alijs de Capitulo accrescere vnde debent, sed illi referuntur, ibi n. 39.

Item ille eas lucratur, & pro possessore habetur, qui est impeditus, ne possessionem capiat, concl. 135. n. 81.

Quotidianę, licet sint, & habeantur loco alimentorum, tamen non sunt proprię alimenta, & propterea vtrunque nempę distributiones, & alimenta Clerico litiganti debentur, concl. 89. num. 593.

Quotidianę in valore beneficii non computantur, concl. 145. n. 23. & 34.

Fallit primo, quando fructus Canonici in distributionibus consistere, quia tunc ille exprimitur valoris ducatorum vigintiquatuor, ibi n. 24.

Fallit secundo, vt ibidem.

Et quando veniant appellatione fructuum, vide concl. 160. nu. 268. cum seqq. & prius concl. 145. num. 24.

DIVERSVM ius vbi viget, ibi viget diuersa ratio, concl. 133. sub n. 148.

Ex diuersis non fit illatio, concl. 127. sub n. 175. concl. 133. sub nu. 148. concl. 151. sub n. 27. & concl. 166. n. 69.

Dinetitas attramenti, vide Attramentum.

DIVES Homo expectare potest, concl. 89. n. 19. & concl. 128. sub n. 305.

DIVI TIE si alicui superueniant, tunc alimenta illi Iudicis Officio, vel legis dispositione debita, cessant, concl. 89. n. 478. & 557.

Secus est in alimentis debitis in vim pacti, vel

Index Conclusionum,

- voluntariè oblati, concl. 89. sub num. 480. & 557.
- DIVISIO** est species transactionis, & quando ad eam minores deveniunt, tunc solemnitates Statuti servare tenentur, concl. 86. nu. 177. & seq.
- Et quando a testatore prohiberi possit, vide, concl. 42. n. 657.
- Inter Fratres ex Libro æstimi probatur, concl. 71. num. 11.
- Quæ non recipiunt divisionem si singula à singulis debentur, concl. 108. n. 27.
- Et illa alicuius Domus, Turris, aut Palatii prohibita, censetur quoque prohibita eorum alienatio; immò ex ea fideicommissum inducitur, censetur, concl. 142. n. 76.
- DIVORTIVM** fit à Diabulo; coniugium autem à Deo, iuxta illud, quos Deus coniunxit Homo non sepatet, concl. 59. n. 4.
- Eo sequuto, quando Filij sint alendi penes Patrem, vel penes Matrem, vide concl. 89. nu. 188. num. seqq.
- Plura vide in Verbo Separatio thori.
- DOCTORATUS**, & Baptismus characterem indelibilem imprimunt, concl. 62. n. 5.
- Et est dignitas, quæ illegitimis insigniri non possunt, concl. 154. n. 26.
- Illius laurcam, qui primò accepit, ceteris, licet prius licentiatas præferatur, concl. 120. num. 107.
- Doctor**, & Aduocatus debet esse ad minus ætatis annorum decem, & octo, concl. 72. n. 86.
- In actibus militariis Privilegijs Doctoratus non gaudet, concl. 138. sub n. 65.
- Antiquior non semper præfertur ratione creationis, sed sæpè ratione loci, concl. 120. num. 108.
- Ille, siue licentiatas, quando possit Concubing donare, vide concl. 59. n. 113.
- Ille legum, & Medici, quando ab oneribus dicantur immunes, vide concl. 54. n. 45.
- Qui non legunt, neque exercent, sed otiosi vacent, illorum Officium usurpare dicuntur, & à subsidijs non eximuntur, concl. 60. n. 41.
- De Doctorellis non est curandum, ibi n. 53.
- Salamantini Ferrariensibus, ac alijs etiam antiquioribus præferuntur, concl. 120. nu. 108. & ibi ratio assignatur.
- De iure arma deferre possunt, licet de consuetudine contrarium servetur, conclus. 143. num. 93.
- Doctores**, quando alimenta debeantur per Patrè Doctores, & an in eis taxandis sit habenda ratio lucri, vide concl. 89. n. 154.
- Illius industria ab aliorum voluntate pendet, nec eam proprio arbitratu, quis exercere valet, ibi n. 155. & 159.
- Eximij auctoritas sufficit ad inducendam instam causam litis, & transactionis, conclus. 155. sub num. 129.
- Doctorem auctoritas probabilis dicitur, sed nõ necessaria, concl. 142. n. 16.
- Eorum, & Aduocatorum fides super non usu constitutionis Marchie insinuationem in contractu Minoris requirentis, non supplet ipsius insinuationis defectum, concl. 86. n. 105.
- Plura vide in Verbo Aduocatus.
- Ille non succurritur restitutione in integrum, etiam si esset Minor, quia ille scire tenetur, concl. 86. nu. 138.
- DOLOREM** iustum temperare difficillimum est, concl. 108. sub n. 63.
- DOLI**, ac fraudis præsumptio per presentiam iudicis tollitur, concl. 47. nu. 32. concl. 86. nu. 157. concl. 148. sub nu. 282. & concl. 155. sub num. 134.
- Dolis, ac fraudibus est præcludenda via, concl. 87. num. 56.
- Dolo cessante, poena quoque cessare debet, concl. 111. sub nu. 29. & concl. 128. sub n. 874.
- In eo versans doli exceptione repellitur, concl. 151. sub n. 7.
- Dolosis beneficii iuris nõ est succurrendum, conclus. 26. n. 82. concl. 56. n. 199. concl. 89. n. 213. & 521. concl. 128. sub n. 17. concl. 150. sub nu. 40. & concl. 161. n. 83.
- Allegas dolum illum perspicuis probationibus, & concludenter probare tenetur, conclus. 56. num. 205. & prius concl. 7. nu. 7. & conclus. 48. num. 20.
- Quilibet causa, etiam iniusta eum excusat, conclus. 40. n. 38. & concl. 87. n. 108.
- Et nihil aliud est, quàm quædam calliditas ad alium decipiendum adhibita, concl. 86. nu. 213. & prius concl. 56. n. 85.
- Non datur, absque spe lucri, nec alicui immunitatem præstat, concl. 45. nu. 6. concl. 123. sub num. 65. concl. 135. sub n. 61. concl. 161. n. 54. & prius concl. 86. n. 213.
- Item quid sit, quomodo probetur, quando præsumatur, & quid pro eo excludendo sufficiat, vide concl. 56. n. 85. & concl. 86. n. 213.
- Dans causam contractui, vel in contractum adhibitus ipsum contractum reddit illicitum, & rescindit, concl. 56. n. 205. & concl. 88. n. 12. & concl. 151. sub n. 7.
- Verus, non autem præsumptus ratificationem inducunt per taciturnitatem excludit, concl. 86. nu. 248.
- Cotrarium, nu. 251.
- Concorda, ut ibi n. 253.
- Præsumptus æquiparatur vero in materia renunciationis enormis, seu enormissimæ læsionis, ibi n. 251.
- Præsumitur ex aliqua suasionem, quæ sit suadenti utilis, & suo damno, concl. 56. nu. 85. & ibi ratio assignatur in fine.
- Remitti non potest, nisi illius notitia expresse concurrat, concl. 85. n. 253.
- Ille, neque contumacia Vasalli cessat, si canonem soluat, sed cetera requisita nõ adimpleat, conclus. 111. n. 11.
- Ex contemptu, & contemptus ex scientia, & contraventionem oritur, ibi n. 29.
- Excluditur in eo, qui bono viro credit, concl. 155. nu. 63.

Et Materialium.

DOMESTICI ad probandam alimentorum præstationem non sufficiunt, quando alij testes iactuerunt potuerunt, concl. 89. n. 541.

Fallit, vt ibidem.

DOMICILIUM ex habitatione per decennium contrahitur, concl. t. n. 151. in fine
Illud iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Apostolos intra debitum tempus petendum, concl. 128. n. 542.

DOMINI exceptio non admittitur, quando agitur remedio l. si quis conductionis. C. locati, concl. 78. num. 43.

Fallit tamen, in multis casibus, vt ibidem.

Illius translatio, quando ex prohibitione alienationis intelligatur impedita, vide concl. 48. n. 84 & concl. 84. n. 8. 21. 50. & 60. cum seqq.

DOMINI Sylvarum, quando debeant libertate vendendi omnibus permittitur, & damnum si feris datum plenè refarcire tenentur, concl. 166. num. 14.

Castro dominis impositio angarium, & onerum non competit, concl. 106. num. 5.

Extende vt ibidem, & vide in Verbo Angaria. Illis magis interest, vt recognito fiat, quam quod census soluantur, concl. 101. sub nu. 11.

Dominium, ad effectum deuolutionis, quomodo sit probandum, vide concl. 78. num. 37. cum seqq.

Et quæ adminicula ad id sufficiant, & quæ non, ibi sub num. 40.

Arguitur ex parte illius, cui computa redduntur, concl. 56. num. 176.

Extende idem procedere, ex deputatione administratoris, ibi num. 175.

Dibitoris an, & quomodo sit probandum per agentem remedio Saluiani, vel hypothecaria, vide concl. 157. num. 4.

Et quando est deductum, ad solum effectum possessorij, tunc Sententiam in illo iudicio latam non facit esse appellabilem, conclus. 128. sub. num. 119.

Et illud, siue iurisdictionem habens in aquis fluminis, tunc censetur etiam habere illud in fundo subter aquas, concl. 98. sub. n. 12.

Contrarium ibi num. 14.

Illud, ac possessio quomodo probetur ex libramento, vide concl. 71. n. t. cum seqq.

Ex pluribus enunciatiuis antiquorum Instrumentorum, etiam in præiudicium tertij probatur, concl. 120. nu. 95. & prius concl. 78. nu. 37. cum seqq. & ibi multa.

Contrarium, ibi d. concl. 120. n. 96.

Concorda, vt ibid. n. 97.

Item quomodo illud sit probandum ad effectum deuolutionis, vide concl. 78. sub. nu. 40. & vide in Verbo Enunciatiua.

Sed quid ad effectum soluendi canonem, & laudemini? vide concl. 93. nu. 8.

Facilius acquiritur, & difficilius perditur, quam possedit, concl. 164. n. 29.

Præscriptio alicui acquisita, per legem nouam illi abdicatum esse non præsumitur, conclus. 84. n. 169.

Quando per inundationem perdat, vide conclus. 94. n. 8. & concl. 98. n. 3. & 14.

Illud supremum, siue altum nunquam Princeps à se abdicare censetur, concl. 167. n. 69.

Translatum censetur ex illis verbis, in assignatione rei pro dote appositis, nempè dedit, & translulit titulo pura, & liberæ venditionis, & in solum donationis, concl. 68. n. 15.

Extende idem operari illa Verba iure proprio, & in perpetuum, & ad omnimodam, & perpetuam proprietatem habere, & tenere, quæ verba Dominium temporale excludunt, & illud perpetuum inducunt, concl. 68. n. 16.

Illud transferre non potest, qui non est Dominus licet possit rem alienam vendere, concl. 78. num. 28.

Translatum non censetur ex alienatione nulla, etiam quod illius rei fuerit secuta traditio, concl. 85. n. 309.

Sed regulariter non transfertur ex alienatione, absq; rei traditione, ibi n. 310.

Illud, vel possessio, quomodo, & quando probari debeat ab agente rei vendicatione, vel ex fideicommissio, vide concl. 78. n. 21. 22. 27. 28. & 29.

Dominio census vigore constituti est concedenda associatio ad possessionem bonorum censualem, ob moram debitoris in solutione fructuum, concl. 158. n. 4.

Quando illi debeantur alimenta ex redditibus iuris patronatus, vide concl. 89. nu. 439. cum pluribus seqq.

Ille alimenta præstare non tenetur Procuratori, ac negotiorum gestor, ibi n. 482.

Extende, vt ibi n. 483.

Dominus animalium in sociam datorum, quod periculo de illorum interitu stare teneatur, vide concl. 108. & in Verbo Animalia.

DOMINVS animalium retineri non potest, pro damno ab ipsis animalibus dato, concl. 130. num. 44.

Fallit tamen, vt ibi num. 45. & vide in Verbo Animalia.

Ad quem res feudalls, sine eius consensu alienata reuertitur, pretium emptori restituere non tenetur, nisi ille in bona fide esset, conclus. 86. num. 60.

Directus in venditione rei Emphiteuticæ ceteris est preferendus, concl. 62. n. 40.

Quando possit cogi relocare illa de familia, vide concl. 128. n. 184.

Canonem recipiendo iuri caducitatis renuaciare censetur, concl. 129. n. 346.

Declara tamen, vt ibidem.

Dominus domus, quando præsumatur Dominus mobilium illius, vide concl. 152. n. 43.

Fundi prohibere potest, ne colonus fructus, etiam à solo separatos asportet, donec sibi pensio solvatur, concl. 108. n. 32.

De facto resistere potest venatori illius fundum ingredi volenti, concl. 166. n. 9.

Agere potest actione iniuriarum, & ad penam aduersus illum, qui eo inuito eius fundum

Index Conclusionum,

- ingreditur, licet tamen non ad predam, conclus. 166 n. 6. & 10.
- Declarat tamen, vt n. 11.
- Dominus licentiam alienandi Vassallo, siue Emphyteutę denegare non potest, nisi acquirens esset inimicus, vel inhabilis; alids eam denegando ei iniuriam inferre dicitur, concl. 154. num. 37.
- Dominus nemo est suorum membrorum, conclus. 89. num. 2.
- Quando alij creditoribus pręferatur in re vendita, & quando non, vide in Verbo venditor, & concl. 119. sub n. 8.
- Officij Notariatus de delicto ab eius substituto commissio tenetur, non autem de eo tenetur ipsius Officij arrendatarius, concl. 145. nu. 51.
- Quando ex delicto suę familie teneatur, vide conclus. 78. n. 106.
- Quando ad feloniam, vel aliud delictum contra Vassallum agere, ac se aduocare possit, vide conclus. 101. & in Verbo Felonia, in Verbo Fendum, & in Verbo Vassallus.
- Quando delictum Vassalli ignorauerit non sibi pręiudicat, in pretendenda caducitate, si postea seruitium a Vassallo reciperet, & multo magis, si id a factore Domini cauere, ibi num. 17.
- Quando aduersus negligentiam, vel dolum Procuratoris in non appellando, sit resistendus, vel contra ipsum Procuratorem ad interesse agere possit, vide conclus. 129. n. 198 cum pluribus seqq.
- Quando, & quomodo famulum egrotantem alere teneatur, vide conclus. 89. n. 459.
- Quando propria auctoritate possit capere possessionem rei emphyteuticę, vide conclus. 165. nu. 33. cum seqq.
- Quando teneatur de facto insitoris, vide conclus. 51. in fine.
- Vassallum in adulterio, cum eius vxore deprehensum impunę occidere potest, conclus. 59. nu. 64.
- Ille, vel Baro alicuius terrę, quando, & in qua parte propria insignia sculpere possit, vide conclus. 144. n. 17.
- DOMVS, Agnatio, & Parentela verba, quę sunt iuris Civilis, quomodo distinguantur a Verbis Coniunctus, Consanguinei, & Parentes, quę sunt Verba Naturę, vide conclus. 81. n. 24.
- Domus, siue familia in iure dupliciter accipitur, & primò causatiuę, & effectiuę; secundo vero contentiuę, & passiuę, ibi n. 59.
- Declarat, vt ibidem.
- Illius, seu familie appellatione venit etiam scemina, quamuis esset nupta, conclus. 149. num. 34. & 15.
- Intellige tamen, vt n. 20. cum seqq.
- Petra vide in conclus. 190. & in Verbo Agnatio.
- DOMVS alicuius Casalıs, Poderis, aut Possessionis estimanda non venit in eorum venditione, nisi inter partes aliud fuerit cõtractum, conclus. 62. n. 87.
- Ruinosa, quę tamę cum parua impensa reparari possit, si ab Ecclesia vendatur, ea venditio Ecclesię vtilis non dicitur, conclus. 85. num. 134.
- Ea legata non venit apotheca, hortus, vel arundinetum, conclus. 127. n. 5. & 6.
- Fallit, quando tales res essent domi contiguę vel sub domo, aut illius finibus, conclus. 127. sub num. 8. & 9.
- Item si ea vendatur, non obid apotheca vendita, censetur, ibi n. 17.
- Sed vitriarę in illius venditione veniunt, ibi num. 18.
- Ille vendita, siue legata, quando veniat hortus cum alijs seruitutibus itineris, & aquę, vide, remissiuę ibi n. 18.
- DONANS, quando de euictione teneatur, vide in conclus. 17. nu. 38. & seq. & conclus. 174. nu. 34. cum seqq.
- Quando actiones directas, vel vtilis amplius exercere non possit, vide conclus. 39. num. 8. & seqq.
- Donans aliquam domum, vel aliam rem alicui loco pio, vt ab eo in vitasua alimenta recipiat, si ea per milites, aut alio casu fortuito destruat, tunc alimenta non cessant, conclus. 89. nu. 322.
- Donans non pręsumitur iactare suum, conclus. 86. sub nu. 216.
- Donare promittens, quando ad donandum, obligetur, vide conclus. 174. n. 41.
- Et quid in alijs contractibus, vide ibidem.
- Sed cogi an possit, qui est prohibitus alienare, vide conclus. 84. n. 18. & 138.
- Donare proprium est perdere, conclus. 86. n. 42.
- Donatę, quando pręsumantur res sponę, vel vxori traditę, vt sunt annuli, vestes, iocalia, & similia, vide conclus. 115. nu. 12. cum seqq. & conclus. 99. sub n. 13.
- Et nuri donata, quando sint conferenda in diuisione inter Fratres fienda, vide conclus. 115. num. 18. & 19.
- DONATARIVS vnus si donationem remittat, alteri condonatorio pręiudicare non potest, conclus. 17. n. 52.
- Possessionem rei donatę propria auctoritate, capere non potest, nisi aliqę clausulę in donatione apposite contrarium operarentur, conclus. 164. n. 28.
- DONATIO absentis numine stipulata reuocari non potest, ante illius acceptationem, conclus. 17. n. 12.
- Contrarium, num. 13. & vide in Verbo Acceptatio.
- Absenti acquiritur per stipulationem Notarij adeo, vt neq; reuocari, aut modificari poterit, sub prętextu, quod donatarius, ante illius ratificationem decesserit, conclus. 42. n. 756.
- Acceptata pręsumitur, per Mandatum factum de illam acceptando, conclus. 17. sub n. 1.
- Sed pio loco facta acceptationem non requirit, ibi num. 7.
- A Filio, seu Nepote facta non valet, nisi Aui con-

Et Materialium.

consensus concurrat, conclus. 89. num. 145.
 Aliqua facta de aliquare, quando alteri postea
 illa possit donari, vide concl. 174. n. 41.
 Aliqua facta sibi, & non alteri acquiritur, nisi do-
 natarius in aliena potestate constitutus repe-
 ritur, concl. 92. nu. 15.
 Amico magno facta non reuocatur ex disposi-
 tione l. si vnquam C. de reuoc. donat. concl.
 107. nu. 10.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Amaro uxori facta, ob futuras nuptias, solē-
 nitates Statuti non requirit, conclus. 86. nu.
 158.
 Declara tamen, vt ibi n. 159.
 A muliere facta pro dote, siue illius augmento
 solemnitates Statuti non requirunt, ibi n. 162.
 Declara tamen, vt ibi nu. 160. & 163. cum seqq.
 A Principe facta acceptationem non requirit,
 qui per campio iure Dominum transferuntur,
 si tamen ea in vim Privilegii fiat; At si ea si
 in vim contractus, concl. 71. n. 7.
 Ea arguitur ex descriptione facta in assinio ad
 instantiam descendendum, et intuitu coniu-
 gii personarum, concl. 71. n. 13.
 A traditione incipere dicitur, quando dona-
 tor se nomine Donatarii possidere constituit,
 concl. 174. n. 37.
 Causa alimentorum facta solemnitates Statuti
 non requirit, concl. 89. nu. 255.
 Pro alimentis facta modalis dicitur, & non
 condicionalis, ibi n. 255. & 592.
 Et illis non premissis reuocari potest, ibi n. 592.
 Causa doris facta merè voluntaria, & non ab
 eo, qui dotare tenetur, solēnitatibus indiget,
 concl. 86. n. 160.
 Contrarium, ibi n. 161.
 Declara, vt n. 162. cum seqq.
 Causa mortis facta solemnitates Statuti non
 requirit, ibi n. 150.
 Et talis donatio facta ab usufructuario, quando va-
 leat, vide concl. 161. n. 10. & 11.
 Contingens orus assumendi insignia, & nomen
 alterius non dicitur simplex, sed ob causam,
 concl. 44. nu. 25.
 Coram Notario, & quinque testibus celebrata,
 alijs solemnitatibus à Statuto inductis non
 eget, concl. 86. n. 157.
 Et dicitur doni datio, & dare significat Do-
 minium transferre, concl. 174. sub n. 36.
 Filio facta cum iuramento est firma, & inex-
 pugnalis, nec in fraudem Fisci facta dicitur,
 concl. 87. n. 111.
 Quod procedit, etiam si sit omnium bonorum,
 & cum ea distinctione, ibidem, videnda.
 Et illa grauamen utriusque partis continens so-
 lemnitates Statuti non requirit, quia potius
 remunerationis, & permutationis, quam
 Donationis naturam sapit, concl. 86. n. 156.
 Inter Patrem, & Filium, Matrem, Filiam, &
 contra, an solemnitates Statuti requirant, vide
 ibi nu. 125. cum seqq.
 Inter virum, & uxorem facta, licet valida dici
 non possit, tamen est in statum potestatiuū, siue

contingenti validitatis, ita vt per mortem co-
 firmetur, si interim per contrariam volunta-
 tem infirmata non reperiatur, concl. 87. n. 16.
 Iurata minoris, an solēnitatur, vide concl. 86.
 num. 69. & 70.
 Donationis faciendæ causa, Curator minori de-
 putari non permittitur, cum donare sit pro-
 prium perdere, vt ibi n. 42.
 Illius reuocatio, quando sit licita, vide concl.
 17. nu. 12. cum seqq.
 Non presumitur, quando alia ratio, quam illa
 donandi excogitari potest, concl. 62. n. 120.
 Fallit inter Amasium, & amasiam, vt in concl.
 105. nu. 9.
 Non expirat per mortem donantis, licet non
 fuerit acceptata, concl. 17. sub n. 52.
 Ob beneficium, quando Concubini fieri pos-
 sit, vide concl. 59. n. 109. cum seqq.
 Ob merita facta solemnitates requirit, si meri-
 ta non probentur, alids secus, concl. 86. num.
 155.
 Omnium bonorum, tanquam cōtra bonos mo-
 res facta, cum liberam testandi voluntatem
 auferat, non valet, etiam si sit iurata, concl.
 47. nu. 90.
 Contrarium, vt ibi, & in concl. 87. sub nu. 111.
 & ibi ratio differentie assignatur.
 Omnium bonorum, iurium, & actionum in
 aduendum non comprehendit, concl. 51. n. 117.
 & ibi ratio assignatur.
 Omnium bonorum presentium, & futurorum
 subicitur, quoad presentia; non autem, quoad
 futura, concl. 39. sub n. 11. verū illud vero, licet
 ea inditiūte valeat ad fauorem ecclesiæ, cō-
 clus. 87. sub nu. 11.
 Pio loco facta acceptationem non requirit, con-
 clus. 17. nu. 7.
 Propter nuptias, & dos à pari procedunt, con-
 clus. 84. nu. 138.
 Illa propter nuptias, quam Maritus, ob adul-
 terium vxoris lucratur Filijs adulteræ tuler-
 vari debet, concl. 59. n. 73.
 Quando animo complacendi facta presumatur,
 vide concl. 109. n. 34.
 Quando Concubina fieri possit, vide in Verbo
 Concubina.
 Quando de rebus apud hostes existentibus fieri
 possit, vide concl. 83. num. 21. & in Verbo
 Legatum.
 Quando indiget infirmatione vitatur in excessu
 tantum, concl. 87. sub n. 1.
 Reciproca, siue certitudinaria, & ob causam,
 vel remunerationis solemnitatibus non indigent,
 concl. 86. n. 151. cum seqq.
 Contrarium, ibi nu. 69.
 Declara tamen, vt ibi num. 154. cum seqq. &
 nu. 226. & vide in Verbo Minor, & in Verbo
 Vniuersitas.
 Remuneratoria non dicitur simplex donatio,
 sed p. t. ius quendam permutationis, concl. 85. n.
 153. & concl. 174. n. 38.
 Dona. ori, quando alimenta debeantur à Do-
 natario, vide concl. 89. n. 419. cum seqq.

Index Conclusionum,

Illius interest rem donatā non euinci, vt ab antidorabilibus liberetur, concl. 174. sub n. 3.
Donatum Ambasciatori, quando sibi, vel Principi acquiritur, vide concl. 99. num. 11. cum seqq.
Cuius contemplatione donatum censeatur, ibi num. 16.
Donum, quod fit Episcopo pro suo incundo aduentu de raro contingente, in arrendamentum alicuius Episcopatus non cadit, conclus. 145. num. 52.
DOS ab aliquo in subsidium debita non debet esse rigorosa, nec talis, quæ egestatem dotantis inducat, concl. 86. sub n. 168. & concl. 89. num. 186. & concl. 174. n. 23.
Ab antefato differt præsertim in prælatione, quæ licet mulieri competat pro dote, non competit tamen pro antefato, quia inter dotem, & antefatum inæqualitas tolleratur, conclus. 118. n. 29. & 34.
Contrarium, ibi n. 30.
Concorda, vt n. 31.
Et an sit danda iuxta Patrimonij quantitatem, vel mulieris, aut familiæ nobilitatem, vel potius secundum qualitatem Mariti cui nupsit, vide concl. 42. sub n. 541.
Ab Auo nepti data, præsumitur contemplatione Patris, quia ad Officium Paternum spectat dotare Filias, concl. 42. n. 431. & seqq. & conclus. 174. num. 24.
Fallit tamen, quando coniecturæ vrgerent in contrarium, concl. 42. num. 437. & seqq. & concl. 174. num. 27. cum seqq. vbi latè Exemplificatur.
Et an ea in legitimam imputetur Nepti, vide ibi num. 2.
A Patre data Filiæ mortuo, viro ad eum, non ante ad Filiam reuertitur, concl. 56. sub n. 69.
Fallit si Pater esset decessus, vt ibidem.
Item fallit, si Pater esset mortuus, quando Filia vidua efficeretur, quia tunc illa dos consolidaretur in muliere, & ad eius hæredes transfirret, sed relictis Filijs ad eos absolute spectabit, ibidem.
A Patre promissa Filiz, si Filia vidua efficiatur, tunc penes Patrem remanere debet, concl. 56. sub n. 69.
Danda, vel restituenda, quando ex bonis fideicommissi detrahi possit, vide concl. 152. sub n. 57. & latius concl. 42. n. 281. cum pluribus seqq. & concl. 84. n. 132.
Data æstimata, quando faciat emptionem, & quando non; Item, quando dicatur æstimata, vide latè in concl. 68. per totam, & in Verbo *Æstimatio*.
Data primo viro præsumitur, data secundo, conclus. 56. sub n. 69.
Debita in vna re non potest inuiri muliere solui in alia, concl. 91. n. 17.
Ilia, & alimenta, quædo debeantur per Auium Maternum Nepoti, vel nepti, vide in Verbo *Alimenta*, & concl. 89. num. 423. cum seqq. & concl. 174. num. 1. num. pluribus seqq.

Et si dos, & alimenta alicui legentur, tunc vtrumque debetur, quamuis dos loco alimentorum succedat, ibi n. 591.
Et donatio propter nuptias, quando amittatur inter coniuges, ob adulterium ab vno ex eis commissum, vide concl. 59. n. 73.
Ambæ à pari procedunt, concl. 84. n. 138.
Vxori reitui debetur, quando à viro absq; rationabili causa fuisse expulsa, secus si propria auctoritate, & absq; iusta causa recederet, conclus. 59. n. 304.
Et quæ dicatur iusta causa, & quomodo sit probanda, vide ibid. & n. 307. cum seqq.
Item in tuto collocari debent, & ex eorum fructibus, Mulier, Maritus, & Filij sunt alendi, non autem ex proprietas, ne tractu temporis ambo medicæ e cogantur, concl. 152. n. 24.
Et legitima à pari passu ambulant, concl. 142. sub n. 84.
Etiā ex nudo pacto debetur, concl. 123. sub n. 67.
Et ex quibus coniecturis, vel adminiculis soluta præsumatur in præiudicium Mariti, vel eius hæredum, aut etiam aliorum Creditorum damnum, vide concl. 152. num. 4. cum seqq. & præcipue n. 10.
Ex fideicommissio nunquam detrahatur, nisi in subsidium, concl. 42. n. 287. & 300.
Et onus probandi alia bona non extare, ex quibus dos, vel legitima detrahi possit, cui incumbat, vide, ibi n. 288. & seqq.
Extēde, & de clara pluribus modis, vt ibi n. 282. cum pluribus seqq. & concl. 84. n. 132.
Sed ea Filius ex, fideicom. non detrahit, quādo dolose legitimam cōsumpsit, concl. 89. n. 226.
Exigi potest à Marito solute Matrimonio, dū extant Filij communes ad eos alendos, & tūc dos ad eum spectat, vt bonorum Filiorum, usufructuarium, concl. 89. n. 358.
Filiz data, si absq; eius culpa amittatur, an ea iterum sit dotanda, vide concl. 89. num. 32. & concl. 142. num. 16.
Extēde, & declara, vt concl. 89. num. 324. cum seqq.
Filiz data, si ab hæredibus primi viri recuperari non possit, ea iterum est redotanda per Patrem, aut illius hæredes, ibi n. 332 & 353.
Si Filiz spuris tradita fuit, ei amplius alimenta non debentur, ibi n. 91.
Filiz spuriz constituta, ea mortua sine Filijs, ad dotatam, vel eius hæredes reuertitur, ibi num. 94.
Fallit tamen, si ea fuerit per Iudicem, secundum valorem alimentorum constituta illi tradendo in vna vice pro dote, quod in pluribus annis esset tribuendum pro alimentis, ibidem.
Filiz spuriz assignata, si quantitate à lege permissam excedat, à Patre retrahari, siue renocari potest, etiam constante matrimonio & in præiudicium viri, vt ibidem.
Quando à Patre granari possit, & quādo secus vide concl. 42. n. 626. cum seqq. & concl. 89. num. 323.

Et Materiarum.

Si est promissa in quantitate, de bonis tamen soluenda, quando species, siue quantitas sit debita; Item, quando fructus, siue alimenta, de ea debeantur, vide concl. 68. n. 10. & conclus. 89. sub n. 365.

In dubio donata, & non animo repetendi data, ob specialem fauorem dotis censetur, concl. 42. num. 437.

In immobilibus consistens soluto Matrimonio statim restituenda venit, nec tunc expectatur annus, nec minus dilatio cum onere alendi vxorem venit concedenda, concl. 89. n. 346.

In pecunia consistens soluto Matrimonio cum Patrimonio Patris confunditur; licet secus, si in fundo dotali confisteret, ibi n. 362.

Contrarium tamen, & verius tenent alij, ibid. Licet sit privilegiata, tamen illius fructus non sunt privilegiati, ibi n. 360.

Loco alimentorum succedit, & est causa finalis praestationis eorum, ibi n. 339.

Loco legitima succedit, quando Statutum disponit, quod filia dotata non succedat, nec aliquid petere possit, ibi n. 324.

Contrarium tamen, si Statutum Filiam non excludat, sed eam dotari mandet, concl. 89. num. 325.

Declara, vt concl. 42. num. 634. cum pluribus seqq.

Mater debet dari Filiae viduae, quam virgini, quia virginitas est altera dos, concl. 56. n. 69.

Mulier data praesumitur ab eo, a quo ipsa erat dotata, concl. 48. n. 4.

Promissa, & non soluta dicitur vere dos, concl. 170. sub n. 37.

Quae datur mulieri nubenti maioris quantitatis esse debet, quam ea, quae datur ingredienti Monasterium, concl. 13. n. 2.

Declara, vt in concl. 142. num. 10. & 111. vbi rationes allegantur:

Et quando vni Filiae maior dari possit, quam alteri, vide concl. 170. n. 19.

Dos, quando debeatur Filiae, etiam indigno nubenti, vide concl. 42. sub n. 65.

Quando de bonis dotantis, vel mulieris soluta praesumatur, vide concl. 174. n. 42. cum seqq.

Quando peti possit, non obstante pacto de non petendo, vide concl. 118. num. 8. cum seqq.

Quando sit praeferenda, vide concl. 119. n. 31.

Quando restituenda venit, tunc masculi sunt feminis praeferendi, concl. 81. n. 70.

Quando restituenda, vel assecuranda veniat, ab argentum viri ad inopiam, vel illius exilium, absentiam, aut condemnationem, ad Tricemes, vide late in concl. 152. n. 20. cum pluribus seqq.

Et quando est restituenda, vel assecuranda quo ordine sit procedendum, vide d. concl. 152. n. 34. cum seqq.

Quando est restituenda, tunc compensatio non admittitur, neque retentio datur, concl. 152. num. 62.

Quando censatur constituta in omnibus bo-

nis vxoris, vide concl. 170. sub n. 19.

Quando soluta praesumatur ex coniecturis prae- stationis alimentorum, & temporis diuturni- tatis, vide concl. 42. sub n. 479. & concl. 120. nu. 125. cum seqq.

Quando praefertur alijs creditoribus, etiam anterioribus, vide concl. 119. n. 3. cum seqq. Solum confessionata, nulla existente promissio- ne à principio, quando noceat viro tantum, & non tertio, vide concl. 42. n. 478. & seqq.

Sororis viduae, quando inter alias Sorores, & Fratres aequis portionibus sit diuidenda, vi- de concl. 42. n. 651.

Illae, vel alimenta ex quibus causis Filiae sporiae non debeantur, vide concl. 89. n. 95. cum seqq. Ea, vel eius fructus, quando exigi possint, per vxorem, licet promissio sit facta viro, vide ibi num. 352. & in Verbo Vxor.

Vxoris testatoris, vti res alienum, & impensa- funeris, in primis, & ante omnia detrahenda venit, etiam ex fideicommissis, ante heredita- tis restitutionem, quia bona semper intelligit- tur deductio a re alieno, concl. 67. n. 1. & 2.

DOTALIS fundus, quando alienari possit, vide concl. 84. n. 139. cum seqq.

Possestio rei dotalis in vxorem sine traditione non transit, licet secus sit de illius Dominio, concl. 164. n. 29. & ibi ratio assignatur.

Ius dotandi, an à successione differat, vel secu- dum eam reguletur, concl. 174. n. 14. & 15.

Docare, & redotare, quando teneatur Pater, & Fratres, Filiam, & sororem respectus, vide, concl. 84. num. 137. & concl. 89. nu. 84. & seqq. & num. 332. & 353.

Sed dos data à Patre de suo ad eam reuertitur, concl. 174. n. 21.

Docare Filias teneatur Pater, & non Mater, nisi in subsidium, concl. 86. sub nu. 165. & concl. 174. num. 10. & sub n. 14.

Illas docare teneatur Mater in subsidium, quan- do Filiae aliunde dotari non possent, etiam si ipsius Matris bona essent fideicommissis subi- ecta, concl. 86. n. 168. & concl. 174. sub n. 13.

Eam constituere promittens idem est, ac si ipsa dotem constitueret, concl. 154. n. 26.

Illam dans, vel promittens, quando de con- stituitone teneatur, vide late in concl. 142. nu. 34. cum seqq.

Promittens eam, licet sit extraneus, tamen si in debito tempore non soluat, ad fructus dotis, & alimenta teneatur, concl. 89. n. 377. & seqq.

Illam non acquirit Maritus, qui viuenti vxori alimenta non praebuit, vel ei agrotanti Medi- cum non adhibuit, vel imperitum adhibuit, ibi nu. 375.

Fallit, quando tempore pestis effluimus, & in- pluribus alijs casibus, vt dicto num. 375. cum seqq. & vide in Verbo Maritus.

Quando possit mulier constituere dotem, vel pro ea, etiam sine solemnitate Statuti, & Vel- leiano non obstante, se obligare, vide conclus. 86. n. 162. cum pluribus seqq. & concl. 118. n. 5. cum seqq.

Index Conclusionum,

Dotem uxoris, quando augeant arbores, lapidicinas, & Thesaurus in fundo dotali reperti, vide concl. 135.n.25. cum seqq.

Dotem filiarum, & sororum opes evertunt, & ideo equum est, vt ad illum fontem reuertantur, à quo defluerunt, concl.42.n.97. & vide in Verbo Dotis asscuratio, & Asscuratio Dotis.

Illius augmentum, siue sacrum quomodo reguletur, vide Augmentum.

Ob eam potest eudum alienari, non existentibus tamen alijs bonijs, sed cum consensu Domini, concl. 87.n.49.

Bona maioris dotis causa, alienari possunt, si Maritus dotem in bonis stabilibus recipere noluert, ibi n.1.

Declara tamen, quod ea alienatio non sustinetur, nisi Decretum Iudicis interuenierit, ibi num.130.

Et quando bona stabilia, mulier minor possit dare in dotem viro sine solemnitatibus, vide concl.86.n.77.

Huiusmodi causa est valde fauorabilis, concl.89.n.355.

Illius, ac antefati causa flet, dum causa matrimonialis in Curia Episcopali tractatur, concl. 118.n.137.

Summaria esse debet, concl.128.n.316.

Et quando sit appellabilis, vide ibi n.312. cum seqq. & n.751. cum seqq.

Illius equitatio expressa, vel tacita, si non preceat, neq. etiam vllum de eo antefatum debet, concl.118.n.2.

Dotis creditor in quibus bonis satis fieri debeat vide in concl.36.n.33.

Illius fauore multa sunt suppienda, vt ex incerta estimatione rerum dotalium emptionem consequamur, concl.68.n.21.

Item illius fauor operatur, vt contractus emptionis non corrumpatur, quod tertius non fuerit arbitratus, in cuius arbitrium fuerat collata estimatio, licet tamen secus esset in alio contractu, ibi n.26.

Fallit in augmento dotis, ibi n.27.

Fructus illius, quando dotem augeant, vel sint comprehensendi cum alimentis, aut eos lucretur Maritus, vel eius heredes, & quando ipsi sint restituenti uxori, vide concl. 89.n.343. cum seqq.

Item fructus dotis, quando percipiat sponsus, vide ibi n.356.

Plura vide in Verbo Fructus.

Illius hypothea an, & quando à die promissionis, vel ab illo solutionis acquiratur, vide conclus.152.n.74. cum seqq.

Interere dotis cessat cessantibus oneribus Matrimonij, etiam si filij communes extarent, conclus.89.n.356. & ibi ratio assignatur.

Legatum dotis pauperi factu dicitur pium, & in causam alimentorum factum cenetur, ibi n.59.

Et si sint relictæ dotes pro maritandis puellis, si restituantur, an sint in idem opus earum donationis erogandæ, vide ibidem.

Et illud legatum, quando animo compenendi

factum præsumatur, vide concl.174.n.29. cum seqq.

Eius legatum tempore nuptiarum soluendum, quando dicatur purum, siue conditionale, vide concl.42.n.634.

Privilegium dotis maius est, quàm illud Velleiani, concl.86. sub nu.167. & concl.170.n.33.

Et huiusmodi privilegia ad heredes non transeunt, sed soluto matrimonio cessant, concl. 89.ne.356. & 361.

Contrarium, ibi n.362.

Illius promissio intelligitur, vt effectum habeat post quàm Matrimonium fuerit contractum, ibi n.356.

Sed si de huiusmodi promissione non appareat, nisi per confessionem Mariti, tunc ea valde ex diuturna alimentorum præstatione comprobatur, ibi n.277.

Et illius repetitio tentata per Matrem, an impediri possit, per exceptionem administrationis tutela, & rationis non redditur, vide conclus.56.n.75. & seq. & concl.152.n.63. cum seqq.

Et talis repetitio, quando fieri possit, cum obligatione in forma Cameræ, sicuti ea fuit promissa, vide concl.167.n.135.

Illius restitutio, vel asscuratio, atq; Instrumento dotis fieri non debet, concl.152.n.70.

Illius solutio in aliqua parte probata in totum soluta præsumitur, ibi sub n.9.

Dotis Titulus soluto Matrimonio ad nontitulu reducitur, concl.356. & n.360.

DVBIA probatio probantem non releuat, conclus.44.n.28. & seq.

Sed quando dicatur dubia, vide ibidem, n.30.

Dubia, quando sunt danda in causa, quid facere debeat Iudex, vide concl.168.n.27.

Est dubius litis euentus, concl.60.n.92.

Et talis dubius litis euentus in probanda litione considerari debet, concl.133.n.59.

DVO. vincula strictus ligant, quàm vnum, concl.42.nu.94. & concl.84.n.5. & 237.

Falset, quando vnum ex illis esset impertinens, ibi d. num.237.

DVPLEX causa prohibens vincit vnâ tantu permissiuâ, concl.84.n.57. & 237.

DVX. siue similes titulati, etiam vendita, siue resecta dignitate, illius tamè nomen retinere dicuntur, concl.140.n.21. & concl.143.n.91.

E

ECCLESIA Cathedralis dicitur esse in Episcopio, & Episcopus in ipsa, concl.1.m.171.

Contractum pro parte approbare, & pro parte impugnare non potest, concl.85.n.20.

Dimittere non potest bona propria habita, vide de re. ubi in cambium assignanda, concl.85.n.135.

Decepta dici non potest, si res per eam alienata pretiosior, fiat, ibi nu.219.

Destrua non expiat legatum illi factum, sed illud ad Pontificem transire, concl.89.n.66.

Illius

Et Materiarum.

Illius bona, quando possint alienari, & qua solemnitates in eorum alienatione requirantur, vide concl. 85. per totam.

In eius damnum redundare dicitur, quidō utilitati publicæ non consulitur, concl. 111. n. 5.

Illius, ac Episcopi consecratio fieri potest, etiā dicitur non Dominico, & in ea consocienda Sacra vinctio adhibetur, concl. 1. n. 21.

Ecclesiæ, & minoris suore contractus claudicatione tolleratur, concl. 2. num. 61. & concl. 85. n. 17. & 244.

Alia, & minor pari passu ambulare dicuntur, conclus. 86. n. 241. & concl. 119. n. 38.

Illius iura quomodo, & quando in arbitrium remitti possint, concl. 133. n. 146. cum seqq.

Et lationem Ecclesiæ allegans illam probare tenetur, concl. 85. n. 13. & 124.

Pollute Ecclesiæ reconciliatio Abbati concedi non potest, nisi cum gravi offensa iurisdictionis Episcopalis, concl. 1. n. 42.

Et quando illi competat remedium recuperandū, non obstante prescriptione quadriennii, vide concl. 85. n. 168. cū seqq. & in Verbo Remediū.

Illi semper datur restitutio in integrum, quatenus non fuerit utiliter contractum, ibi n. 207.

Fallit, quando quadriennium esset lapsū post observantiam contractus per 40. annos, ibi dicitur.

Ecclesiæ vacatio, quādo detur per Prælati ascensionem ad aliam, vide concl. 56. n. 144.

Ejus utilitas de quo tempore sit consideranda, ad validitatem alienationis, vide concl. 85. n. 217. cum seqq. & n. 329.

Eam fabricare, vel collapsam reficere, quando & quomodo teneantur Archiepiscopus, Episcopus, Canonici, Rector, vel Parrochiani, vide concl. 138. n. 71. cum seqq. & concl. 145. num. 22.

Nova in locum antiquæ subrogata, quādo omnes illius qualitates assumere debeat, vide concl. 144. n. 38.

Parrochialis ex oblationibus Parrochianorū constructa præsumitur, concl. 48. n. 5.

Parrochialis, ac Beneficia curata ceteraq; dignitates obtineri possunt, etiā à non habentibus ordinem, dummodo primam tonsuram, & vinctum quatuor annos completos habeat, conclus. 72. n. 69. & 71.

Per mortem Abbatis Regularis habentis iurisdictionem quasi Episcopalem vacare, & vinctum fieri dicitur, concl. 1. n. 2.

Probationes novas, etiā post Processus publicationem eas facere potest, si de eius latione constat, & dummodo concurrat, non solum cause cognitio, sed etiam magna, & exacta diligentia ob timorem subornationis, concl. 148. num. 396.

Si de tempore concessionis alicuius rei in emphyteusm erat diues, nunc verò de paupertate perierat, est in illius, ut electione, aut etiam pro se retineat, vel alteri concedere, conclus. 85. n. 331.

Declarata tamen, ut ibi n. 332.

Quando ante beneplaciti consecutionem, vel legitimam executionē à contractu resiliere possit, si reservato beneplacito alienationem fecit, vide concl. 85. n. 243. cum pluribus seqq.

Quando etiam ampliari contingat, tunc insignia in ea existētia nō sunt delenda, concl. 144. n. 36.

Et quando relocare teneatur finita linea, vide concl. 128. sub n. 684.

Quando destruitur, & postea reedificatur, tunc omne ius patronatus, & aliud, quod quis in ea habebat amittitur, concl. 144. n. 37.

Quando possit facere pactum de lucrandis melioramentis in cūctum caducitatis culpa emphyteutæ, vide concl. 136. sub n. 21.

Quando Privilegium, ob non usum amittat, vide concl. 103. num. 17. cum seqq. & in Verbo Privilegium.

Quādo præferatur creditoribus anterioribus, vide concl. 119. n. 48.

Quando Patronum ad egestatem reducendum, alere teneatur, vide concl. 89. n. 439. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

Quando possit alienare, sine solennitatibus retinendo, & quādo secus, vide concl. 85. n. 84.

Rectori alere tenetur, non obstante prescriptione decimarum, concl. 89. n. 440.

Refecta, & constructa in dubio præsumitur ab eis, qui eam construere, & reficere tenebantur, concl. 138. n. 80.

Refugium reorum immanis criminis esse non debet, concl. 150. n. 25.

Illius vacatio damnosa esse solet, conclus. 128. num. 274.

Semper citari debet, quando fabricator processus super alienatione rei suæ; aliis processibus esse nullus, concl. 85. n. 189.

Si ea alienationi factæ stare vult, quādo pars adversa illam impugnare non possit, vide concl. 85. n. 17. cum seqq.

Si ex contractu locupletetur, id quod cum alterius iactura percepit restituere tenetur, conclus. 85. num. 225.

Declarata tamen id esse verum, si illud pretium probetur fuisse vestem in utilitatem Ecclesiæ, & Aduersarij iacturam; alias secus, ibi n. 226.

Rursus declarata, ut in concl. 136. sub num. 21.

Illas solemnitates in alienatione annuorum, reddituum adhibere debet, quæ in alienatione immobilium requiruntur, conclus. 133. num. 16.

Vei pia mater & cultrix omnium locupletari non debet cum alterius iactura, sed æquitate servare tenetur, & pte pte in materia caducitatis, concl. 66. num. 29. & concl. 84. nu. 86.

Limitatur in concl. 136. sub num. 21.

Item vei pia mater omnium Omnes ad se venientes benignè amplecti debet, conclus. 65. num. 29.

Vei pia mater, & cultrix omnium illis ad se redeuntibus nunquam gremium claudit, conclus. 124. sub num. 22.

Ecclesiasticæ personæ. Vide Personæ.

EDERE, & Editio, Vide in Verbo Editio.

Index Conclusionum,

EDICTA, ne Frumenta, & cetera fruges extrahantur, Principes tempore carellie facere tenentur, vt annona conferuetur, & ne carior fiat, concl. 111. n. 4.

Illa pro conseruatione annonæ facta, etiam personas Ecclesiasticas ligant, ibi n. 5.

Extractionem prohibentia, tam ligant eum quæ in via publica blada extrahere reperitur, quàm si iam extra Patriam extraxisset, ibi n. 11.

Quid si negauerit extra territorium portare, & ultra locum, ubi repertus fuit, domum habeat? vide ibid. & n. 12.

Extractionem viualium prohibentia, vel eam consignari iubentia an, & quando uedum. Ciues, sed etiam forenses ligent, vide ibi n. 13. t. 4. 33. & seqq.

Extractionem prohibentia forensis colentes agros in territorio prohibitis non comprehendit, scilicet, quoad portionem fructuum ad eos spectantem, ibi num. 26. & ibi ratio assignatur.

Restringe tamen, vt ibi n. 27.

Extractionem prohibentia extrahentem ex causa necessitatis, veluti pro victu, aut probabiliter ignorantem, vel dolo carcerem non ligant, ibi num. 28. 29. & 30.

Si die certa frumenta consignari iubeant, tunc asserens cum iuramento illa ignorasse, & die sequenti paruerit à pœna exculatur, si tamen de principis Mandato contiet, concl. 111. num. 31. & 32.

Etiā forenses, & ignorantes ligant, quando fuissent à Principe promulgata, & in eis Decretum irritans fuisset oppositum, ibi n. 37.

Declara tamen, ad solum procedere, quoad nullitate in actus in contrarium gestis, non autem, quoad incursum pœnæ, ibi n. 38.

Et de illis publicatis non est dubitandum, quando ea in Bullario impressa reperiuntur, ibi sub num. 37.

Extractionem prohibentia eum non efficiunt, qui prescriptionem triginta, vel quadraginta annorum in extrahendo probaret, concl. 111. sub nu. 39.

Sed an minorem extrahentem comprehendat, vide, ibi n. 45. & 41.

Plura vide in Verbo Bannimenta, & in Verbo Confinctio.

Edictum ad exhibendum super æquitate est fundatum, concl. 78. n. 48.

EGENVS, quomodo differat à paupere, vide, concl. 84. n. 205. & in Verbo Pauper.

Vide in Verbo Egestas, Penuria, Necessitas, & Pauper.

ELECTA vna via agendi, quando possit ea omnia altera capi, vide cõcl. 35. fere per totam.

ELECTIO Abbatis duplex est, alia generalis actiua, & passiua, alia particularis, concl. 2. num. 1.

Illa Abbatis generalis actiua, & passiua, ad quæ spectet; Item cui competat illa particularis cuiuscumq; Monasterij, tam actiua, quam passiua, vide ibidem.

Quomodo, & à quibus, & de quibus personis fieri debeat, vide ibid. cum seqq.

Non vitatur, si non præeesset auditio Missæ de Spiritu Sancto; licet illa ad bene esse præcedere debeat, ibi n. 9.

Fieri debet intra tres menses à die certæ vacationis, aliàs deuoluatur ad alios Superiores, vel ad Papam, ibi n. 11.

Illa Abbatissæ, ad hoc, vt sustineatur, quæ sint necessaria, & electa quas prærogatiuas habere debeat, vide concl. 3 per totam, & in Verbo Abbatissæ electio.

Facta coram examinadoribus extra Synodum confirmantur, quando sit inualida, vel sustineatur, vide concl. 128. sub n. 26.

De digno omni idoniore, quando fieri possit, vide concl. 2. n. 3. & seq. concl. 3. nu. 2. & seq. & concl. 128. n. 278.

Neq; est retractanda, etiam si iuramento quis se obligasset de digniori eligendo, concl. 2. num. 14.

Electio Episcoporum, & Archiepiscoporum, quando est fienda de Abbatibus, tunc qui sint vocandi, vide concl. 1. nu. 75.

Et quis dicatur absens, vel non, ad hoc, vt ad electionem citandus sit, vel non, vide concl. 131. n. 13. & prius concl. 128. n. 522.

Est à principio voluntatis, confirmatio verò fit inde necessitatis, concl. 2. n. 4.

Fieri debet per modum krutiniij, vel compromissi, vel communis inspirationis, & alio modo facta est nulla, ibi n. 8.

In alternatiuis regulariter est debitoris, concl. conclus. 95. num. 14. & prius conclu. 91. num. 4.

Declara tamen pluribus modis, vt ibi num. 15. cum seqq. & vide in Verbo Alternatiua, & in Verbo Debitor.

Sed quando dicta electio amittatur à debitore, vide ibi d. concl. 95. n. 19.

Passiua maiorem libertatem requirit, quam actiua, concl. 2. n. 6.

Illa Penitentiarij, quando spectet ad Papam, vel ad Episcopum, & Capitulum, vide concl. 97. nu. 28.

Ea Pralati est faciēda de eo, in quem maior pars Capituli consentit, concl. 2. n. 11.

Redditur nulla, si quis ex Electoribus presentibus non ferretur, ibi n. 10.

Successoris fieri potest, antequam corpus mortui Pralati sit sepultum, licet non ante mortem, ibi n. 11.

Illa soluendi in pecunia id, quod debetur in bonis regulariter est debitoris, concl. 91. num. 4.

Fallit tamen in casu à testatore ordinato, vt ibi num. 5.

Tertij, quando, & à quibus sit faciēda in casu discordiæ, vide concl. 69. n. 56. cum seqq.

Electio vxoris, si sit reseruata super eo, an velit, sibi dotem restitui in bonis testatoris, aut in pecunia, quid facere debeat vxor, ad hoc, vt viri hæres in mora constituatur, & ad

in-

Et Materialium.

interfuria teneatur, vide concul. 89. n. 363.
 Sepultura quibus competat, vide concul. 100. num. 9. Sed remissive.
 Electio alicuius facta impugnans, vel ab ea appellans, tunc certam formam electionis exprimere tenetur, concul. 128. num. 522.
 Sed quomodo electio, siue scrutinium sit facendum, vt valeat, vide ibidem.
 Ab Electione facta in concursu de aliquo beneficio, quando appellatio datur, vide cōcl. 128. num. 268.
 Electiones clandestinæ, vel per oeculta conuenticula factæ sunt irritæ, concul. 2. num. 7.
 Et clandestinæ dicuntur illæ, quas electores inter se secretas retinent, concul. 2. num. 7.
 Et semel facta electione, quando variare liceat, vide concul. 35. num. 1. & 14 concul. 68. num. 87. & concul. 96. nu. 17. cum seqq.
 Illi de se factæ, quando Abbas acconsentire possit, vide concul. 1. num. 73. & seq.
 Electionum formæ quæ sint, vide concul. 2. num. 8. remissive.
 Electores ad electionem celebrandam in aliquo honesto loco Monasterij conuenire debent, concul. 2. num. 7.
 Ante Mortem, vel depositionem, aut cessationem Prælati, ad electionem successoris deuenire non possunt, concul. 2. num. 11.
 In electione Abbas scrutatoribus secretè, vel inscriptis per schedulas eorum vota tradere debent, concul. 2. num. 10.
 Iurare debet de eligendo magis idoneo, secundum Deum & eorum conscientias, concul. 2. n. 17.
 Electus ad aliquod officium, quando appellatur, vel se excusare possit, vide concul. 128. nu. 362. & 363.
 In Abbate electus, antequam confirmetur ad ministrare non potest, concul. 2. num. 4.
 Electioni de se factæ intra mentem à die habitæ notitiæ ac consentire tenetur, concul. 2. n. 11.
 Vti Arbitrator, vel Arbitrator electus, quamvis eligere possit, quia auctoritate vti velit, tamen si vnam viam elegit, amplius ad aliam redire non potest, concul. 133. num. 64.
 Eligendi, & confirmandi simul potestatem habens, tunc ipse quod eligit, confirmare videtur, concul. 2. num. 4.
 Eligendi habiles consideratur de tempore electionis, & non de tempore vacationis Prælati, concul. 2. num. 24.
 Eligendi ius, quando expirat, & in alium transfundatur, vide concul. 96. num. 9. & seqq.
 Eligens aliquem ad aliquid peragendum ipse de illo maximam confidentiam habere præsumitur, concul. 100. num. 32.
 Dignum omisso digniori eligens mortaliter peccat, concul. 2. num. 20.
 Eligens in vnam viam in ludicando, eam amplius deferre non potest, concul. 129. n. 110.
 Eligens scienter indignum facilitate eligendi sunt priuandi, concul. 2. num. 15.
 Eligitur idoneus, & non idoneus possulatur, concul. 3. num. 12.

ELEEMOSINARVM distributio de ordine testatoris facta pauperibus valet, etiam, quod pauperiores inueniantur, concul. 2. num. 19. & concul. 47. n. 37.
 Illarum, quæ non sint certæ, vel Missarum ex eis pendendum, si non fiat expressio in impetratione gratiæ, non ob id ea subreptita redduntur, concul. 126. n. 35.
 Et ad quem spectent, & multa alia in materia, vide concul. 38. n. 33.
EMANCIPATIO hodie, nec iura sanguinis, neque naturalem affectionem; immò nec etiam ius Patris potestatis in totum tollit, concul. 42. num. 234.
 Si reperitur in aliquo Instrumento, ac etiam donatio eidem emancipato facta, tunc præsumitur emancipationem præcessisse donationem, ad hoc, vt vterque actus suslineatur, concul. 47. n. 16.
 Emancipatis filijs legitima debetur, concul. 42. sub num. 234.
 Emancipato, quando debeantur alimenta, vide concul. 89. n. 180. & in Verbo Alimenta.
EMENDATIO per tres, aut quatuor annos in homine, & muliere inducitur, concul. 59. num. 112.
EMENS à Fisco, vel ab Ecclesia, locationi ab antecessoribus factæ stare non tenetur, concul. 2. num. 78.
 Feudum, vti allodiale scienter re, & prætio cedere debet, concul. 87. n. 63.
 Rem alienam, vel alteri obligatam scienter, quando contra venditorem de euisione, & ad prætij restitutionem agere possit, vide concul. 88. nu. 13. cum seqq.
EMERE Frumentum Civitatis, vel Fisci, quando quis cogi possit, vide concul. 111. nu. 7. cum seqq. & in Verbo Pennia.
EMERGENTIA de nouo nouum iudicium expostulant, ac nouo indigent auxilio, concul. 43. num. 9. concul. 89. num. 177. concul. 131. sub nu. 52. & concul. 148. n. 148.
 Emergenti omisso, si iudex super principali procedat, tunc appellatio datur, concul. 118. n. 469.
 Declara tamen, vt ibi n. 470. cum seqq.
EMPHYTEVSIS alicui concessa, vsq; ad tertiam generationem, quando Proneptes comprehendat, vide concul. 28. n. 20. cum seqq.
 Ea finita absq; culpa Emphyteutæ melioramenta, ad eius heredes, & successores spectant, & alienari, ac hypothecari possunt, absq; caducitatis incurfu, licet tamen in eis Dominus directus sit præferendus, concul. 84. n. 92. & concul. 87. num. 36.
 Fallit tamen, si cū culpa etiā adesset pactum de illis lucrandis, concul. 136. sub 21.
 Concessa ab Ecclesia, rad fertilitatem resuscatur, si postea fertilis effecta ad manus Ecclesiæ redierit, tunc iterum sine solemnitatibus concedi non potest, concul. 85. nu. 328.
 Declara tamen, vt ibi n. 330. cum seqq.
 Ecclesiastica, quando illegitimis concedi possit, vide concul. 142. sub n. 63.

Et

Index Conclusionum,

Et regulariter ea concedi non solet, nisi pro se, filijs, & nepotibus, concl. 28. sub num. 22.
Fallit, vt ibidem.
Et quando huiusmodi emphyteusis, etiam ad heredes extraneos transeat, vide conclus. 84. num. 117.
Et in quo à contractu censuali differat, vide conclus. 87. num. 121.
Ille & feudum quando ad filios adoptiuos, & arrogatos transeat, vide conclus. 58. n. 10. cū seqq.
Perpetua alienatio; non autem temporalis vocatur, conclus. 84. nu. 101.
Et quando potius dicatur talis, quā locatio, vide conclus. 136. num. 21.
Quando prohibita censetur, prohibita alienatione, vide conclus. 84. num. 104. cum seqq.
Item quando possit fieri alienabilis, & cum hereditate, etiam ad extraneos transeat, ibi n. 117.
In illius renouatione, ob lineam finitam semper proximior est preferendus, etiam si sit femina, conclus. 128. num. 684. cum seqq. & ibi multa.
Et intra quod tempus sit petenda renouatio, & quando illud currere incipiat, vide ibid.
Et si per Papam fuerit confirmata, non potest Ordinarius, vel alius inferior de illius validitate, seu invaliditate cognoscere, conclus. 130. num. 19.
Solita concedi ad viginti unum annos, ad renouandum, cum beneplacito Sedis Apostolicæ, transit ad quoscumque heredes, & idem si alteri postea in perpetuum concedatur, erit absque beneplacito valida, conclus. 85. nu. 46.
Contrarium habetur in dicta conclus. 85. nu. 109.
Itē quando ad extraneos transeat, dixi in conclus. 84. sub num. 117.
Vt possit concedi, iudex arbitrari debet, quāta utilitas Ecclesiæ esse debeat, conclus. 134. nu. 25.
EMPHYTEUTA à iure suo non cadit, si promittat rem vendere, secus si eam verē venderet, conclus. 150. n. 29. & 66.
À iure suo non cadit si sine consensu Domini tradat possessionem rei Emphyteuticæ; in vim constituti, si ad id actualis possessio sit necessaria, conclus. 48. num. 76. & ibi ratio datur.
Caducitatem non incurrit, canonem non soluendo, quando non adeit, qui illum recipiat, conclus. 50. num. 32.
Impensam factam in Emphyteusi recuperat, cum ea illius, non autem Domini commodum cedat, conclus. 62. nu. 113.
Et quas impensas recuperet, & facere teneatur, vide ibidem.
Inuestituram acceptare non potest, nisi etiam decretum Iudicis super ea factum acceptet, quia illud pars Inuestituræ dicitur, conclus. 48. num. 49.
Incidentem arbores, vel vrendo illis vi ventorū effecis, quando à iure suo cadat, & quando à caducitate excusetur, vide latē, conclus. 136. n. 3. 7. & 17. cum seqq.
Partem Emphyteusis alienans, non cadit à toto, sed ab ea parte tantum, conclus. 84. nu. 192. & 197.

Fallit, vt ibi, num. 295.
Plures condominos habens, si alienat rem Emphyteuticam, sine consensu Omnium ab Emphyteusi non cadit, nisi pro parte illius, cuius consensum non requisivit, conclus. 84. n. 293.
Pro retractu agere potest, tanquā vtile Dominium habens, conclus. 62. sub num. 41.
Declara tamen, vt ibidem.
Et quando ab Emphyteusi possit expelli, vide conclus. 136. sub num. 5.
Si concedatur licentia alienandi, tunc ille alienare potest, sine alio assensu Domini, cōcl. 154. sub num. 51.
Sed vt à possessione remoueat, declaratoria Iudicis requiritur, conclus. 164. num. 12.
Extende, & declara, vt num. 13. cum seqq.
Emphyteutica bona, possunt obligari, & maxime pro dote, sed resolutio iure dantis resolutur etiam ius recipientis, conclus. 154. nu. 12.
Emphyteuticæ rei alienatio, si fiat ab hæredibus ex capite ignorantia, tunc illi à caducitate excusantur, census ramen decurlos soluendo, conclus. 84. num. 296. & conclus. 87. nu. 54.
Illius rei caducitatem præcedens probare debet Dominium, & quod illa res sit Emphyteutica, conclus. 78. num. 37.
Et talis probatio quomodo fieri debeat, vide ibi num. 38. cum seqq.
Dicitur rei possessionem non potest Dominus, ob deteriorationem, vel non solum canonē propria auctoritate capere, conclus. 164. nu. 12. & num. 12. ratio assignatur.
Extende, & declara vt dicto nu. 12. cum seqq.
Emphyteuticæ res, si venduntur ab Ecclesiâ pro emendis bonis liberis, non ob id alienatio vtilis Ecclesiæ esse dicitur, cum possit esse, quod bona libera non sint valoris æquivalentis Emphyteuticis, conclus. 85. num. 133.
Emphyteuticum non præsumitur omne id, quod intra fines bonorum Emphyteuticorum continetur, conclus. 93. num. 9.
Contrarium ibi, num. 2.
Plura, vide in Verbo, Feudum.
EMPTIO facta pro persona nominanda quid operetur, & quando ea nominatio sequi debeat, & quando ea præsumatur facta, & quomodo emens in ea se ingerere debeat, vide cōcl. 48. num. 41. & vide multa in verbo Venditio in hac materia.
Emptor de euisione agere potest, etiam antequam sibi molestia inferatur, veluti si res vendita esset in totum, vel pro parte aliena, conclus. 78. num. 36.
Rei Ecclesiæ, non concurrētibus debitis requisitis, ipsam rem, vñ cum fructibus restituere tenetur, sed pretium ab alienante, vel eius hæredibus recuperare debet, conclus. 85. nu. 4.
Extende, & declara, vt ibi, num. 6. cum pluribus seqq.
Et quando cogi possit stare illi contractui, vel ab eo, etiam Ecclesiâ inuita recedere valeat, vide conclus. 85. num. 17. cum seqq.
Versionem pretij in utilitatem Ecclesiæ proba-

Et Materiarum.

re non tenetur, quando vtilitas ab initio apparuit, concl. 85. n. 120. & 210.

Extende idem procedere, quando pretium illud fuit actualiter depositatum, ibi n. 121. & plura vide in Verbo Versio.

Feudi probare tenetur pretium fuisse verum, in causam licentiz, siue necessitatis, concl. 86. num. 207. & concl. 87. n. 49.

Rei feudalis sine consensu Domini, quando res reuocatur, si sit in bona fide debet recuperare pretium, si verò in mala, re, & pretio carere debet, concl. 87. n. 61.

Rei litigiosa si fuit in bona fide, & venditoris fraudem ignorauerit, pretium, & omnia alia damna, & interesse ab ipso venditore recuperat, ibi n. 86 & 93.

Fallit si emptor fuit in mala fide, quia tunc rem ab ipso pretij restituere tenetur, licet illud non lucretur venditor, sed Fisco applicatur, ibi n. 86.

Declara, vt ibi n. 93. cum seqq.

Rei minoris, quando eam retinere possit, donec pretium solutum sibi restituatur, vide conclus. 86. n. 92. & 93.

Rei minoris, vel Ecclesie, quando versionem pretij in illius vtilitatem probare tenetur, vide conclus. 86. num. 205. cum seqq. & in Verbo Versio.

Rei sterilis suum laborem in ea reducenda ad fertilitatem consumptum perdere non debet, concl. 85. n. 330. & 332.

Solutio pretium rei Emptor creditoribus primo venientibus bona fide liberatur, etiam si adsint alij anteriores, concl. 88. n. 18. cum seqq.

Solutio nō anterioribus creditoribus venditoris, ab ipso alia cessione iurium anterioritatis retentionem habet, que ad impediendam immisionem per alium creditorem posterorē peritiam, sufficit, concl. 119. n. 53. & 54.

Emptori est imputandum, si licet motam super re empti venditori non denunciauit, concl. 128. sub n. 367. & n. 772. cum seqq.

Illi acquiritur quicquid, post perfectam venditionem rei venditis accessit, concl. 70. n. 17.

Quando ex emptorem cum pacto redimendi spectat id, quod per alluionem medio tempore fuit acquisitum, vide conclus. 94. num. 9. cum seqq.

Illius non sunt arbores, que illi ante venditionem fundi fuerunt ostense, & postea viuentium euulsa, concl. 136. n. 9.

Emptori ex propria, et aliena pueritia, quando sibi, vel alteri acquisitum dicatur, vide conclus. 148. n. 1. & seqq.

ENUNCIATIVÆ profatz a non habente interesse, si sint cum adminiculis iunctæ probationem inducunt, concl. 55. n. 25. & concl. 120. num. 18. & 85.

Enunciatiua publici Instrumenti ætatem probat, concl. 72. n. 20.

Verba enunciatiua in Instrumentis antiquis cum publicæ vocis, & famæ habent, concl. 120. num. 35.

Instrumenti antiquissimi enunciativæ communem hominum opinionem, & nobilitatem probant, ibi n. 36.

Dux antiquæ, & supra hominum memoriam p'ent probant, concl. 120. num. 83. & concl. 155. num. 89.

Declara, vt in concl. 120. n. 84.

Plures provenientes ab eadem persona, pro vnica tantum reputantur, conclus. 110. sub num. 84.

Sed, vt probent à persona non suspecta provenire debent, ibi n. 18. & 85.

Fallit si adminicula concurrant, quia tunc probant, etiam si, ab interesse habentibus emanassent, ibi n. 86.

Antiqua si sit vnica non probat, nisi sit adminiculata, ibi n. 88. & concl. 155. sub n. 89.

Vnica licet non probet, tamen si sit antiquissima semiplenam probationem facit, conclus. 120. n. 89.

Non probat in factis recentis, etiam si de veritate enunciati ageretur, ibi n. 90.

Fallit si iuramentum concurrat, ibi n. 91.

Enunciatiua, vt dicantur antiquæ cursus ceterum annorum requiritur, ibi n. 92.

Et tales identitatem bonorum probant, ibi num. 93.

Extende id procedere, etiam in præiudicium tertij, ibi n. 94.

Subextende, quod plures antiquorum Instrumentorum manu duorum Tabellionum sub scriptorum Dominium, etiam in præiudicium tertij probant, ibi n. 95.

Contrarium, nu. 96.

Concorda, vt ibi n. 97.

Illæ Papæ probant, quando in re antiqua illius dispositio esset fundata, ibi n. 98.

Antiquissime Pontificum vniorem, siue annexionem probant, ibi n. 99.

Enunciatiua diuersis operatur inferum antiquarum litterarum de Verbo ad Verbum, quamvis litteræ ipse non exhibeantur, concl. 120. n. 100.

Enunciatiua Verba in antiquis filiationem probant, ibi n. 101.

Enunciatiua antiquæ collationem Iuris patronatus corroborant, ibi n. 102.

Plura, vide in Verbo Assertio.

EPISCOPALIS dignitas culmen dignitatem appellatur, concl. 120. n. 105.

Iurisdiclio in Diocesim, quomodo deferat ab Archiepiscopali in Prouinciam, vide conclus. 138. n. 43.

Episcopus bona, sine consensu Capituli alienari non possunt, concl. 85. n. 69.

Declara tamen, vt ibi n. 71. cum seqq.

Episcopi assertioni, quando sit standum, vide conclus. 155. num. 35. cum seqq. & in Verbo Assertio.

Duo ex causa possunt esse in eadem Ecclesia: scilicet secus in Papæ, concl. 87. n. 78.

Ecclesias quomodo habet exemptas, & territoria Abbatiæ exempta, singulis annis, vti Sedis Apo-

Index Conclusionum,

A. apostolicæ Delegati visitare debent, concl. 1. num. 42. & concl. 138. n. 3.
Extende, & declara, vt in concl. 1. num. 41. 44. & seqq.
Feudorum sunt in capaces, si feudum sit rectum secus in feudo sub annui census præstatione, concl. 65. n. 30.
In Concilio Generali mitris aurifrigiatis vt non possunt, sed solum illis planis, & albis, cōclus. 1. n. 6.
Eorum interuentus, vel citatio, quando ad validitatem alienationis rei Ecclesiæ requiratur, vide concl. 85. n. 47. cum pluribus seqq. & nu. 73. cum seqq.
Notarios, & Tabelliones in omnibus locis sup. Diocesis creare possunt, concl. 138. n. 16.
Eorum Officium super eo potissimum versatur, vt Monachos ad Sanctam conuersationem, promoueat, Abbates, ceteraq; Officia influent, necnon, etiam acta extra regulam corripuant, concl. 1. n. 129.
Episcopo confertur ordo per consecrationem, sicut Archiepiscopo per Palij susceptionem, ibi nu. 16.
Ab eo datur appellatio ad Concilium Prouinciale, cui Archiepiscopus, tanquam caput intercessit, concl. 128. nu. 237.
Item ab eo, quando detur appellatio ad Regē, vel ad Archiepiscopum, vide ibi num. 195. & seqq.
Ille negligente, eius iurisdicatio ad Archiepiscopum denoluitur, concl. 138. n. 19.
Non datur illi manutentio extra materiam iurisdictionis, vt puta, in ea decimarum, ob solam iuris assentiam, nisi etiam possessio probetur, concl. 157. n. 32.
Neq; suffragatur ei assentia iuris, quando inferior de sua exemptione doceret, concl. 157. num. 28.
Extende, quod neq; illi suffragetur assentia, iuris pro manutentione obtinenda, quando ea turbida apparet, vel alius in possessione esset, ibi n. 29. & 31.
Intellige tamen, vt ibid. & n. 30.
Ki, qui alternatim non acceptauit, competit collatio beneficiorum in quatuor mensibus, nempe Martij, Iunij, Septembris, & Decembris, ea verò acceptata ille in sex mensibus confert, concl. 97. n. 73.
Abens à Diocesi, quando fructus lucretur, vide ibi n. 50. cum seqq.
Ad Concilium vocatus si erit legitimè impeditus per Procuratorem se excusare poterit, concl. 138. n. 92.
Administratores duarum Ecclesiarum esse potest, concl. 56. n. 144.
Administratio habens vnus Ecclesiæ in vita sua, cui æquiparetur, & quid de illius fructibus facere teneatur, vide concl. 56. nu. 145. & in Verbo Prelatus.
Administratores, & Procuratores insimul vnus Ecclesiæ esse potest, ibi n. 146.
Administratores Confraternitatum laicorum

ipse cogere potest, ad reddendam rationem, administrationis, etiam si existant intus Ecclesiæ Regularium; Immo etiam pluries in anno, nisi prima fuerit finalis, ibi n. 196.
Alienata in fraudem à deliquente reuocare, potest, concl. 84. sub n. 40.
An, & quando laicum in Assesorem assumere possit, vide concl. 156. n. 9. & 10.
Ante munus consecrationis non dicitur Episcopus, nec Pontificalibus ornamentis inducitur, concl. 1. n. 16. & concl. 138. n. 81.
Ille Archiepiscopo subest lege Metropolitana, non autem respectu iurisdictionis contentiose, conclus. 138. n. 43.
Assentiam iuris habet conferendi beneficia, in sua Diocesi, & in ea de iure manutendus venit, concl. 157. n. 25.
Extende, vt nu. 26. & 27.
Fallit, vt n. 28. cum seqq.
Canonicos cogere potest, vt quilibet singulis annis pauperi Clerico Studēt, aliquid in subsidium pro eius alimentis conferat, concl. 89. num. 508.
Extende, & declara, vt ibidem, & vide in Verbo Clericus.
Causas Criminales Clericorum Iudicio laico delegare potest, & sic ea que sunt iurisdictionis, sed non ea que sunt ordinis, concl. 134. num. 149.
Ceteris antiquioribus de Congregatione præcedere debet, concl. 120. sub n. 105.
Fallit tamen, vt in concl. 168. n. 90.
Clericos, siue laicos sibi notos absque litteris commendatitijs, & absq; examinatione ordinare potest, concl. 1. n. 151.
Clericum alienum ordinare prohibitus, an possit conferre ordines laico extero, concl. 1. num. 151.
Condemnare potest ad remigandum, & in exilium, concl. 139. n. 6.
Consecrare potest, quando ille, sine illi us Curia in causa Curiam secularem præuenisset, ibi num. 7.
Contrarium, n. 12. cum seqq.
Et quando ille præuenisse dicatur, vide ibi nu. 7. & 8. cum seqq. & in Verbo Præuentio.
Et an id procedat solum in delictis ad suum forum spectantibus, & in bonis Clericorum, vel etiam in illis mixti fori, & laicorum, vide dicta concl. 139. ferè totam.
Ille cum Capitulo vnum corpus facit, cuius corporis ipse Episcopus dicitur caput, & Canonici membra, concl. 137. n. 127.
Et cum sit dignior Capitulo idcirco illi præferre in collatione beneficij ad vtrumq; spectante, concl. 97. sub nu. 30.
Deputari non potest, vt ordinarius ad certas causas, nec ad certum tempus, veluti, nequē alium talicasi ipse quoq; deputare valet, concl. 56. n. 148.
Declara tamen, vt ibidem.
Dicitur esse in Ecclesia Cathedrali, & Ecclesia Cathedralis in Episcopo, concl. 1. n. 171.

Dicitur

Et Materialiarum.

Dicitur maior Abbate, concl. 1. num. 171.
 Definere residere non dicitur ex parua mora, quam alibi animo redeundi ad Ecclesiam facit, secus si aliunde familiam, & suppellectilia transportasset, concl. 109. nu. 7.
 De suo se alere non tenetur, & ideo, quando fructus omnes fuerunt recollecti per predecessorem, tunc illius heredes ipsi Episcopo successori alimenta prastare tenentur, concl. 89. nu. 511.
 Dispensare non potest corruptam eligi in Abbatissam, sed solus Papa id dispensat, concl. 3. num. 7.
 Extende ut ibi num. 8.
 Declara ut ibi nu. 9.
 Dispensare non potest super etate Abbatissam, concl. 3. nu. 16 & ibi ratio assignatur.
 Dispensare potest cum vitiatu corpore, dummodo vitium non inducat deformitatem, nec scandalum Populo generet, si id cum causa cognitione fiat, concl. 175. nu. 23.
 Distributiones non lucratur, si cum licentia Capituli non resideat, cum Capitulum hanc licentiam dare non possit, concl. 8. nu. 19.
 Ecclesiam Cathedralis Regularis, in illius Monachos iurisdictionem habet priuatiue, concl. 1. nu. 136.
 Ille, & Ar: hic Episcopus ex defectu iurisdictionis penam linguinis, & mortis imponere non valent, concl. 139. nu. 21. & 22.
 Episcopus, & Inquisitor, quando in crimine Apostasie cognoscere possunt, Vide concl. 124. nu. 28. cum seqq.
 Illi contra eos, qui in excommunicatione per annum infordeferunt procedere possunt, concl. 124. nu. 31.
 Extende Idem procedere, contra Clericos, qui sacris ordinibus initiati matrimonio se copulant, tanquam de fide suspectos, conclus. 124. nu. 32.
 Episcopus, etiam illo tempore, quo Monasteria erant sibi subiecta, Abbatem eligere non poterat, concl. 2. nu. 2.
 Excommunicare non potest eum, qui sit de iurisdictione Abbatis, & ex sua propria exceptus, concl. 1. nu. 58.
 Declara tamen, quod denunciare potest, & maldare notorie & excommunicatum a lure, vel ab homine, euitari, ibi nu. 59.
 Familiam armatam tenere potest, quando iurisdictionem temporalem habet, & prastatim ad sui defensionem, concl. 143. nu. 94.
 In commendam tradere non potest eam Abbatiam, quam semel Papa tradidit, sed semper Papae auctoritas in illius collatione erit necessaria, concl. 4. nu. 14.
 In dubio semper suae Ecclesiae acquirere censetur, nisi aliter constaret, concl. 109. nu. 15. & concl. 28. nu. 12.
 In electione Abbatissae potest oretensis suffragia suae vota Monialium vna, cum eius Vicario, vel Secretario audire, concl. 3. n. 4.
 Informationem recipere potest a Canonici as-

sistentibus in visitatione, per eum in forma Iudicii facta, concl. 156. nu. 2.
 In locis exemptis Tribunalia erigere, pro Tribunali sedere, lura reddere, Pontificalia exercere, Processiones solemnes, & generales ordinare, & Praedicare regulariter non potest, sine licentia Abbatis, concl. 1. nu. 59.
 Fallit ut ibidem.
 In locis exemptis, quando, & in quibus causis temporalem, & consentiam iurisdictionem habeat, in eadem sit manutendus. Vide concl. 1. nu. 124. & concl. 138. nu. 34.
 In propria Diocesi Ordinariam potestatem habet, concl. 1. nu. 114.
 In omnibus Castris, & contra omnes Regulares, & Seculares suae Diocesis intentionem fundatam super iurisdictione de iure habet, concl. 1. nu. 127. & 129.
 Et quando in ea sit manutendus. Vide ibidem, & nu. 128. & concl. 157. nu. 24.
 In Monachos Sancti Benedicti iurisdictionem non habet, nisi Ecclesia Cathedralis sit Regularis, concl. 138. nu. 60.
 In peregrinatione Altare portatile habere, & cum eo celebrare potest, concl. 95. nu. 7.
 In sua Diocesi ex iusta causa concedere potest usum celebrandi Missas, super Altare portatili in domo priuata, conclus. 95. sub num. 13. & 14.
 Declara tamen id procedere; dummodo de graui praedicio Ecclesiae Parochialis non agatur; alius fecus ibidem dicto nu. 14.
 In Vniuersitate Scholarum post Rectorem, & in Consiliis post caput, sedere debet, concl. 120. nu. 105.
 Ita interlocutoriam Sententiam Vicarij reuocare potest, sicut potest ipsemet Vicarius, concl. 128. nu. 189.
 Iurisdictionem omnimodam in Vicarium transferre non potest, sine Principis auctoritate, concl. 56. n. 149.
 Licet in Ecclesijs suis sit ordinarius respectu iurisdictionis, & similium; secus tamen est respectu Diuini seruitij, quia eo casu multa ad ordinationem Archidiaconi; non autem Episcopo spectant, concl. 137. n. 35.
 Licentiam concedere potest, ut in loco destituto ad construendum Hospitale pauperum, Altare fiat, & quod Sacerdos ad audiendas confessiones, & cetera Sacramenta ministranda inducatur, concl. 95. n. 15.
 Declara ut ibidem nu. 15.
 Litteras dimissorias concedere potest illis, qui sunt nullius Diocesis, & eos in visitatione monere, & cogere, si non resident, nec non etiam indiscretas licentias, non residendi suis subditis iam concessas corrigere, concl. 3. nu. 57.
 Illius loci, in quo interpositum fuit inrumentum absolutionem ab eo concedere potest, concl. 11. num. 71.
 Imo huiusmodi occasione totam causam poterit cognoscere, ibi n. 73.
 Monachum de vno Monasterio ad aliud transferre

Index Conclusionum,

- ferre potest, quando ei à Priori Monasterio alimenta denegentur, concl. 89. n. 499.
- Mutare non potest statum beneficii, concl. 140. sub num. 2.
- Officium Vicariatus exercere non potest, conclus. 56 nu. 147.
- Ordinare non potest laicum exterum, ad hoc, vt in sua Diocesi consequatur beneficium, concl. 1. n. 151.
- Ordines conferre potest habenti beneficium in sua Diocesi, cum quis Civis illius loci efficiatur, vbi beneficium habet, ibidem.
- Ordines Sacros Clerico conferens cum in casu necessitatis alere tenetur, donec sibi de beneficio prouideatur, concl. 89. n. 507.
- Parochiales Ecclesias praeuio examine, & examinatum approbatione liberè, & sine aliorum praesentatione, electione, assensu, vel Consilio conferre potest, concl. 97. n. 12.
- Patri reuerentiam in domo exhibere, sed in eius Ecclesia illam praecedere debet, conclus. 137. nu. 8.
- Quam facultatem in Moniales habeat, vide, concl. 3. n. 50. & seqq.
- Quando absolvere possit excommunicatum, ob diuini absentiam, vel longum distantiam luctis excommunicatoris, vide concl. 10. sub num. 9.
- Quando absolvere possit suos subditos à suspensione iuris, à censuris, ab irregularitate, & bigamia, etiam Sedi Apostolicae reseruat, vide concl. 10. n. 28. cum seqq.
- Quando absolvere possit, etiam in homicidio voluntario iusto, vide ibi n. 37.
- Quando absolvere possit percutientem Clericum, vide ibi n. 50.
- Quando alteri vices suas delegare possit, vt excommunicatum absoluat, vide conclus. 10. num. 30.
- Quando Confessorio concedere possit facultatem absolvendi illum ab haeresi occulta, vide ibi nu. 45.
- Plura vide in Verbo Absolutio.
- Quando delicta Monachorum corrigere debeat, distingue, vt in concl. 1. n. 130.
- Quando si e contra iudicibus à Capitulo destinatis ad incarcerationem procedere possit, delictis atrocibus depositionem, & degradationem requirentibus, vide concl. 138. nu. 7.
- Quando Laicos, & Clericos externos, sine dimissorialibus ordinare possit; Item, quando ratione originis, & Domicilij, vel beneficii obtenti, vide concl. 1. n. 7.
- Quando res, vel fructus Ecclesiae in consanguineos alienare possit, vide concl. 85. nu. 177. cum pluribus seqq.
- Si resignationem beneficii à Clerico in suis manibus factam admittit, tunc illi alimenta praestare renetur, si ad egestatem pervenerit, conclus. 89. n. 506.
- Quomodo alternatiam, sibi competentem, acceptare debeat, & quid ipsa alternatia operetur, & quando ea illi suffragetur, vide in Verbo alternatia, & concl. 97. per totam.
- Quomodo procedere debeat, quando in eadem Civitate adit Inquisitor Sancti Officii, vide conclus. 10. n. 48.
- Religiosum etiam exemptum punire potest, si extra Monasterium sine habitu incedat, concl. 1. nu. 59.
- Sedens in Choro vti Canonici ceteros non, praecedit, sed suo loco sedere debet, concl. 168. num. 91.
- Si aliquam Ecclesiam à se irrevocabili eximat, non ob id visitationem, & correptionem à se abdicare potest, concl. 1. nu. 133.
- Extende vt ibi nu. 134.
- Si celebret Missam in aliquo Altari, tunc non, est, id licitum illo die amplius in eodem, celebrare, nisi de eius licentia, vel id ex causa necessitatis fieret, concl. 95. nu. 11.
- Si expositum alat, expensas repetere non potest, licet fuerit processatus, concl. 89. num. 238.
- Si licentiam alienandi Patrimonium concedat ei, qui ad illius titulum est ordinatus, tunc ei in subsidium alimenta praestare tenetur, si tamen iusta causa non adierit, aliis secus, concl. 85. nu. 91.
- Et ad ad quae causa sit legitima, Vide ibidem.
- Si licentiam concedat vendendi rem Ecclesiae, minus damnosam, eam non specificando, nec illius pretium exprimendo, tunc licet male faciat, nihilominus ea alienatio valebit, concl. 85. nu. 66. & 114.
- Si se ipsum in examine idoneum non demonstrat, illius Episcopus alter accipiet, concl. 60. nu. 4.
- Si sit consiliarius Principis in fidendo vti simplex Consiliarius venit existimandus, conclus. 168. sub nu. 91.
- Ille, siue Inquisitor alienationem per haereticum factam pro parte ad Fiscum spectante reuocare potest, concl. 87. nu. 82.
- Solus exercet ea, quae sunt Ordinis Episcopalis, nisi consuetudine à iure communis approbata, vel permissione Summi Pontificis, etiam Abbatibus competant, concl. 1. nu. 66.
- Successor, an, & quando locutioni antecessoris stare teneatur, vide concl. 2. num. 62. cum seqq.
- Territorium non habet, sed solum Diocesim, concl. 139. n. 17.
- Ille, vel Archiepiscopus si Auditor Rorae fiat, quando ceteris Auditoribus praeferratur debeat, & quando non, vide concl. 168. n. 90.
- Quando est Canonicus, vti Canonicus, & non vti Episcopus sedere debet, concl. 138. n. 65.
- In sua Diocesi, debet honorari ab Archiepiscopo; Imò etiam à Cardinali debet illi reuerentia praestari, quando est in sua Diocesi, ibi num. 68.
- Visitationem faciens debet habere Canonicos assentes, non tamen eorum Consilium, vel consensum adhibere tenetur, concl. 1. n. 46. & concl. 157. n. 3.

Et Materiarum.

Intellige, vt in dicta concl. 157. num. 3.
 Visitare potest Abbatiam, ac illius districtum, quando ea in sua Diocesi extat, etiam si sit exempta, concl. 4. n. 12.
 Fallit, vt ibidem, & n. 13.
 Visitatorem faciendo, si ad morum correctionem procedat, quando appellatio detur, vel ille suspectus reculari possit, & quando secus, vide concl. 128. nu. 871.
 Et, vt quis esse possit Episcopus debet esse saltē triginta annorum completorum, & per sex menses ante in Sacro Ordine constitutus, conclus. 72. n. 76.
 Plura, vide in Verbo Archiepiscopus, & in Verbo Ordinarius.
 EQVITES Hierosolymitani verē Religiosi dicuntur, concl. 65. nu. 1. & ibi ratio assignatur, & c. concl. 89. nu. 450.
 Nihil proprii habent, sed Magno Magistro in omnibus, & per omnia substant, conclus. 65. num. 1.
 Omnibus Privilegijs gaudent, quibus alię personę Religioſę potiuntur, ibi n. 2.
 Et si quis eorum ad egestatem deveniat, tunc à sua Religione excludendus, licet esset Dominus alicuius Patronatus, & ex illius fructibus alii præterdere posset, concl. 65. n. 3. & 4. & conclus. 89. nu. 450.
 Impeditur, ne faciat suas carceranas, si protestetur perse non stare, tunc ipso impedimento non obstante antianitatem acquirit à dispensationis, concl. 135. n. 83.
 Collektas à Clero impositas soluere non tenetur, concl. 65. n. 5. & 6.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Fori prescriptionem habeat, vti ceteri Religiosi, Sed illi in Iudæam non suum Iurisdictionem prorogare non possunt, concl. 65. num. 7.
 Extende idem procedere in Militibus Sancti Iacobi de Spata, ibi n. 8.
 Declara tamen id procedere, si habitum assumpserint, alijs secus, concl. 65. n. 35.
 Ab omni Iurisdictione Ordinarij, ac aliorum inferiorum sunt exempti, ibi n. 9.
 Potiuntur Privilegio c. si quis suadente Diabolo; Vnde si quis vnus ex illis percussorit in excommunicationem incidere dicitur, ibi num. 14.
 Dispensari possunt à Papa de voto solemniter per professionem facto, ad hoc, vt uxores ducere possint, ibi n. 15.
 Declara tamen id esse verum, si vrgentissima, & iusta causa præcedat, alijs secus, vt ibi nu. 16. & 17. ratio assignatur.
 Et quę causę tales dicantur, vide ibi dicto n. 16. & 18. cum seqq.
 Sunt incapaces factionis testamenti, concl. 65. num. 23.
 Disponere non possunt de bonis, quę ad eos intuitu suę Religionis peruenerunt; Immo, nec etiam de Patrimonialibus, ibi n. 25. & ibi ratio assignatur.

Extende, & declara, vt ibi num. 26. cum seqq.
 Quicquid acquirunt non sibi, sed Religioni acquiritur, ibi sub nu. 25.
 Non sunt feudi capaces, quia Domini temporales in eorum personas Iurisdictionem exercere non possunt, ibi n. 28.
 Contrarium seruatur in Dominio Sabaudię, ibi num. 29.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Non admittuntur ad fideicommissum familię relictum; Immo nec etiam ad vsumfructum, ibi num. 31.
 Ad Officia Iurisdictionalia, siue Depntationum Ciuitatis non admittuntur, conclus. 65. nu. 32.
 Comprhenduntur sub Statuto de professis, ac Religiosis loquente, ibi n. 33.
 Extende, & declara, vt ibid. & n. 34.
 Quomodo suam professionem emittere debeant, vide ibidem.
 Ante assumptionem habitus Privilegijs Regularium non gaudent, nec Religionis Regulam seruare tenentur, licet alia necessaria iam fecissent, conclus. 65. num. 35. & ibi ratio assignatur.
 In Reſectionibus Ecclesiarum, & similium, ab Ordinarijs, vti Sedis Apostolicę Delegatis grauari possunt, non obstantibus quibuscunq. & c. ibi num. 44.
 At locus, si vti Ordinarij contra eos procederent, ibi nu. 45.
 Lauretani, & Sancti Petri à Summo Pontifice creati, quę Privilegia habeant, circa retentiones, vel translationem pensionum, non obstante Matrimonio, vide concl. 65. nu. 46. cum seqq.
 Dicuntur familiares Papę, & in aſſecutione beneficiorum regulis editis, & cendis vti possunt, ibi nu. 51.
 Præferuntur pauperi, & graduato in Ecclesia, Parrochiali, ibi nu. 52.
 Illi, qui Matrimonio vtuntur, vt sunt illi Sancti Stephani non dicuntur Religiosi, nec in Decreto Concilij Tridentini de Regularibus comprehenduntur, ibi n. 12.
 Extende, vt ibi nu. 13.
 EQVVS, quando veniat appellatione alimentorum, si alendus non possit ire pedester, vide concl. 89. n. 560.
 Datus ad vcturam, cuius periculo pereat, vide concl. 108. sub n. 28. remissinē.
 ERRANTIS nullus est consensus, concl. 45. nu. 9. concl. 87. n. 79. concl. 129. n. 76. & concl. 160. sub num. 34.
 Fallit tamen in casu, de quo dixi ibi in d. concl. 129. nu. 76.
 Error calculi, quando de nouo reuideri possit, vide concl. 56. n. 201. cum seqq.
 Dubius, & non clarus dicitur, quando circa illum diuersitas Sententiarum viget, concl. 129. sub num. 76.
 Expressus ille dicitur, qui videri, & legi potest.

Index Conclusionum,

& qui certam à iure interpretationem habet, concl. 129. sub n. 76.
 Ille, & ignorantia non excusant obligatum in forma Cameræ, nec ab eo allegari possunt, concl. 86. nu. 37.
 Facti est excusabilis, non autem ille iuris, concl. 97. sub nu. 75.
 Iuris non excusat emptorem rei Ecclesiæ à restitutione illius, vñd cum fructibus, cum idem ius huic actui ab initio resistit, conclus. 85. num. 11.
 Sed quid in errore facti? vide ibidem, nu. 12. & in Verbo Emptor.
 In alienante præsumitur, si alienatio bonorum fideicommissio subiectionum, sine solemnitatibus iuris fuerit facta, concl. 84. num. 173.
 Nominis non vitiat actum, dummodo de corpore cortiet, concl. 15. n. 42.
 Notarii, vel Nuntij partibus non præiudicat, concl. 155. n. 124.
 Et quando ille potius præsumatur, quam falsitas; Item, quando Notario credatur, quoad errorem, vide ibidem, & conclus. 125. sub num. 10.
 Probabilis, & dubietas contingens in facto longeuo schismaticos à peccato, & excommunicatione excusat, concl. 87. n. 79.
 Proprie confessionis probari non potest, si confessio fuerit sepius geminata; licet secus, quòdo illius magnus sumus daretur, conclus. 11. sub num. 7.
 Errorem allegans illum probare tenetur, conclus. 56. num. 205. & concl. 129. sub n. 76.
 Extende, & declara, vt dicta concl. 129. sub dicto num. 76.
EVICTIO, quando, quibus, & in quibus casibus debeat, vide concl. 37. per totam, & in Verbo Actio.
 Est de natura actionis, & in obligatione venit, etiam, quòd promissa non fuerit, concl. 37. num. 5.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Illius actio intentari potest ab emptore, antequam sibi molestia inferatur, quando res vendita esset in totum, vel pro parte aliena, concl. 78. nu. 36.
 Eam promittens cum assecuratione, quòd res, quam alienat sit ab omni fideicommissio libera, tenetur ad omnia damna, & interesse, quando res onerata reperiretur, conclus. 84. num. 67.
 Quando debeat per venditorem ei, qui alienam rem scienter emit, vide concl. 88. un. 13. cum seqq.
 De ea non tenetur hæres beneficiatus in venditione bonorum hereditarium; secus in non beneficiato, concl. 91. n. 30.
 Sed quando de ea teneatur donans, vel dotans vide concl. 174. n. 34. cum seqq.
EVIDENS utilitas, quando requiritur in alienatione rei Ecclesiæ, & an ea concurrente, ceteræ præsumptiones attendantur, & quomodo

do illa probetur, vide concl. 85. n. 1. cum seqq. & nu. 14. 15. 38. & in Verbo Utilitas.
EXAMEN Clerici licet omitti possit in collatione ordinum; non tamen omitti debet in collatione beneficiorum, conclus. 1. nu. 118. & 152.
 Examinari non debet præsentatus absens, & præsertim, si esset notus habenti cum iusticiare, concl. 9. n. 19.
 Examen factum in approbando aliquem ad beneficium non redditur invalidum, si plures, quàm tres examinatores interuenerint, conclus. 14. n. 3. & ibi ratio assignatur.
 Ab eorum examine, qui ad beneficium idonei, vel non idonei reperti fuerunt, quando deat appellatio, vide concl. 128. nu. 269. cum seqq. & nu. 280. cum seqq.
 Examen nouum est verus modus deterendi iniquitatem, & iniusticiam examinatorum, ibi sub nu. 282.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Examinari non debet pro consequendo beneficio ille, qui iam ad aliud beneficium fuit approbatus, vide conclus. 131. num. 7. cum seqq.
 Falit id tamen duobus modis, vt ibi num. 8. & 9.
 Illud testium nulliter factum, si illi sint mortui sepe ex æquitate sustinetur, conclus. 120. num. 44.
 Illius nullitas, per Iudicem habentem Arbitrium sanari potest, quando hincinde essent data interrogatoria, conclus. 135. num. 30. & ibi ratio assignatur, & nu. 120. & concl. 148. num. 294.
 Extende pluribus modis, vt dicta concl. 135. n. 31. cum pluribus f. qq.
 Eius tota vis in iuramento testium consistit, ibi sub nu. 43.
 Et ideo citatio ad videndum iurare testes, est necessaria, ibidem.
 Et quando nullum reddatur ex ommissione interrogatorio, vide concl. 148. num. 274. cum seqq.
 Eius formam sibi præscriptam Iudex remissorialis, sine consensu alterius partis alterare non potest, conclus. 148. num. 274. & 286.
 Extende, & declara, vt num. 287. & 288.
 Quando, & quomodo Notario illud committi possit, vide ibi num. 292. & seq. & concl. 155. sub num. 88.
 In dubio validum præsumitur, & ideo illius nullitatem allegans, processum exhibere tenetur, concl. 148. n. 296.
 Factum coram vno Auditore Rotæ est validum, quamuis de illius iurisdictione non constaret, concl. 168. n. 9.
 Examen testium inductum à Procuratore sine legitimo Mandato, est nullum, concl. 148. num. 33.
EXCARCERATIO, quando sit iusta causa, vt possit alienari fundus dotalis, vel alia res alienari

Et Materialiarum.

nari prohibita, vide *concl. 84. num. 141. cum seqq. & num. 232. concl. 87. num. 21. & concl. 89. num. 296.*

Et illius causa, quando possit Mulier, se pro Marito obligare, vide *concl. 86. n. 121. cum seqq. & in Verbo Mulier.*

Item, quando Filius fideiubere illius causa possit pro Patre sine solemnitatibus, vide *concl. 86. nu. 141. cum seqq. & concl. 87. nu. 26. & vide in Verbo Filius.*

EXCEPTIO altiore indagine requirens quando, à Iudice ad merita causæ referuari possit, vide *concl. 128. nu. 621.*

Altior indagine requirens contra obligationem Cameralem non admittitur, *conclus. 152. nu. 65.*

Et an dicatur intricata, vel non, est arbitrium Iudici, *concl. 128. nu. 622.*

Exceptio approbationis Sententiæ, quando apponi possit, vide *concl. 129. n. 303.*

Illā compensationis, retentionis, administrationis tuecæ, & rationis non redditæ, si sit li- quida contra repetitionem dotis admittitur; secus si illiquidā, *concl. 152. n. 62. cum seqq.*

Compensationis, etiam à mero executore admittenda venit, *concl. 128. n. 106.*

Pura vide in Verbo *Compensatio.*

Criminis, quæ ipso iure non priuat, in spolio non admittitur, *concl. 35. n. 48.*

De iure tertij, quādo in executivis admittatur, vide *concl. 128. n. 94.*

Domini non admittitur, quando agitur remedio l. si quis conductionis C. locati, *concl. 78. num. 43.*

Fallit tamen, in multis casibus, vt ibidem.

Extinctionis personis, quando ex eorum refer- rationis curri dicatur, & solutionem, vel pos- sessionem impediatur, vide *concl. 135. nu. 71. cum seqq.*

Orientis ex replicatione partis aduersæ, licet pe- titorium respiciat, tamen in possessorio quan- tumvis summario, & executiuo est ventilanda, ibi nu. 184.

Firmat regulam in casibus non exceptis, *concl. 167. num. 9.*

Contrarium, ibi nu. 10.

Concorda, vt nu. 11.

Exceptiones competentes contra principalem contractum, competunt etiam contra consti- tutum, *concl. 158. sub nu. 9.*

Dilatatoris ante litis contestationem, non autem post apponi possunt, *concl. 135. n. 217.*

Et omnes dicuntur perpetuæ, *concl. 59. n. 78.*

Extende, quod excipiendo actiones, etiam an- nales sunt perpetuæ, quamvis sine Criminales, ibidem.

Pluribus, etiam contrariis reus vti potest, *con- clus. 35. nu. 24.*

Fallit tamen, vt ibidem.

Exceptio non adimplementi, quando, & à quib- us proponi possit, & quid in iure operetur, vide *concl. 50. per tot. & in Verbo Adimple- mentum.*

Ortum obligationis non impedit, sed illas exer- citium suspendit, ita quod à impedimento cessan- te statim actionem exercere valeamus, *concl. 50. num. 23.*

Ad eod agentem à limine Iudicii repellit, vt ex eo contractum nullum lucrum consequi possit, etiam si implementum esset impossibile, *con- clus. 50. n. 35. & ibi ratio assignatur.*

Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 36.

Impedit executionem obligationis Camerales si tamen finis in capitibus connexis, at secus si in separatis, ibi n. 64.

Non debet esse liquidissima, præsertim vbi agi- tur de committenda pœna, ibidem.

Et quando talis dicatur, vide ibidem.

Solum obstat, quando agitur ex eodem con- tractu, secus si ex diuerso, ibi n. 66.

Amplius opponi non potest, quādo illud à par- te fuisse tacite remissum, ibi n. 68.

Item opponi non potest ab eo, qui post non- adimplementum soluit, dicto non adimple- mento non obstante, ibi n. 70.

Extende pluribus modis, vt in n. 71. cum seqq.

Etiam contra Instrumentum guaranteeatum, opponi potest, *concl. 78. sub n. 16.*

Non censetur sublatā, etiam quod per Statu- tum nil opponi possit, *concl. 50. n. 79.*

Exceptio non numeratæ pecuniæ in causa depo- siti non admittitur, *concl. 128. n. 826.*

Et licet biennio tollatur, non ob id tamen quis prohibetur postea dare de invalidita- te (Verbi gratia) confessionis Mariti ex præsumpta donatione inter coniuges prohi- bita, *concl. 152. n. 8.*

Et quando illi dicatur renunciatum, vide ibidem.

Notoria nullitas Sententiæ etiam à mero e- xecutore admittenda venit, *conclus. 128. num. 105.*

Nullitatis contractus non est propriè exceptio de iure tertij, sed iuris agentis exclusio, *con- clus. 85. nu. 16. in fin.*

Pura vide in Verbo *Nullitas.*

Exceptioni peremptoriæ, atq; appellationi re- nunciare non potest admi nistrato, vel Pro- curator cum libera, *concl. 56. n. 103.*

Obscura, incerta, & præsumptiva non est rele- uans contra obligationem in forma Camere, *concl. 167. n. 139.*

Contra rem iudicatam post lapsum quadri- ennij omnis exceptio precepta censetur, nisi facilia fuerint prorogata, *conclus. 129. num. 366.*

Personarum non sit apud Deum, *conclus. 59. num. 85.*

Possessionem respiciens semper admittenda venit, etiam in possessorio summarissimo, *cō- clus. 35. n. 180.*

Extende, vt ibidem, & n. 181. cum seqq.

Illā exceptio, quod obligatio fuerit facta sine causa, guaranteegiā, Cameralem obli- gationem, & iuramentum non retardat, *con- clus. 167. nu. 133.*

Index Conclusionum,

Rei iudicatæ super venatione non prodest in-
auctupio, concl. 166. num. 69. & ibi ratio as-
signatur.

Rei iudicatæ in petitorio obstat agenti iudicio
possessorio retinendæ, concl. 78. n. 103.

Rei iudicatæ in Civilis, quando pariat exceptio-
nem in Criminali, vide concl. 35. num. 29. cum
seqq.

Vfuræ exceptio executionem contractus iurati,
& cum obligatione Camerali non retardat,
quando vfura non est clara, concl. 128. n. 71. 8.
Plura vide in Verbo Vfuræ.

EXCESSVS in vna parte, influit in aliam, concl.
86. num. 16.

Excessus si fiat in executione capiendo rem ma-
ioris valoris, quàm sit debitum, executio susti-
netur, vsquè ad summam debitam, si verò sit
in Mandato, seu Sententia, tunc ex eo nulli-
tas resultat in totum, ibi n. 17.

Declara tamen id procedere, iuxta distinctio-
nem, ibi traditam, sub n. 18.

Excessus modi in executione fraudem præsumi
facit, concl. 128. n. 72.

Et quòd ab eo appellatio detur, vide d. n. 73.
cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio, in
Verbo Modus, & in Verbo Executor.

Sed non præsumitur, nisi ab allegante plenè, &
concludenter probetur, concl. 17. n. 25.

Ab excessiua taxatione expensarum, quòd de-
tur appellatio, vide concl. 128. num. 155. cum
seqq.

Item, quando ab excessu modi in corrigendo
detur appellatio, vide conclus. 128. num. 873.
cum seqq.

EXCIPERE nemo potest, sine interesse, concl.
78. num. 5.

Extende id procedere, nò solum, si quis ab initio
nullum interesse habuerit, sed etiam, si illud ab
initio incepti iudicii haberet, sed postea desi-
ceret, ibi nu. 6.

Excipiens deducere debet omnes qualitates,
quæ sufficiant, ad hoc, vt exceptio eius inten-
tionem concludat, concl. 44. n. 32.

Excipientibus suuorabiliores sumus, quàm agen-
tibus, concl. 52. n. 48.

EXCUSATIO generalis, nunquam prouisionem
alimentorum comprehendit, concl. 89. num.
552.

EXCOMMUNICATIO in quam incidunt re-
currentes ad Iudices laicos ex ipso ac-
recurfus incurritur; non autem ex aliis, quæ
postea per Iudices laicos fiunt, concl. 126.
num. 92.

In vim rei iudicatæ concessa, per appellatio-
nem non suspenditur, concl. 128. sub nu. 166.
& 387.

Lata contra pauperem valet, etiam, quòd pau-
peritas sit notoria, licet probata paupertate
sit retrahenda, concl. 133. n. 90.

Lata per Archiepiscopum in subditum sui suffra-
ganei dicitur nulla, ex totali iurisdictionis de-
fectu, concl. 138. n. 15.

Excommunicatione, quando afficiatur contra-

ueniens litteris Apostolicis, aut pro eis impe-
diendis ad Iudices seculares recurrens, vide,
concl. 126. n. 85 cum seqq.

Illius exceptio, ob recursus ad Iudices laicos
attentatorum reuocationem non impedit,
concl. 160. n. 79.

Et nulla non ligat, concl. 89. n. 512.

Et nulla præcipuè dicitur, quando non præce-
dente trina monitione fuerit lata, concl. 138.
num. 20.

Et quomodo sit puniendus Vicarius hoc mo-
do proferens, vide ibidem.

Sed quando illius absolutio sit petenda, ob pe-
riculum Communionis, vel læisionis iustitiæ,
vide concl. 10. n. 58.

Non probatur ex eo, quòd quis in libello ab-
solutionem, ab excommunicatione petat, cõ-
clus. 155. n. 155.

Contrarium, nu. 156.

Excommunicato, quando alimenta debeantur,
vide concl. 89. n. 512. cum seqq.

Excommunicatus ab Episcopo nò potest absol-
ui per Archiepiscopum, dum visitat Prouin-
ciam, concl. 138. n. 16.

Absoluti volens à censuris, quid facere teneatur
vide concl. 10. num. 1. cum seqq. & in Verbo
Absolutio.

Absoluti potest à Nuncio Apostolico saltem
ad tempus in casu diuturnæ absentie, vel lon-
gæ distantie Iudicis excommunicatoris, con-
clus. 10. n. 9.

Extende, vt ibi nu. 10.

Absolutionem petere differens, postquàm à Iu-
dice monitus fuit, tunc eam contemnere dici-
tur, & propterea audiendus non est, etiam si
reus necessarius esset, ibi sub n. 99.

Acceptare potest beneficium, Matrimonium,
contrahere, & similia facere, cum ea sint facta,
secus in ijs, quæ sunt iuris, concl. 16. num. 40.
& 44.

Sed quid in Procuratore excommunicato? vide
ibidem, & nu. 44.

Agere non potest, sed excipere tantum, concl.
44. num. 89.

An, & quando intentare possit remedium l. dif-
famari, C. de in gen. & manum. vel Officium
Iudicis implorare, vide ibidem.

Et talis, quæ appellacione pendente non dici-
tur, & propterea ipse agere non prohibetur,
conclus. 128. nu. 15.

Sed appellacione pendente in iudicialibus, &
extra iudicialibus est vitandus, conclus. 128.
num. 393.

A Sententia excommunicationis appellare re-
netur in termino, sed à die existentis condi-
tionis, non autem prolationis Sententiæ, sicut
in alijs, ibi n. 396.

Excommunicatus Arbitrator esse potest, sed non
Arbiter, concl. 133. n. 15.

Et talis efficitur, qui complicem hæresis non de-
nunciat, concl. 1. n. 69.

Excommunicatus in vna causa non auditur in
alia, concl. 10. sub num. 70.

Et

Et Materiarum.

Et talis ob violentas manus in Clericum, quando absolui possit, ab alio, quam à summo Fōtifice, & ex quibus causis id concedatur, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Quando recipi possit ab Abbate, si Religionem ingredi velit, vide concl. 1. n. 76.

Quando sepeliri possit in loco sacro, & pro eo orari, vide concl. 10. n. 20 & 21.

Ille, qui contra formam inhibitionis attentata commisit, non est absolvendus, nisi prius illis purgatis, concl. 129. num. 84. & concl. 160. num. 78.

Fallit, ut in concl. 129. n. 87. & 88.

Et talis vir honestus dici non potest, concl. 128. num. 558.

EXCVSATIO in materia residentiz, nunquam admittitur, concl. 8. n. 23.

Impotentiz solvendi illi non suffragatur, qui propria culpa incidit in illam, conclus. 101. num. 19.

Excusator, quando, & quomodo admittatur pro absente, vel contumace, vide concl. 8. sub nu. 38.

EXCVSSIO principalis debitoris, non requiritur, ubi adesset guarantigia, vel obligatio Cameralis, & maxime, si etiam iuramentum concurrat, concl. 167. n. 131.

EXECVTIO bene, sed non legitime facta confirmari potius debet, quam revocari, quia, aliis, si reuocaretur esset de nouo, & incontinenti concedenda, concl. 135. n. 92.

Citationis Rotalis, quando dicitur principium litis, vel iudicii prius incepti continuatio, vide concl. 90. n. 12.

Duplex est alia directa, alia indirecta, directa, ea dicitur per quam possessio traditur, vel id, quod iudicatum est soluitur, indirecta verò dicitur illa, qua mediante ad traditionem, vel solutionem indicati perueniri potest, ut est excommunicatio, concl. 129. n. 46.

Facta in vim vnus Sententiz tantum, per vnica quoque Sententiam retractari poterit, concl. 64. nu. 17.

Contrarium de stylo Curiz struatur, vide ibi nu. 18.

Facta in re maioris valoris, quam sit debitum, quando suscipitur, usque ad summam debitam. Itē quid in Sententia, vide concl. 86. n. 17.

Facta super re communi, quando suscipiatur, vide ibi sub nu. 18.

Facta non præcedente legitima liquidatione, est nulla, concl. 135. n. 153.

Fieri non potest in bonis vxoris pro debito viri, concl. 29. n. 16. & concl. 152. n. 72.

Fallit, ut ibidem.

Fieri potest, contra venditorem rei litigiosæ, quando in fraudem alienauit, vel in ipsis bonis alienatis contra Emptorem, & sic contra tertium, concl. 87. n. 91.

Declarata tamen, ut in id. & n. 97. & 98.

Facta intra tempus ad appellandum, quando nō dicatur attentata, vide concl. 129 sub nu. 26 sed in dubio facta præsumitur eo modo, quo

fieri debuit, conclus. 128. sub num. 84. Præsumitur facta in bonis debitoris, & non in alijs, ibidem.

Laudis, quando impediri possit, vide concl. 133. num. 24. cum seqq. & in Verbo Laudum.

Licet attentata, non tamen venit reuocanda per clausulam Arbitrio Rotæ, sed bene alia via, concl. 135. n. 205. & 207.

Litterarum Apostolicarum, aut Breuis, quando absque pœnz incursum impediri possit, & quando non, vide concl. 126. num. 85. cum seqq. & concl. 135. num. 18. & 56. cum seqq. & n. 148. cum seqq. & vide in Verbo Litteræ.

Ab illa appellatio datur, quando in exequendo modus exceditur, concl. 128. num. 73. & 104.

Et quando quis istum modum excessisse dicitur, vide d. n. 73. & in Verbo Modus.

Eam pararam non habet scriptura priuata, licet sit recognita, sicut Instrumentum publicum, concl. 123. n. 42.

Illi Sententiz nullæ resistere licet, conclus. 128. num. 806.

Non est retardanda per appellationem in causa alimentorum; sed an tunc sit danda cautio de restituendo in euentum succumbentiz, vide concl. 89. n. 21. cum seqq.

Per clausulam Arbitrio Rotæ retardatur, ubi probabilis dubitatio viget, conclus. 135 sub num. 56.

Pendente appellatione facta non retractatur tanquam attentata, si tamen appellatio sit deserta, & executio fuerit directa, conclus. 129. num. 45. & ibi ratio assignatur.

Facta post appellationem ab excessu interposita attentata dicitur, conclus. 128. num. 81. & 96.

Post inhibitionem facta attentata dicitur, licet iudex exequens fuisset deputatus et in clausula appellatione remota, concl. 160. sub num. 54.

Post inhibitionem facta attentata dicitur, licet esset facta in vim litterarum executorialium, & brachij secularis legitime obtentum, ibi nu. 64.

Extende, & declara, ut n. 65. cum seqq. & n. 217. cum pluribus seqq.

Quando abq; alia citatione fieri possit, vide concl. 52. num. 24. & concl. 129. nu. 211. cum seqq. & num. 237.

Et quando dicatur ceptæ, vide conclus. 128. num. 765.

Quod ex prætextu falsæ causæ impediri possit, vel non, vide concl. 86. n. 36.

Quando fieri possit super bobus, vel alijs Instrumentis ad agrorum culturam destinatis, vide conclus. 82. numer. 3. cum seqq.

Sententiz contra tertium non appellanti, fieri non potest, donec appellatio ab ipso ex litis confortibus interposita pendet, conclus. 129. num. 413. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

- Et, vt ea fieri possit, absq; alia citatione oportet, quod appellatio sit de certa, & quod iudex de hoc sit certus, concl. 168. n. 60.
- Sed si sit facta, & ob eam creditori non sit bene consultum, iterum erit facienda, concl. 52. num. 41.
- Illa trium conformium, quando per appellationem, vel reclamationem, nullitatis exceptionem, ac restitutionem in integrum, impediatur, vide concl. 128. nu. 366. cum seqq. & 756. cum seqq.
- Item, quando per venditorem, vel tertium, ad causam venientem impediri possit, vide, concl. 128. num. 771. cum pluribus seqq. & in Verbo Tertius.
- Vt sit valida semper in dubio venit presumendum, concl. 47. n. 20.
- Executiva via agere non potest, qui cepit agere via Monitorij, concl. 78. nu. 87.
- Fallit, vt dixi in concl. 35. nu. 22. & concl. 148. sub nu. 110.
- Hac via agere volenti obstat remissoria data, Aduersario, quæ Processum retardat, concl. 78. num. 88.
- An, & quando ea detur pro consecutione legatorum, vide concl. 128. nu. 131. cum seqq. & 748. cum seqq.
- Ista variatione pacti competens, non datur contra singularem in successorem à pacifice capsum non habentem, concl. 135. n. 75.
- Executio an quis agere possit contra heredem, vel contra tertium vigore obligationis Cameralis, vide concl. 78. n. 101. & 102.
- Executio exactus, quando executio possit solum repetere, vide concl. 64. n. 17. & seqq.
- Sed hoc modo non est procedendum in causis, quando non adest obligatio Cameralis, nec partes in Mandatum executionum consenserunt, concl. 167. n. 113.
- Executio, quando procedi possit, pro his, quæ virtute litterarum continentur in ea, vide concl. 67. sub num. 35.
- In Executius, quando exceptio de iure tertij admittatur, v. de consi. 128. n. 94.
- Executium dicitur iudicium, veluti, quando super iustificatione litterarum Apostolicarum, agitur, concl. 126. n. 80.
- EXECUTORI non est præfixus terminus in providendo expectanti de beneficio, sed ille tantum finem Mandatum exequi potest, donec illud adimpleat, Immo neque illius potestas, quando est mixtus, per mortem Papæ, expirat, concl. 15. n. 36.
- Ille ante expeditas litteras, nihil potest, concl. 97. num. 7.
- De sua iurisdictione certus esse debet, non per exemplum, sed per exhibitionem ipsarum litterarum suæ delegationis, concl. 126. num. 102. & 103.
- Declara tamen, vt ibi n. 105. cum seqq.
- An, ante suarum litterarum præsentationem, conferre possit, vide concl. 126. num. 106. cum seqq.
- Illius potestas non extenditur contra contradictores de iure, sed bene contra eos, qui contradicunt de facto, concl. 148. n. 111.
- Ab Executore litterarum Apostolicarum, quando appellatio detur, vide ibi num. 163. & in Verbo Appellatio.
- Et quando attentare dicatur, vide concl. 160. num. 138. cum seqq.
- Merus nullam probationem recipit, nullamq; exceptionem audit, nisi exceptio sit notoria nullitatis Sententiæ, concl. 128. n. 105.
- Mixtus, si post appellationem ulterius procedat, attentare dicitur, & vti nulliter procedens quemquam sua possessione non priuat, ibi num. 96.
- Mixtus dicitur, quando in commissione adest clausula (Constituto) sed conditione purificata sit merus, ibi n. 97.
- Item mixtus dicitur, vbi agitur de remouendo possessorem, siue si quis esset executor Breuis pro capienda possessione nomine Cameræ, quia tunc ille partes iudicis assumere tenetur ibi nu. 98.
- Item talis dicitur, per clausulas, dummodo alteri non sit usus quasitum, sine præiudicio iurium cuiuscumq; stantibus præmissis, si nulli alio concessa reperiatur, saluis iuribus Ecclesiæ, &c. ibi nu. 99. & 100.
- Item mixtus dicitur, per clausulam vocatis, &c. ibi nu. 101. & 103.
- Contrarium, ibi n. 102.
- Et quam cognitionem habeat, vide ibi sub n. 109. remissive.
- Modum in exequendo excedens, an teneatur parti de dolo, aut actione iniuriarum, sine liti suam faciat, vide ibi nu. 74.
- Illius relationi standum est, quando bonam executionem capta potius viuis, quam alterius esse dicantur, quamuis tamen probationes in contrarium sint admittendæ, si tamen sint plene, & concludentes, concl. 152. sub n. 43. & concl. 155. n. 122.
- Extende eodem modo procedere, quando executor refert non extare bona mobilia super quibus executio fieri possit, quia tunc asserens contrarium illud probare tenetur dicta concl. 155. num. 122.
- EXEMPTA loca, licet non sint de Diocesi, tamen in Diocesi esse dicuntur, concl. 1. n. 30. & concl. 138. n. 29.
- Exemptio Abbas, quid operetur, vide in Verbo Abbas, & concl. 1. ferè per tot.
- Illa de non contribuendo Domino, aut acquiritur ex Privilegio, aut ex præscriptione tanti temporis, cuius initij memoria non extet, concl. 54. n. 54.
- Domino concessa arrendatario non prodest, concl. 145. n. 54.
- Illius Privilegium ab ordinaria Iurisdictione, quale esse, & quomodo probari debeat, vide concl. 1. num. 49. cum seqq. & in Verbo Privilegium.
- In exemptione decimarum solemnitates ex ob-

Et Materialium.

obseruantia 30. annorum interuenisse præsumentur, concl. 120. n. 136.

Exemptis iustitiam ministrare potest Episcopus, si ab eorum Superiore ea denegetur, & quando recurrit ad Papam, siue ad alios Superiores facile haberi non possit, concl. 1. n. 59.

Exemptus à iurisdictione Episcopi non potest ab eo excommunicari, sed si sit notorie excommunicatus potest tunc denunciari, vt euitetur, vt ibidem.

Et quomodo illi differant ab his, qui sunt nullo Duce ecclesie, vide ibidem.

Exempti sunt Auditores Rotæ à iurisdictione ordinarij, concl. 168. n. 92.

Extende idem procedere, etiam quoad eorum Locatentes; secus autem est de Protonotarijs, si non sint participantes, conclus. 168. num. 92.

Exempti, quando possint collectari, ob vtilitatem publicam à laicis, vide concl. 111. sub n. 6.

EXERCITIUM eorum, quæ sunt ordinis Episcopalis quale sit, vide concl. 1. n. 66.

Declara in hac materia, vt in Verbo Episcopus. Ob exercitium continuum Omne arcticum recipit incrementum, concl. 131. sub n. 7.

EXHEREDARI an possit Filius, qui Patrem carceratum redimere non curat, vide conclus. 86. nu. 145.

Non potest filia, quæ in Corpus suum peccauit, si postea penitentiam egit, conclus. 42. num. 196.

Non potest heres ex actu nullo, quia non entis nullæ sūt qualitates, & quia ex nihilo nihil fit, concl. 47. n. 84.

Exhereditatio i illij, quomodo, & ex quibus causis fieri possit, vide latè concl. 42. nu. 59. cum pluribus seqq.

Illa ascendendum ex octo causis expressis, vel alijs maioribus, fieri potest, & æquiparatur illi descendendum, ibi n. 61.

Euitari potest, per penitentiam, quæ spacio triennij inducitur, ibi n. 65.

Illius causa, si à filio iniusta allegetur, id intra quinquennium per eum probandum venit, & tempus illud debet esse vtile, & sic ignoranti non currit, ibi n. 64.

Non tollitur per reconciliationem Patris, cum filio, si d solum per eam iniuria remittitur, ibi num. 68.

Contrarium, ibi n. 69.

Indefinitè facta non afficit, sed tunc Filius totum capit, testamento Patris corruente, ibi num. 59.

Male facta non dicitur, quando Filius in sua legitima institutus reperitur, concl. 42. sub n. 59.

Illius materia, licet sit pænalis, & odiosa, nihilominus ad causas similes, vel maiores expressis venit extendenda, ibi sub n. 59.

EXHIBERE recusans Librum penes se existentem Domino, cœnetur ad omnia damna, & interesse, quia in dolo esse præsuntur, & propterea contra eum declaratoria conceditur, concl. 78. num. 50. & seqq.

Declara tamen, vt ibi num. 52.

Rem aliquam exhiberi petens eius signa dicere debet, si ea scire potest, conclus. 104. num. 26.

Illa Librorum, vel Scripturarum quomodo, quando, & à quibus sit facienda, vide in Verbo Editio, in Verbo Administrator, in Verbo Libri, & in concl. 56. n. 177. cum seqq. & conclus. 61. per totam.

EXIMENS carceratum à carceribus hominibus armatis, quia pœna teneatur, vide concl. 143. nu. 6. & concl. 169. n. 18. cum seqq.

Aliquem à manibus familie tenetur præcipue ad debitum, pro quo fuerat captus, tanquā si pro eo fideiussisset, concl. 169. nu. 20.

Extensio, quod à immo talis beneficium excusationis non habet, ibi n. 21. & ibi ratio assignatur. Item, extende, & declara, vt uum. 22. cum seqq.

Aliquem à carceribus in vim Bullarum Summorum Pontificum pœna mortis plectendus venit, etiam si non sit confessus, neq. conuictus dictus exemptus, concl. 169. n. 25.

Extende procedere, etiam contra eximentes à carceribus Baronum status Ecclesiastici, vt ibi n. 18. rationem assignando.

Eximere volens se ipsum à manibus familie, præfertur cum armis, vel Populum ad arma proclamando, aut alios concitando, siue nomen alicuius magnatis invocando, franchitiam appellando, vti reus lèse Maiestatis puniendus venit, concl. 169. n. 26.

Eximens carceratum à manibus Curie in pluribus casibus non est puniendus, de quibus in concl. 166. n. 27.

EXISTENTIA Librorum quomodo, quando, & à quibus sit probanda, vide concl. 56. nu. 177. cum seqq.

Sed illa Libri, vel Scripturæ est probanda de tempore litis, vel paulo ante, vt eius exhibitio concedatur, concl. 61. num. 4. & 5. concl. 104. n. 24. & concl. 148. n. 100.

Declara, vt concl. 61. n. 7. cum seqq.

EXORBITANS cōstitutio extra suos terminos extendi non debet, concl. 148. sub n. 145.

EXPECTANTES, quando possint beneficia acceptare, & litteras expedire, & quando in ter eos diligentia iuuat in acceptando, vide concl. 126. n. 14. cum seqq.

Expectantium, qui ibet durante mense acceptare potest, concl. 126. sub nu. 81.

EXPEDITIONES semper in tempore factæ præsumentur, concl. 47. n. 21.

EXPENSÆ à Monacho factæ pro reuertendo à loco studij ad suum Monasterium, ab Abbate solui possunt, & pro illis ipse se obligare valet, concl. 1. n. 92.

Factæ à prædecessore, quando per successorem sint restituendæ, vide concl. 2. n. 59.

Funerales Patris an, & quando legitimam præcellant, & etiam creditoribus anterioribus præferantur, vide concl. 42. num. 490. cum seqq.

Index Conclusionum,

Ille in actorum transportatione ad quem spectent, vide concl. 31. in fine.
 In bonis fideicommissis subiectis, ab emptore, siue à grauato factis, quando ab eo repeti possint, & quando non, vide concl. 62. n. 120.
 In curatione corporis occisi, & in Medicis factis ab interfectore rescindenda veniunt, conclus. 69. nu. 11. cum pluribus seqq.
 In Decurionatu, vel occasione studij factis soluenda veniunt à fratribus in communietiam mortuo Patre, concl. 89. n. 127.
 In fine litis debentur, concl. 129. n. 21.
 Fallit tamen, vt ibidem, & concl. 168. n. 86.
 In iudicio attentatorum factis non debentur post cessionem attentatorum liberam; licet secus si ipsa cessio esset conditionalis, concl. 160. nu. 260.
 Et hoc modo factis à die motus litis debentur, ibi sub n. 261.
 Extende, vt ibidem.
 In meliandis rebus fideicommissis subiectis, & similibus factis, quomodo sint eximandis, vide concl. 69. n. 51. cum seqq.
 Et vide multa in Verbo melioramenta.
 Iure actionis debite sunt per victum restituenda, etiam si iustam causam litigandi habuerit, concl. 128. n. 150. & 169.
 Extende, vt nu. 154.
 Contrarium, nu. 153.
 Et peti possunt, etiam si Index victum ab illis absoluerit, concl. 128. n. 151. & 160.
Expensis litis, vide sumptus litis.
 Non debent esse tante, vt capitale absorbeant, concl. 108. sub n. 47.
 Non omnes minuunt fructus, sed solum ille, quæ necessarius pro ipsis fructibus sunt, concl. 57. num. 9.
 Et peti dicitur, si in libello clausule solutares fuerint adiectæ, veluti peto ius, & iustitiam ministrari; item omni meliori modo, &c. conclus. 128. sub n. 159. & ibi ratio assignatur.
 Peti si non fuerint, tunc arbitratium est Iudicis, si in illis condemnare velit, vel non, concl. 128. num. 159.
 Pro alendis animalibus sequestratis sunt per creditorem faciende, concl. 108. f. b. n. 47.
 Illas pro alendis, custodiendis, restaurandis, vel rescindendis aliqua re faciens, habet hypothecam in illa, quæ omnis; & quibuscumq; anterioribus præferretur, ibi num. 38. cum seqq. & concl. 119. nu. 35. & 36.
 Pro redimendo captiuo, vel curando infirmo factis, repeti possunt, etiam si illis iniunctis factis fuissent, concl. 89. n. 130.
 Quæ, & quales sint, quæ Priuilegium anterioritatis habent, vide concl. 42. n. 495.
 Quando animo donandi factis præsumantur, & quando non, vide concl. 62. n. 119. & seqq.
 Eorum appellatione, quando veniant damna, & interesse, vide concl. 160. n. 261.
 Illarum condemnatio, si fuerit omnia, an, & quando ab ipsa omissione appellatio detur, vide concl. 128. n. 147. cum seqq. & n. 156. cum seqq.

Sed si earum condemnatio, per errorem, vel quia petiæ non sint, fuerit ommissa, non ob id tamen arguitur, quod Iudex reum absoluerit voluerit, nisi ille se iustam litigandi causam habuisse ostendat, concl. 128. n. 160.
 Licet id fallat, si iure actionis debeantur, ibi n. 161.
 Et illarum condemnatio à quo Iudice fiat, appellatione deserta, vide concl. 129. sub nu. 237.
 Ab earum condemnatione elapsis decem diebus appellatio non datur, concl. 128. n. 161.
 Dicta condemnatio non potest, per Iudicem fieri ex interuallo, sed vna cum negotio principali esse facienda, ibidem.
 Illæ condemnationum pro delicto, quæ Iudici prædecessori debeantur, vide concl. 2. sub n. 59.
 Earum taxatio etiam, post decem dies fieri potest, ibi sub n. 161.
 Et quando Iudex facere possit earum taxationem, post appellationem à Sententia interpositam, vide concl. 128. sub n. 155. & concl. 129. num. 78. & 79.
 In taxatione, quando nimis grauatus ab excessu taxatione appellare possit, vide conclus. 128. nu. 155. cum seqq.
 Earum taxatio quomodo, & quando per Auditorem Rator fieri possit, vide concl. 168. n. 84. cum seqq.
 Dicta taxatio regulariter fieri non solet, nisi finitis tribus instantiis; aliis per viam attentati reuocatur, ibi sub n. 86.
 Et quando in vim rei iudicatæ soluantur, vide ibidem.
 Eas petere potest obtinens actione ex Statuto, vbi Statutum adest, quod victus victori in expensis condemnatur, concl. 128. sub nu. 147. & 160.
 Ab illis absolutus, quatenus Sententiæ acquiescat, si postea appellet, tunc condemnatus censetur, ibi num.
 Illas restituere teneret ille, cui res restituitur, circa quam vtiliter fuit impensum, neq; compensatio admittitur cum fructibus à grauato perceptis, concl. 170. sub nu. 46. vers. Extende de præterea.
EXPLICATIO illius actus, qui prius erat dubius non dicitur superflua, concl. 14. n. 8.
EXPOSITVS si alatur per Episcopum, ille expensas factas non repetit, licet fuerit protestatus, sed quid, si alatur ex redditibus Ecclesiæ, vel loco ad alendum expositos deputato, vide concl. 89. n. 238. & 251.
 Expositus in Hospitali, quando pro legitimo habeatur, vide concl. 142. sub nu. 65. & prius concl. 59. sub num. 124.
EXPRESSIO causæ ineptæ, & insufficientis facit cessare presumptionem melioris causæ tacitæ, concl. 86. n. 11.
 In Sententiâ eam minus conformem, vel ab alijs diuersam non reddit, concl. 128. sub n. 370.
 Est necessaria, & de forma in appellatione ab interlocutoria, at secus in ea à diffinitiuâ, ibi num. 508. & 509.

Fallit

Et Materiarum.

fallit tamen, vt ibi n. 510. & vide multa in Verbo Appellatio.

Vbi de forma requiritur expressio per relationem non suffragatur, concl. 128. n. 509.

Expressio eius, quod tacite de iure inerat, non dicitur superflua, concl. 14. n. 8.

Facta à Iudice, super quibus bonis sit facienda executio, quando nouum grauamen inferre dicatur, & ab ea appellatio detur, vide concl. 118. nu. 77. 78. 118. & 120.

Falsa familiaritatis in litteris prouisionis, quando gratiam non vitiet, vide concl. 73. n. 7.

Nominis proprii facta in legato, ordinem predilectionis demonstrat, concl. 89. n. 590.

Quando est de forma, & substantia statuti, tunc sua dictionibus ceteratis non comprehenditur, concl. 86. n. 52.

Pro expressio illud habetur, quod necessarium in consequentiam venit, concl. 154. n. 74.

Et satis illud dicitur expressum, quod sub ratione virtualiter, & in consequentiam venit, concl. 89. nu. 553.

Extende procedere, etiam si essemus in materia stricta, & vbi expressio esset de forma, conclus. 154. nu. 74.

EXPVLVS, vel carceratus iniussu à Capitulo distributiones perdere non debet, si inferuire solitus erat, concl. 8. n. 39.

EXTENSIO, licet in aliquibus casibus non detur, potest tamen in illis dari comprehensio, concl. 65. nu. 17.

Cameralis obligationis, quando, & quomodo fiat, vide in Verbo obligatio Cameralis.

De casu expresso ad non expressum est facienda in favorabilibus, eadem ratione militante, concl. 86. n. 66.

Non est facienda de vna re ad aliam in Materia contraria iuri communi, & odiosa, concl. 137. nu. 15. & 17.

Neq; de venditione ad dationem in solutum sit in materia co rectoria, ibidem.

Item, neque minus sit in materia substitutionis de casu ad casum, nec de persona ad personam, vel de gradu ad gradum, concl. 81. n. 41.

EXTERIORA indicant interiora, conclus. 109. sub num. 31.

EXTINCTIO pensionis, quando ex ventre reservationis oriri dicatur, & solutionem, aut possessionem impedit, vel tres denuntiet conformes sit per ea linc expectanda, vide latè conclus. 135. n. 161. cum pluribus seqq.

Extinctio, quando ex adis est notoria, nō est expectanda sententia, siue res indicata, ibi n. 177.

EXTRAHENS aliquem inuicem ab ecclesia ad quid teneatur, & quomodo sit puniendus, vide concl. 74. n. 19. & concl. 150. sub n. 27.

Bladas à territorio, si neget extra territorium portare, vel habeat domum extra locum, vbi repertus fuit, quomodo sit puniendus, vide, concl. 111. n. 11. & 12.

Res prohibitas non solum illas, sed etiam animalia, & alia, quæ non sunt prohibita amittit, ibi num. 22.

Fruges contra prohibitionem ratione necessitatis, quando à poena pecuniaria excusetur, vide ibi nu. 28. & seqq.

EXTRANEVUS ad agendum pro vniuersitate, admittitur, quando non est constitutus Syndicus, vel ille est abiens, valetudo, acutus, aut alio modo inhabilis, concl. 86. n. 226.

Promittens dotem, si eam in tempore debito non tradat, quando ad alimenta teneatur, veluti pater, vide concl. 89. nu. 377. cum seqq.

F

FABER Malleans propè Scholas, vel Doctores expelli potest, & à Decreto de euacuando appellare nequit, conclus. 128. num. 328.

FABRICAM Ecclesie, quando, & quomodo teneatur restituere, & restaurare Archiepiscopus, Episcopus, Canonici, & ceteri fructus decimales recipientes, aut Populus, & Parrochiani, vide concl. 138. nu. 71. cum seqq.

Fabricare, vide in Verbo Edificare.

FACILENDVM facilius impeditur, quam, quod iam factum tollatur, concl. 129. n. 22. concl. 102. num. 8. & 15. & concl. 175. n. 24.

Facienti actum ex necessitate leges magis succurrunt, quam facienti illum ex voluntate, concl. 128. sub n. 401.

Facta non presumuntur, nisi probentur, concl. 155. nu. 50.

Factio proprio, quando quis contrauenire possit, concl. 84. n. 62.

Pro facto habetur id, quod fieri debebat, si per eum fletit, quominus fieret, conclus. 135. num. 84.

Declarata, vt ibi nu. 86.

Facta à maiori parte, quando ab omnibus fieri dicatur, vide concl. 2. n. 11.

Defuncti heredes approbare teneantur, concl. 84. nu. 74. & concl. 87. nu. 40.

Extende, & declara, vt in Verbo Heredes, & conclus. 173. n. 13. cum seqq.

Fallit in lingua successore, quando iure predecessoris vt nollit, ibi n. 23.

Iudicis pro facto partis habetur, concl. 78. n. 7. concl. 133. sub 131. concl. 135. n. 205 & concl. 154. sub nu. 109.

Proprium alicuius illud dicitur, quod secum, sicut gelum, etiam si sit cum alio admixtum, concl. 97. nu. 70.

Quando aliquid factum reperitur, tunc ab eo factum presumitur, qui illud facere tenebatur, concl. 48. n. 5.

Et maxime si cum aliqua impensa reperitur factum, dummodo tamē ab alio factum fuisse non appareret, ibidem.

Alienum promittens, quando per solam diligentiam excusetur, vide conclus. 135. sub num. 86.

FACTORIS potestas semper est debilior illius Domini, concl. 101. sub n. 17.

FACULTAS addendi, & minuendi ad totalem de o.

Index Conclusionum,

derogationem, siue alterationem non extenditur, concl. 133. nu. 20.
 Illa locum non habet in his, quæ secundum ius commune disposita reperiuntur, ibidem.
 Alienandi res Ecclesiæ, si dubitetur, quomodo ea sit data, recurrendum est ad supplicationem; non autem ad Instrumentum, conclus. 85. num. 110.
 Alienandi res minoris data in genere per testatorem non tollit solemnitates necessarias; sed si sit data in specie alienandi unam rem, certam, concl. 86. n. 215.
 Alienandi, vel disponendi, si sit data alicui, an ille possit inter vivos tantum, vel etiam in vitium voluntate alienare, & disponere, vide, concl. 84. n. 120. cum seqq.
 Plura vide de hac facultate in Verbo Alienatio, & concl. 84. n. 271. cum seqq.
 Alienandi secundum, licet per Dominum verbis amplius sit concessa Vassallo, non tamen ille sine assensu alienare potest, concl. 154. n. 51. & ibi ratio assignatur.
 Fallit in Emphyteuta, vt ibidem.
 Caplendi legitimum propria auctoritate tempus mortis respicit, concl. 160. n. 10.
 Collegii Archiæ legitimitate Baldardos non habet locum in præiudicium tertij, concl. 141. num. 34.
 Dispensandi super irregularitate non extenditur ad bigamiam, neq; ad assassinium, concl. 150. nu. 45.
 Executiue procedendi non venit sub clausulis generalibus, sed specialem expressionem requirit, concl. 167. sub n. 26.
 Faciendi aliquid data ei, qui prius facultatem habebat, liberum, & absolutum arbitrium inducit; sed si concederetur ei, qui prius talem facultatem non habebat, conclus. 133. num. 151.
 Renocandi attentata est intelligenda, prout de iure, concl. 160. n. 4.
 Auditoris Camere facultates cessant, & limitate censentur, quando causæ coram alijs Iudicibus pro tempore fuerint introductæ, conclus. 167. n. 39 & 40.
 FALCIDIA in quibus differt a legitima, vide, in concl. 42. nu. 731.
 Ea, & Trebellianica detrahi non possunt ex hereditate, quando Testator mandauit eam totam, & pleno iure restitui, concl. 89. sub num. 404.
 Non detrahitur falcidia ex legato alimentorum, licet dodrantem excedat, ibi n. 533.
 Fallit in legato pecuniæ ad alimenta, ibidem.
 Ea venit ex fructibus detrahenda, conclus. 42. num. 731.
 FALSA, & insufficientis causa interueniens in contractu minoris, quando faciat, vt ipsi, vel etiam eorum fideiussores non obligentur, vide concl. 86. n. 26. cum seqq. & in Verbo Causa, & in Verbo Fideiussor.
 Obligationem vitii in contractu minoris, & mulieris, etiam iuramento munitam, ibi n. 38.

Sed falsitas causæ in alienatione rerum minoris in dubio non presumitur, vt ibidem, & n. 37.
 Falsa expressio familiaritatis in litteris prouisionis, quando gratiam vitiet, vide concl. 73. num. 7.
 Falsa Moneta, vide Moneta.
 Falsa quot modis dici possit aliqua Oratio, vide concl. 148. nu. 22.
 FALSI crimen in remissione generali non comprehenditur, ob istius enormitatem, cum ex eo Deus, Iudex, & pars valde lædantur, sed de eo specialis mentio est necessaria, concl. 6. num. 3. & 12.
 Aded Iudicis Maiestatem lædit, vt propterea, in eo ille absq; accusatione procedat, conclus. 26. num. 69.
 Delictio capitali equiparatur, quia per illud bona fama amittitur, quæ propriæ vitæ preferenda venit, & non est delictum ita ignominiosum, sicut illud, ibi n. 87.
 Impedire non potest executionem laudi à paribus cum intamento, & obligatione Camerali approbati, nisi falsitas sit vera, & clara; at secus, si ea esset obscura incerta, & præsumptiua tantum, concl. 86. n. 36.
 Commisla in Scriptura nulla, quomodo puniatur, vide concl. 123. n. 41.
 Excluditur, quando primordium veritatis habetur in Scriptura, concl. 45. num. 23. & concl. 123. nu. 66.
 Quatuor modis in iure committitur, nempe Verbis, Litteris, Facto, & Abusu, & conclus. 121. sub nu. 1.
 Sine commodo, & lucro committi non solet, concl. 73. n. 7. & concl. 123. sub nu. 65.
 Vt euitetur omnis interpretatio est nienda, conclus. 125. sub n. 24.
 Item, vt probeur probationes concludentes sunt necessariæ, concl. 123. n. 66.
 Et quæ qualitates excludant eam, vide conclus. 125. sub nu. 24. remissiuè.
 Eam committens, quidam perdat causam, vide concl. 121. sub nu. 60.
 Illius præsumptio non tam viget in Scripturis publicis, sicut in priuatis, concl. 123. sub num. 74.
 Talis præsumptio contra personam bonæ qualitatis, & famæ admittenda non venit, ibi sub num. 61.
 Et illius præsumptiones quantum operentur, est Arbitrium Iudici, conclus. 134. nu. 30.
 FALSITATIS suspicio, quando in Cuiuslibet pro falsitate habeatur, vide conclus. 123. num. 66.
 FALSVM fabricandi non est danda materia, & concl. 112. sub n. 2.
 Falsum iuramentum, quando quis possit, ad effectum redimendi sanguinem proprium, vide concl. 59. num. 56.
 FAMA in delictis, quomodo esse debeat, vide, in concl. 26. n. 33.
 Et quomodo per testes ea probeur, vide conclus. 120. sub nu. 10.

Et Materiarum.

Et quibus personis originem ducere debeat, vide concl. 120. sub n. 121.

Mala de præstito non dimigrat vnum nunc in bona reputatione exilium, concl. 42. num. 196.

La antiquus, quando probet, vide in Verbo Antiquitas, & concl. 120.

Negativa cedit illi affirmatiue, concl. 84. num. 34. & ibi multa in hac materia.

Ut probet mortem eius, qui in longinquis partibus morabatur, & iusta causa, & grauius viris originem habere debet, concl. 120. num. 121. & 122.

Ea non probat, ubi certa scientia requiritur, ibi sub n. 121.

Et, ut probetur testes deponere debent, per verba temporis præteriti perfecti, non autem præteriti, vel præteriti imperfecti, concl. 120. sub n. 123. & concl. 141. sub n. 10.

Item deponere debent de tempore ante mortem litem, & non posteam, concl. 94. n. 35.

FAMES, vide Pennia.

FAMILIA, Domus, agnatio, & parentela, quæ sunt verba cralia, quomodo differant à verbis coadunatis, coala, guineus, & Parentes, quæ sunt verba naturæ, vide concl. 81. n. 24.

Familia, siue domus in iure dupliciter accipitur, primo casuatiue, & effectiue; secundo verò consuetiue, & passiuè, ibi n. 39.

Intellige, ut ibidem.

Familia appellatio in testamentis intelligitur de ea testatoris, concl. 84. n. 258.

Illius appellatione veniunt omnes de familia, licet in eis aliquis adsit, qui artem vilem exercet, concl. 147. num. 11. cum seqq.

Item venit femina, etiam si esset nupta, concl. 149. num. 14. & 15.

Intellige tamen, ut ibi n. 20. cum seqq.

FAMILIARÉS, Episcopi, vel Inquisitoris an possint deferre arma, sine Principis licentia, vide concl. 143. n. 90. cum seqq.

Rex, ac illius Primogeniti in Curia degentes arma deferre possunt, ibi n. 91.

In testem admitti, vel repelli possunt per Iudicem, attenda ad conditionis qualitate, concl. 134. cum 7.

Familiaritas Papæ, vel Cardinalis, quomodo, & ex quibus probetur, vide concl. 73. num. 13. cum seqq.

Illæ Papæ, quoad effectum reservationis plenè est probanda, quouero ad illam resiliendam narratiue, per assertionem Papæ probatur, conclus. 155. num. 8.

Ea Cardinalis, siue Papæ, quando cesset, vide in concl. 73. num. 13. cum seqq.

Familiaritas talis pane Domini, & dente feruitoris contrahitur, dicta concl. 73. n. 17.

Illæ, quando verè dicatur, sine fictè, vide concl. 168. sub n. 96.

Familiaritatis iure, quando vxor dicatur possidere bona viri, & quando secus, vide concl. 152. num. 43.

FAMVLI Ambasciatorum in itinere, aut in

loco legationis arrestari non possunt, concl. 99. num. 30.

Illi Peregrinorum, qui Romam tendunt conueniri non possunt pro repretalijs, dummodo tamen insignia gestent, concl. 99. num. 22.

Famulo debetur salarium, etiam si inieretur, concl. 60. n. 19.

Declara tamen, ut ibidem, & vide conclus. 89. num. 459.

Famuli, quando probent, pro Domino, vide ibi d. concl. 89. num. 541.

FARINA, quando sub appellatione Frumenti contineatur, vide concl. 111. num. 20. & in Verbo Frumentum.

FATALIA adeò sunt in consideratione habenda, vt etiam in Saero Principis Consistorio sint obseruanda, concl. 129. n. 280.

Fatalia eurrere incipiunt à die interpositæ appellationis, ibi n. 295.

Non currunt in causa reuisionis, conclus. 122. num. 707.

Contrarium, ibi n. 708.

Non eurrunt, quando impedimentum factio Principis venit, concl. 129. n. 281. & ibi ratio assignatur.

Non currunt stante paupertate litigatoris, ibi num. 283.

Non currunt pendente compromisso, dummodo talis pendentia, per Scripturas probetur, ibi num. 284.

Non currunt ei, qui super attentaris appellat, ibi num. 285. ubi ratio assignatur, & concl. 160. num. 80.

Non eurrunt hereditati iacenti, donec illi Curator detur, concl. 129. n. 286.

Non currunt, quando vnus ex litigatoribus esset mortuus, quia tunc alter illa prorogare tenetur, ibi d. & n. 287.

Non currunt iusto impedimento existente, cum profectione, & probato per testes, quod causa erat talis, quæ per procuratorem expediri non poterat, ibi num. 288.

Non eurrunt, ob dolosam procuratoris negligentiam, in non prosequendo appellationem, ibi num. 289.

Non currunt stante impedimento, ex cauillatione partis aduersæ proveniente, conclus. 129. num. 290.

Non currunt, si per Iudicem stet, quominus in causa procedatur, ibi n. 291.

Non eurrunt in causis reclamationum à Sententijs Præfati Prætorio, ibi num. 294.

Sed id hodie locum non habet, ibidem.

Currunt in causis Minorum, & in causis Spiritualibus, ibi n. 293.

Non currunt, quando fuit datum de attentaris concl. 160. n. 80.

Ne currant appatori est credendum, concl. 129. num. 293.

Ea quando innot lapla, tunc appellatio deserta dicitur, nisi antequàm perimatur instantia, illa fuerint prorogata, ibi n. 297.

Illorum prorogatio facta ab vno, alteri prodest.

Index Conclusionum,

dest, si causa sit communis, & conexa, ibi num. 416.

FATVI sunt Iudices, quidant Apostolos reuerentiales in appellatione interlocutoria, abdicando a se iurisdictionem, & eam in alios transferendo, concl. 129. sub n. 49t.

Fatuitas minoritati aequiparatur, & a delicto excusat, concl. 72. n. 102.

FAVORABILIOR est absolutio, quam cōdemnatio, concl. 55. n. 6.

Fauorabiliores sunt leges tractanti de damno euitando, quam agenti de lucro captando, conclus. 78. n. 104 & concl. 86. n. 100. & 120.

Fauorabiliores sumus reo, quam auctori, concl. 86. n. 121. & concl. 119. n. 54. & concl. 129. sub n. 356. & concl. 138. sub n. 125.

Favor Diuinus, & publicus inuicem aequipatur, concl. 57. n. 5.

Fauorem, quæ generant in odium retorqueri non debent, concl. 89. num 93. & concl. 114. num. 10.

Fauores omnes ex vna parte, & ex altera cuncta grauamina cumulari inconueniens est, conclus. 41 n. 95.

Fauori suo renunciare quilibet potest, concl. 133. sub n. 27.

FEBRIS appellatione non venit leuis Febris, concl. 100. sub n. 29.

FELONIA, quando est probanda, vt Vassallus feudo priuatur, requiruntur quinque testes integre opinionis, & famæ, concl. 10. n. 2.

Ad Feloniam si velit agere Dominus debet exprimere tempus, & locum, sicut in Criminalibus, etiam si Civiliter agatur, ibid.

Felonia probata feudum nouum ad Dominum; antiquum vero ad agnatos redit, concl. tot. num. 3.

Plura, vide in Verbo Vassallus.

FENESTRE insipientes in Monasterium, Monachum sunt obcuranda; licet secus, si insiperent in illud Religiosorum Masculorum, concl. 62. n. 70. & ibi rano assignatur.

FERIE in honorem Dei inducuntur sunt seruandæ, & illis Iudex informantes audire non debet, nec in causa Civilis, nec in Criminali; alias mortaliter peccat, & penas incurrit de quibus in concl. 60. sub n. 49.

Fallit duobus modis, vt ibidem.

Illas Tribunalibus indicare ad Principem spectat, concl. 165. n. 67.

FESTIVI dies non attenduntur in petitione alimentorum, concl. 89. n. 28.

FEVDA, & dignitates Regulariter sunt indiuidua, sed id, vt plurimum fallit in Italia, vbi ea diuidi possunt, & ex eis legitima detrahi, conclus. 42. n. 501.

Ille iuxta consuetudinem Franciæ dicuntur Patrimonia Vassallorum, & ad ius eorum sunt redacta; alienariq; possunt, etiam sine consensu Domini directi, concl. 87. n. 43.

Feudalis est aliquam rem, vt probent testes, de auditu, quid deponere debeant, vide conclus. 93. num. 19.

Feudales, vt fiant accessiones bonorum feudali-um, quid requiratur, vide concl. 94. n. 17.

Feudalia, quando possunt fieri bona, quæ prius erant allodialia, vide concl. 93. n. 10. & 12.

Et pro dote assignari possunt, concl. 152. n. 52.

Ex illis bonis, quando alimenta alicui debeantur, vide concl. 89. n. 525 cum seqq.

Feudalis causa ad suum Iudicem venit remittenda, concl. 154. n. 1.

Ex quibus talis præsumatur, vide conclus. 93. num. 20. & 21.

Res præsumitur talis, quando cum assensu Regio venditur, concl. 154 n. 62.

Sed non præsumitur res talis, ex eo, quod sit intra fines Castri Domini, nisi de hac seruitute doceatur, concl. 78. n. 44.

Fallit, quando coniectura vrgerent in contrarium, ibid. n. 45. & 46.

Illius rei caducitatem præstendens, quomodo, & quando eius Dominium, & identitatem, concludenter probare teneatur, vide concl. 78. num. 44. cum seqq.

Feuda, quando ad Filios adoptiuos transeant, vide in concl. 58. n. 10. cum seqq.

Feudatarij licet sint ab omni seruitutis liberi, possunt tamen aliquando ad seruitutem personale cogi, concl. 93. n. 11.

Et quando ad eam solvere teneantur, vide in Verbo Adoæ & concl. 97.

Illi Ecclesiæ non possunt inconsulto Summo Pontifice caualcatas facere, neq; copias militum coadunare, concl. 143. n. 5.

A Feudatarij Sententia non est appellandum, ad Dominum directum feudi, sed pares Curie sunt eligendi, concl. 128. n. 197.

Feudi alienatio, quando etiam sine consensu Domini directi fieri possit, vide concl. 87. n. 39. & seqq.

Illius emptor probare tenetur pretium in causam licentia versum fuisse, concl. 86. num. 206.

A feudo ad Emphyteusim, quando valeat argumentum, vide concl. 78. n. 44 & concl. 142. n. 66. cum seqq. & in Verbo Augmentum.

Eo concesso, cum suis pertinentiis, quando cessantur etiam concessa bona allodialia, quæ cum ipso feudo possidebantur, vide concl. 93. num. 13. cum seqq. & in Verbo Allodialia.

Illo deuoluto ad Dominum expirant omnes obligationes, seruitutes, & onera, quæ super eo, durante inuestitura, extabant, concl. 173. n. 12.

Et quando subinféudatio ce-ter, an scilicet per mortem in feudatis, siue in feudati, vide ibidem, & vide concl. 154. n. 33.

In feudo ex pacto, & præsentia succedens, quando ad solutionem debitorum teneatur, vide concl. 87. n. 41. remissiuè.

Finito per mortem, vel delictum, aut nulliter alienato, quando ad illud admittantur agnati, vide concl. 81. n. 89. cum seqq.

Et quando ad Dominum est deuolutorum, tunc etiam omnes obligationes seruitutes, & onera expirant, concl. 173. n. 12.

Et Materiarum.

Illo vendito ad instantiam creditorum illis solui ex ea pecunia satisfi, si assensum Regium habeant, concl. 154. n. 47.

Fallit tamen, vt ibi n. 48.

Illud amittunt Fratres non petentes inuestituram feudi, ab alio Patre defuncto in communem posse, concl. 101. n. 15.

Ex quando allegatio ignorantie ipsis non proficit, vide ibi n. 16. & in Verbo Fratres.

Antiquum, aut est ex pacto, & prouidentia, aut est hereditarium, concl. 87. n. 40.

Antiquum ex pacto, & prouidentia si fuit a Patre alienatum, à Filio reuocari potest, confectio lumentario, concl. 87. nu. 40 & 42. & concl. 154. num. 43.

Antiquum ex pacto, & prouidentia, sine consensu Filij primogeniti alienari non potest, concl. 87. nu. 40. & concl. 154. n. 43.

Ex pacto, & prouidentia illud dicitur, quod à prædecessoribus provenit, concl. 87. nu. 42.

Antiquum hereditarium à Patre alienatum Filium reuocare non potest, concl. 87. num. 40. & concl. 154. n. 43.

Sed quando possit illud Filius, vel alius reuocare, pendente impetratione Regij assensus, vide concl. 87. n. 63. cum seqq.

A Patre emptum de proprijs pecunijs dicitur peculium profectitium, potestq; ab ipso Patre vni ex Filijs prælegari, in præiudiciumq; Filiorum alienari, concl. 42. n. 512.

A Patre emptum in Regno Neapolis in legitimam Filiorum venit imputandum, concl. 42. num. 511.

Dicitur species seruitutis, & illi obnoxium, sed in dubio realis non præsumitur, concl. 93. num. 5.

Illud Ecclesie potest Prælati, sine solemnitate alienare; dummodo vnum inueſtiar, qui Ecclesie tempore necessitatis inservire possit, concl. 85. nu. 285.

Solium concedi masculis non potest concedi feminis, nisi ex magna causa, concl. 83. num. 333.

Et ex quibus causis amittatur, vide concl. 101. & in Verbo Vassallus, & in Verbo Feodonia.

Fit francum, & transitorium ad feminas, quando licentia illud alienandi conceditur, concl. 84. num. 294.

Francum illud dicitur, quod est absolute liberum, concl. 3. sub nu. 24.

Francum, & pro quoſeruitium personale non præſtatur, est ad feminas transitorium, concl. 3. sub num. 24.

Hereditarium, quando dicitur, & quando ex pacto, & prouidentia; Item, quando mixtum & quomodo vnum ab altero dignoscatur, ac de eorum natura, vide cõcl. 42. n. 514. & seqq.

Hereditarium venit in petitione hereditatis, & de eo idem fit iudicium, quod de alijs bonis reſtatoris, concl. 87. sub n. 40.

Nobile est illud, quod ad certum ſeruitium non limitatur, concl. 3. sub n. 24.

Nouum etiam spurio, & seruo dari potest, conclus. 42. n. 65.

Extende id pluribus modis procedere, vt ibidẽ Quando est alienandum, siue sit nouum, siue, hereditarium, tunc Dominus consensum alienationi præſtare tenetur; aliàs habetur pro præſtito, ibi n. 519.

Fallit si adefſer pactum de non alienando, quia, tunc alienari non poſſet, etiam si consuetudo alienandi feuda adefſet in cõtrarium, ibi n. 520. Et talem consuetudinem allegans, illam probare tenetur, ibi n. 521.

Et quando Princeps teneatur dare licentiam, Vassallo illud alienandi, vide concl. 134. n. 104. & seq.

Quaternatum, quando dicatur, & an in eius, retroceſſione nouus consensus sit neceſſarius, vide concl. 154. nu. 18. & seq.

Rectum ad feminas non tranſit, concl. 3. sub num. 24.

Illud si concedatur Bastardo, an id illud poſtea Baſtardi admittatur, vide concl. 142. sub n. 65.

Si sit relictum, quando loco illius eſtimatio debeatur, vide in Verbo Eſtimatio, & concl. 69. nu. 5. & seq.

Si fuerit relictum pro anima illud legatum, quoad eſtimationem valebit, etiam si rem esse feudale reſtator ignorasset, concl. 107. n. 7. Solet esse indiuiduum, concl. 154. sub nu. 75.

Vrreſtẽ alienari poſſit concurrere debet Principis consensus, alienandi neceſſitas, quod alia bona libera non exiſtant, & quod agnatis oblatio illius fiat, quorum altero ex eis deficiente agnatus proximior reuocabit, concl. 81. n. 92. Et in hac materia, vide in Verbo Emphyteuſis.

FICTIO, & ſimulatio in dubio non præſumuntur, nisi de eis appareat, concl. 87. n. 108.

Fictio in caſu fictio non habet locum, ſicut veritas in caſu vero, concl. 58. n. 13.

In caſu fictio idem operari debet, quod veritas in caſu vero, concl. 150. sub nu. 42.

Contrarium, ibi n. 47.

Fictio introductur ex quadã ratione ſuper æquitate fundata, & ideò ea ceſſante, ceſſat quoq; fictio, concl. 65. n. 16.

Fictio non debet plus operari, quàm veritas ipſa, ibi nu. 17.

Fictio non ſufficit, vbi veritas eſt neceſſaria, conclus. 48. n. 76.

FIDEICOMMISSARIE ſubſtitutiones non ſunt multiplicandæ in infinitum in perſonas non cognitæ, nec vocatæ, conclus. 84. num. 267.

Fideicommiſſario, quando, & quomodo ſit facienda reſtitutio, & an in hoc via ordinaria, vel executia ſit procedendũ, vide concl. 51. n. 35.

Ille legitime agenti ſufficit probare bonorum poſſeſſionem tempore mortis hæredis grauati, concl. 78. n. 21. & 29.

Contrarium, quod ſcilicet ei incumbat onus probandi bona non ſolam in hereditate fideiſcommittentis, ſed etiam in eius Dominio fuiſſe, vide ibi num. 22.

Index Conclusionum,

Concorda, vt ibidem.
Fideicommissarius, quando, & in quibus bonis possit illius creditum retinere, vide concl. 36. num. 35. & seq.
Quando pendente conditione fideicommissi cautionem petere possit de restituendo bona hereditaria à grauato, & quādo ille eam prestare teneatur, vide concl. 42. n. 133.
Quando dicatur legitimus contraditor aduersus filium suam legitimam, siue illius supplementum petentem, vide ibi num. 302. cum seqq.
Et quando illi detur possessio bonorum pro indiuiso cum filio legitimam petentem, vide ibi n. 723 & prius nu. 307. & concl. 89. n. 48.
Possessionem restituere tenetur, si illam habeat donec per heredem detractiones fiant, ibi n. 307.
Extende, & limita pluribus modis, vt ibi n. 308. cum seqq. & vide in Verbo detractiones.
Et ad hoc, vt possit propria auctoritate bona fideicommissaria capere, facta rebus restitutione hereditatis, addito per allegantem est probanda, concl. 51. n. 7.
Possessionem bonorum fideicommissi subiectorum propria auctoritate capere non potest, sed illam auctoritate iudicis, vel de manu heredis capere debet, ibi n. 34. & seq.
Intellige tamen, vt ibidem.
Res fideicommissi subiectas propria auctoritate capere non potest, etiam si hereditas esset iacens, concl. 164. n. 33.
Bona hereditaria possidens, quando titulo hereditario, vel ex causa fideicommissi possidere censetur, vide concl. 51. sub nu. 20.
Fideicommissio potest derogare Papa, siue Princeps, & quomodo, vide concl. 165. n. 95.
Illud adesse negans, si postea de mercedario conuincatur, tunc ius suum perdit, conclus. 154. nu. 101.
Fideicommissum, quando translationem Domini impediat, vide concl. 840. 60. & in Verbo Alienatio.
Illud an, & quādo inducatur, nedum ex expressis, verum etiam ex tacita ratione seruandę agnationis, vide concl. 81. n. 53. cum seqq. & in Verbo Agnatio.
An inducatur ex conditione assumendi nomen, & arma familie, vide concl. 144. n. 28.
Inducitur ex expressa prohibitione alienationis, non tamen restrictum ad personas omninatas, concl. 84. n. 10.
Item inducitur ex prohibitione diuisionis aliquius rei, concl. 142. n. 76.
Inductum cęsetur in casum alienationis, si cum prohibitione alienationis concurrat causa, & persona, in cuius fauorem ipsa prohibitio fiat, concl. 84. n. 70.
Nō inducitur ex prohibitione alienationis verbis quantumuis generalibus concepta, in casu mortis, quādo in alia parte testamenti fuit facta in dictum casum substitutio, ibi n. 22.
Non censetur inductum, quando testator per-

misit heredibus licentiam alienandi in casu necessitatis in eos de familia, nisi sint vocati ordine successiuo, ibi n. 278.
Graduale, & alienabile induci non potest, neq; pacto, neq; partium transactione, ibi n. 80.
Illud pretendens probare debet, quod fideicommissum de eo loquatur, casum in illius personam euenisse, nec non bonorum identitatem probare teneatur, concl. 78. n. 20.
Nouum resultat ex prohibitione alienationis, si in casum contrauentionis nouę personę vocentur, aliās prohibitio stat solū consecutiuē ad primum fideicommissum, & ad maiorem illius firmitatem, eo concl. 84. nu. 13. cum seqq. & num. 245.
Quando dicatur caducatum per emissam provisionem heredis in Monasterio, vide concl. 42. num. 688.
Restrictum ad certas personas, ad aliās extendi non debet, concl. 84. n. 11. & 247.
Contrarium, ibi n. 12.
Concorda, vt ibi n. 31. cum seqq. & vide n. 240. cum seqq.
Relinquere potest testator sub conditione, illudq; adimere eo casu, quo tertius (verbi gratia) alius quid alienet, vel aliud faciat, ibi n. 31.
Contrarium, ibi n. 32.
Concorda, vt in nu. 33. & 34.
Fideicommissum respectu extraneorum; nempe, si illud extraneis relinquatur, dicitur odiosum, si verō alieni de agnatione dicitur favorabile, & est latē interpretandum, ibi n. 2.
Secundum, quando reguletur à primo, vide ibi nu. 10. cum seqq.
Pura vide in Verbo Alienationis prohibitio.
FIDEI VBENS pro alienante, alienare nō dicitur, nec in penam alienationis incidit, concl. 84. num. 18.
Extende, vt ibi n. 19. cum seqq.
Super possessorio non censetur obligatus super petitorio, nec ē contra, concl. 170. sub nu. 13. & ibi ratio differentię assignatur.
Fideiussio filii pro Parte, quādo solēnitates Statuti requiratur, vide concl. 86. n. 149. cū seqq. & n. 139. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor.
Fideiussionem prestās de soluendo id, quod per Sententiam fuerit ordinatum, appellationi renunciare non censetur, concl. 129. nu. 349.
Extende, vt ibi nu. 350. & 351.
Fideiussiones, sub quauilibet minimam mutationem euanciscunt, concl. 170. sub n. 17.
Fideiussio pro marito nō dicitur causa valida ad suscipiendam obligationem uxoris, concl. 86. nu. 21. & 165.
Contrarium, nu. 22. & 167.
Concorda, vt n. 23. cum seqq. & n. 168. cū seqq.
Pro verē prestata habetur, quādo alicui est factū preceptū de ea danda sub certa pena, cū combinatione, quod interim pro data, & adimpleta habeatur, cōcl. 139. n. 5. vbi ratio assignatur.
Regulariter nō est prestanda de restituendis alimentis, in quorum succumbentia, concl. 90. n. 25. & de hoc vide latius in Verbo Alimentum.

Fallie

Et Materiarum.

Fallit in quibusdam casibus, vt ibi dicta concl. 90. dicto nu. 25.

Fideiussor ad augmentum tenetur, quando illud a natura actionis, vel negotij prouenit, concl. 170. n. 7. & 8.

Item ad augmentum tenetur, si valor, vel pretium rei pro qua soluitur pecunia augeatur, ibi nu. 9.

Et ad hoc, vt dicatur idoneus, quo loci possidere debeat, vide concl. 153. sub n. 29.

An teneatur ad augmentum ex delicto Tutoris proueniens, vide concl. 170. n. 10. cum seqq.

Datus in prima instantia, quando teneatur in secunda, vide concl. 128. sub n. 13.

Fideiussorem se esse negans, si de mendacio conuincatur beneficium discussionis perdit, conclus. 154. n. 101.

Fideiussores dare, aut facere ratificare promittentes id adimplere non tenetur, nisi fuerit requisitus, concl. 50. n. 6.

Liberantur, si bone debitoris ad Fiscum deuoluuntur, concl. 139. sub n. 20.

Fallit tamen, vt ibidem.

Illi minorum, & mulierum non tenentur, vbi causa, que in contractu interuenit, esset falsa, & insufficient, concl. 86. n. 26.

Declara tamen, pluribus modis, vt in dicta conclus. 86. n. 27. cum seqq. & concl. 114. n. 4. cum seqq.

Obligati amplius non dicuntur, si in secundo contractu nouationis, eorum obligatio non fuerit seruata, concl. 37. n. 11. & 22.

Contrarium habetur, ibi n. 23.

Pro seruanda dote in quibus casibus sint a marito prestanda, vide concl. 152. nu. 57.

Quando vti principales, & in solidum se obligant eorum obligatio, ab obligatione principali aliquā dependentiam habere nō dicitur, & idem est, ac si fideiussor solus se in solidum obligasset, concl. 114. nu. 3. & prius concl. 86. nu. 27.

Fideiussori adhibito in contractu census, ob moram debitoris in solutione fructuum, vigore clausulæ constituti, competit associatio, vel manuum iniectio, concl. 158. sub nu. 4.

Illi nunquam iactura deest, conclus. 151. sub nu. 25.

Aliquam mercedem pro fideiussione licet recipere possit, ibi sub n. 25.

Fallit tamen, vt ibidem.

Illi, quando promissa intelligatur indemnitas, vide in Verbo Indemnitas.

Ilius obligatio, dicitur dissolubilis, & propterea semper in ea parte tenet, in qua obligatio principalis sustinetur, concl. 151. n. 13.

Ea corrumpit annullata obligatione principali, ob defectum formæ, & consensu; secus si ea sit nulla, ob defectum solemnitatum, & materiarum tantum, concl. 86. nu. 38. & concl. 114. nu. 10.

Sed sustinetur etiam coeunte principali, si in ea adsit clausula principaliter, & in solidum, ibi nu. 4 & concl. 86. n. 27.

Secus autem, quando fideiussor se obligauit ex intervallo, & in alio Instrumento, & sic nō mutui periculi ea usā, vt ibi nu. 5.

Sustinetur cessante principali, si in ea adsit clausula omni meliori modo, obligatio Cameralis vel iuramentum, concl. 86. n. 29. & 31. & concl. 114. nu. 5. & 7.

Fallit tamen, vt ibi dicta concl. 114. sub n. 5.

Sustinetur principali cessante, quando in ea nō militat tanta ratio, quāta in principali, concl. 86. nu. 34. & concl. 114. n. 14.

Contrarium, vt ibidem.

Item sustinetur principali corruente, si fideiussor se obligauit in euentum nullitatis contractus, quoad principalem, & ipsam nullitatem non allegare promissit, concl. 86. n. 30. & conclus. 114. n. 11. & 12.

Illi non tenetur ad id, quod principalem obligationem augeat, ob moram, & cōtēmaciam, concl. 70. n. 12.

Quando admittendus sit in causā criminali, vbi imponitur pœna corporis afflictiua; & ad id, quas qualitates habere debeat, vide concl. 126. nu. 104.

De representando, quando liberetur, si principalis per nouum delictum aufugiat, vide conclus. 142. n. 43.

Et quid si sit de representando toties, & quoties vide ibidem.

Si statim, ac fuit obligatus fugam arripiat, tunc debitor alium fideiussorem dare tenetur, quia illius fugæ confessus presumitur, concl. 87. n. 95. Si vigore Statuti teneatur soluere iudicatum, tanquā principalis, tunc vsque ad finem litis erit obligatus, concl. 142. nu. 43.

Fallit tamen, vt in concl. 170. n. 13.

Et tunc dictus fideiussor iudicij non erit nec cessario citandus, quia Sententia lata contra principalem nocet fideiussori, etiam non citato, vt ibi concl. 142. n. 43.

Fideiussor soluens debitum, quādo a confideiussoribus possit illud exigere, etiam non depta, illius rata, vide concl. 114. sub n. 5. ferè in fine.

Fideiussor soluendi iudicatu, quomodo differat, ab eo de iudicio fisci, vide remissiuè in concl. 142. sub n. 43.

Fideiussoris solutio creditori facta, an liberet etiā principalem debitore, vide concl. 114. sub n. 5.

FIDEM abnegas metu mortis oretenus tantum, sed non corde, non dicitur peccare contra fidem, sed contra fidei confessionem, concl. 124. sub n. 6.

Adhibere potest Iudex testibus exceptiones patientibus, vel plenè non probantibus, & contra, concl. 134. n. 9. & 10.

Item eam adhibere potest Iudex presumptionibus, & coniecturis, ibi n. 11.

Illa Baptismi, quādo probet astatem, & descendentiā, vide concl. 72. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Astat.

Ea Clerici Registri supplicationū facit præsūmi beneplacitum fuisse expeditum, licet liber nō inueniatur, concl. 85. n. 164.

Index Conclusionum,

- Nec contrarium probari potest**, ex diligentia facta in actis Vicarij Papæ, si ibi non reperitur, ibi nu. 265.
- Fides data quādo vim iuramenti habeat**, & actionem producat, vide concl. 131. sub n. 19.
- Ea iudicis de actis gestis coram se plene probat**, concl. 155. sub n. 66.
- Non facit fidem**, concl. 87. n. 705.
- Fallit in Curia**, ubi facile est habere veritatē, ex inspectione librorum, concl. 97. nu. 71. & ibi habetur, quādo fides extrajudicialis probet, & quando non.
- Fides haberi non potest de pretio in alienatione rei Ecclesiæ**, concl. 56. n. 10. & concl. 85. n. 40.
- Extende**, vt ibi n. 41. cum seqq. & vide in Verbo Alienatio.
- Neq; administrator potest vendere habita fide de pretio**, concl. 56. nu. 98.
- Et si lea de pretio**, quando habita censetur, ad hoc, vt venditor sit in re vendita anterioribus creditoribus practēdus, vide concl. 119. n. 8.
- FIDUCIARIVS** heres quis dicatur, & ad quid teneatur, vide concl. 100. n. 45.
- FALSA** Scripturam Notarij pro authentica haberi debet, si ex ea aliz Scripturæ extractæ & in publicam formam edactæ fuerint, concl. 123. n. 116.
- Filix** continenti Scripturas æquiuocas fides nō derogatur, si Notarius eas pro honis, & authenticis habuerit, ibi num. 139. & concl. 141. num. 39.
- Contrarium**, concl. 123. nu. 137. & concl. 141. num. 28.
- Plura**, vide in Verbo Scriptura.
- FILIA** etiam à Statuto exclusiue faciunt partem in computatione legitimæ ad fauorem masculinorum, quando dotem loco legitimæ habuerunt, secus si in totum essent exclusiue, concl. 42. num. 82.
- Extende idem procedere in Filia**, quæ renuntiavit, ibi nu. 83.
- Semel à Statuto exclusiue**, ob existentiam masculinorum, quādo durent semper exclusiue, & præsertim in materia feudali, vide ibi n. 98. cum pluribus seqq.
- Et dicuntur æquē benē dotatæ**, dūmodo, æquē benē locentur, & quomodo id dignoscatur, vide ibi sub 591. & concl. 64. n. 8.
- Fallit**, vt in concl. 170. sub 19.
- Filiæ** tanquā minori restitutio in integrum datur, etiam post triginta annos, concl. 85. n. 76.
- Illi** dotatæ magis est fauendum, quā mulieri dotem promittenti, cum maius sit Privilegium dotis, quā illud Velleiani, concl. 86. n. 167.
- Et non nocet translatio** Patris super eius dote facta, si ea præsens non fuit, & cum requisitis solemnitatibus non ratificauit, ibi n. 112.
- Nubenti** secundo quare maior dos possit, & debeat assignari, quā illi Religionem ingredienti, vide concl. 13 num. 2. & concl. 142. num. 110. & 111.
- Spuriæ alimenta**, vel dos per Patrem sunt debita, concl. 89. n. 82. cum seqq.
- Extende**, & declara, vt ibi num. 91. cum seqq.
- Sed ea mortua ad quem reuertatur dos**, vide concl. 89. num. 83. & seqq.
- Effecta vidua dicitur de agnatione Patris**, conclus. 81. num. 6.
- Effecta vidua non tenetur restituere dotem Patri decocto**, licet secus, si Pater viueret, & decoctus non esset, concl. 56. n. 69.
- Effecta vidua in casu euolutionis ad secundas nuptias implorat potest Officiū iudicis**, vt dos data per Patrem primo viro, detur etiam secundo, ibi sub nu. 69.
- Fœmina** temporaliter exclusiua ius suæ reintegrationis decedens non transmittit, concl. 142. n. 130. & ibi ratio assignatur.
- Quando à Statuto reintegratur ad hæreditatē Patris**, deficientibus masculis, potest ab ipsis masculis cautionem petere de restituendo hæred tatem ipsi defunctis, concl. 42. n. 131.
- Declara**, vt ibi n. 132.
- Quando non admittatur ad repræsentandam personam Patris per fictionem**, vide concl. 65 num. 17.
- Luxurinsē viuens**, quando sit alenda, dotanda, & hæres à Pare instituenda, vide concl. 89. sub num. 214. & prius concl. 42. n.
- Filia** non dicitur de agnatione Matris, conclus. 174. sub nu. 13.
- Nubens** indigno, quando à Pare exheredari possit, vide concl. 42. n. 65. cum seqq.
- Nupta**, vel vidua, quando debeat per Patrem, alii, vel redotari, vide concl. 89. n. 84. cum seqq. & concl. 90. nu. 37 cum seqq.
- Quando non possit peti**, vt æqualiter dotetur, cum alijs, vide concl. 170. nu. 19.
- Quæ in corpus suum peccauit non potest exheredari**, si inde penitentiam egerit, concl. 42. num. 95.
- Quæ dotem**, sine eius culpa amisit, quando debeat iterum dotari, vide concl. 89. num. 323. cum seqq. & nu. 328. cum seqq. & nu. 353. & concl. 142. nu. 16.
- Quando possit conqneri de Patre in materia**, lationis prouenientis ex dote, sibi ab eo tradita, & quod tempus in hoc sit attendendum, vide ibi n. 539. cum seqq. & nu. 725.
- Quando reperitur exclusiua** eō magis neptis exclusiua videtur, concl. 149. sub n. 2.
- Quādo** manuteneri debeat in possessione seu ui contra agnatos, vide concl. 93. nu. 70.
- Sua dote** debet esse contenta, dummodo congruē dotetur, quod in dubio præsumitur, conclus. 170. sub n. 19.
- Supplémentum** lez. tunc petere non potest, si Statuto, quod ea nil petere possit, ultra dotes datas, nisi tamen magnus excessus extaret, concl. 42. nu. 238.
- Vigilantiū** quantum annum excedens, sine consensu Patris, & etiam cum indigno matrimonium contrahere potest, ibi n. 65. cum seqq.
- Filiarum à Statuto exclusarum portio** illis obuenire debet, quibus vnus illas dotandi à iure iniungitur, ibi n. 96.

His dotare tenetur Pater, & nō Mater, quā-
vis locus sit in subsidium, concl. 86. n. 189.

Proprias influere non potest, qui est prohibi-
tus alienare extra familiam, & descendentes
Māculos, concl. 84. n. 38.

Prohibita ex Statuto aliquid petere ultra dotes
data non potest consequi, etiam si fidos esset
in iustitiam, nisi sit magnus excessus, con-
clus. 42. n. 138.

Contrarium dixi in concl. 89. sub n. 33.

FILIIATIO probatur ex Scriptura, & annota-
tione per Patrem in eius libro facta, concl. 72.
n. 33.

Filiationem infirmare tenetur, qui dicit se filium
& vult talis agere velle, concl. 78. n. 62.

Non probatur, nec quia in eius quasi possessio-
ne constituitur per huius nominationem fac-
tam à patre de Filio, ibi n. 61.

Declarat, & extendit pluribus modis, ut ibi n. 62.
cum seqq.

Quando est probanda, an sit necessaria citatio,
vide concl. 78. n. 70. & vide cōcl. 89. n. 45. vbi
habetur, quomodo filio probetur, ad effe-
ctum succedendi ad feudum, fideicommissum,
& ius patronatus.

Quando de ea tractatur principaliter est con-
cludenter probanda, secus si incidenter, & ad
effectum consequendi alimentum, quia tunc levis
probatio sufficit, concl. 89. n. 38.

Et quomodo reuera probetur, vide ibidem.
Et ex amore, & ditione presumitur, conclus.
105. num. 10.

In antiquis per verba emancipatus probatur,
concl. 120. n. 101.

Extendit, ut ibidem.

FILII adoptivi, & arrogati, quando, & in qui-
bus casibus veniant appellatione filiorum, vi-
de concl. 58. n. 13. cum seqq.

Adoptivi non accusant de morte Patris ado-
ptantis, nisi sint ab ascendente adoptati, vel
aliter sint heredes, concl. 58. n. 13.

Adoptivi, quando substitutum excludant, vide
ibi n. 17.

Adoptivi, quādo, & in qua parte Patri adopti-
ti succedant, vide ibi n. 19.

Adoptivi, quando admittantur ad feuda, vide
ibi n. 10. cum seqq.

Adoptivi, & arrogati, quādo ex causa ingra-
titudinis exheredari possint, vide ibi n. 25. cum
seqq.

Et quando debeat eis legitima, vide concl.
42. nu. 144. cum seqq.

Filii, agnatorum appellatione in fideicommissis
comprehenduntur, concl. 81. n. 81.

Basardi, spurii, & illegitimi, quando dicantur
agnati, vide ibi n. 21. cum seqq. & nn. 84.

Filii bona, quādo praesumantur ea, quae erant
Patris, vide concl. 78. sub nu. 22.

Illi, & descendentes per lineam masculinam
non dicuntur agnati, aene natiuitatem, cum
non entis nulla sint qualitates, concl. 81. n. 82.

Legitimam acceptare non tenentur in fructi-
bus, vel in usufructu, & pecunia, sed in corpo-

ribus hereditariis, iudicis arbitrio, eligere
possunt, concl. 148. n. 35.

Enim naturales, & non concepti veniunt ap-
pellatione descendantium, concl. 149. nu. 8. &
9 & ibi ratio assignatur.

Illi, & vxor hypothecam habent pro alimentis,
etiam constante Matrimonio, quādi eo soluto

contra tertios possessores bonorum Mariti,
vel Patris respiciendū, concl. 89. n. 75. & 179.

Ex damnato e contra hāc ibi dicuntur, qui nascū-
tur ex illis mulieribus, quā tēpore conceptus

vxoress Patris esse non poterāt, concl. 89. n. 78.

Et quot species illorum inteniātur, & in quibus
casibus succedere non possint, vide ibidem,
remissū, & in concl. 42. n. 190. cum seqq.

Filii familias obligatio, pro redimendo Patre,
vult, quamvis solemniter Statutarie, & in-
sinuatio non interuenient, concl. 84. n. 146. &
concl. 86. nu. 128. & 141.

Et praeterim, quādi bona castrensia, vel quasi,
& aduentitia, d. concl. 86. sub n. 145.

Extēdit, & declarat pluribus modis, ut in concl.
84. nu. 147. cum seqq. & concl. 86. nu. 96. cum
seqq. & 126. cum seqq.

Filii foeminarum nō dicuntur de agnatione Avi-
matris, cōcl. 81. n. 6. & 81. & concl. 174. n. 55.

Hereticorum, quādo ob heresim Patris bene-
ficiis priuentur, vide concl. 124. sub n. 18.

Illegitimorum, etiam si ex legitimo Matrimonio
sint procreati agnationem non conseruant,
conclus. 81. nu. 25.

In sexto, & octauo mēse nati faciunt deficere
cōditionem illam, si sine Filiis decesserit, con-
clus. 42. n. 108.

Et quid in natis in decimo, vel vndecimo men-
se? vide ibidem n. 109.

Et quomodo probetur eos fuisse natos in tali
tempore, vide ibidem.

In sexto, & octauo mēse nati in Aegypto, ob aeris
felicitatem sunt vitales, & succedibiles, licet
fecus in alijs regionibus, concl. 42. n. 111.

Ingrati in odium ingratitudinis ad lucrum ante-
fati admitti non debent, concl. 113. n. 52.

Legitimi dicuntur agnati, concl. 81. n. 26. & 83.

Māculi ex foemina, quando veniant appellatione
descendentū in inuestitura concessa Patri,
et tunc descendētibz, vide concl. 149. n. 12.

Mortua Matre, ob vergentiam Patris ad inopiam
affectionem dotis maternae petere
non possunt, concl. 152. nu. 3.

Eorum natiuitas probatur per testes dicentes,
se fuisse praesentem, dū puer nateretur, validos
testes de auditu non probant, concl. 42. n. 108.

Naturales, qui dicantur, & in quo differant à
Spurijs, vide concl. 89. nu. 149. cum seqq.

Naturales, quādo alimenta à Patre habere debeant,
vide in Verbo alimenta, & concl. 89.

Naturales dicuntur, qui nascuntur ex muliere in
domo affectione maritali reuera, ibi n. 149.

Non dicuntur proprii Domini legitime, & bonorum
Patris eo vivente, sed solum dicuntur
tales interpretatiue, & intellectualiter, concl.
42. num. 684.

Index Conclusionum,

Positi in conditione, vide *inferius* in Verbo *Si-
liorum* in conditione.
Primi Matrimonij, & secundi, quomodo inter
se legitimam Matris diuidere debeant, vide
concl. 42. n. 44. & seqq.
Potius sub figura Matrimonij nati, quando se-
gimini dicantur, ita vt cum alijs vere legitimis
succeedant, vide ibi n. 224. cum seqq.
Patri succedere possunt, ex triplici capite, &
primo videlicet liberi, secundo quod legimini, ter-
tio videlicet cognati, concl. 51. n. 139.
Quando quis portionibus suis a parentibus
instituti, siue quando plus tui, quam alteri
relinqui possit, vide conclus. 42. n. 677. cum
seqq.
Secundi Matrimonij non debent esse deterio-
ris conditionis illis primi, nec, & contra, con-
clus. 105. n. 15.
Soli filii in conditione possint, quando veniant
quoque Nepotes, & pronepotes, vide concl. 81.
num. 36.
Eaque patris, an legitima debeantur, vide con-
clus. 42. n. 134.
Quando teneatur Pater, vel Mater referuare
illis antefatum, ac dotis augmentum, vide
concl. 118. num. 39. eum pluribus seqq. & in
Verbo Antefatum.
Si filii prohibita alienatio, ob conservandam
agnationem, tunc dicta prohibitio extenditur
etiam ad Nepotes, concl. 81. n. 39.
Contrarium, ibi n. 40. cum seqq.
Alleganti se tot bona alienasse, quae suam legi-
timam importent, quando quis prophanus in-
cumbat, vel illud in aduersarium transeat, vide
concl. 42. num. 410. cum seqq. & conclus. 84.
num. 170.
Filiorum appellatione, non veniunt Nepotes,
quando qualitas in filiis considerata in ne-
potibus non concurrat, concl. 42. n. 93.
Quando autem veniant legitimi, & naturales
tanquam, siue naturales, aut civiles tantum, vt
sunt adoptiui, & arrogati, vide concl. 58. n. 9.
& 13. cum seqq.
Comprehenduntur etiam naturales in mate-
ria ius naturale concernente, concl. 89. num.
101.
Illorum appellatione nullo modo continentur
feminae in ultimis voluntatibus, ubi adest Scat-
urum, quod flantibus masculis feminae non
succeedant, sed eo Statuto non extante, con-
clus. 81. num. 11.
Eorum bona, quando pro alimentis Patris ve-
di possint, vide concl. 89. num. 125. cum
seqq.
Illorum educatio est de iure naturae, & ea etiā
ad feras pertinet, concl. 89. n. 6. & 539.
In conditione postorum appellatione, quā so-
nepotes, & Pronepotes veniant, vide concl.
81. num. 38.
Filiorum legitimorum appellatione in fideicom-
missis veniunt etiam legitimi, conclus. 42.
num. 225.
Filium, & Patrem habes eodem tempore in ac-

cessitate constitutos, qui potius subuenire te-
neatur, vide latē concl. 89. n. 205. cum seqq.
& concl. 42. n. 356. cum seqq.
Adoptatus, & arrogatus an possit in bonis Pa-
tris legitimam consequi, & ab eo ex causa in-
gratitudinis exheredari, vide concl. 58. num.
24. & seqq.
Sequitur Domicilium Patris adoptantis, sed
Privilegium illius Patrie nō acquiratur nec no-
bilitatem, neque dignitatem Patris naturalis
perdit, sed naturalem originem retinet, ibi
num. 30.
Adoptione durante cognomen, & arma Patris
adoptantis desunt, sed ex finita cognome mu-
tare potest, dummodo id in alicuius fradem
non fiat, ibi n. 31.
Privilegio Patris adoptantis utitur sicut legi-
timus, & naturalis, nisi aliud Privilegium esse
tale, quod cum persona Patris extingueretur,
ibi nam. 32.
Adulterinus, quando in conscientia teneatur
restituere id, quod habet de Patre putatio
vide concl. 59. n. 133. cum seqq.
Filius adulterinus, quando dicatur, siue potius
legitimus, Item quando dicatur potius vnus
quam alterius, qui conversationem haberent,
cum Matre, vide concl. 59. n. 133. cum seqq. &
concl. 89. n. 37. & seqq.
Agnatus Patri dicitur, & familiam illius, non
autem eam Matris sequitur, concl. 81. n. 81.
Alimenta Patri negans exheredari potest, con-
clus. 89. num. 6.
Anteponere debet salutem Patrie illi Patrie,
ibi n. 197.
An variare possit in eligendo vnam rem pro
alia iam vendita, sed postea redempta pro sua
legitima, vide concl. 42. n. 415. cum seqq.
Filius Clericus, quando pellaris non possit de suis
bonis in praeiudicium Patris, dixi in Verbo
Clericus.
Cogni non potest, vt in bonis minus preciosis
suam legitimam eligat, conclus. 84. sub num.
130.
Contra inofficiosam donationem Patris, eo vi-
uente venire non potest, concl. 42. n. 685. &
ibi ratio assignatur.
Conuentus, vt heres licet non opponat, se non
esse talem, potest tamen iudex eum ex Officio
absolvere, concl. 78. n. 77.
Cuius sit praesumendus Filius, quando plures
cum Matre commercium habuerunt, & cui in
hoc fit credendum, vide concl. 89. num. 37.
& seqq.
Dilapidans bona, quando ei sint danda per Pa-
trē in alimenta, vide concl. 89. n. 226.
Dominus dicitur medietatis hereditatis Pa-
trē, respectu detractionum legitimae, & Treb-
ellianicae, & idē si onere fideicommissi
fuerit grauatus, & postea ei facultas alienan-
di medietatem concedatur, tunc poterit alie-
nare totum, concl. 84. n. 287.
Dotem non detrahit ex fideicommissio, quando
legitimam, & Trebclianicam dolose con-
sumpsit.

Et Materialium.

sumptis, conclus. 89. sub num. 226.
Eligere non potest, pro sua legitima, vel Trebellanica eam rem, quam Pater sibi legauit quoniam hereditas esset soluendo, conclus. 84. sub num. 130.

Huius ergo haeres praeceedit in Filio agente, & non in excipiente, & conuento, conclus. 78. num. 76.

Iste dicitur quem nuptiae demonstrat, conclus. 59. num. 133.

Etiā si subeat iudicium, non per hoc se pro haerede gerere censetur, siue agat, siue conueniatur, & praesertim, quando de aliqua hereditate ageretur, nisi etiam se talem fateatur, conclus. 78. n. 75.

Etiā Clericus in seculo succedere, & ex eo legitimam detrahere potest, conclus. 42. num. 307. & seq.

Ex Equite Hierosolymitano professio natus in ecclesiasticos dicitur, ac si vero Religiosus esset proceratus, conclus. 65. nu. 40. & 41. ratio assignatur.

Exheredatus an faciat partem in computatione legitimae, & praesertim in materia confiscationis, vide ibi d. conclus. 42. n. 57. & seq.

Exheredatus, quando agat tantum ad supplementum legitimae, vel ad totalem restitutionem testamenti actionem habeat, vide ibi sub nu. 59. & 62.

Ex quibus actibus praesumatur se hereditati Patris, uti haeres, vel non haeres immiscuisse, vide conclus. 78. nu. 74.

Factum Patris defuncti seruare tenetur, si ut haeres agere intendere, aliis secus, & an id procedat in materia legitimae, vide conclus. 42. num. 705.

Non potest alienare bona aduentitia, in quibus Pater habet usufructum in illius praedicti, & absque eius voluntate, conclus. 87. n. 124.

Secus si alienaret bona aduentitia in praedictum patris, & iurauit alienationi non controuenire, licet Patre viuente alienatio illa non teneat, tamen illo mortuo vires recipit, & tenet, ibi num. 124.

Sine tamen consensu Patris alienare potest bona, in quibus Pater non habet usufructum, si tamen ipse Filius sit eius aetatis, ut sibi administratione permittatur, ibi n. 125.

Donare non potest, nisi consensus Aui concurrat, conclus. 89. nu. 145.

De iure Canonico Matrimonium contrahere potest, etiam sine consensu Patris, licet secus sit de iure Ciuili, ibi nu. 167.

Non obligatur ex contractu causa iudi celebrato, conclus. 102. n. 4.

Obligans se pro Patre restituit, si fuerit enormiter latus, non obstantibus iuramento, & renunciatione, conclus. 86. nu. 137.

Extende, ut ibid. verb. Subextende.

Fideicommissio grauatus, si tot bona alienet, quae eius legitimam, seu Trebellanicam impotent, a iure suo non cadit, quando tamen alienatio bona fide fiat, At secus si dolose,

vel in fraudem fieret, conclus. 84. num. 128. Fallit tamen, ut ibi nu. 129.

Fideicommissio grauatus, quando illud onus incumbat probandi tot bona alienasse, quae illius legitimam impotent, vide conclus. 42. nu. 410. & 450.

Fideiubens pro Patre ne carceretur, vel ut cum alio carceribus eximat, an solemnitates Statuti seruare teneatur, vide conclus. 86. nu. 141. cum seqq. & conclus. 87. nu. 25. & ibi habetur. quomodo in hac materia procedatur in Regno Neapolis.

Fideiubere recusans pro Patre carcerato, & cum liberare renuens exheredari potest, conclus. 86. num. 145.

Declarata tamen, ut ibidem.

Et quando obligetur, quo ad bona castrensia, & similia, obligando se pro Patre, ibi n. 137.

Furiosus etiam si Patrem occidat, de eo delicto non puniatur, cum satis suo furore puniatur, conclus. 89. nu. 214.

Impune occidere non potest Patrem bannitum, nisi in casu proditionis Patris, & ubi multi essent banniti, qui a territorio Principis aliter expelli non possent, ibi n. 195.

In cau. a alimentorum est omnino creditoribus praefereendus, ibi n. 76.

In feudo ex pacto, & prouidentia succedens Inventarium conscribere tenetur, & in hoc est deterioris conditionis, quam agnatus, conclus. 87. num. 40.

Et maxime si alienationi per Patrem factae controuenire velit, ibi nu. 42.

In quasi possessione Filiationis existens intentionem fundatam habet, ita ut alleganti contrarium onus probandi incumbat, conclus. 78. num. 71.

Intentionem fundatam de iure habet, pro suae legitimae confiscatione, conclus. 42. n. 412.

Infructui debet in legitima, aliis testamentum, Patris esset nullum, conclus. 42. num. 146. 586. cum seqq. & 621.

Inventarium conscribens non perdit legitimam, conclus. 41. nu. 449.

Legitimus, vide Legitimus.

Locum Patris non ingreditur in successione, ubi sunt vocati proximo, sed alius gradus praerogatus, conclus. 84. n. 72.

Maior v. quinquaginta annis efficaciter potest fideiubere pro Patre, conclus. 87. n. 26.

Magis diligitur a Matre, quam a Patre, conclus. 105. num. 28. & conclus. 107. num. 16. & ibi ratio assignatur.

Mariti praesumitur, & non adulteri, quando Mulier tempore conceptionis virum habuit, & illi liber accessus ad eam erat, conclus. 89. nu. 37. & prius conclus. 59. nu. 132.

Et ad hanc praesumptionem tollendam, quid requiratur, vide ibidem, & conclus. 59. n. 132. cum seqq.

Natus ex femina soluta, quae tempore conceptionis plures viros ad se ire permittit, non praesumitur aliquis certi hominis, sed dicitur spurcius.

Index Conclusionum,

Spurius, quasi sine Patre natus, & est Matri nō autem Patri successibilis, concl. 89. n. 43.
Naturalis est incapax dignitatis Prothonotariatus, & propterea volens ea decorari, Pontifici se esse talem exprimeret debet, concl. 3. num. 10.
In bonis Patris duas vñcias habere debet, quādo ille ab intestato decederet sobole legitima non existente, concl. 89. nu. 150.
Non potest querelare Patris testamentum, si ei nil relinquatur, ibidem.
Matri succedit, licet fecus si esset ex damnato coitu procreatus, concl. 42. n. 221. & seq.
Extende, & declara, vt ibi nu. 223.
Matri succedit, si tamen ea non sit Illustris, cō. concl. 89. n. 185.
Potest per Patrem hæres institui, etiam de lure Canonico, ibi n. 151.
Extende, vt ibi nu. 152. cum seqq.
Moribus nobilitatis si fuit educatus non debet artem vilem exercere, ibi h. 96.
Non potest querelare testamentum Patris, si illi nil relinquat, ibi nu. 150.
Onerosus dicitur Matri dolorosus, & laboriosus; onerosus ante partum in eo gestando, dolorosus in partu in eo procreando, & laboriosus post partum in eo educando, concl. 105. nu. 18. & concl. 107. nu. 16.
Occidens Patrem spirituale tenetur, ac si occidisset Patrem naturalem, concl. 89. n. 56.
Posthumus facit discere conditionem (si sine Filiis, &c.) dummodo à corpore matris Integer, & perfectus, non autē monstruosus ortus fuerit, concl. 42. n. 108.
Potest inuito Patre, & Patre inuito Filio Monasterium ingredi, & ibi Religionem profiteri, concl. 89. n. 301.
Fallit tamē, vt ibidem.
Præteritus dicitur, si Pater eum solum in re propria instituit, concl. 42. n. 72. & 397.
Item præteritus, quando dicitur, & quando non, vide concl. 88. sub n. 5.
Pro Patre potest actiones in iudicio intentare, litem contestari, testes producere, appellare, & appellationem introducere, conclus. 128. num. 474.
Propria auctoritate non potest rem aliquam, pro legitima capere, concl. 164. n. 31.
Declara tamen, vt ibi nu. 32.
Quando cohabitare dicitur cum Patre, & quando non, vide concl. 42. sub nu. 476.
Quando contrahit cum ipso Patre, vel cum extraneo, an, & quando possit Pater illius personam autorizare, vide latè in concl. 86. nu. 62. cum pluribus seqq. & in Verbo Pater.
Quando contrahit cum tertio, sed ad utilitatē Patris, solemnitates non sunt necessarias, ibi num. 128. & 139.
Quando feudum à Patre alienatum reuocare, possit, distingue, vt in concl. 87. nu. 40. & vide in Verbo Feudum.
Quādo locationi Patris stare teneatur, & quādo non, vide concl. 42. n. 705.

Quando Officium Iudicis implorare possit, vt illi eius legitima assignetur à Patre dilapidante, & adhuc viuente, vide concl. 56. nu. 68. & prius eodē 42. n. 738.
Sed declara, & concorda, vt ibi concl. 56. n. 68.
Quando Patrem hæreticū accusare, vel illum licitè interficere, aut ad Magistratum deferre possit, vide concl. 89. nu. 197. remissiuè.
Quādo verus Dominus dicatur pro tertia parte in bonis Patris pro legitima, vide concl. 42. nu. 684. & seqq.
Quomodo legitimus probetur, vide concl. 89. num. 38.
Regulariter debita Patris solvere non tenetur, nec è contra, concl. 86. n. 143.
Religiosus si Patrem habeat extrema inopia, laborantem, à Religione imponi egredi potest, vt ipsi Patri subuenire possit, concl. 89. num. 193. & 301.
Renunciando alimentis dicitur enormissimè læsus, ita vt semper restituendus veniat, conclus. 89. num. 6.
Retentionem honorum habere debet, donec legitima liquidetur, concl. 42. n. 709. & concl. 89. num. 48.
Se obligare pro Patre non tenetur, quādo ipse Pater malè Officium gessit pro Filio, concl. 86. num. 144.
Si agere velit contra Patrem, qui Pater habeat, quoque Patrem, consensus ipsius Patris, & Aui respectiuè erit necessarius, conclus. 89. num. 145.
Si agere velit, vt Patrimonialis, se talem esse probare tenetur, concl. 72. nu. 49.
Si alienet rem fidei commisso subiectam, pro suis detractionibus, tunc dicta alienatio illas adquare præsumitur, nisi de contrario apparet, concl. 42. num. 339. & concl. 84. num. 128. cum seqq. & num. 163. cum seqq.
Si in feudo hæreditario Innentarium consecerit, tunc à creditoribus hæreditariis conueniri poterit, concl. 87. n. 41.
Si steterit per triginta annos ad petendam hæreditatem Patris, & ex vno capite excludatur ex alijs admittendus erit, conclus. 51. num. 139.
Non est restituendus, quando fideiussit in casu, vbi quilibet diligens Paterfamilias fideiussisset, concl. 85. nu. 138.
Spurius occidens Patrem pœnam Parricidij nō incurrit, concl. 89. n. 56.
Contrarium, nu. 101.
Concorda, vt ibidem, d. n. 101.
Student, vel Mercator, si recipiat munerum pecuniam, vel faciat sibi commodari libros, an, & quando Pater pro restitutione teneatur, vide concl. 89. num. 127. cum seqq. & in Verbo Mutuus.
Totum non capit pro legitima, quando ea est certa, sed solum id, quod legitima importat, illi est referuandum, concl. 42. nu. 717.
Filius, vel Nepos mortuo Patre, vel Auo fructus hæreditatis in legitimam, vel Trebellianicam

Et Materiarum.

eam imputare non tenentur, concl. 84. sub num. 169.

FISCI appellatione, etiam Fiskus feudatarii, & Barons continetur in delictis, per subditum, & perpetratis, concl. 167. nu. 73.

Intellige, vt nu. 74. cum seqq.

Illi applicatur pretium reilingiose, quando ea reuocatur, ab emptore, qui scienter eam emit, concl. 87. n. 86.

Ciues cogere potest ad emendum Frumentum, quod in suis horreis habet, concl. 111. n. 8.

Dicitur heres anomalus, & alimenta prestare tenetur Filij eius, cuius bona sunt confiscata, concl. 48. nu. 78. & seqq. & concl. 89. num. 46. & seqq.

Extende, & declara, vt ibidem.

Item dicitur heres anomalus in legitima, cum in ea Filio inuito succedat, concl. 42. n. 610.

Fallit tamen, in Verbo ex constitutione Innocentij Noui, ibi. 612.

Laicus confiscando bona alicuius in delictis mixti fori, penam fisco Ecclesiastico quærit, obstrictum præceptum, vel similem causam, prætere non potest, concl. 139. num. 4. vbi rationes assignantur.

Præterdend venditionem bladæ fuisse prohibitam, ex eo, quod in forenses sit facta, nedum eam qualiter probare debet, sed etiam huiusmodi venditionem scienter fuisse factam, concl. 111. num. 29. & ibi ratio assignatur.

Quando legitimam Filio confiscare non possit, vide concl. 42. nu. 368.

Quando succedat in feudo, quod quis amisit occasione delicti, exclusis agnatis, vel Filij, vide concl. 81. n. 90. cum seqq.

Quas personas excludat in confiscationibus, & a quibus ipse excludatur, vide concl. 42. n. 368. cum seqq.

Quibus casibus possit Filium ad amissionem peculij Castrensis, vel quasi, nec non etiam bonorum aduentitiorum condemnare, vide ibi nu. 383.

Solum posteriori creditori repetere potest, concl. 119. nu. 47.

Plura, vide in Verbo Confiscatio.

Succedere, quidam possit in bonis alienari prohibitis, vide concl. 84. n. 235. & seqq.

FLVMEN habet vim censitoris, & Sergentiæ, quæ in rem iudicatam transit, concl. 94. n. 8.

Si cursum naturalem egrediatur dicitur inuendario, quæ speciem fundi non mutat, concl. 98. num. 2. & concl. 132. n. 8.

Delata tamen, vt concl. 98. n. 2.

Si totum agrum corradat, & postea iterum ad antiquum alueum reuertatur, an locus relictus esse debeat illius, qui prius erat Dominus agri, vel habentium prædia vicina, vide conclus. 77. nu. 7. concl. 94. nu. 6. cum seqq. & conclus. 98. nu. 17. & vide in Verbo Alluuium.

Illud, paludes, Stagnum, & Lacus priuari, licet crescant, & decrescant, tamen in eis ius alluionis non procedit, at secus in publicis, conclus. 94. n. 21. & 22.

Flumina, & Lacus priuari dicuntur, licet essent Principis, seu Reipublicæ, quando in eis nemini piscari licet, nisi conuocioribus; Publici verò, quando omnes per eos deambulare, & in eis piscari possunt, conclus. 94. num. 22.

Publica licet communia, quoad usum dicantur tamen, quoad proprietatem, & alium sunt Principis, & de illius Regalibus dicitur, conclus. 32. n. 14.

In flumine laborare incipiens pro haurienda aqua præfertur postea incipienti, licet ille prius opus aquæ ducendæ fecerit, concl. 132. num. 51.

Illius augmentum, siue diminutio, quando minutatim cognoscatur, vide concl. 94. n. 28. cum seqq.

Corius illius non est immutandus pro faciendis aggeribus ad defensionem prædiorum, conclus. 94. per totum.

Eius lectus secundum naturalem, & consuetum aquæ cursum dicitur Alueus, & publicus, sicut flumen, concl. 98. num. 1. & vide in Verbo Alueus.

Fluminis vicini ratio est habenda, quando est inspicendum, an alienatio sit vtiles Ecclesiæ, concl. 81. nu. 44. & 127.

Plura, vide in Verbo Aqua.

FOEMINA à Statuto exclusa propter masculos, ab hereditate alicuius, non intelligitur, exclusa ab eo dicti masculi eam excludentis, siue alterius in Statuto non nominati, concl. 42. nu. 12. & n. 113. ratio assignatur.

Fœminæ admittuntur ad feudum, si illud sit francum, & pro eo seruitium personale non præstetur; aliis secus, concl. 3. n. 24.

Sed quomodo id procedat in Regno Neapolis, vide concl. 42. n. 499.

Et admittantur ad illud Ecclesiæ, vide conclus. 149. sub nu. 20.

Appellatione Filiorum non veniunt in ultimis voluntariis, vbi extat Statutum, quod stantibus masculis, sœminæ non succedant, concl. 81. nu. 11.

Fœminæ Filij, quando succedant, cum auunculo in hæreditas Auiæ, vide concl. 49. sub n. 12.

Dicuntur finis propriæ familiæ, & caput alienæ, concl. 174. sub nu. 13.

Licet non sint agnatæ, possunt tamen fideicommissum in aliena agnatione constituit, vt in ea illius bona conferuntur, concl. 81. n. 6.

Non censentur exclusæ, quando non fuit habitata ratio conferuandæ agnationis, concl. 81. num. 32.

Fallit, quando consuetudo, vigeret in contrarium vt ibidem nu. 33.

Item, quando sub communi, siue vniuersali dispositione comprehendantur, vide concl. 149. sub num. 10.

Non excusantur ob sexum, quando faciunt contractum vsuræ ad effectum percipiendi fructus, concl. 161. n. 73.

Non admittuntur ad fideicommissum, etiam, quod

Index Conclusionum,

- quod verba essent apta eas comprehendere
concl. 149. n. 2.
- Quando** dicantur de agnatione, & quando per eas conferretur dignitas agnationis; Item, quando veniant sub vocatione eorum de domo, familia, & sub nomine proximiorum, & quando ad suam effusionem admittantur, vide in concl. 81. à n. 5. vñ; ad nu. 16. & concl. 149. nu. 8. cum seqq.
- Quando** non admittantur ad fideicommissum, etiam in defectum masculorum, vide concl. 149. sub n. 20. & prius concl. 42. nn. 98. cum seqq.
- Quando** dicatur per seculo feudo priuata, vide concl. 42. nu. 105.
- Sed** quid in Regno Neapolis, vide ibid. n. 499.
- Ille**, vel eorum descendentes, quando veniant appellatione descendendum, lineæ, domus, familie, & similia, vide concl. 149. nu. 8. cum pluribus seqq. & in Verbo Descendentes.
- FOENERARI** solitus, vt quis dicatur opus est, vt per triennium Altare paratum tenuerit ad mutuum, concl. 161. n. 66.
- Si** emat aliquid cum pacto redimendi, quando contractus censeatur Vfurarius, vide concl. 94 sub nu. 15. & 16. & concl. 161. num. 63. cum seqq.
- Fœnerator** per quot actus quis dici possit, vide concl. 48. n. 60.
- Fœnoris** præsumptio tollitur, si per pactum, quis quando eundem redimere possit, concl. 94. n. 16. & concl. 161. sub nu. 65.
- Plura**, vide in Verbo Vtura.
- Fœneratores** res furto subreptas scienter pignori recipientes pœna furti tenentur, concl. 175 num. 26.
- FOETOR** malus fieri non debet vicino per exercitium alicuius operis, concl. 62. n. 10.
- FOETVM** animatum, vel inanimatum occidens quia pœna teneatur, vide in Verbo Abortum, concl. 7. per totam.
- Fœtus** animatus dicitur in die 40. à die conceptionis, si sumus in masculo, si vero in femina in die 60. concl. 7. n. 3.
- FORENSES** arma deferentes puniri possunt, necum iuxta dispositionem iuris communis, sed etiam iuxta statuta, & bannimenta loci, conclus. 143. num. 28. & 29. & ibi ratio assignatur.
- Declarata** tamen, vt nu. 30. & 31.
- Forenses**, & aduocati, neque Cives, neque Incolæ dicuntur, etiam si aliquando in Caupona pernoctassent, concl. 112. n. 32.
- Non** ligantur Statutis loci, neque gaudent eorum beneficio, concl. 143. n. 31.
- Quando** comprehendantur in proclamata extraneationem victualium prohibente, vide concl. 114. nu. 13. & 14. & in Verbo Edictum.
- Quando** possit ad suas domos asportare a nonniam, vide ibi sub n. 12.
- Forensis** delinquens sit iudicatus illius loci, in quo delinquit, ibi sub n. 36.
- Ille**, & Clericus, quando ligetur à Statuto, sive consuetudine certum modum in edificando præscribente, vide conclus. 62. num. 68.
- Sic** subditus ratione contractus, conclus. 167. sub nu. 14.
- FORI** Privilegio Clericus renunciare non potest, concl. 12. sub nu. 17.
- Et** quando illud amittat in habitu, & tonsura, non incedens, vide concl. 124. nu. 33.
- FORMA** absolutionis ab homine data, ad vnguem est seruanda; At secus in ea data à iure, concl. 10. n. 84.
- Ille** absolutionis à cœsuris, qualis sit, vide ibi n. 97.
- Formę** implementum allegans illud probare tenetur, concl. 133. sub nu. 68.
- Forma** non seruata actus corrumpit, concl. 17. n. 46. concl. 85 nu. 49. & n. 258. & concl. 86. num. 66. & 67.
- Declarata** tamen, vt in concl. 47. n. 60. & seqq.
- Quando** per æquipollens adimpleri possit, vide concl. 50. nn. 37. cum seqq. & concl. 62. num. 46.
- FOROIVDICARI** non potest Minor, concl. 72 num. 42.
- FORTILITIVM**, quando per Vassallum, absque licentia Domini rescipi possit, vide concl. 62. num. 4. & seqq.
- Fortuitus** casus, vide Casus.
- FRAGILITAS** humana, ex tempore variari solet, concl. 89. n. 135. & 155.
- FRANCHITIAM** appellans, vt reus lese Malefatis puniendus venit, conclus. 169. sub nu. 26.
- FRANGENTI** fidem, fides frangatur eidem, concl. 78. n. 16. & concl. 89. nu. 275.
- Frangenti** pacem auxilium præstans de fracta pace tenetur, concl. 175 n. 8.
- FRATER** dare potest de nullitate testamenti, alterius Fratris, si turpis persona fuerit instituta, & nihil sibi relictum, sed si aliquid fuerit sibi relictum agit tantum ad supplementum legitime, non autem testamentum in totum rumpit, concl. 42. n. 202.
- Ex** utroque latere coniunctus, quando excludat illum ex latere Patris tantum, vide ibi num. 94.
- In** testem non admittitur, pro alio Fratre, ob affectionem, quę inter eos vigere præsumitur, concl. 64. n. 24. & concl. 73. sub n. 33.
- Fallit**, quando Frater deponeret pro Fratre contra alium Fratrem; Item quando esset multa Sanctitate plenus, vt ibid. vbi ratio assignatur.
- In** testem est admittendus pro Fratre, quando causa non sit grauis, vel ardua, conclus. 134. sub nu. 5.
- Quando** faciat partem ad diminuendam, vel augendam legitimam Matris, vide concl. 142. num. 135 cum seqq.
- Quando** cum sorore æquis portionibus succedat, in illius dote effecta vidua, vide concl. 42 num. 651.
- Quando** post acceptationem legati testamentum alterius fratris impugnare possit, vide ibi num. 187.

Quando

Et Materiarum.

Quando teneatur alteri Fratri, vel Sorori, etiam extra propriam domum alimenta prestare, vide concl. 89. num. 142. & 215. cum seqq. & concl. 90. num. 40. cum seqq.

Quando teneatur solvere debita alterius, vide concl. 89. num. 225.

Quando ex bonis fideicommissi Sororem dotare teneatur, vide concl. 37. num. 37.

Quando Sororem redotare teneatur, si fuerit, absque illius culpa amissa, vide concl. 89. num. 328. & 332. & in Verbo Dos.

Quid eo qui possit equaliter dotare Sororem, vide in concl. 170. num. 119.

Sororem dotare non tenetur, quando Pater equaliter omnes Filios instituit, & substituit, concl. 174. num. 21.

Sed quid, si ille Sororem dotaret de proprio? vide ibidem.

Venerius non venit appellatione Fratris in materia faciendi transire legitimam de triente, in semissem, ad sui fauorem, concl. 42. num. 93. & ibi ratio assignatur.

Non petendo inuestituram feudi, ab alio Fratre defuncto in comuni posselli, ipsum feudum amittere dicitur, concl. 101. num. 15.

Extende, & declara, ut ibi num. 16.

Frates Praedicatores, & Minores, quando cum Altari viatico, etiam sine licentia Episcopi celebrare possunt, vide concl. 95. num. 8. cum seqq.

Minoribus Capucinis, & Mendicantibus quando possit relinqui legatum annui redditus, vide concl. 113. sub num. 1. & ibi late.

Praedicatores dicuntur Mendicantes, sed hereditatem capaces, ut ibidem.

FRAVDIBVS, ac dolis est praeccludenda via, concl. 87. num. 56.

Brandis, ac doli praesumptio per praesentiam ludicis tollitur, concl. 47. num. 32. & concl. 86. num. 157.

Sed id ex adminiculis excluditur, concl. 123. sub num. 66.

Illius praesumptione cessante solemnitates in contractibus non sunt necessariae, concl. 86. num. 129.

In Scriptura tollitur, si testes eandem die, & anno, de quibus in ea, fuisse confectam, & visu affirmant, concl. 123. num. 51. & 65.

Plura vide in Verbo Scriptura.

Et, & delictum in dubio non praesumitur, & praesertim, quando alia interpretatio capi potest, concl. 87. num. 108.

Et, ut excludantur quilibet causa colorata, & bestialis sufficit, ibidem.

Item fraudis, & doli nunquam praesumitur, ubi nulla spes lucri adest, concl. 123. sub num. 45.

Et semper in contractibus intelliguntur exceptae concl. 154. sub num. 77.

Frans legi fieri dicitur, quando quis illius verba amplectitur, sed contra voluntatem eiusdem venire nititur, concl. 111. num. 20.

Non debet alicui patrocinari, concl. 148. sub num. 231.

Praesumitur ex viciniae actus, concl. 87. num. 95. ubi exemplificatur.

Et ea, quando in contractibus non praesumatur adhibita, vide concl. 48. num. 20.

Sed quando praesumatur ex alienatione rei sitigiosae, vide concl. 87. num. 85. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

FRUCTVS, appellatione arboris Regulariter venire non solent, concl. 136. num. 36.

Illi a quibus expensis minuantur, vide concl. 57. num. 5. & in Verbo Expense.

A solo nondum separati sunt in Dominio locatoris, tanquam pars fundi, eius coherent, conclus. 108. num. 33.

A solo separati conductoris efficiuntur, sed tamen lure pignoris pro mercede soluenda locatori affectu remanent, ut ibidem.

Declaratur tamen, ut ibi num. 34. & vide in Verbo Locatio.

Beneficii fructus an acquirat Clericus inputatus de crimine interim pendente causa criminali vide concl. 126. num. 106.

Beneficii, vel res ex ipsis acquisitae possunt a Praetato, etiam Regulari in consanguineos alienari, concl. 85. num. 194. & seqq.

Ante litterarum Apostolicarum expeditionem percepti nullatenus percepti dicuntur, praesertim, quando in gratia adest Decretum, ut illivigore litterarum Apostolicarum desuper conficiendarum percipiantur, concl. 126. sub num. 56. & vide in Verbo Gratia.

Illi census in contractibus usurario sunt in sortem computandi, concl. 161. num. 73.

Decem pro centenario in censu possunt solui in loco pecuniae indigenti, concl. 135. num. 32.

Compensatiui, quomodo, & quando debeantur ab emptore venditori, & ad quam rationem, & a quo tempore deberi incipiant, vide concl. 66. num. 12. cum seqq.

Decursu, vel decurrendi, quando in legato rei fructusque contineantur, vide concl. 170. num. 14. cum pluribus seqq. & in Verbo Legatum.

Debiti si non extent debitor ad eorum pretium tenetur, concl. 96. sub num. 22.

Fructus Diuinae Clementiae, si omnibus est communis, & ordo meritum est distinctus in Caelo; ergo multo magis id sequi debet in terra, concl. 12. num. 16. & ibi ratio assignatur.

Illi dotis anterioritatem hypothecae recipiant, sicut ipsa dos, concl. 119. num. 14.

Declaratur tamen, ut ibi num. 6. & vide in Verbo Anterioritas.

Dicuntur recompenlatiui onerum Matrimonij, & idem marito onera Matrimonij sufficere, absque interpellatione debentur, concl. 89. num. 365.

Extende, quod illi debentur, etiam si dos fuerit promissa in speciebus non fructiferis, ibidem.

Illi dotis, & donationis propter nuptias debentur a die pretioris, ad rationem speciem cum dimidio pro centenario, concl. 152. num. 25.

Iuxta Statutum Urbis taxatur ad rationem septem cum dimidio pro centenario, si tamen fuerit

Index Conclusionum,

fuerit facta Iudicialis interpellatio, super dotis solutione, sed si facta non fuerit, tunc taxantur ad rationem quinque à die oneris matrimonij, concl. 42. n. 696, & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 351. & 382.

Illi matrimonio soluto non debentur, concl. 89. n. 356. & ibi ratio assignatur.

Extende, & declara, vt in d. n. 356. cum seqq.

Soluto matrimonio illi non competunt heredi, neq; ceSSIONARIO, immò neq; etiam monialibus, ob mortem monialis, ibi n. 360.

Dotis non solutæ fructus, quando censeantur à Marito remissi, vel quando ab eius heredibus peti possint, vide concl. 89. num. 383. cum seqq. & n. 438.

Intra annum luctus spectant ad heredes viri alimenta vxori præstantes, post annum verò ad ipsos solum spectant pro rata alimentorum, ipsius vxoris, & qui super sunt ipsi vxori sunt restituendi, ibi nu. 417.

Declara, vt ibi n. 420. cum seqq.

Non sunt priuilegiati, licet dos sit priuilegiata, ibi n. 360. & concl. 118. sub n. 32.

Quando ipsam dotem augeant, vide concl. 89. num. 343.

Quando sint compenlandi cum alimentis vxori vel viduæ præstitis, vide ibi nu. 343. & seqq. & 417. cum seqq.

Si non fuerint à promissore soluti non datur actio mulieri cõtra promissorem si dos fuerit viro ea absente promissa ibi n. 352.

Fallit si facta fuerit cessio à viro, vel eius heredibus, aut Notarius stipulatus fuerit fauore omnium, quorum interest, & præferim iuramento, vel obligatione Camerali accedente, ibi num. 352.

Illi, siue interesse, aut interuersionem illius, an vxori viduæ debeantur, si interpellando heredes mariti non fuerint protestata, quod erat parata, cum pecuniis suæ dotis fundum emere, vel aliud sibi vtile gerere, vide ibi nu. 363. cum seqq.

Illi, siue interesse non debentur, quando dos, aut in bonis testatoris, aut in pecunia ad electionem vxoris est restituenda, nisi ipsa electione secuta, ibi n. 363.

Vt consequi possit mulier fructus transacto anno dato heredibus mariti ad dotem restituendâ, iudicialis interpellatio est necessaria, ibi nu. 346. cum seqq.

Et quando rabs interpellatio interuenisse præsumatur, vel remissa censeatur, vide ibi n. 349. & 351.

Vt lucretur illos maritus, vel eius heredes, quid requiratur, vide ibi num. 343. cum seqq. & nu. 417. cum seqq.

Illi hereditatis, quando computentur in creditum heredis, & quando non, vide conclus. 36. num. 25. & 28.

In iudicio attentatorum restituendi veniunt à die motæ litis, & multò magis à die attentationis, concl. 160. sub n. 261. & 276.

Declara tamen, vt ibi n. 279.

In iudicio attentatorum sunt restituendi, si redantur aliquo modo obfcuri, & tunc iudicium liquidationis ante omnia, parte petente, abfoluendum venit, concl. 160. n. 277.

Liquidi tunc dicuntur, quando in libris computorum descripti reperiuntur, conclus. 160. num. 278.

In legato rei fructifera veniunt, & maximè si legatum sit factum pro dote, concl. 136. n. 37.

In legitimam parentum nullo modo sunt imputandi, concl. 17. n. 27.

Extende, vt in concl. 42. n. 405.

Illi legitimæ statim post mortem Patris Filio debentur, ibi n. 696.

In transazione veniunt, si de sorte fuerit transactum, concl. 19. n. 15.

Loco circumscribuntur, at secus in actione, concl. 34. n. 12.

Pendente appellatione decursi in bonis apprciatis, & adiudicatis ad quem spectent, vide concl. 157. nu. 18. cum seqq.

Pendentes in re vendita, vel per Iudicem ad iudicata ad emptorem, vel creditore spectant, cui res vendita, vel adiudicata fuit, concl. 52. num. 34.

Percepti ex hereditate pleno iure quæstia non imputantur in legitimam descendenti, sed bene in eam ascendenti, concl. 42. n. 30. & 32. vbi ratio assignatur.

Contrarium, quod scilicet, nec illi imputentur in illam ascendenti, ibi n. 32.

Percepti ex hereditate imputandi sunt in Trebellianicam, si hæres sit extraneus; at secus si sit Filius, vel nepos, concl. 84. n. 169.

Percepti ex re capta, acquisita, vel obligata, quando sint imputandi in sortem, vide concl. 78. nu. 57. cum seqq.

Percepti per heredem beneficiatum, vel ex hereditate iacente, aut pendente tempore ad deliberandum, & mala fide consumpti augent hereditatem, & sic creditores iurant, secus si percepti fuerint adita hereditate, & fuerint bona fide consumpti, conclus. 42. sub num. 487.

Percepti ad hoc, vt non restituantur sufficere, malam fidem abesse, concl. 160. sub n. 266.

Percepti per Patrem ex bonis administratis filij, cum alimentis illi præstitis sunt compendendi, concl. 89. n. 286. & 250. & 538.

Fructus pignoris, quâdo creditor sibi ipsi acquirere possit, vide concl. 52. n. 36.

Fructus pignoris, quando non sint in sortem computandi vide concl. 89. num. 422. & in Verbo Pignus.

Quando sint debiti à die motæ litis, vide concl. 160. sub nu. 276.

Quando in legitimâ, vel Trebellianicam ascendenti, seu descendenti imputentur, vide concl. 42. n. 405. cum seqq.

Quando minuatur hereditatem, siue fidicommissum, vide concl. 66. nu. 4.

Quando remissi censeantur, remissa sorte, vide concl. 19. n. 15.

Quando

Et Materialium.

Quando pro dote debentur, debentur etiam pro illius augmento, ac donatione propter nuptias, concl. 118. n. 30. cum seqq.

Quando sequestrari possint, & quando à tali Sequestro appellatio detur, vide concl. 128. nu. 410. 411. & 424. cum seqq. & in Verbo Sequestrum.

Qui percipi potuerunt, quando, & à quibus sint restituendi, vide concl. 160. n. 266.

Quomodo taxentur in materia legitimæ, & in qualibet alia, vide concl. 42. n. 695. cum seqq.

Illos recipiens, quando censetur remittere, non adimplementum societatis Offici, vide concl. 50. n. 12.

Illi rei de qua litigatur sunt compensandi cum alimentis, & expensis actori præstitis, si ille victoriam obtinuerit, concl. 90. nu. 28. & 29. ratio assignatur.

Rei Ecclesiæ alienatæ restituendi veniunt à die alienationis, quando in ea solemnitates defecerunt, concl. 85. n. 10.

Extende, & limita, vt ibi n. 22. & 22. & vide in Verbo Emptor.

Rei minoris nulliter alienatæ sunt cum interesse compensandi, quando minor rem recuperare velit, concl. 86. n. 93.

Rei minoris, & alie res illius, quæ seruando seruari non possunt, sine solemnitatibus alienari possunt, interueniente tamē Tutoris auctoritate, ibi n. 188. & 243.

Rei petitæ appellatione pendente, sequestrari possunt, concl. 129. n. 91.

Illos rei vendere potest, qui ipsam rem distrahere prohibetur, concl. 86. n. 243.

Veniunt restituendi à die spolij, & attestationis concl. 160. n. 265.

Fructuum appellatione, quando veniant distributiones quotidiana, vide concl. 160. n. 268. cum seqq.

Eorum anterioritas datur creditoribus, veluti datur pro forte, concl. 110. n. 1.

Eorum liquidatio, quomodo probari, vel fieri possit, vide concl. 148. nu. 315. cum seqq. & prius concl. 128. n. 120.

Eorum perceptio quomodo probetur, vide concl. 128. nu. 120.

Illorum ratio, quando sic habenda in præstatione alimentorum, vide concl. 89. nu. 319. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Eorum restitutio in fine litis, si tunc paupertate, referari potest, concl. 135. nu. 99. & ibi ratio assignatur.

Illorum valor attenditur deductis oneribus, & impensis, concl. 148. sub nu. 318.

FRUMENTI appellatione, quando veniat ordinem, & quicquid in area teritur, vide concl. 111. nu. 1.

Illius appellatione farina non continetur, ibi sub nu. 20.

Fallit tamen, vt ibidem.

Frumento, & Vino iustum pretium statuere potest Princeps tēpore Penuriz, concl. 165. n. 98.

Extende, vt n. 99. & 100.

Illud Cinciatris nullo modo vilius est vendendum, quā sicut emptum, concl. 111. sub n. 1.

Viliori pretio illud pro utilitate publica vendere tenetur, etiam personæ Ecclesiasticæ, ibi nu. 5.

Extrahentes contra prohibitionem, quando excusentur, vide ibi n. 20. cum pluribus seqq.

Regulariter conferuari non potest, vitra triennium, concl. 70. n. 9. & seqq.

Fallit in aliquibus locis, & si adhibeatur diligentia, ibi nu. 11.

FRVSTRA sit, quod postea factum non releuat, concl. 135. sub nu. 198. & concl. 164. nu. 18.

Frustra inuocat auxilium legis, qui committit in legem, concl. 169. sub n. 21.

FVGIENTES ad Ecclesiā, si iniussu extrahantur ad quid teneatur extrahens, & quomodo puniatur, vide concl. 74. nu. 19. & concl. 150. sub nu. 27.

Fugitiuus, & suspectus de fuga, etiam à Indice, incompetenti, & die seriata in honorem Dei capi potest, concl. 153. n. 23. & 28.

Extende, & declara, vt ibi n. 24. cum seqq.

Plura vide in Verbo Suspectus.

FVMVS de iure patronatus, quando executionem Breuis retardet, vide concl. 135. nu. 134. cum seqq.

FVNDANS se in aliqua dispositione aliam qualitatem requirentem, nihil facit, si dictam qualitatem non probet, concl. 97. sub nu. 68.

FVNDI Aratorij legatum vineam non comprehendit, concl. 127. n. 7.

Fundi legatum comprehendit quicquid eo nomine testator nuncupauit, concl. 77. nu. 4. vbi dantur exempla, & rationes.

Illius species, quando ob inundationem censetur mutata, & ob eam amplius de illo non soluantur collectæ, vide concl. 98. nu. 2. & 3. & in Verbo Inundatio.

Dotalis in quibus casibus possit alienari, vide concl. 84. n. 139. cum seqq. concl. 87. n. 17. cum seqq. & concl. 89. nu. 296. cum seqq.

Dotalis non dicitur, quādo sicut emptens ex pecunijs dotalibus redactis ex fundo dotali, nisi mulier adhibitis solemnitatibus Statutariis huic emptioni consensiat, concl. 68. n. 56.

Soluta matrimonio semper naturam fundi dotalis retinet, vsquē ad redditum ad mulierem, & propterea à Patre alienari non potest, nec cum eius Patrimonio confunditur, licet secus, si dos in pecunia consisteret, concl. 89. nu. 362.

Si præscribatur ex negligentia viri, tunc talis præscriptio ipsi viro, non autem mulieri nocebit, concl. 87. n. 31.

Æstimatus in dotem datus, quando faciat emptionem, & quādo nō, vide concl. 68. per tot. & præsertim, sub n. 45. & in Verbo Æstimatio.

Fundum occupans à flumine corrosus, quando ipsum restituere teneatur, si de nouo suus per alluvionem fiat, vide concl. 96. nu. 6. & in Verbo Flumen.

Index Conclusionum,

Pro alimentis legatus, si augeatur, vel minuat, aut fiat instructus, quando alimenta quoque augeantur, perimantur, aut minuantur, vide concl. 89. n. 319 cum seqq.

Si sit legatus sponcio pro alimentis, ille cauere debet, de eo restituendo post mortem, nisi adesset pactum, quod ille fundus ad eius heredes transiret, concl. 90. n. 34.

Venditus cum pacto redimendi, si augeatur per alluionem, an augmentum spectet ad emptorem, vel ad venditorem, vide latè conclus. 94. n. 9. cum seqq. & in Verbo Alluio.

Vnus diuidi potest in plures, non tamen ad id sufficit sola Patrisfamilias destinatio, sed opus est etiam, vt fundus regionibus diuidatur, concl. 77. n. 2.

Extende idem procedere, quando essent plures petiit terti inter se separatè, quæ sub vocabulo vnius Podetis comprehendere possunt, ibi num. 3.

FVNERIS impensa in primis, & ante omnia, ante hæreditatis restitutionem ex fideicommissio detrahenda venit, concl. 67. n. 1.

Ad eò privilegiata dicitur, vt anterioribus creditoribus, etiam expressam hypothecam habentibus, sit preferenda, concl. 119. n. 33.

Extende etiam in ea facta pro infirmitate, ibid. Illius impensa potius loca presbiterorum, quam susfragia mortuorum dicuntur, conclus. 119. n. 33.

Debent solui à Marito pro rata laci dotalis, concl. 118. in fine.

FVRANS de nocte aliquam puellam, vel aliquod opus, quod nondum typis suisset datu indistinctè occidi potest, concl. 150. nu. 10. & ibi ratio assignatur.

Fur de die per Dominum rei interfici potest, quando telo se defendere vellet, conclus. 150. num. 9.

Nocturnus sicapi non possit, ant non fuerit cognitus, vel testes non haberentur, facta prius acclamatione (al ladro, al ladro) impunè interfici potest, ibidem.

Puniri debet à Iudice loci, vbi res furata reperitur, concl. 12. n. 13.

Furats presumuntur scripturæ ab eo, vel ad instantiam eius, cuius intererat, vt non tepererentur, concl. 48. n. 3.

Furatas res scienter pignori recipiens, quando pœna furti teneatur, vide concl. 175. n. 26.

Furibus non est aperienda via ad furandum, sed contra eos rigorose, & non mitè venit procedendum, concl. 70. n. 7. & concl. 89. n. 521.

Fur semper est onerandus ælimatione quanti plurimi, quantumvis momentanea; quicquid alius sentiant, concl. 70. n. 6. & 7.

FVRIOSO depositum restitui non debet, conclus. 128. nu. 83.

Ille etiam si Patrem occidat de eo delicto non teneatur, cum satis suo fauore puniatur, concl. 89. num. 214.

Faciens actum rite, ac rectè, veluti quilibet prudens, cū legitimè fecisse dicitur, concl. 47. n. 4

Declarata tamen id habere locum in habente, dilucida interualla, ad quæ inducenda plures actus successiui, & per aliquod tempus conuati sunt necessarij, ibi n. 5.

Furiosus, vel mente captus, an habnerit dilucida interualla est arbitrium Iudici, concl. 134. num. 24.

Isti nec matrimonium carnale, neq; spirituale contrahere possunt, concl. 142. n. 109.

Furiosus, & mente captus insimul æquiparatur, vt ibidem.

FVRNVM construere, quando liceat vicino in pariete cõmuni, altero vicino inuito, & quando non, vide concl. 62. n. 5. cum seqq.

FVRORIS, & sanè mentis signa qualia sint, vide concl. 48. n. 69. cum seqq.

FVRTI Actio ex prima contrectatione orta, non nascitur amplius ex alia cõtrectatione nisi illa prima fuerit extincta, vel per exceptionem enulsa, concl. 59. n. 94.

Furtiua si detegatur bona fide quesita, tunc ex eis alimenta non sunt delinquenti præstanda, conclus. 89. num. 521.

Furtum ad hoc, vt committatur ex conuersione alienæ pecuniæ in propriam vsus, quæ sint necessaria, vide in concl. 56. n. 82. cum seqq. & in Verbo Administrator.

FVSTES, & lapides veniunt appellatione arborum, concl. 143. n. 14. & 17.

Declarata, vt nu. 16.

FVTVRVS euentus in consideratione est habendus, quando inspecto præsentis temporis, verisimiliter est contingens, concl. 85. n. 230. & concl. 133. n. 59.

G

GABELLA ad quem spectet, quando Statutum de ea non loquitur, vide concl. 43. sub num. 21.

Quando in vim Statuti est soluenda de fructibus, tunc ea ratione publici iuris, absque deductione expensarum de illis solui debet, conclus. 57. n. 5.

GEMA. veniunt appellatione immobilium, quia vsu nõ cõsumuntur, & propterea inrestituone fideicommissi veniunt, concl. 113. n. 25.

GEMINATIO actus excludit presumptionem coactæ voluntatis, concl. 48. n. 61. Secus, quando illa geminatio esset facta eum, ptecellatione, vt ibidem.

In iure multum operator, & semper magis delibetam mentem disponentis ostendit, conclus. 84. n. 258.

Multum valet ad detegendam mentem disponentis, etiam in materia odiosa, & exorbitanti, & etiam circa ea, quæ specialem, & expressam mentionem tequirunt, concl. 167. n. 7.

GENERALES Ordinum in Oecumenica Synodo sedent post Abbates, concl. 1. n. 101.

Illi, & Provinciales, quando illegitimè natum dispensare possunt, vide concl. 4. num. 16. remissiuè.

Et Materiarum.

In Generali concessione nunquam venit id, quod specialiter demandari solet, concl. 167. num. 6.

Generalis dispositio, seu provisio alimenta non comprehendit, concl. 89. n. 545.

Item Generalis exclusio nunquam provisionē alimenterum comprehendit, ibi n. 552.

Generalis reuocatio legatorum non comprehendit illud alimentorum, ibi n. 549.

GENERARE se ipsum nemo potest, concl. 128. sub num. 20.

Generationis, & generis appellatione, tam Mascululi, quam Feminæ comprehenduntur, conclus. 81. n. 5.

Generatio, quando à generante distinguatur, & quādo considerata cēsetur in abstracto, sine in concreto, vide concl. 128. n. 20. cum seqq.

GENERI derogatur per speciem, concl. 65. n. 22.

Declarare tamen, vt n. 13.

GENERO, quando alimenta debeantur à Socero, vide in concl. 89. n. 437. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Genitiuus casus, vide Casus.

GENVS est id, quod prædicatur de pluribus differentibus specie, concl. 89. n. 472.

Et sub se suas species comprehendit, & ideo dispositum in genere habet etiam locum in suis speciebus, concl. 65. n. 23.

GESTA intra tempus appellationis, licet non fuerit appellatum, vel minus idoneè appellatū per viam nullitatis, nō autem attētorum reuocanda veniunt, concl. 160. n. 51. & 53.

Pendente recurſu, licet regulariter non dicantur attentata, id tamen fallit, si inhibitiō præcesserit, ibi n. 72.

Per Tutorem illegitimum, quādo ſuſlineantur, vide concl. 56. sub n. 110.

Cetera, vide in Verbo Attētorum in hac materia.

GHONELLÆ mors quomodo, & qualis fuerit, vide concl. 143. sub n. 87.

GRADVS prærogatiua, quādo censeatur contemplata, & sit seruanda in ſucceſſionibus, vide concl. 81. n. 60. cū ſeqq. & in Verbo Agnati.

GRATIA alienandi res Eccleſiæ, ſi ſit concessa, cum clauſula (ſi in euidentem) non attenditur ſubreptio, quæ non eſt circa utilitatem, ſecus ſi eam reſpiceret, concl. 85. n. 39.

Alienandi res Eccleſiæ concessa in forma, ſi in euidentem, &c. ſi in ea dicatur, quod fiat ſpecificatio bonorum, & ipſa ſpecificatio non fiat, tunc alienatio corrumpitur, nec etiam confirmatio ſuffragatur, concl. 85. n. 141.

Intellige tamen, vt ibi n. 66. 67. 113. & ſeqq. & vide in Verbo Alienatio Rei Eccleſiæ.

Apoſtolica per litteras, & non per teſtes probatur, concl. 126. n. 59.

Quid ſi litteræ fuerint omiſſæ? vide ibi num. 60. & 61.

Et licet, quoad ſubſtantiā per teſtes probari nō poſſit, qualitates tamen, & circumſtantiæ gratiæ per eos probari poterunt, ibi n. 62.

Facta de delicto, quādo valeat etiam non concordata parte, & quādo non, vide in concl.

12. num. 33. & concl. 165. n. 4. cum ſeqq. & in Verbo Princeps.

Ea per ſolum Principem, non autem per Barones, & feudatarios fieri poteſt, niſi id in eorū inueſtituris fuerit conſeſſum, concl. 165. sub num. 2.

Illius acceptatio, etiam motu proprio, vel ad partis inſtantiā facta, nihil operatur, ſi ipſa gratia ſit nulla, concl. 17. n. 8.

Executio illius, quādo ſecuta cenſetur, vide in concl. 15. n. 1. & ſeqq.

Eius impetratio in dubio valida, & legitimæ tempore facta præſumitur, concl. 126. sub n. 56.

Narratiua gratiæ, quādo eſt iuſtificanda, attendantur ſupplicatio, vel potius litteræ, vide deſcripte concl. 126. n. 48. cum ſeqq.

Illus purificatio eſt de pertinentibus ad cauſam, concl. 168. n. 57.

Validitas, vel inualiditas gratiæ, vt conſideretur, tempus datæ eſt attendendum, licet in reſcriptis iuriſdictionalibus tempus præſentationis attendatur, concl. 17. n. 41.

Expedita, ſi litteræ à ſupplicatione diſcordent, tunc ad Cancellarium remittuntur, vt concordentur, concl. 126. n. 51.

In præiudicium tertii, & contra ius impetrata ſtriſtè interpretari debet, ibi n. 39.

Eam conſumat, qui malè acceptat, concl. 17. sub num. 8.

Habens in forma (Dignum) quomodo conueniat in data cum alio habente gratiā purā, vide concl. 16. n. 53.

Impetrans eam iuſtificare tenetur, etiam ſi negatiuum continet, cum ea ſemper concessa, intelligatur, dum modo preces veritate nitantur, concl. 15. n. 3. & concl. 126. n. 6.

Et iuſtificata præſumitur gratia ex curſu 30. annorum, ibi d. concl. 126.

Gratiā impetrans, ſi diſſamet de pluribus criminibus, ad ea omnia probanda arctari debet, ibi n. 67.

Eam impetrantibus præiudicare non poſſunt Officiales Cancellariæ, aliquid in litteris addendo, ibi ſub n. 50.

Impugnans illius obiectus plenè probare tenetur, concl. 126. n. 66.

Obtinens Procurator eam de ordine Domini obtinuiſſe præſumitur, ibi n. 55.

Eam petens mentionem facere debet de affectione, ratione appoſitionis manus Pontificis, ſicut etiam de expreſſa reſeruatione, aliā gratia eſſet nulla, concl. 130. n. 8.

Pſoniſ obtinens ius ſui auctoris iuſtificare nō tenetur, quādo tamen in vim commendæ, ob captiuitatem antecęſſoris immiſſionem, prætenderet; At ſecus ſi in vim tituli, concl. 126. n. 73. & 74.

Et quādo verè gratia ſit iuſtificanda, & quādo non, vide ibi n. 48. & ſeqq.

Non dicitur emanata motu proprio, ſed ad poſtulationem partis, quādo in ea adeſt clauſula (ſicut exhibita nobis petitiō continetur) concl. 155. n. 14.

Index Conclusionum,

Illā Papę impugnari non potest, nisi ex capite subreptionis, vel obreptionis, aut ex illius intentionis defectu, concl. 122. n. 16.

Per apertionem oris non tollitur sed tantummodo per eam impugnari potest, ibi n. 2. & vide latē in Verbo Apertio.

Principis, quando sit ab obtinente iustificanda vide concl. 16. n. 3.

Impugnari non potest, quando eam Princeps concessit plenissimē de negotio informans, ac ex certa scientia, & tam ex iustitia, quā ex gratia, concl. 122. n. 5. & 7.

Nullo modo impugnari potest, quando in ea adesset clausula subiata. iuncta cum ea, & quod de subreptione, &c. ibi n. 16 & ibi ratio assignatur.

Citationem non requirit, praesertim, quando colligeretur Principem gratiam valere voluisse, quoad interesse habentes, etiam, quod ad fuerint citati, concl. 165. n. 97.

Et, ut suum effectum sortiatur superfluitas est evitanda, concl. 135. sub n. 149.

Quilibet gratia semper intelligitur, cum clausula, si preces venerit nitantur, concl. 15. n. 3. & concl. 126. sub n. 6.

Qualis maior reputetur, quando adiunt duae supplicationes diversae, sed pares in data vide concl. 44. n. 56.

Quando dicatur perfecta, ut ob eam affectio inducitur per appositionem manus Pontificis cesset, vide concl. 73. num. 8. & in Verbo Ant. dno.

Quando vitietur ex falsa expressione familiaritatis in litteris promissionis, vide conclus. 73. sub num. 7.

Reddatur nulla, si non iustificetur etas in ea narrata, absq; dictione, vel circa, conclus. 72. num. 46.

Restitutio Canonico, quando reponat illum ad suum primum locum, vide concl. 157. sub num. 79.

Restitutio concessa, per Principem bannito subdito Baronis, quando est plenaria, & efficacissimis verbis prolata, quid operetur, vide concl. 167. n. 89 & seqq. & n. 77. cum seqq.

Restitutio plenaria dicitur, quando Princeps mandat cessari, & annullari processum, & sententiam, cum omnibus inde secutis, tam in Curia confiscentis, quā alibi, concl. 167. num. 71.

Et semper intelligitur, cum clausula (sine praeiudicio alicuius) etiam si ea non sit expressa, concl. 126. n. 39.

Intellige tamen, ut conclus. 165. num. 14. cum seqq.

Sic continuat Decretum, ut fructus vigore litterarum desuper conficiendarum percipiantur, operatur, ut fructus, ante litterarum expeditionem nulliter percepti dicantur, concl. 126. num. 56.

Si fuerit perfecta, veluti, quia Breve fuerit a Papa signatum, & minuta a Breui discordet, quid sit faciendum, vide concl. 126. n. 52.

Subreptitia redditur, quando est sanatoria, sed in litteris nullitatis defectus non sunt expressi, ibi n. 32.

Fallit, quando clausula salutaris adesset, quod scilicet clausula infectiuz pro expressis habeantur, ibi n. 33.

Subreptitia non redditur ex taciturnitate qualitarum, quae de iure insunt, concl. 126. n. 36. & ibi ratio assignatur.

Item Subreptitia non redditur, si non fiat mentio illarum qualitarum, quae de iure in consideratione non habentur, ibi n. 37.

Et ne subreptitia fiat, omnes qualitates sunt Principi narrandę quas si sciisset, vel non concessisset, vel difficiliter concessisset, concl. 126. num. 38.

Intellige tamen, ut in n. 40. cum seqq.

Ut dignoscatur, an sit subreptitia ad supplicationem, tanquā ad Matricem recurritur, non autem litterę expeditę attenduntur, ibi num. 47.

Gratulus in vno loco, quando puniri possit in alio, vide concl. 12. n. 7.

Gratulus, quando restituatur ad omnia, vide in Verbo Restitutio.

Quando probare teneatur beneficium cadere sub gratia, vide concl. 15. n. 10. & seqq.

Gratius Auditoribus Rota sacris derogatur nō censetur, etiam si illorū privilegii in genere derogetur, sed in illis specialis derogatio esset necessaria, concl. 163. n. 93. & 94. vbi ratio assignatur.

GRAVAMEN deferendi arma, & cognomen alicuius, nedum ex testamento, sed etiam ex contractu, item nedum expresse, sed etiam tacite induci potest, concl. 144. n. 15. & 16.

Illatum in interlocutoria, quando per diffini-tivam in totum reparari non potest, semper ab ipsa interlocutoria appellatio datur, concl. 128. n. 242 & sub n. 250. & n. 758. cum seqq.

Illud notorium non dicitur, quando super eo fuerat aliās sententiarum, ibi n. 502.

Novum si in Sententia addatur, ea est appellabilis, etiam si de materia aliās inappellabili ageretur, ibi n. 114. 135. 373 & 388.

Quando est notorium, etiam post rem indicatam appellari potest, ibi n. 503.

Graumini causa, quādo sit exprimenda, ut appellatio admittatur, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. n. 84. 86. 87. 389. 404. 405. 43. & 850. cum seqq.

Et satis legitima dicitur, si Index sine causę cognitione procedat, ibi n. 390.

Gravari nemo debet in plus, quā fuerit honoratus, concl. 51. n. 129.

Quis non debet duplici onere, concl. 90. n. 30.

Gravatus deferre arma, & cognomen alicuius, quid facere debeat pro ea conditione implenda, vide concl. 144. n. 14.

Gravatus fideicommissio, quando excusetur alienando tot bona, quę eius legitimam, seu Trebellanicam importent, vide conclus. 84. num. 128. cum seqq. & n. 163. cum seqq. Et prius concl.

Et Materiarum.

concl. 42. num. 330. & 339. & ibi multa in hac materia.

In illius restitutione deducere potest id, quod sibi à defuncto debebatur, ut res alienum, etiam si nunc conferat inuentarium, nec eo casu actiones confuse dicuntur, concl. 67. n. 3. & ibi ratio assignatur.

Item, quas impensas, & que melioramenta facta in re fideicommissio subiecta recuperet, vide concl. 62. n. 120.

Grauat in rationibus, & calculis, quando appellare possit, vide concl. 128. n. 129.

Sed si solum, quoad aliquas partidas appellet, tunc sententia, quoad appellatas est exequenda, ut ibidem.

In taxatione expensarum, quando ab excessiva taxatione appellare possit, vide ibi num. 155. cum seqq.

In vno grauat. in alio est releuandus, concl. 58. n. 20. & concl. 89. n. 354. & concl. 94. n. 15.

Non grauat regulariter non appellat, sed id quandoque fallit, ut in concl. 128. sub n. 597. & sub nu. 850. cum seqq.

Prohibitione alienationis grauat quis intelligitur, si sine filijs decesserit, & non aliis, & illis extantibus non est ulterius querendum, concl. 84. nu. 72.

Extende, & declara, ut ibidem.

Relinquere in familia, menti testatoris satisfacit, si vni ex carelinquatur, ibi n. 259.

Secus, quando plures personæ nominatim sunt vocatæ, ibi, & n. 262.

Si post prohibitionem alienationis petat licentiam alienandi, & in petitione fiat mentio hereditatis, intelligendum erit de hereditibus Saugenis, non autem de extraneis, nisi verba licentia repugnent, ibi n. 271.

Sub conditione (si sine filijs, &c.) si professionem emittat in Religione bonorum incapaci, perinde habetur, ac si naturaliter obijisset, & statim ad fideicommissum admittuntur vocati post illius mortem, conclus. 42 sub num. 688.

GUARDIANI, & Priores Regularium ordines Minores conferre non possunt, sed solum primam tonsuram, quæ sine manus impositione confertur, concl. 1. n. 145.

Guardians, & Fratres capitulariter, & de licentia Generalis res Ecclesiæ sine auctoritate Episcopii alienare possunt, conclus. 85. num. 77.

GVARENTIGIA dicitur præceptum, quod facit Notarius habens iurisdictionem habitu ordinariam, debitori de soluendo adueniente die, per quod Instrumentum tunc dicitur executionem paratam habere, concl. 167. nu. 128.

Declara, ut nu. 130.

Excussionem non requirit, sicut nec obligatio Cameralis, maxime si iuramentum concurreret, concl. 167. n. 131.

Ea, obligatio Cameralis, & pactum executionis annullantur, annullato contractu, con-

clus. 167. num. 123. & ibi ratio assignatur. Fallit tamen, ut nu. 133.

Illæ, & obligatio Cameralis, in quibus differat, & æquiparentur, vide ibi sub n. 136.

Guarentigatum Instrumentum in ventre portat clausulam, Quorum interest, concl. 9. n. 5.

Plura, vide in Verbo Instrumentum Guarentigæ.

GVBERNATOR Vrbs potest in subditos Valli Papæ procedendo, & multando iurisdictionem exercere, concl. 167. n. 64.

In illius Tribunalis, in quibus causis datur recursus, vide concl. 165. n. 79.

H

HABILITAS eligendi consideratur de tempore electionis, & non de tempore vacationis Prælaturæ, concl. 2. n. 24.

Habilitatem memorie considerare est arbitrium Iudicis, concl. 134. n. 20.

Habilitates narratæ in impetratione gratiæ sufficient, ut semiplenè probentur, concl. 72. n. 53.

HABITARE assidue in aliquo loco, quando quis dicatur, id est arbitrium Iudicis, concl. 134. num. 27.

Quis non definit in loco habitare, à quo animo redeundi, recessit, concl. 97. n. 47.

Habitatio, quando veniat appellatione alimentorum, vide concl. 89. n. 558. cum seqq. & nu. 582. & in Verbo alimenta.

Habitatio solita ad effectum citadi, quomodo probetur dixi in Verbo citatio, & concl. 128. n. 443.

Si fuerit alicui relicta, & ea præstari non possit, tunc illius loco æstimatio debetur, concl. 69. num. 1.

Ex talis æstimatio, quomodo, & pro quot annis fieri debeat, vide ibid. & n. 2.

Er quando habitatio vni relicta possit alteri locari, vide concl. 69. n. 3.

HABITVM Religionis deferens, quando Apostata dicatur, vide concl. 124. nu. 10. cum seqq. & in Verbo Apostata.

Eum non deferre, & illum coopertum ferre paria sunt, concl. 124. sub n. 10.

HEREDEM se esse prætendens, si se talem probauit, non tenetur docere se proximorem esse, sed sufficit, si probet se esse vnum ex his, qui ab intestato vocantur, concl. 78 num. 86.

Talem se esse negans, si postea de mendatio convincatur beneficium falcidæ perdit, conclus. 154. sub nu. 101.

Illum licet quis connecire possit executione, vigore obligationis Cameralis, id tamen non procedit, quoad effectum periuiri, concl. 78. n. 101. & ibi ratio assignatur.

Heredes alios non adesse affirmans id probare tenetur, ibi n. 86.

Mariti, quando illius uxorem possint de adulterio accusare, & illius dotem, ac donarium propter nuptias lacraræ, vide conclus. 59. num. 29. cum seqq.

Index Conclusionum,

Quando alimenta vxori viduę præstare teneantur, vide concl. 89. n. 339. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Quando statim restituunt dotem iu stabilitibus consistentem, tunc fructus, siue interesse medij temporis retinent, concl. 89. n. 345.

Tenantur statim dotem vxori restituere, si ea in immobilibus consistat, ibi n. 346.

Transacto anno dato ad restituendam dotem, non tenentur ad alimenta, nec interusuria dotis, nisi fuerint interpellati, & sic in mora constituti, ibi n. 347. & 363.

Contrarium, ibi n. 364.

Et si per multum tempus fructus dotales viduę soluerint, iudicialiter interpellati præsumuntur, ibi nu. 349.

Declarat tamen, vt ibi nu. 350.

Non constituuntur in mora, nec tenentur ad interusuria dotalia, nisi vxoris electio præcedat, quando ad eam spectat eligere, an in bonis viri, vel in pecunia sibi dotem restitui velit, ibi n. 363.

Sed alimenta præstantes vxori viduę intra annum lucus lucrantur integros fructus dotis illius anni; anno verò transacto, si fructus superint eos statim vxori restituere tenentur, ibi n. 417. cum seqq.

Heredes occisi soluere tenentur expensas per occisores carceratos factas, si tamen illi fuerint auctores in inquirendo, accusando, & processum fabricando, ibi num. 465.

Se facere non dicuntur heredes Filij, si offerant soluere de bonis hereditarijs, conclus. 78. num. 74.

Si rem Emphyteuticam alienent, ob præsumptā ignorantiam à caducitate excusantur, census tamen decursum soluendo, conclus. 87. num. 54.

Heredi, quando detur retentio bonorum pro suo credito, ita vt illud non sit restituendum, vide concl. 36. n. 25.

Illius bona non veniunt in restitutione fideicommissi, licet ille non confecisset Inuentarium, concl. 67. n. 3.

Heredes Inscripti appellatione nō venit heres heredis, concl. 89. nu. 66.

Fallit in materia alimentorum, vt ibidem, & num. 67.

Illius institutio, quando filiationem probet, vide concl. 78. n. 62.

Institutio, quando prohibita censetur, prohibita alienatione, vide conclus. 84. num. 113. cum seqq.

Heredi prohiberi potest, non solum alienatio, sed etiam tractatus alienandi, & tunc, an iudicat in commissum, etiam si à tractatu recederet, vel alienationem iam factam reuocasset, vide ibi n. 35. cum seqq. & n. 44.

Hereditario nomine agens nō tenetur probare se esse talem, nisi pars aduersa opponat, conclus. 78. nu. 81.

Contrarium, ibi nu. 82.

Hereditas absquē diminutione Trebellianicæ,

ac falcidieg est restituenda, quando restator eam totam, & pleno iure restitui mandat, conclus. 89. sub n. 404.

Ad tempus dari non potest, sed potius vitium temporis de medio subducitur, conclus. 25. num. 8.

Ere alieno non grauata facile, ex cursu temporis adita præsumitur, & præsertim, quādo esse in hereditate proximiorum, concl. 51. num. 110.

Ascendentium, & ea descendentium pari passu ambulat, concl. 174. sub n. 48.

Dicitur Vniuersalis successio iu omne ius defuncti, concl. 33. n. 7.

In dubio præsumitur esse soluendo, nisi contrarium aperte doceatur, conclus. 42. num. 750.

In dubio opulenta præsumitur, nisi contrarium probetur, concl. 91. nu. 24. & 30.

In duodecim vncias diuiditur, conclus. 116. sub num. 2.

In suspensio stare non potest, nec testator pro parte testatus, & pro parte intestatus decedere debet, concl. 25. n. 1. & 8.

Intellige tamen, vt in concl. 51. n. 118. cum seqq. & vide in Verbo Aditio.

Non adita non transmittitur, concl. 42. n. 130. & 596. & concl. 89. n. 590.

Fallit in multis casibus, vt ibidem.

Ea Patris post aditionem, non dicitur amplius illius hereditas, sed Filij, concl. 42. nu. 113.

Item postquam est adita nō dicitur amplius hereditas, sed sit Patrimonium adeuntis, concl. 51. n. 113. & 114.

Fallit largo modo loquendo, vt ibidem.

Quando per Procuratorem adiri possit, & quādo non, vide ibi n. 51. cum seqq.

Quibus modis adiri possit, & ex quibus ea adita censetur, vide latē in Verbo Aditio, & conclus. 51. per totam.

Hereditate an possit quis priuari facto tertij, vide concl. 84. nu. 31. cum seqq. & in Verbo Fideicommissum.

Eam adiens censetur acceptare prohibitionem alienandi, à testatore factam, conclus. 51. num. 103.

Et vti legitimus legitimacionem ratificare censetur, ibi n. 104.

Hereditatem adire, quando, & quomodo, quis cogi possit ad instantiam creditorum, vide ibi nu. 105. cum seqq.

Illam adire non potest pupillus, siue minor per se solum, ne creditoribus, & legatarijs obligetur, sed bene, cum auctoritate Patris, aut Tutoris ad id specialiter deputati, conclus. 51. num. 108.

Dicuntur plures hereditates, quando bona in diuersis territorijs sunt sita, ibi n. 135.

Iacenti, quando, & quomodo sit deputandus curator, vide ibi nu. 9.

Iacenti fatalia non currunt, donec illi curator detur, concl. 129. n. 286.

Fallit, tamen quoad præscriptionem, ibidem.

Et Materialium.

Se immiscens scientiam testamenti, ac illius qualitates habere censetur, concl. 51. sub num. 36.

Extende, vt ibidem.

Et in probatione, quod quis se hereditati immiscuerit, tunc citatio est necessaria, concl. 78. num. 74.

In additionis materia qualis fuerit animus aduentis, maxime ex Inuentario dignoscitur, concl. 109. sub n. 24.

Hereditas sororis, quomodo sit diuidenda, cum fratribus, & alijs sororibus, vide in Verbo Soror, & in concl. 66. n. 17.

Hereditatis status ad effectum faciendi detractiones per Filium, quo sit probandus, vide in Verbo Status.

HEREDVM appellatione, quando intelligantur heredes sanguinis tantum, vel etiam extranei, vide concl. 84. n. 271.

HERES adeundo hereditatem illius Dominium acquirit, concl. 51. nu. 128.

Adeundo hereditatem, si erat creditor, illius creditum extinguitur pro ea rata, pro qua est heres institutus, ibi n. 129.

Se astringere censetur ad omnia onera in testamento contenta, & ex Statutis prouenientia, ibi nu. 130.

Fallit, quando adit cum beneficio legis, & Inuentarij, ibi n. 131.

Adiuisse censetur, quando testamentum acceptat, per illius usum, concl. 17. n. 43.

Fallit, vt in concl. 51. n. 32. & concl. 173. n. 23.

Ad aliquid soluendum molestari non potest, nisi probetur eum esse heredem, alijs Sententia, ex adis non esset iustificata, concl. 51. n. 74. & concl. 78. n. 73.

Anomalous dicitur ille, qui sine certa qualitate inuenitur, concl. 42. n. 81.

Assignatis executoribus, si fuerit prohibitus hereditatem adire, censetur solum prohibitus possessionem apprehendere, non autem solo verbo adire, concl. 51. n. 121.

Beneficiatus, si sit creditor implorare potest, Officium Iudicis, vt sibi aliqua res pro suo credito assignetur, concl. 36. nu. 14. & 26.

Non tenetur de euisione in venditione bonorum hereditarium, secus autem in non beneficiato, concl. 91. n. 30.

Si emptorem non inueniat, qui absq; promissione euisionis emere velit, vendere non tenetur, sed dicere potest creditoribus, vos vendite, & ego consentio, & tunc creditores, vel emptorem inuenire, vel bona insolutum accipere tenentur, concl. 89. n. 30.

Bona vigore testamenti inualidi possidens non prohibetur, postea ex testamento valido hereditatem adire, & nonum Inuentarium conficere, concl. 35. n. 27. & concl. 47. nu. 11.

Bona testatoris litigiosa alienare potest, pro solutione debitorum illius, etiam nulla precedente subhallatione, concl. 87. n. 88.

Bona fide soluens posterioribus creditoribus recte soluisse dicitur, concl. 119. n. 18.

Certus esse debet, quo iure succedere de-

beat, scilicet an vt agnatus, vel cognatus, & an ab intestato, vel ex testamento, concl. 51. num. 51.

Compelli potest Officio Iudicis ad prestandum alimenta, licet eorum legatum esset nullum, concl. 89. n. 550. & vide in Verbo Alimenta.

Conueniri non potest intra tempus conficiendi Inuentarij, sed id fallit in causa alimentorum, ibi nu. 35. & 551.

Conuentus actione ad exhibendum, vt libereur, sufficit, quod iuret se libros, aut alias res non habere, concl. 78. n. 49.

Creditor, quando presumatur, de suo credito satisfactus, & de quibus bonis, an scilicet mobilibus, vel immobilibus, vide conclus. 36. num. 28. cum seqq.

Quando fructus in illius creditum imputet, & quando non, vide ibi n. 27.

Petens sibi appropriari aliquam rem pro suo credito, si id non faciat auctoritate Iudicis, tunc melioramenta amplius petere non poterit, ibi nu. 33.

Quando presumatur se gerere, vt heres, & non vti creditor, vide conclus. 51. num. 44. & seq.

Quando primo loco alienat, id facere presumitur ad sibi satisfaciendum de suo credito, concl. 84. n. 132.

Heres cui sunt relicta electio soluendi legatum, aut in bonis, siue in pecunia, quando electionem amittit, vide concl. 96. n. 20.

Cum beneficio legis, & Inuentarij, quando aliud pro alio creditoribus soluere possit, vide concl. 91. n. 25. cum seqq. & in Verbo Aliud.

Sufficit, vt in re propria conseruetur indemnitas, non autem in illa hereditaria, concl. 91. n. 30. & concl. 173. n. 14. & 15.

Debita soluendo, quando cautionem prioribus, & posterioribus creditoribus exigere, & procurare debeat, vide conclus. 119. num. 19. cum seqq.

Diuersa persona ab Authore dici non potest, nec in eius persona ius Authoris mutatur, conclus. 173. sub nu. 8.

Ille, & successor non solum temporis accessione sui Authoris vti non potest, quando ille erat in mala fide, sed nec etiam a se ipso tunc prescriptionem inchoare potest, concl. 173. num. 3.

Existens in mora rei legatæ tradendæ ad fructus tenetur, concl. 170. n. 15.

Ex perceptione fructuum rei relicte censetur hereditatem acceptasse, cum omnibus honoribus, & oneribus, ac factum defuncti ratificasse, concl. 173. n. 17.

Extraneus de iure fructus in Trebellianicam imputat, concl. 84. n. 260.

Facto defuncti contrahenit potest, quando testamentum est nullum, & inualidum, concl. 51. nu. 32. & seqq. & concl. 273. n. 23.

Facto Authoris contrahenit, licet id faciat ex propria persona, & non vti heres, tamen auc exceptione doli mali repellitur, vel si exceptio nona

Index Conclusionum,

non opponatur, de euictione conueniri poterit, ibi nu. 21.
 Factum defuncti approbare tenetur, concl. 84. nu. 74 & concl. 87. n. 40.
 Factum defuncti seruare, & eius conscientiam exonerare tenetur, concl. 123. sub n. 6.
 Factum defuncti intantum seruare tenetur, vt ab eo alienata vendicare non possit, sed id fallit in ijs rebus, in quibus aliqua affectio cadere potest, concl. 73. n. 26. & concl. 173. n. 18.
 Intellige tamen, vt in dicta concl. 73. n. 27. cum seqq. vbi habetur, quando res dicatur talis.
 Factum ex iuramento sui authoris proueniens præcisè seruare non cogitur, concl. 78. n. 101. & ibi ratio differentie assignatur.
 Fiduciarius qui dicatur, & quomodo probeatur, nec non ad quid teneatur, vide conclus. 100. sub nu. 4.
 Hæredis dicitur etiam hæres testatoris, conclus. 84. num. 248.
 Alimenta præstare tenetur, etiam si testator dixerit, quod ea per eius heredem soluantur, eius vita durante, concl. 89. n. 30.
 Grauius in fructibus debita soluere non tenetur, concl. 67. n. 4.
 Amplia, vt ibi, & vide in Verbo Grauius.
 In iudicio possessorio non est necesse, quod se esse talem præbet, sed sufficit, si dicat, Ego sum hæres, cum in eo leues probationes sufficiant, concl. 78. n. 83.
 Extende, vt ibi idem.
 Contrarium, ibi nu. 84.
 Institutus in re particulari, si non detur vniuersalis hæreditas in totum, concl. 25. n. 3.
 Institutus illius vita durante, si non fuerit ei post mortem datus substitutus, vel hæres, tunc perpetuò hæres censetur, ibi n. 8.
 Inuentum confessio non dicitur propriè hæres cum illud faciat hæreditatem celsæ, itaquàm iacentem, & tunc obligationes hinc inde in suo robore existunt, concl. 36. n. 11. & 14.
 Inuentum non conficiens, ultra vires hæreditarias tenetur, quia tali modo addendo, cum creditoribus hæreditariis quasi contrahere videtur, concl. 42. n. 337.
 Inuentum conficiens, si in primis protestatus fuerit addendo id, quod omnium apparebit, cum ad noticiam peruenierit, curauitq; bona omnia in illo describi, ac diligenter pro illis inueniendis fecerit, tunc animum rectè, & ab occultando alienum habuisse presumitur, concl. 109. sub n. 20.
 Postquam rem alienam alienauit non potest amplius eam redimendo alteri præiudicare, conclus. 84. sub n. 40.
 Intelligit tamen, vt ibidem.
 Quando bona sui authorisatione affectionis vendicare possit, vide concl. 36. n. 19. & conclus. 173. n. 18.
 Quando bonorum possessionem propria auctoritate capere possit, concl. 51. n. 34.
 Quando crimen sui authoris allegare possit, vide de concl. 148. n. 225.

Quando, & quomodo cogi possit ad declarandum, an sit, vel esse velit hæres, vide conclus. 51. num. 9.
 Quando, & quomodo factum defuncti impugnare, vel contra illud venire possit, absque quò a iure hæreditario cadat, vide concl. 46. nu. 26. & concl. 173. n. 13. vsq; ad finem.
 Quando mentem defuncti declarare possit, vide de concl. 15. n. 26.
 Reuocare non potest scutum alienatum, vel obligatum, pro dote, concl. 87. nu. 66 & 67.
 Si agere velit, vt hæres prius probare debet, se esse talem, & sic eius personam legitimare tenetur, conclus. 78. n. 72.
 Et si id non fecerit sententia ad eius fauorem lata erit nulla, ibi nu. 79.
 Limita tamen, vt nu. 80.
 Succedere non valens ex testamento, ex eo, quia illud fuerit declaratum nullum, non ob id prohibetur succedere ab intestato, conclus. 35. num. 27.
 HERESIS complex abfolui non potest ab obligatione denunciandi suum complice; immò non denuncians efficitur excommunicatus, concl. 1. n. 69.
 Illud Crimen, quando, & quomodo possit ab Abbate, vel ab Episcopo puniri, vel per absolutionem remitti, vide ibi nu. 68. & seq.
 Est longe grauius delicto læsæ Maiestatis humanæ, & à die ipsius criminis perpetrati ipso iure omnia bona heretici in fiscum pertranscunt, concl. 89. n. 49.
 Sed hoc crimen peracta penitentia facillè tempore deletur, concl. 124. sub nu. 18.
 HERETICAM vxorem, quando maritus alere teneatur, vel è contra, vide concl. 89. num. 293. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
 HERETICVS, licet regulariter non possit esse testis contra Catholicos, fallit tamen, vbi estemus in re difficili probationis, concl. 124. sub num. 27.
 Et quando hereticis possint conferri, atq; de robari bona, vide ibi sub nu. 27.
 Heretico, quidò sit dandus Aduocatus, & quid ille facere teneatur, vide concl. 60. n. 126. & in Verbo Aduocatus.
 Hereticorum Filij debentur alimenta per Fiscum, dummodo ipsi sint Catholicis, conclus. 89. num. 50. & 51.
 Et Filij qua pœna puniantur, ob hæresim Patris, vide ibi nu. 50. remissus.
 Hereticus, siue eius Filij, quando, ob hæresim, beneficijs priuentur, vide concl. 124. num. 18. & seqq.
 Et quando hereticis possint auferri, atq; de robari bona, vide ibi sub n. 27.
 Hereticum Patrè, quando Filius possit licitè interficere, accusare, aut ad Magistratum deferre, vide concl. 89. n. 197.
 An, tunc Filius eum alere teneatur, vide ibi nu. 198. & 199.
 Et quomodo ab Apostata differat, vide de concl. 124. n. 1. 2. & 26. & in Verbo Apostata. ipso

Et Materialium.

Ipsò iure beneficijs priuatur; secus in suspecto de heresi tantum, quia tunc solum beneficia suspenduntur, concl. 124. nu. 24. & 25.

Ocultus, quando ab Episcopo, siue à Confessario absolui possit, vide conclus. 10. num. 45. cum seqq.

Potest ubi què puniri & illius remissio à Iudicibus pretendi non potest, sed melior est conditio cum possidentis, concl. 12. n. 18.

Fallit, quando Episcopus, cum Inquisitore Sancti Officii concurreret, quia tunc Inquisitor præfertur, vt ibidem.

Si post perpetratum delictum aliqua bona alienauerit, tunc alienatio ipso iure reuocatur, concl. 87. nu. 81. cum seqq.

Plura vide in Verbo suspectus de heresi.

Si peracta penitentia recuperet honores, ac beneficia, an tunc vllam infamiam patiatur, vide concl. 124. sub n. 18.

HEBREI, quando teneantur de bonis in pignus receptis, quæ seurant alijs surata, vide, concl. 47. n. 75. cum seqq. & concl. 175. n. 26.

Quando adiutorium, & subventionem Principi soluere teneantur, & de quibus rebus, vide, concl. 54. n. 52.

Prælegio Retraçtus vti possunt, concl. 62. sub num. 48.

Illis generari permittitur ad euitanda maiora mala, concl. 161. n. 16.

Et illi, velleorum Filij, nisi duodecimum annum egerint, vel alio modo sint doli, vel discretiores capaces, si se expresso Parentum consensu non sunt baptizandi, conclus. 174. sub num. 5.

Extende, quòd tunc Parentum appellatione continetur, etiam Auius, vt ibidem.

Carcerari, si sint pauperes alimenta habere debent à creditoribus, sicut Christiani, quibus in omnibus præterquam in spiritualibus æquiparantur, concl. 89. sub n. 468.

Hebreus, siue Iudeus, Paganus, Hæreticus, & Apostata; quomodo inter se differant, vide, concl. 124. sub n. 26. & 27.

HOMICIDIA, etiam per vnicum actum quia dici potest, concl. 48. n. 60.

Reficere tenetur damna, & interesse corporis mortui, sed ad quam rationem id facere debeat, vide concl. 69. n. 11. & seq.

Pendente tempore ad appellandum, etiam de iure Diuino occidi non debet, concl. 129. num. 28.

Illum associates ad locum tutum, & eum à manibus inimicorum, & Curia defendentes, quando de homicidio teneantur, vel vt receptatores puniantur, vide concl. 175. nu. 4. cum seqq.

Homicidium, aut est simplex, aut deliberatum, simplex fit necessitate, casu, culpa, vel dolo; Deliberatum verò fit ex proposito, ex insidijs, proditoriè, vel per assassinium, concl. 150. num. 6.

Deliberatum ex proposito illud dicitur, quando vnus siue insidjs, & absquè prodicione,

& assassinio, sed à Sanguine freddo, & deliberato animo animo aggregitur, & interficit, ibi num. 17.

Deliberatum ex insidijs, tunc fit, quando vnus latitaret, vt non posset præuideri, & alium interficeret, & illud genus homicidij immunitatem Ecclesie non meretur, conclus. 150. num. 18.

Per assassinium illud dicitur, quod sit accepta pecunia, vel alia re, siue specie, & atrocissimum genus homicidij dicitur, ibi nu. 23. & de hoc, vide latè in Verbo Assassinium.

Proditorium illud est, quando vnus, cum alio amicitiam fingit, & cum eo sedet in Mensa, vel sit Comes in itinere, & postea eum nunc cogitantem interficit, ibi nu. 19.

Proditorium non dicitur si non fuit contra facta amicitia, & multo minus, si inimicitia extaret, ibi num. 20.

Itè, vt proditorium dicatur, sufficit, quòd mandans sit inimicus occisi, licet mandatarij non essent inimici illius, ibi nu. 21.

Proditorium immunitate Ecclesie nõ gaudet, ibi sub num. 19.

Quando presumatur sequutum causa litis, & quomodo illud puniatur, vide concl. 83. n. 2. cum seqq.

Simplex necessitate commissum dicitur, quando fit, ob defensionem vite, honoris, & rerum, suarum, & quando illud impunitum euadat, vide concl. 150. n. 7. cum seqq.

Simplex casu commissum dicitur, si quis v. g. ludens ad iacendum palum in loco solito, vel incidendo arborem, cum aliquo ramo transeuntem interficiat, ibi nu. 11.

Et quando quis de eo teneatur, & quòd non, vide ibidem.

Simplex culpa commissum dicitur, quòd quis non habet animum occidendi, sed tamen aliqua culpa potest sibi imputari, & tunc illud arbitrio Iudicis puniatur, concl. 150. n. 12. vbi exempli ficitur.

Simplex dolo committitur, quando vnus non à Sanguine freddo, sed in rixa habet animum occidendi vnum, sed alium interficit, & tunc talis pœna ordinaria afficiendus non venit, vt ibi num. 13.

Intellige tamen, vt n. 14. cum seqq.

Homicidij litteras portans pœna mortis puniatur, etiam, quòd ab altero illud committatur, concl. 175. nu. 25.

HOMINI nihil prodest, si totum mundum laçretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur, concl. 60. n. 120.

Hominis occisi expensæ, quando, quomodo, & à quibus sint soluendæ, vide concl. 69. nu. 11. cum seqq.

Homo liber, vt res inæstimabilis nullam recipit æstimationem, ibi nu. 20.

Presumitur viuere, vsquè ad centum annos, concl. 72. n. 118.

Et quomodo, & ex quibus signis cognoscatur, vide concl. 144. n. 11.

Index Conclusionum,

HONOR nedum lucro, sed etiam vitæ præferendus venit, & propterea maior sit metus honoris, quam ille mortis, concl. 59. n. 63.

Principalis debitus debetur quoque illius Locumtinenti, seu eundem representanti, concl. 137. num. 24.

HORA appositio in adeptione possessionis operatur, ut illa possessio anterior præsumatur alteri eadem die, sine horæ appositione capte, concl. 119. n. 24.

Declara tamen, ut ibi num. 25. & vide in Verbo Anterior.

HORTVS, quando veniat appellatione Domus, vide conclus. 127. nu. 6. & 8. & in Verbo Domus.

Item, quando ille veniat, vendita, siue legata domo, vide ibi n. 9. & 22. cum seqq.

HOSPES, qui animalibus alimenta dedit, omnibus alijs creditoribus, super ipsi animalibus est præferendus, concl. 108. num. 38. & concl. 119. nu. 35.

Hospites in statu Ecclesiastico forenses certiorare tenentur de poena delationis armorum, concl. 143. n. 31.

Qui publicum signum ad Portas habent, ad uenas albergarî tenentur, concl. 147. n. 19.

Quando teneantur de furto commisso in rebus forensum, vide concl. 99. n. 36. & seqq.

HOSPITALE siue Oratorium, aut Confraternitas, ac eorum bona, quando immunitur, & Privilegijs Ecclesiæ gaudeat, & possint ab Episcopo visitari, vide conclus. 87. num. 10. & 118. cum seqq. & concl. 95. num. 18. & concl. 128. nu. 869.

Et quando dicatur Ecclesiasticum, & quando non, vide ibi d. concl. 128. n. 869.

Illius Apotheca immunitate Ecclesiæ non gaudeat, concl. 127. n. 12.

Declara, ut ibi nu. 13.

Illius bona, sine solemnitatibus distrahi non possunt, concl. 85. nu. 324. & concl. 87. nu. 10. & 118.

Declara tamen, ut in dicta conclus. 87. nu. 10. & 118.

Illud Sancti Spiritus de Verbo habet Privilegium, ut illius alumni dicantur legitimi, concl. 58. num. 124.

HUMANVM est peccare, sed Angelicum est emendare, concl. 42. n. 195.

HYPOTHECA censetur prohibita, quando est prohibita alienatio, alienationis vocabulo latè sumpto, concl. 84. n. 87. & 96.

Concurrens cum prohibitione alienationis Domini translationem impedit, ibi num. 68. & seqq.

Constitutio sub conditione potestatis debitoris non retrotrahitur, vel ut etiam si eam non adimpleat ipse non obligatur, concl. 119. sub num. 5.

Data pro sorte, datur etiam pro fructibus, conclus. 19. num. 10. concl. 119. n. 1. & conclus. 170. n. 21.

Extende quatuor modis, ut ibi n. 22. cum seqq.

Illis dotis, an, & quando mensuretur à die promissionis, vel ab eo solutionis, vide conclus. 152. nu. 74. cum seqq.

Hypotheca, & Saluianum datur, etiam ad res legatas, concl. 128. sub n. 134.

Ea, & iuramentum interpositum in locatione, an faciant, ut successor in re locata locationi stare teneatur, vide conclus. 2. num. 70. & seqq.

Generalis cum iuramento vim specialis hypothecæ obtinet, concl. 119. n. 8.

Anterior omnibus alijs datur Procuratori, siue sollicitatori, si talis insudauit pro aquirenda, conseruanda, vel recuperanda aliquare, conclus. 60. num. 31. & conclus. 119. nu. 38.

Non datur, pro supplemento legitime veluti datur pro legitima, concl. 42. n. 7. & num. 8. ratio assignatur.

Posterior, quando anteriori præferatur, vide latè in Verbo Anterior, & conclus. 119. per totam.

Ea quam habet locator pro mercede, super fructibus rei locatæ, ipsa mercede soluta cessat, concl. 108. n. 34.

Illa autem, quam habet locator pro mercede super rebus in domum inuectis, & illaz, tale Privilegium non tribuit, ut anterioritati præiudicat, conclus. 108. sub num. 37. & concl. 119. nu. 30.

Referuata in mercibus, ac alijs rebus venalibus remanet etiam in illis, quæ earum loco subrogata suere, ibi sub nu. 13.

Intellige tamen, ut ibidem.

Specialis præfertur generali, etiam in causa dotis, concl. 129. nu. 48.

Solo consensu contrahitur, conclus. 152. sub num. 76.

Super pecunia, quando ea detur, & quando non, vide conclus. 119. nu. 17.

Hypothecaria actio, quando, & quomodo oritur, exerceatur, & duret, vide concl. 33. nu. 1. cum seqq.

Hypothecaria agens, quando Dominium, vel possessionem debitoris probare teneatur, vide concl. 157. n. 4.

I

ACTVS Retis emi, & vendi potest, conclus. 151. sub nu. 3. & 7.

Ille mercium in Mare, quando obliget ad nauis, vide conclus. 161. n. 27. & seqq.

IDEM sit iudiciu de toto, respectu totius, quod de parte, respectu partis, concl. 84. n. 89. & concl. 128. n. 369.

IDENTITAS agnationis præsumitur ex identitate cognominis, & armorum, concl. 81. n. 66. & concl. 144. n. 5.

Illa animalis, ferui, libri, hominis mortui, & similia, ex cicatrice recognoscitur, conclus. 144. nu. 11.

Bonorum probatur, ex descriptione facta in Libro alumni, concl. 71. n. 5.

Et Materialiarum.

Ereft probanda ab eo, qui agit ad bona, ut ad ipsum fpectantia, concl. 78. nu. 23.
 Item eft probanda ab agente ad caducitatem rei Emphyteuticæ, vel feudalis, concl. 78. nu. 34. & feqq.
 Per cunctatias antiquas Inftituti, etiam in prædiciū tertij probatur, concluf. 120. n. 93. & feq.
 Ea in Vino, Grano, Pecunia, Mercibus, & fimilibus eft probanda, ad hoc, ut creditor fit alijs præferendus in eorum hypotheca, concl. 119. fub n. 13.
 Intellige tamen ut ibidem.
 Illa verò pecuniæ probatur ex identitate caufæ, concl. 119. fub n. 13.
 Rei amiſſe quando fit probanda concludenter, vel coniecturæ fufficiat, ut eius aſſimatio prætendatur. Vide concl. 99. nu. 40. & concl. 104. nu. 23. cum feqq.
 Reilegatæ concludenter eft probanda, antequam legatarius ad illius poſſeſſionem admittatur, concluf. 88. nu. 21. & concluf. 164. nu. 9.
 Sed non excluditur per variationem nominis conſonum, nec per adiectionem alterius conſinis: concl. 38. nu. 9. 10. & 42. & ibi ratio aſſignatur.
 Et ut probetur, quomodo articuli ſuper illa ſint formandi: Vide concluf. 148. nu. 314.
 Identitas rei, & honorum, lineæ deſectus, & dominiū, quomodo probentur, ad effectum devolutionis. Vide concl. 78. num. 37. cum feqq.
IDONEVS, & dignus, quando eligi poſſit omiſſo magis idoneo, & digniori. Vide concl. 2. nu. 13. cum feqq. & concl. 128. nu. 278. & in Verbo electio.
IGNIS dicitur mulier, & homo ſtuppa, concl. 59. fub nu. 102.
 Ignis arguitur ex fumo, concl. 115. nu. 1.
IGNORANS contemnere non dicitur, concl. 128. nu. 557.
 Ignorantia ad evitandam accusationem delicti multum operatur, concl. 108. fub num. 53. & concl. 111. fub nu. 28.
 An excuſet acceptantem legatum, ira ut poſſit poſtea teſtamentum impugnare, & abireſtato venire. Vide concluf. 131. num. 23. & 24.
 Craſſa, & ſuppina à pœna non excuſat, concl. 101. nu. 16. & concl. 111. fub nu. 28.
 Decreti ob brevitatem temporis, intra quod eius notitia in partibus haberi non potuit, ab attentatis attentantem excuſat, concl. 160. nu. 167.
 Dicitur iuſta cauſa petendi reſtitutionem in integrum, concl. 42. nu. 130.
 Ea, & abſentia, quādo excuſent. vide concl. 50. nu. 20. & feqq.
 Illa, & error non excuſant obligatum in forma Camere, neq; minus ab eo allegari poſſunt, concl. 86. nu. 31.
 Excuſat à caducitate hæredes alienantes rem

Emphyteuticam, ſi tamē Cenſus decurſos ſoluant, ibidem.
 Ex probabili errore facti proveniens, eſt excuſabilis, ſecus ſi proveniret ex errore iuris, concl. 97. fub nu. 76.
 Declara tamen, ut in concl. 148. nu. 171.
 Ea in abſente, & infirmo facili præſumitur, concluf. 9. n. 12. & 13.
 Ignorantia impediēti inter coniuges nō præſumitur, quando inter eos matrimonium fuit clandestinē factum, ibi n. 15.
 In factio alieno facili præſumitur, concl. 148. fub num. 171.
 In omni actu excuſat, niſi tamen actus ſit de genere prohibitorum, vel à iure communi damnatus, concl. 111. fub n. 29.
 Interueniens in alienatione, quando excuſet, & faciat alienationem velere, & ea quādo præſumatur, vide concl. 84. n. 171. cum feqq.
 Ea iuris in muliere facili præſumitur, concl. 131. fub n. 24.
 Illa particularis non ſuffragatur, ubi ſcientia publica deprehenditur, concl. 111. fub n. 28.
 Præſumitur in viro ſuper adulterio à ſua vxore patrato, & idē, qui illius ſcientiam allegat, eam probare tenetur, concl. 59. n. 28.
 Item pro validitate actus ſemper eſt præſumenda, concl. 47. n. 82.
 Et quoties delinquentem excuſare potuiſſet, tunc Fiſcus ſcientiam illius articulare tenetur, concluf. 111. fub n. 29.
 Illa verſus ſuper iure controuerſio ignorantiæ facti æquiparatur, concl. 84. n. 175.
 Vincibilis, quæ dicatur, & quæ invincibilis, & de eorum differentia, vide concl. 60. n. 35.
 Ignorare ius, in quo, quis quotidie verſatur turpiſſimum eſt Doctori, & idē ille de imperitia tenetur, ibi n. 82. & 83.
 Plura vide in Verbo Scientia.
ILLATIO ex diuerſis non eſt facienda, concl. 28. fub n. 175. concl. 133. fub n. 148. concl. 151. fub nu. 27. & concl. 166. n. 69.
 Non eſt facienda de ſubrogante ad ſubrogatū, cum inter eos diuerſa qualitas vigeat, concl. 128. nu. 135. & 177.
 Plura vide in Verbo Argumentum.
ILLEGITIME natus, etiam ſi deſectus eſſet occultus non poteſt abſq; diſpenſatione obtinere Abbatiam, concl. 4. n. 16.
 Falli, quando quis cogercitur eam acceptare, quia tunc diſpenſatione non indigeret, ut ibidem.
 Illegitimi dignitatum, & honorum ſunt incapaces, concl. 23. n. 2. & concluf. 156. n. 26.
 Doctoris titulo inſigniri nō poſſunt, concl. 156. num. 26.
 Ad ius patronatus non cenſentur comprehenſi, in vocatione illorum de familia, concl. 81. num. 21.
 Fallit, ut in concl. 142. fub n. 65.
 Non veniunt appellaciones agnatorum, nec appellaciones nobiliū, etiam ſi à nobilibus proveniant, ſive in favorabilibus, ſive odioſis

ver;

Index Conclusionum,

versemur, conclus. 81. num. 21. & 23.
 Extende idem procedere in eorum Filijs, ibi num. 25.
 Secus si sint vocati consanguinei, quia tunc etiam illegitimi comprehenduntur, ibi nu. 24. & ibi ratio diversitatis assignatur.
 Illi licet cum peccato generentur, tamen sine peccato aluntur, conclus. 89. n. 36.
 Sunt incapaces Emphiteusis Ecclesiasticæ, sed habiles redduntur, si adit pactum affrancandi, conclus. 62. sub n. 53.
 Item fallit, ut in conclus. 142. sub n. 65.
 Quando infeudari possint à Papa, & ab Ecclesiâ, vide conclus. 42. num. 206. & conclus. 142. sub num. 65.
 Et quando illi sint capaces bonorum Ecclesiæ, ac iuris patronatus, vide ibidem.
 Plura vide in Verbo Legitimus.
 Illegitimitatis causa ad Iudicem Ecclesiasticum, & non ad Laicum spectat, conclus. 11. n. 35.
 Et quomodo ea probetur dixi in conclus. 142. sub nu. 65. vers. subextende 4.
 Illegitimus nō dicitur ille, qui Hospitali fuit expositus, conclus. 142. sub num. 65. vers. Et ad id notandum erit.
 ILLUD dicitur propriè tale, quod magis est tale, conclus. 48. n. 12. c. conclus. 116. sub n. 16. & conclus. 148. sub n. 23.
 Illud pro expresso habetur, quod necessariò, & in consequentiam venit, conclus. 154. n. 74.
 IMBREVIA TVRA Instrumenti Originale dicitur, & illa existente amissio Instrumenti non probatur, conclus. 104. n. 27.
 IMMORABILE dici potest tempus octuagintaquinque annorum, quando vltra Instrumenta probatur, etiam fama per testes, conclus. 120. n. 11.
 Et quòd tale dicatur, etiam si non concurrant adminicula, quando adest tempus nonagesimi quinti anni, vide ibidem.
 Ut probetur est necessaria probatio quadraginta annorum per testes de visu deponetes, ibi nu. 12. & conclus. 148. n. 365.
 Extende, quòd etiam illi deponere debent, de auditu à suis maioribus, & per Verbum fuit, & est, & quòd ipsi, vel maiores sui nunquam contrarium viderint, vel audierint, conclus. 120. nu. 13. & conclus. 148. n. 360.
 Contrarium habetur in conclus. 148. nu. 361. & 362. vbi rationes assignantur.
 Et testes debent esse concludentes, & còtestes, conclus. 120. n. 14. & conclus. 148. nu. 363.
 Esse debent saltem annorum 54. deducto tempore litis, & de ea concludenter apparere, & testes debent esse bene certi, conclus. 120. num. 15. & 16. & conclus. 148. num. 364. cum seqq.
 Immemorabilis non probatur, si testis se referret ad Articulum, & diceret omnia in eo contenta esse vera, conclus. 120. nu. 17. & conclus. 148. nu. 327. & 367.
 Non probatur per Scripturas, nisi essent antiquæ, vltra centu annos, & in illis immemora-

bilis enunciaretur, & ad minus duæ enuntiationes concurrerent à personis non suspectis emanatæ, conclus. 120. num. 18. & conclus. 148. num. 368.
 Immemorabilis, vel non immemorabilis consuetudo, quomodo sit articulanda, & quomodo testes deponere debeant, vide conclus. 148. nu. 331. cum seqq.
 Excluditur, quando de certo initio daretur, conclus. 120. sub nu. 19. & conclus. 148. n. 269.
 Ex actibus contrarijs excluditur, nisi tamen illi actus post completam immemorabilis probationem gesti fuerint, conclus. 120. sub nu. 19. & conclus. 148. n. 30. cum seqq.
 Ex solo rumore, & tumultu excluditur, conclus. 120. sub num. 19. & conclus. 148. sub num. 373.
 Omnem malæ fidei presumptionem excludit, conclus. 120. n. 19. & conclus. 148. n. 374.
 Ex immemorabili tempore quilibet titulus melior de mundo allegari potest, conclus. 120. sub nu. 11. & conclus. 148. n. 374.
 Plura vide in Verbo Consuetudo.
 IMMISSIO, quando sit concedenda fideicommissarijs, siue legatarijs aduersus heredem, vide conclus. 42. n. 307. cum pluribus seqq. & in Verbo Fideicommissarius.
 Et quid in concursu Filij eius legitimam petentis, vide ibi sub nu. 723.
 Quando alicui conceditur solet apponi clausula (sine præiudicio habentium meliora, & potiora iura, conclus. 148. sub n. 252.
 Quando impediatur ex eo, quia testamentum contineat appositiones, cancellaturas, vel interlineaturas, vide in Verbo Apostilla, & conclus. 125.
 Concessa intra tempus ad appellandum, quando dicatur attentata, vide conclus. 119. n. 26.
 Vigore constituti non conceditur, si nullitas contractus in controuersiam deducatur, conclus. 158. nu. 10.
 Intellige tamen, vt n. 11. cum seqq.
 In possessionem bonorum concedi nō debet in vim mandati obtenti à creditore de auferendo bona certi valoris suo debitori, ad effectus subhastrandis, & de illorum pretio sibi satisfaciendi, conclus. 148. sub num. 254. & ibi ratio assignatur.
 IMMOBILIA possidens suspectus de fuga inrari non potest, nec satisficere cogitur, conclus. 153. sub nu. 9.
 Fallit, quando ea essent in parua quantitate, vt ibidem.
 Ea, siue annuos redditus possidens à satisfactione releuatur, conclus. 113. n. 18.
 Illorum appellatio, quando annui redditus contineantur, vide in Verbo Annui redditus, & conclus. 113. n. 1. cum pluribus seqq.
 Item sub eorum appellatio, quando veniant gemæ, vide conclus. 113. sub n. 25.
 IMMUNITAS Ecclesiæ, quādo intrat, tunc nedum apud Christianos, sed etiam apud infideles est obseruanda, conclus. 150. nu. 27.
 Quando

Et Materialium.

Quando illa no. n gaudeat Administratores Ecclesiastici, aut Reipublicæ, seu Fisci, si ad illam confugiant, vide concl. 56. num. 88. & in Verbo Administrator.

Immunitate Ecclesiæ, an gaudeat Hospitale, vide Hospitale.

Ea non gaudet, qui in illa sub spe immunitatis delinquit, concl. 127. n. 13.

Fatend. vt in concl. 150. n. 22.

Non gaudet, qui Sacrilegium in ea commisit. Non aliud delictum ad eam confugiat, concl. 127. nu. 14. & 15. ratio assignatur.

Non gaudet occidens alium ex insidijs, vel proditoriè, concl. 150. sub n. 18. & 19.

Contrarium, ibi n. 22.

Declara. vt ibidem.

Non gaudet Assassinus, ibi n. 24.

Item nan gaudet accipiens pecunias pro vulnere inferendo, ibi n. 26.

Gaudet omnis delinquens exceptis latronibus, & agrorum depopulatoribus, & similibus, concl. 150. sub num. 22.

Intellige tamen, vt ibidem.

Et ea non priuatur confugiens ad eam, si mora sequuta non fuerit ubi suo nu. 22.

IMPEDIENS executionem litterarum Apostolicarum omni iure suo priuatur, & in penam maioris excommunicationis incidit, concl. 126. n. 87.

Et, vt probetur huiusmodi impedimenta Scripturis, & probationibus minus legitimis, & authenticis fides adhibenda venit, ibi num. 88.

Declara tamen, vt ibi nu. 89. & vide in Verbo Recursus.

IMPEDIMENTA, ob quæ quis appellare non potest de defensione causæ excusant, non autem ab incurfu attentatim, concl. 129. nu. 124. 218. & 288. & concl. 160. n. 198.

Declara, vt ibi nu. 137. & 506. cum seqq.

Ea, quæ beneficiato, absque eius culpa contingunt, cum à residentia excusant, ita vt fructibus, & distributionibus ipse priuari non debeat, concl. 8. nu. 39.

Impedimento probato, potest Iudex appellatorem ad recursus lapsum restituere, & cum in pristinum statum reponere, concl. 129. num. 139.

Et an illud prohibetur per confessionem partis appellatæ, vel iuramento appellantis, vide ibi nu. 138. & 140.

Et an sit iustum, vel iniustum id ressequitur arbitrio iudicantis, concl. 8. n. 39.

Illud Arbitri, ex illius simpliciter assertionem non probatur, sed bene per iudicem causa cognita, concl. 133. n. 96.

Corporis, ob quod Abbas, & Præfatus minus suum adimplere nequeat, est iusta causa, vt ille renuaciare cogatur, conclus. 1. num. 118.

Sed cum sit quid factum, id est non præsumitur, nisi probetur, concl. 129. n. 137.

Est iusta causa restitutionis in integrum aduer-

sus adimplementum non præstitum, concl. 50. num. 21. & 35.

Existens contra Breue iustificarum est moderandum, vt ipsum Breue exequatur, conclus. 135. nu. 133.

Declara tamen, vt ibi n. 134.

In vna parte anni non sufficit, si in alia parte non fuit facta diligentia in materia prolequenda appellationis, concl. 129. nu. 130. & 200.

Contrarium habetur, ibi n. 204.

Illud iudicis partem à lapsu instantiæ non excusat, si per recursum ad Superiorem sibi consuleretur potuit, ibi n. 149. & 278.

Modici temporis, vt puta vnus dici an sit in consideratione habendum, circa defensionem appellationis, vide conclus. 129. num. 204. 251. & 252.

Præstans, ne intimari, possit pro intimato habetur, & declaratoria contra eum relaxari potest, concl. 135. n. 78.

Declara, vt nu. 86.

Extende quoque procedere in præstante impedimentum, ne testis examinetur, quia tunc prout examinatio habetur, ibi sub n. 84.

Superueniens appellatorem à responsione Apostolorum non excusat, conclus. 129. nu. 148. & 506.

Declara tamen, vt ibi n. 508. & seq.

Impedito legitime tempus non currit, conclus. 129. num. 271.

Impeditus comparere propter odia, & partialitates procuratorem mittere non tenetur; secus est in exule, concl. 21. sub n. 11.

Facto iudicis non dicitur mortuus, conclus. 8. num. 39.

Ne possessionem capiat pro possessore habetur, & fructus, ac distributiones iuratur, conclus. 135. n. 81.

Extende id pluribus alijs modis procedere in materia præstantis impedimentum, ibi num. 82. & seqq.

IMPENSÆ quæ deduci debeant in estimatione faciendæ affectus domus, vide in Verbo Affectus, & concl. 75. n. 15.

Quæ sint, quæ valorem beneficii minuant, vide concl. 145. n. 18. cum seqq.

Vitimæ intermitatis à pari procedit cum ea funeralium, concl. 119. n. 34.

Impensa funeris, vide funeris impensa.

Factæ per solum in studijs, quando sint compensandæ cum alimentis, & à Patre soluendæ dixi in concl. 89. n. 129. cum seqq.

IMPERATOR in concursu cum Cardinalibus in qua loco sedere debeat, vide conclus. 137. sub num. 21.

Illi asserenti de rebellionem subditi creditur, conclus. 155. nu. 57.

Potestatem à subditis habuit, concl. 128. sub num. 23.

Non patitur appellationes ad eum, omisso medio, fieri, ibi n. 23.

Contrarium ibi num. 202. & vide in Verbo Appellatio.

Index Conclusionum,

- Non potest causas à Camera Imperiali ad se auocare, nec illi, ne in causis procedat, inhibere, conclus. 172. num. 13. & ibi ratio assignatur.
- Si mandet Cameræ, vt in tali causa iustitiam, faciat, causam delegare non censetur, sed potius iurisdictionem ordinariam excitare, videtur, conclus. 172. n. 14. & ibi ratio assignatur.
- Suspensio reculari non potest ex quacunq; causa conclus. 128. sub n. 239.
- Imperium merum, si alicui Baroni concedatur, tunc illi pena mortis quoque concedi videtur, conclus. 12. n. 25. & conclus. 167. n. 50.
- IMPERFECTE probationi in antiquis est status, conclus. 120. n. 103.
- Cetera, vide in Verbo Probatio.
- IMPLEMENTVM remissum censetur per processum ad vltiora, vel quando pars non opponit, conclus. 50. n. 75.
- IMPOSSIBILIS licet sit vna pars alternatiue obligationis, non tamen ea in totum vitatur, conclus. 95. n. 5.
- Impossibilitas, & difficultas in simul equiparantur, conclus. 69. num. 79.
- Impossibilium causa est obligatio, conclus. 47. num. 88. & conclus. 89. num. 202. & conclus. 129. sub num. 279.
- IMOTENTIA soluendi illi non suffragatur, qui propria culpa incidit in illam, conclus. 101. num. 19.
- Plura vide in Verbo Necessitas.
- IMPUGNANS actum non potest amplius illud approbare, & eo se iurare, conclus. 131. n. 36.
- Fallit primo, quando ille, ab impugnatione desistit, vel in ea non obtinet, ibi n. 37.
- Fallit secundo, quando impugnatio fuit facta in alio iudicio, & inter diuersas personas, ibi num. 38.
- Fallit tertio, quando impugnatio esset facta lite pendente super ea, ibi n. 39.
- Fallit quarto, quando impugnatio non fuit à parte acceptata, ibi n. 40.
- Contractum inter viri, vel mulieris, ob non interuentum proximorum, & eo sanguineorum non sufficit, quod probet eos tunc extare, sed debet in simul probare, quod illi commodè contractum interuenire potuerint, conclus. 86. n. 56.
- Et quis teneatur probare eorum habilitatē interueniendi, tam accidentalem, quam naturalem eadem die, & hora, vide latè ibidem, & 5. num. cum seqq.
- Impugnare, quando quis possit scripturam, quam in iudicio produxit, vide conclus. 123. num. 18. & 19. & in Verbo Scriptura.
- Impugnatio actus, si quis vti velit, tunc illum cum suis qualificatiuis acceptare tenetur, conclus. 131. num. 42.
- IMPVNITAS vide Indolgentia.
- IMPVNITATES possunt concedi à Principe, vt delicta in lucem prodantur, conclus. 105. num. 101.
- IMPUTARI quæ debeant in legitimam ascensionem, vel descendendum, vide latè in Verbo legitima, & conclus. 42. n. 344. cum pluribus seqq.
- INCAPAX bonorum, si illi fuerint relicta alimēta, licet actionem non habeat, potest tamen pro illis consequendis Officium Iudicis implorare, conclus. 89. n. 530.
- Legati, vel acquisitionis non est incapax alimētorum, ibi n. 532.
- INCENDIVM si sit commissum, agens ex eo tenetur probare culpam certæ, & determinatæ personæ, aliàs succumbit, conclus. 78. n. 106.
- Et de delicto illius certæ personæ, quando Patrifamilias teneatur, vide ibidem.
- INCERTITVDO non resultat ex eo, quod pretium fuerit collatum in arbitrium boni viri, quia illud dicitur certum in rerum natura, conclus. 133. in fine.
- Incertitudo, & dubietas est illa, quæ facit sustinere asseruacionis contrarium; aliàs secus, conclus. 151. n. 7.
- INCESTVS cū minus delictum adulterio, nisi tamen esset commissus cum Matre, Sorore, Nuru, Nouerca, vel priuigna, quia tunc esset quouis adulterio grauior, conclus. 59. n. 3.
- Illius pena, quæ sit, & præsertim, quando esset cum adulterio adiunctus, vide ibi n. 42.
- INCOLATVS quomodo contrahatur, vide, conclus. 60. n. 116. & seqq.
- Incolatus per recessum non perditur, si animus redeundi adsit, conclus. 97. sub n. 48.
- INCOMPETENTIA Iudicis opponi potest, etiam in casibus, in quibus appellatio est prohibita, conclus. 128. n. 243.
- Et à quolibet opponi potest, ibi 248.
- INCONTINENTIA est causa suspiciens, vt Abbas ab Officio deponatur, conclus. 1. n. 116.
- INCONTINENTIA aliquid fieri dicitur, nedū, quod eadem die fit, sed etiam, si quis v.g. in sequenti die conuocatis amicis cum interficiat, qui sibi vulnera intulerat, conclus. 59. 63.
- Incontinenti factum in ipso actu inesse dicitur, conclus. 89. sub n. 281. in fine.
- Inuentione factum, quando aliquid dicatur, vel ex intervallo, id est arbitrarium Iudici, conclus. 134. num. 19. & conclus. 148. n. 11.
- INCORPORATÆ dicuntur res Ecclesiæ, quando per Officiales ad id deputatos fuerint descriptæ in Libro mensæ, aut hoc fuit declaratum per Prelatum, conclus. 85. n. 26.
- Incorporata si sit aliqua res Ecclesiæ, tunc alienari non potest absq; solemnitate, licet tunc ante incorporationem, conclus. 85. num. 25. & 32.
- Et quando dicatur, ante, vel post incorporationem facta alienatio, vide ibidem.
- INDEFINITA locutio in materia Statutorum Vniuersali equipollet conclus. 86. n. 62. & conclus. 89. n. 379.
- In testibus Vniuersali non equipollet, si articulus non sit Vniuersalis, conclus. 148. sub n. 320. & prius, conclus. 103. n. 31.
- INDEMUNITAS ex natura fideiussionis venit, licet non fuerit à principali promissa, conclus. 37. n. 8.

Et Materialium.

Declarata tamen, quod si fuerit promissa proceditur executivè, aliàs procederetur ordinariè, ibidem.

INDICATIONI Scripturarum, quando sit solum, vide in Verbo Copia.

INDICIA, & præsumptiones, quæ coniungi possint, ad effectum torquendi, vide concl. 55. nu. 1. cum seqq.

Indicia, quæ sufficiant pro captura, vide concl. 138. sub nu. 7.

INDIGNVS, quis dicatur, vide concl. 2. nu. 15. remissive.

INDISTINCTVS sermo generaliter est intelligendus, concl. 89. n. 379.

INDIVIDVVM dicitur quatuor modis; nempe Natura, Ratione formæ, Ratione voluntatis contrahentium, & Ratione dependentiæ, concl. 86. n. 15.

Consideratur, tam respectu parvæ sumæ, quam magnæ, ibi n. 6.

In individuis vtile per inutile vitatur; secus verò in separatis, & diuisis, ibi n. 3. cum seqq.

INDVLTIVS concessus debitori non extenditur ad causam alimentorum, concl. 89. n. 544. & concl. 95. n. 5.

INDVLTIVS à quibus, & quædo concedi possint constituto in mortis articulo, vide, concl. 10. n. 17. cum seqq. & concl. 128. nu. 51. & in Verbo Absolutio, & in Verbo Episcopus Indulgentias, & impunitates concedere potest, Princeps socijs criminum, vt delicta in lucem prodant, concl. 165. n. 101.

INDVLTORVM revocatio non comprehendit alternatiuam, sed de ea specialis derogatio requiritur, concl. 97. n. 15.

Indultum alicui Cardinali concessum non censetur per appositionem manus Pontificis revocatum, nisi de illo expressa mentio, & derogatio fiat, concl. 130. n. 12.

A Papa concessum, an comprehendat beneficia duplici restrictione affecta, vide concl. 73. nu. 6 & 7.

A Papa concessum Episcopo, sine vlla restrictione ad certos menses non impedit, quomodo Episcopus, etiam alternatiuam acceptare possit, & simul vigore illius indulti Privilegio omnium mensium in eo concetorum gaudere, concl. 97. n. 16.

Concessum delinquentibus extirpantibus lationes, solum comprehendit delinquentes ante, non autem post concessum indultum, concl. 6. n. 19.

Concessum à Iudice Seculari delinquentibus extirpantibus bannitos, comprehendit etiam interdicentem Clericum contumacem, ibi nu. 21.

Extende tribus modis, vt d. n. 21. cum seqq. Fallit, vt in nu. 25.

Concessum occidentibus bannitos, quando extendatur de vno loco ad alium, & de vna persona ad aliam, vide concl. 7. in Verbo Absolutio.

INDVSTRIA Emptoris non debet esse illi

damnosa, sed proficua, concl. 85. nu. 2. 9.

Filijs, vel Patris, quando sit in consideratio habenda, circa præstationem alimentorum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 2. cum seqq. n. 116. cum seqq. & nu. 135. n. 1. cum seqq. nu. 154. cum seqq. & n. 223. cum seqq.

Ea Personæ, quando censetur electa, n. 1. concl. 56. n. 148. & prius concl. 53. in fine.

Quando eligitur illa non transit de persona in personam, concl. 49. n. 32. & concl. 13. n. 2.

INFAMIS contra alium infamen in testamento mittitur, cum paria delicta pari compenditate ne tollantur, concl. 59. n. 74.

Talis non dicitur mulier, quæ ex nimio amore suo amanti de se copiam facit, concl. 107. nu. 1.

INFERIOR Episcopo licet habeat potestatem conferendi beneficia, non potest tamquam illorum resignationes recipere, nisi id specialiter fuerit ei concessum, concl. 1. n. 91.

Se ingerere non potest in ea causâ, in qua superior manus appositus, quando Superior vltimius procedendo sibi provisionem referuat, & eam alio modo factam annullat, concl. 3. n. 15 & concl. 130. n. 13 & 14.

INFINITAS causarum est evitanda, ne partes in expensis confumentur, concl. 128. n. 902.

INFIRMITAS Corporis adeo frequens in Abbate, vt munus suum adimplere nequeat, est iusta causâ, vt renunciare cogatur, concl. 1. nu. 118.

Et ea quomodo probetur, vide concl. 48. n. 73.

Non excusat à desertione causâ, si infirmus potuit sibi per Procuratorem providere, concl. 129. nu. 135. & 136.

Infirmitatis vltimè impensa à pari procedit cum ea funeralium, concl. 119. n. 34.

Infirmitas curans, seu expensas faciens pro curando illas repetere potest, etiam si eo inuito factæ fuissent, concl. 89. n. 130.

Famulum infirmum, quando Dominus alere, & illi salarium præstare teneatur, vide concl. 60. n. 19. & concl. 89. nu. 479.

Infirmus ad mortem, si alienet rem, quæ ob eius mortem ad alium spectat, id in fraudem facere præsumitur, concl. 87. n. 106.

Contrarium, ibi n. 107.

Scire non præsumitur ea, quæ publice in Civitate sunt, concl. 9. n. 13.

INGRATITVDINIS vitium filios à lucro antestati excludit, concl. 118. n. 52.

Ingratitudo Filij cessat, ob superuenientiam furoris, cum tunc ille satis suo favore puniatur, concl. 42. n. 100.

Illa Vassalli, per quam amissio feudi sequatur, quomodo sit probanda, vide concl. 101. & in Verbo Vassalli.

INGRESSVS ad beneficium, quando detur, vide in Verbo Accessus, & concl. 10.

INHIBITIO ad causandum attentata est necessaria, etiam si in iura appellationis nulla fuerit obtenta, concl. 129. n. 85.

Causat attentata, etiam si parti tantum, & non Iudici fuerit facta, concl. 160. n. 58.

Index Conclusioꝝ,

- Causa attentata, nedom respectu appellantis,** sed etiam respectu aliorum, ibi n. 59.
- Causa attentata, siue ea sit tacita, siue expressa,** ibi nu. 60.
- Causa attentata, etiam si Instrumentum die, anno, & Pontificatu careret,** conclus. 160. num. 70.
- Causa attentata, etiam si opretus, & sine scriptura fieret,** ibi 71.
- Causa attentata, licet emanauerit ad instantiam intruſi,** ibi n. 77.
- Causa attentata, etiam si iudex, sine Auditor, qui inhiuit iurisdictione careret, saltem donec clare constet, quod ille iurisdictione careat,** ibi nu. 88.
- Causa attentata, etiam si emanauerit in vim commissionis subreptitæ, & nulla,** ibi n. 89. & 233. & concl. 168. nu. 44. & 48.
- Causa attentata, etiam si faciens actum contra illam non fuerit nominatus in commissione, cuius vigore inhibicio emanauit, si tamen causam habuit ad iudice inhibito,** conclus. 160. num. 90.
- Cuiusvis Tribunalis, etiam iniusta semper est timenda, quando facilis esset accessus ad Principem, pro illius reuocatione consequenda,** concl. 168. nu. 45.
- Ille facit actum postea gestum in attentatum, transire,** concl. 160. nu. 54.
- Extende pluribus modis, vt n. 56. cum seqq.**
- Facit illicitum, quod antea erat licitum,** conclus. 160. nu. 57.
- Iniusta de iure sperni potest, ibi sub num. 228. & concl. 168. n. 46.**
- Ne fiant impense, vel melioramenta non est inhibicio per necesse facienda a volente retrahere, quia tempus datum a Iustia ad retrahendum pro interpellatione habetur,** epocl. sub 62. num. 49.
- Eam obtinens, quoad effectum deuolutiui tantum, censetur tacite renunciasse appellationi, quoad effectum suspensiuum; secus si ea sit obtema simpliciter, quia tunc quoad vtrumque effectum prodest,** concl. 129. n. 342.
- Non causat attentata, si fuerit emanata cum clausula sine preiudicio executionis litterarum Apostolicarum,** concl. 160. n. 137.
- Obtema post tres Sententias, vti calumniosa, manus Iudicis ligare non debet,** ibi nu. 171. & 226.
- Extende, & declara, vt ibidem, & nu. 274. cum seqq.**
- Obtema in vim obligationis Cameralis attentata non causat,** concl. 129. n. 88.
- Per Rotam concedi non solet extra Curiam, etiam in vim commissionis, quando ea impedimento esse posset aliis legitimis gestis, & ordinatis ab ipsa Rota,** conclus. 168. num. 51.
- Quando fuit solum Procuratori intimata agenda per Principalem dicantur attentata, videlicet conclus. 160. n. 92. 93. 231. & seqq.**
- Quando presumatur prius obtema, & quando posterius alicui Sententiæ, vel actui, siue possessioni capte, vide conclus. 47. num. 12. cum seqq.**
- Rotalis, siue sit iusta, iniusta semper est timenda,** concl. 160. nu. 26. 56. & 227. & concl. 168. num. 42.
- Intellige tamen, vt in dicta conclus. 160. nu. 228. cum seqq. & concl. 168. n. 46. cum seqq.**
- Est timenda, etiam in illis casibus, in quibus de iure appellatio non venit concedenda,** conclus. 160. n. 91.
- Emanata vigore commissionis conditionalis continentis clausulam (non retardata executione) vel (sine preiudicio legitimæ executionis) aut (prout de iure) attentata non causat,** ibi nu. 179. & seqq. & 229. cum seqq. & concl. 168. nu. 49. cum seqq.
- Semper post actum ad illius validitatem interuenisse presumitur,** concl. 129. n. 83.
- Ea, vel simile impedimentum contra Breue iustificationem exiens, moderari debet, vt ipsius Brevis executio sequatur,** conclus. 135. num. 133.
- Declara tamen, vt ibi n. 134**
- Vim protestationis, & oppositionis habet,** conclus. 168. sub n. 16.
- Vt efficiat debet actualiter presentari, & executioni mandari ei, cui erat presentanda, alias non causat attentata, etiam data scientia Decreti, & relaxationis illius,** concl. 129. num. 82. & concl. 160. nu. 55. & ibi ratio assignatur.
- INIMICITIA nunquam in totum extinguuntur, licet sequatur reconciliatio, sed prioris odij reliquiæ semper remanere solent,** concl. 128. num. 644.
- Inimicium allegans eam probare tenetur,** conclus. 100. nu. 36.
- Ob eam, quando lude x suspectus recusari possit, vide conclus. 128. n. 641. cum seqq. & vide in Verbo lude x.**
- Inimici presumunt litigantes, quando lis esse de rota, vel maiori parte bonorum,** concl. 83. nu. 3. & concl. 59. n. 74.
- Reconciliati presumunt, si se inuicem salutent,** concl. 100. n. 31.
- Inimicus facile de inimico metitur,** ibi sub n. 14.
- Inimicitia capitalis oritur ex querela criminali, nisi ea fuerit reuocata,** concl. 59. n. 54.
- INIQUA conditio non est vni per alterum inferenda,** concl. 84. sub n. 32. concl. 87. n. 94. & concl. 128. sub n. 774.
- Iniquitas Sententiæ per viam exceptionis allegari non potest, si instantia ex vi Statuti fuerit perempta,** concl. 129. n. 466.
- INIVRIA ad hoc, vt puniatur tria sunt consideranda, & primo qualitas iniuriarum, secundo qualitas iniuriarum, tertio modus, quo iniuria fuit illata,** conclus. 40. num. 43. & conclus. 109. num. 43.
- Alicui illata, quomodo sit punienda, & quando ea illata dicatur, & quando quis ab ea excusetur, siue mitius puniatur, & quanto tempore**

Et Materiarum.

perat praeferbatur, vide concl. 40. per totam, & praeferum sub nu. 40. & in Verbo Actio iniuriarum.

Clerico facta, quādo dicatur grauis, ita vt eam inferens incidat in can. si quis suadente Diabolo, siue potius leuis, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Conditionalis, nequē aggrauat, nequē punitur, si tamen causa adfit, & malus animus abfit, secus si ē contra, concl. 109. nu. 39. cum seqq.

Coram Archidiacono, vel coram Decano cōmissa atrox dicitur, siue ille de iure, siue de consuetudine iurisdictionem habeat, conclus. 137. nu. 19.

Ille, & aggrauia perpetuō offibus iniuriarum & iniuriarum in herere solent, concl. 128. num. 644.

Eius estimatio tunc fit, quando ea per testes fuerit probata, & tunc valet Sententia, etiam si iudicis taxatio non praecedat, conclus. 40. num. 48.

Illatę iniurię emendatio tunc fit, quando iniuriarum errorem suum recognoscit, & declarat, quōd per os suum mentitus fuit, & in hoc, quid seruatur, vide ibi n. 46.

Ex poena pro iniuria illata ea dicitur, quando iniuriatus agit contra iniuriantem, asserens medio iuramento se maluisse perdere certam quantitatem pecunie, quā huiusmodi iniuriam se passum fuisse, ibi n. 50.

Exteude, quōd in huiusmodi actione veniant, etiam damna, & interest, vt ibidem.

Eam filij, quando possit remittere Pater, illo, & alijs Fratribus inuitis, vide ibi nu. 17. cum seqq.

Filij Monachi an debeat vicisci, vel remittere, illius Pater, vel potius Abbas, vide concl. 40. num. 20.

Inferre dicitur, qui sine actione agit, conclus. 78. num. 10.

Eam passus petere potest à Iudice, vt iniuriantem cōdemnet, vel ad potendam sibi veniam, vel ad estimationem iniurię cogat, quā tanti valet quanti ab iniuriato estimatur, ibi n. 44.

Item praedicta, ante Sententiam fieri debent, ibi num. 45.

Sed cogi potest, vt omnes contumalias simul in vno iudicio coniungat, & sic omnes actiones, tam Ciuiles, quam Criminales ad dirimendas lites coniunctim deducat, ibi n. 47.

Declara tamen, vt ibidem.

Potest eam Iudex pro eius arbitrio taxare, abiq; quōd pars iuret, & tunc illius Sententia super hoc annullanda non venit, ibi nu. 49.

Potest vindicare iniuratus propria auctoritate, sed quomodo ei id facere liceat, vide ibi nu. 51. & 52.

Si remittat eam maritus uxori, ob adulterium, non censetur remittere poenam, ex Sententia acquisitam, ibi nu. 11.

Iniuriandi animos, an in dobio praesumatur, vide concl. 109. n. 36. cū seqq. & in Verbo Animus.

Iniuria nihil refert, an sit illata in voce, vel in scriptis, cum illa illata in scriptis dicatur quocūque vocalis, ibi n. 42.

Iniuriantes se inuicem coram Iudice pro Tribu. nali sedente, quomodo sint puniendi, vide concl. 40. sub nu. 19.

Non puniuntur ex solo affectu, nisi effectus sit sequutus, conclus. 74. nu. 7. & ibi Exemplificatur.

Quando infertur vni de genere, tunc totum genus iniuriarum censetur, concl. 76. n. 13.

Quibusdam non infertur, licet eis detur (del cornuto, & del becco) alijs verō secus, concl. 109. nu. 43.

Tam praesenti, quā etiam absenti infertur, ibidem.

Volenti non fit iniuria, concl. 118. sub n. 33.

In iniuriarum actione Praetoria annus eius ignoranti currit, concl. 116. n. 29.

Plura vide in Verbo Actio iniuriarum.

IN IUSTE Sententię acceptio nonquā praesumitur, nisi praesumptiones virgines concurrant, concl. 17. n. 29.

Iniusta, quando detegitur Sententia, potest per restitutionem in integrum reuocari, licet in rem iudicatam transierit, conclus. 129. num. 363.

Ex actis constans ex illorum amissione tollitur, concl. 104. n. 18.

Estiusta causa restitutionis in integrum, concl. 129. nu. 364.

Deber esse clara, euident, & ex eisdem actis cōcludenter patere, vt per eam res iudicata, impugnari possit, ibi n. 370.

Item deber esse clara, & notoria, vt Sententia Rotalis reuocari possit, concl. 168. n. 34.

Et vt sit apta impedire executionem, vigore Agidianę, ex eisdem actis, & non ex nouis deducenda venit, concl. 128. sub n. 712.

Plura vide in Verbo Notoria.

INNOCENTIANA omnes terminos nulliter tentos, & nullitates sanat, praeterquam eas provenientes ex defectu iurisdictionis, citationis, & mandati, conclus. 135. num. 194.

Declara tamen, vt ibi n. 195. cum seqq. & vide in Verbo Nullitas.

Sed ea non habet locum extra Rotam, concl. 135. nu. 194.

INQREDIENTIA, quando per vnum commissisa dicitur, vide concl. 48. n. 82.

INOPIA viri quibus modis contingat, & quādo ob eam sit locus restitutioni dotis, vide, concl. 152. n. 19. cum seqq.

INQVILINVS in retrahendo praesertur, post cōsortem omnibus alijs extraneis, & indifferētibus emptoribus, concl. 62. n. 21. & ibi ratio assignatur.

INQVLSITIO si alienatio sit utilis minori, an fieri debeat, per Iudicem solum in alienationibus, quae sunt causa necessitatis, vel etiā in illis causa utilitatis factis, vide concl. 85. n. 205. & 206.

Index Conclusionum,

INQUISITOR Sancti Officii, in negotiis fidei est preferendus Episcopo, concl. 10. n. 48.

In puniendo crimine hæresis Episcopo præfertur, concl. 12. nu. 18.

Ille, siue Episcopus reuocare potest rem, ab hæretico alienatam pro parte ad Fiscum spectante, concl. 87. n. 82.

Reuocare potest bona, ab hæretico in fraudem alienata, concl. 84. sub n. 40.

Inquisitor, vel Episcopus, quando in crimine Apostasie cognoscere possint, vide concl. 154. nu. 18. cum seqq.

INQUISITVS de crimine vsuræ, sub fideiussoribus relaxari potest, concl. 161. sub n. 9.

INSCRIPTIONI antiquæ in aliqua Ecclesia, posite valde deferendum est, super veritate eorum, quæ in ea continentur, conclus. 120. num. 79.

INSERTVM antiquarum litterarum de verbo ad verbum diuersas enunciativas operatur, quamuis litteræ ipsæ non exhibeantur, ibi nu. 100.

INSIGNIA agnationis, an, & quomodo deferre possint Bastardi, vide concl. 144. v. 7. & 8. & in Verbo Bastardi.

Insignia alterius deferre quis potest grauari, nedum ex testamento, sed etiam ex contractu, & nedum expressè, sed etiam tacite, concl. 144. nu. 15. & 16.

Licet propria derelinquere non teneatur, nisi id expressum fuerit, ibi num. 25. & ibi ratio assignatur.

Et tali modo grauatus fideicommissum consequitur, licet aliter de eo non apparet, conclus. 144. n. 28.

Et non solum tenetur ea assumere simpliciter, sed præcisè eo modo, quo pinguntur cum cimelio, & alijs suis annexis, & connexis, ibi num. 33.

Insignia antiqua alienius familiæ, si in aliqua Ecclesia reperiantur dignitate, & memoriam familiæ ostendunt, & conseruant, & non sunt delenda, etiam si Ecclesia ampliaretur, ibi num. 36.

Pallit si in Ecclesia fuisset destructa, & postea reedificata, ibi n. 37.

Ille Banniti pro prodicione, vel simili genere delictorum cinelli, & destitui debent, concl. 144. num. 45.

Insignia, & cognomen alterius deferre grauatus, illis absq; alterius iniuria vti potest, ibi n. 14. Si non assumat ille, qui ea deferre est grauatus, ante aditam hæreditatem, tunc à iure successionis cecidisse dicitur, ibi nu. 18. & 28.

Ea, & cognomen, quomodo, & intra quod tempus assumi debeant, vide concl. 144. num. 19. cum seqq.

An, & quando ille huiusmodi remissionem à Principe impetrare possit, vide ibi n. 23. cum seqq.

Et illa assumendo grauatus maioratum consequitur, etiam si de eo nihil fuerit dispositum, ibi nu. 27.

Insignia existens in templo amoueri non debent, etiam si sita familia, quæ illa posuit, ibi num. 39.

Insignia familiæ, si testator iusserit portari per substitutum, & ad sint duo Filij, tunc intelligitur de primogenito, concl. 144. nu. 29. & ibi ratio assignatur.

Quid si Mater duos Filios in vno partu procrearet? vide ibi n. 30. cum seqq.

Reperta in aliqua cappella præsumptionem iurispatronatus, & bonæ fidei inducunt, ibi num. 40.

Ille, monumenta, & arma antiqua probationem nobilitatis inducunt, concl. 120. n. 78.

Insignia nobilitatis domus pœnes primogenitum, siue caput familiæ remanere debeat, concl. 144. n. 43.

Insignia propria, quædā assignere possint Officiales ampliantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, vide ibi n. 2. & 3.

Insignia propria, quando, & in qua parte Dominus, vel Baro alicuius terræ sculpere possit, vide ibi nu. 17.

Ille testatorius possunt in Ecclesijs, Cappellis, & Sepulturis pingi, si ita ab eo fuerit ordinatum ibi nu. 34.

Declaratamen, quod hæres excusatur, si Patroni Ecclesiæ id fieri renuerent, ibidem.

Et quædā illa possunt, per fratres inuito Domino mutari, vide ibi n. 35.

Ea vnius, quando per alium sumi possint, vide ibi nu. 1. & 3.

Eorum identitate probata, ibi quoq; identitas familiæ præsumitur, ibi n. 5.

Insignium ius diuidi non potest, sed ad omnes descendentes, ac alios de familia pertransire, siue sint hæreses, siue non, præterquam ad Bastardos, & Spuri, ibi n. 44.

INSINUATIO ex constituto & Marchiæ requiritur in omni contractu, & obligatione Filij, etiam pro ex carcerando Patre, conclus. 84. n. 159. & concl. 86. n. 94. & 129.

Est necessaria de iure communi in donatione, etiam inter Patrem, & Filium, concl. 84. num. 159. & concl. 86. n. 130.

Item est necessaria in renūciatione donationem sapiente, concl. 84. n. 159.

Non in ipso contractu, sed post illum interuenire debet, concl. 86. n. 98.

Insinuationis, quando possit renunciari, ibi n. 97.

Requiritur in omni contractu minoris, etiam si adesset Statutum circa solemnitates contractuum minoris adhibendas, concl. 84. n. 153. & concl. 86. n. 98. & 131.

Contrarium, dicto nu. 98.

Concorda, vt ibidem.

Requiritur in contractu minoris, etiam si contrahentes omnes minores essent, ibi nu. 99. & 100. ratio assignatur.

Requiritur in contractu minoris, etiam si cum iuramento fuerit renunciatum beneficio minoris ætatis, & alijs legum auxilijs, & in specie constitutioni Marchiæ de insinuatione

Et Materialium.

novatione loquenti, concl. 86. num. 102. & ibi ratio assignatur.

Et ea habet locum etiam in cessionibus iurium, reconciationibus, & similibus, ibidem.

Secus autem in illis mulierum, quæ nō sint minores, quia dicta constitutio solum voluit providere ætati, & non sexui, vt ibi n. 96.

Requiritur in contractu minoris, non obstante Statuto præscriptionem quorūcumque iurū, post alius temporis lapsum inducente, in quouis masculo, & femina decem, & octo annos excedente, conclus. 86. num. 103. & ibi ratio assignatur.

Requiritur in contractu minoris, etiam si adesset fides Doctorum, & Adlocutorum alius Civitatis, super non usu illius, concl. 86. num. 105.

Requiritur in contractu Minoris, stante maxime, quod constitutio Marchie eam inducens contractus alio modo factos annullat, ibi num. 102.

Item illa præcipue requiritur in contractu minoris, stante Decreto irritanti, & clausula sublatâ, & talis in constitutione Marchie appositis, ibi num. 106. & ibi ratio assignatur.

Illius defectus, suppleri solet per iuramentum, licet id quandoque fallat, concl. 84. num. 154. & concl. 86. num. 101. & 136.

Item quando suppletur ex præsentia Iudicis, vide concl. 84. num. 155. & concl. 86. num. 96. & 135.

Nōd suppletur ex præsentia Patris, concl. 84. num. 156. & concl. 86. num. 97.

Insinuatio, & alie solemnitates, an ex cursu 30. annorum præsumantur adhibite, vide concl. 155. sub num. 50. & prius concl. 85. num. 148.

INORDESCENS in excommunicatione per annum, tam ab Episcopo, quàm ab Inquisitore puniri potest, concl. 124. n. 31.

Inordefcentia excommunicari excluditur, ob petitionem absolutionis factam ab eo, aut ab alio ad sui instantiam, concl. 10. n. 93.

Inordefcere in excommunicatione ille dicitur, qui in ea pertinaciter, & indurato animo in contemptum clauium perussit, ad quod tamē excludendum quolibet causa, etiam iniusta, & bestialis sufficit, vt ibidem.

INSTANTIA, quando confessa heredes transeat mortuo Principali, & quando non: Item, quid in causa criminali, & quid in Civili, vide concl. 126. n. 93. & 94.

Instantie peremptæ solus Princeps spiritum infuscat, concl. 165. n. 169.

INSTITOR quis dicatur, & quæ sint necessaria ad hoc, vt Dominum obliget, vide concl. 151. in fine.

Quādo faciat teneri Dominum in his, quæ per eum gesta fuerunt, vide ibidem.

INSTITUTIO heredis, quando filiationem probet, vide concl. 78. n. 62.

Probat per duos testes deponentes de tenore testamenti, si protocollum sit amissum, conclus. 104. n. 22.

Plura vide in Verbo Hæredis institutio.

Et ab ea datur appellatio, si aliquem esse instituentem pronuncietur per Sententiam, secus si per Decretum, concl. 128. n. 260.

Fallit, vt ibi num. 264. & 265.

Ab insinuationis denegatione datur appellatio, ibi num. 261. & vide in Verbo Appellatio.

ISTRUMENTA antiqua ex quibus renuncietur nobilitas alienius, illius nobilitatem probant, concl. 120. num. 36.

Contentia Verba Enunciatiua vim publicæ vocis, & famę habent, ibi n. 35.

Faciunt probationem probatam, manifestam, & euentem, concl. 148. sub n. 120. & concl. 155. num. 81.

In Verbo rogata per Notarium noua matriculatum, quando suscineantur, vide conclus. 141. num. 35.

Instrumenta pro Agricultura destinata, quando possint in executione capi, vel pignori, vide concl. 82. num. 3. cum seqq.

Instrumenti amissio, vide Amissio.

Illius appellatione, quando veniat Scriptura priuata, vide concl. 123. n. 142.

Illius assertio nunquam veritatem præiudicat, sed solum ei statit, donec contrarium probetur, concl. 155. num. 114.

Instrumentis antiquis lux veritatis assistit, concl. 120. sub num. 41.

In illis subornatio cessat, concl. 148. n. 121.

Instrumenti vigore agens, quomodo procedere debeat, vide concl. 123. n. 149.

Instrumentorum fundi loci estimatio, quando emptionem faciat, & quando locationem, vide concl. 68. n. 49. cum seqq.

Eorum productio, & recognitio semper, & quandoque, etiam post terminum peremptorium, & post sententiam fieri potest, conclus. 148. sub n. 118.

Fallit tamen, vt ibi n. 122.

Instrumentum continens Apostillas, cancellationes, vel interlineaturas, quando suspectum de falso reddatur, vide in Verbo Apostilla, & concl. 125. per tot.

Illud corrigens priuata auctoritate eius substantiam mutando, postquam fuit paribus lectum, & de eo copia data, falsum committit, concl. 125. num. 10.

Factum vigore pragmatice Regni Neapolis incipiendo Assistentiam, & Apprecium, qui ad continere debeat, & an clausule in eo omisse pro apostillis habeantur, vide conclus. 157. num. 7.

Guarentigiz illud dicitur, quod sit ab vno, qui sit Iudex Ordinarius, & Notarius insimul, & mandat illud ad vnum obseruari, conclus. 128. num. 128.

Et licet, quoad eius executionem non sit appellabile, si tamen Iudex illud esse exequendum pronunciet, tunc a tali pronuntiatione appellatio datur, ibi n. 114.

Contrarium, ibi n. 125.

Sed illud habens, ad cultandam appellationem non debet petere pronuntiationem fieri, sed bene

Index Conclusionum,

- benè familiam, siue excentores pro executione concedi, concl. 128. sub nu. 124.
- Ad ea extenditur quæ tacitè, & in consequentiam, ac ex iuris interpretatione veniunt, concl. 154 nu. 72. & 73.
- Guarentigia, vt puta alicuius locationis exequi non potest, per tacitam reconductionem, conclus. 167. nu. 134. & ibi ratio assignatur.
- Plura vide in Verbo Guarentigia.
- Instrumentum in actis rogatum non est repetendum, quia illud de actis esse dicitur, ibi n. 123.
- In dubio verum, solemne, & de voluntate contrahentium cõsuetum præsumitur, concl. 128. num. 123.
- In partibus rogatū, quomodo in Curia sit producendum, vide concl. 167. n. 123.
- Licet ab illius executione appellatio non detur, datur tamen, ab illius liquidatione, conclus. 128. n. 121.
- Extende id procedere, etiam si Statuto super Instrumenti executione, ita disponatur, ibi nu. 122. vbi ratio assignatur.
- Non liquidum executionem per Statutum non meretur, etiam si omnis exceptio ab eodem Statuto esset prohibita, vt ibidem.
- Non dicitur probatio probata, quando pro liquidatione extrinseca probatio requiritur, ibi sub n. 122.
- Locationis nõ probet plenè iusticiam afficius, concl. 75. nu. 2.
- Et id multo magis procederet, quando Instrumenta locationum tempus, de quo ageretur, non percurrerent, ibidem n. 3.
- Negari potest illud esse publicum, licet contra illud nihil oppositi possit, concl. 129. sub num. 226.
- Non vitiatur si anis ab Incarnatione, & non à Natiuitate apponatur, conclus. 116. num. 6.
- Obligatio Camerali Vallatum credito chirographatio præfertur, concl. 123 n. 70.
- Per Sententiam vulneratum Auditor Camere illud exequi non potest, concl. 128. n. 740.
- Publicum in quo ætas enuncietur ipsam ætatè probat, concl. 72. n. 20.
- Quando ex forma Statuti executionem paratam habet, appellatio quoad effectum suspensionum non conceditur, concl. 128. nu. 126.
- Quando clausulam constitui, siue præcari habet, & est clarum, & liquidum, ex eo datur Mandatum de associando absque villa partis possidentis citatione, conclus. 158. num. 1. & 2.
- Extende, vt num. 3. cum seqq. & vide in Verbo Associatio.
- Instrumentum repertum in Archiuo, in quo omnia non essent adnotata de manu Notarii, sed in scheda inter authenticas Scripturas recepta, quando suum effectum habuisse dicitur, vide concl. 141. sub n. 27.
- Rogatum præsumitur sub nomine Notarii, qui est Dominus Officii, concl. 135. sub n. 92.
- INSVLÆ naturales, & accidentales sunt Principis, & ei pari modo illæ acquiruntur per alluionem, quoad iurisdictionem, concl. 94. num. 19.
- Insula, quæ est alicuius privati, & illius fundo vicinior, licet per alluionem versus vicinum creseat, & ipsi vicino magis proxima efficiatur, nihilominus durat esse priora Domini vñ cum alluione, ibi n. 20.
- Ea siue facta homini, sine casu, aut potestate, Diuina fuerit orta, predijs vicinis acquiritur, concl. 98. n. 18.
- INSULTANS aliquem in apotheca non est puniendus pœna insultantis in domo, conclus. 127. nu. 11.
- Intentio libellantis in verbis narratoriæ non fundatur, concl. 155. nu. 157.
- INTERDICTVM aquæ quotidianæ, & effine, vt competat, quid sit probandum, vide concl. 132. nu. 28.
- Quale competat contra prohibentem usum, iurisdictionis aquæ, vide concl. 132. nu. 26. cum seqq.
- Illud retinendū est talis vis & efficacia, vt ille vincat, qui tempore moræ litis possidet, conclus. 160. nu. 150.
- Vti possidetis, quod pro retinendis rebus immobilibus datur etiam pro annuis redditibus suffragatur, concl. 113 nu. 26.
- INTERESSE dotale, vide fructus dotis.
- Interesse in materia censuum satis liquidum dicitur, ex eodem Instrumento census, cum ad eam quantitatē sit taxandum, quæ in Instrumento, pro censu annuo conuenta fuit, concl. 114 num. 11. & prius concl. 56. nu. 86.
- Per assertionem partium non probatur, nisi de illo liquidè constet, concl. 155. n. 130.
- Et de eo plenè debet constare, anteq. ad illius executionem deueniant, ibidem.
- Quando de antefato, vel de dote debeatur, vide in Verbo Antefatum, & concl. 118. n. 12. cum seqq.
- Quando non effeatur remissum, per receptionem sortis, vide concl. 19. n. 15.
- Illius taxatio, vel exactio, quando contractum usurarium reddat, vide conclus. 161. num. 41. cum seqq.
- INTERFECTOR tenetur ad damna, & interesse corporis mortui, conclus. 69. num. 11. & seq.
- Interficiens hominem pugilio excusatur, si consuetudo addit ludendi pugillis, conclus. 161. num. 24.
- Declarat tamen, vt ibi nu. 27.
- INTERLINEATIO, quado falsitatem arguat, & quando non, vide concl. 125. num. 22. cum seqq. & in Verbo Apollia.
- INTERLOCUTORIA iudicialis quæ dicatur, & quæ extrajudicialis, vide concl. 128. num. 523.
- Et minus fauorabilis, quàm diffinitiuæ, ibi num. 506.
- Habens vim diffinitiuæ est appellabilis, ibi sub num. 124.

Et Materialium.

Reuocari potest ab eodem iudice, qui illi tulit, ibi n. 189.

Ab ea semper appellatio datur, quando grauamen in definitiua reparari non potest, ibi nu. 242. & sub nu. 250.

Declaratio tamen, & distinguitur, vt ibi num. 501, cum seqq. & n. 831.

Ex actis prius deductis iustificata venit, concl. 128 nu. 258.

Et talis ea dicitur, quæ fertur inter principium & finem cause super emergentibus a negotio principali dependentibus, ibi nu. 504.

Illa sub nomine Sententiarum non venit, nisi eadem ratio vigeat, ibi n. 505.

INTERPELLATIO, an, & quando sit necessaria, ad hoc, vt debitor constitatur in mora vide in concl. 50. n. 50. cum seqq.

Debitori facta de tempore, quo ducebat uxorem, vel lugebat suum defunctum, aut Missam audiebat non constituit eum in mora, concl. 70. num. 3.

Et dies iustus quantum durent, & quibus personis suffragetur, vide ibi n. 4.

Ad effectum incurrere pœnæ ea est necessaria, concl. 59. n. 42. & ibi ratio assignatur.

In materia taxationis fructuum dotis, quid operetur, vide in concl. 42. sub nu. 966. & in Verbo Fructus, & concl. 89. n. 351.

Judicialis pro restitutione dotis est necessaria, vt mulier alimenta, & interusura cōsequi possit, concl. 89. n. 347. & 363.

Et talis interpellatio pro forma requiritur, & ideo præcisè obseruanda, ibi n. 348.

Contrarium, ibi n. 364. & seqq.

Eam interuenisse præsumitur, si per multum tempus fuerit facta uxori solutio fructuum dotum ab hæredibus viri, conclus. 89. num. 349.

A Statuto, vel alio modo requisita remitti potest per partem, sequendo bonam fidem, & dando se pro interpellata, ibi n. 350.

Non est necessaria, vt Maritus onera Matrimonij sustinens consequatur interusura dotis, ibi nu. 364. & ibi ratio assignatur.

Quando non requiritur, ad hoc, vt vidua consequatur alimenta ab hæredibus viri, vide ibi num. 354. & 364. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Interpellationis vim habet sustentatio Matrimonij, vt vxor viro debeatur, ibi sub n. 343.

INTERPOSITIO Decreti, vide Decretum.

INTERPRÆTATIO illa nunquam est facienda, per quam absurdum inducatur, concl. 13. num. 4.

Extraneum id procedere, etiam si à proprietate verborum esset recedendum, ibi n. 5.

Ea Privilegiorum Regularium spectat ad Papam, : o. cl. 1. n. 54.

Semper est capienda pro minori delicto, conclus. 51. n. 9.

Interpretem adhibere volens in examine testium protestari debet examen non fieri, nisi eo adhibito, concl. 148. n. 277.

Declaratio tamen, quod stylus adhibendi interpretem solum in Curia vigeat, ibidem.

INTERROGATORIA ab Articulis, & positionibus valde differunt; nam qui articulat non facit, sicut ille, qui ponit, & positiones sunt post litem contestatam; Interrogatoria, verò antè, concl. 148. n. 5.

Admittere non potest receptor testium, qui solum facultatem habet examinandi super Articulis, sed ad iudicem pro facultate erit recurrendum, ibi n. 291.

Illa, & Articuli de conuexis, & pertinentijs supplicationis esse dicuntur, ibi n. 300.

Et ea sumi debent ex ventre Articuli, vt ibi dem.

Quando fuerint data, tunc nullitas examinis, per iudicem habentem Arbitrium finari potest, concl. 135. n. 30. & concl. 148. n. 294.

Extendit, vt in Verbo Examinis nullitas, & in concl. 135. n. 31. cum seqq.

Quando fuerint data dignoscitur, quod pars scientiam testium examinandum habuerit, & super quibus erant examinandi, & sic quod fecit omne id, quod facere poterat, si examen esset validum, ibi sub nu. 3. n. & concl. 148. n. 294.

Quando fuerint data, tunc citatio censetur solum ex æquitate, non autem de sigore requisita, concl. 135. n. 38.

Contrarium, nu. 39.

Si in examine testium fuerint omissa, quando examen vitietur, vide concl. 148. n. 274. cum pluribus seqq. & in Verbo Testis.

Forum euacuatio addo potens dicitur in examine testium, vt ea nullo modo omitti possit, & præsertim parte opponente, conclus. 148. num. 285.

Et dantur due dies ad ea consicienda, ex constitutione Marchie, ibi n. 291.

INTERRUPTIO prescriptionis, quando dicatur legitime facta, nec non facta contra vnum ex correis, quādo contra alios afficiat, vide concl. 42. sub n. 26.

INTIMATIO an sit necessaria, vt causa auocata censeatur, vide conclus. 172. num. 9. cum seqq.

Appellationis non est necessaria, vbi ea præserte Procuratore partis fuit interposita, concl. 129. n. 192.

Decreti, siue dilationis factæ, quando sit necessaria, vide ibi sub n. 192.

Effectum inhibitionis ea operari non potest, & præsertim si per non Procuratorem fiat, conclus. 129. n. 86.

Non requiritur, vbi Sententia in presentia partis fuit lata, ibi n. 184.

Contrarium, ibi n. 185.

Plura vide in Verbo Denunciatio.

Reuocationis actus intimatio est necessaria, ibi sub num. 192.

Et à die intimationis tempus currere incipit, & non aliis, ibidem.

INTRVSVS datus impedimentum executioni litte-

Index Conclusionum,

litterarum Apostolicarum de capſeda poſſeſſione ad fauorem prout Apoſtolici tenetur ad diſtributiones quotidianas, quamuis nulla ſuper impedimento adſit proteſtatio, concl. 8. num. 39.

INVALIDITAS alienationis rei Eccleſię per allegatam eſt probanda, concl. 85. n. 13.

Secundi actus non tollit validitatem primi, concl. 47. n. 36.

INVENTARI beneficio non priuatur Filius licet Teſtamentum Patris approbauerit, concl. 131. nu. 53 & ibi ratio aſſignatur.

Illus conſectio, quando aditionem hæreditatis importet, & quando non, vide concl. 51. nu. 91. & ſeq.

Materia dicitur indiuidua, ibi n. 123.

Omiſſio, quando hæredi non nocet, ſi per teſtatores fuerit remiſſum, vide concl. 42. nu. 335. cum ſeqq.

Non nocet hæredi, quando aditio detegeretur erronea, ſive error conſiſtat in quota, ſive in corporibus, & ſiſto caſu hæres, vltra vires hæreditarias non teneatur, concl. 51. num. 86.

Remiſſio à teſtatore facta tutori, ſeu adminiſtratori illum non liberat à ſolutione reliquatus, nec à deſcriptione bonorum, ne ea in fraudem pupilli commurentur, concl. 42. no. 338. & concl. 56. n. 195.

Declaratio tamen, vt ibidem.

Sed debet eſſe clara, & aperta, & non per verba æquiuoca, & æquipollentia, concl. 56. ſub num. 195.

Et ad quid fuerit adiunctum Inventarium, & quando opulenter hæredi, vide concl. 36. num. 18.

Probat bona in eo deſcripta fuiſſe in hæreditate teſtatoris de tempore ſui obitus, concl. 78. ſub n. 22.

Adiunctum fuit à legibus, ne hæres bona hæreditaria in fraudem creditorum ſurtipiat, concl. 36. n. 12.

Item ad inuentum fuit, vt hæres indemnis præſeruetur, non autem, & ex eo aliquod lucrum conſequatur, concl. 173. n. 15.

Conſeruat hæredem indemnem in re propria, non autem in illa hæreditaria, ſi hæreditas nõ ſit ſoluendo, concl. 91. n. 30.

Factum ab hærede creditore, ſive debitore, operatur, vt bona hæredis ſeparentur ab illis teſtatoris, & ſic, vt conſuſio actionum non detur, concl. 36. n. 11.

Fieri poſſit, licet in aliena familia eſſet ſolitum non conſici, concl. 142. n. 47.

Fuiſſe conſectum tenetur probare tutor, quando aduerſarius illud negaret, concl. 148. num. 257.

Quando operetur, vt hæres aliud pro alio iniuris creditoribus ſolueri poſſit, vide concl. 91. nu. 25 cum ſeqq.

Quibus modis poſſit remitti, & quibus non, vide concl. 42 ſub num. 338. & concl. 56. num. 195.

Et ſicut poſſit remitti per Statutum, ita etiam per teſtatores, concl. 42. num. 338.

Suſpicionem ſubreptionis bonorum tollit, concl. 42. n. 414. & 450.

INVENTVS cum armis, quis non dicitur, niſi fuerit actu apprehenſus, concl. 143. num. 65 & 67.

Contrarium num. 66.

Concorda, vt nu. 68.

In via extrahere Frumentum contra prohibitionem Principis, quando ſit puniendus, acſiam extra Patriam illud extraxiſſet, vide concl. 111. nu. 11. & 12.

INVESTITURA eſt ſignum deuolutionis, ſive recognitionis, & per eam probatur feudum, & eius ſubſtantia conſeruatur, concl. 101. ſub num. 11.

Conceſſa alicui, vſque ad tertiam generationem, quando Pronepotes comprehendat, vide concl. 28. n. 10. cum ſeqq.

Emphiteuſis, ſive feudi, quando à filia femina peti poſſit, vide concl. 42. n. 105.

Eam ſuſpicendi tempus ſolum à die Scientię computatur, & non currit, dum Vaſallus cõtrouerſiam ſuper feudo patitur, concl. 116. num. 30. & 31.

Declaratio, vt ibidem.

Per annulum poſſeſſionem transferri, ſi alter eo tempore non poſſidebat, aliàs ſecus, concl. 115. num. 11.

Quando agnatis finita Emphiteuſi, vel feudo in concedenda, vide in Verbo Agnati, & concl. 81. n. 88. vſque ad finem.

Plura vide in Verbo Vaſallus, & in Verbo Feudum.

INVINDIA, ſive æmulatio, quando præſumatur, & quid operetur in ædificare volente, vide concl. 62. num. 78. cum ſeqq.

Inuitus, quando quis aliquam impenſam reſtituere teneatur, vide concl. 89. n. 13.

Inuito, quando beneficium fieri poſſit, vide ibi nu. 130.

INVNDATIO dicitur, quando flumen naturalem aque curſum egreditur, concl. 98. nu. 2. & concl. 132. n. 8.

Dicitur caſus inſolitus, & inter fortuitos connumeratur, ibi n. 8.

Fundi ſpeciem non mutat, concl. 98. num. 2. & concl. 132. n. 8.

Declaratio tamen, vt concl. 98. n. 3.

Præſcribit ſicut homo, ibi ſub n. 13.

Inundatione, quando poſſeſſio, vel Dominium perdat, vide concl. 94. nu. 8. & concl. 132. num. 9.

Plura vide in Verbo Alluvio, & in Verbo Flumen.

IOCALIA, & veſtes ſponſæ, vel vxori traditæ, quando donatæ, vel ad ornamentum ipſi commodatæ cenſeantur, vide concl. 115. num. 15. cum ſeqq.

IPSE, ipſa, ipſum Pronomen, perſonalitatem ſignificat, concl. 8. n. 57.

IRACUNDIA blaſphemantem excuſat, ſi à iuſta,

Et Materiarum.

infla, & graui causa proueniat, aliis secus, concl. 161. n. 25.

Quando excuset in delictis, & qualis esse debet, vt excuset, aut vt delinquens mitius puniatur; Item quomodo ea sit probanda, vide concl. 40. sub n. 11.

IRREGULARIS dicitur qui homicidium, vel mutilationem membri commisit, concl. 10. num. 105.

Dicitur nedum qui oculum alteri eruit, sed etiam qui oculum effusum habet, conclus. 175. num. 22.

Item qui subministrat inditia Fisco, concl. 26. n. 4. cum seqq. & concl. 27. n. 17.

Declarata tamen, id procedere attempta distinctione Canonistarum, vt ibi, & conclus. 27. num. 17.

Et quando talis dispensari possit, per Episcopum, vel per solum Papam, vide ibidem, & num. 23.

Efficitur qui dabat operam rei illicitæ, ex qua homicidium, etiam casuale prouenit, concl. 175. num. 20.

Irregularitas est infla causa, vt Abbas, & Prelatus suo Officio renunciare cogatur, concl. 1. num. 118.

Non incurritur ex sola assensu in homicidio, nisi in eo assitens aliquid directè, siue indirectè fuerit operatus, vt puta animando percuissores, vel quid simile faciendo, concl. 157. n. 34. & concl. 175. n. 18. & 21.

Irregularitas nunquam incurritur, nisi in casibus à iure expressis, concl. 27. n. 19.

Quando per Apostasiam incurritur, & à quo illa deleri possit, vide in Verbo Apostata, & concl. 124. n. 13. cum seqq.

Illa subditi, quando possit ab Ordinario dispensari, vide concl. 10. n. 43.

Vt incurritur, dolus, & contemptus sunt necessarij, concl. 175. n. 19.

Irregularitatem incursum, ob suspensionem Sacrorum Ordinem ab Apostata tempore, Apostasix, solus Papa delere potest, conclus. 1. n. 85.

Dispensare potest Abbas, siue Episcopus, quando ex occulto delicto prouenit; secus quando esset ad forum contentiosum deducta, vel ob homicidium voluntarium, conclus. 1. num. 70.

Facultas illam dispensandi non extenditur ad bigamiam; neque ad assassinium, conclus. 150. nom. 45.

ITER intra quod tempus sit arripiendum ad Papam, quando causa est deuoluta ad Curiam, vide concl. 129. n. 56. & seq.

IVDAS proditor animo erat eum Iudeis, Corpore autem cum Christo, conclus. 109. num. 11.

IVDEI Vide Hebrei.

IVDEX abiq; adiuncto Sententiam proferre, non potest, quando ipse adiunctus vti suspensus fuit reuocatus, concl. 128. sub. n. 652.

Ad hoc, vt contra aliquem procedere, aut in-

quirere possit, quid precedere debet, vide, concl. 26. n. 33.

Ad respondendum de Apostolis vltimum momentum expectare potest, neq; antè eogandus venit, concl. 128. n. 547.

Iudex æquitatem semper prius oculis habere debet, concl. 65. n. 1. & 20.

Iudex aliquem, ob amorem punire quærens, ille plus amore ligabitur, concl. 105. n. 9.

An repellere possit agentem sine actione, etiam si pars id non opponat, vide conclus. 78. n. 7. cum seqq.

Appellationis suspectus non redditur, ex eo, quia illius Pater in primo iudicio pronunciat, conclus. 128. num. 659.

Subintrat cum omnibus facultatibus, & autoritatibus, quibus Iudex à quo potiebatur, concl. 129. n. 13.

Et quando possit abiq; partis citatione in eam procedere, vide concl. 129. n. 457.

Procedere non potest, quando commissio causa fuit facta ante dationem Apostolorum, quia remanet primus Iudex; si tamè id à parte opponatur, aliis secus, concl. 129. nu. 159. & 492.

Si simpliciter dicat benè iudicatum, & malè appellatum, tunc primam Sententiam confirmare videtur, sicut è contra illam videtur reuocare, si diceret malè iudicatum, & benè appellatum, concl. 129. n. 166.

Post lapsum anni nunquid causam nullitatis, vel notoriè iniustitiæ cognoscere possit, vide ibi sub nu. 210.

Post illius defensionem Sententiam confirmare, non autem infirmare potest, ibi sub n. 223.

Potest nedum cognoscere super articulo, super quo primus Iudex pronunciauit, sed etiam super alio in prima instantia deducto, quando tamen in necessariam cognitionem, dependentiam, & connexitatem alterius veniret, ibi num. 421.

Facere potest, quicquid potuit Iudex primæ instantiæ, quando lis non est extincta, sed per appellationem deuoluta, concl. 160. nu. 6. & 249.

Appellationi deferre videtur, quando dat Apostolos reuerentiales, & tunc omnem iurisdictionem à se abdicare dicitur, concl. 160. nu. 160. & 496.

Sed quid si causam non sit de sui natura appellabilis? vide concl. 129. n. 166.

Appellationem iustam semper in foro conscientie admittere tenetur, licet ea in multis casibus non detur, concl. 129. num. 168.

Appellationi friuolæ deferens in foro contentioso non punitur, immò excusatur, nec litem suam facit, licet male pronunciauerit, sed in foro conscientie peccat, ibi n. 169.

A quo, siue ad quem, quando abolutionem, à censuris latis concedere possit, vide concl. 10. num. 85. & seq.

A quo potest elapso termino ad docendum de prosecutione appellationis in calu desertio-

Index Conclusionum,

- nis, non obstantibus impedimentis suam Sententiam exequi facere, concl. 129. num. 218. & ibi ratio assignatur.
- Extende id procedere**, licet à principio ipse Iudex appellationi detulisset, & postea super hoc inhibito fuisset obteuta, cum hæc simul cum appellatione expirent, ibi n. 219.
- Declara**, vt nu. 232. cum seqq. & vide in Verbo Desertio.
- Potest cognoscere causam nullitatis**, usque ad triginta annos, ibi n. 221.
- Potest omisso iudicio nullitatis super principali iudicare**, ibi n. 223.
- Potest semper ea exercere**, quæ ad faciliorem exitum causæ appellationis tendunt, ibi sub num. 270.
- Postquam appellationi detulit**, non potest, etiam de partium consensu in causa procedere, nisi per Superiorem sibi ea iterum committatur, ibi sub n. 501.
- Non potest providere de alimentis**, cum appellatione pendente nihil sit innouandum, concl. 142. n. 62.
- Index Assessor**, & **Advocatus quis eodem tempore esse non potest**, concl. 138. sub n. 70.
- Civitis incidenter fieri potest criminalis**, & è contra concl. 35. n. 36. & seq.
- Contra contumacem solum ad partis instantiam procedit**, concl. 129. sub n. 456.
- Ille, cuius libero arbitrio aliquid relinquatur**, tunc Principi æquiparatur, & ab eo appellatio non datur; secus si simpliciter illi remitteretur causa, concl. 128. n. 332. 591. & 805.
- Cum debita instantia requisitus**, si non det Appositos nulliter in causa procedere dicitur, concl. 129. n. 511.
- Dato vno termino Iuris appellanti**, alium terminum pro Appositis cedere potest, concl. 129. num. 170.
- Datus cum clausula** (Appellatione remota,) pendente tempore ad appellandum suam Sententiam exequi potest, concl. 160. sub n. 54.
- Declara tamen id procedere si non fuerit inhibitus**; aliis secus, ibidem.
- Delegatus iurisdictione delegantis utitur**, & ideo effectum iurisdictionis ordinarii vincit, concl. 128. sub n. 630.
- Et est maior quolibet ordinario in causa delegata**, etiam de latere legato, ibidem.
- Delegatus sicut ordinarius potest de iure Civili uti suspectus in totum remoueri**, & ab eo appellari, ibi n. 631.
- Delegatus quomodo se gerere debeat**, vide, conclus. 126. n. 101. cum seqq.
- Deputatus a Principe**, iuxta conscientiam iudicare potest, concl. 134. n. 13.
- De nullitate cognoscens potest etiam, cognoscendo de negotio principali, priorem Sententiam revocare**, quando sibi de illius iniustitia constaret, concl. 122. n. 222.
- Ecclesiasticus potest incidenter cognoscere super bonis personæ secularis**, licet non è contra, cum Iudex laicus super causa Ecclesiastica etiam incidenter cognoscere non possit, concl. 11. n. 75. & ibi ratio assignatur.
- Ecclesiasticus**, & laicus, quando concurrunt in procedendo in delictis mixti fori, si Ecclesiasticus habeat bona delinquentis prius sibi obligata, ob spretum præceptum de non offendendo, vel similem causam, tunc Fiscus laicus ad confiscationem procedendo, hanc penam prætereundam non potest, concl. 139. n. 4. & ibi ratio assignatur.
- Et quando possit petere remissionem Clerici delinquentis**, vide concl. 167. nu. 81. & prius concl. 12.
- Ecclesiasticus**, & secularis si eadem die in causa processerint, ille præferentia venit, quicitationem magis qualificatam exequi fecerit, concl. 139. n. 8. vbi exemplificatur.
- Extende**, vt ibi n. 9. & in Verbo Præventio.
- Ecclesiasticus si erit negligens ad laicum recurri potest**, concl. 128. n. 583.
- Etiam extra acta animarum suum informare potest**, concl. 85. n. 136.
- Iudex**, & actor quis in eadem causa esse non potest, concl. 38. n. 67.
- Ex testis aut Notarius insimul an quis esse possit**, vide concl. 60. n. 63.
- Ille**, & Notarius reuelas dicta testium ante eorum publicationem invidetur in crimen falsi, ibi num. 48.
- Excommunicatus ex eo, quia incidit in Bullam in Cœna Domini**, quando possit, & debeat absolvi, vide concl. 10. n. 8.
- Ignorans fundamentum sæ iurisdictionis valide pronunciare non potest**, conclus. 167. num. 107.
- Imperitus ad quid teneatur**, vide in Verbo Advocatus, & concl. 60. n. 82. & seq.
- Imperitus electionem Assessoris facere tenetur**, concl. 156. sub n. 8.
- In alienatione rei Ecclesiæ potest eadem die causæ cognitionem adhibere**, & super utilitate Ecclesiæ se informare, conclus. 85. num. 138.
- In arbitrariis redargui non potest de eo**, quod fecit, quia semper ex iusta causa fuisse motus præsumitur, concl. 133. nu. 59. & concl. 134. num. 34.
- In causa pronunciare potest**, inhibitione non obstante, quando causa iam erat instructa, concl. 172. nu. 20.
- In consideranda enormissima læsione ad dubium litis eventum respectum habere debet**, conclus. 133. nu. 29.
- In contractu minoris diligenter de veritate causæ informatus præsumitur**, conclus. 86. num. 37.
- In Curia ex Officio datur**, vt finis litium habeatur, & circuitus inutilis evitetur, concl. 129. num. 450.
- In delicto adulterij ex Officio inquirere potest**, quando illud est notorium, concl. 59. n. 100.
- Extende**, & declara, vt ibidem, & num. 101. & vide in Verbo Adulterium.

Et Materiarum.

Inferior non potest seingere in causis, ubi Papa, vel Princeps se intrinsecit, coact. 128. num. 232. & concl. 174. n. 2.

Fallit, quando Papa, vel Princeps aliter iudici inferiori ex eius speciali mandato committeret, concl. 128. n. 233.

Si ignoranter se ingerat in causis, ubi superior se intro misistat, processus sustinetur, si vero scienter id faciat processus elusorius redditur. ibi nu. 234. & vide n. 783.

Coartare non potest de iustitia, vel iniustitia inhibicio iis Rotalis, concl. 163. sub n. 235.

Se ingerere non potest in causa, qua Princeps ad se auocauit, concl. 165. n. 63. & concl. 172. n. 2.

Secus quid si ille, cuius fauore fuit facta auocatio ea vel nolit, aut illi reuocet? vide concl. 12. n. 3. & 5. cum seqq.

In quibus delictis ex Officio procedere possit, vide concl. 125. n. 64. cum seqq.

In quibus casibus equitatem, & in quibus rigorem obferuare teneatur, vide concl. 65. n. 20. & seqq.

Inquirens super delicto equiparatur illi, qui accusat, tanquam quilibet de Populo, non autem illi, qui priuatim, vel suam, aut suorum iniuriam persequitur, concl. 25. nu. 31.

In sententiando Assessoris Consilium perquirere sed non illud sequi tenetur, nisi esset iustus, & iuridicum, concl. 156. n. 11.

Intellige tamen ut n. 27. & vide in Verbo Assessor. Et potest stare, & sedere in sententiando, & maxime si stylus partium ita approbet, concl. 133. n. 137.

Iustitia ministrare negligens, aut differens ad id per superiorem cogi potest concl. 172. sub n. 19.

Laicus, quando potestatem habeat in Clericis, & quando praeferatur in cognitione delicti inter Clericum, & Laicum commissi, vide concl. 44. n. 80. cum seqq.

Nullam iurisdictionem habet in bonis Ecclesiasticis, concl. 63. n. 34.

Fallit incidenter, ut in concl. 11. nu. 75.

Procedere potest contra Schismaticos, etiam degradationem secuta, concl. 87. n. 30.

De alimentis providere non potest, quando questio est coram Iudice Ecclesiastico, an mulier sit vxor, nec ne, concl. 142. sub n. 62.

Contrarium, quando per vxorem fuerit facta principalis, petitio super alimentis, & ea esset pauper, & vir Dives, ibi n. 63.

Iudex legitimam si to a signare tenetur in corporibus, quae non sunt, nec de melioribus, nec de peioribus, concl. 84. sub n. 30.

Loci delicti non potest punire reum de criminibus alibi commissis, concl. 12. n. 11.

Loci, ubi res furata reperitur furem punire, debet, concl. 12. n. 13.

Male iudicans suam Sententiam inde reuocare non potest, concl. 133. nu. 134.

Fallit, ut ibi n. 135. & 136.

Mandantis fieri delictum, quando de punire debeat delinquentem, vel potius ille loci perperat delictum, vide concl. 12. n. 11.

Minus potest poenam ordinariam arbitrio suo, quam to per legem punire affectus, ac si fuisset obsumatus eis, Rotalis, concl. 74. n. 8. & 23.

Nedum cogere potest ad praestandum consensum, quoniam non addit legitima causa renuendisse etiam ipsam consensum supplere potest, concl. 154. n. 109. Non visis actis, neque absoluerit, neque condemnare potest, concl. 155. sub n. 64.

Nulliter iudicans non facit litem suam, nec villam poenam meretur, concl. 47. n. 84.

Assensus, quoniam possit cognoscere in causa iniuriarum, etiam si sit ciuilis, vide concl. 40. n. 29.

Ordinarius, Delegatus, vel Arbitrarius, quatenus habere debeat, vide concl. 72. n. 83. remissum.

Ordinarius si iudicat eum Delegato ei per Principem adiuncto, tunc urgente suspitione non secus, ac si essent duo Delegati suspecti recusari possunt, concl. 128. n. 630.

Ordinarius, quando se ingerere possit in causa, per Papam alicui commissam, vide concl. 130. n. 18.

Originis, domicilij, aut loci perpetrati delicti, quando delinquentem punire possunt, & quando inter eos sit facienda remissio, vide concl. 12. n. 7. cum seqq.

Pecunia corruptus magis delinquere dicitur, quam si, ob fauorem, vel inimicitias, aut odium male iudicaret, concl. 150. sub n. 29.

Potest litem contestatam recusari non potest, concl. 128. n. 678.

Postquam semel Officio suo est functus amplius in eo se ingerere non potest, ibi n. 25. & 802. Et quando dicatur eum Officio suo fuisse functum, vide ibidem.

Procedere non potest, prout in prima instantia, vigore clausulae (Quam, & quas) nisi transportatis omnibus actis, concl. 31. n. 8. & seqq.

Prohibere non potest ea quae ad lege, & praesentim naturali conceduntur, concl. 166. n. 44.

Quando accusationem ab accusante reuocant ex Officio prosequi possit, vide concl. 26. n. 91. cum seqq.

Quando Apostolos dedit, vel appellationi detulit functus est Officio suo, & tunc illius iurisdictionis expirata dicitur, concl. 129. nu. 156.

Quando arbitrari possit, ut bona alienata per huiusmodi legitimam impetatur, concl. 84. n. 130.

Quando in causa, absque alia citatione procedere possit, vide concl. 168. nu. 69.

Quando in poenam ordinariam minoribus delinquentibus impositam minnere possit, & debeat, vide in concl. 72. nu. 91. cum seqq.

Quando possit informare animum suum extra actum, vide concl. 134. sub n. 14.

Quando in arbitriis poenam ad mortem extendere possit, vide concl. 72. n. 111. & concl. 74. n. 8. & 23.

Quid facere, & quomodo procedere debeat in inquirendo super delictis, vide concl. 26. nu. 29. cum seqq.

Qui tulit Sententiam in una causa, non ob id prohibetur postea esse in eadem Advocatus, & Consultor, concl. 138. n. 70. & concl. 156. n. 21.

Secus autem si Advocatus in causa postea fuerit Iudex, quia tunc potest suspectus recusari, concl. 128. n. 654.

Contrarium habetur in concl. 156. n. 22.

Quomodo sit puniendus in Sindacatu, quoniam in inquirendo super delicto non fecit ea, quae facere tenebatur, vide concl. 26. n. 34. & seqq.

D d Quo.

Index Conclusionum,

Quomodo punire debeat iniuriantes se inuicem coram eo pro tribunali sedente, vide concl. 40. num. 19. & concl. 83. sub nu. 4.

Qui in primo iudicio causam vnam terminauit, si fuerit postea creatus Iudex in causa appellationis, tunc iterum iudicare non poterit, concl. 118. nu. 662.

Recusari potest, ob amicitiam magnam partis, sicut etiam, ob eam testis à testificando repellitur, concl. 100. n. 14.

Recusatus potest per Arbitros super causa suspicionis examinari, & interrogari, etiam cum iuramento, dummodo causa non sit criminosa, concl. 128. n. 618.

Recusatus, uti suspectus ad ulteriora procedere potest, si appellas iterum eorum Iudice suspecto, sine protestatione comparere, ibi nu. 640. & concl. 129. n. 403.

Cognoscere potest de suspicionibus alterius Cōiudicis simul in eadem causa recusati, cōcl. 128. num. 682.

Et remotus ab allegata suspitione appellare potest, si aliquid inter se ibi habeat, ibi n. 625. & 627. Contrarium, ibi n. 626. & 809 cū seqq.

Remissorialis formam examinandi suis preceptam, sine consensu partis alterare non potest, concl. 148 sub n. 274. & 285.

Extendi, & declarari, vt n. 287. & seq.

Et vbi citatione succernere debeat, vide concl. 123 sub nu. 111.

Iudex recusans dicta testium ante eorū publicationē, quomodo sit puniendus vide cōcl. 60. n. 48.

Reuocās sequensum ad instantiam termini facti attentare non dicitur, concl. 160. nu. 127.

Rite, & recte procedere semper presumitur, concl. 47. nu. 20.

Secularis licet in causis spiritualibus non possit esse Arbitrator, potest tamen esse simul cum Clerico, licet non possit simul cum eo delegari, cōcl. 133 n. 148. & ibi ratio assignatur.

Amplia, & declarari, vt ibi n. 149.

Secularis an possit cogere Clericum Depositarium ad restituendum depositum, vide in Verbo Clericus, & in concl. 128. n. 829.

Se informans non debet mentem suam ad vnam tantum speciem probationis applicare, sed ex varijs se informare potest, concl. 134. n. 14.

Ea secundum acta, & probata iudicare debet, nō autem extra ea debet se mouere ad iudicandum, concl. 128. n. 146.

Sententiam, quando de nocte, sicut etiam in die, aut sedendo ferre possit, vide concl. 133. sub nu. 137.

Iudex si fiat ille, qui fuit Aduocatus Fisci, & in causa criminali alicuius interuenit, ab eo suspectus iurari poterit ibi n. 665. & 616. ratio assignatur.

Si fuerit in Syndicatu accusatus ab alio dicente eum pecunia corripissē, quando ei tanquam suam turpitudinem alleganti sit credendum, vide concl. 16 n. 107.

Sine causae cognitione, & sic iniuste procedens nulliter, & vi persona priuata procedere, & spoliare dicitur, concl. 86. nu. 38. & concl. 128. num. 459.

Declarari tamen procedere, si iniustitia sit notoria; alijs secus d. concl. 128. n. 459.

Sine causae cognitione procedens grauamen inferre dicitur, ibi nu. 390.

Solus dicitur vir bonus in iudicijs, ibi sub n. 622.

Suspectus allegatus ad ulteriora procedere non potest, secus autem si à friuola fuerit appellatus, nam nil est tam graue, quam sub suspecto iudice litigare, ibi n. 634. & 638. & seq. & 669.

Suspectus reddi potest, quando graues inimicitie superuenerunt, ibi n. 641.

Intellige tamen, & declarari, vt n. 642. cum seqq.

Suspectus reddi potest propter aui iustitiam, etiam si ea sit deuoluta, ibi n. 645. & 646.

Et vsq; ad quem gradum id procedat, vide ibidē.

Suspectus redditur, qm in eadem causa fuit Procurator, vel Aduocatus, ibi n. 658. & 664.

Contrariū tamen habetur in concl. 156. n. 22.

Suspectus reddi potest, si cū vna ex partibus litigauerit, cōcl. 128. n. 660. & ibi ratio assignatur.

Suspectus redditur, si in alia causa simili iudicauerit, ibi n. 661.

Suspectus recusari potest, etiam à tertio pro suo interesse, ibi n. 672.

Plurī videri in Verbo Suspicio.

Iudex suum Dixerit in alienatione interponere potest, absque assensu Regis, si ipse alius in obligatione interuenierit, concl. 154. n. 66.

Tam Delegatus, quam Ordinarius de Iure Canonico in totum vel suspectus remoueri, & ab eo appellari potest, concl. 128. n. 172.

Tam Laicus, quam Ecclesiasticus procedere potest in causa alimentorum, concl. 83. n. 74.

Tam Secularis, quam Ecclesiasticus, quando cognoſcere possit in causa adulterij, vide concl. 59 num. 97. cum seqq.

Terminum ad appellandū, vel prosequendū appellationem, etiam ex intervallo post admissā appellationem qm præfixere, arctare, vel prorogare possit, vide concl. 129. n. 267. cum seqq.

Testibus exceptiones patientibus, vel plenē nō probantibus, ac presumptionibus, & coniecturis fidē adhibere potest, concl. 134. n. 9 cū seqq.

Viam vnam eligens in iudicio, eam amplius omittere non potest, concl. 129 n. 110.

Vnius articuli aliquo modo merita causae tangentis, illo articulo deciso in tota causa suspectus iurari non potest, concl. 128 n. 663.

Vti suspectus recusari potest, si sit comparer, vel amicus alterius partis, ibi nu. 647 & 648.

Vti suspectus recusari potest, si prius fuerit in causa Consultor, concl. 156. n. 20.

Declarari tamen, vt n. 22.

Vti suspectus ipso iure remouetur, si votum animi sui proptulauit, concl. 128 n. 649.

Extende id procedere, necum si animum suum expresse proptulauit, sed etiam si aliquid indicium adhibuerit, quo motus animi sui detegere, ibi nu. 650.

Item extende, vt ibi nu. 651. cum seqq.

Iudices delegati folo iuramento suspecti recusari possunt, ibi n. 629.

Duo dati, quando possit per vnum altero mortuo

Et Materiarum.

reio in causa procedi, vide in concl. 53. in fine.
 Duo tantum, & nō plures recusari possunt, con-
 clus. 128. n. 677.
 Eccl. statuti iure Canonico vti debent, & non
 Ciuili, nec bannimentis, & consuetudinebus
 Principum iux Canonicum alterantibus ligat-
 ur, co. cl. 139. u. 24.
 In remissionibus delinquentium, quę fieri contin-
 gunt, mandare possunt Baronibus, vt de statu
 causarum certiores statim lara sententia, &
 prefertim si Baro maliciosę expeditioem re-
 tardaret, concl. 167. n. 89.
 Laici omnino iurisdictionis Ecclesiasticę sunt in-
 capaces, concl. 156. n. 10.
 Et tollerando Clericos coram se comparere,
 in causis, etiam possessionis excommunicatione
 nem incurrunt, ibidem.
 Declara, & extende, vt ibid., & n. 11. cum seqq.
 Prorogati suas Sententias exequi non possunt,
 licet ex eis actio nascatur, concl. 133. n. 99. &
 n. 100. ratio assignatur.
 Qui causa iudicandi ad aliquem locum vocatur
 pro repręfalijs, aut debitis antea contractis
 detineri non debent, concl. 99. n. 24.
 Qui iur de contraria factione omnes vti sus-
 pecti recusari possunt, etiam si illi essent iuste factionis,
 & recusans iniuste, concl. 128. n. 654.
 Iudices, vel alij Officialis anonomam publicam,
 usurpantes pœna vltimi supplicij sunt afflicti,
 di, concl. 111. n. 52.
 Iudici est arbitrium, quando vñs Scrituiti dicar-
 tur probatus, vel non, concl. 85. n. 108.
 Facultas aliter iudicandi tollitur per clausulā (su-
 blata omni audientia) in gratia Principis ap-
 ositam, docet sibi per Papā os apertur, concl.
 122. n. 1. & 22. cū seqq. & vide in Ver. Clausula,
 Et, quando aliquid liquere dicatur, vide concl.
 134. sub num. 14.
 Iudicis assertio an probet minorem ætatem,
 vide concl. 72. n. 36. & 37.
 Assertio super eo, quod de delicto per veras pro-
 bationes constet, non suffragatur, si Sententia
 contra absentem legitimis probationibus de-
 ficientibus, fuerit lata, concl. 128. sub n. 492.
 Non facit delictum esse notorium, ibidem.
 Ius assertioni, quando sit standum, vide concl.
 155. n. 64. cum seqq. & in Verbo Assertio.
 Auctoritas magis exuberat in absoluedo, quam
 in condemnando, concl. 53. n. 6.
 Confirmatio nō validat alienationē rei Ecclesię
 quādo titulus est inualidus, co. cl. 85. n. 156. & seq.
 Decretū, & sentētia ex lapsu triginta annorū lata
 presumitur eo modo, quo de iure ferri debe-
 bat, concl. 85. n. 19.
 Decretū in cōtractu minoris, debet esse extensū,
 nec clausula ceterate sufficiens, ibi n. 38.
 Plura, vide in verbo Decretum.
 Illius deputatio si sit deperdita, & iudex proces-
 serit in causa, quomodo suslingatur illius Sen-
 tentia, vide concl. 155. sub n. 86.
 Eadem quādo valeat, iuxta suam ordinariam,
 iurisdictionem, vel iuxta delegatā a Principe,
 vide concl. 47. n. 24.

Factum pro facto partis habetur, concl. 78. n.
 7. concl. 133. sub uum. 131. concl. 135. n. 205.
 & concl. 154. n. 109.
 Fides pene probat de actis gestis coram se,
 concl. 155. sub n. 66.
 Præstia suspicionem doli, ac fraudis cessare fac-
 cit, concl. 47. n. 32. concl. 86. n. 157. & concl.
 148. sub n. 182. Declara tñ id procedere vt ibid.
 Item lolet supplere defectum iniquationis, concl.
 84. n. 155.
 Fallit in contractu minoris, concl. 86. n. 97.
 Recusatio quando sit admittenda, & quomodo
 ea sit instituenda. Vide in Verbo Adiunctus, &
 concl. 53. per totam.
 Iudicis reculario ad futuras lites non porrigitur,
 concl. 128. n. 673.
 Iudicum recusationes semper Signatura Iustitię
 admittere solet, concl. 128. sub n. 638.
 IVDICIO introducto contra plures res, & per-
 sonas potest ferri Sententia respectu vnus, &
 respectu alterius differri, vel ferri super aliqui-
 bus rebus, alijs omisiss, concl. 142. n. 92.
 In iudicio possessorio probationes leues suffi-
 ciunt, concl. 78. n. 83.
 In possessorio, quando appellatio admittatur,
 vide latē in Verbo Appelatio, & concl. 128.
 & n. 21. vsq; ad 73. & n. 6. 10. vsq; ad 72.
 Præiudiciali pendente, quādo in alio sit super-
 sedendum, vide concl. 62. n. 46.
 Retinēda possessionis agenti obstat exceptio
 rei iudicate in petitorio, concl. 74. n. 103.
 In iudicio trium personarum concursus est ne-
 cessarius, nempe iudicis, actoris, & rei, co. cl.
 122. n. 17.
 Iudicium executiuum, quando non impediatur
 ob non reseruatam clausulā, siue præiudicio
 processus executiuus, vide concl. 128. n. 706.
 Inchoatum per Verba ius competere petito-
 rio dicitur, ibi n. 49.
 Mixtum illud dicitur, quando sit plerū de
 nullitate cognitum, ad effectum præiudicii in
 petitorio, non autem, quando incidenter fuit
 deductum Dominium in possessorio, conclus.
 128. sub n. 66.
 Nulliter, & sine actione intentatum, ex iure
 superueniente auctori, ex causa tamen de prę-
 terito, validum sit, concl. 78. sub n. 6.
 Ordinarium si sit intentatum, quando eo omis-
 so possit rediri ad executiuum, & quando nō
 vide concl. 35. n. 22. & concl. 148. sub n. 110.
 Quādo sit minus, vel magis præiudicialē, vi-
 de concl. 35. n. 9.
 Quādo reddatur elusorium ex omisa legiti-
 matione personarum, vide concl. 78. n. 84.
 cum seq. & in Verbo Legitimatio.
 Iudicium subire nemo tenetur, si Aduersarius,
 absq; actione experiri intenderet, concl. 147.
 sub num. 245.
 Iudicium, vt tertio præiudicet in quolibet actu,
 ille citandus venit, concl. 128. n. 618.
 IVRA vide infra post Verbum Iurisdicō.
 IVRAMENTA plura plures absolutiones re-
 quirunt, concl. 111. n. 24. & 28.

Index Conclusionum,

À IVRAMENTI decisui delatione, quando de-
tur appellatio, vide in Verbo Appellatio, &
concl. 128. n. 399. cum seqq.
Proprij nemo potest esse arbiter, & Index,
concl. 11. n. 8.
Illius virtus, quoad vinculum perjurij ad here-
dē nō transit, at fecus quoad illius efficaciam,
ibi n. 77. & concl. 78. nu. 101. & prius concl. 2.
num. 77.
Extende, vt in concl. 11. n. 78. & concl. 167. sub
num. 17.
Iuramento articulantis, quando stetur super eo
quod mater articulat de nouo superuene-
rint, vide concl. 148. n. 143. cum seqq.
Illi configitatis, quando sit standum ad proban-
dum valorem rei per Milionem, vel Proca-
cium amissam, vide concl. 99. nu. 32. & 33.
Quando stetur super amissione rei, vel Scrip-
turae, vide in Verbo Amissio, & concl. 61. n. 9.
cum seqq. & concl. 104. n. 7. cum seqq.
Illi ad Ordinarijs prestitum de non alienando
non extenditur ad alienationem terrarum pa-
rum Ecclesie fructificantis, concl. 85. nu. 289.
Ad eundem hypothecae generali operatur, vt illa
vim specialis hypothecae habeat, concl. 119.
sub nu. 8.
Ad incogitata, & ad non expressa non trahi-
tur, concl. 42. n. 534.
An valider donationem minoris, vide minoris,
& concl. 86. n. 69. & 70. & concl. 87. n. 27.
De eligendo digniori semper intelligitur de
possibili concl. 2. n. 14.
De sui natura operatur, vt actio sine cessione
competat, concl. 9. n. 4.
Declara, vt ibidem.
Duplex, licet regulariter non praebet facultatem
minoris petendi restitutionem in inte-
grum, & dandi de nullitate contractus, id ta-
men sufficit, quando illud a lege, vel Statuto de-
bitaretur, ac pro extorto reputaretur, con-
clus. 86. nu. 109.
Duplīter praestari potest, videlicet, Verbo
tantum, & manibus tactis Scripturis, & quid
verumq; operetur, circa beneficium restituti-
onis in integrum, vide concl. 72. n. 41.
Enormis lesio, & evidenti iniquitati non
adstipulari, concl. 86. nu. 137. & concl. 128.
num. 880. & 890.
Fideiussores operatur, vt ille in plus teneatur,
quam principalis, concl. 86. nu. 29. & concl.
114. n. 14.
Fidelitatis non facit praesumi rem concessam
esse feudalem, concl. 93. n. 21.
Firmare contractus, abq; solemnitatibus Statuti
celebratos, quando Statutum fuerit confirma-
rum a Papa in forma specifica faciendo men-
tionem in Breui de actu iurato, at secus si fieret
confirmatio in forma communi, cōcl. 86. n. 70.
Habet vim clausulae (Rato manente pacto) cō-
clus. 11. n. 10.
Et idē q̄ efficit, vt quis ad pōne conuēte pra-
stationem, & pacti obseruantiam teneatur,
concl. 161. sub nu. 60.

Individuum dicitur, concl. 45. n. 10.
In locatione interpositum an operetur, vt suc-
cessor in re locata locationi stare teneatur,
vide concl. 2. n. 76. & seqq.
In quietatione appositum, quādo non impediatur
eam retrahari, vide concl. 56. n. 104.
In Scriptura appositum, cui fides adimatur per
statuentes, potest aliunde probari, quam per
Instrumentum, & tunc facit valere contractū,
concl. 86. sub n. 70.
Iudiciale pro veritate habetur, concl. 128. n. 915.
Ligat Auditores, & Dominos praesentes, sed nō
illos absentes, concl. 148. n. 35.
Licet ad spiritualitatem spectet, potest tamen a
Statuto infringi, si Statutum sit de Mādato Pa-
pis cōditū, vel ab eo confirmatū, cōcl. 86. n. 68.
Declara tamē, vt ibi sub nu. 70.
Minoris, vel mulieris a Statuto Vrbis praesumi-
tur dolus extortum, ibi n. 67.
Nihil operatur in alienatione rei alienari pro-
hibere, & praesertim si duplex prohibitio con-
currat, concl. 84. n. 235. & 236.
Nō debet esse vinculum iniquitatis, & nutritiuū
peccati, concl. 81. n. 23. & concl. 128. n. 891.
Non dicitur probatio, sed releuamen ab onere
probandi, concl. 104. n. 7.
Non facit acquirere actionem, nisi satisfactio se-
quatur, concl. 34. n. 5.
Non mutat naturam contractus, super quo in-
terponitur, sed secundum illam regulatur, nec
auget obligationem, sed solum eam corroborat,
& validiorem reddit, concl. 84. nu. 161. &
conclus. 128. nu. 890.
Nō operatur translatio Dominij in alienatione
rei alienari prohibere, concl. 84. n. 77. & 78.
Non supplet defectum causae in alienationibus
rerum minoris, concl. 86. n. 20.
Non supplet defectum insinuationis, sed cum ea
copulatiue requiritur, quando Statutum ultra
iuramentum insinuationem etiam desideraret,
ibi sub nu. 103.
Et quādo supplet illius defectum, vide inferius.
Nunquam est attendendum, quando sit vinculu
iniquitatis, & in dispendium salutis animae ver-
gat, concl. 89. n. 9.
Obligat praesens ad factum, & illius efficacia etiam
ad heredes transit, concl. 91. n. 9. & 31. & concl.
114. nu. 6.
Omne excusationē tollit, concl. 167. sub n. 132.
Operatur, vt confessio probet, etiam, quod aliis
non probaret, concl. 135. n. 61.
Maximē, quando nullum commodum iuranti,
nec suis heredibus resisteret, ibidem.
Procuratoris non extenditur, nisi quousq; sibi
fuit concessum in mandato, concl. 148. n. 30.
Praelati ad grauamen Ecclesiae extendi non de-
bet, concl. 85. n. 297.
Quādo nō dicitur personale, vide concl. 2. n. 77.
Quando sufficiat, vt conuentus actione ad exhi-
bendum liberetur, vide concl. 78. nu. 49. cum
seqq. & in Verbo Liber.
Reddit efficaciorē obligationem vxoris, &
minoris, concl. 84. n. 143. & concl. 87. n. 27.

Re-

Et Materiarum.

Respicit personam Iurantis, & non e mentis, concl. 2. n. 77.
 Sequitur iuramentum adus super quo interponitur, & idcirco si actus erit nullus, tunc iuramentum illud in eo consualidat, concl. 47. n. 91.
 Concl. 114. n. 1. & concl. 131. sub n. 32.
 Contrarium habetur in concl. 147. n. 92.
 Declara, vt in concl. 128. n. 89. & 891.
 Scitum Verbis illud pro dolo extorci in contractibus minorum habetur, concl. 85. n. 67.
 Super damnis, & intereſſo patie ſi deſerre eſt arbitrium Iudici, concl. 124. n. 24.
 Declara tamen, vt ibidem, & prius concl. 104. num. 14.
 Super ignorantia edicti, quando ab eius poena excuſet, vide concl. 111. sub n. 28. & 32.
 Supplere ſolet defectum iuramentis, conſuſ. 84. num. 154.
 Facit tamen, vt ibid. & concl. 85. n. 67.
 Suppletum non admittitur ad probationem faciendam per agere ad eacitate, concl. 78. n. 39.
 Suppletum, & deſiſſum ſiſis, quando alicui deſertur, tunc is, cui illud deſertur, aut ſurare, aut iuramentum reſerre, aut ſoluere cogitur, concl. 128. n. 401.
 Suppletorium, quando non ſit adpittendum, vide concl. 104. sub n. 14.
 Vt non ſludatur omnis interpretatio eſt facienda, concl. 11. n. 2.
 Ad iurandum, & per unciandum quis inducitur eadem facilitate, qua inducitur ad contrahendum, concl. 72. n. 40. & concl. 86. n. 101.
 Iuramentorum receptio, quando in manibus Notarii fieri poſſit, in examine teſtium, vide concl. 148. n. 192.
 Iurans non appellare, ſi appellat peritui eſſicetur, & ſi velit appellatorem proſequi prius abſolutionem petere debet, aliis fatalia current, concl. 128. n. 12.
 Iurans redire ad carceres, quando abſque labe peccati iuramento contrahente poſſit, vide concl. 169. n. 6. cum ſeqq.
 Iurata falſum, quando quis poſſit pro redimendo prop 10 ſanguine, vide concl. 59. n. 56. & in Verbo Falſum.
 Iurata promiſſio magis obligat, quam ſimplex pactum, concl. 118. n. 10.
IURISDICTIO alicuius, vt preſcribatur illius Scientia, & patientia eſt neceſſaria, concl. 1. n. 158.
 Delegati per preſentationem litterarum illi acquiritur, concl. 126. n. 101.
 Et quādo illius iuriſdictio exſpiret, vide ibi n. 109.
 Plura vide in Verbo Delegatus.
 Ecceſſualia, ſic eſt in his, quæ ſunt mixti ſori dignior, & ſic preſerenda videantur, falſe tamen quando conſideratur ſolum poceſſas puniendi grauius, & leuius iuxta qualitateſ delicti, concl. 139. sub n. 10.
 Et adminiſtratio tranſuſa in Commendararium Abbatis facit, vt ille Preſatus dicatur, concl. 1. sub n. 14.

Facilius limitatur in parte, quādo tollatur in totum, concl. 144. n. 121.
 Iudicis appellantis poſt annum non ceſſat, ſi adit impedimentum, quia tunc datur biennium ſicut etiam, quando fuerunt prorogata fatalia; aliis ſecus, concl. 129. sub n. 210.
 Indicis, cui executorialis dirigitur, per tranſportationem actorum fundatur, concl. 129. n. 388. & 441.
 Licet per conſenſum regulariter prorogari poſſit, id tamen in Abbatibus, ſine conſenſu Romani Pontificis fieri nequit, concl. 1. n. 154.
 Declara tamen id eſſe verum, quando illi eſſent immediate Sedi Apoſtolice ſubiecti; ſecus ſi e contra, ibi n. 55.
 Iuriſdictionem habens in aquis fluminis cenſetur etiam habere illam in fundo ſubtus aquas exiſtenti, concl. 98. n. 12.
 Eam habenti, quando per partes iuriſdictio concedi poſſit, vide concl. 129. n. 501.
 Prorogare non poſſunt partes, concl. 129. n. 208. 470. & 501.
 Declara tamen, vt n. 210.
 Et quando dicatur prorogata per comparentem, cum claſſila citra conſenſum in iuriſdictionem, vide concl. 160. n. 129.
 Illius defectus, quando ſit ſanabilis, vide concl. 135. n. 45. & 191. cum ſeqq.
 Quati poſſeſſio inducitur ex cognitione cauſarum, & probatur per teſt. s, etiam ſingulares, imò ſuſcit illos in aliqua generalitate eſſe coſtitet, concl. 157. sub n. 31.
 Nunquā n per aliuuonem augeret, cum ea ſit introducta de publico, & aliuuio publica iura non mutet, concl. 94. n. 18.
 Contrarium in concl. 98. n. 12.
 Concordat, vt ibi n. 12.
 Nunquam dari ſolet ſine medica coarſione, concl. 137. sub n. 37.
 Omnimoda alicui conceſſa, cum mero, & mixto Imperio ſolum ad primas inſtantias, non tantum ad illas appellationum reſtringitur, concl. 167. n. 49.
 Ordinaria non ceſſat per delegatam, concl. 47. num. 24.
 Prorogata detrahit illi Ordinariæ, & propterea triſte venit interpretanda, conſuſ. 133. num. 100.
 Quando eſt controuerſa inter Dominos, tunc illi alternatim gubernare debent, conſuſ. 39. num. 581.
 Requiritur ad hoc, vt quis cogere poſſit, concl. 138. sub n. 2.
 Vbi nulla eſt, ibi non poteſt eſſe prorogatio, concl. 78. n. 3. & concl. 167. sub n. 103.
 Vniuerſalis arguitur ex actibus particularibus, conſuſ. 157. sub num. 32. & ibi ratio aſſignatur.
 Voluntaria poteſt a legato exerceri, etiam ex tra Prouinciam in non ſubditos, concl. 1. num. 22.
 Iuriſdictionalia non veniūt appellatione ſuſcitu,

Index Conclusionum,

- neq; in aliquem traſeunt, niſi de illis fuerit facta ſpecialiſmētio, licet ſecus ſi cum vniuerſitate bonorū, traſſerint, concl. 167. n. 53.
- IVRIVM** admiſſio cenſetur, quādo Sententia de conſenſu partium eſt lata, concl. 141. ſub num. 31.
- Diſpoſentia** circa obligationem ad fauorem dotis non reſtringitur ad eas mulieres ſolum quæ neceſſario dotare tenentur, ſed omnes perſonas, & caſus generaliter comprehendunt, concl. 85. n. 169.
- Eccleſiæ** remitti non poſſunt in Arbitrum cum facultate procedendi de iure, & de facto in procedendo, ſed ſolum de iure in decidendo, concl. 133. n. 146.
- Vla**, & actiones nō veniunt appellazione mobiliū, & immobiliū, niſi de illis expreſſa mentio fiat, cum ea tertiam ſpeciem conſtituant, concl. 39. nu. 9. cum ſeqq.
- Magis** ſubueniunt traſſanti de damno euitando, quā luctum quærenti, concl. 86. num. 100.
- Et** quomodo ſint compulſanda, vide concl. 148. ſub nu. 118.
- Reddere** non poſſe Episcopos in locis exemptis, concl. 1. n. 59.
- Vigilantibus**, & non dormientibus ſubuenire ſoleat, concl. 87. n. 15.
- De iure** aliquis non conſtare probari non poſſe, niſi per conſiſſionem partis, aut per tres ſententias conformes, & rem iudicatam, concl. 160. ſub n. 28.
- Iuri** ignorato, quis renunciare non præſumitur, concl. 35. n. 26. & 27.
- Iuris diſpoſitio** mutari cenſetur, mutato rerum ſtatu, concl. 98. ſub u. 3.
- Iuri** tertij, nunquā cenſetur derogatum, per Verba generalia, concl. 65. n. 6.
- Iurium** productio, ad hoc, vt legitimè ſuſa dicatur, quæ ſunt neceſſaria, vide in Verbo Acta & in Verbo Productio, & concl. 31. num. 73. cum ſeqq. & concl. 135. ſub n. 67.
- Et** quādo dicatur realis, ſive verbalis, vide, concl. 11. n. 73. cum ſeqq.
- Ius agendi** pro aſſiſſentia tempore triginta annorum præſcribitur, concl. 157. n. 22. & vide in Verbo Aſſiſſentia.
- Aliquod** nemo ex ſua improbitate conſequi debet, concl. 87. nu. 56. concl. 89. n. 25. & concl. 150. num. 40.
- Alteri** quaſitum, quando per Principem ſublatum cenſetur, vide concl. 165. num. 24. cum ſeqq.
- Evigendi** decimas, vel Annatas, vide in Verbo Decimæ, & in Verbo Annatæ.
- Incertum**, & euentuale non eſt in conſideratione habendum, concl. 110. ſub n. 3.
- Parti** quaſitum non debet ei per ſtylum Palatii auferri, concl. 148. n. 107.
- Declara**, vt ibidem.
- Parti** acquiritur per lapſum termini peremptorij aduerſario aſſignati, concl. 148. ſub num. 107.
- Petendi** alimenta, quando dicatur perſona eſſe, ita vt perſonam non egrediat, ſive quando ſit traſmiſſibile ad heredes, vide latè in Verbo Alimenta, & concl. 89.
- Sibi** dicere nemo potèſt, licet ſecus, quando periculum eſſet in mora, concl. 56. nu. 140.
- Ius**, qui ſibi dicit beneficium legale perdit, concl. 164. ſub n. 22.
- Intellige** tamen, vt ibi n. 24. cum ſeqq.
- IVS** accreſcendi habet locum, quando portio non eſſet omnino deſtituta, concl. 25. ſub n. 5.
- Non** habet locum in alimentis, ſicut in uſufructu, concl. 89. n. 473.
- Non** habet locum in hijs rebus, in quibus iure, quodam ſingulari ſucceditur, concl. 25. ſub num. 50.
- Et** quādo acquiſitum imputetur in legitimam, vide concl. 42. n. 486.
- Plura**, vide in Verbo Accreſcendi Ius.
- IVS CANONICVM** in materia concernente peccatum eſt ſeruandum in vtroq; foro, concl. 89. nu. 79.
- Illud**, per quod Pater Filios naturales alere tenetur eſt ſeruandum, etiam in terris imperij, ibi num. 80.
- In** aliquibus cum iure Ciuili conformari, in quibuldam, verò diſſerre videtur, concl. 124. ſub nu. 20.
- IVS** Ciuile, & non Canonicum obſeruant Romani, ex diſpoſitione ſtatuti, & præſcripti, in materia dotis, concl. 66. n. 27.
- Ius** conſuetum Verbis Romæ, quod operetur in Retraſſibus domorum, & in quibus perſonis, & in quibus Rebus proceat, vide concl. 62. num. 19 cum pluribus ſeqq. & in Verbo Retraſſus.
- An** habeat locum ad fauorem ſubingulini, & ſic cedi poſſit, vide concl. 62. n. 29. cum ſeqq.
- Item**, an habeat locum in Domibus, & Palatijs antiquis, quæ valdè honorem, & nobilitatē ſamiliæ demonſtrant, vide concl. 73. n. 30. & concl. 89. n. 528.
- Habet** locum, tam in venditione voluntaria, quā in neceſſaria, concl. 81. nu. 210.
- Ius** dicendi de nullitate contraſtum, quando competat minoribus, vel mulieribus, vide in Verbo Minor, & concl. 86.
- Et** illud traſſit etiam ad heredes minorum, & mulierum, concl. 86. n. 115.
- Item** ſi actus ſit indiuiduus, traſſit, etiam ad litis conſortes, ibi n. 16.
- Ius** naturale, eſt iure Ciuili potentius, & idè, quando in Statutis ſi ſij naturales non admittuntur, ita, & multò minus Ciuiles tantum, vt ſunt adoptiui, & arrogati, concl. 58. num. 11.
- Ius** naturale, quid ſit, & quale illud gentium, vide concl. 89. n. 208.
- Ius** offerendi debitum, & petendi ceſſionem, an, & quando competere poſſit, poſt Decretum, & ſententiam, vide concl. 157. num. 15. cum ſeqq.
- Poſt** litem conteſtatam ceſſare debet, quando prius

Et Materiarum.

prius super petitione executionis Sententia fuit datus libellus, & postea lis contestata, ibi n. 15.

Illud, quando est debitum, Saluanum interdictū tollit, concl. 157. n. 16.

Non competit secundis creditoribus in bonis, quoq. mulieri pro dote assignata fuerunt, concl. 152 n. 47 & 56.

Intellige tamen, vt n. 48. cum seqq.

IVSPATRONATUS Altaris acquiritur, per constractionem, dotationem, & fundationem, nisi tamē Altare esset portatile, concl. 95. n. 2.

Illius collatio per enunciatiuas antiquas corroboratur, concl. 120. n. 102.

Eius existentia quomodo probetur per Sententiam antiquissimam in preiudicium ordinarij, & iacefforum, vide concl. 120. n. 56.

Illius exceptio contra prouisum Apostolicum nō suffragatur quoties de manutentione agitur, concl. 135. n. 127.

Non transit, nisi cum vniuersitate bonorum, concl. 167. n. 55.

Extende, quod quasi possessio presentanti ad illud in donatum, & in iurum cessionarium, transit, ibidem.

Presentatio facta per vnum ex Patronis, ius alterius Conipatroni conseruat, conclus. 48. n. 59.

Et debet fieri intra quadrimestre, aliis non suffragatur, concl. 9. n. 18. in margine.

Illius presumptio inducitur, ex Armis, & Insignibus in aliqua Capella antiqua reperiis, concl. 144. n. 40.

Quādo dicatur gentilitium, & quando ad illud admittantur illegitimi, vide concl. 81. n. 12. cum seqq. & in Verbo Illegitimi.

Et quomodo in eo succedatur, vide ibi n. 25.

Est verificandum, quādo eius verificatio est in conditione posita, per Causulam (verificato prius per te dicto iure Patronatus) antequam litteræ Apostolicæ exequantur, conclus. 126. n. 9.

Illegitimus, quando conferri possit, vide concl. 142. sub n. 69.

Impedit executionem Breuis Apostolici, concl. 135. n. 134. cum seqq.

Declara tamen id procedere in eo iure Patronatus, quod ex dotatione, vel fundatione, oritur, non autem in eo, quod ex privilegio acquiritur, ibi n. 136.

At secus si de eo incontinenti non doceatur, vt ibidem.

Per administratum cum fama probatur, concl. 55. n. 18.

Sed quæ verè sint necessaria ad hoc, vt illud probetur, & ad hoc, vt quis legitimè in eo instituat, vide concl. 135. n. 137.

Extende, quod per famam cum longissima possessione presentandi illud probetur, concl. 120. n. 38.

Per destructionem Ecclesiæ extinguitur, & licet ea postea reedificetur non renouat, concl. 144. n. 37.

Extende etiam, quando Ecclesiā succederet, in hereditate patroni, vt ibidem, & ibi ratio assignatur.

Quando sine consensu Patroni permutari possit, vide concl. 154. sub n. 12.

Quomodo inter Potentes, & non Potentes, probetur, vide concl. 120. n. 36.

Residet penes vnumquemq. patronorū, quoad omnes effectus, concl. 48. n. 69.

Si transferatur, alimenta tamen in casu indigentiae translata non censentur, & sic cedenti, non autem cessionario sunt prestanda, concl. 89. n. 44.

Vt consecratur consensus Episcopi est necessarius, aliis nomen Iurispatronatus non meretur, concl. 154. n. 125.

Vt preterea tempora prouisionum Apostolicarum de medio deuantur, conclus. 126. n. 11.

IVSTA causa litigandi, an, & quando reum a restitutione expensarum excuset, vide in concl. 128. n. 150. cum seqq. & in n. 160. & in Verbo Expensæ, & in Verbo Ius.

IVSTIFICATIO alienationis rei Ecclesiæ, vt presumatur, tempus mortis litis non sufficit, concl. 85. n. 151. & latius vide in Verbo Alienatio rei Ecclesiæ.

Gratia, & litterarum Apostolicarum, quando sit necessaria, vt ille executionem paratam habeat, vide in conclus. 126. & in Verbo Gratia, & in Verbo Litteræ Apostolicæ.

IVSTITIA affictus, quomodo probetur, vide in Verbo Affictus, & concl. 75.

Iustitiam denegare, quando dicatur Iudex, & quando a denegata, dilata, vel neglecta iustitia appellatio detur, vide conclus. 128. n. 583. cum seqq.

Super iustitia Sententia diffusi paciens, quando appellationi, & rei iudicatæ renunciat, se censetur, vide concl. 129. n. 340. & 341.

L

LABORANTES suas possessiones proprias manibus Privilegium nobilitatis non amittunt, concl. 82. n. 6. & in n. 7. antiquorum exempla adducuntur.

Plura vide in Verbo Agricola.

Laborare pro alio, quis nō debet propriis sumptibus, concl. 89. n. 476.

Laboris facti a Procuratore in causa probatur per fidem Iudicis attestantis de actis gestis coram se, concl. 155. sub n. 60.

LACERANS dolose a potestate pœna falsi punitur, concl. 123. n. 154.

Laceratio apocrypharum liberationem, & solutionem arguit, ibi n. 154.

Declara tamen, vt ibi n. 153. & vide in Verbo Scriptura.

Se quando lacerans Scripturam pœnam falsi committit, & contra quem vergeat lacerationis presumptio, & qua pœna puniatur, vide in concl. 121. sub n. 2.

Index Conclusionum,

LACVS, Patodes, & Stagni, quando dicantur publici, & quando privati, vide, concl. 94. nu. 22. & 24. & in Verbo Flumina.

LALCI sunt omnium iurisdictionis Ecclesiasticæ incapaces, tam actus, quam habitu, concl. 156. num. 10. & vide in Verbo Iudices.

Ob delictum mixti fori foro Ecclesiastico subiacentur, concl. 139. sub n. 3.

Et id quomodo procedat, vide ibidem.

Latus an, & quando possit esse Assessor Episcopi, vide concl. 156. n. 9.

Et in quibus casibus possit accusare Clericum, vide remissionem in concl. 139. n. 3.

Quando Clericum ad suum iudicem trahat, vide concl. 44. n. 82. cum seqq.

Tonfurari non debet non suo Prelato, concl. 1. num. 151.

Reconvenire an possit Clericum coram Iudice seculari, vide conclus. 44. num. 80. cum seqq.

LAPIDARE vrum de bono opere iniquum est, concl. 128. n. 874.

Lapidem proiciens contra turbam, si aliquem interficiat, licet animum occidendi non habuerit, tamen in culpa esse dicitur, & sic arbitrio Iudicis punitur, concl. 150. n. 12.

Lapides lapidicinx fundi dotalis, si non sit in iunctis, & per Maritum ex voluntate Mulieris vendantur, tunc summi ex eorum venditione recepti sunt vxoris, concl. 36. n. 10.

Lur s. & baculus videntur appellatione armorum, concl. 80. num. 8. & conclus. 143. num. 14. & 15.

Declara, vt concl. 143. n. 19.

LVTI ANO nec citari possit pro citato, & in prima o habetur, concl. 135. n. 80.

Declara, vt n. 86.

LVI RO an sit puniendus per iudicem loci committentis, vel per iudicem loci habitus caput, vide concl. 12. n. 13.

Insignis etiam in diebus festiuis furca suspēdi potest, concl. 60. sub n. 46. & ibi ratio datur.

Et per quos actus possit dici talis, vide concl. 48. num. 60.

LAVDEMIUM Domino dicto de' etur, tam in alienatione necessaria, quam in voluntaria, concl. 84. n. 208.

LAVDES Arcæ geli Albertini, conclus. 140. num. 12.

Beati Caroli Spinulæ, concl. 167. n. 19.

Camilli Andriani, concl. 60. n. 44.

Camilli Gypsi præceptoris Auditoris, conclus. 133. nu. 56.

Cardinalis Gymnasti, concl. 89. n. 459.

Cardinalis Marcamouty, conclus. 129. sub num. 512.

Cardinalium Spinulorum, ac eorum familiæ, concl. 167. n. 19. & seqq.

Hieronimi Grimaldi Almæ Urbis Gubernatoris, ibi sub nu. 64.

Joannis Ghini, concl. 60. n. 44.

Ottaviani Radij, concl. 111. n. 17.

VL acceptatio, quando valeat, etiam,

quod laudum esset nullum, vide conclus. 17. num. 18.

Illus executio est impedienda, quando illud lationem enormissimam continet, concl. 133. num. 24.

Quid si laudum Arbitratoris, ex forma Searici executionem paratam haberet, vel obligatio Cameralis concurrat? vide ibi num. 25. cum seqq.

Illi acquiescere non dicitur quis ab eo reclamatione, concl. 128. sub nu. 158.

Ab eo datur recursus ad arbitrium boni viri intra triginta annos, quibus elapsis illud iudicem iudicatum trauit, concl. 129. nu. 172. & concl. 133. n. 34.

Illud enormissimam lationem, vel manifestam iniquitatem continens est appellabile, etiam si cum iuramento fuisset compromissum, conclus. 128. n. 879. cum seqq.

Declara tamen, vt n. 892.

Est diuiduum respectu personarum, vt est Sententia, concl. 128. n. 85.

Fallit, quando negotium de sui natura, vel ex conuentione partium esset indiuiduum, ibid. & nu. 56. exemplificatur.

Est nullum, si abq; citatione seratur, conclus. 133. nu. 116.

Extende, & limita vt n. 117. cum seqq.

Etiam emologatum ex enormissima latione rescindi potest; licet scus, quando esset a partibus acceptatum, quia tunc in vim pacti, transactionis, ac rei iudicate valet, conclus. 133. nu. 36.

In duobus præsumptionem iustitiæ, & rectitudinis habet, ibi n. 45.

Non valet, si de compromisso non appareat, concl. 135. sub n. 74.

Laud nulli acceptatio, quando in vim pacti fuerat, vide concl. 133. sub n. 111.

Non valet, quando compromissum est conditionale, cui de compromissi purificatione, conflictet, concl. 135. sub n. 74.

Quando iniquum dicatur, & lationem modicam, siue enormem, & enormissimam continet, vide concl. 133. n. 50. cum seqq.

Rescindi petens reductione ad arbitrium boni viri, etiam per modum restitutionis non cessat contrarius, sed videtur solum ius speciale restitutionis intentare, concl. 128. num. 893.

Terminare debet omnes controuersias in compromisso expressas, & quando id factum dicatur, vide in concl. 133. num. 84. cum pluribus seqq.

LEGATA apotheca pannorum, quando nulla tantum apotheca debeat, vel etiam merces in ea existentes comprahendantur, vide concl. 127. nu. 19. cum seqq.

Apotheca cum omnibus ibi existentibus res solum veniunt, sed non debita, & credita, ibi sub num. 20.

Camera, quando veniat omnia in eo contenta, vide ibi nu. 23.

Et Materialium.

Domo, quando veniat apotheca, hortus, & arundinetum, vide concl. 127. nu. 5. cum seqq.
 & in Verbo Domus.
Quando firma maneat rupto testamento ex preteritione filij, vide concl. 88. n. 5.
Quando debeantur ex anth. ex causa C. de lib. pteq. vide concl. 88. sub n. 5.
Legata rei augmentum ad quem spectet, vide, concl. 42. n. 737.
Dominium statim in legatarium transit, ibi nu. 717.
Fructus ad quem spectent, & quando hereditatem augeant, vide ibi n. 737.
Illius identitas est concludenter probanda antequam legatarius ad illius possessionem admittatur, concl. 88. n. 1.
Legata res, si praelari non possit, ob prohibitionem alienationis, legatum tamen sustinetur, & valet, quo ad eius estimationem, concl. 84. nu. 119.
Legatarii cuiuscunque generis, siue sint in quantitate, siue in alijs sentire non debent aliquid damnum, etiam casu contingens, conclus. 42. nu. 737.
Et eorum est oprio in legatis, concl. 91. n. 4.
Quando sit illis concedenda immisio in vim, l. fin. C. de petit. heredit. & quando non, vide concl. 42. n. 314. cum seqq.
Legatarius ad hereditaria petitionem non est admittendus, nisi prius legato restituito, conclus. 131. nu. 27.
Declara tamen, vt ibidem.
Fundi pro alimentis non tenetur ad solutionem, collectarum illius fundi, nisi quando fructus quantitarum pro alimentis debitam excederent, concl. 89. n. 330.
Petere non potest a parte, siue a Notario copiam totius testamenti, sed solum eam sui legari, cum heredis institutione, & testium nominibus, copcl. 61. n. 16.
Quando impugnare possit testamentum, absque quod perdat legatum, vide copcl. 46. n. 26.
Rem sibi legatam propria auctoritate capere non potest, sed de manu heredis sic, concl. 164. nu. 5.
Declara tamen, vt nu. 6. cum seqq.
Rem legatam, quando via ordinaria, siue executione consequatur, vide concl. 167. sub nu. 183. & prius copcl. 128. nu. 13. cum seqq. & nu. 748 cum seqq.
Legata, si generaliter reuocentur, non tamen censetur reuocatum illud alimentorum, concl. 89. nu. 544.
Extende, vt ibi nu. 545. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.
In Legatis dictio (Tota) significat omnimodam qualitatem in subiecto, concl. 127. sub nu. 9.
In illis maxime mens testatoris attenditur, conclus. 127. n. 21.
Legatis mercibus, quando veniant debita, & cre dita, vide ibi nu. 20.
Illis Legatis locus, in quo merces reponuntur non venit, ibi nu. 20.

Contrarium, vt ibidem.
Concorda, ibi nu. 21.
Legato Frumento, siue Tritico, an veniat quicquid in area territorij, vide concl. 111. n. 1.
Fundo aratorio vinea non continetur, conclus. 127. nu. 7.
Legato, quando intelligantur legata ornamenta, ad eum, vide ibi n. 24. & seqq.
Legatary acceptans testamentum approbare censetur, ita vt non possit amplius ab intestato vocari, concl. 131. n. 23.
Amplia, vt ibidem.
Sit ad id procedat, quando quis ignoranter illud receperit, vide ibid. & nu. 24. & 26. & prius concl. 17. nu. 37. cum seqq.
Ali cui factum cum erit aetatis annorum decem, vel viginti, legatario non debetur, nisi totum decimum, vel vigesimum annum compleuerit, & id ex natura gentium casus preceat, concl. 112. sub nu. 10.
Quid si legatum esset factum per casum accusatiuum, & per dictionem, Per, ad, post, & quod, vide ibi nu. 11. cum seqq.
Item quid, si adiecta esset dictio, in, intra, vel extra, aut esset factus per casum ablatiuum, vide ibi nu. 34. cum seqq.
Illud Alimentorum, quando censetur perpetuum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 29. cum seqq.
Amico reliquum, etiam ex testamento minus solenni debetur, concl. 100. n. 14.
Relictum alicuius Ecclesie reliquum, contemplatione amicitie, non autem Ecclesie reliquum censetur, ibi nu. 15.
Annuum plura legata continere dicitur, stipulatio vero annua vnica tantum censetur, copcl. 113. nu. 35. & 38.
Annuum in ingressu cuiuslibet anni debetur, quia ipsius momento acquiritur, copcl. 89. nu. 410. & concl. 113. n. 38.
Annuum spatium centum annorum praescribitur, etiam si esset Ecclesie factum, conclus. 113. nu. 38.
Annuum uxori reliquum, donec caste vixerit, ei debetur integrum, etiam si infra annum nupsierit, siue decesserit, & tunc annus a die mortis viri incipit, concl. 89. n. 410.
Annui redditus, quando heri possit Fratribus Minoribus Sancti Francisci, vide conclus. 112. sub nu. 1.
Bonorum mobilium, immobilium, praesentium, & futurorum annuus redditus non comprehendit, ibi nu. 6. cum seqq.
Ciuitati factum ea destructa expirat, copcl. 89. nu. 66.
Secus sit esset factum Ecclesie, quia ea destructa non expirat, sed ad Pontificem transit, vt ibidem.
Conditionale, quando fructus medij temporis comprehendat, vide concl. 170. n. 9.
Consequi volens, an via ordinaria, vel executiva procedere debeat, vide concl. 128. n. 131. cum seqq. & nu. 748. cum seqq.

Et

Et Materialium.

Apostolicis, concluf. 118. num. 225.
 Ex causa remunerationis ob feruitia Sedi Apo-
 stolicæ facta derogare potest vnioui Caſtrorū,
 vel ſimilium à Pontifice factæ, concl. 197. n. 52.
 Extendit, vt ibidem.
 LEGEM ſperuens legis beneficio priuatur, con-
 cluf. 169. ſub n. 21.
 Leger ab Imperatore dependunt, & ideo per
 totum Orbem ſunt ſeruandæ, concl. 63. nu. 23.
 Magis ſuauis agentis de damno curando, quàm
 de lucro captando, concl. 78. nu. 104. & concl.
 148. nu. 251.
 Non ligant extra territorium luſſicentis, concl.
 concl. 84. n. 158.
 Ligant in futurum, & non in præteritum, concl.
 85. ſub n. 170.
 Nunquam ad turpia, & inhoneſta extenduntur,
 concl. 142. ſub nu. 47.
 Illa, quæ appellationes permittunt intelliguntur
 de iuſtis, ſed non e contra, concl. 129 ſub num.
 169.
 Legi fraus fieri dicitur, quando illus verba, quis
 amplectitur, ſed poſtea contra eius vſitatem
 facere nititur, concl. 111 ſub nu. 20.
 Illius auxilium fruſtra inuocat, qui committit in-
 legem, concl. 169. ſub n. 21.
 Condeſcitur facultas ad ſolum Principem ſpectat,
 concl. 128 n. 198.
 Illius virius in executione conſiſtit, concl. 165.
 nu. 81.
 Plura v de infra in Verbo Lex.
 LEGITIMA ad hoc, vt filijs ſit debita tempus
 mortis Patris eſt expectandum, & id procedit,
 nedum reſpectu valoris illius, ſed etiam reſpec-
 tum numerum huiusmodi, concl. 42. n. 681. & n. 682.
 ratio aſſignatur.
 Fallit reſpectu coſignationis bonorum, quia
 tunc illud tempus eſt attendendum, quo eorum
 coſignatio fiet, ibi nu. 683.
 Aſcendentium, & deſcendentium pari paſſu am-
 bulat, licet hæc regula in multis caſibus fallat,
 concl. 42. num. 29. & 50. & concl. 149. num. 32.
 eam ſeqq.
 Aſcendentibus debita non vinculo naturali, ſed
 iure poſſeſſio illis debetur, concl. 42. num. 32. &
 concl. 149. n. 34.
 Aux quantæ eſſe debeat in bonis nepotis extra-
 neo inſtento, & ſorore præterita, vide concl.
 42. num. 144.
 Conſiderata in abſtractione dicitur tertia pars il-
 lius, quod quis erat habiturus ab inteſtato;
 conſiderata vero in concreto poteſt eſſe triens,
 vel ſemis, ibi nu. 52. & 55.
 Declara tamen, vt ibi n. 53. & ſeqq.
 Conſignata à Patre filio inter viuos, ſi filius præ-
 deceſſat ad Patrem reuerſetur, nec nepotibus
 imputatur, neque ad eos tranſmittitur, vt ibi
 num. 735.
 Debetur tacite ex teſtamento teſtatoris; ſupple-
 mentum verò ex legis diſpoſitione, & iuxta
 teſtatore, ac de manu hæredis capi debet, neque
 propterea pro eo datur retentio, ſicut pro legi-
 tima, ibi n. 2.

Detrahenda venit etiam ex legatis pijs, ibi nu.
 253. & ibi ratio aſſignatur.
 Item detrahitur ex bonis alteri legatis, quando
 alia bona non extarent, vel meliora, & præ-
 cioſiora eſſent relictæ, ibi nu. 254.
 Item detrahitur etiam ex bonis donatis, ibi nu.
 262. & ibi ratio aſſignatur.
 Extendit, & declara, vt ibi nu. 263. cum ſeqq.
 Detrahenda venit, ex dote, quando dos loco
 legitime ſuccedit, ibi nu. 267.
 Et quædo dos loco legitime ſuccedere dicatur,
 vide ibi n. 268. cum pluribus ſeqq.
 Detrahitur ex filiſcicom. nuſſo Paterno, deducto
 tamen prius ære alieno, concl. 42. num. 281. &
 305.
 Extendit, vt in n. 283. & ſeqq.
 Illa dicitur cauſam piam continere, & eſſe,
 quauis Eccleſiæ ſauorabilior, concluf. 42.
 num. 253.
 Illius aſſignatio an fieri debeat expenſis filij, præ-
 fertim, ſi ille inuentarium non conſecerit, vide
 ibi nu. 412. cum ſeqq.
 Et dicitur aſſignatio, & calculatio fieri debet per
 peritos, ſecundum veritatem, & nō groſſo mo-
 do, ac ſecundum valorem de tempore mortis
 teſtatoris, nec non citata parte, ibi num. 416.
 & ſeq.
 Ab illius aſſignatione, quando datur appellatio,
 vide ibi nu. 702. & concl. 128. nu. 57. 58. 746.
 & 803.
 Et eius computatio, ad hoc, vt fiat, requiritur,
 quòd res computandæ ipſius teſtatoris ſub-
 ſtantia proneniat, & quòd de illius voluntate,
 & iudicio imputetur, concl. 42. n. 343. & ſeqq.
 Illius diminutio, vel augmentum ſuperueniens
 in illa ex iure de præterito eam nō minuit, nec
 augeſcit, ſed totum ad hæredem vniuerſalem
 ſpectat, concluf. 42. num. 725. & ibi ratio aſſi-
 gnatur.
 Extende, & declara, vt ibi n. 726. cum ſeqq.
 Legitime ius, quando ſit tranſmiſſibile ad hære-
 des, nedum extraneos, verum etiam ad Filicū,
 & ad Monafterium, etiam, quòd ea agnita
 non fuerit, vide concluf. 42. num. 593. cum
 ſeqq.
 Et illius privilegium eſt perſonale, & ſic ad hæ-
 redes non tranſmiſſibile, ibi nu. 608.
 Declara, vt ibidem.
 Et quando præiudicium illi fieri poſſit à Principi,
 vide ibi n. 673.
 Legitime renunciatum nō conſetur per accepta-
 tionem vſufructus, concl. 17 n. 30.
 Intellige tamen, vt ibi n. 31. & 32.
 Illius ſupplementum dicitur inactum, tam ra-
 tione loci, quàm quoque ſandi, concl. 47. n. 7.
 Et illud ſupplementum non aſſignatur perſonali ex
 teſtamento, ſed conditione ex lege petitur,
 concluf. 42. num. 7. & 8. & ibi ratio aſſignatur.
 Item, vide ſub num. 305.
 Et eſt portio eius, quod cuiſque eſſet habiturus ab
 inteſtato, ibi n. 1.
 Filij debita in bonis parentum eſt tertia totius
 & filij ſunt infra quatuor, ſed ſi eſſent quinque,
 aut

Index Conclusionum,

- aut plures legitima erit semis, conclus. 42. num. 56.
- Et an in huiusmodi computatione faciat partem Filius exheredatus, vide ibi n. 57.
- Et talis numerus de quo tempore sit attendendus, vide concl. 42. n. 681.
- Filius debita, neq; in fructibus, neq; in usufructum, sed in corporibus hereditarij iudicis arbitrio erit illis assignanda, concl. 42. n. 33. & 257. concl. 84. sub num. 130. & concl. 149. num. 35.
- Limita tamen, & declara pluribus modis, vt ibi n. 34. cum seqq.
- Filius etiam emancipatis debetur, concl. 42. num. 234. & ibi ratio assignatur.
- Item quando filius etiam adoptiuus debeat, vide ibi n. 246. cum seqq.
- Filius est titulo institutionis, vel alio honorabili relinquenda, ibi n. 246. cum seqq. n. 586. cum seqq. & n. 621. & 662.
- Extende, & declara, vt ibi dicto n. 622.
- Filius natus in figura matrimonij debetur, vt puta si matrimonium esset legitime factum, sed illud inter coniuges, ob aliquod impedimentum sustineri non posset, ibi n. 224.
- Extende, & declara, vt n. 225. cum seqq.
- Filius non debetur viuenti Patri, sed beato eo defuncto, concl. 42. num. 583. & concl. 102. sub num. 13.
- Fallit tamen, quando Pater esset honorum, dilapidator, concl. 152. sub n. 33.
- Item fallit, vt concl. 42. n. 583.
- Filius prohibita non censetur ex bonis primogenituræ subiectis, etiam, quod à Papa, sive à Principe fuerit concessa amplissima, facultas disponendi de omnibus bonis, nisi hoc fuerit expressè dictum, ibi n. 505.
- Extende, vt ibi n. 506.
- Item illa filius priuari non debet, quando esset baonitus per contumaciam, ibi n. 368.
- Si filius eam acceperit in pecunia, fructibus, vel alijs rebus mobilibus, quæ pro legitima non sufficiant, tunc cogi poterit ad recipiendum supplementum in rebus similibus, ibi n. 377.
- Declara tamen, vt ibi n. 38.
- Illam filius non perdit, non confecto Inuentario, sed tunc legataris refundere tenetur, quicquid ab eis ratione legitima adegit, ibi n. 334.
- Quid si testator illi Inuentarium remisisset, vide ibi n. 335. cum seqq.
- Filius non detrahit illam, si liquido de Inuentario non doceat, ibi n. 448.
- Contrarium, num. 449.
- Concorda, vt ibi n. 450.
- Eam Filius non perdit ob delictum Patris, ibi n. 368.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Quando filius referretur, ob delictum heresis Patris, & quando id procedat, etiam in filiis naturalibus, adoptiuis, & arrogatis, vide ibi n. 382. cum seqq.
- Filius capere eam non potest in re alteri legata, quando hereditas esset soluendo, c. 6. claus. 84. nu. 129.
- Per filium detrahi potest, licet ipse testamentum Patris, vel inofficiosum donationem, approbauerit, nisi expressè per eum legitime fuerit renuaciatum, concl. 131. num. 17. & 18.
- Fratribus debetur in bonis alterius fratris, quando turpis persona ab eo fuisset instituta, concl. 42. nu. 187.
- Et tunc legitima esset quarta totius, ibidem.
- Sed id dummodo turpitudinis personæ esset per eum probata, ibi nu. 188.
- Et quæ dicatur turpis persona, vide ibidem, num. 188. cum seqq.
- Fallit quando dans de nullitate testamenti esset ipse quocq; persona inhonesta, ibi n. 195. & ibi ratio assignatur.
- Legitimato à Principe debetur, immò ille, etiam duas quartas detrahit, & præfert im. si per subsequens matrimonium fuerit legitimatus, ibi n. 203. & seq.
- Extende, & declara, vt ibi num. 205. & 219. cum seqq.
- Et ad quam summam fuerit aucta, vide ibi n. 19. cum seqq.
- Illam matris, quomodo sit diuidenda inter filios primi, & secundi matrimonij, vide ibi num. 84. cum seqq. & nu. 677. cum seqq.
- Et quando in bonis filij tertia totius hereditas, aut tertia tertie esse debeat, vide latè in concl. 42. nu. 135. cum seqq.
- Illam Matris, quando fratres, & filij respectuè minuant, vel augeant, vide ibi nu. 42. & 143.
- Et Mater, quando illam in bonis filij habere non possit, vide ibi nu. 150.
- Matri non debetur, si illa ad secunda vota transierit, ibi n. 449 & ibi ratio assignatur.
- Extende, & declara, vt nu. 250.
- Item matri non debetur, quando reperiretur instituta à filia in duabus partibus sue hereditatis, quas consuetudo agnatis dare solet, ibi nu. 251.
- Neq; etiam matri debetur in bonis filiorum, si illi habeant filios, etiam naturales, ibi nu. 252. & prius nu. 29.
- Extende, vt in concl. 149. nu. 29.
- Matri debita ob mortem naturalem filiorum eidem competet etiam, ob eorum mortem civilem, nempe statim emissà per eos professionem in Religionem honorum in communi capaci, etiam si illa ad secunda vota transierit, ibi sub n. 688.
- Quod enim procedit, & è contra, vt ibidem.
- In illam descendendum non imputantur fructus percepti ex hereditate pleno iure quæsitæ, veluti imputantur in eam ascendendum, concl. 149. n. 33. & prius concl. 42. nu. 30.
- Contrarium tamen de recenti fuit decisum à Rota, vt ibi n. 31.
- Et quando minuat illam amissum in ludo, vide concl. 102. sub n. 13.

Et Materialiarum.

Et quando ex bonis acquisitis in ludo sit detrahenda, vide ibi sub n. 13.

Et ea nepoti ex filio in bonis auæ debetur, concl. 42. n. 184.

Extende, & declara, vt n. 185. & seqq.

Illa non comprehenditur sub statuto mandante, quòd ultra tempus viginti annorum debitum amplius peti non possit, ibi n. 21. & 22. & ibi ratio assignatur.

Item non comprehenditur sub Statuto generaliter loquente, quia de ea specialis mentio fieri debet, ibi n. 22.

Item non comprehenditur sub generali renūciatione, sed de ea specialis mentio fieri debet, ibi nu. 319.

Extende, & declara pluribus modis, vt nu. 530. cum seqq.

Non debetur illi, qui ab intestato non succedit, cum ea sit portio eius, quod, quis esset habiturus ab intestato, ibi nu. 235.

Fallit tamen, vt ibi n. 236.

Non debetur illi, qui si esset prateritus quærelā siue alio modo ius quærendi testamentum non haberet, ibi n. 237.

Non debetur filix à Statuto exclusæ, cui Pater aliquid in testamento reliquit, sed ea tunc ad illius supplementum agit, ibi n. 238.

Non detrahitur ex dotibus, sed illæ, vti res alienum, ante eam venient detrahendæ, ibi n. 478.

Intellige tamen, vt ibidem, & n. 479.

Non detrahitur ex impensis factis pro funere, Patris, ibi n. 490. cum seqq. & num. 494. ratio assignatur.

Nullo onere, nec vlla conditione grauari potest, tamquam de iure naturæ debita, siue cōditio esset potestatiua, siue casualis, aut mixta, ibi nu. 621.

Extende, & declara pluribus modis, vt nu. 622. cum seqq.

Præscribitur spacio triginta annorum, tam cōtra filium, quàm contra ipsius filij heredem, ibi num. 9.

Intellige tamen, vt ibi num. 10. cum pluribus seqq.

Illa primari non potest filia, ex statuto Urbis in cap. 141. lib. 1. vel alterius similis, ob filium adoptiuium, concl. 42. n. 240.

Extende, & limita, vt n. 241. cum seqq.

Et quòd detrahi possit ex Regno, Ducatu, & feudo, quæ essent primogenituræ subiectæ, nec non ex Officijs à Patre Filio emptis, vide concl. 52. n. 496 cum seqq.

Quando detrahatur ex donatione remuneratoria, vide ibi n. 676.

Quando minui possit per Statutum, vide ibi num. 565.

Et quando non in corporibus, sed in iuribus, & actionibus consistit, quid facere debeat Filius, pro ea consequenda, vide conclus. 42. nu. 6.

Quando prohiberi possit, ne ad Fiscum, ob delictum Filij transeat, vide ibi num. 586. & 610.

Tolli potest in totum fauore agnationis, concl. 81. num. 51.

Et illa vñ cum fructibus statim, absq; interpellatione filio, post mortem Patris debetur, conclus. 42. nu. 689 & seqq. vbi ratio assignatur.

Et, vt ad hæredes transmittatur non est necessaria illius petitio, licet secus, quoad effectum impediendæ præscriptionis, ibi n. 28.

Item, ad hoc, vt consequatur, datur actio personalis ex testamento omnibus illis, quibus ea debetur, ibi n. 2.

Et quando detur etiam pro ea petitio hereditatis, vel Indicium familiæ hærescundæ, vide ibi n. 3. cum seqq.

LEGITIMANDI facultas est ad descendentes transitoria, concl. 42 sub n. 218.

Legitimati admittuntur ad omnes, & quoscumque honores, nec non ad feudæ, & dignitates temporales, & præsertim, vbi Papa dispensasset in radice Matrimonij, concl. 42. num. 226. cum seqq.

Et illi, appellatione filiorum legitimorum, & naturalium veniunt in fideicommissis, ibi n. 203. & 225.

Fallit si fuisset dictum de legitimis, & naturalibus, & ex legitimo matrimonio natis, ibi d. num. 203.

An debeant sedere ad mensam, cum legitimis, vide concl. 81. sub n. 27.

An dicantur agnati, & quando veniant in fideicommissis proximioribus relicto, vide ibi nu. 26. cum seqq. & n. 83.

Et legitimati legitima, ad quam summar hodie fuerit aucta, vide concl. 42. n. 19. cū seqq. Sed illi per subsequens matrimonium legitimati nullo modo differunt à verè legitimis natis, concl. 42. n. 219. & ibi ratio assignatur.

Legitimatio, adoptio, vel dispensatio, vt fieri possit, quæ causæ requirantur, vide concl. 142. sub nu. 137.

Sed illa legitimatio bastardorū facta per Collegium Archiepiscopij tertio non præiudicat, quia valde sicca, & friuola dicitur, concl. 141. n. 34.

Legitimatio personarum in primis est facienda ab eo, qui vult agere vt hæres, concl. 78. num. 72.

Extende, vt ibi n. 73. cum seqq. & vide in Verbo Hæres.

Et talis legitimatio si non sit facta, Sententia lata est nulla, ibi n. 79.

Sed illa personæ hæredis non est necessaria, quando pars aduersa contra aliquem, vt hæredem agit, ibi n. 80.

Item ea non est necessaria, quando pars non opponit, concl. 78. n. 81.

Contrarium, n. 32.

Sed an ea sit necessaria in iudicio possessorio, vide ibi n. 83. cum seqq.

Et talis legitimatio opponi potest in qualibet parte iudicij, & ea omiffa processum nullum reddit, siue sit in iudicio summario, siue in executiuo, ibi n. 84.

Intellige tamen, vt ibi n. 8.

E e

Et

Index Conclusionum,

Et quādo facta cum vno probet etiam, quoad alios, vide ibi in margine.
 Et talis legitimatio personarum plenam probationem requirit, concl. 78. n. 85. in fine.
 Legitimatō personę alicuius, eo ipso in iudicio facta censetur, quando vna aliam pro tali habet, ibi num. 80.
 Illa per subsequens matrimonium dicitur fauorabilissima, & quos effectus operetur, vide, conclus. 89. nu. 193.
 Et probari potest per adminicula, quando essemus in antiquo, & dummodo etiam fama concurreret, concl. 55. n. 17.
 Et illa secundum voluntatem testatoris nō præiudicat vocatis in testamento, concl. 42. num. 212. & ibi ratio assignatur.
 Illa spurij non excludit subditos in fideicommissis, & vigore constitutionis Pij Quarti, & quando legitimatio contra mentem testatoris veniret, ibi n. 212.
 Et legitimato, quando debeat alimentum, vide concl. 89. num. 180.
 Item, quando, & quomodo debeat illi legitima, vide concl. 42. num. 203. cum seqq. & num. 506.
 Legitimus alimēta negans Patri legitimatiōnem perdit, & ad spurietatem reuertitur, & de cætero amplius legitimari non poterit, concl. 89. n. 193.
 Fallit in legitimato per subsequens matrimonium, qui legitimatiōnem non perdit, ob ingratitudinem, ibidem.
 Et talis, ad hoc, ut præiudicare possit verē legitimis in hoc est necessaria specialis mentio, cum generalis, etiam ex amplitudine verborum non sufficiat, concl. 42. n. 217.
 A Papa cum verbis generalibus, & amplissimis succedit ad seuda ex pacto, & prouidentia, in præiudicium agnatorum, etiam si illi, vigore cuiusvis inuestiturę essent vocati, concl. 42. num. 206.
 Extendit, & declarat, vt n. 208. cum seqq.
 Item legitimatus à Papa cum verbis amplissimis, & generalibus iura successionis à intestato acquirit, nec non ius dicendi nullum testamentum Patris, ob illius præteritionem eidem competit, ibi n. 209.
 Extendit idem procedere in legitimatis hoc modo ab Imperatore, respectu bonorum temporalium, ibi n. 210.
 Cum clausula sine præiudicio venientium ab intestato, in quibus differat à legitimato simpliciter, vide ibi n. 218.
 Et talis non excludit subditum in testamento vocatum, neque etiam transfuersales, ibi n. 217.
 Fallit pluribus modis, vt num. 214. cum pluribus seqq.
 In dubio quis legitimatus censetur, cum clausula sine præiudicio venientium ab intestato, etiam, quod ea in legitimatiōne non reperitur scripta, si comes, qui legitimauit facultatem legitimandi, sine ea non habebat, ibi num. 213.

Sed ea non operatur condito testamento, conclus. 89. n. 153.
 Quomodo differat à dispensato tantum, vide, concl. 42. n. 216.
 Legitimus, sed ab intestato exclusus testamentum Patris impugnare non potest, ibi n. 218.
 Legitimus contradicitor quis non dicitur per solam citationem, & nominationem, sed ille, de iure suo docere tenetur, conclus. 131. sub num. 46.
 LENOCINII delictū est grauissimum, & adulterio grauius, concl. 26. n. 68.
 Lenocinium, maxime abhorrent leges, concl. 26. nu. 68 & concl. 59. n. 80.
 Et ideo in eo Iudex, absque accusatiōne procedit dicta concl. 26. n. 68.
 Quando illud committat maritus in retinendo sciēter mulierem adulteram in domo, vide conclus. 59. nu. 22.
 Leno dicitur maritus, si intra debitum tempus mulierem de adulterio commissio non accuset, ibi n. 80.
 Per quot actus possit vocari talis, vide concl. 48. num. 60.
 LESÆ MAIESTATIS crimen puniatur ex solo affectu, etiam si non fuerit sequutus effectus, concl. 74. n. 14.
 Et quibus modis committatur, vide concl. 101 sub num. 28. remissuē.
 Plura vide in Verbo Crimen.
 LESIO enormissima arguit contractum fuisse, per metum, aut per aliam speciem doli factū, concl. 11. n. 3. & concl. 128. n. 888.
 Enormis, & iniquitas evidens, quæ dicatur, vide concl. 128. n. 881. remissuē.
 Sed quomodo ea verē probetur, tam ad effectum introducendi iudicium, quàm rescindendi contractum, vide, concl. 86. sub n. 137.
 Enormissima apparere non dicitur, nisi de ea per rem iudicatam constet, concl. 133. n. 30.
 In sexta parte tolleratur, quando sit venditio sub hasta, concl. 157. n. 9.
 Sed quid si essemus in laudo? an tunc sit attendenda lesio in sexta parte, siue debeat esse ultra dimidiam, vide concl. 133. n. 50. & seqq.
 Magna semper dolum, & malam fidem arguit, concl. 136. sub n. 7.
 Illa mulieris dotata, quomodo, & quo tempore sit probanda, vide concl. 42. num. 539. cum seqq. & num. 725. & concl. 133. num. 59. & ibi ratio assignatur.
 In consideranda enormissima dubius litis eventus considerari debet, ibi n. 59.
 Illam Ecclesię allegans eam probare tenetur, concl. 85. n. 13. & 124.
 Enormissimæ non adimplatur iuramentum, 86. n. 137. & concl. 128. n. 880. & 890.
 LEX ambigua vario modo interpretari potest, & ab ea argumentum à contrario sensu non præsumitur, concl. 42. n. 26. & 57.
 Fin. C. de edict. D. Adriani tol. competit Monasterio pro hereditate Monaco relicta, conclus. 65. num. 25.

Et Materiarum.

Lex fin. ff. fin. tegund. habet locum tam in prædijs Vrbanis, quam etiam in rusticis, concl. 62. nu. 88.

Et dicta lex tria singularia habet, vt ibi nu. 90. cum seqq.

Item in quibus prædijs directè, & in quibus indirectè locū habeat, vide ibi n. 94. cum seqq.

Indistinctè loquens generaliter est intelligenda, concl. 89. n. 379.

Magis succurrit facienti actum ex necessitate, quam ex voluntate, concl. 128. n. 401. & 865.

Meniana C. de pred. priuar. in quibus ædificijs habeat locum, & vnde sit dicta, vide concl. 62. num. 96. & seqq.

Non ligat, nec le extendit ad Principem, concl. 89. num. 118.

Noua ad præterita nō trahitur concl. 84. n. 169. Nunquam super impossibili fundatur, conclus. 120. sub num. 21.

Lex pietatis, & æquitatis, ac rationis naturalis violari non debet, concl. 82. n. 53.

Pœnalis ad correlatiuum non extenditur, vbi par ratio non adest, secus si è contra, concl. 142. nu. n. 130.

Pœnia de Parricidijs puniens occidentem Patrem, an comprehendat etiam naturalem, & è contra, vide concl. 89. n. 101.

Seruari debet, quamuis sit dura, quia dicitur Sanctio Sancta. & eam non obseruans mortaliter peccat, sed quomodo id procedat, vide c. concl. 165. n. 106.

LIBELLANTIS intentio in vrbis narratorijs non fundatur, concl. 155. n. 157.

Libellus famosus, quando est per comparationem litterarum recognitus, an indicium faciat ad torturam, vide concl. 123. sub nu. 34. & seqq.

In causâ criminali, an dicam continere debeat, vel nō, id est arbitrarij Iudici, c. cl. 134. n. 29.

Libellus, seu assertio, vel confessio in eo facta, an, & quando contenti noceat, vide concl. 155. n. 151. vbiq. ad 159.

LIBELLIS nemo in necessitatibus existit, concl. 36. n. 5. & concl. 109. sub n. 34.

Liberalitas est quidam animi motus faciens, & approbans liberas largitiones, sine spe retributionis, concl. 99. sub n. 14.

Ea in Principe maximè sui gere debet, ibid.

LIBER æstim non probat, nisi contra eos, qui descriptioni consenserunt, concl. 55. n. 31. & concl. 71. n. 2.

Æstim, siue Catali quid, quando, quomodo, & inret quos probet, vide in Verbo Æstimū, & d. concl. 71. per totam.

Annotatum in vno errat, quando in alijs probet, vide concl. 112. n. 6. cum seqq. & in Verbo Annotatio,

Baptismi non probat ætatem, nisi sit benè Custoditus in Plebania pœne successorum, concl. 71. n. 24. & concl. 72. n. 14.

Affectus si sit legalis, & adminicula concurrant, quia tunc probat ætatem, de seueritatem, & similia d. concl. 72. n. 10.

Chori, & punctatoris probat deficientiam, & perseuerantiā in seruitio Chori, concl. 71. n. 27.

Parochi, quando probet mortem alicuius, etiā quoad effectum reſeruationis, vide concl. 72. sub num. 14.

Patris præsertim defuncti, cum alijs adminiculis probat ætatem inter filios, ibi nu. 4.

Rotuli, vbi regulariter describuntur familiares Cardinalium, quando eorum familiaritatem probet, & quando non, vide conclus. 73. num. 19. & seqq.

LIBERTAS Mentis vbi non est, ibi non est libertas corporis, concl. 169. n. 12.

Libertatem ecclesiasticam impediens in materia iudiciorum, qua pœna afficiatur, vide concl. 44. n. 82. & seqq.

LIBRI Capitulares probant pro Capitulo, si fuerint terti, & rogati per secretarium Capituli, qui fuerit Notarius, concl. 71. n. 26.

Datarum solum probant in his, quæ ad eam spectant, concl. 55. n. 30.

Episcoporum, Ecclesiarum, & similia, si nō benè custodiantur, non probant, concl. 71. n. 25. & concl. 72. n. 15.

Gabellæ, quando venditionem probent, vide, concl. 55. num. 32.

Illi Hæreticorum si pœnes vnum extant, quomodo probetur, vide concl. 148. n. 60.

In Archiuijs Monasteriorum reperti, etiam contra tertium probant, concl. 120. n. 119.

Cōtrarium, n. 120. & vide in Verbo Archiuiū.

Mercatorum, quod genus probationis faciūt, vide concl. 55. n. 27. & 28.

Quando probent per tertio, & contra tertio, vide concl. 12. n. 119.

Mercatorum pro illis non probant, nisi circa ea, quæ ad illius exercitiū spectant, & nisi inter presentes descriptioni paritarum; aliis secus, concl. 55. n. 28.

Officialium de publico deputatorum plenè probant, ibi sub n. 33.

Officialium Religionis Hierosolymitanæ, quādo in eius fidem probent, vide concl. 71. num. 28.

Quādo sunt cōmodati filio studentis pro illorū reſtitutione, etiā Pater tenetur, c. cl. 89. n. 127.

Rationum à quibus, quomodo, & quando sint exhibendi; item quomodo, & quando eorum existentia, vel non existentia sit probanda, vide in Verbo Administrator, & in Verbo Editio, & concl. 56. n. 177 cum pluribus seqq.

Forum, seu scripturæ amiliio, quomodo probetur, & quādo amittens cum iuramento excusetur, vel ad damna, & interesse teneatur, vide concl. 78. nu. 50. cum seqq. & concl. 104. & in Verbo Amilio.

Libro Pontificali, seu Ceremoniali circa præcedentias standum est, concl. 137. sub n. 27.

Libri Visitationum solum probant in his, quæ ad Visitationem spectant, concl. 55. n. 29.

Illis priuatis Merciatorum Vrbis hies præſtatur contra tertium pro ſcutis 60 in vim eorum Statuti sub cap. 21. concl. 123. sub n. 16.

Index Conclusionum,

- Et quādo id procedat in Libris Mercatorum, vide ibidem.
- LICENTIA** alienandi rem alienari prohibita, si petatur, & in ea fiat mentio haredum intelligitur de haredibus sanguinis, non autem de extraneis, nisi verba licentie repugnent, concl. 84. n. 271.
- Restrieta ad filios, & descendentes non porrigitur ad haredes extraneos, ibi n. 272.
- Alienandi res Ecclesiarum, si sit concessa, sed in ea non sint specificata bona, nec eorum pretium an, & quando alienatio sustineatur, vide conclus. 85. n. 65. cum seqq. & nu. 111. cum seqq.
- Eam alienandi non potest Dominus denegare Vassallo, siue Emphiteutæ, nisi acquirens esset inimicus, aut inhabilis, aliis ei iniuriam inferre dicitur, concl. 154. n. 37. & 104.
- Sed ea debet in forma specifica observari, ibidem.
- Licet secus sit, vt in concl. 85. n. 65. & seqq.
- Cōtrarium, quod scilicet possit Princeps si velit denegare licentiam alienandi dixi in concl. 154. num. 105.
- Concorda, vt ibi n. 6.
- Ea per decem annos interuenisse præsumitur, si scientia, & patientia interuenit, concl. 120. num. 135.
- Licentia data alicui de aliquid faciendo probanda venit, & ea actum præcedere debet, sed in dubio actum præcessisse præsumitur, conclus. 48. num. 80.
- Itē quando ea actum subsequi possit, vide ibidem.
- Data indefinitē de contrahendo semper restringenda venit ad illud Instrumentum super eo contractu narrato, concl. 154. n. 4.
- Deferendi arma, vt suffragetur, in scriptis esse debet, aliis ea, quæ ex tolerantia, vel (vt dicitur) clausis oculis inducitur, non excusat, vel saltem apertis oculis tollitur, concl. 143. num. 96.
- Et nedum per Principes, Præfides Prouinciarum, ac Gubernatores terrarum, verum etiā per Dominos Castrorum, ex iusta causa concedi potest, concl. 143. n. 98.
- Illis non suffragatur, qui armis abutēdo delinquant, ibi n. 99.
- Generalis sufficit, vbi specialis expresse non requiritur, concl. 84. n. 286.
- Impetrata super absentia, causa studij à Signatura, vel Pœnitentiaria, aut à Sede Apostolica, cum facultate percipiendi fructus, distributiones, non valet, nisi consensus Ordinarij loci beneficij expresse concurrat, conclus. 8. num. 25.
- Licentia, & permissio absentie operatur, vt quis non incidat in poenas contra absentes promulgatas, & quod etiam fructus beneficij lucratur, ibi num. 33.
- Ille Principis pro ducenda aqua intelligenda venit, sine iniuria, vel præiudicio alterius, & reuocari possit, si aqua vsui Ciuium deficeret, concl. 132. n. 24. & 25.
- LICENTIATVS** non gaudet immunitatibus,
- quibus gaudet Doctor, concl. 54. n. 46.
- LICITATIO**, quando creditori comperat in subhastatione pignorum, vide concl. 52. n. 26.
- LIGNA** etiam ad ædificandum apta vsu fructuarij, pro vsu proprio comburere potest, quādo alia non haberet, concl. 136. n. 16.
- Ille syluam vendere potest vsuarius, quando sylua, cuius vsus est sibi relictus esset adeo remota, quod nullo alio modo, nisi vendendo ille ea sylua vti posset, ibidem.
- LIMITATA** causa limitatum producit effectū, concl. 48. n. 26. concl. 85. nu. 116. & concl. 129. sub num. 422.
- Limitatio minus præiudicat, quā derogatio, concl. 167. n. 16.
- LIMITES** illi dicuntur, qui sunt infra limina intellectualiter, & qui protenduntur de limite ad limitem, & limitatio cedunt, conclus. 38. num. 15.
- Declarat, & extendit, vt ibi nu. 19. cum seqq.
- Item limes limitatus, vel terminus terminatus, & terminus terminans, quid sit, vide ibi n. 16.
- Postquā est præscriptus amplius non dicitur limes, ibi nu. 41.
- Limites ab antiquissimo tempore assignati, etiā incidēt, ad effectum decimarum, leuioribus probationibus sunt contenti, ibi n. 42.
- Extende, vt n. 43. cum seqq.
- Ille Episcopatus si sit incerti, tunc ad Iurisdictionem episcopalem recurri solet, ibi n. 52.
- Vbi ratio assignatur.
- Et confines Territoriorum sunt communes, & impræscriptibiles, ibi n. 26. cum seqq. & n. 57.
- In cuius Iurisdictione esse dicantur, vide ibi nu. 21. cum seqq.
- Iurisdictionis, quādo sunt probandi, tunc leuiiores probationes, immo indicia, & coniecturæ sufficiunt, concl. 4. n. 18.
- Iurisdictionum si controuertatur, tunc erit recurrendum ad libros antiquos, & ad testes per samam publicam, nec non ad alia adminicula, concl. 38. n. 42.
- Extende, vt nu. 43. cum seqq.
- Quando plantantur, tunc arma potentioris, & nobilioris sunt sculptenda à parte sue Iurisdictionis, altera parte in planicie manente, conclus. 38. n. 56.
- Declarat tamen, vt ibidem.
- Potius antiqui, quā noui, & potius publici, quā priuati sunt attendendi, & præsumendi, ibi num. 58.
- Fallit, quando de eorum amotione appareret, ibi num. 59.
- Et tales confines, ac limites dicuntur æterni, ibid. num. 60.
- Præscribi non possunt, ob eorum commonionem, & præsertim illi Episcopatum, Iurisdictionum, & Territoriorum, ibi num. 29. & 30. rationes assignantur.
- Extende, vt nu. 31. cum seqq.
- Præscribi non possunt attentō Iure Canonico, at secus de Iure Ciuili, ibi n. 36.
- Extende, & declara, vt nu. 37. cum seqq.

Et Materialium.

Probantur per Montes, itinera publica, quoniam territoria diuidere solent, nec non etiam per subditos locorum, item per argumeta ex leui probatione desumpta, concl. 38. nu. 46. Item probatur ex probatione presumptiua, ibi nu. 47.

Item probari possunt ex congruentia, & similitudine, ibi nu. 48.

Item probantur ex actibus iurisdictionalibus nec non ex planta, & ex vicinorum depositione, vel ex confessione in iudicio facta, concl. 38. nu. 49.

Fallit, quando statutum requireret probationem consensum pro forma, quia tunc per vera non solum probationem confictis notorijs essent probandi ibi n. 50.

Quando sunt plantandi, tunc viri probi, & periti sunt deparandi, ibi nu. 54.

Et quando plantandi sunt in materia iurisdictionis, quae requirantur, vide, ibi n. 55.

Illi, seu lapides plantati, si dubitaretur eos haberi pro talibus, aut non, tunc recurrendum, & standum erit iudicio antiquorum rusticorum, ibi n. 53.

Limitum differentia, quando oritur, tunc recurrendum est ad iudicem, siue Ordinarium, siue Delegatum, ibi nu. 51.

Limitum, siue finium regendorum actio non datur, nisi termini turbentur, concl. 38. n. 61. Eorum causa si sit aliquid vniuersitatis, homines illius non sunt idonei testes, quando bona in loco controversae habent, licet testes de vniuersitate regulariter pro ea probent, ibi n. 64. Plura vide in Verbo Consensus.

LINEAMENTA filij quantum operetur, ut potius dicatur filius vnus, quam vicerius, vide in Verbo Similitudo.

LINEAE appellatione omnes descendentes, tam masculi, quam feminae, ac descendentes ex feminis comprehenduntur, concl. 149 n. 12. & ibi ratio assignatur.

Lineae defectus a quo, quando, & quomodo sic probandus, vide concl. 42. n. 105. & concl. 78. n. 37. & seqq.

LIQVIDATIO expensarum, quando fuit per Peritum facta, tunc illi standum est, quod illi da errore non duceatur, concl. 133. n. 77.

Ea Fructuum per testes scienda ducitur iudici arbitraria, concl. 134. n. 31.

Extende, vt ibidem.

Fructuum perceptorum, vel qui verisimiliter percipi poterant, quomodo probari, vel fieri possit, vide conclus. 148. num. 315. cum seqq. & ibi habetur remissio quomodo ad id testis deponere debeant.

In actis facta ad effectum possessorij Sententiam in illo iudicio latam appellabilem esse non facit, concl. 128. sub n. 119.

A liquidatione, quando datur appellatio, vide late concl. 128. num. 112. cum pluribus seqq. & concl. 135. n. 154. & in Verbo Appellatio.

Liquidissima probatio requiritur, vbi de illi agitur da poena agitur, concl. 124. sub n. 57.

Fallit in crimine Appositionis, vt ibidem. & n. 36. Liquidum perfectum aliquid non dicitur, nisi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 50. n. 64.

LIS calumniosa nulla, vel friuola non causat attentata, concl. 106. n. 172. cum seqq.

Lis calumniosa non sufficit ad validitatem transactionis, licet sufficiat modica occasio dubitandi, vel auctoritas vnius Doctores eximij, concl. 155. sub n. 129.

Finis non dicitur, quod si reliquae executionis fidei remanent, concl. 133. n. 102.

Fit deserta, si quis appellationem non prosequatur sicuti si eam non interponat, conclus. 129. num. 195.

Plura vide in Verbo Desertio.

Impedit, res alienari non possit, concl. 87. n. 85. Nunquam dicitur causa legitima absentiae, ad effectum percipiendi fructus, & distributiones nisi in casibus, de quibus in concl. 8. n. 22.

Per commissionem pedere dicitur, etiam absque intimatione in praesidio committentis, ita, vt, quicquid postea ab eo fit, attentatum dicatur, concl. 172. nu. 7.

Declara, vt n. 8.

Quando dicatur incipere ab executione citationis Rotalis, vide concl. 90. n. 12.

Respectu rei non dicitur introducta per solam citationem, nisi fuerit in actis reproducta, & doceatur de legitima illius executione, sine, quod per reum sciterit quominus ea ad ipsius notitiam deueniret, concl. 139. sub n. 7.

Si non fuit extincta, sed per appellationem, denoula quicquid facere potuit iudex primae instantiae, idem potest etiam iudex appellationis, concl. 160. n. 6. & 249.

Lite contestata amplius variare non licet, in electione alternativae, concl. 96. n. 19.

Eam deferere quis cogendus non est, concl. 89. num. 517.

Illud prosequi si quis non possit, ob eius paupertatem, quando ex bonis sequestratis, vel per aduersarium possidet alimenta, & sumptus litis debeatur, vide ibi n. 515. cum pluribus seqq.

Lite pendente super alimentis, quando alimenta, & sumptus litis sunt praestandi, vide ibi nu. 132. cum seqq. & concl. 90. nu. 1. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta, & in Verbo Sumptus litis.

Super alimentis negotium principale flet, conclus. 90. nu. 10.

Super beneficio, tunc tempus ad faciendum se promoueri ad sacros Ordines non currit, concl. 116. num. 25.

Super pensione quasi possidens sua possessione priuari non debet, concl. 135. sub n. 155.

Lites non sunt impediendae per iudicium in Curia exerceri, concl. 83. n. 5.

Lites quanto citius fieri potest, terminari debent, concl. 128. sub n. 693.

Sunt diminutione ad se ad illa eundem, concl. 1. n. 10.

Lites illi iustis causis non excusant a restitutione expensarum actionis victori debitae, & in cl. 128. n. 152. & 160. & vide in Verbo Expense.

Index Conclusionum,

Litigantes semper quodammodo inimici præsumuntur, & se invicem iniuriari solent, concl. 83. nu. 1. cum seqq. & concl. 89. n. 566.
Sed super magna quantitate inimici capitales præsumuntur, concl. 128. sub nu. 660.
Se invicem iniuriantes coram Iudice pro Tribunali sedente, quomodo sint puniendi, vide concl. 40. & concl. 83.
Litigare coram Iudice suspecto gravissimum est, concl. 128. sub n. 638. & 639.
Litigare spem malunt homines ad Adversarium defatigandum, quàm ad ius suum defendendum, ibi sub n. 158.
Litigiosa, quando dicatur aliqua res, vel beneficium, vide concl. 160. n. 213 remissive.
Litigiosum beneficium renunciari non potest, concl. 27. n. 15.
Fallit, ut in concl. 27.
Litis probatio, vide Approbatio.
Litis confors ille dicitur, qui summus ex eodẽ fonte haurit, secus si ex diversis, concl. 129. sub num. 420.
Confortes, ut possint uti privilegio minoris oportet, ut doceant se esse tales. & quòd res de qua agitur sit individua, concl. 86. nu. 116. & 117.
Eius cõfessio operatur, ut conneretes ad iudiciũ quasi cõtrahere videantur, concl. 35. n. 12.
Non inducitur nec prõductione iniuriam, ante petitionem iuratis factam, concl. 133. n. 112.
Quando legem nõ inducitur, tunc actio perpetua non operatur.
Per responsionem articulorum inducitur in his, quæ summarie aguntur, concl. 148. sub n. 2.
Litis eurtus est dubius, & victoria causæ incerta, concl. 60. nu. 92.
Litis mentio si nõ fiat in litteris Apostolicis illę subreptitię dicuntur, concl. 126. nu. 14.
Et quando de lite sufficienter facta in illis mentio dicatur, vide ibi n. 16.
Litis pendencia, siue prævencio non inducitur per citationem, siue monitorium nulliter executionem, concl. 26. n. 46. & concl. 139. sub n. 7.
Litis timor, ad hoc, ut sit sufficiens ad transigendum, quæ sint necessaria, vide conclus. 155. sub num. 128. & seqq.
LITTERÆ Apostolicæ ab attentatis non excusant, si in eis nulla mentio de lite facta fuerit, concl. 126. n. 12. & concl. 1. n. 212.
Contrarium habetur in concl. 126. n. 13.
Amplius non sunt iustificandæ, quãdo pars illis consensit, vel per triginta annos observatæ fuissent, veluti quæ per illud tempus solutiones pensionis factæ fuissent, ibi n. 75. & 76.
Antequam exequantur prius est iustificandum, quòd quis dimiori parte Patronorũ in quasi possessione presentandi exaltentium presentatus fuerit, ibi n. 10.
Et quando agitur de verificatione Iurispatronatus, tunc tempora provisionum Apostolicarum de medio deducuntur, ibi n. 11.
Antequam sint expeditę, si fructus percipiantur nulliter percepti dicuntur, & præsertim, quã-

do in gratia adest Decretum, ut illi, vigore litterarum Apostolicarum de super conficiendarum percipiantur, ibi n. 56.
Canonico Ecclesiæ Cathedralis, tanquã personę in dignitate constitutę super commissoe evidentiali dirigi possunt, conclus. 126. num. 100.
Continentes gratiam pensionis motu proprio reservatę sunt exequendę, licet impetrans illas non iustificaverit, nec in quasi possessione exigendi pensionem existat, ibi n. 69. cum seqq.
Contrarium, num. 71.
Primum opinionem extendit, ut num. 72. & 73. & vide in Verbo Gratia.
Contra successorum illius, qui pensioni non cõsensit sunt iustificandę, ibi n. 5.
Et id procedit, etiam si excutiendę procedatur, quia in gratia semper intelligitur clausula, si pæces veritate nitantur, ibi n. 6.
Contra tertios consentientes executione careant ibi n. m. 7.
Expeditę non dicuntur, nisi eis plumbatis, ibi num. 53.
Declarat tamen, quòd data relaxationis litterarum datam plumbationis non probat, ibi num. 54.
Expeditę præsumuntur de mandato eius, cuius interest, ibi nu. 55.
Executorem paratam habent, ibi n. 1. & conclus. 128. sub nu. 265. & 907.
Declarat, ut in concl. 126. nu. 2. & concl. 135. nu. 18. 53. & 149. cum seqq.
Eam paratam non habent, quando essent per Sententiam vulneratę, concl. 126. n. 94.
Et quando illę vulneratę dicantur, vide ibid. & num. 95. cum seqq.
Parte opponente in omnibus sunt iustificandę, ibi nu. 3. & sub nu. 6.
Quando legitimo tempore, & ante commissioem expeditę præsumantur, vide concl. 126. num. 56.
Quando Iudex partem ab impetritis absolvit taliter vulneratę dicuntur, ut earum executionis amplius non sit locus, ibi n. 99.
Si non verificentur attentatę dicuntur, concl. 126. nu. 8.
Extendit id præcipuẽ procedere in verificatione Iurispatronatus, quando ea est in conditione posita per clausulam, verificato prius per te d. d. Iurispatronatus, ibi nu. 9.
Si pronuncietur eas nõ esse iustificatis, non ob id prohibetur, quin de novo iustificari possint, ibi n. 97. & concl. 135. n. 183.
Solum ad probationem gratiæ requiruntur, conclus. 126. sub n. 57.
Subreptitię dicuntur, si in illis non fuerit facta mentio de lite, ibi n. 14.
Et tunc processum ad ulteriora fieri impediunt, ibi num. 15.
Declarat tamen, quòd illud vitium tollitur, quoties in illis apposita fuerit clausula (Cuius liris statum) per quam sufficiens mentio liris facta dicitur, ibi nu. 16.

Item

Et Materialium :

Item subreptitiæ dicuntur, quando non fuit narratum beneficium v. g. vnitum habere Iurisdictionem in suo territorio, & quòd pari modo esset caput in Ecclesia, ibi num. 17. ubi ratio assignatur.

Item tales dicuntur, quando non fuit expressum quòd beneficium dignitas Monachalis esset, ibi nu. 18. & ibi ratio assignatur.

Declarata tamen, vt ibi n. 19.

Subreptitiæ dicuntur, si taceretur beneficium, vnitum esse Prioratum in Ecclesia Collegiata ibi num. 20.

Subreptitiæ dicuntur, quando in eis Cura animarum non exprimeretur, conclus. 126. num. 21.

Declarata tamen, vt ibi nu. 22. cum seqq. & vide in Verbo Cura animarum.

Subreptitiæ dicuntur, quando expressa mentio non fieret, beneficium requirere residentiam, ibi num. 30.

Fallit, quando beneficium esset simplex, ibi num. 31.

Subreptitiæ autè non dicuntur, si non fuerit facta mentio de concursu, & magna Populi deuotione, ibi n. 34.

Item tales non dicuntur, si expressa mentio nõ fiat legeminarum, quæ non sunt certæ, vel Missarum, & aliorum, quæ ex elemosinis pendent, ibi n. 35.

Subreptitiæ non sunt ex taciturnitate qualitatum, quæ de iure insunt, ibi n. 36. & ibi ratio assignatur.

Item subreptitiæ non dicuntur, si non fiat expressa mentio illarum qualitatum, quæ de iure in consideratione non habentur. ibi n. 37.

Subreptitiæ dici non possunt, ob non factam mentionem possessionis annalis, dum in gratia illi regulæ de annali derogatum fuit, conclus. 126. num. 44.

Subreptitiæ non dicuntur, quando continentur clausulas, quarum vigore id exprimitur, quod omnisum vitaret, ibi n. 45.

Super admissione alienationis rei Ecclesiæ cum clausula (si in euidentem vtilitatem) vel cum clausula (vocatib. vocatis, vel si tibi cõsulerit) quid operentur, vide conclus. 85. nu. 47. cum seqq.

Super admissione alienationis rei Ecclesiæ, cum clausula (si in euidentem vtilitatem) non suffragantur, quando alienatio non fit necessaria vel vtilis, & vtilitas fit clara, & indubitata, conclus. 85. n. 64.

Plura vide in Verbo Alienatio rei Ecclesiæ.

Vulneratæ non dicuntur, si Iudex pronunciet super nullitate processus, qui executionem daret litteris, antequam iustificaretur illa clausula (dummodo remaneat mille pro Episcopo) conclus. 126. n. 96. & ibi ratio assignatur.

Vulneratæ non dicuntur, quando Iudex Sententiam absolutoriam ab expensis protulit, sed hoc non obstante, Iudex, cui fuit causa commissa ex executioni mandare poterit, ibi num. 98. & ibi ratio assignatur.

Illarum executio est retardanda, donec illæ verificentur conclus. 167. n. 38.

Earum executionem aliquo modo impedire, curans in Censuras Ecclesiasticas, & Sententiam maioris excommunicationis incidit conclus. 126. n. 85. & seqq.

Earum executio legitime impediri potest, quòd illæ essent expeditæ super apprehensione, possessionis alicuius beneficii, quod clarè, & notoriè de iure Patronatus esse appareret, ibi num. 93.

Illarum expeditio non est necessaria adesse de tempore possessionis, quia ea vigore supplicationis capi potest, adeò vt, si quis eadem spoliatur, sit restituibilis, ibi nu. 97.

In forma (Rationi congruit) ius de nouo non tribuit, ibi n. 58.

Earum iustificatio tres Sententias conformes non requirit, quia aliàs viâ executiua pro exactione pensionis nunquam daretur, conclus. 126. num. 4.

Sed non est necessaria, quando de mandato illius, cui presentata fuisse registrata reperitur, ibi nu. 77. & ibi ratio assignatur.

Et maxime si talis registratio causa cognita esset facta, ibi nu. 78.

Earum iustificatio non est necessaria, quando in illis esset expressus serè totus tenor illius rei, de qua agitur, & præsertim, si esset addita clausula; Quorum tenores, &c. Et Decretum irritans, ibi n. 82. & 84.

Tenor earum, quæ delegato diriguntur pro faciendâ Synodo, inseri debet in citatione fienda Abbatibus, & cæteris Prelatis absentibus, vt ad ipsam Synodum concurrant, conclus. 1. num. 106.

In illis quid operetur clausula (Sublata) vide, conclus. 126. n. 83. & latè in Verbo Clausula.

Illis contrariare dicitur, qui eis simpliciter, & eo modo, quo disponit non parit, sed cum protestatione, & assertione contrarij, conclus. 126. num. 86.

Litteræ cambij, quòd verè dicantur acceptatæ, vide conclus. 17. n. 59. cum seqq.

Delegationis, nisi presentetur delegato non creditur, cum ex earum presentatione illi Iurisdicção acquiritur, conclus. 126. n. 68. & 101.

Nec earum tenor per testes probari potest, nisi illæ perditæ fuissent, ibi n. 68.

Illæ delegationis in citatione; sunt inferendæ; aliàs citatus contumax non efficitur, ibi num. 103. 104. & 109.

Declarata tamen, vt ibi n. 105. cum seqq.

Plura vide in Verbo Gratia, & in Verbo Delegatus.

Litteræ dimissorias, quando concedantur ab Ordinario illis, qui sunt nullius Diocesis, vide, conclus. 1. n. 57.

Et quando concedi possint ab Abbate Clericis, aut Monachis, vt ordinentur, vide ibi num. 137. cum seqq.

Concedantur per Episcopum socij, in quo, quis est Oriundus, vel in cuius Diocesi beneficium ob-

Index Conclusionum,

- obdinet, vel ubi domicilium saltem per de cē-
nium habet, concl. 1. sub n. 151.
- Non sunt necessarie pro eo Ordinando, qui sit
benè notus Episcopo, concl. 1. sub n. 118.
- Litterę expediri non possunt contra impetran-
tem Apostolicum; licet secus, si effusus i n-
ter expectantes, concl. 126. n. 15 & concl. 126.
num. 81.
- Expedit pro capienda possessione nomine Ca-
merę, per testes de auditu probari possunt, si
plena probatio non requiratur, concl. 126.
num. 64.
- Illę Mercatorum, quam fidem faciant, vide
concl. 167. sub n. 114.
- Missus, quę absentibus scribantur, cum in eis
testes adhiberi non soleant, sufficit, ut per cō-
parationem recognoscantur, concl. 123. sub
num. 52.
- Plenę probant contra scribentem, conclus. 131.
num. 51.
- Originales si ex inspectione appareant authē-
tice probant, licet sigillum penerit, conclus.
120. num. 71.
- Illę Principis msterialiter considerate sunt so-
lum probatio tituli, secus si intellectualiter
considerentur, concl. 154 sub n. 53.
- Quando attendantur, & quando supplicatio
ad effectum iustificationis gratię, vide concl.
126. nu. 47. cum seqq. & in Verbo Gratia.
- Quādo d supplicatio e discordant, tūc ad Can-
cellarium remittuntur, ut concordentur, ibi
num. 51.
- Testimoniales Abbatis non probant, quod
professio (verbi gratia) fuerit facta à Mona-
cho, etiam si Abbas privilegium haberet à
Papa, ut suis litteris crederetur, concl. 1. num.
161. & ibi ratio assignatur.
- Illę Vicariatus, quoad illius generalem consti-
tutionē absente Episcopo per solemnem Scri-
pturam veniunt probandę; cō vērō pręsente,
vel si fuerint deperditę, tunc earum tenor per
testes probari potest, concl. 126. nu. 63.
- Litterarum antiquarum insertum de verbo ad
verbum diuersas enunciatiuas operatur, quā-
uis ipse non exhibeantur, conclus. 120. nu.
100.
- Litterarum comparatio, vide Comparatio.
- Litteras admittens illas approbare cōfetur, con-
clus. 131. num. 51.
- Alterius aperiens, quando, & quā pōtē sit pu-
niendus, vide in Verbo Aperiens, & concl. 121.
- Illas sigillans sigillis alterius iurium committit,
concl. 144. n. 12.
- Fallit, ut num. 13. cum seqq.
- Illis Cardinalis legatī est credendum, quando
tamen habere nt sigillum, & subscriptionem
Officialium, licet secus, quando de pręiudi-
cio tertij ageretur, concl. 155. n. 54.
- Ex missis probatur mandatum, concl. 155.
sub v. 97. vers. Item.
- Illis Ordinarij non ereditur in pręiudicium
prouisi Apostolici, concl. 155. n. 47.
- LITTERATURA** in dies ob conditum exer-
cicium augeti solet; at secus est, quoad mores
qui tempore variari solent, concl. 131. n. 7.
- LIVELLI** non exacti tempore mortis testato-
ris in legato facto de fundo comprehendun-
tur, concl. 136. nu. 38.
- LOCA** exempta, quando constituunt territoriū
separatum, vide concl. 1. n. 132.
- Non desinunt esse in Diocesi, licet de Diocesi
non dicantur, concl. 138 n. 19.
- Loca** Montium Salis, & Barinę, vel in annuis
redditibus cōsistentia accessiones ciuiles di-
dicuntur, & inter immobilia connumerantur,
ac pro illis cōpetit immissio, & habet locum
Statutum exclusivum faminarum, & reme-
dium Saluiani, concl. 113 n. 41. & 42.
- LOCARI** Solita, ut dicatur aliqua res, ad effec-
tum retractus vnica locatio sufficit, si tamen
ea duret quoquē de tempore, quo retractus
intenditur, concl. 62. sub n. 19.
- Item, ut dicatur talis aliqua res victimus status
est attendendus, ibi se n.
- Locatio** ad longum tempus sapit naturam aliena-
tionis, & ideo qui non potest alienare,
nec etiā potest ad longum tempus lo-
care, concl. 84 n. 93. & 98.
- Si in ea sit adiecta prohibitio alienationis, tunc
nullitatem alienationis operatur, licet tamen
caducitatem non causet, ab n. 99.
- Et talis locatio facta ab Ecclesia, quando susti-
neatur, vide in Verbo Alienatio rei Ecclesię,
& co. cl. 85. n. 45.
- Ad modicum tempus fieri potest de re mino-
ris, etiam sine solemnitatibus, interuenien-
te tamen Tutoris auctoritate, conclus. 86.
num. 188.
- Ad tempus facta de agro sterili conuertitur in
perpetuam, si ager diligentia conductoris fir-
tilis efficiatur, conclus. 77. num. 8. & vide in
Verbo Ager.
- Quando potius dicatur locatio, quam emphi-
teusis, vide concl. 136. sub num. 21.
- Locatio Animalium**, vide Animalia.
- Concurrentes cum adminiculis, ut puta solutio-
ne Canonis, & confessione, sufficit ad probā-
dum dominium, pręterquā ad effectum
deuolutionis, quia tunc exacta, & concludēs
probatio, est necessaria, concl. 78. n. 40.
- Concurrentes cum solutione affiduum, quando,
& inter quos possessionem probet, vide con-
clus. 75. n. 5 cum seqq. & n. 40.
- Ex affidui fieri potest, concl. 145. n. 5.
- Fieri non debet ab Ecclesia agnato conducto-
ris pro minori pretio, quam ab extraneis
inferatur, quia hæc effectus considerabilis
concl. 85. n. 148.
- Secus est, quando res pluris non valeat, neq;
plus reperiri possit, ibidem.
- Ex illa an proberetur valor beneficii, vide concl.
145. n. 1. cum seqq. & in Verbo Valor.
- In ea casus fortuiti ad locatorem spectant, nisi
alter inter partes fuerit conuentum, conclus.
103 num. 15.
- Si casus belli, & pestis sint excepti in ea, tunc

Et Materiarum :

illi non extenduntur ad casus inundationis, & sterilitatis, concl. 142. n. 146.

Locationes debent esse vniformes, vt res Ecclesie dicatur alienari solita, sed non eisdem personis facta, quia tunc haberentur pro vna tantum, concl. 85. n. 277.

Dux eisdem personis facta habentur pro vna tantum, praeteritum, quando posterior esset cōformatio primae, ibidem.

Locationi à debitore facta tenetur stare creditor immisus in possessionem in vim Saluiani, concl. 2. n. 66.

Et illi antecessoris, an, & quando teneatur stare successor, vide ibi nn. 63. cum seqq.

Illi Patris, quando teneatur stare filius, & praeteritum, quando de detractione legitime ageretur, vide concl. 42. n. 705.

Illius Instrumentum non probat plenè iustitiā affusum, concl. 75. n. 2.

Maximè, quando iustumenta locationum non percutterent tempora illius locationis, de qua ageretur, ibid. nu. 3.

Posterior non dicitur esse eadem cum prima, quando v. g. fuit alterata respectu nominationis in defectu generationis, concl. 85. n. 278.

Rei Ecclesie ultra triennium requirit solemnitates in alienatione adhiberi solitas, iuxta Paulinam, concl. 85. num. 92.

Extende id etiam procedere in Prelato Registratore, ibi n. 93.

Fallit primo in locationibus Casaliam, & aliarum rerum, quae de triennio in triennium fructus afferunt, quia tunc intelliguntur de tribus recollectis, & sic de nouem annis, ibi num. 94.

Eallit secundo, vbi Paulina non esset vsu recepta, ibid. n. 95.

Et quando ea vsu recepta praesumatur, vide ibid. n. 96. & 97.

Illa rei Ecclesie facta, durante prima locatione non valet, ibi n. 100.

Declarat tamen id procedere, si fiat per viam nouae concessionis, secus si per viam prorogationis, ibi n. 101.

Facta ultra tempus permisso, an sustineatur pro tempore permisso, vel vitietur in totum, vide ibi nu. 102. cum seqq.

Soluta fieri ad longum tempus, si fiat ultra tempus permisso, vitietur in totum, conclus. 85. num. 105.

Extende pluribus modis, vt ibi num. 106. cum seqq.

Vna sollemnis, vel duae minus sollemnes, cum spacio quadraginta annorum operantur, vt illa res alienari solita dicatur, ibi n. 108.

Et sollemnis dici non potest, quando de beneficio Apostolico non constat, conclus. 85. num. 270.

Itè vt dicatur sollemnis, opus est, vt de scientia Papae appareat, quando tamen essent in tempore minori triginta annorum, secus si in eo tempore versamur, ibi n. 271.

Locatio rei Ecclesie locari solita, vt fieri possit

eadem causa concessionis adesse debet, ibi num. 282.

Locator anterioribus creditoribus non praefertur in rebus, in domum inuectis, & illatis, concl. 108. n. 37. & vide concl. 119. & 30.

Locatorem expellere propria auctoritate nemo potest, sed bene ex Officio Magistratus sic, concl. 164. n. 1.

Sed ex quibus causis possit à locatione recedere, vide concl. 165. n. 3.

Hypotheecam tacitam habet pro mercede in rebus in domum inuectis, & illatis, concl. 108. n. 37. & vide concl. 119. n. 9 & 30.

In fructibus ex agris locatis perceptis pro pensione vnus anni, & non vitiosus est praefertendus, concl. 108. n. 32. & vide concl. 119. n. 10. cum seqq.

In fructibus rei locatae non praefertur habenti actionem de dote, quando tamen actio de dote locationi anterior esset, concl. 108. nu. 35. & concl. 119. n. 30.

Item in fructibus rei locatae non praefertur ei, qui semen pro seminando agro mutauit, concl. 108. num. 36. & vide concl. 119. nu. 12. cum seqq.

Quid probare teneatur, quando agit remedio l. si quis conductionis C. locati, vide conclus. 78. nu. 41. cum seqq.

Tenetur notificare qualitatem rei locatae, aliis tenetur ad interesse, concl. 43. n. 6.

LOCUPLEARI nemo debet, cum alterius iactura, conclus. 86. num. 91. & concl. 148. num. 219.

LOCVS dati mandati ad delinquendum, an sit attendendus in puniendo delicto, siue potius ille perpetrati delicti, vide concl. 12. n. 12.

Furti commissi, an sit attendendus, vel ille contrationis in puniendo fure, vide concl. 12. num. 12.

Locus loci, an, & quando sit exprimendus in accusatione, vide concl. 26. n. 41. & 42.

Item, an, & quando sit exprimendus, vt Instrumentum sustineatur, vide ibi sub n. 42.

Qui non est Episcopi auctoritate erectus, neque consecratus non potest in Hospitale construi, sed bene Oratorium priuatum ad Orandum poterit destinari, concl. 95. n. 16.

Declarat tamen, vt ibidem.

Si non sit consecratus, sed tamen à primordio ad Diuinum cultum destinatus, quando in eo sine licentia Episcopi celebrari possit, vide concl. 95. n. 17.

Sacer efficitur per Altare viaticum, & portatile, ibi num. 19.

LVCRETIA Romana, quae prostituit se libidini Filij Tarquinij Regis, an sit damnanda, vel laudanda, vide concl. 59. n. 60.

LVCRA, & damna in societate communia, fiunt, concl. 108. num. 15. & vide latè in Verbo Societas.

Lucratia causa est minus saniorabilis, quam Onerosa, concl. 78. num. 104. & vide in Verbo Causa.

Index Conclusionum,

Lucri, & damni est diuersa ratio, conclus. 89. num. 333.

Lucrum dotale idem privilegium habet, quod ipsa dos, cum illud pars dotis dicatur, concl. 42. num. 298.

Illud dotis, quod defertur ex Statuto non potest Maritus via executiua exigere, etiam si causam habeat, ab vxore, & filijs reservandum esset; licet hinc via bene vxori competat, concl. 118. n. 29.

Plura vide in Verbo Antefatum.

Et tale lucrum in legitimam imputatur, concl. 42. n. 441.

Lucrum, quando licite recipi possit ex periculo, & assecuratione Navis, vel intercium, aut personarum transuentis per loca periculosa, vide latè in Verbo Assecuratio, & conclus. 151. ferè per totam.

Quando licite ex mutuo, absque nota usuræ recipi possit, vide concl. 151. sub n. 29.

Lucri radicati amissio dicitur damnum, ut dixi in Verbo Damnum.

LVCTVS dies, quantum durent, & quibus suffragentur, vide concl. 70. n. 4.

LVDI NS ad iacendum palum in loco solito, si hominem iactet, illud homicidium casuale dicitur, & sic arbitrio Iudicis puniendum, concl. 150. n. 11.

Ludere compellens socium est puniendus, conclus. 102. sub n. 12.

Ludi, qui circantur honesti, & qui prohibiti, vide concl. 42. sub n. 266. & conclus. 102. sub num. 13.

Ludo an, & quando pariat actionem ad repetitionem annuæ, item quando contractus occasione ludi celebratus sit obligatorius, vide in Verbo Amittim in ludo, in Verbo Contractus, & concl. 102.

Et dicitur pabulum Diaboli, quia ex eo facitè inducuntur furta, blasphemæ, rixæ, & mali tractatus in famulis ludentium, conclus. 102. num. 3.

LVXVRIAM vincens perfecta continentia, dicitur, Sanctior Davide, sapientior Salomone, fortiorque Sansone, conclus. 105. sub num. 6.

M

MACEDONIANVM habet etiam locum in libris arrogatis in odium fœneratorum, concl. 58. nu. 9.

MAGISTER actorum si reddatur suspectus, etiam sui actoris suspecti erunt, concl. 128. num. 656.

Magistri viarum ampliantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, quando propria insignia in eorum memoriam ibi asserere possint, vide concl. 144. n. 1. & 2.

MAGISTRATVS supremi Sententia per Rescriptum Principis infirmari non potest, conclus. 165. nu. 70.

Fallit tamen, ut ibi sub num. 71. & vide

in Verbo Sententia.

MAGNVS Magister Equitum Hierosolymitanorum potest per Conuentum amoueri, concl. 66. num. 39.

MAIOR ATM quis consequitur, quando arma, & nomen testatoris assumere grauetur, concl. 144. nu. 27.

MAIOR ætas præsumitur in contrahente tempore contractus, nisi contrarium appareat, vel per allegantem probetur, concl. 72. num. 42. & vide in Verbo Ætas.

Maiores ex diuersis respectibus minor effici potest, concl. 137. sub nu. 8.

Maiores dignitas non habens Iurisdictionem in aliquo loco debet præstare reuerentiam minori eam in dicto loco habenti, conclus. 66. num. 42.

Maiores parti votantium standum est, quando eorum vota sunt discordia, conclus. 168. num. 25.

Et maior pars Capituli quæ censetur, vide, concl. 2. num. 11.

Quatuordecim annis, minor tamen viginti, licet quandoque in delictis non excusetur, nihilominus minus arbitrio Iudicis veniit puniendus, concl. 72. nu. n. 91.

Quis talis non reputatur, nisi vigesimo quinto anno perfectio, concl. 116. n. 17.

Septuaginta annis non dicitur, qui septuagesimum annum solum fuit ingressus, quia ille debet esse perfectus, ibi n. 17.

Summa habetur pro non adiecta, quando inter summas disparates alternatiua est posita, conclus. 95. num. 6.

Maiores suorum appellationes illi intelliguntur ultra Tritanum, cum à Tritano nisi rarentes dicantur, concl. 73. n. 31.

Maiores, ut possit uti privilegio minoris oportet, ut sit huius comors, & quod res de qua agitur sit individua, concl. 51. num. 122. & concl. 86. num. 117.

Maius ubi est, ibi silet minus, conclus. 172. sub num. 2.

MALA fama de præterito non denigrat existentem in bona reputatione de præsenti, concl. 42. num. 196.

Mala fides authoris in successorem Vniuersalè, non autem in singularem transiit, concl. 173. num. 1. cum seqq.

Et multo ubi ibi sub nu. 26. cum seqq.

Non currit, nisi prius interpellatio præcedat, concl. 42. n. 28.

Non excluditur ex titulo putatio, quando ille non erit habilis ad translationem Domini, & sic tunc ex ea possidens fructus suos non faceret, concl. 52. n. 33.

Quando non habeat ut in consideratione, vide concl. 70. n. 13.

De iure Canonico nunquam præscribitur, & nedum in auctore, sed neq. in hærede hæredis, conclus. 173. sub n. 26. cum seqq.

Quod amplius procedere, ut ibi n. 2.

Ut dicatur in empore rei Ecclesiæ, quid

Et Materiarum.

requiratur, vide conclus. 85. num. 12.
 In emptore rei Ecclesie facit, vt teneatur ad
 restitutionem fructuum à die alienationis, ibi
 num. 6. & sub n. 12.
 Inducitur per citationem, concl. 84. n. 23.
 Illa venditoris non nocet emptori bona fide
 soluenti, concl. 88. n. 19.
 Presumitur ex omissione solemnitarum, concl.
 52. sub nn. 33.
MALEFICI illi dicuntur, qui incarnationibus,
 & superstitionibus operantur, concl. 128. sub
 num. 489.
MALITIA hominis adeo creuit in imitanda
 manu, vt vix dignosci possit manus imitata,
 ab imitante, concl. 123. sub n. 34.
 Malinis administratorum rerum pupilli, & mi-
 noris, quo modo sit succurrendum, vide co-
 clus. 56. n. 15.
MALVM est addere afflictionem afflicto, concl.
 42. num. 200.
 Malus quis sit, & quis bonus difficile dignosci-
 tur, concl. 2. n. 20.
MANDANS assassinium perpetrari excommu-
 nicatur, etiam si mors inde secuta non fuerit,
 & mandatum reuocauerit, conclus. 150.
 num. 50.
 Contrarium, num. 51.
 Primam tamen opinionem extendit, vt n. 52.
 Delictum fieri à quo iudice sit puniendus, vide
 concl. 12. n. 12.
 Mitius est puniendus, quam ille, qui manda-
 tum exequitur, concl. 150. nu. 30. & ibi ratio
 assignatur, & n. 47 vbi altera ratio datur.
 Contrarium, num. 46.
 Concorda, vt concl. 175. num. 12. cum seqq.
 Et an sit puniendus à iudice loci, vbi fuit ordi-
 natum delictum, sine potius ab eo, vbi fuit
 patratum delictum, vide concl. 12. n. 12.
 Ille, & Mandatarius, quando teneantur de af-
 fectu, etiam non sequuto effectu, vide concl. 50
 num. 77.
 Mandans non verè, sed fidei, ac per extensione
 facere dicitur, concl. 150. nu. 47.
 Mandatario absoluto, quando mandans absolu-
 tus censetur, vide concl. 175. num. 13. cum
 seqq.
 Maledictus dicitur insanabilis, concl. 135.
 num. 191. cum seqq.
 Illius fines diligenter sūt custodiendi, concl. 16.
 num. 61.
 Si illos excedat Procurator in alienando, tunc
 alienatio erit nulla, concl. 85. n. 30.
 Extendit, vt nu. 31. cum seqq. & vide in Verbo
 Alienatio.
 A mandato de manutenendo, quando detur
 appellatio, vide concl. 128. n. 25. cum seqq. &
 800. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
 Illi Principis, quando sit obtemperandum, &
 quando non, vide concl. 165. num. 105. cum
 seqq.
 Mandatum acceptans censetur se astringere
 ad omnia in eo contenta, conclus. 16.
 num. 19.

Mandarum Apostolicum, vide Litteræ Apo-
 stolice.
Mandatum cum libera, quid operetur, vide
 concl. 56. num. 77.
 Illud dampnabile ad bastonandum, & non ad occi-
 dendum, si mors sequatur, qua pena ille sit
 puniendus, vide conclus. 150. num. 69. cum
 seqq.
 Datum ad absolutionem petendam à iuramento,
 quando sit aptum comprehendere petitionem
 absolutionis à pluribus iuramentis, vide con-
 clus. 11. n. 37. & seqq.
 Datum ad acceptandum beneficium includit,
 etiam capturam possessionis, nec non aliorum
 iurium, & preeminentiarum, conclus. 16.
 num. 58.
 Sed illud requiritur esse speciale, vt ibidem.
 Datum ad locandum, & vendendum, quando
 censetur quocumque datum ad exigendum, vide
 concl. 47. n. 55.
 Illud de adiudicando non præbet sufficientem
 titulum ad inducendam bonam fidem in cre-
 ditore, concl. 52. n. 33. & ibi ratio assignatur.
 De associando est concedendum ei, qui in In-
 stitamento habet clasulam constituti, siue
 præcarii, dummodo Instrumentum sit clarum
 & liquidum, concl. 158. n. 1.
 Extendit, & declara, vt nu. 2. cum seqq. & vide
 in Verbo Associatio.
 De capiendo dari non potest, si creditor super
 suspitione fugæ intrare recuauerit, concl. 153.
 num. 31.
 De exequendo, quando sit appellabile, vide
 concl. 128. n. 73. cum seqq. & n. 331.
 De manutenendo nunquam transit in rem iudicatam,
 quando tamen ludez non processit per viam
 cedulæ, sed bene per viam Decreti, ibi n. 25.
 & 802. & ibi ratio differentie assignatur.
 Expirat morte regulariter, tam mandantis,
 quam Mandatarii, concl. 49. n. 33.
 Individuum esse debet ad hoc, vt faciat incide-
 re Dominum in penam, quia speciale non
 sufficit, concl. 160. n. 110.
 Non probatur per assertionem Notarii, nisi
 totum Instrumentum mandati fuerit registra-
 rum, concl. 155. n. 96.
 Intellige tamen, vt n. 97.
 Ex quibus presumptionibus alicui factum
 censetur, vide ibidem.
 Item ex quibus illud incidenter, siue principa-
 liter sit probandum, vide ibi sub n. 97.
 Illud obtinens ultra summam debitam in expen-
 sis condemnatur, concl. 86. n. 18.
 Procurator ab Vniuersitate quomodo sit concipi-
 endum, vide concl. 85. n. 236.
 Ad turpia, & illicita nunquam extenditur, con-
 clus. 34. n. 16. & concl. 135. sub nu. 14.
 Quando per Procuratorem illud sit exhibendum,
 vide concl. 44. n. 18. cum seqq.
 Ad alienandum fieri debet cum eisdem solemp-
 nitatibus, quæ requiruntur in ipsa alienatio-
 ne, aliis est nullum, concl. 85. n. 29.
 Quomodo sit faciendum à Capitulo, vide ibi n. 71
 Factum

Index Conclusionum,

- Fa**ctum pro vna die tantum finita ille die expirat, concl. 47. n. 88.
- Q**uando per Epistolam dicatur sufficiens, vide concl. 99. n. 4.
- R**euocatur, quando Procurator fieret vnus rivalis, concl. 49. n. 23.
- M**andatum relaxatum contra virum exequi non potest contra bona possessa ab vxore, concl. 152. n. 72.
- M**andatum seu Sententia continens maiorem summam, quam sit debitum, quando sustineatur vsq; ad summam debitam, vel corruat in totum, vide concl. 86. num. 14. cum seqq. & in Verbo Sententia.
- M**andatum speciale est necessarium ad petendam absolutionem à iuramento, ad transigendum, ac ad obtinendam restitutionem in interum, & quando tale dicatur, vide conclus. 160. sub num. 10.
- MANVALIA** beneficia, quando reddantur affecta, ex appositione manuum Pontificis, vide in concl. 73. & in Verbo Beneficia, & in Verbo Affectio.
- MANVMITTERE** non potest seruum, qui non potest alienare, concl. 84. n. 108.
- MANVS** Papæ appositio super beneficijs, quid operetur, vide in Verbo Affectio, & concl. 73.
- I**lla scribentis probatur ex administris, dummodo ea sint plura, concl. 55. nu. 26. & concl. 123. nu. 32. & 44. cum pluribus seqq.
- E**t quomodo testes deponere debeant eam recognoscendam, vide ibi cōcl. 123. n. 52. & 73.
- I**ta imitari quandoq; solet, vt maris imitans, ab imitata vix dignosci possit, conclus. 123. sub num. 34.
- P**lura vide in Verbo Scriptura.
- V**t probetur non est necesse dicere per testes talem vidisse scribere, quando sumus in illis scripturis, quæ alijs absentibus fieri solent, cōcl. 726. n. 7.
- MANVTENTIONIS** iudicium summarie cognoscitur, licet in eo actorum transportatio sit necessaria, concl. 31. nu. 11. & concl. 160. sub num. 144.
- E**a semper erit dāda detentori, si illius possessio non sit violenta, ibidem.
- E**st danda in possessione existenti tempore in otæ litis, non autem iuris assistentiam habenti, concl. 157. n. 31. & 32.
- I**ntellige, vt ibidem, & n. 30 & 34. cum seqq. & omnino, vide concl. 120. n. 116.
- E**t si detur per decretum, ab ea non datur appellatio, secus si per Sententiam definitiuam, conclus. 160. num. 147. & n. 148. ratio assignatur.
- E**tiam p̄dconi non est deneganda, & pro ea sufficit etiam detentio, concl. 160. sub n. 144. & ibi ratio assignatur.
- I**lla, quæ alicui competeat contra vnum autorem, competit etiam cōtra illius heredes, & successores, concl. 173. n. 8.
- E**t id præcipue procedit in pensionario, & censuario; at secus in emphiteuta contra Domi-
- num directum, vt ibi nu. 9. & seqq. & ibi ratio assignatur.
- F**allit, vt ibidem.
- MARCA**, stigma, & alia signa Dominij rei signate demonstrant, concl. 144. n. 4.
- P**lura vide in Verbo Signum.
- MARESCALCVS** potest retinere equum pro suo salario in eo medicādo, intantū quod alijs creditoribus venit præferendus cōcl. 119. n. 35.
- MARITI** persona mutata, mutatur etiam titulus dotis, concl. 89. n. 360.
- I**llius vergentia ad inopiam, vel illius exilium, aut absentia, quando sit iusta causa assecurationis, vel restitutionis dotis, vide concl. 152. num. 19. cum pluribus seqq.
- A**lserenti se suam vxorem carnaliter cognouisse creditur, etiam si vxor contradiceret, conclus. 155. nu. 118.
- I**lli est imputandum, si mulierem indotatam duxit in materia alimētorum, concl. 89. n. 327.
- M**aritus alteri demandare potest, vt vxorem adulteram interficiat, in casu, quo ipse id facere possit, concl. 59. n. 67.
- D**eclara, & extende, vt n. 68. cum seqq.
- E**t an vxorem adulteram occidere possit, absq; labe peccati, si ea condemnata sibi tradatur à Iudice, cum præcepto, vel permissioe, vt eam occidat, vel penam, quam voluerit in eam exerceat, vide latē in concl. 59. num. 51. cum pluribus seqq.
- I**tem, an, & quando lucretur dotem, & donationem propter nuptias, ob adulterium vxoris, vide concl. 59. n. 51. cum pluribus seqq.
- I**lle, & mulier, an, & quando possint ex causa fornicationis propria auctoritate se iniuicem relinqueret, non expectata Iudicis Sententia, vide ibi n. 39.
- A**n, & quando vxorem in adulterio deprehensam occidere possit propria auctoritate, aut Iudicis Sententia, & quando non, vide ibi num. 49. cum seqq.
- C**rudelis, & iniquus dicitur, si castam vxorem dimittit, satis verò, & iniustus est ille, qui eam retinet meretricem, ibi sub n. 22.
- D**iffimulans in vita adulterium vxoris, non ob id tamen prohibetur, post illius mortem dote superlucrari, si tamen de ea conquisitus fuerit in vita, ibi n. 27. & concl. 101. sub n. 6.
- E**xtende, & declara, vt ibidem, & n. 28.
- D**onare solēs aliquid vxori, ob futuras nuptias, quādo solemnitates Statuti seruare teneatur, vide concl. 86. n. 158. & in Verbo Donatio.
- D**ucens vxorem, absq; mentione dotis cogere potest, nedum Patrem ad constituendam sibi dotem, verum etiam ipsam mulierem, quādo ea esset diues, concl. 89. n. 275.
- D**ucens vxorem indotatam dicitur personam vxoris loco dotis recepisse, ibid. & n. 327.
- D**ote priuandus est, quando non præstatur alimenta vxori, dum vivebat, vel dum egrotabat non adhibuit Medicum, aut adhibuit illum, sed imperitum; nisi tamen in tempore p̄stus essemus, ibi n. 375.

Et Materiarum.

Fallit, quattuor modis, vt ibi num. 375.
Si sit egenus vxori diuiti succedit in quarta parte bonorum, ne ipse mendicare cogatur, ibi num. 296.
Emendo propria auctoritate vnam rem ex pecunijs ex fundo dotali redactis vxori praeiudicare non potest, ita, vt illa res dicatur fundus dotalis, & praeipue si ea esset xre alieno gratuita, concl. 69. n. 56.
Ille, & mulier contrahentes scientes matrimonium illicitum perdunt dotem, quae fisco applicatur, etiam si dispensatio superueniat, concl. 59. num. 93.
Intellige tamen, & declara, vt ibidem.
Ille, & mulier dicuntur duo in carne vna, concl. 54. num. 45.
Dicitur Pater turpitudinis, qui celat crimen vxoris, concl. 59 sub n. 22.
In restitutione dotis tenetur, etiam restituere accensum, & alia bona, quae causa Matrimonij dantur, quia ea privilegio dotis vtuntur, concl. 24. n. 13.
Item in restitutione dotis, an, & quando teneatur ad rem, vel ad pretium, vide conclus. 68. per totam.
Ille in testamento non potest vxori tollere, quartam ipsi miserationis causa debitam, conclus. 89. n. 52.
Non potest inuita vxore, nec vxor inuito marito Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, ibi n. 301.
Non potest via executiva lucrum dotis exigere, concl. 118. sub n. 29.
Extende, vt ibidem, & vide in Verbo Lucrum.
Non tenetur in plusquam facere possit, concl. 152. num. 78. cum seqq.
Occidere potest impune hominem repertum, in Camera cum eius vxore, & praesertim si mulier, non obstantibus protestationibus Mariti, eoq; inuito voluerit eum eo conuersari, & alloqui, concl. 59 n. 102.
Occidens Mulierem sub figura simulati Matrimonij perdit antefatum, ibi n. 92.
Occidens vxorem adulteram, quare non ita impunis euadat, sicut Pater occidens filiam?, vide concl. 150. n. 8.
Per matrimonium ratum, licet nondum consummatum acquirit ius in corpus vxoris, concl. 59. num. 19.
Quando possit accusare vxorem de adulterio, & e contra, vide in concl. 59. n. 71. cum pluribus seqq.
Quando arboribus, lapidicinis, & Thesauro in fundo dotali iuuentis vti, & frui possit, vide, concl. 136. n. 8. 10. & 25. cum seqq.
Quando cohabitare cum vxore in haeresim lapsa, & eam alere teneatur, vide concl. 89. n. 293. cum seqq.
Quando dicatur habere constitutam dotem in omnibus bonis vxoris, vide concl. 170. sub num. 19.
Quando fundum dotalem alienare possit, pro alio do, vel se liberando a carceribus, aut simili

necessitate, vide concl. 84. nu. 139. cum seqq.
concl. 87. n. 19. cum seqq. & concl. 89. nu. 296. cum seqq.
Quando legat aliquid vxori, an censetur illud velle cum dote compensari, concl. 36. n. 38.
Quando nomina debitorum pro dote acceperit, tenetur ea proprijs scriptis exigere, quando tamen impense non essent magnae, siue necessariae, sed quoad alimenta vxoris potest se excusare, concl. 89. n. 270.
Declara tamen, vt ibi n. 273.
Quando, ob non solutam dotem, vxorem e domo expellere possit, vide ibi nu. 269. & 274. cum seqq. & n. 326. cum seqq.
Quando, ob adulterium vxoris possit petere separationem Thori fieri, & Religionem profiteri, vide concl. 59. n. 9. & seqq.
Quando possit impedire executionem super rebus dotalibus, ab eo possessis factam, vide concl. 138. num. 94.
Quando reuocare possit vxorem a Religione, & eam ad vsum Matrimonij reducere, vide, concl. 59. n. 9.
Quando vxori alimenta praestare teneatur, vide concl. 89. n. 268. cum seqq.
Remittens iniuriam mulieri, ob adulterium, non censetur tamen remittere poenam, ex sententia acquisitam, concl. 40. n. 11.
Extende, & declara, vt concl. 59. n. 23. cu seqq.
Retinens vxorem adulteram in domo scien-
 te lenocinium committere dicitur, & non potest amplius separationem Thori petere, ibi n. 22.
Si confessus fuerit recepit dotem, & postea contraus mutui fuisset celebratus, tunc interesse petere non potest, concl. 118. num. 20. & 21.
Si eus negligentia fundum dotalem praescribi patiarur, talis praescriptio non mulieri, sed solum marito nocebit, & concl. 87. n. 31.
Si promiserit facere renunciare, siue ratificare ab vxore, quando illi opponi possit de illius non adimplemento, & sic fructus dotis a dotante retineri, vide concl. 50 n. 16.
Si promiserit totam, & integram dotem vxori restituere, tunc censetur renunciaisse Statuto de lucranda dote, vel eius parte loquente, concl. 89. n. 404.
Vt lucrari possit fructus dotis, quae requiratur, vide ibi nu. 343.
Et quando illi debeantur, absq; mora, ob sustentationem onerum matrimonij, vide ibidem.
MARTINI consuetudo, quando habeat locum, vide concl. 56. n. 69.
MASCVLINITATIS mentio, quando arguat animum conseruandae agnationis, vide concl. 81. nu. 18. & 34. cum seqq.
Et quando ista qualitas masculinitatis intelligatur in alijs substitutionibus repetita, vide, concl. 149. sub n. 20.
Masculinum non semper concipit faeminina, in vltimis voluntatibus, concl. 142. n. 30.
Item in contrahibus non concipit faeminina, ibi num. 31.

Index Conclusionum,

Fallit in ea Impropria, & lata significatio-
nem, ibi n. 32.

Quid in materia odiosa, & penali, vel indiffe-
renti, de in Statutis, Rescriptis, Privilegijs,
Empny cusi Ecclesiastico, vel vbi agitur de
abſurdo evitando? vide concl. 142. num. 33.
vique ad 39.

Non incipit fœminis in materia differentis, ſe-
cus ſi materia eſſet indifferens, concl. 147. n. 21.

Et quando materia differens, vel indifferens,
dicatur, vide ibid. & n. 23.

Maſculis non extatibus tempore purificati fidei-
commiſſi, tunc vocatio deſcendentium ſer-
minas comprehendit, ſi ſtatutum eas, ob Ma-
ſculos excludat, ibi n. 22.

Illi ſunt præferendi fœminis in reſtitutione do-
tis, concl. 81. n. 70.

MATER an reſtitutionem ſuz dotis petere,
poſſit, antequam rationem adminiſtrationis
tutela reddiderit, vide concl. 56. num. 75. & ſeqq.
& concl. 152. n. 63. & ſeqq.

Eſt magis certa de filio, quam ſit Pater, concl.
105. ſub num. 18.

Ex quibus cauſis priuatur legitima Filij, vide,
concl. 42. n. 170. cum ſeqq. & 249. cum ſeqq.

Filius dotare tenetur in ſubſidium, quando Pa-
ter eſſet pauper, & Filia non haberet de pro-
prio, unde congruenter dotari poſſet, etiam
ſi bona Matris eſſent fideicommiſſo ſubiecta,
concl. 85. ſub n. 168. & vide etiam concl. 42. n.
440. & concl. 174. n. 10. & 13. cum ſeqq.

Filio, ſive Filia in legitima non ſuccedit, ſi illi
moriatur, cum filijs, etiam naturalibus, con-
cluſ. 42. num. 169.

Filius ſuos obliuisci non debet, concl. 128. ſub
num. 205.

Filium amare non præſumitur, concl. 105. n. 17.
Contrariò, ibi n. 18. ubi ratio pulchra assignat.

Filium ſi audare velle non præſumitur, nec frau-
danti reſpondere, ſed potius illius indemnita-
ti conſulere conſuevit, concl. 86. n. 140.

Habet retentionem bonorū filij, donec ſit red-
data adminiſtrationis ratio & ſol. 153. ſub n. 13.

In ſucceſſione filij præfertur Auo, concluſ. 174.
num. 14.

Non dicitur agnata filio, ibi n. 54.

Promittens ſimpliciter dotem pro filia, licet
conſectur fideiubere pro marito, & non eam
dare de ſuo, tamen talis promiſſio ſuſtinetur,
ibi num. 22.

Promittens anteſatium vxoribus filiorum, minus
obligatur, quam ſi promitteret viris dotem,
ſilium. concl. 118.

Pro dote communis filij ſe obligans, vnd cum
Patre, an ſolemnitates Statuti ſeruare teneat-
ur, vide ſol. 86. n. 165. cum ſeqq.

Pro filio ſe obligans ſolemnitates Statuti
ſeruare tenetur, concluſ. 86. num. 124.

Et an illas etiam ſeruare teneatur, quando vult
donare filio, vide ibi n. 125. cum ſeqq.

Præfertur omnibus in tutela filij, licet per alios
ab eius hæreditate excludatur, concl. 142. n.
96. & concl. 174. n. 17. & 19.

Quādo per pupillarem ſubſtitutionem conſec-
tur priuata ſua legitima in bonis filiij, vide cō-
cluſ. 42. num. 153. cum ſeqq.

Et quando excludatur à legitima filij ex ſubſti-
tutione pupillari, vide ibi n. 153. cum ſeqq.

Quādo poſſit plus dare, vel relinquere vni filio,
quā m alteri, vide concl. 64. n. 8. & ſeqq. & vi-
de concl. 42. n. 680.

Relicta viſitatoria omnium bonorum, viuēdi-
bus filijs, alimenta tantum habere debet, ipſis
verò mortuis plenum viſumfructum recipit,
concl. 89. num. 203.

Sine ſit legitima, ſine adultera filium intra biē-
nium lactare tenetur, ibi n. 181.

Declara tamen pluribus modis, vt ibid. & nu.
182. cum ſeqq.

Trāſiens ad ſecunda vota poteſt eius fratres, &
etiam Viſitricum in Tutorem filij nominare,
etiam idoneiori omiſſo, dummodo Index no-
minatus ab ipſa Matre, vti idoneos confir-
met, concl. 128. n. 361.

Contrariò, vt ibid.

Concorda, vt ibidem.

Et quādo teneatur reſeruare filijs, vide remiſ-
ſiue concl. 42. num. 680.

Trāſiens ad ſecunda vota, quādo obid tutela
ſiſt priuatur, vide concl. 174. n. 17. cum ſeqq.

Item, quando priuatur ſucceſſione filij, ſi ei tu-
torem non petierit, vide concl. 128. n. 361.

Tutrix ſi non curauit exigere credita eorum,
quorum bona adminiſtrat, neq; curauit ſibi de
ſuo credito ſatiſficere, tunc aliena, fruſque
dotis, & aliud intereſſe perdit, concl. 56. n. 142.

Matri non currit tempus datum ad petendum
tutorē filio, niſi à die ſcientia, concl. 42. n. 180.

Et quomodo ſit probanda illius ſcientia, vide
ibidem, & n. 176. cum ſeqq.

Illi, quando filius alimenta præſtare teneatur,
vide concl. 89. n. 193. & 203. cū ſeqq. & n. 213.
cum ſeqq.

Illius aſſertio, an, & quando probet ætatem
filij, vide concl. 72. n. 34. & 35.

Eius ſuore non tenet alienatio rei alienari
prohibet, concl. 87. n. 128.

Aſſertio filium eſſe cum adultero conceptum
non creditur, concl. 59. n. 133.

MATERIA proxima actui nō habetur pro actu,
vbi facti eſſentia eſt neceſſaria, concl. 66. n. 35.

Subiecta ſemper in diſpoſitionibus attendenda
venit, concl. 149. n. 7. & 20. cum ſeqq.

MATRIMONIA de iure Canonico debēt eſſe
libera intantum, quōd etiam ſine conſenſu pa-
rentum contrahi poſſunt, licet ſecus de iure
Ciuiſi, concl. 89. n. 167.

Et cui iuri in hoc ſit ſtandum, vide et ibi n. 168.

Exitus malos habere ſolent, quādo dotes pro-
miſſæ non ſoluuntur, ibi n. 275.

Matrimoniales cauſe ſunt in prima inſtantiā,
coram Ordinario loci agitandæ; Immo in
illis non poteſt quis in ſecunda, vel ter-
tia inſtantiā extra Prouinciam trahi, niſi præ-
ſtitis alimentis, & litis expenſis, docto ta-
men prius coram Ordinario de vera pau-
peritate

Et Materiarum.

perire illius, qui extra Prouinciam trahi de
sideratur, concl. 90. n. 16.
In Matrimoniali causa affinis non impeditur,
quominus ad testificandum admitti possit, co-
clus. 76. n. 12.
Matrimonij contrahendi impedimentum non
cessat, affinitate per mortem dissoluta, concl.
76. num. 8.
Illius oneribus cessantibus, cessat quoq; inte-
resse dotis, concl. 89. n. 356.
Eius onera solum dicuntur correspondere, ad
victum vxoris dum ea viuit, non autem ad il-
lum filiorum, ibidem.
Matrimonium dicitur Sacramentum, quod fuit
a Deo institutum, ibi sub nu. 168. & ibi habe-
tur quibus legibus illud subiiciatur.
Eo dissoluto penes quem sit alendi filij, vide
ibi nu. 187. cum seqq. et in Verbo Alimenta.
Illi in dubio semper est fraudandum, concl. 115.
sub num. 1.
Putatio inter coniuges contracto valde indul-
getur, ob præsumptam illorum bonam fidem,
immo illud in multis casibus pro vero reputa-
tur, concl. 59. n. 93.
Eo soluto privilegium dotis cessat, conclus. 89.
num. 356.
Contrarium, ibi n. 362.
Et illo soluto, quando maritus fructus do-
tis exigere valeat, vide concl. 89. num. 356.
cum seqq.
Illud arguitur ex dispensatione obteenta, licet
postea ea ex aliquo defectu detegeretur im-
perfecta, concl. 109. n. 19.
An, & quando arguatur ex datione, vel por-
tione annuli, vide concl. 115. nu. 1. cum seqq.
& in Verbo Annulus.
Arguitur, quando sponsum consensus, cum
aliquo signo, vel nuda, etiam sine verborum
expressione deprehenditur, maxime quando
vtra illa signa, etiam copula carnalis suble-
queretur, ibi sub nu. 1.
Atfectus ex receptione nuptiarum amplexu, &
osculis, quia tunc ex illis signis illud arguen-
dum non venit, ibi n. 7.
Clandestine facti in inter coniuges non igno-
rantiam, sed potius scientiam impedimenti
arguit, concl. 9. n. 5.
Contractum non dirimitur propter affinitatem
ex fornicatione contractam, nisi ea sit in pri-
mo, vel in secundo gradu, concl. 76. n. 1.
Illicite illud contrahentes vir, & vxor qua pœ-
na puniantur, vide concl. 59. n. 93. & in Ver-
bo Maritus.
Non contrahitur per tacitam immissionem
annuli Ecclesiæ, vel si sponsa solum capite,
annueret, nisi ob verocuiusdam id faceret, &
verba Matrimonij ex parte alicuius præces-
sint, concl. 115. n. 10.
Non dos, sed consensus Matrimonium facit,
concl. 89. n. 268 & 275.
Quando inter coniuges contractum præsuma-
tur dixi remissive concl. 115. n. 1.
Si sit contractum sub conditione obtinendi di-

spensationem, vel Apostolicam confirmatio-
nem, aut reseruatō Bæneplacito Apostolico,
tunc pendente dicta conditione locus est pœ-
nitentia, concl. 85. n. 245.
Exten 12 idem procedere, etiam postquā n sit
expedita dispensatio, & sic bæneplacito secu-
to, ibi vbi ratio assignatur.
Spirituale contractum censetur inter Monastē-
rium, & Abbatem, concl. 89. n. 485. & seq.
MECVM qui contraxit ille mecum agat, con-
clus. 49. num. 1.
MEDICI, & Doctores legum, quando dicantur
ab oneribus immunes, vide conclus. 54.
num. 45.
Medicini, & salarium Medici, quando veniant
appellatione alimentorum, vide concl. 89. n.
559. & 564. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
Medicus egrotos curare nescit, nisi fuerit infir-
matus, concl. 2. n. 26.
Morbum curare nescit, si illius causam ignorat,
concl. 117. n. 2.
Subuenire tenetur gratis ægrotanti extremē
laboranti, etiam sub pœna peccati mortalis,
concl. 60. n. 104. & seq.
Et quando quis dicatur extremē indigere, vide
ibid. dicto n. 104.
Quando sine peccato dare possit poculum mu-
lieri, vt faciat abortum, vide concl. 7. n. 12.
MELIORAMENTA faciens in re subiecta fidei
commisso per meliorantem scilicet emptā,
tunc ea animo donandi fecisse præsumitur,
concl. 62. n. 120.
Intellige tamen, vt ibidem.
Sed facta eo animo, vt per impotentiam resti-
tuere debentis ea resciri non possint, non sunt
restituenda, concl. 170. sub n. 45.
Facta in feudo, & Emphyteusi recuperari
debent a Vasallo, & Emphyteuta, concl.
62. num. 123. & conclus. 170. num. 44.
cum seqq.
Declara tamen, vt in dicta concl. 62. nu. 124. &
concl. 170. sub n. 46.
Facta in feudo, & Emphyteusi inuito Domino
vendi non possunt, & in omnem euentum
idem Dominus esset præferendus, concl. 136.
sub num. 21.
Que consistunt in plantando, & stercoreando
non rescinduntur, concl. 136. n. 21.
Ea rei Emphyteutice spectant ad hæredes, &
successores finita Emphyteusi, absq; eorum
culpa, & ideo obligari, & hypothecri possunt,
absq; caducitatis incurru, concl. 84. nu. 92.
& concl. 87. n. 36.
Quando dicantur vtilia, & necessaria, vt
deducantur, vide conclus. 170. nu. 46. & me-
lius concl. 136. n. 21.
Eorum impenſe, quando sunt rescindende, an sit
attendendum id, quod fuit impenſum, aut id,
quod fuit melioratum, vide concl. 69. nu. 51.
cum seqq. & concl. 170. n. 46.
Et vt ea non rescindantur, quomodo sit facienda
interpellatio ea facere volenti, vide ibi sub
num. 46.

Index Conclusionum,

- Meliorationis compensatio** in vna parte cum deterioratione in alia caducitatem non excusat, concl. 136. n. 23.
- Ea legitimè possunt acquiri Ecclesie** ex pacto de illis lucrandis in euentum caducitatis propria culpa, concl. 136. sub n. 21.
- MELIUS** est incumbere rei, quàm actioni, conclus. 85. n. 132.
- MEMBRA** à capite disungi inconueniens, et contra Ordinem naturæ dicitur, concl. 137. sub num. 27.
- Membrum inuile debilitas**, qua pœna puniatur, vide concl. 136. sub n. 33.
- MEMORIAE** habilitatem considerare est arbitrium Iudicis, concl. 134. n. 20.
- Memoria Patris**, tam per filios vtrunque coniunctos, quàm per consanguineos tantum conferuari potest, concl. 42. n. 94.
- Memoria societatis Officii**, quando possit procedi contra Officiale, et obligatos in ea, vide concl. 155. sub nu. 112.
- MEMORIALÈ** contra scribentem non probat, neq; illum obligat, licet videatur vim confessionis extrajudicialis habere, vel admodicum arbitrio Iudicis inducere, concl. 123. sub num. 6. & 22.
- Illud expeditum per verbum fiat**, vel fiat iustitia quid opereatur, citi ca gratiæ consecutione, vide concl. 154. n. 54. 57. & 61.
- Et intelligitur** pro e de iure, concl. 167. sub n. 32.
- Et quando** iurisdictionem tribuat, et quando non, vide ibi n. 33.
- MENDACIUM** necat privilegium, & præsertim, si cum dolo sit contractum, concl. 154. n. 100 & 101. vbi dantur exempla.
- MENDICVS** ille non dicitur, qui sibi victum arte quæreere potest, concl. 89. sub n. 282.
- MENS** contrahentis etiam ex actu nullo deprehenditur, concl. 84. sub n. 39.
- Illà testatoris facit transmissibile id**, quod de sui natura non est tale, et est contra, concl. 89. num. 590.
- Et quando** ab hærede declarari possit, vide, concl. 15. nu. 26. et concl. 51. n. 9. cum seqq.
- Mense Episcopali**, quando aliquid incorporatum dicatur, vide in Verbo Incorporate res.
- MENSIS** datus ad acceptandum beneficium, quomodo intelligatur, et pro quot diebus accipiatur, vide concl. 97. sub n. 10. remissiuè.
- Et quando est proprio nomine vocatus**, tunc computatur à media nocte vitima mensis præcedentis, vsquè ad mediam noctem vitimam mensis, de quo agitur, si verò nomine appellatiuè vocetur, tunc fit computatio à die termini, ita vt si terminus vitius mensis incipiat 20. Aprilis finietur 20. Maij, concl. 97. n. 10.
- Quando** debeat esse vitilis, et quādo continuus; Item quando de diebus 30. et quando de 31. vide concl. 129. n. 260. 263. et 264.
- Menses sacri Apostolici**, quando desinant effectales in materia alternatiuè, vide concl. 97. sub num. 62.
- MENSVRARI** non debet ædificium, quando sunt mensurandæ terræ alicuius Poderis, sive Casalis, aut Possessionis, nisi aliud inter partes fuerit conuentum, concl. 62. n. 97.
- Mensurari territorium debet**, quando dubitatur quis sit ordinarius alicuius Diocesis, concl. 1. num. 56.
- MENTECAPTVS**, & furiosus æquiparantur, concl. 142. sub n. 109.
- Ille, et furiosus matrimonium carnale, vel Spirituale** contrahere non possunt, conclus. 142. num. 109.
- Quis talis dici potest**, dum talis à suo Patre reputatur, ibi n. 112.
- MENTITA** cum protestatione data, id est dicendo tumentis saluo honore tuo, quando sit punibilis, & quando non, vide concl. 40. in principio, concl. 109. num. 39. cum seqq. & in Verbo Iniuria.
- Et mentiri**, quando præsumatur confitens in articulo mortis, vide in Verbo Moribundus.
- MERCATORES** Anconæ ibi, & non alinud conueniri debent, concl. 167. sub n. 114.
- Quomodo inter illos agatur in Iudicio**, vide ibidem.
- Falliti ad Ecclesiam confugientes**, quando ab ea extrahi possint, vide concl. 133. n. 26.
- Illi, et Artifices**, quomodo inter se differant, vide concl. 147. sub n. 16.
- Mercatori non licet sigillum alterius mercatoris** sibi assumere, concl. 144. nu. 9. et concl. 147. num. 27.
- Extende**, vt in concl. 171. n. 8.
- Et quos libros edere teneatur**, vide concl. 71. sub num. 15.
- Quando illi debeantur alimenta ex mercibus sequestratis**, vide concl. 89. nu. 515. cum seqq. et num. 522.
- Libro eius in quo sit credendum**, vide concl. 55. num. 28.
- Mercatorum appellatione non veniunt artifices in Statutis**, concl. 147. n. 16.
- Eorum libri plenè probant**, si sint approbati à lege generali, vel municipali, conclus. 71. num. 15.
- Quomodo inter se agant**, vide ibi sub eodem 15. et concl. 167. n. 114.
- Eorum stylo statutur**, quando difficultas inter contrahentes oritur, concl. 151. n. 11.
- Mercatura dicitur ars mechanica**, sed in multis locis nobilitatem non denigrat, concl. 147. n. 1. et seqq.
- Illam per quot actus quis exercuisse, aut quis solitus sit negotiari dicatur**, vide in Verbo Negotiari, et in concl. 86. sub n. 232.
- MERCEDIS causa**, quando sit appellabilis, et quomodo in ea procedatur, et quando merces ex lapsu trium annorum soluta præsumatur, vide concl. 128. n. 296. cum seqq.
- Illius remissio**, quando sit facienda propter sterilitatem, vel alium casum, vide concl. 75. num. 14.

Et Materiarum.

Merces maior debetur illi, qui magis elaboravit
concl. 60. nu. 94.

Corruptæ, aut cum corruptis admixtæ, aut
proiciendæ sunt, aut concemendæ, conclus.
111. nu. 19.

Licitas, si quis cum illicitis scienter deferat, tunc
quoad omnes in commissum offendit, concl.
151. num. 37.

Illarum affecturatio, quid valeat, et quid ope-
retur, vide in Verbo Affecturatio, et concl. 151.

MERETRICES, quæ dicantur, ac de illarum
pœnis, et infelicitatibus, vide concl. 161. sub
nu. 17. remissuè.

Ad illas accedens puniri non potest, si tamen
inter solutos agatur, ibi sub nu. 16.

Tollerantur ad evitanda maiora mala, ibi sub
num. 16.

An gaudeant beneficio l. vnicæ C. quando Im-
per. inter pup. & viduam, vide concl. 167. n. 8.

Meretrix, an, et quando in conscientia restituere
teneatur id, quod ob copulam dolose ex-
torfit, vide concl. 150. n. 6. & prius concl. 58.
num. 128.

Et quando de eius bonis dispendere valeat, vide
concl. 159. n. 7. et seqq.

Cogi potest, et alitrius ad patiendum se pro-
stitut, absq; quod violans illa pœna puniendus
veniat, licet à peccato non excusetur, concl.
161. sub nu. 16.

Contrarium, ibi sub n. 17.

Concorda, vt ibidem.

Conuenire potest accedentem ad illam, vt sibi
iusta merces solvatur, ibidem.

Et talis dicitur illa, quæ passim, et palam omni-
bus pro questu se prostituit, et cuius turpitu-
do sit publicè venalis, siue sit in lupanari, siue
in caupona, vel quocunq; alio loco, immò
etiam sine questu Meretrix esse potest, concl.
59. nu. 86. et concl. 105. n. 7.

Dicitur persona pauper, & miserabilis, concl.
60. num. 103.

Equipatur prodigo, & furioso, cõcl. 167. n. 8.

Per quot actus possit dici talis, vide concl. 48.
num. 60.

Testimonium ferre, ac de suis bonis testari va-
let, concl. 161. n. 17.

Intellige tamen, vt ibidem.

MERITA, et de merita considerari nõ possunt
in eo, qui nondum est natus, concl. 73. nu. 23.
& ibi ratio assignatur.

Illæ, pro quibus fit in aliquem alienatio rei Ec-
clesiæ, debet aliundè probari, quàm per asser-
tionem alienantis, & debent esse ratione ob-
sequiorum Ecclesiæ præstitorum, concl. 65. n. 334.

MERO Imperio concessio, venit quoq; pœna
mortis, concl. 167. n. 50.

Merus executor quis dicatur, & de illius Offi-
cio, ac facultate, vide in Verbo Executor.

METROPOLITANI Sententia, quæ sit reuo-
catoria prælectionis ordinarij est appellabi-
lis, concl. 128. sub n. 173.

Metropolitanus non est ita informatus de,
qualitatibus, vita, & moribus concurrentium,

sicut Ordinarius, sed de eorũ scientia per exa-
men informatus censetur, ibi sub n. 274.

Non tenetur, nisi in subditiũ Oaes Ordinarij
corrigere, et custodire, ibi sub n. 275.

Plura vide in Verbo Archiepiscopus,

METVS causæ dum durat idem iudicatur, ac si
ipsemet metus duret, concl. 106. sub n. 1.

Eriam reuerentialis, quando mulieri, et præter-
tim minori præiudicat in illius rennatiõ-
ne, et contractu, vide concl. 42. nu. 544. cum
seqq. vbi ratio assignatur.

Honoris maior est, quàm metus mortis, concl.
59. nu. 63. et ibi ratio assignatur.

Ille mortis in his, quæ sunt per se mala, iustam
excusationem non præbet, concl. 124. sub n. 6.

Illo præsupposito omnia inde meticolosè gesta
præsumuntur, concl. 105. n. 3.

Sed semper in subditiis præsumitur, concl. 166.
sub num. 20.

MILES, quando possit suæ concubinæ legatum
relinquere, vide concl. 59. n. 115. cum seqq.

Quando præferatur anterioribus creditoribus,
vide concl. 119. num. 48.

Miliare quid sit, et quæ diæta, et quomodo intel-
ligantur, et mensurentur, vide sed remissuè in
concl. 138. sub n. 27.

Milites arma deferre possunt in expeditione bel-
li, vel eo finito, concl. 143. n. 34. et 75.

Declaræ, vt num. 46.

Bona hostium in consiliũ belli occupantes, et
alijs militibus communicare debent, si simul
ad consiliũ, predam, vel custodiam conue-
nerint, concl. 29. sub n. 6.

Illos coadunare nõ possunt feudatarij Ecclesiæ
inconsultò summo Pontifici, concl. 143. n. 5.

Illi de Alcantara sub qua regula viuunt, vide
in concl. 75.

Hierosolymitani, Sancti Iacobi de Spira, San-
cti Stephani, et similes, quæ privilegia habe-
ant, et an verè Religiosi dicantur, vide in Ver-
bo Equites, et concl. 65. per totam.

MINIMA non curantur à Prætoribus, concl. 78.
num. 14.

MINISTRI Infermorum sunt capaces heredi-
tatum, concl. 113. sub n. 1. vers. Declara.

Sed id intellige cum ea distinctione, vt ibi

MINOR adeo non subest Bullis Pontificiis, pœ-
nam Ordinariam minoribus ad terrorem im-
ponentibus, quoniam iudex possit, immò debeat
sub pœna peccati mortalis illam minuire, et
concl. 72. n. 92.

Contrarium, n. 93.

Admitti potest ad allegandam suspensionem,
omissam, per viam restitutionis in integrum,
concl. 128. n. 670.

Extende, vt ibi n. 668.

Minor ætas est probanda ab eo, qui in ea se fun-
dat, et ad eam probandam, quomodo testes
deponere debeant, vide concl. 51. nu. 122. &
melius concl. 163. sub n. 11.

Probatur per dationem Curatoris in prædi-
cium minoris; at secus quoad illud tertij, con-
clus. 51. num. 124.

Index Conclusionum,

- Sed quomodo, & ex quibus probetur, & quibus privilegijs gaudet, vide in Verbo *Ætas* & concl. 72.**
- Ab allegante probari debet, nec illius probatio ex datione curatoris sufficit, nisi in præiudicio illius, qui cum dare fecit, concl. 86. num. 255.**
- Minor alimentis renunciare non potest, concl. 89. nu. 4. & vide in Verbo *Alimenta*, & ibi declarationes inuenies.**
- An excusetur à pœna bñnimenti extractionem victualium prohibentis, vide concl. 111. num. 40. & 41. & in Verbo *Edictum*.**
- Afferens cum iuramento, se esse maiorem, si po. fca minor detegatur, non restituitur in integrum, concl. 72. n. 39.**
- Contrahens extra locum sui statuti, an, & quādo solemnitates illius servare teneatur, vide concl. 48. n. 48. cum seqq.**
- Contrahens cum muliere solemnitates Statuti servare non tenetur, cum privilegiatus cōtra privilegium privilegio nō utatur, concl. 86. num. 219.**
- Intellige tamen, & declara, vt n. 220. & 221.**
- Minores etiam in transgendo solēnitates Statuti servare tenentur, ibi n. 173.**
- Illi, & mulieres, si item habeant cum proximioribus, non tenentur in eorum contractibus intervenire, sed curatoris deputationi tunc locus erit, ibi n. 54.**
- Et non solum ipsi, sed etiam illorum hæredes dare possunt de nullitate contractus, ibi nu. 115.**
- Contrahentes in Vrbe, Urbis Statuto ligantur, ibi num. 118.**
- Contrahentes servare debent solemnitates loci, in quo contractus celebratur, sed si Statutum de hoc non disponat, tunc ius commune attenditur, ibidem.**
- Minor, & mulier si contrahant extra territorij Statuentium solemnitates illius Statuti non sunt attendendæ, ibi n. 119.**
- Extra territorium emorantes, & contractum ratificare volentes per Procuratorem, eorum nomine in Vrbe gestum, sufficit, quōd servet solemnitates Statuti illius loci, ubi contractus ratificatur, si quæ sint, alijs ius commune attenditur, ibi n. 120.**
- Solemnitates Statuti servare tenentur, etiam si causa legitima contrahendi, & à iure approbata coneurat, in quocumque casu, in quo possint directè, siue indirectè ladi, ibi nu. 179. & 180.**
- Extēde, quod tūc contractus fieret nullus, etiā si levis, & in modico laderetur, ibi n. 101.**
- Subextēde prædicta ad eōd. esse vera, vt propterea neq; minor possit adire hæreditatem, sine tutoris auctoritate, etiam si hæredibus esset opulenta, quæ commodum, siue incommodum afferre solet, ex ea ratione, quia si hæredita aliqua non haberet obligationem, haberet saltem eam ad sepeliendum mortuum, vt in concl. 51. n. 145.**
- Minores, & mulieres, ac illorum Procuratores contrahere, siue receptas, quitationes, cōfessiones, & similes actiones facere nequeūt, per quas fraudibus locus fieri possit, abq; solemnitatibus Statuti, concl. 86. n. 189.**
- Declara tamen pluribus modis, vt n. 190. cum seqq. & prius sub n. 184. cum seqq.**
- Sed non tenentur servare solemnitates Statuti, quando contrahunt in bonis extra territorium Urbis sicis conclus. 86. num. 246. & ibi ratio assignatur.**
- Non debent cum aliena iactura locupletari, ibi num. 227.**
- Minores, quando deveniunt ad diuisionem bonorum solemnitates Statuti servare tenentur, ibi nu. 177. cum seq. ubi ratio assignatur.**
- Illi quatuordecim annis semper pueri dicuntur, concl. 77. n. 1.**
- Minor, & Ecclesia pari passu ambulant, concl. 86. n. 241.**
- Ex illorum favore claudicatio contractus tollatur, concl. 2. n. 61. & concl. 85. n. 17.**
- Minor excluditur à beneficio restitutionis in integrum, quando iuramentum in fideiubendo adhibuit, etiam si læsio enormissima preterderetur, nisi ea fuerit probata, concl. 86. nu. 137.**
- Extēde, vt ibi n. 138. cum seqq.**
- Ex datione curatoris, quis talis præsumitur, nisi ex adverso cum esse maiorē doceatur, concl. 163. nu. 10.**
- Fideiubens pro alio minore (licet contractus valeat) tamen conveniri non potest, donec principalis est solvendo, concl. 86. n. 222.**
- Forgiudicari non potest, concl. 72. n. 98.**
- Minori adulto contrahenti, sine solemnitatibus non competit remedium c. Reintegrandæ, concl. 86. n. 234.**
- Extēde, & declara, vt n. 235. cum seqq.**
- Afferenti se proximiores non habere, qui possint contractui intervenire non creditur, conclus. 155. n. 135.**
- Illi curatorem habenti, quando alius Curator dari possit, vide concl. 86. nu. 40. cum seqq. & in Verbo *Curator*.**
- Ei datur restitutio in integrum, aut fœnitas eund. contra Tutorē, si ille inconsultò adiuvi hereditatem pro eo, etiam si inter creditores hæreditatis alij minores extarent, & hereditas esset locuplex, concl. 51. n. 19. & ibi ratio assignatur.**
- Item datur restitutio in integrum, quando appellare omisit, concl. 128. n. 687.**
- Declara tamen, vt in concl. 129. num. 131. & 132.**
- Item illi datur restitutio in integrum adversus responsiones male factas super positionibus, ob illius facilitatem, concl. 128. n. 95.**
- Et maxime, quando positiones essent erroneæ, ibi nu. 96.**
- Minori, & mulieri contrahere volenti nō est deputandus Curator, quādo adfunt proximiores, de quibus loquitur Statutum, concl. 86. n. 45.**

Ex.

Et Materialium.

Extende, & declara, vt nn. 46. cum seqq. & vide in Verbo Proximiores.

In delictis, quomodo sit puniendus, & quo ordine contra illum procedatur, vide concl. 72. num. 93. & seqq.

In delictis restituendus est aduersus lapsum anni dati ad se purgandum, & ad recuperandum bona, ibi n. 103.

Limita tamen pluribus modis, vt num. 104. cum seqq.

In iudicijs possessorijs appellare non potest, sed bene restitutionem in integrum petere, valet, concl. 128. sub nu.

Minori mulieri, siue Ecclesie, quando detur restitutio in integrum, vt facta publicatione super vno articulo, testes super eodem producere possit, vide concl. 148. n. 94.

Minoris adulti contractus, licet sit nullus ex defectu solemnitarum, tamen possessio in contrahentem cum eo transfertur, conclus. 86. num. 233.

Declara, & extende, vt in concl. 169. sub n. 16. Eius asserctioni in contractibus standum est, si iuramentum, & decretum iudicis concurrat, concl. 155. n. 134.

Illi non statim in contractibus, sine solemnitatibus gestis, ibi n. 36.

Eius bona suu hactari, distrahi, ac deliberari non possunt, nisi illi fuerit deputatus curator, vel nisi citatis illius consanguineis, concl. 52. n. 40 & ibi ratio assignatur.

Sed quando sine solemnitatibus, ab administratore alienari possint, vide concl. 56. n. 77. & concl. 86. n. 75.

Minoris confessio, absq; Curatoris auctoritate, est nulla, concl. 72. n. 101.

Sed in iudicio ipso facta, absq; solemnitatibus sustinetur, concl. 163. n. 5.

Declara tamen, vt ibidem.

Illius contractus sustinetur, quando in spe utilitas expectatur, concl. 85. n. 205.

Et, vt valeat subsidientia iustæ causæ, ibi necessaria, concl. 86. n. 2. & 199.

Item, vt valeat causa debet per Iudicem plenè cognosci, ibi n. 7.

Non sufficit in Instrumento exprimere, quod contrahentes ad contractum deueniunt ex causis eorum animos mouentibus, ibi n. 8.

Et licet præsumatur factus ex iusta causa, quando interueniat decretum iudicis; tamè si expressio causæ ineptæ, vel insufficientis interueniat, tunc præsumptio melioris causæ tacite cessat, ibi n. 1.

Non sustinetur ex causa partim Iudici cognita, & alijs manifestè notoria, ibi n. 12.

Non sustinetur ex causa partim vera, & partim falsa, sed ob indiuiduitatem decreti, & iuramenti in totum corrumpit, ibi n. 13.

Et, vt valeat Tutoris auctoritas est necessaria, ibi n. 39. & concl. 163. n. 1.

Fallit, vt in dicta concl. 163. n. 2. cum seqq. Item, vt valeat res minus damnosæ vendi debet, concl. 86. n. 2. & 64.

Requirit Iudicis decretum, & alias iuris solennitates; aliis est nullus, ibi n. 65. & seqq.

Extende, quod neq; isto casu possit ratificari, etiam postquam est effectus maior, vt in conclus. 169. sub n. 16. & ibi multa in hac materia inuenies.

Minoris contractus ultra solemnitates, etiam insinuationem requirit, ibi n. 96.

Extende, & declaratur pluribus modis, vt n. 97. cum seqq. & vide in Verbo Insinuatio.

Requirit solemnitates Statuti, etiam si ille iuraret se esse maiorem, conclus. 86. num. 109. & 250.

Cum causæ cognitione factus præsumitur, si cū Iudicis decreto incontinenti fiat, concl. 86. num. 197.

Intellige tamen, vt ibidem. Ille, qui fit in necessariam obseruantiam obligationis, cum illius Patre, aut illius auctore init, solemnitates non requirit, concl. 86. num. 214.

Declara tamen, vt n. 215. & 216.

Sine solemnitatibus sustinetur, si ille sit solitus negotiari, & in suis negotijs prudenter, & sagaciter se gerere, ibi n. 32.

Et quando dicatur talis, vide ibidem.

Minoris donatio iurata, quando sustinetur, vide ibi nu. 69. & 70.

Illi, & mulieri sine solemnitate contrahenti non potest opponi tacita ratificatio sub prætextu, quod effectus maior per quinquennium tauerit, inimò, neq; expressa ratificatio, ab ipso minore facta potest defectum solemnitarum supplere, ibi n. 110. & 250.

Eorum contractus sine solemnitate facti non validantur per tacitam approbationem mediante solutione factam, ibi n. 111.

Ex defectu solennitatum inuadit ipso iure, ipsis mulieribus, & minoribus volentibus, non autem illis iniuritis, ibi n. 113.

Minor, quando teneatur probare versionem pecuniarum habitari in contractu, siue quando contrahens cum eo, vide in Verbo Versio.

Factus absq; solemnitatibus est nullus, etiam si sit illi utilis, ibi n. 114.

Contrarium, quando euidenter de utilitate appareret tenent alij, vt ibidem.

Sed sustinetur, si ruerat pecunias in eorum utilitatem veras fuisse aparet, ibi n. 127.

Et ad quem spectet earum versionem probare, vide ibi n. 120.

Et, vt sustineatur utilitas consideratur non augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo, ibi nu. 229.

Minoris, & mulieris Procurator in contrahendo easdem solemnitates obseruare tenentur, quas ipsi seruarent, si contraherent, ibi num. 184.

Limita tamen, vt num. 185. cum seqq. & vide in Verbo Procurator.

Minoris obligatio tenet, quando si leui sit in casum, ubi quilibet diligens Paterfamilias idem fuisset, ibi n. 138.

Item

Index Conclusionum,

Item sustinetur, si ille pro quo sibi iussit, eum indemnem releuet, alijs secus, ibi n. 23.

Minoris, et mulieris obligatio corrumpit ex falsa causa, etiam si iuramento esset munita, concl. 86. num. 38.

Illius res si ipsa à Tutore, siue Curatore, sine solemnitatibus alienetur, ipse Tutor de ejectione tenebitur, ibi n. 76.

Et quādo possint per patrem alienari, vide in concl. 86. num. 78. cum pluribus seqq. & in Verbo Pater.

Alienari non possunt, etiam cum decreto iudicis, nisi ob causam solutionis xris alieni, ibi num. 94.

Illius res alienari non potest, etiam si esset sterilis, & nullius fructus, vel damnum afferat, nisi iudicis decretum interueniat, ibi n. 95.

Res, quę seruando seruari non possunt, sine solemnitatibus alienantur, auctoritate tamen Tutoris interueniente, ibi n. 188. & 203.

Secus tamen est in immobilibus, vel mobilibus preciosis, & quę seruari possunt, quia illę sine solemnitatibus alienari non possunt, ibidē.

Si vendantur ex causa necessaria, emptor tenetur probare versionem pretij in utilitatem, & causam enunciatam, secus si ex causa voluntaria, ibi n. 205. cum seqq.

Minor ita de facili ladi potest in permutatione, sicut in venditione, ibi n. 9.

Minori, vel mulieri contrahere volenti, quando sit deputandus Curator, ob impedimentum proximorum, vide ibi n. 53. cum seqq.

Minor iudex facta maioris corrigere, vel in illis se intromittere non potest, conclus. 128. sub num. 789.

Minor iurans se maiorem, quando priuetur beneficio restitutionis in integrum, vide concl. 86. num. 109. et 250.

Lessionem prætereire non potest, quando contractus sit cum consensu, et presentia Matris, et sui Tutoris, ibi n. 140.

Locupletari non debet cum alterius iactura, ibi nu. 91.

Negotiari solitus, siue mulier fagax, quando valide contrahere possint, et quando tales dicantur, vide ibi n. 232. et concl. 129. n. 132.

Non comprehenditur in dispositione statutoria, vel alia constitutione penali pro contumace minorem habentē, vel saltem mitius est puniendus, licet esset solitus delinquere, vel esset in delictis geminatus, concl. 72. num. 92.

Non tenetur vlla obligatione, nec etiam in conscientia ad restitutionem pecuniarum, quę in eius utilitatem versę non fuerunt, conclus. 86. n. 75. et 211. cum seqq.

Declara tamen, vt ibi

Omnia, quę videt ignorat, et propterea illi deputandus est curator, ad hoc, vt illius iudicium suppleat, concl. 51. n. 53.

Quando contrahit, vel se obligat cum Patre, vel ad utilitatem Patris, an solemnitates Statuti seruare teneatur, vide concl. 86. nu. 126.

cum pluribus seqq. et n. 139. cum seqq.

Quando contrahit cum Ecclesia, solemnitates non sunt necessariae, quia quę spiritu Dei aguntur, sub lege non cadunt, concl. 86. num. 223. et 224.

Quando anterioribus creditoribus sit præferendus, vide concl. 119. n. 48.

Quando est torquendus, an sit necessaria Tutoris auctoritas, vide concl. 163. num. 2. cum seqq.

Minor quantitas in maiori inest, concl. 133. nu. 127.

Fallit, vt ibidem.

Minor recuperans res alienatas, sine restitutione præstet, quando excusetur in foro animę, et quando non, vide concl. 86. n. 212. et 213.

Restituendus non est propter obiectus omisos, vel ob interrogatoria omissa, licet secus in omissione defensionum, concl. 148. n. 402.

Minor reus, tunc præsumitur, quando sicut reo curatorem designari pateretur, nisi idem sicut contrarium probauerit, conclus. 164. n. 11.

Sine solemnitatibus contrahens, si factus maior per quinquennium tacerit, quando sibi præiudicet, aded, vt de nullitate contractus dari non possit, vide concl. 86. n. 110. et 247. cum seqq. et concl. 87. n. 3. cum seqq.

Sine solemnitatibus donare non potest, licet donatio esset de paruo, siue remuneratoria, vel ex alia quęcumq; causa, concl. 86. sub nu. 69. et 183.

Contrarium habetur, sub n. 226.

Sine solemnitatibus eius bona alienare potest, si de enixa mente testatoris super eorum alienatione constaret, quia tunc administrator diceretur in hoc merus voluntatis testatoris executor, concl. 56. n. 79.

Sine solemnitatibus illius bona alienare potest, quando vgeret, et alienum ex perlo illius, cuius bona erant, et quę postea ad illius perueniunt, quia tunc iudicis Decretum non est necessarium, concl. 88. n. 123.

Si sine causa cognitione, et iudicis decreto alienauerit potest inde rem, vnā cum fructibus ab emptore vendicare, restituito tamen pretio in eius utilitatem verso, concl. 89. num. 74. et 91.

Declara tamen, vt ibi num. 75.

Si sit contrahens cum Patre, et deficiat proximiores ex latere Matris, vocantur proximiores ex latere Patris, et Curatori extraneo præferuntur, concl. 86. n. 62.

Ille, siue Pupillus, quomodo hæreditatem adire debeant, vide concl. 51. n. 108.

Minor summa, quando maiori subdit, vide conclus. 69. num. 69.

Ipse, vel mulier, vt possit permutare aliquę bona, solemnitates, et iusta causa interuenire debent, prout in alienatione, concl. 86. nu. 9. et 174.

Quando constituunt Procuratorem ad ita, et ita specialiter agendum causę cognitio, et discussio erit necessaria, ibi n. 10.

Et Materiarum.

Volentes impugnare contractum ex defectu interuentus proximiorum, an sufficiat, quod probent eos extitisse de tempore contractus vel etiam, quod eadem die, et hora celebrati contractus potuerint commodè interuenire, vide lare concl. 86. n. 56. cum seqq. et n. 63.

Minor viginti annis, licet maior quatuordecim quamuis in delictis non excusetur, nihilominus mitius arbitrio Iudicis puniendus venit, concl. 72. n. 91.

Minorum alienationes Iudicis arbitrio remittuntur, vt scilicet videat, si eis expedierint, nec ne, concl. 85. n. 205.

Et an id procedat solum in illis alienationibus que sunt causa xris alieni, vel etiam in illis utilitatis causa factis, vide ibid. & n. 206.

Eorum, et mulierum fideiussores, quando teneantur de proprio, si causa que interuenit cōtractu esset falsa, & insufficient, vide concl. 86. n. 26. cum seqq. et in Verbo Fideiussor.

Item, quando teneantur, etiam corruente cōtractu principali, per illam clausulam, vt principales, et in solidum, vide ibi n. 27. et seqq. et concl. 114. sub n. 5.

MISERABILES personas, quando Aduocatus defendere teneatur, absq; salario, vide concl. 60. num. 97.

Miserabiles persone (vt sunt pupilli, et viduæ), et tere possunt in eorum causis, se ad supremum Iudicem medio omisso remitti, conclus. 128. num. 202.

Miserabilitatis priuilegio renunciari non potest, quia aliis talis renunciatio misericordiam, tolleret, et contra bonos mores esset, ibi sub dicto num. 202.

Illud etiam lris confortibus communem causā habentibus prodest, ibi n. 319.

Amplia, et limita, vt ibidem.

Miserabilium personarum causæ summarie, et inappellabiles dicuntur, ibi n. 318.

MISSA de Spiritu sancto audienda est ante electionem Abbatis, sed si forsam omittatur, non ob id electio vitatur, concl. 2. n. 9.

Celebrari potest per Episcopum Peregrinantē, super altari portatili, concl. 95. n. 7.

Extende idem procedere in fratribus Predicatoribus, et Minoribus, ibi n. 8.

Contrarium. nu. 9.

Concorda, vt ibi n. 10.

Et quando celebrata sit per Episcopum in aliquo altari, non est indē licitum illo die celebrare in eodem, nisi de illius licentia, vel ex causa necessitatis, concl. 95. n. 11.

Ea celebrari non potest super Altari portatili in Naui, Mari, et Fluminibus, ibi n. 12.

Item celebrari non potest super Altari portatili in domo priuata, sine licentia Episcopi, quæ non nisi cum difficultate, et iusta causa concedi solet, ibi n. 13.

MITTIVS semper est agendum cum eo, qui non est obligatus, quā cum obligato, conclus. 104. num. 10.

MITRIS aurifrigiatis, quando possint, vt Ab-

bates, vel Episcopi, vide in Verbo Abbas, et in Verbo Episcopus, et concl. 1 n. 6. et 105.

MIXTVM iudicium illud dicitur, quando sit plenē de nullitate cognitum, ad effectum p̄iudicij in petitorio, non autem, quando ineluderit fuit deductum dominium in petitorio, concl. 128. sub n. 66.

Mixturam continere dicitur Sententia, quando in ea exprimitur causa. quæ complicationem habet cum petitorio, ibi n. 44. et 51.

Item eam continere dicitur Sententia, quando quis condemnatur ad liberē dimitrendam, et relaxandam possessionem, ibi n. 46.

Fallit in iudicio Saluiani, in quo verba plenē, et integrē, solita poni mixturam non causant, ibi n. 47.

Illā inductā non dicitur, si in narratina, vel p̄mio Sententiæ fuerit facta mentio de petitorio; secus si in parte dispositiua, conclus. 128. num. 52. et 53.

An inducat eam implicita canonizatio pacti, resolutiui, vide ibi n. 56. remissuē.

Plura vide in Verbo Sententia.

Mixtus executor, vide Executor.

MOBILIA, et immobilia propriē tangi, et palpari, de loco ad locum moueri, et lare circumscribi possunt; secus in annuis redditibus, concl. 113. n. 3.

Illis legatis annui redditus non veniunt, conclus. 113. n. 6.

Et quando illis legatis, etiam veniat pecunia, vide e conclus. 113. num. 20. et in Verbo Pecunia.

Mobilium domus ille p̄sumitur Dominus, qui est Dominus domus, concl. 152. sub n. 43.

MODICITAS pretij ad faciendum p̄sumi contractum esse vsurarium probari debet, vq; ad dimidiam iusti pretij, concl. 94. sub n. 15.

Modicum sermētum totam massam corrumpit, concl. 1. sub n. 79.

MODVS in executione quot modis excedi possit, item quādo fraudem p̄sumi faciat, et ab eo appellatio detur, vide concl. 128. n. 73. et in Verbo Excessus.

MOLENDINA in Italia inter mobilia reputatur, et sic in illis non habet locum retractus; secus verō in Hispania, concl. 62. sub n. 19.

Illā ob publicam utilitatem destrui possunt, conclus. 132. sub n. 13.

Publica, quæ dicantur, & quæ priuata, vide, conclus. 62. n. 83.

Illud ædificare, ac construere nemo potest in flumine publico nauigabili, nisi licentia Principis intercedat, quia eam Populus concedere non valet, ibi n. 82.

Commune habens in loco inferiori prohibere potest flosuam, ne molendinum in loco Superiori construar, concl. 132. n. 37.

Facere potest vicinus Superior, et aquam quæ per flumē veniebat in p̄iudicium habentis molendinum inferius auertere valet, ibi n. 41. et ibi ratio assignatur.

Extende, vt in concl. 166. n. 38.

Et

Index Conclusionum,

Et facilius præsumitur fendale, quàm alia bona, concl. 78. n. 46. & concl. 93. n. 93.

Illud minoris, quod, ob aquarum inundationē facile deperdi posset, sine solemnitatibus alienare potest, concl. 86. n. 2. t. 8.

Non possunt construere subditi ad emulationem, & in domini præiudicium, concl. 166. num. 37.

Et quando illud censetur concessum concessio Castro, vide concl. 93. n. 14. cum seqq.

Si, ob aquarum inundationem fiat inutile, tunc remissio mercedis conductori est facienda, concl. 132. sub num. 8. & prius concl. 75. sub num. 14.

Superius habens aquam ad illud ducere potest, nõ obstante prohibitione habentis molendum inferius, si tamen aqua vtriq; molendino sufficiat; aliis secus, ibidem.

Et quando nouum non liceat edificare in præiudicium primi, vide concl. 132. n. 37.

MOMENTANEA possessio non habetur in consideratione, sed est perinde, ac si nunquam acquisita fuisset, concl. 94. n. 7.

Momentum temporis per leuam corporis percipi non potest, ibi n. 28.

MONACHATVS maculam illegitimitatis, & irregularitatis ablergit, concl. 42. sub num. 199.

Monachi absentes, quando sint vocandi, & expectandi in electione Abbatis, & Episcopi, vide concl. 1. n. 75.

Cistercienses, Carthusienses, & illi, qui de Mõte Oliueto vocantur vni Abbati Generali, sue, Priori, sue Præsidenti, sue Visitatori tanquàm eorum capiti obediunt, & sub eo inferiores Abbates aliorum Monasteriorum exilunt, concl. 2. n. 39.

Delinquentes Iusicio Synodali mulctantur, quia sacerdotum placula Episcopi mucrone refecantur, concl. 1. n. 129.

Dicuntur Cives, & municipales illorum locorum in quibus morantur, ibi n. 96.

Dispensari possunt à Papa de voto solemni ex iusta causa, ad hoc, vt uxores ducere possint, concl. 65. n. 15.

Et quæ sit iusta causa, vide ibidem, & num. 16. cum seqq.

Illi, & alij regulares, quando validè testari possint, & an in hoc licentia Papæ sit necessaria, vide concl. 65. n. 24.

Licentia Monachi cundi ad Episcopatum non suffragatur pro Archiepiscopatu, ob eorum dignitatum diuersitatem, concl. 1. sub n. 74.

Monasterium ingressi bona ad illum spectant, etiam si non sint post illius obitum duratura, ibi nu. 79.

Obedire tenentur potius Abbati, quàm Episcopo, ibi n. 129. & ibi ratio differtentiæ assignatur.

Intellige tamen, vt ibidem.

Omnes congregati præsumuntur, nisi de contrario constet, quando fit alienatio bonorum Monasterij, concl. 87. n. 8.

Quædo absolui possint ab excommunicatione

incurfa ab eorum Abbate, vide concl. 1. n. 68. & in Verbo Abbas.

Quando reici possint ab Abbate, si eorum cor rectio desperatur, vide conclus. 1. num. 77. cum seqq.

Quando pluries fuerunt eiekti, quando iterum ab Abbate sint recipiendi, vide ibi n. 79.

Quicquid acquirunt Monasterio acquirunt, concl. 65. n. 25.

Relares Sancti Angustini paniri non debent in forma ludicij, sed solum salutaris penitentia grauantur, concl. 1. n. 31.

Si alienationem faciant absente Abbate, cum auctoritate Episcopi, illa valet, & multò magis, si cum auctoritate Papæ, concl. 2. n. 53.

Si alienent res Ecclesiæ sine Episcopi auctoritate, quando alienatio sustineatur, vide conclus. 85. n. 76. & in Verbo Alienatio.

Monachus possunt causæ à Sede Apostolica committi, si sint Canonici, vt in dignitate Ecclesiastica constituti, concl. 1. n. 135.

Illis, quando fit interdicta Animarum Cura, vide concl. 107. n. 14.

Monachi translatio de vno Monasterio ad aliud quibus modis fieri solet, & quid ea operetur, vide ibi n. 79.

Illi litiganti non competit actio formalis contra suum Prælatum, sed solum per eum Officium Superioris implorari potest, concl. 89. sub num. 501.

Ei, vel Abbati litiganti, quando sint præstanda alimenta, vel sumptus litis per Monasterium, vide ibi n. 486. cum seqq.

Monachorum Camaldulensium priuilegia competunt etiam Monachis austriacis, concl. 1. num. 93.

Eorum spolia spectant ad Abbatem, & eius Monasterium, non autem ad fructuum arrendatorem, igit n. 89.

Eorum vota, quando possint ab Abbate dissolui, vide ibi n. 80.

Monachum, siue professum facere non potest, Abbas, absq; vocatione aliorum fratrum, ibi num. 162. & ibi ratio assignatur.

Monachus abdicat à se omnem voluntatem, & eam in Superiorem transfundit, conclus. 1. num. 80.

Ægrotus eiei non potest in Monasterio ab Abbate, & alimentis priuari, aliis spoliatus diceretur, & Abbas fieret indignus spolio Religionis, ibi n. 168.

Declara, & extende, vt n. 169. & 170.

Et eiektus à Monasterio, sine causa omnia bona sua recuperat, concl. 1. num. 79. & concl. 89. num. 495.

Eiektus à Monasterio, si alimenta non habeat, tunc reuiscit naturalis obligatio Patris, conclus. 89. num. 504.

In dubio à suo Monasterio alius præsumitur, concl. 1. n. 170 & concl. 89. n. 487.

Et licet exemptus potest tamen ab Episcopo puniri extra Monasterij sine habitu incedat, conclus. 1. nu. 59.

Et Materialium.

Non potest esse Arbitrator, sed bene Arbitrator, concl. 133. n. 142.

Pecuniam dominium non habet, & ideo si luendo amittat, eius dominium in vincentem non transfertur, concl. 102. n. 5.

Processus in Monasterio prosequi potest causa nullitatis electionis Abbatis, etiam non docto de aliquo iure suo, concl. 89. n. 486.

Quando retinere possit peculium ad nutum Abbatis, & de quibus rebus illud constare debeat, vide concl. 1. n. 88.

Quilibet suo Abbati, & non alteri parere debet, concl. 2. n. 38.

Quicquid acquiritur immediate Monasterio acquiritur, concl. 65. n. 25.

Si fiat Episcopus, & extra Castrum vivat non obid tamen tellari poterit, concl. 65. n. 24. & ibi ratio assignatur.

Ille, siue alius Religiosus, si absque licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingressus, non per hoc Apostata efficitur, concl. 124. n. 8.

habet, ut ibi nu. 9. & 10. & vide in Verbo Apostata.

Plura vide in Verbo Religiosus.

MONASTERIUM edificandum restituendum est adversus negligentem Procuratorem inprosequenda adpellatione, conclus. 129. nu. 112.

Contrahere non potest, neque donare, absque interuentu Abbatis, & alijs solemnitatibus, ut in Verbo Alienatio, & conclus. 1. num. 165. & concl. 65. nu. 76. cum seqq. & concl. 87. nu. 7. cum seqq.

Denegans alimenta Monacho litiganti priuatur omni eo, quod dictus Monachus acquisiuit, & tunc Episcopus potest illum ad alium Monasterium transferre, conclus. 89. num. 493.

Inter Monasterium, & Abbatem Spirituale Matrimonium contractum censetur, ibi num. 486.

Ingressi dicitur suam conditionem deteriorare, respectu bonorum temporalium, concl. 49. nu. 23.

Illud ingredi, quando possit maritus, siue vxor altero invito, & ibi profiteri; Item quando insimul concordet id facere valeant, vide, & concl. 59. num. 9.

Ingressi potest, Pater invito filio, & filius invito Patre, licet secus in viro, & vxore, concl. 89. nu. 301.

Fallit tamen in filio, quando Pater extrema inopia laboraret, ibi num. 193. & 301. & vide in Verbo Filius.

Illud, in quo est ingressa vxor, cum consensu sui viri, & cui eius bona, ac dotem tradidit, tenetur dicto viro alimentis prestare, concl. 89. num. 300.

Contrarium, ibi n. 301.

Quando alimenta, & expensas litis prestare tenetur Abbati, vel Monacho litiganti, vide, & concl. 89. num. 486. cum seqq. & in Verbo Alimentum.

MONETA debita, si amplius non reperitur, tunc eius estimatio solui poterit, concl. 91. n. 33. & concl. 170. n. 49.

Sed ad considerandum illius valorem, quod tempus sit attendendum, & quid si fuerit mutata bonitas illius intrinseca, vel extrinseca? vide ibidem, & concl. 69. n. 32. cum seqq.

Monetæ bonitas intrinseca, quæ sit, & quæ extrinseca, vide ibi n. 37.

Illius promissio semper intelligitur secundum morem loci, ubi sunt celebratus contractus, ibi num. 38.

Monetæ promissæ solutio fieri debet in loco contracto, etiam si locus non expressè, sed tacite fuisset solutioni appositus, ibi n. 39.

Extende, & declara, ut ibi n. 40. & 41.

Monetæ questio si fuerit mota super illius valore, tunc locus contractus erit attendendus, etiam si fuisset conuentum, quod in alio loco fieret solutio, concl. 69. num. 38. & ibi ratio assignatur.

Monetæ falsæ fabricatio, quomodo per testes probeatur, vide concl. 59. n. 102.

Monetam falsam expendentem à condemnatione appellare possunt, concl. 123. n. 477.

Secus in falsificatibus Monetam, ibidem.

Monetæ species si fuerit relicta, quæ habeat plura genera, quando ea minoris, vel maioris valoris sit debita, vide concl. 91. n. 4.

MONIALES, an, & quando retinere possint relicta sibi à consanguineis, vel amicis ad vsus vitæ suæ necessarios, vide concl. 3. n. 42. & 43.

Quando possint Curatum suæ Ecclesiæ de epurare, vide concl. 1. sub n. 79.

Quando sint capaces feudi, vide ibi n. 24.

Suspendi possunt ab Abbatis ab eorundem Officio, dummodo ad sit legitima causa, ibi n. 21.

Illis non competunt fructus dotis Monialis mortuæ, concl. 89. n. 360.

Monialis corrupta, & quæ habuit Matrem, impudicam eligi non potest in Abbatissam, conclus. 3. num. 5. cum seqq. & num. 11. ratio assignatur.

Eiecta à Monasterio sine causa recuperat omnia bona sua, secus si cum causa, conclus. 89. num. 495.

Eiecta non dicitur, si fuerit ad aliud Monasterium traducta, cum habitu Religionis, & illi à priori Monasterio fuerint præstata alimenta, conclus. 1. sub n. 79.

Veluti minora onera habet, quam nupta, ideo minor dos potest illi assignari, quam filia feculo nubenti, concl. 13. n. 2.

Professa, quando, & quibus causis possit de licentia Papæ à Religione egredi, & nubere, vide concl. 65. n. 15. cum seqq.

Illius translatio de vno Monasterio ad aliud duobus modis fieri potest, & de illius effectibus, vide concl. 1. nu. 79.

Translata à primo Monasterio fieri non potest, Monialis secundi, nisi in eo professionem emisisset de licentia Superioris primi Monasterij, concl. 1. sub n. 79.

Fallit

Index Conclusionum,

Fallit tamen, vt ibi verf. Sed illud.
Monialis tranſlata ad aliud Monafterium, caufa penitentie, ali debet, per Monafterium à quo tranſfertur, concl. 1. nu. 79. & vide concl. 89. nu. 492. cum ſeqq.
Monialis tranſta, quando poſſit exercere ea, quæ ad illud Monafterium ſpectant, & illius Monafterij poſſeſſio, quomodo illis ſit tradenda, vide concl. 1. ſub n. 79.
MONITIO trina ſuppletur per perſeuerantiã Clerici in delictis, concl. 8. n. 41.
MONITORII forma contra delinquentem, tranſmittendi, quomodo ſit concipienda, ad hoc, vt proceſſus non corruat, & reus ex illius nullitate non abſoluatur, vide concl. 8. ſub num. 38.
 Illius via ſi ſit electa ab agente, poteſt tamen via executiua agere, concl. 78. n. 87.
 Ille domi executus, ſi non conſet de diligentia facta in citando perſonaliter, quando vti nulliter executum totum proceſſum corruere, faciat, vide concl. 139. ſub n. 7.
 Obtentum in cauſa non facit, vt via ordinaria ſit procedendum, dum cauſa ſit executiua, quia tunc illud in vim ſimplicis citationis reſoluitur, concl. 178. ſub n. 87.
MONOCOLARIS dignitas, vide in Verbo Dignitas.
MONOPOLIVM committere dicitur, qui annonam carius emit, vt alijs carius vendat, concl. 111. n. 24.
 Eſt delictum publicum, & adeo graue, vt in eo etiam ſerui ad accuſandum admittantur, ibi ſub n. 24.
 Illud committens pœna arbitraria punitur, vel ſecundum alios contra eum proceditur, veluti contra violatorem pacis, ibidem.
MONUMENTA, inſignia, & arma antiqua, probationem nobilitatis inducunt, concl. 120. num. 78.
 Item Scriptura in lapide monumento inſculpta in antiquis fidem facit, ibi n. 80.
MORA debitoris, vt inducat æſtimationem, quanti plurimi, quæ ſint neceſſaria, vide in concl. 70. n. 1. cum ſeqq.
 Ea debitoris facit, vt alternatiue electio illi cõpetens tranſeat in creditorem, concl. 96. num. 20.
 Illius purgationi ſemper ſit locus in ſtipulationibus Prætorianis, ac ſecus in merè conſentionalibus, concl. 50. ſub n. 17.
 Illa, & negligentia creditoris in exigendo non nocet, ſed excluditur, quando aliquid commode fieri non potuit, concl. 17. ſub n. 61.
 Extende, vt n. 63.
 Facilius purgatur, quando agitur de damno euirando, aut ſi conſiſteret in omittendo, quàm ſi ageretur de lucro captando, aut cõſiſteret in committendo, concl. 50. n. 33.
 Facit vnum teneri ad id, ad quod iam non tenebatur, concl. 42. ſub n. 696. & prius concl. 37. n. 17. cum ſeqq.
 In cõditionibus purgari nõ poteſt, concl. 50. n. 63,

Eam purgare licet, quando partis non multũ interſit, concl. 124. n. 127.
 Non tollitur in vna parte, ob iuſtam cauſam, in alia, concl. 45. n. 5.
 Non inducitur ex interpellatione facta ad ſoluendum de tempore, quo, quis ducebat vxorem, vel ſepeliebat ſuum defunctum, aut Miſſam audiebat, concl. 70. n. 3.
 Et dies luctus quantum durent, & quibus ſuffragentur, vide ibi n. 4.
 Illa, ob quam, quis cecidit à commoditate cõtractus impedit, ne quis ex eo agere poſſit, concl. 78. n. 30.
 Prima eſt illa, quæ nocet in contractibus vtrò citrò obligatorijs, concl. 50. n. 61.
 Et præſertim, quando iuramentum adſit, vt ibidem.
 Quando portat periculum, recedi poteſt à Regulis iuris communis, concl. 56. n. 140.
 Quando per debitorem committatur inſolueda aliqua ſumma, ſiue in ſolutione alicuius alterius generis, & ſpeciei, vide concl. 50. n. 29. cum ſeqq. & in Verbo Debitor.
 Quando ſit neceſſaria ad hoc, vt quis pœnam incurrat, vide concl. 50. num. 33. & 41.
 Quando purgari poſſit, ab agente ex contracti correſpectiuo, priuſquam adimplear, vide concl. 78. n. 18. & ſeqq.
 Sed moroſus ille non dicitur, qui factio iudicis fuit impeditus, concl. 8. n. 39.
MORBIDA factio pecus totum ouile corrumpit, concl. 1. ſub nu. 79.
MORES quos, quis in ſe approbat, in alijs ad fuiſuorem reprobare non poteſt, concl. 42. num. 195.
 Mores ſepe in peius mutari ſolent, concl. 131. ſub n. 7. & ibi ratio aſſignatur.
 Moribus impijs eſt præcludenda via, concl. 42. num. 742.
 à Morum correptione non datur appellatio, concl. 128. n. 866.
 Declara tamen, vt ibi n. 870. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
MORIBUNDVS alienans rem, quæ, ob eius mortem ad alium ſpectaret, in fraudem eam alienare præſumitur, concl. 87. n. 106.
 Contrarium, nu. 107.
 Moribundus, an præſumitur immemor ſalutis æternæ, & ſic in illo actu velle mentiri, vide, concl. 87. n. 107. concl. 135. ſub n. 60. & concl. 132. num. 89 & prius concl. 56. n. 87.
 Moroſus in ſolutione ſtrictum cenſus, quando poſſit cogi pro reſtitutione ſortis principalis, vide in Verbo Cenſus, & concl. 37. n. 7.
 Moroſus ille non dicitur, qui factio iudicis, ſiue partis fuit impeditus, concl. 8. nu. 39. & vide in Verbo Adimplere, & concl. 50. n. 18. & 31.
MORS, ad hoc, vt per librum Parochi probeatur, quæ ſint neceſſaria, vide concl. 72. n. 14.
 Mors alterius ex coniugibus diſſoluit affinitatẽ, ſed non quoad omnes effectus, concl. 76. n. 7. cum ſeqq. & vide in Verbo Affinitas.

Mors

Et Materiarum.

Mors à manu Dei provenire dicitur, concl. 89. num. 387.

Illa animalium, quando probari possit, per coniecturas, vide concl. 109. n. 9. cum seqq. & vide in Verbo Animalia.

Auget fidem scripturis, concl. 123. sub n. 62.

Civilis, in quibus casibus naturali æquiparetur, vide concl. 42. n. 61. 6. & sub nu. 688.

Debet esse certa in vacationibus beneficio- rum, concl. 120. nu. 121.

Vim iuramenti habet, concl. 123. sub n. 62.

Illam allegans, eam vti fundamentum sue intentionis probare tenetur, ibidem.

Mors illius, qui in longinquis partibus morabatur, probatur per publicam vocem, & famam maximè concurrentibus adminiculis, concl. 120. num. 121.

Dummodo tamen ipsa fama à iusta causa, & à grauibz viris originem trahat; aliis secus, ibi num. 122.

Mors scribentis fidem scripturis augere solet, concl. 112. n. 11.

Mortui resurgentes non resuperant beneficia, neq; vxores, veluti, nec etiam sunt baptizandi, neq; Doctorandi, concl. 62. nu. 4. & ibi ratio assignatur.

Mortui testes, licet fuerint nulliter examinati, tamen cum repeti non possint, eorum examé sepe ex equitate suslinetur, concl. 120. n. 44.

Et ratioibus conclusionis qualis sit, vide in conclus. 123. sub n. 62.

Mortui testes magis probant, quàm viui, concl. 123. num. 62.

Mortuus an quis sit ex prima, vel ex secunda causa, id est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 28.

MOTVS proprius Pape, si in eo adliat Verba (vt accepimus) non impedit, quominus de subreptione ex re ipsa proneniete opponi possit, concl. 155. n. 20. & ibi latè de hac materia.

à MVLTCTA datur appellatio, prout etiam recursum, vel reuissio cause peti potest, qui idem operatur, quod ipsa appellatio, conclus. 128. num. 436.

Extende, vt ibidem.

MVLIER, ac eius Maritus, & filij ex fructibus & non ex proprietate rei localis ali debent, ne breui tempore mendicare cogantur, conclus. 152. sub n. 2. & 24.

Adultera dotem non perdit, si vir quoq; illius concubinam retineat, concl. 59. n. 89.

Declarat tamen, vt ibidem.

Adultera tradita à iudice illius viro, vt arbitrio suo illam puniat, an possit, absq; labe peccati se defendere contra virum eam occidere volentem, vide concl. 59. n. 54. cum seqq.

An, & quando, ob osculum libidinosum dotem amittat, vide ibi n. 13. cum seq.

An, & quando amittat dotem, ob adulterium, extantibus filiis, tam primi, quàm secundi, matrimonij, vide ibi n. 27.

Censum vitalitium an, absq; solennitatibus Statuti emere possit, vide concl. 86. n. 181.

Dotis affectionem petere potest super po-

cunia suo viro debita, ad hoc, vt ea in emptionem bonorum stabiliu conuertatur, vt postea ex eorum fructibus ea cum viro ali possit, concl. 152. n. 2. & 24.

Secus est in filiis mortua Matre, qui ipsi affectionem petere non possunt, ibi n. 3.

Dicens se esse indotatam id probare tenetur, concl. 84. n. 150. & concl. 86. sub n. 24.

Mulier emptoris alicuius rei venditori præfertur pro dote, etiam si ille specialem hypothecam sibi reseruasset, concl. 119. n. 29.

Mulieres arma & ferre non possunt, & si deforant pœna statutaria, siue bannimentorum puniuntur, vt alij, concl. 143. n. 20.

Declarat tamen, vt nu. 46.

A molitie dicuntur, & propterea facillè labuntur, ac earum iudicium dicitur fragile, debile, & infirmum, concl. 60. n. 102.

Mulieri ad secunda vota trāsēnti potest Princeps retentionem filiorum concedere, non obstante testatoris voluntate in contrarium, concl. 165. n. 35.

Declarat, vt in concl. 174. n. 17. & 18.

Illi bona etiam feudalia pro dote assignari possunt, concl. 152. n. 52.

Licet cōpetat prælatio pro dote ea, non competit tamen pro eius augmento, seu antefato, concl. 118. num. 29. & 34. & conclus. 170. num. 27.

Contrarium, concl. 118. n. 30.

Concordat, vt ibi nu. 31.

Mulier in concursu creditorum, quādo est anterior eligere potest super quibus bonis de sua dote satisheri velit, etiam creditoribus inuitis, concl. 152. n. 51.

In concursu creditorum præferri debet, etiam si velit rem subhastaram pro eius credito assignati, pro eo quod ab alijs repertum fuit, ibi num. 53.

Declarat, vt n. 54. cum seqq.

Indotata dicitur personam suam dare pro dote, concl. 89. sub n. 327.

In dubio nupta, & dotata præsumitur à Patre, & alleganti contrarium onus probandi incumbit, concl. 174. sub nu. 23.

Ingredienti Monasterium maior dos assignari potest, quàm nubenti in seculo, quia minora onera sustinet, concl. 13. n. 2.

Inquisita de furto, si fuerit confessus adulterium de eo non punitur, cum ea confessio fuerit incidenter, & ad alium finem facta, concl. 59. n. 103.

Declarat tamen, vt ibidem.

Illius confessio sine solemnitatibus facta ad fauorem viri suslinetur, si adminicula concurrant, concl. 55. n. 34.

Contractus requirit easdem solemnitates, & causas, quas contractus minoris, concl. 86. n. 1. cum seqq. & vide plura in Verbo Minor.

Obligatio facta pro dote, tam voluntaria, quàm necessaria est valida, licet solemnitates Statuti non adsint, ibi n. 169.

Maximè si dos sit pro Moniali, quia quæ spiri-

Index Conclusionum ,

tu Dei aguntur sub lege non cadunt, ibi nn. 171. & 172.

Virginis pudicitiam attentans, quādo, & quomodo sit puniendus, vide concl. 73. nu. 20. cum seqq.

Mulier lucrum sibi ex Statuto delatum executione exigere potest, licet id non possit facere maritus, concl. 118. sub n. 29.

Minor immobilia in dotem assignare non potest, sine iudicis Decreto, concl. 86. n. 77.

Minor semper absq; dubio solennitates Statuti, seruare tenetur, ibi n. 170. & concl. 170. n. 41.

Fallit tamen, quādo ea vti diligentissimus Paternitas contraheret, quia tunc illę nō sunt necessarię, ibi nn. 39.

Mulier, Minor, & Rusticus in non appellando infra decem dies excusantur, concl. 129. nu. 131. & 176. & vide concl. 56. n. 204.

*Fallit, quando copiam peritorum habere potuissent, ibi n. 132.

Non debet pro modica quantitate suę dotis omnia bona mariti capere in aliorum creditorum pręiudicium, concl. 152. sub num. 16. 48. & 55.

Non potest propria auctoritate possessionem rei dotalis ingredi, concl. 164. n. 29. & ibi ratio assignatur.

Non potest esse Arbitra, sed bene Arbitratrix, & ideo in dubio pręsumendum est eam, vti arbitratricem tulisse laudum, etiam si, forma iuris seruata, processerit, concl. 133. n. 143.

Declarat tamen, vt ibi n. 144. cum seqq.

Pecunias recipiens ex legitima causa, si postea eas marito in aliam causam dederit, nihilominus ea ad filiarum restitutionem tenetur, concl. 86. n. 230. & ibi ratio assignatur.

Declarat tamen, vt n. 231.

Permittens plures ad se viros accedere, si pariat, & non probet partum esse alicuius certę personę ipsā illum alere tenetur, concl. 89. num. 45.

Mulier persona turpis, & infamis non dicitur, si ex nimo amore suo amanti de se copiam faciat, concl. 105. n. 6.

Neq; propterea, vti talis potest ab hereditate excludi a fratribus, vel sororibus illius, qui eam heredem reliquit, ibi n. 7.

Postquam semel elegit in quibus bonis de sua dote satisfieri velit, amplius variare non potest, concl. 152. n. 54 & 55.

Pregnans dans causam abortui, qua poena puniatur, vide in Verbo Abortum, & concl. 7. per totam.

Pregnans semper in maximo periculo extat, donec ad facultatem generandi perueniat, ita vt semper Morbo lethali laborare dicatur, conclus. 7. nn. 14. & 21.

Mulier, quando accusare possit virum de adulterio, & ad quem effectus, vide concl. 59. n. 80.

Quādo Aduocationis munus exercere possit, vide concl. 60. n. 100. licet ibi sub nu. 102. id prorsus ab auctore reprobetur.

Quando donare, vel se obligare possit, pro do-

te, sine illius augmento, sine solemnitatibus, vide concl. 86. n. 162. cum seqq. & ibi designatur de dote voluntaria, vel necessaria, conclus. 118. n. 5. & concl. 170. n. 38. cum seqq.

Et quid si se obliget cum viro pro dote communis filii? vide ibi concl. 170. sub n. 41.

Quando facere possit reputas, quietationes confessiones, & similes actus sine solemnitatibus, vide concl. 86. n. 189. cum seqq.

Quando fideiubere possit pro marito, vide ibi nu. 21. cum seqq. n. 121. cum seqq. & n. 165. & in Verbo Fideiussio.

Quando fundum dotalem alienare possit, vel se obligare pro redimendo viro captiuo, vide concl. 84. n. 141. cum seqq. concl. 86. nu. 121. cum seqq. & concl. 87. n. 17. cum seqq.

Quando illustretur radijs nobilitatis viri, vide concl. 54. n. 47. & seq.

Quādo, ob adulterium viri separationem thori petere possit, vide concl. 59. n. 9.

Quando pręsumatur dedisse omnia sua bona in dotem, vide concl. 170. sub n. 19.

Quādo pro assuratione suę dotis executione impedire possit, in bonis viri, absq; quod detur terminus probandi inopiam illius, vide concl. 152. n. 34. cum seqq.

Item quādo illius dotis assurationem petere possit, ob illius viri vergentiam ad inopiam, vide in Verbo asscuratio dotis.

Quando pro antefato se obligat, ita iuuatur, Velleiano, sicuti illo iuuatur, obligando se, pro dote, concl. 118. n. 5. & concl. 170. n. 38.

Quando pro sua dote pręferatur locatori in rebus in dōmum illatis, vide concl. 119. n. 30.

Quando pro sua dote pręferatur creditoribus anterioribus tacitam, vel etiam expressam hypothecā habentibus, vide ibi n. 31. & seq.

Quando pro viro elaborare tenetur, vide concl. 89. n. 414.

Quando voluntarię compromittit solemnitates Statuti sunt adhibendę, cum compromissum sit de sui natura laesum, secus si ex necessitate; nempe ex forma Statuti, concl. 86. num. 175. & 176.

Quę non sit minor constitutio Marchię nō ligatur in contrahibus, ibi n. 96.

Recuperare potest res alienatas, vñ cum fructibus, licet ex contrahibus fuerit facta locupletior, quando probatur, quod a Marito blasphemio, vel eam percutere soliro fuerit coacta, concl. 87. n. 18.

Recedens a viro, quādo ab eo alimenta consequi possit, vide concl. 59. n. 12.

Si alterat eius cōsanguineos nō potuisse in cōtractu interuenire, ob aliquid impedimentū, quādo sit locus deputationi Curatoris, vide concl. 86. n. 53.

Si cognouerit virum suum esse iustum, & fidelem, illa quoq; fiet fidelis, & iusta, si cum eo habitauerit, concl. 59. n. 74.

Sine dote ducta, si postea velit eius Marito dotem constituere solemnitates Statuti seruare tenetur, concl. 86. num. 164.

Et Materialium

Sive Maritus, quando possit de iniuncta ex causa fornicationis propria auctoritate relinquere, etiam non expectata Iudicis Sententia, vide concl. 59. n. 39.

Et quando tunc sit locus restitutionis dotis una cum fructibus donationis propter nuptias, vide ibidem.

Si taceat in vita adulterium viri non ob id prohibetur agere contra illius heredes ad amissionem bonorum, si tamē in vita fuerit conquisita de eo, ibi nn. 24. & seqq.

Extende idem procedere, & ē conuersus; nempe in viro contra mulierem, & illius heredes ibid. num. 24. & 27.

Suum virum sequi tenetur in vita, & in morte, concl. 54. n. 49.

Mulierum proprium Ornamentum est pudicitia, concl. 42. n. 196.

MVLIO, & Procaccias non tenentur de proprio, si illis fuerint derobata res, & merces, quas conducebant, sed damnum spectat ad Dominum, & concl. 99. num. 31.

Fallit, quando mulieri fuisset V. G. consignata una capsa bene signata, & custodita, sed ea dissipata reddita fuisset, ibi n. 32.

Item Fallit, vt n. 36. cum seqq. & vide in Verbo Depositarius.

Mulio, & Procaccius si fuerint capti una cum mercibus, quas ducebant, tunc ex quo eandē diligentiam adhibuerunt in rebus alienis, quam in propria persona, omni culpa carere dicuntur, concl. 99. n. 34.

MVLTA conceduntur indirecte, quę directe concedi non solent, concl. 128. sub n. 774.

Dicuntur esse talia, quę reuera non sunt, conclus. 129. n. 226.

Tollerantur excipiendo, quę non tollerantur agendo, ibi sub n. 356.

Tractantur, quę posita a partibus nō concluduntur, cōcl. 123. sub n. 134. & cōcl. 141. sub n. 23.

MVNERV receptio, amplexus, & oscula nō faciunt sponsalia de futuro transire in matrimonium de presenti, concl. 115. n. 7.

MVNITIONES, & Artigliariz sunt de pertinentiis Castri, seu Ciuitatis, ita vt Castro in feudum concessio, ea quęq; concessa intelligantur, concl. 143. nu. 100.

MVRVS crudus qualis dicitur, & qualis fictus, Item quādo in vno, & quādo in altero sit seruanda distantia l. fin. ff. fin. regund. vide concl. 62. n. 103. & seqq. in Verbo Edificium vbi plura.

MVTATIONES Principum nunquam debent, Ecclesiis praiudicare, concl. 38. sub n. 52.

Mutatio quilibet etiam minima fidei iussiones euanesce facit, cōcl. 170. sub n. 13.

Mutatio possessionis, vide Possessio.

Mutato Tituli, vide Titulus.

Mutatio voluntatis, vide Voluntas.

Mutato primo elemento, qualitas quoq; mutata censetur, concl. 98. sub n. 3.

Mutato rerum Statu, dispositio quoq; iuris mutatur, ibidem.

Item mutata persona, mutatur quoq; rei status, ibidem.

Mutatum presumitur nomen rei ex longi temporis spacio, concl. 120. n. 138.

MVTVANS frumentum Patri ad alendos filios Patre mortuo habet actionem pro repetitione contra ipsos filios, qui ex eo aliti fuerunt, etiam si Patris hereditatem repudiauerint, concl. 89. num. 122. cum seqq.

Pecunias Ecclesię probare tenetur versionē in illius vtilitatem, concl. 85. nu. 215. & ibi ratio assignatur.

Fallit, quando pecunie fuissent numeratę presentē Capitulo, & Antifite; quia tunc versio presumitur, ibi n. 233.

Pecunias alicui, qui statim decesserit super ea, & a omnibus creditoribus, etiā anterioribus preferendus, concl. 119. n. 28. & ibi ratio assignatur.

Pecuniam filiz veriam in emptionem ornamentorum, eam repetere potest a Patre, concl. 89. num. 131.

Pecuniam filios familias Mercatori de consensu Patris potest eam a Patre repetere, quia ea, presumitur ab eo causę negotiationis recepta, ibi num. 129.

Declarat tamen, quod hæc presumptio nō est talis, quę probationem in contrarium recipere non possit, ibidem.

Pecunias filio Studenti potest ea repetere a Patre, etiam si ille prohibuisset, ne mutaret, ibi num. 127.

Declarat tamen, quod quando mutauisset ultra quantitatem necessariam, tunc pro excessu indigentis actio contra Patrem non daretur, ibi num. 128.

Et tunc talis pecunia in necessitatibus scholasticis consumpta presumitur, ibi n. 89.

Pecuniam minori, vel mulieri versionem in eorum vtilitatem probare tenetur, concl. 86. nu. 209. & seqq.

Et ea versio quomodo probetur, vide ibidem.

Pecuniam pro alendo aliquem, cui aliment a per alium debeantur, actionem habet pro repetitione, tam contra debitorem alimentorum, quam contra eum, cui fuit mutuatum, concl. 89. num. 127.

Pecuniam pro aliqua re emenda, super ea, etiam anterioribus creditoribus erit preferendus, concl. 119. sub nu. 12. & 26.

Declarat tamen, vt ibi n. 13. & 27.

Pecunias Vniuersitati legitime Congregatę versionē in illius vtilitatem probare non tenetur, si tamen pecunia fuit presentē Vniuersitati numerata, concl. 85. n. 231. & 232.

Semen pro seminando agro, etiam posterius locatori in fructibus rei locatę prefertur, concl. 108. num. 36.

Contrarium, concl. 119. num. 12.

Concordat, vt ibidem.

Mutuarius, & Commodatarius, quo loci pecuniam debitam solvere debeant creditori, vide in concl. 69. n. 42.

Ex Mercuo, quando aliquid percipere licet,

Index Conclusionum,

absq; nota vltura, vide concl. 15 t. n. 28. & 29. & concl. 161 n. 47. cum seqq.

Mutuo si quis aliquam quantitatem ab vno petat, non ob id inferitur, quod ille non possit esse creditor mutuantis in alio, concl. 156. in fine.

Mutuum occasione ludi factum nullam actionem parit, concl. 102. n. 2.

N

NARRATIVA contenti nocet, concl. 15 num. 3.

Gratiz, quando sit iustificanda, & ad id an supplicatio attendatur, vel potius littere, vide concl. 126. num. 48 cum seqq.

Illa intrusionis apposta in litteris, ad euitandam solutionem annatz iustificatione non indiget; secus si esset expressa in supplicatio. ne, concl. 110. n. 12.

Papa per Verba (vt accepimus) quando probet, vel sit iustificanda per partem, vide concl. 155. u. 12. cum seqq.

Pars gratie dicitur, concl. 15. sub nu. 3. & concl. 126 n. 48. cum seqq.

ASCITVR, quando ad fideicommissum dicantur vocati, vide concl. 84. n. 182.

Nati in sexto, & octauo Mense, quando dicantur successibiles, vide in concl. 42. n. 111.

Nati post mortem fideicommissis, vel etiam post alienationem bonorum fideicommissi quando ad illorum renouationem admittantur, vide concl. 84. n. 181. & seqq.

Qui nondum sunt, neque mereri, neque demereri possunt, concl. 73. n. 23.

Illi non dicuntur agnati, concl. 81. n. 82.

Natiuitas filij probatur per testes dicentes se fuisse presentes, dum puer nasceretur, alijs illi de auditu non probant, concl. 42. n. 108.

Plura vide in Verbo Filius

NATURA non ita est magis prona ad malum, quam ad bonum, concl. 131. sub n. 7.

Quos non obligat conscientia non ligat, concl. 42. n. 359. & concl. 59. n. 55. & concl. 89. n. 14. & n. 194. & 199. concl. 108. sub n. 63. & seqq. 124. sub n. 6. & concl. 169 n. 4. & 6.

Naturalis filius, Vide Filius.

Naturalis obligatio Patris alendi filium reuincit, si ipse filius fuisset à Monasterio eiectus & ab eo alimenta non haberet, concl. 89. num. 504.

Ratio est fundamentum prestationis alimentorum, ibi n. 54.

Ea ratio potius est attendenda, quam crimen. Paternum, ibi n. 194.

Plura vide in Verbo Ratio.

Naturales, quando ad feudum emphiteusim, & ius patronatus admittantur, vide concl. 142. sub num. 61.

NAVES pro vehendo frumento ex longinquis partibus tempore penurie concedere eorum Domini cogi possunt, concl. 111 n. 10.

Naues, quibus frumentum Ciuitatis vehitur on-

antes priuatis rebus, quomodo sint puniendi, vide ibi sub n. 10. remissive.

Nauigatio, vel cursus aque impediri non debet, pro faciendis aggeribus, ad defensionem agrorum priuatum, concl. 79. per tot.

Nauis assicuratio, quando valeat, & quomodo fiat, vide latè in Verbo Assicuratio, & conclus. 151. ferè per tot.

Nauis, vt saluetur, si fiat iactus mercium, tunc illi, qui suas merces saluas habent, tenetur ceteris damnum passis contribuere, concl. 151 num. 27.

Et nauta ad quid teneatur, vide ibi per tot.

NECESSARIA alienatio sub prohibitione alienationis non comprehenditur, concl. 84. n. 198. cum seqq. & vide in Verbo Alienatio.

Necessario aliquid facere quis dicitur, quando ad illud faciendum cogi poterat, conclus. 42. sub num. 363. & concl. 48. n. 11.

Necessarius, vt dignoscatur, an sit aliquis adus, vel voluntarius, origo est inspicienda, concl. 48. num. 12. vbi exemplificatur.

Necessitas excusat à pena, concl. 111. n. 28.

Ea in casu alienationis semper probari debet, aliunde, quam per assertionem alienantis, concl. 84. n. 206.

In casu alienationis rei Ecclesie debet esse preiudicium, & aliunde probari, quam per Instrumentum enunciationem, & partium assertionem, concl. 85. n. 18.

Non suffragatur ei, qui propria culpa incidit in illam, at secus si esset fatalis, aut naturalis concl. 89. n. 225. & 380. & vide d. concl. 89. n. 448. & 458. & concl. 101. sub n. 19.

Ea, vel euidentis utilitas si non adit bona Ecclesie alienari non possunt, concl. 85. n. 1.

Et talis utilitas Ecclesie probari non potest, per testes in Iudicio Summario examinatos, ibi num. 14.

Necessitate urgente à regulis iuris communis recedere possumus, concl. 164. n. 26.

Illius appellatione ea venit, in quam quis coactus, & non sponte se coniecit, concl. 84. n. 204.

Necessitatis causa, quando feudum alienari possit vide concl. 87. num. 47. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

Ea, siue paupertas, quando excuset in deponendo, siue in delictis, vide concl. 155. sub n. 63.

NEGANS aliquid, si postea de mendacio conuincatur, quando suum priuilegium perdat, vide concl. 154. n. 100. & 101.

Vnam positionem non potest amplius in ea se fundare, concl. 148. n. 14.

Vnam positionem, quæ postea vera probetur, ad id grauatur, vtile probare teneatur omnes alias positiones non esse veras, ibi u. 16.

Negatiua à quo veniat probanda in exceptione adimplementi, vide concl. 50. n. 12. & seqq.

De sui Natura dicitur improbabilis, conclus. 148. num. 255.

Negatiue dictiones actum reddunt de iure impossibilem, & omnimodam resistentiam denotant, concl. 128. n. 872.

Et Materialium.

Ex inspectione, & resolutione actorum probatur, concl. 52. n. 20.

Quando est sit adamentum intentionis alicuius ab allegante est probanda, vide concl. 148. num. 256.

Fallit, vt nu. 257.

Quomodo sit coarctanda, vide ibidem.

Negatiue dictiones, siue prohibitiones quid in iure operentur, vide concl. 128. n. 872.

NEGLIGENTIA in administrando est iuxta causam depositionis Abbatis, concl. 1. n. 116.

Mariti in patiendi prescribi fundum dotalem ipsi tantum, & non uxori nocere debet, concl. 87. n. 31.

Matris Tutricis in exigendo quid operetur aduersus illam, vide concl. 56. num. 142. & in Verbo Mater.

Non adimplentis est probanda ab eo, qui agit ad interesse, ob non impletum contractum, concl. 78. n. 15.

Fallit, vt ibidem.

Procuratoris in non appellando, quando noceat Domino, vide concl. 129. n. 173.

NEGOTIA communia solent negligi, & serius expediri, concl. 56. nu. 128. & concl. 86. sub n. 226.

Negotiari solitus quis dicatur, vide concl. 86. num. 232.

Negotiorum gestor, quando teneatur de neglectis a se, & ab eius subdito eo, vide concl. 41. n. 5. & seqq.

Ille, siue simplex factor librum rationum conficere non tenetur, concl. 41. n. 13.

Quando presumatur factus dines de eo, quod administrauit, vide ibi n. 14.

Talis dicitur Notarius, quando stipulatur pro absente, ibi n. 4.

Hi non debentur alimenta per Dominum, etiam si ea fuerint conuenta, concl. 89. num. 483. & 489.

Fallit, quoad expensis, quas Procurator, ac negotiorum gestor repetere potest, ibi n. 484.

Ille hereditatis iacentis pro sua mercede omnibus creditoribus est preferendus, & tacitam hypothecam in bonis hereditariis habet, concl. 119. n. 39.

Negotiorum principale flet, dum lis super alimentis pendet, concl. 90. n. 10.

NEMO agere potest sine interesse, & actione, concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 204.

Audiendus est aduersus proprium dolum concl. 72. n. 39.

Dat, quod non habet, concl. 1. n. 144. concl. 102. nu. 5. concl. 123. n. 137 & concl. 141. sub n. 28.

Debet in plus grauari, quam fuerit honoratus, concl. 51. n. 129.

Debet se immiscere Officio, ad quod non fit aptus, aliis ob imperitiam ad omnia damna & interesse parti laze tenetur concl. 60. num. 82. & seqq.

Debet sibi victum arctare, vt alimenta alijs praestet, concl. 89. n. 120. 215. & 240.

Est Dominus suorum membrorum, ibi n. 2.

Ex aere viuere presumitur, concl. 89. n. 540.

Ex sua improbitate ius consequi debet, concl. 26. num. 82. concl. 56. nu. 199. concl. 89. nu. 213. 225. 252. & 521. concl. 150. sub num. 40. concl. 161. n. 83. & concl. 164. num. 22. & concl. 169. sub n. 21.

Ille agere potest animam alterius, concl. 78. num. 101.

Locupletari debet, cum alterius iactura, concl. 86. nu. 91.

Potest sibi ius dicere, concl. 56. n. 140. & concl. 164. nu. 22.

Fallit, quando periculum est in mora dicti, concl. 56. nu. 140.

Potest esse sui corporis Dominus, & patrogus, concl. 144. num. 37.

Presumitur velle iactare suum, & suam conditionem peiorare, concl. 51. n. 79. concl. 109. nu. 34. & concl. 142. n. 19.

Tenetur alterius salutem suae propriae preferre, concl. 89. nu. 240.

Tenetur contra se arma producere, & parrem a iurata iurare, concl. 89. n. 481. & concl. 61. n. 2.

Tenetur ratione Officii se ipsum, & bona propria pro alio obligare, concl. 86. sub n. 76.

NEPOTES Masculi ex filia femina, quando veniant in inuestitura obtenant ab Auo, pro se & suis descendibus, vide concl. 149. sub num. 12.

Nepoti, vel nepti, quando debeantur alimenta vel dos per Auum, vide concl. 89. num. 148. & 178. cum seqq. & nn. 423. cum seqq. & concl. 374. n. 1. cum pluribus seqq.

Nepres licet non sint sub potestate Aui, sunt tamen de illius agnatione, concl. 174. sub n. 13.

Dicuntur exclusi, quando filij exclusi repellantur, concl. 149. sub n. 12.

Ab Auo dotata, quando contemplatione Patris dotata censeantur, ita vt dos ad computum legitimae data censeatur, vide concl. 42. n. 431. cum seqq. & concl. 174. nu. 24. cum seqq. & in Verbo Dos.

Nepotis ab Auo dotata, quando legitima a suo Patre petere possit, vide concl. 42. num. 434. cum seqq. & concl. 174. n. 45. cum seqq.

Nepotes non succedunt in locum Patris, quando proximiores sunt vocati, siue quando ordine successiuo est hereditas successio, concl. 149. sub num. 27.

NIHIL est tam graue, quam coram Iudice suspecto litigare, concl. 128. sub n. 638. & 669. Est tam durum, neq; ferreum, quod non amoris igne frangatur, concl. 105. sub n. 6.

Nihil est vitiosius, quam in carne vinci, & nihil gloriosius, quam carnem vincere, concl. 105. sub num. 6.

Ex nihilo, nihil fit, concl. 84. nu. 36.

NOBILE dicitur aliquod Officium, si Vniuersitas, vbi exercetur, illud protali tenet, concl. 147. num. 3.

Nobiles sunt illi, qui iam fuerunt improbi, sed postea sub Dei exilio mutare, atq; proficere coeperunt, concl. 42. n. 199.

Index Conclusionum,

- Personæ aut exercere possint officium Procuratoris, vel illud exercendo nobilitatē amittant, vide concl. 147. num. 7. cum seqq.
- Nobiles rices, vel mulieres, non decet ire ad publicas plateas pro emendis victualibus, neque sibi ipsis de cibis in coquina providere, concl. 89. num. 566.
- Nobilitas alicuius probatur per Instrumenta: antiqua, in quibus illa enuncietur, concl. 120. num. 35.
- Est attendenda, iuxta consuetudinem locorum, concl. 147. num. 2. & seqq.
- Fallit, quoad statuta Religionis Hierosolymitanæ, quæ non contentantur nobilitate locali, sed volunt eam pro tali ubique haberi, ibi num. 5.
- Illæ, & puritas sanguinis per testes de publica voce, & fama probatur, concl. 120. n. 37.
- Non denigratur ex eo, quia, quis suas pascuis sine propriis manibus exerceat, conclus. 82. num. 6. & 7.
- Nobilitas per quas artes denigretur, vide conclus. 147. & in Verbo Ars.
- Vnius familiæ, ut conferretur non debet altera depauperari, concl. 87. num. 132.
- Illæ viæ vxor gaudere debet, etiam post illius mortem, & viduitate durante conclus. 54. num. 47. & seqq.
- Illius privilegium non amittunt laborantes suas possessiones propriis manibus concl. 82. num. 6. & in num. 7. exempla adducuntur.
- Probata eam vno, quando probet, quoad omnes, vide concl. 120. sub num. 37.
- Nobilitatis probationi inducunt antiqua monumenta, insignia, & arma conclus. 120. num. 78.
- Item quomodo probetur, vide concl. 147. sub n. 6. & prius concl. 120. nu. 37.
- NOCENS est potius absolvendus in dubio, quā innocens condemnandus, concl. 80. num. 4. concl. 89. num. 309. & concl. 148. num. 236.
- NOMEN rei ex longi temporis spacio mutatum præsumitur, concl. 120. num. 138.
- Debitoris quando est datum in dotem æstimatum, tunc in emptionem transit, itaut maritus propriis sumptibus litigare, & creditam exigere teneatur, concl. 68. num. 29. & concl. 89. num. 271.
- Fallit primo, quando impensæ essent magnæ, & præsertim quando maritus nullos fructus ex illo nomine in dotem dato perciperet, aut non tales, qui superabundent pro faciendis ipsis sumptibus, concl. 68. num. 30. & conclus. 89. num. 271.
- Item fallit quando impensæ essent necessariæ, quia tunc dotem minuerent dicta concl. 68. num. 31. & concl. 89. num. 271.
- Nomen dignitatis remanet, licet dignitas sit amissa, & quare, vide concl. 140. sub nu. 12.
- Item in hoc, vide quæ dixi in conclus. 73. num. 29.
- Nomina debitorum non dicuntur mobilia, neq; immobilia, sed sunt quoddam genus de per se, & tertiam speciem constituant, concl. 113. n. 6.
- Illæ non tenentur hæres exigere, sed potest ea in solumum creditoribus assignare, concl. 91. num. 32.
- Quando cedens ea manutenere teneatur verè & realia, vide concl. 173. sub nu. 7.
- Nominatio facta à Patre de filio, quando filiationem probet, & filium in quasi possessione filiationis constituat, vide latè in Verbo Filiatio, & concl. 78. n. 61. cum pluribus seqq.
- Omniæ Capitalarium, quando sit necessaria in alienatione rei Ecclesiæ, vide concl. 85. n. 315. cum seqq.
- Ea partium facta de vno contractu, qui de iure non substituitur, non potest mutare substantiam illius, sed erit talis, qualis de iure scripote est, concl. 48. n. 90.
- Plurium personarum, quid est facta in fidei commissis, tunc grauius non satisfacit relinquando vni tantum, conclus. 84. num. 259. & 262.
- Sola non tribuit ius nominato, conclus. 78. sub num. 61.
- Sola facta de aliquo vti tali, aut per citationem, siue alio modo, quid operetur de iure, vide concl. 131. sub nu. 46.
- Nominatus prius, vti magis dilectus succedit, concl. 149. sub n. 27.
- NON deducta deducam, & non probata probabo, concl. 148. sub num. 102. 148. 193. & 393.
- Non entis nullæ sunt qualitates, concl. 47. num. 84. concl. 73. nu. 23. concl. 78. n. 3. concl. 81. num. 82. concl. 128. num. 712. & 805. concl. 129. sub n. 44. concl. 135. sub n. 77. concl. 152 sub num. 70. & concl. 167. sub n. 100.
- NOTARIATVS in aliquibus locis habetur pro exercitio nobili, & in alijs pro vili, conclus. 147. n. 5.
- Contrarium, ibidem.
- Concorda, vt ibidem.
- Illius qualitas non est probanda, sed præsumitur in Instrumentis antiquis, vel de longiquo, concl. 120. n. 60. cum seqq.
- Notarii acta separata habent, nec vnus in negotijs alterius se ingerere potest, concl. 128. sub num. 721.
- Sed fallit, quando vnus Notarius esset impeditus, vt ibidem.
- Illius assertio, siue denominatio de consensu partium facta præsumitur, & præsertim si partes erant presentes, concl. 51. n. 92.
- Factum de præterito non probat, concl. 159. nu. 16. & concl. 155. n. 111.
- Sine testibus non probat in præiudicium testij concl. 139. n. 27. & concl. 155. n. 100. & 102.
- Licet Mandatum non probet multum tamen operatur, & de eo magnam præsumptionem inducit, concl. 155. n. 97.
- Illius assertioni non est standum contra tertium absentem à stipulatione contractus, conclus. 155. num. 109.

Non

Et Materiarum.

Non creditur extra ea, de quibus ipse fuit rogatus, ibi n. 112.

Eius bona fama quid operetur, circa correctionem Instrumenti, vide concl. 125. n. 10.

Notarii cogi possunt ad faciendum Instrumenta, concl. 147. sub n. 6.

Error Notarii partibus non officit, conclus. 155. sub nu. 124.

Est difficultas probationis, ibidem.

Et quomodo probetur, vide ibidem remissive

Notarii mortui instrumentum magis probat, quam si ille viveret, concl. 123. sub 62.

Notarios Archiepiscopus, & Episcopus in omnibus locis suis Diocesis creare possunt, concl. 128. num. 26.

Illis non datur facultas apponendi præcepta garantigiz, ex natura Officii, sed ex auctoritate Statuti, vel principis ita mandantis id fieri debet, concl. 167. n. 130.

Illius stipulatio probante facta non probat, nisi fuerit ratificata, concl. 17 n. 4.

Successor, si non exhibeat Scripturam prodactam in Officio tempore sui antecessoris ad interesse tenetur, concl. 104. n. 6.

Notarii suspicio, quando admittitur, & quomodo probetur, vide in Verbo Adiunctus, & concl. 53. per totam.

Actuario in Ordinarijs, & Iudicialibus est credendum, concl. 155. n. 103.

Afferenti se esse Archivistam, & Scripturam ex Archivio extraxisse creditur de consuetudine, licet secus sit de iure, concl. 141. n. 4. & 5. & concl. 155. n. 90.

Afferenti Titium produxisse Instrumentum, mandati in actis non creditur, nisi totum Instrumentum mandati fuerit registratum, conclus. 155. n. 196.

Afferenti possessionem fuisse captam, ut de bonis hæreditarijs alicuius creditur, concl. 155. num. 12.

Illius Instrumentis, in quibus de illius commodo agatur, quando sit credendum, vide ibi sub num. 112.

Afferenti nuncium sibi retulisse aliquem citasse, prout in schedula non creditur, si ipsa schedula integrè in actis registrata non reperitur, ibi num. 99.

Afferenti se falsum Instrumentum scripsisse, quam suam turpitudinem alleganti non creditur, ibi nu. 115.

Fallit quando talis assertio esset verisimilis, & administrata, ibi n. 116.

Sed tale dictum notarii partibus non nocet, ibid. num. 117.

Illi creditur, si de sua commissione asserat, ibi num. 86.

Limita procedere de stylo Rotæ; ut secus de iuris rigore, ut ibidem.

Creditur, si dixerit testis iuratus talis scriptoris, secus si simpliciter dixerit iuratus, &c. quia tunc tali testi fides non adhibetur, concl. 155. nu. 87.

Extende, ut nu. 88. cum seqq.

Creditur, quando super eius stylo attestaretur, ibi num. 91.

Declarat tamen, ut ibi n. 92.

Dicenti se errasse, & falsum fabricasse in præjudicium tertij non creditur, conclus. 155. sub num. 124.

Fallit, ut ibi sub n. 115.

Est credendum, quando attestatur omnia in Instrumento contenta de partium consensu apposuisse, etiam si essemus in clausula collatili, ibi n. 93.

Contrarium in materia dictæ clausulæ codicillaris, & multarum aliarum clausularum, ibi num. 94.

Est credendum in his, de quibus ipse fuit rogatus, nisi contrarium probetur, conclus. 155. num. 113.

Magis creditur, si aliquid viva voce asserat, quam in eo, quod scripsit, ibi n. 95. & ibi Declaratur, quando id procedat.

Extende id præcipue procedere in actis, qui tempore Sententiæ intervenire potuerit, ibidem.

Non creditur, si attestetur, Sententias confirmationis per Iudicem Ecclesiasticum latas fuisse executioni demandatas, concl. 139. sub num. 25.

Non creditur in his, que ad eius Officium non spectant, concl. 155. n. 102.

Plura vide in Verbo Assertio Notarii.

Quando, & quomodo illi committi possit examen testium, vide concl. 148. num. 292. & 293.

Notariorum libris, circa expeditiones factas, quando non sit credendum, vide conclus. 155. sub num. 88. in fine.

Notarius an rogatus censetur de clausulis in Instrumento omisiss, vel illæ consultò omisæ censentur, vide concl. 157. n. 7.

A pœna falsitatis excusatur, ubi cōsuetudo falsum fabricandi adest, concl. 161. num. 22.

Declarat tamen, ut n. 17.

Sed quando possit imputari de falso, vide conclus. 125. in fine.

Debet esse ætatis annorum vigintiquinq; cum eius Officium sit publicum, conclus. 72. nu. 85.

De falso puniri potest, si in Instrumento asseruerit pecuniam fuisse numeratam, & detegatur eam verè numeratam non fuisse, conclus. 155. nu. 85.

Ille, & eius Successor non excusatur, si cum iuramento Scripturam fuisse perditam asserat, sed amissionem plenè, & concludenter probare tenetur, concl. 104. n. 7.

In quibus differat à scriba, & Actuario, vide, concl. 147. n. 6.

Non potest esse Decurio, nec de Prioribus sue Civitatis, ibidem.

Pæsumitur dolo, & culpa occultasse scripturam in eius Officio productam, si postea non reperitur, concl. 104. n. 5.

Quando corrigere possit errorem Instrumenti,

Index Concl^l asionum,

ti, postquam illud fuit partibus datum, vide
concl. 125. n. 10.
Quando de Apostillis, interlineaturis, vel an-
cellationibus fidem facere, debeat, ut scriptu-
ra suspecta non reddatur, vide in Verbo Apo-
stilla, & concl. 125.
Quando, & quomodo possit iurari suspectus
vnde cum alijs suis actuarijs, vide concl. 128. n.
683. & prius nu. 656.
Quando teneatur de delicto sui sustinere, vide
in Verbo Dominus.
Religionem Hierosolymitanam ingredi non
potest, concl. 147. sub n. 5.
Scripturas in eius Officio productas custodire
tenetur, concl. 104. n. 50.
Stipulans pro absente quando illius accipiat,
vide in Verbo Absenti & concl. 9.
Stipulans, & acceptans pro absente illi non
acquirat, nisi tanquam negotiorum gestor,
concl. 41. n. 50.
Suum stylium absque poena falsi iuramentum non
potest, concl. 157 sub n. 7.
Ille, vel iudex reuelans dicta testium ante eorum
publicationem committit falsum, conclus. 60.
num. 48.
Vt excusetur in recipiendo, & approbando fi-
desiorem, quæ sint necessaria, & qui prius
sit executiendus, vide concl. 153. sub n. 29.
NOTIFICANS debitori alicuius ut aufugiat,
quia suus creditor eum capi facere ordinavit
creditori tenetur ad soluendum illud debitum,
si debitor fugam arripit, conclus. 169. sub
num. 22.
NOTITIA Sententiæ arguitur ex receptione
alicuius rei in vim ipsius, concl. 129. sub nu.
175.
NOTORIA iniusticia dicitur, quando nullo
modo defendi potest, concl. 129. n. 362.
Ab illa datur appellatio, quoad vtrumque effectum,
concl. 128. n. 30. & 832. cum seqq.
Et de ea, tunc constare dicitur, quando incō-
tinenti de dominio possidentis bona proba-
tur, ibi n. 31.
Notoria iniusticia maxima iniusticia dicitur, in-
tantum, quod iudex tali casu spoliare dica-
tur, concl. 129. n. 362.
Limita esse verum, quod iudex sententiando
se retrahit ad acta; at secus si ē contra, concl.
128. num. 377.
Illius exceptio, etiam ad impediendam execu-
tionem trium conformium admittitur, con-
clus. 129. n. 362.
Notorietas iniusticia sententiæ allegari nō pro-
hibetur, vbi est prohibita appellatio, concl.
128. nu. 920. & concl. 129. n. 362.
Sed illa allegari non potest, quando vna ex
opinionibus controuersis fuerit tenta, vel per
Curiam recepta, & approbata, concl. 129.
num. 371. & 372. & prius conclus. 128. sub
num. 757.
Declarata tamen, si Doctores eam opinionem
tenentes de communi testarentur, alias secus
ibidem dicto n. 372.

Et ad eam tollendam qualis qualis ostensio
sufficit concl. 129. n. 371. & concl. 128. n. 757.
In Notarijs Ordo litoris non est seruandus, con-
clus. 128. sub n. 832.
Declarata tamen, ut in concl. 129. sub n. 226.
In illis, quod iudex possit iurari suspectus, &
quando non, vide concl. 128. sub num. 845.
remissimē.
A Notorio licet non detur appellatio, datur
tamen a Sententia declarante factum esse
notorium, concl. 128. nu. 398. & 834. & vi-
de concl. 129. sub n. 226.
NOVATIO, quando censetur inducta ad fa-
uorem fideiussorum, & quando non, vide
concl. 37. n. 21. & seqq.
NOVERCA relicta per maritum usufructuaria
omnium bonorum, viuientibus filiis mariti
alimenta solum habere debet, conclus. 89.
num. 203.
Parum amica primigenis præsumitur, vnde a-
dagio fertur, quod tunc comix albefer, dum
Sancta Nouerca quiescit, concl. 89. sub nu.
203. & concl. 105. n. 14.
NOVITI Ordinari non possunt ab Abbate,
cum non sint eius subditi, nisi post emissionem
professionem, concl. 1. n. 138.
NVDVS cum nuda non presumitur dicere Pa-
ter noster, concl. 59. n. 101.
NVLIA maior probatio, quam proprii oris
confessio, concl. 128. sub n. 479.
Nullus actus allegari potest, etiam si adesset
aliquis dolus, vel culpa in committente eam,
si descens in retinendo aliquid, non au-
tem in exprimendo falsum extaret, concl. 17.
num. 10.
Ad fauorem alicuius inducta semper eo volē-
te sustinetur, concl. 84. sub n. 62.
Alienationis non potest ab alio allegari, quā-
dam ab eo in cuius fauorem alienatio est nulla,
concl. 85. nu. 16. & 312. & concl. 86. n. 142. &
prius concl. 45. sub n. 36.
Allegari potest a committente, illam excipie-
do, non autem agendo, & maxime, quando
dolus abest, concl. 17. num. 10. at secus re-
gulariter, concl. 87. n. 56.
Sed allegari non potest, quando parte de nul-
litate non opponente Sententia confirmata
fuit, & in rem iudicatam transiit, concl. 129.
num. 359.
Extende, ut ibi nu. 360. cum seqq. & ibi multa
videbis in hac materia.
Illa, & falsa causa, quando executionem obli-
gationis Generalis impediunt, vide concl.
86. num. 36.
Evidens dicitur, quæ per adorum inspectio-
nem probatur, concl. 128. sub n. 373.
Et etiam post tres Sententias opponi potest,
concl. 129. n. 373.
Nunquam in rem iudicatam transit, sed de ea
semper conquiri potest, conclus. 129. sub
num. 407.
Illa examinis sæpē per Rotam sanari solet,
quando testes sunt mortui, concl. 120. n. 45.
Illa

Et Materialium.

illa ex defectu citationis resulsans sanari potest, per Arbitrium Rotæ, si fuerint data interrogatoria, & interpretes hincinde cõdu. cõ. i. cl. 135. n. 37. cum seqq. & n. 120.

Sed non censetur sanata ex eo solum, quod Papa remittit silem testium arbitrio Rotæ, ibi num. 45.

Plura vide in Verbo Examinis nullitates.

Ex defectu iurisdictionis proueniens sanari potest, per Arbitrium Rotæ, dummodo tamen defectus non esset totalis iurisdictionis, sed solum in aliqua parte, concl. 135. nu. 195. & concl. 148. num. 297.

Ex defectu citationis, quando sit sanabilis, vide concl. 135. n. 87. cum seqq. n. 115. cum seqq. & 196. cum seqq.

Sed ea ex defectu actionis est insanabilis, conclus. 135. num. 204.

In appellatione ab interlocutoria non venit admittenda, nisi nullitatis causæ fuerint expressè nominatæ, concl. 128. n. 532.

Incidenter deducta naturam appellationis assumit, & secundum eam regulatur, secus si principaliter deducatur, concl. 129. n. 356.

Nunquam opponi potest, nisi ab eo, ad cuius fauorem sit inducta, non autem ab alijs, qui non sint in causa, concl. 163. n. 7.

Nullitas obligationis minoris sanari nõ potest, ab eo, etiam si postq; est effectus maior illam ratificet, & pro eo fideiussores adhibeat, quia nihilominus, quoad utrumq; non sustinetur, concl. 169. sub num. 16.

Et quando inducitur ex prolatione Sententiæ, obliq; citatione, vide concl. 128. n. 527.

Secundi actus non tollit validitatem primi, concl. 47. n. 36.

Ea sententiæ in possessionis allegari non prohibetur, licet in illis appellatio non detur, conclus. 128. num. 62.

Quando est notoria etiam coram mero executore allegari potest, conclus. 128. num. 105.

Illa allegari non prohibetur, ubi est prohibita appellatio, ibi n. 920. & concl. 59. num. 354. & 405. cum seqq.

Fallit, vt ibi sub nu. 372.

Sine appellatione proponitur, & Iudex Superior, absq; appellatione, per viam quærelæ de ea cognoscere potest, concl. 129. n. 410.

Vnius ex tribus Sententijs conformibus illarũ executionem impedit, concl. 128. num. 372. & 373. cum seqq.

Vnius Sententiæ, quando possit sanari per secundam ex Statuto Urbis c. 190. l. 1. æt etiam de iure communi, vide ibi sub n. 372.

Fallit tamen, vt ibi nu. 380. & vide num. 756. cum seqq.

Nullitatem contractus, quando possit allegare ille, qui maior effectus per quinquennium tæuit, vide concl. 86. num. 247. & in Verbo Minor.

Nullitates ex defectu iurisdictionis, citationis, vel mandati dicuntur insanabiles, & morbo

Ethico æquiparantur, conclus. 135. num. 191. cum seqq.

Fallit, vt num. 195. cum seqq.

Nullitates post rem iudicatam non sunt attendendæ, concl. 129. n. 360. & 407.

Maximè, quando calumniæ suspicio adesset, & lapsus esset quadriennium ibi n. 361.

Nullitates, quãdõ sunt turbidæ, arbitrium intrat pro illis sanandis, concl. 135. nu. 34. & vide in Verbo Arbitrium.

Nullitatibus ex aliquo actu prouenientibus, quis renunciare censetur, si adimpleat ipsum actum, adeo, vt de illis amplius opponere nequeat, concl. 50. n. 67. & seq.

Declara, vt ibi nu. 69. & concl. 160. sub num. 100.

Nullitatis allegatio eam committenti suffragari non debet, concl. 87. n. 56.

Per viam exceptionis permittitur, licet agendo non permitteretur, conclus. 129. sub num. 356.

Illius causæ, & ea appellationis si fuerint æquè principaliter commissæ, tunc causæ nullitatis principaliter commissæ censetur, concl. 129. num. 355.

Causæ nullitatis deserta non censetur, si sit deserta illa appellatio, ibi sub n. 355. & 406.

Contrarium, n. 357. & 369.

Declara, vt n. 308. cum seqq.

Et quando ea à iudice cognosci possit omisso negotio principali, & vbiq; ad quod tempus illa cognitio daret; Item quando ille possit cognoscere super negotio principali, omisso iudicio nullitatis, vide concl. 129. n. 221. cum seqq.

Nullitatis contractus exceptio non est propriè exceptio de iure tertij, sed iuris agentis exclusio, conclus. 85. nu. 16. in fine.

Et talis exceptio executionem Sententiæ impedit, præsertim, quando de nullitate intra tempus legitimum fuerit oppositum, concl. 128. num. 345.

Sed admittenda non venit, postquàm causæ principalis est de cisa, ibi sub n. 345.

Quando immissionem ex clausula constituti retardet, vide concl. 158. n. 10. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Exceptio.

Illius iudicium est prius decidendum, quàm illud appellationis, concl. 129. n. 408.

Nullitatem generalis allegatio non valet, nisi nullitates specificentur, concl. 128. n. 856.

NULLIVS DIXERIS, quomodo differat, ab exempto, vide concl. 138. n. 94.

NVLIVM, quod est, nullum parit effectum, concl. 51. n. 133. concl. 69. n. 78. concl. 133. sub num. 12. & concl. 167. sub n. 100.

NVMERATIO pecuniæ in deposito non requiritur, sicut in mutuo, cõcl. 128. sub n. 826.

Numeratio pecuniæ probata dicitur, quando V. G. in confessione adsint verba præsentæ, solutæ, & exbursatæ in tot Zecchinis, & Vngheis, &c. concl. 135. nu. 68. & 70. & concl. 155. sub num. 80.

Con-

Index Conclusionum ,

Contrarium, conclus. 135. num. 69.
Declara, vt ibi nu. 71. & concl. 155. num. 82. cum seqq.
INUNCIATOR noui operis, quando, & quomodo sit admittendus ad iudiciu, vide conclus. 62. num. 130. cum seqq.
INUNCII assertioni standum non est circa solemnitates in subhastatione necessarias, conclus. 155. n. 105.
Nunci relatio facta in actis originalibus magis probat qudm ea facta in manibus partis, ibi num. 123.
Illius relationi omnino standum est in his, quae ad eius Officiu spectant, alias secus, concl. 52. num. 39. & concl. 155. n. 121.
Ubi creditur, quando refert se aliquem de ordine Indicis cirasse, concl. 141. sub nu. 5. & concl. 155. n. 121.
Declara, vt ibidem.
Et credendum est, dumodo in assertionem non erret, alias illius error partibus nocere non debet, ibi n. 124.
Nuncio referenti, se in tali re vti de bonis Titij executionem fecisse, credendum est, ita quod qui contrarium allegat, illud probare tenetur, ibi nu. 122.
INUNCIVS Apostolicus non potest dispensare Abbatissam super etate, cum inferior non possit in lege Superioris, & maxime Concilij manus apponere, concl. 3. n. 16.
Et quando excommunicatum absolueret possit, etiam quoad vtrumq. forum, vide concl. 10. n. 9. & seq. & in Verbo Absolutio.
Quo modo beneficia conferre debeat, vide, concl. 97. n. 29.
INVRVS, quando sit alenda Socero, vide, concl. 89. num. 138. cum seqq. & 167. cum seqq. & in Verbo Socer, & in Verbo Alimentum.

O

OBIECTIVI Articuli, qui dicantur, & quando admittantur, vide latè in Verbo Articuli, & concl. 148. n. 44. cum pluribus seqq.
Obiectus dari non possunt post lapsum termini ad probandum in partibus, licet per appellationem causa fuerit commissa in Rota, & licet extra Curiam termini non seruentur, concl. 148. num. 190. & num. 107. ratio assignatur.
Et licet post terminum ad articulandum non possint probari per testes, possunt tamè probari per Instrumenta, concl. 148. n. 116. cum seqq. vbi rationes assignantur.
Fallit si expressè fuisset dictum, quod post terminum, nec per Instrumenta, nec alio modo probari possint, ibi n. 122.
Allos non exprimens in appellatione interposita, an possit, postea articulos obiectiuos producere, vide ibi n. 64. & seqq.
Odiosi dicantur, quidè in illorum materia stipulatio est procedendum, ibi n. 402.

Partem aduersam excludentes non dicuntur obiectus, sed potius ipsius dantis ius, ibi sub num. 225.
Probandi veniant per proprietatem, & per veritatem, non autem per quasi opinionem, vel reportationem, ibi n. 123.
Obijciens, vel appellans contra electionem, alicuius factam certam formam electionis exprimere tenetur, concl. 128. n. 522.
OBLATIO de reficiendis expensis, vel fructibus, facta earum liquidatione, quando sit admittenda, vt processus ad vltiora fiat, vt concl. 135. nu. 97. cum seqq.
Illa sendi quibuscumq. agnatis est facienda, vt illud licet alienari possit, concl. 87. n. 49.
In subhastatione, quando fieri possit, per creditorem, vide concl. 52. n. 26.
Verbalis an excuset à mora, siue quando ea sit facienda iudicialiter, & debeat esse realis, vide concl. 50. n. 33. & seq.
Et quae sint necessaria ad hoc, vt ea excuset à mora, vide ibidem remissuè.
Verbalis super restitutione recepti non sufficit, quado quis vult reuocare seudum alienatum, sed restitutio realis, praesentia tamen oblatione, est necessaria, concl. 87. n. 73.
Oblationem partem reiicere, vel admittere est arbitrium iudici, concl. 134. n. 22.
Oblationes ad quem spectent, quando Archiepiscopus in locis exemptis celebrat, distinguere, vt in concl. 138. n. 33.
Et vti à iure Spirituali, & Diuino provenientes sunt à quibuscumq. monachis secularibus immunes, concl. 138. n. 33.
OBLIGATIO accessoria, quando sustineatur non subsistente principali, vide concl. 86. n. 27. cum pluribus seqq. & nu. 76. & in concl. 114. per tot. & in Verbo Fideiussio.
Alternatiua non vitatur, quando vnà pars est impossibilis, concl. 96. n. 5.
Cameralis ad haeredes transit, quoad omnes effectus, excepto eo pericuri; secus autè in singularem successorem, concl. 167. n. 17.
Extende, etiam per cessionem in cessionariu, concl. 114. sub n. 14. vers. Extende.
Etiam ad ea, quae ex iuris interpretatione veniunt extendi potest, quando tamen, quis non per viam actionis, sed per eam replicationis veniret, concl. 154. sub n. 72. & concl. 167. nu. 135. & seqq.
Euanescit si aliquid contractui addi, vel minui contingat, concl. 98. sub n. 5.
Executionem paratam non habet, quando est per Sententiam vulnerata, sed tunc appellatio datur, & sic tres Sententiae sunt expectandae, concl. 128. n. 724.
Quid si ipsa obligatio per Sententiam nullam vulneretur? vide ibi n. 725. & 726.
Item executionem paratam non habet, quando ex eisdem actis de illius iniustitia appareat, ibi n. 727.
Sed executionem paratam habet, licet sit vulnerata, quando Papa mandaret, vulnerari, & seqq.

Et Materialium :

flone, non obstante, ad executionem esse procedendum, concl. 128. n. 728.

Et quando dicatur vulnerata, siue potius Decretum, dixi in concl. 128. n. 726.

Ex persona heredum mutari non potest, conclus. 174. sub n. 12.

Facit acquirere ius omnibus, quorum interest, concl. 34. n. 8.

In ventre portat clausulam, Quorum interest, concl. 9. n. 3. & concl. 89. n. 352.

Item in ventre iuramentum gerit, immò vim duplicis iuramenti habet, concl. 11. num. 14. & 69.

In Instrumento apponi non potest per Procuratorem, nisi Dominus illi dederit expressâ facultatem eum tali modo obligandi, vel gesta per Procuratorem ratificauerit, conclus. 157. sub n. m. 7. & concl. 167. n. 136.

Et licet sit odiosa, & stricte interpretanda, nihilominus ad ea extenditur, quæ tacite, & in consequentiam veniunt, concl. 154. nu. 72. & concl. 167. n. 136.

Nisi exprimat in Instrumento apposta non censetur, & præsertim in loco, ubi eam apponi non sit solitum, conclus. 157. sub num. 7. & concl. 167. n. 134.

Et nisi sit extensa, apoca exequi non potest, concl. 123. num. 147. & concl. 167. num. 116. cum seqq.

Non attenditur, nisi pro his, quæ in Instrumento expressè leguntur, concl. 157. sub n. 7.

Non censetur inducitur in tacita renouatione locationis, licet omnes condiciones, primi contractus repetitæ censeantur, concl. 98. sub num. 6. & concl. 167. n. 134.

Fallit tamen, vt ibidem, & prius sub n. 125.

Operatur, vt omni legum auxilio renunciati censetur, concl. 91. n. 31. & 35.

Fallit tamen, vt in concl. 167. sub n. 16. in fine.

Quando in aliquo Instrumento apponebatur olim non poterat in vim illius absolutio peti, licet hodie secus sit, concl. 11. n. 59.

Quando in aliquo Instrumento non legeretur, vel fuisset apposta à non habente Mandatū taliter obligandi, siue iudicium via ordinaria fuisset ceptum, aut alio modo de ea dubitaretur, tunc ab ea appellatio datur, conclus. 167. n. 44.

Fallit, vt ibi sub n. 125. & 134.

Quando non est extensa, tunc Iudex de sua Jurisdictione non est certus, concl. 128. num. 720. & concl. 167. n. 136.

Sed quomodo, & quando ea sit extendenda, vide ibidem cum pluribus seqq.

Quando per nullitatem, & falsam causam veniat impedienda, vide concl. 86. n. 36. & conclus. 167. n. 138.

Semel vulnerata paratam executionem non habet, etiam si non sit vulnerata per primā Sententiam, sed per secundam, vel tertiam, concl. 128. n. 729.

Et semel vulnerata semper appellabilis durat, ibi num. 733.

Declarata tamen, vt ibi num. 734.

Sequitur naturam actus super quo interponitur, ita vt ipso contractu annullato, illa quoque euanesceat dicatur, concl. 114. n. 1. & concl. 167. num. 132.

Vt odiosa nunquam censetur repetita, nisi id expressè dicatur, concl. 98. num. 6. & concl. 167. num. 134.

Fallit, vt ibidem, & prius sub n. 125.

Vulnerata per compromissum, & laudum est appellabilis, vel iuxta terminos in laudo contentos exequi debet, concl. 128. nu. 736. & seqq.

Vulneratur per renouationem Decreti, siue per illius repositionem, ibi n. 726.

Illa, & clausula omni meliori modo equiparatur clausule, vt principalis, principaliter, & in solidum, quæ faciunt fideiussores omnino teneri, concl. 86. n. 28.

Illius executio per quas exceptiones impediatur, vide concl. 11. num. 59. & seqq. & concl. 167. num. 64.

Contra obligationem Cameralem, quando datur appellatio, vide concl. 128. n. 713. cum pluribus seqq. & ic Verbo Appellatio.

Quando possit retardari per exceptionem non adimplementis, vide concl. 50. num. 64.

Sed regulariter non retardatur, nisi exceptione solutionis, nouationis, & falsitatis, vel alia exceptione, quæ ex ventre Instrumenti oriatur, concl. 135. nu. 171. & concl. 167. nu. 137. & 138.

Extende, quod etiam per lapsum 30. annos in dicta executio impeditur, ibi n. 140.

Obligationis Cameralis extensio, quando est facienda pars citari debet, conclus. 123. sub num. 147.

Et in qua citatione sit facienda dicta extensio, vide inferius.

In illius extensione susceptio mandati executiui non continetur, concl. 123. n. 151.

Facta in alio Officio non suffragatur, nisi in Officio Notarij causæ fuerit reproducta, licet secus, quando ab eodem Notario esset rogata, concl. 167. n. 118. & 119.

Non est necessaria, quando in ea partes consenserunt relaxationi Mandati vnica tantum, vel nulla citatione precedente, sicut, nec tunc opus est, vt relaxetur Mandatum, cum intimatione, nisi infra tres, conclus. 167. num. 120.

Extende, vt n. 121. 122. & seqq.

Et semel facta extensio inter debitorem, & creditorem amplius non est facienda inter debitorem, qui soluit, & fideiussores, ibi n. 124.

A Indice decerni debet in citatione facta ad dicendum contra iura, & non in illa ad solvendum, ibi n. 125. & ibi ratio assignatur.

Obligatio Cameralis, an censetur apposta, etiam quod de ea nulla fuerit facta mentio, vide ibi num. 134.

Illius vigore, quando quis possit agere executione contra heredem, vel contra tertium, vide

Index Conclusionum ,

- vide conclus. 78. num. 101. & 102.
- Obligatio filij familias facta pro pro redimendo Patre, quando valeat, si solemnitates statuti non interuenerint, vide concl. 84. n. 146. cum seqq. & concl. 86. nu. 126. cum pluribus seqq. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor. Matris pro filio, vel filia, quando valeat, sine solemnitatibus, vide concl. 86. num. 124. cum seqq. & in Verbo Mater.**
- Minoris, & Mulieris corrui ex falsa causa, etiā si iuramento sit munita, ibi n. 38.**
- Per caceratum ciuiliiter facta in carceribus est nulla, nec ratificata censetur, per approbationem factam post carcerationem, si adhuc causa illius metus duraret, concl. 169. num. 10. & 11.**
- Extende, vt n. 16. & Declara, vt n. 13.**
- Per uxorem facta pro exccerando viro, quando valeat, vide concl. 84. num. 141. cum seqq. & concl. 86. nu. 21. cum seqq. & nu. 121. & in Verbo Fideiussio, & in Verbo Vxor.**
- Obligatio prima nulla nō validatur per secundā validam contemplatione priuā factam, conclus. 169. sub n. 16. vbi multa.**
- Prima valida non tollitur ex datione in solutum inualida, quia paria sunt aliquid non fuisse factum, & illud effectum non habuisse, concl. 47. n. 36.**
- Obligatus in forma Camere errorum, & ignorantiam allegare non potest, concl. 86. n. 31.**
- Hoc modo de aliqua ratione reddenda, si postea modus, & qualitas administrationis mutetur, tunc prima obligatio cessat, & noua administratio efficitur, concl. 98. sub n. 5.**
- De soluenda dote potest tamen quouque executiui repetere, etiam si de restitutione nihil fuerit dictum, concl. 154. sub num. 72. & ibi ratio assignatur.**
- Obligatus etiam per apodissam tenetur petere absolutionem a iuramento, quod habet duplex in ventre, concl. 111. n. 15.**
- Vbiq; conueniri, & vbiq; soluere cogi potest, conclus. 167. n. 39.**
- Ex causa propria, & ex causa fideiussionis, si aliquam summam soluat, tunc ea potius presumitur facta ad extinctionem proprii debiti quā alieni, concl. 48. n. 12.**
- Quis taliter obligatus non censetur in forma Camere Bononię, ex vi illius Statuti, nisi id expresse dicatur, concl. 167. n. 134.**
- Obligatus de repræsentando aliquem in carceribus, siue de soluendo iudicatum, quomodo liberetur, vide concl. 142. sub n. 43.**
- OBLIVIO inducitur ex lapsu decem annorum, ad effectum excusandi a periurio, concl. 11. num. 24.**
- OBSERVANTIA circa modum appellandi, maxime est attendenda, concl. 128. n. 109.**
- Facit, vt Scripturæ priuatæ plena fides sit adhibenda, concl. 123. n. 104.**
- Non inducitur ex actibus turbidis, & vario modo obseruatis, concl. 139. sub n. 31.**
- Fallit in casu, de quo in concl. 148. n. 340.**
- Non suffragatur, nisi fuerit in contraditorio iudicio obseruata, & obtenta, & nisi interuenerit tempus aptum ad præscribendum, conclus. 175. n. 32.**
- Contrarium, num. 33.**
- Declara, vt ibidem.**
- Quando suffragatur, ad effectum præscribendi exemptionem ab ordinaria iurisdictione, vide concl. 11. nu. 49. & seqq.**
- Triginta annorum inducit eam presumptionem, vt in alienatione rei Ecclesiæ utilitas, & solemnitas interuenerit, concl. 85. nu. 148. & 273. & concl. 120. n. 134.**
- Declara tamen, id procedere in illis solemnitatibus, quæ fuerint enunciatæ; at secus in extrinsecis non enunciatis, quia, vt illę præsumantur requiritur obseruantia septuaginta annorum, concl. 85. n. 153.**
- Triginta annorum inducit illam presumptionem, vt interuenerit Beneplacitum Apostolicum, concl. 85. nu. 155. & seqq. & 273.**
- Declara procedere, si illa obseruantia fuerit per totum illud tempus continuata, & de eā certitudinaliter, & non præsumptiue constet, alia secus, ibi n. 162. & 274.**
- Illā triginta annorum facit præsumi solemnitates in exemptione decimarum interuenisse, concl. 120. n. 136.**
- OCCIDENS aliquem de mandato Principis, uedum impunitus euadit, sed nequetiam peccat, concl. 165. n. 106.**
- Intellige tamen, vt nu. 107. cum seqq.**
- Factum animatum, sine inanimatum, quæ pœna puniatur, vide in Verbo Abortum, & concl. 7. per totum.**
- Occidere volens vnum, si alium interficiat, an pœna ordinaria, vel extraordinaria sit puniendus, vide concl. 150. n. 13. cum seqq.**
- Occisi hæredes, si fuerint auctores in inquirendo, accusando, & processum fabricando, expensas factas per occisores carceratos soluere tenentur, concl. 89. n. 465.**
- Et opere huiusmodi occisi, quomodo contra interfeciores sint æstimandæ, vide in Verbo Opera.**
- OCCULTATIO Scripturarum facta præsumitur ab eo, cuius interest eas non reperi, conclus. 104. n. 16. & vide in Verbo Scriptura.**
- OCCVPANS fundum vicini, qui postea fuit re a flumine corrosus, tunc illum restituere nō tenetur, si postea de nouo suus per alluvionem fieret, licet secus, quando alueus fluminis incontinens post corrosionem recederet, concl. 94. n. 6. & 7. ratio assignatur, & vide etiam concl. 98. n. 17.**
- OCCULI præcipue sunt ad amandum illicites, & in ijs est peculiaris sedes amoris, concl. 105. sub num. 13.**
- Oculum alteri eruens, vel effossum habes est irregularis, concl. 175. n. 22.**
- Extende, & declara, vt ibidem, & n. 23.**
- Oculum obcecatum effodiens quæ pœna puniatur**

Et Materialium :

niatur, vide conclus. 136. sub num. 33.
ODIA sunt restringenda, fauores verò ampliandi, concl. 55. n. 6. concl. 142. n. 130. & concl. 150. sub num. 47.
 Odiosum si dicatur aliquid ordinatum à Statuto, erit quocq; tale, si fuerit inter partes conuentum, concl. 142. sub n. 43.
 Odium rationabile illud dicitur, quod ad publicum bonum tendit, concl. 166. n. 12.
 In Odium retorqueri non debent ea, quæ ad fauorem sunt introducta, concl. 89. nu. 93. & concl. 114. num. 20.
OECONOMI facultates quæ sint, vide latè in concl. 56. sub n. 39.
 Oeconomus Ecclesiæ vacantis locationi factæ stare tenetur, concl. 2. n. 74.
OFFENDENS inimicum contra præceptum penale sibi factum, vtrumq; pænâ incurrat, scilicet illam specti præcepti, & alteram principalis delicti, concl. 139. sub n. 4.
 Offensio, quâdo præsumatur facta ex causa litis, vide concl. 83. n. 1. cum seqq.
 Semper in dubio est tribuenda causæ, cui magis adaptatur, ibi. n. 10.
OFFERENDI ius competit creditoribus in bonis dotalibus, si per solutorem ageretur ad dotis restitutionem, soluto matrimonio; At secus eo constante, concl. 68. n. 47.
 Offerre pretium debitum, quâdo possit debitor, vel secundus creditor ad effectum reuocandi rem creditori adjudicatam, vide concl. 52. n. 55. cum seqq.
OFFICIA emptæ à Patre filio, qñ in legitimam sint imputanda, vide concl. 42. n. 442. cū seqq. vbi multa habebis in hac materia Officiorum.
 Officiales ampliatus, vel dirigentes vias Crunitatis, quâdo eorum arma, siue insignia ibi impendere possint, vide concl. 144. n. 1. & 2.
 Cancellariæ præiudicare non possunt impetrantibus gratiam aliquid in literis addendo, concl. 126. sub n. 50.
 Illi, & Domini terrarum non prohibentes ludos in eorum locis, in foro conscientie tenentur ad restitutionem eorum, quæ in iudo amittuntur, concl. 102. n. 17.
 Illi, & eorum famuli non possunt deferre arma etiam tempore Syndicatus, absq; Principis licentia, concl. 143. n. 89. cum seqq.
 Illi Papæ, vt est Legatus, Nuncius, Visitator Apostolicus, & similes, si asserant rem ita se habere, vel aliquid esse tale, eis est credendum, concl. 155. n. 59.
 Publicam anonomam vsurpantes pœna vltimi supplicij sunt afficiendi, concl. 111. n. 52.
 Illis plene creditur in his, quæ eorum Officium respiciunt, præsertim, quando stylus in loco ita vigeret, concl. 155. n. 104.
 Officiali, etiam quauis dignitate ornato attestanti de mandato Principis non creditur, vbi de præiudicio tertij agitur, concl. 111. sub num. 31.
 Existenti in Syndicatu honos debetur, cum reliquæ dignitatum adhuc durare dicantur,

tur, conclus. 143. sub num. 91.
 Illi, seu denunciatori in leuib; delictis est credendum, & concl. 143. sub num. 58. & conclus. 155. num. 107.
 Contrarium habetur in concl. 143. n. 59.
 Primam opinionem extendere, vt ibi n. 60.
 Officialis de facto, & ante cognitionem causæ, ab Officio remotus inuult spoliatus præsumitur, concl. 2. n. 58 & concl. 89. n. 497.
 Officialis delinquens in Officio, quando ab eo sit remouendus, & ei appellatio denegetur, vide in concl. 2. n. 58. & concl. 128. nu. 475. & sub num. 919.
 Excedendo limites sui Officij de proprio tenetur, concl. 56. n. 108. & ibi ratio assignatur.
 Quâdo in aliquo loco diu sitet, an ibi incolatum, & ciuitatem contrahat, vide concl. 60. num. 117. & seq.
 Et quando ibi conueniri possit, & pro quibus rebus, vide ibidem.
 Quâdo teneatur de delicto sui substituti, vide concl. 143. sub n. 51.
 In Syndicatu condemnatus de delictis in Officio commissis, quando appellare possit, vide concl. 128. n. 475.
 Illius privilegium, etiam finito Officio durat, concl. 143. n. 91. & ibi ratio assignatur.
 Ille, sine Tutor, quando ex se ipso ad ministrare nō potest, sed cum alterius præsentia tantū, tunc contra eum non potest iurari in litem, nec illi imputari de leui culpa, & præsertim, quando in administratione se gessit secundum morem loci, concl. 56. n. 113.
 Officialium excessus in Regno Neapolis per magnam Curiam sunt cognoscendi, concl. 167. num. 96.
 Illis, quando sit standum in materia damnotū ac reuultū illata, vide cōcl. 143. n. 56. & seqq.
OFFICIA plura, quando ab vno exerceri possint, vide concl. 56. n. 146.
 Temporalia, quæ scilicet sunt ad tempus concessa maiora mala producere solent, quàm ea, quæ perpetuò durant, concl. 2. nu. 48. vbi plures rationes assignantur.
 Vacabilia, quando debeant in legitimam imputari, vide concl. 42. num. 442. cum seqq.
 Illorum proprietates spectat ad Papam, ibi dicto num. 442.
 Et an, & quomodo resignari, atq; alienari possint, vide ibidem.
 Item eorum prætium de quo tempore sit attendendum, & multa alia in hac materia, vide ibi nu. 446. cum seqq.
 Officium aliquod acceptans illud cum suis honoribus, & oneribus acceptare cēsetur, concl. 103. sub num. 19.
 Dicitur nobile, si Vniuersitas, vbi exercetur illud pro tali teneat, concl. 147. n. 3.
 Duplex, quando vno, & eodem tempore quis gerere possit, vide concl. 60. n. 93.
 Non debet esse alicui damnosum, conclus. 86. sub num. 76.

Index Conclusionum,

- Maximè**, quando ex necessitate fuisset assumptum, concl. 99. n. 9.
- OFFICIUM** Iudicis imploratur, vbicumq; actio deficit, si tamen equitas inde eo acceptato refuleat, concl. 160. n. 24.
- Officium** Iudicis Mercenarium, quid sit, & quid nobile, vide ibi n. 23.
- Nobile**, quando dicatur, & in quibus exerceatur, & quando cessante actione illud implorari possit, vide concl. 60. n. 36. & concl. 132. num. 27.
- Neq;** illud impartitur, nisi petenti, concl. 160. num. 24.
- Officium** Iudicis pendente dilatione conquiescit, concl. 135. sub n. 106.
- Fallit** tamen, quando ea, quæ conceduntur dilationi non repugnant, ibi n. 108.
- Ab OMNIBUS** condemnatione expensarum, quando detur appellatio, vide concl. 128. nu. 147. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
- OMNE** pulchrum est amabile, concl. 105. sub num. 13.
- Omne** qui dicie, nihil excludit, concl. 152. n. 20.
- Omnis** dispositio semper intelligenda venit, rebus sit stantibus, concl. 89. n. 177.
- ONERA** contenta in testamento, & ex Statutis provenientia hæres adeundo acceptare censetur, concl. 51. n. 130.
- Fallit** tamen, si cum beneficio legis, & inueterarij adierit, ibi n. 131. & vide in Verbo Hæres.
- Insolita** licet à subditis supportentur, tamen metu reuerentiali, vel ex causa Vrbauitatis id factum præsumitur, & neutro casu, ex eis ins Domino acquiritur, concl. 106. n. 1. & 4.
- Plura** vide in Verbo Angaria.
- Matrimonij**, vide Matrimonij onera.
- Non** soluuntur de re donata à Principe, nisi ipsa res esset feudalis, concl. 57. n. 7.
- Neq;** soluuntur, nisi pro rata fructuum, ibi n. 9.
- Onera**, quæ sint, quæ valorem beneficij minuunt, vide concl. 145. n. 20. cum seqq.
- Et** quādo legatarius, siue usufructuarius ea soluere teneatur, vide in Verbo Legatarius.
- Onera** duplici, quis non est grauandus, conclus. 90. num. 3.
- ONVS** legitimæ iniunctum, si nō reiecerit filius, multò minus id facere poterit fiscus, siue, alter habens causam ab eo, concl. 42. n. 608.
- Onus** tale per viam vltimæ voluntatis rejicitur ipso iure, secus si adiciatur per viam contrahens, quia tunc per quærelā reicitur, ibi n. 672.
- Sed** quando per Patrem possit illud onus legitimæ iniungi, vide in Verbo Legitima.
- Illud** primogeniti præstādi alimenta, seu vitam & militiam alijs fratribus, quādo dicatur personale, vel reale, vide concl. 89. nu. 228. & in Verbo Vita, & Militia.
- Probandi** valorem rei alienatz in materia distractionum, nō spectet ad hæredem, vel ad fideicommissarium, vide concl. 42. n. 329. cum pluribus seqq.
- Probandi** versionem in utilitatem contrahentis, quando, & cui ex contrahenti-
- bus** competat, vide in Verbo Versio.
- Quod** quis vult rei suæ imponere potest, concl. 42. num. 338.
- Rei** Ecclesiæ, quādo imponi, & illud exigi possit dixi in concl. 103. sub n. 11.
- OPERAM** reuoluntate datus, quando teneatur de homicidio, vide concl. 150. sub n. 11.
- Operæ** hominis occisi, quomodo sint estimandæ ad fauorem illius hæredū, vide concl. 69. n. 11.
- Ille** iuuenis septem annorum non sunt habenda in consideratione, sed si eam ætatē excederet cū alimentis sunt cōpensandæ, ibi n. 21.
- Obsequiales** vxoris sunt cū alimentis cōpensandæ, licet secus sit de industrialibus, ibi n. 414.
- Ille**, & industria personæ, an, & quādo attendatur ad dignoscendum, an, quis habeat, vnde se alere possit, siue quando solum attendatur si ex redditibus viuere possit, ibi n. 135. cum seqq. n. 154. cum seqq. & n. 224.
- Operari** locator, quando illius mercedē petere possit, etiam openbus non præstitis, vide conclus. 135. n. 84.
- OPINIO** aliqua, ad hoc, vt dicatur æquior sufficit Rotæ Romanæ auctoritas cōcl. 42. n. 351.
- Illa** gerentis actum magis inspicitur, quādm veritas ipsa, in his, quæ in illius animo residet, concl. 109. n. 12.
- In** malis semper nocere, ac veritati præualere solet, concl. 143. sub n. 87. vbi datur exemplū de Ghonella.
- Veritati** præualet, concl. 56. n. 110.
- Et** in quibus id potissimum procedat, vide, concl. 109. n. 12.
- Vna** ex controuersis, quādo fuit tenra per Doctores de cōmuni testantes, vel per Curiam recepta, & approbata operatur, vt de notoria iniustitia sententiæ dari non possit, concl. 129. nu. 371. cum seqq.
- Illa** Rotæ Romanæ est cōmuni Doctorum, præferenda, concl. 168. sub n. 1.
- OPPVGNATIONIS** Patriæ crimen punitur ex solo affectu, etiam nō sequuto effectu, concl. 74. num. 14.
- OPTIO** regulariter est legatarij in legatis, conclus. 91. n. 4.
- Sed** quando sit debitoris, vel creditoris, vide in Verbo Alternatiua.
- Optionis** priuilegium nūquā Canonici amittunt, etiam si nullo vnquā tempore optauerint, concl. 103. n. 5.
- OPVS** fabricatum, vt aqua citius ad molendinum inferius concurreret, est destruendum, concl. 132. n. 37.
- Factum** in flumine publico, si minetur damnum, quid sit faciendum, vide coucl. 62. n. 65.
- Nouum**, & de recenti factum ex inspectōne dignoscitur, ibi n. 125.
- Nonum** quomodo sit nunciandum, & quando sit admitenda cautio de demoliendo, vide ibi num. 130. cum seqq.
- Illud**, per quod damnum vicino resultet, quando in flumine priuato contrui liceat, vide conclus. 132. nu. 41.

Et Materiarum.

ORATIO aliqua quot modis falsa dici possit, vide concl. 148. n. 22.

ORATORES quomodo se gerere debeant in exponendis eorum ambassatis apud Pontificem, & Pontifex cum illis, vide in Verbo Ambasciatores.

Oratores Principum, & eorum Seruitores, quæ Privilegia habeant, vide in d. Verbo Ambasciatores.

ORATORIA, quæ non sunt auctoritate Episcopi constructa, neq; consecrata de facili renovari possunt, & ad primævam naturam reuertuntur, concl. 95. n. 19.

Quando possint ad prophanos vsus reduci, & ab Episcopis construi, vide concl. 95. sub nu. 19 remissivè.

Oratorium, quando dicatur sacrum, vel publicum, & immunitate Ecclesiæ gaudere debeat, sine possit ab Episcopo visitari, vide concl. 87. n. 119 & concl. 95. n. 16. cum seqq.

ORBATUS vno oculo, vel utroq; quando teneatur ad subventiones, & subsidia, vide concl. 54. n. 53. & seqq.

ORDINARIA iurisdicção non cessat per delegatam, concl. 47. n. 24.

Potestas in propria Diocesi est tota penes Episcopum, concl. 1. n. 114.

Via electa, quando possit rediri ad executivam, vide concl. 35. n. 22. & concl. 148. sub n. 110.

Illæ, quando possint intentari, non est locus remedio extraordinario, concl. 78. n. 105.

Via, quando sit procedendum, & quando summariè, circa executionem litterarum Apostolicarum, vide concl. 126. n. 79. & 80. & latè in Verbo litteræ Apostolicæ.

ORDINARI appellatione, quando veniat Archiepiscopus, vide concl. 137. n. 33. & seqq.

Ab illius collatione, & electione, vel illius dilatione, quando detur appellatio, vide concl. 128. nu. 263. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Eius iudicio, circa suppressiones beneficiorum valdè tribuendum est, concl. 155. n. 40.

Illius manus dicuntur ligatæ, durante mense, dato ad acceptandum, concl. 16. n. 12.

Ligatæ non censentur, quòd Papa ad diversum effectum, quàm conferendi, manus apposuit, concl. 130. n. 25.

Ordinarii, quando contendunt, quis eorum sit alicui Diocesi magis vicinus, tunc distantia est mensuranda, concl. 1. n. 36.

Illius, sive Episcopi assertio, quando sit standum, circa beneficia, vide concl. 155. nu. 35. cum seqq. & in Verbo Assertio.

Illæ valdè difficiles præsumuntur in admittendis præsentationibus, nisi de iuris Patronatus substantia clarè appareat, ibi n. 37.

Ordinariæ circum cutiam suarum ovium intuitu tenetur, concl. 128. n. 275.

Ordinarium Iudicium, quando possit omitti, & inchoari executionem, vide in Verbo Iudiciu.

Conferre non potest beneficium, quod per appositionem manus Pontificis est rati-

umatum, concl. 73. num. 2. & concl. 130. n. 2. Degradare non potest Clericum à Papa Ordinatum, in reuerentiam appositionis manus Pontificis, concl. 130. n. 7.

Habens ius originaliter, & naturaliter conferendi beneficia, si ex accidenti sit impeditus, & tamen conferat, tunc titulum coloratum præstat; At secus in eo, qui potestatem conferendi nō habet, quia tunc neq; etiam titulum coloratum tribuit, concl. 97. n. 59. & 60.

Loci punire potest Regulares si extra Clausra Monasterii delinquerint, concl. 66. n. 34.

Magis instructus censetur de vita, Moribus, & qualitatibus Clericorum concurrentium, quàm Metropolitanus, qui non nisi de eorū scientia per examen informatus censetur, concl. 128. n. 274. & seqq. & concl. 155. n. 41.

Quando ordinare possit Clericos, & Laicos externos sine dimissorialibus; Item, quando ratione originis, vel domicilij, aut beneficij obtenti id facere possit, vide concl. 1 sub n. 118

Quando visitare possit Parochias, & personas Curam animarum, & Sacramentalia exercētes in Territorio Abbatis, & quando non, vide ibi nu. 55. & seqq.

Se ingerere non potest in causâ, quæ à Papa alicui commissæ, sed si Delegatus nulliter procederet, aut esset mortuus, tunc ille de licentia Papæ id facere posset, concl. 130. n. 18.

Valdè informatus præsumitur de toto statu suæ Ecclesiæ, concl. 155. n. 41.

Ille, vel alius inferior non potest de validitate, aut invaliditate Emphyteusis cognoscere, si eam Papa confirmaverit, concl. 130. n. 19.

Visitando præsumitur petere Rectori, quomodo possideat, concl. 51. n. 112.

Vt gaudeat alternativè in collatione beneficiorum, quid requiratur, vide in concl. 97. & in Verbo Alternativa.

Plura, vide in Verbo Episcopus.

ORDINANDI, & dimissionales dandi facultas cōceditur Episcopo loci, in quo, quis est oriūsus, vel in cuius Diocesi beneficium obtinet, vel vbi domicilium, saltem per decennariū habet, concl. 1. n. 151. in fine.

Facultas Abbatibus concessa à Concilio Tridentino fuit restricta ad subditos, cum ante Concilium possent etiā ordinare laicos, ibi n. 147.

Ordinare, vt possit Abbas, quæ sint necessaria, vide ibi n. 143.

Ordinari, quando possint Clerici, aut Monachi in vim litterarum dimissionalium ab Abbate concessarum, vide ibi n. 137.

Ordinati ab Abbate legitime, non possunt de nouo examinari ab Episcopo, ibi n. 143.

Ordinatio Clericorum secularium ad Episcopos tantum spectat de iure cōmuni, ibi n. 150.

Ordinationes, celebrare est quid ad iurisdictionem spectans, concl. 138. n. 45.

Ordinatores, & statuta Synodi Oecumenicæ ligant Abbates, etiam exemptos, conclus. 1. nu. n. 104.

Ordinatus ad titulum Patrimonij, quando

Index Conclusionum ,

illud alienare possit, etiam sine consensu Episcopi, vide concl. 85. nu. 90. & seq. & in Verbo Patrimonium.

Ordinatus à Papa, licet obid non sit à iurisdictione ordinaria exemptus, non poterit tamen propter delictum, ab ordinario degradari in reverentiam appositionis manus Papæ, concl. 130. n. 7.

Ordines conferre potest Abbas, etiam si non fuerit ab eo petita benedictio, concl. 1. n. 17.

Illos conferre potest Episcopus in Clericum, sibi notum, etiam sine litteris commendatitijs, & examine, ibi n. 151.

Illas, & beneficia recuperare non potest verus Apostata, licet per veram poenitentiam, & ab iuratione fuerit à crimine absolutus, nisi Romani Pontificis auctoritas accedat, conclus. 124 num. 17.

Declara tamen, vt ibid. & n. 18. & vide in Verbo Apostata.

Minores possunt ab Abbatibus conferri, etiam in aliorum Ecclesijs, quando ad celebrandum sunt iurati, concl. 1. n. 112.

Quando possint ab Abbate conferri subditis sibi regularibus, ac personis secularibus, cum eorum dimissionis, vide ibi. 140. & in Verbo Abbas.

Illos non potest conferre Abbas, nisi in diebus Dominicis, siue de tempore quatuor temporum, ibi n. 145.

Conferre Abbas non ratione Ordinis, sed ex de mandata sibi à iure potestatem, ibi n. 146.

Non sunt necessarii ad consequenda beneficia curata in eo, qui habet annos viginti quinque, & sic initiatum prima tonsura, concl. 72. num. 69.

Sacros suscipiens domus est Apostata sit irregularis, & à solo Papa dispensabilis, concl. 1. n. 85.

Illi sacri, quam aetatem requirant, vide concl. 72. nu. 66 cum seqq.

ORDO iuris in iuribus audientijs non servatur in Rota, concl. 160 n. 157.

Successus est intelligendus per vulgare, non autem per fideicommissariam substitutionem, concl. 81. n. 61.

Quomodo, & quando sit admitendus in vocatione descendendum, vide concl. 149. cum seqq.

Et quid operetur ille ordo in materia successionis, vide ibidem.

ORIGINALE, vide Scriptura.

ORIGO in iudicijs in materia intentionis actionis est spectanda, concl. 44. n. 97.

Origo naturalis causæ inspicitur debet, & non accidentalis, ibi n. 90.

ORIS aperitio, vide in Verbo Aperitio.

OSCVLA, amplexus, & receptio munerum, non faciunt transire sponsalia de futuro in matrimonium de presenti, concl. 115. n. 7.

Osculans mulierem virginem, sine eius consensu in publica platea, quomodo sit puniendus, vide concl. 74 n. 20. cum seqq.

Osculum cum sene, & puella, quando dicatur libidinosum, vide concl. 59. n. 13. & 15.

Libidinosum ita facile infertur ad adulterium,

veluti facile tonitura generant pluviam, ibi n. 13.

Quando dicatur libidinosum, ad hoc, vt per illud mulier dotē amittat, vide ibi n. 13. cum seqq.

OVIS per lupum rapta in dubio est à Pastore solvenda, n. si casum probaverit, & eius culpā exclusit, nec non pelem domino detulerit, concl. 108. nu. 25.

Plura, vide in Verbo Animalia.

P

PACTA, quod annullentur, annullata principali dispositione, vide concl. 56 n. 201.

Accidentalialia, & subalternalia, quando possint conferri in arbitrio vnus, ex contrahentibus, vide concl. 161. n. 76.

Pactum appositum in cessione Emphyteusis quod melioramētā redeant ad Ecclesiā, finita linea, est vile Ecclesiæ, & ideo pars pretij dicitur, concl. 85. n. 136.

Appositum in censu, quod si res perierit, census super alijs rebus extantibus in officio in eligatur, usurarium dicitur, concl. 161 n. 75.

De afractando appositum in alienatione facit rem esse redimibilem, concl. 84 n. 221.

Illud de ducenda adultera in vxorē est nullum, & quomodo probeatur, vide concl. 59 n. 119.

De non alienando non impedit translationem Domini, concl. 84 n. 233.

Secus si adiecta esset clausula, quod in casu contravenio iis alienatio esset nulla ibidem.

Sed illud tamen non impedit translationem in fiscum, vide concl. 84. nu. 234. & 235. in fine.

Item non impedit, quomodo res alienari prohibere veniant sub obligatione omnium bonorum presentium, & futurorum, ibi n. 234.

Illud de non alienandis certis bonis cum pœna, ad alia bona non extenditur, ibi n. 270.

De non agendo in dote, ob imperius necessarias non valet, concl. 68. nu. 31.

De non petendo dotem, vel an refectum nullius est momenti, concl. 118. n. 8. & 9.

Fallit, quando iuramentum concurreret, ibi n. 10.

De non petendo vitam, & militiam, quando illud onus reale, vel personale reddat, vide, concl. 89. n. 228. & in Verbo Vita, & Militia.

De non succedendo Patri, vel Matri valet, si filius, vel filia plusquam suam legitimam habuit, concl. 42. n. 564.

De retrovendendo in alienatione appositum facit reincidere rem in suam presentiam causam, & operatur, ac si nunquam res fuisset vendita, sequuta tamen eius redemptione, concl. 84 n. 222.

Fallit, vt ibi nu. 223.

Et quando illud presumatur usurarium, vide in Verbo Usurarius.

Illud, & transactio, quando fieri possit, super delictis inter accusantem, & accusatum, vide concl. 26. n. 87. cum seqq.

Sed illa duo inter se tamen differunt, quia pactum sit gratis, transactio verò aliquo dato, vel retento, ibi num. 88.

Illud

Et Materiarum :

Illud executionum, guarentigia, iustificandum, obligatio Cameralis, & similia non attendantur, contractus annullato, & causa obligatoris deficiente, quia illa non augent obligationem, sed eam validiorem reddunt, conclus. 167. num. 133.

Fieri potest cum Ecclesia de luerandis melioramentis culpa emphiteuticæ, conclus. 136. n. 21.

Inuolidum in contractibus viciatur, & non vitiatur, & sic quoad alia illud in suo robore restat, conclus. 151. n. 31.

Sest quando est in solitum suspicionem falsitatis arguit, ibidem.

Nudam, siue pollicitatio non obligat, nisi sit facta Deo, vel Reipublicæ, conclus. 17. nu. 40. & conclus. 131. sub n. 19.

Item fallit in multis alijs casibus, vt ibidem.

Illud, per quod pecuniarum restitutio in arbitrium emptoris cõferatur, dicitur vsurarium, & reddit contractum ipso iure nullum, conclus. 161. nu. 76. & ibi ratio assignatur.

Per quod venditor census arbitrio emptoris sortem principalem restituere teneatur, dicitur vsurarium, conclus. 161. num. 77. & ibi ratio assignatur.

Fallit, vt ibidem.

Quando est factum de retrouendendo infra quatuor annos, sufficit pretium offerri in principio primi mensis quarti anni, alias elapso dicto principio, pactum expirat, conclus. 116. sub num. 2.

Quod capitale sit saluum, & quod periculum ad accipientem spectet, & inde partem lucri reportet, tenet, & valet, conclus. 108. n. 18.

Contrarium, ibi n. 19.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando periculum non est in capitali; secunda verò, quando secus, ibi n. 20.

Et quando illud dicitur vsurarium, vide ibidem, & conclus. 161. n. 72.

Quod debitor carcerari possit in scriptura priuata appositum non valet, secus si in Instrumento, conclus. 113. n. 146.

Quod quis propria auctoritate possessionem capere possit, quando non suffragetur, vide, conclus. 164. n. 13. & 17.

Redimendi factum super prædio, an extendatur etiam ad id, quod ei per alluionem acquiritur, vide concl. 94. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Alluio.

Illud appositum in venditione, quando arguat contractum esse vsurarium, vide concl. 94. sub num. 15. & seqq. & conclus. 161. n. 63. cum seqq.

Resolutum in contractu appositum efficit, vt purgationi moræ non sit locus, conclus. 50. n. 36.

Item operatur, vt agens ex illo, antequam adimpleat, non audiat, neq; moram purgare possit, conclus. 78. n. 18. & 19.

Et concurrens cum prohibitione alienationis omnem Dominij translationem impedit, conclus. 84. num. 68.

Respicens utilitatem alienantis dicitur pars pretij, conclus. 85. n. 129.

Super adulterio, quando fieri possit inter coniuges, vide in Verbo Coniugatus.

Super quocumque litis est de iure prohibitum, conclus. 60. n. 87. & 88. ratio assignatur.

Et qua pena transigentes puniuntur, vide ibid. Super quora litis, quomodo euitari possit, vide ibi num. 91.

PALATIA magni pretij non possunt vendi pro alimentis spurio, vel extraneo dâdis, sub pretextu, quod redditus essent pauci; licet secus pro alimentis filiorum, conclus. 89. nu. 528. & 529. & ibi ratio assignatur.

Palatia magna, quæ nobilitatem familiæ cõferuant, ne vendantur, Bullæ Iuris congrui, & retractus non subiacent, ibi n. 528.

Palatium magnum, per quod nobilitas familiæ cõseruatur, alienari non potest, etiam pro solutione aris alieni, dummodo alia bona adiunt, conclus. 87. n. 131. & 132.

Palatij, Turris, aut magnæ domus diuisio prohibita heredibus, quâdo fideicommissum iaducat, vide in Verbo Quasi.

PALLIVM Archiepiscopi dicitur ornamentum Pontificale, quo ille decorandus est in celebrando, etiam in locis exemptis, conclus. 138. num. 32.

Item quid illud sit, & vnde dicatur, vide dicta, conclus. 138. n. 84. & 85.

Et de multis alijs illius priuilegijs, vide ibi n. 86.

PALMARIVM illud dicitur apud iuris peritos, quod datur Aduocato, vltra cõstitutam mercedem, ob victoriam litis, & id eo illud honorarium dicitur, conclus. 60. n. 87.

PANIS, quâdo sub appellatione frumenti cõtineatur, vide conclus. 111. n. 20.

PAPA à CHRISTO auctoritatem habuit, ex illis Verbis, Tu es Petrus, &c. conclus. 128. sub num. 213.

à Papa ad futurum Concilium, an appellare liceat, vide ibi n. 137. cum seqq.

An censeatur per Decretum irritans sibi ipsi manus ligasse, vide conclus. 97. num. 17. cum seqq.

Apponens manum in vna causa efficit, vt inferior amplius in ea se ingerere non possit, maxime, quando vltimus procedendo sibi reseruaret prouisionem, ac dispositionem, & eam alio modo factam annullaret, conclus. 3. num. 16.

Apponendo manus super beneficio illud ita reddit affectum, vt postea ab inferiore cõferri non possit, conclus. 73. n. 2. cum seqq.

Apponendo manus super beneficio ad vnum finem, non impedit prouisionem ordinarij, si dictus finis cesset, ibi n. 10.

Plura, vide in Verbo Appositio manus, & in Verbo Beneficium, & conclus. 130. per tot.

Concedere potest, nedum Episcopo, sed etiâ Parocho facultatem, quam de iure non habet aboluendi à casibus reseruatis, etiam illis inuitis, conclus. 10. n. 50.

Consilio derogare potest, veluti neque eo ligatur, conclus. 128. n. 238. & seqq.

Index Conclusionum ,

Conferendo beneficium manuale non cēsetur velle eius statum alterare, sed secundum suam naturam illud contulisse præsuntur, conclus. 73. num. 4. & 5.

Et quando illius statum mutare voluisse præsuntur, vide conclus. 126. n. 9.

Cum clausulis amplissimis derogare potest privilegium in corpore iuris clausis, conclus. 167. num. 4.

Contrarium, ibi n. 5.

De beneficijs ad libitum suæ voluntatis disponente potest, etiam privando sine causa, conclus. 165. num. 42.

Decretis Concilij Generalis, etiam pertinentibus ad fidem non ligatur, conclus. 128. sub num. 240.

Intellige tamen, vt ibidem.

Delegare potest ea, quæ sunt Iurisdictionis, non autem ea, quæ sunt ordinis ordinem non habenti, conclus. 133. num. 149.

Dispensare potest in his, quæ sunt de iure positivo, & præcipue in materia Matrimonij, & legitimisationis liberorum, conclus. 65. n. 19.

Dispensare potest in radice Matrimonij de facto inter coniuges contracti, acsi legitime fuisset factum à principio, & quod filij sunt legitimi, & sacri sibi fides, conclus. 65. n. 20.

Dispensare in quibus possit, & in quibus non, vide conclus. 128. n. 238.

Dispensare potest Monachos professos ex iusta causa, vt Matrimonium contrahant, conclus. 65. n. 15. cum seqq.

Et quæ ad id sit iusta causa, vide ibidem.

Vt suspectus reculari non potest, ex quacunque causa, conclus. 128. sub n. 239.

Illius assertioni in facto proprio plene est credendum, & factum proprium illud dicitur, quod secum est gestum, etiam si sit cum alieno admixtum, conclus. 97. num. 70. & conclus. 155. num. 1.

Extende, vt in conclus. 155. n. 2. cum seqq.

Etiam de facto alieno, quando assertio est facta motu proprio plene probatur, ibi n. 3. 11. & 19. Imò etiam de facto alieno in antiquis probatur, ibi num. 4.

Illi assertanti sibi fuisse supplicatum credendum est, ibi n. 5.

Facta per Verba (sicut accepimus) quando probetur, vel sit iustificanda per partem, vide ibi n. 12. cum seqq.

In facto proprio, vel alieno secum gesto, ita probatur, vt probatio in contrariis non sit admittenda, ibi n. 2. & 21.

Concurrentibus adminiculis, etiam in præiudicium tertij probatur, ibi n. 28.

Plura vide in Verbo Assertio.

Illius auctoritas supplet consensum, tractatū, & solennitates in alienatione rei Ecclesiæ necessarias, conclus. 85. num. 34. 62. 164. & 298. cum seqq. & conclus. 87. n. 9. cum seqq. & conclus. 165. n. 43.

Plenaria dicitur in his, quæ à iure humano, & positio prohibentur, conclus. 165. n. 37.

Creditur illi si narraret resignationem in eius manibus fuisse factam, conclus. 155. nu. 6.

Item ei creditur, quando assereret aliquem esse suum familiare, ibi n. 7.

Declarat tamen, vt n. 8.

Creditur in his, quæ concernunt proprium illius, & Cameræ præiudicium, conclus. 155. num. 25.

Fallit, quando præiudicium esset valde graue, & essemus in materia beneficii, cum adminicula concurrerent, ibi n. 26. & 27.

Illius enunciatio, quando probent, vide conclus. 120. num. 98. & 99. & in Verbo Enunciatio.

Ei non creditur, si assereret de facto alieno non secum gesto, etiam si super ipsa assertionem suā dispositionem fundare vellet, conclus. 155. num. 9.

Non est patendum, quid in iniusta præciperet, conclus. 165. n. 109.

Illius Scientia, quando sit necessaria, vt alienatio rei Ecclesiæ dicatur sollemnis, vide conclus. 85. num. 271.

Est necessaria in alienatione rei Ecclesiæ, quando de eius præiudicio ageretur, at locus in de eo inferioris, ibi n. 272.

Speccat ad eum cognitio causæ, quando ad ipsum, & ad Archiepiscopum simul est appellatum, conclus. 128. n. 212.

Contrarium, num. 214. & vide in Verbo Appellatio.

Voluntas, & factum illius probationem in contrarium non admittit, conclus. 165. n. 41.

Ea satis declarata censetur per verba Vnversalia, etiam circa ea, quæ particularem, & expressam mentionem requirunt, conclus. 105. num. 48.

Intellige tamen, vt ibidem.

Papa fingere potest, & pro expresso habere id, quod in indiuiduo erat exprimendum, conclus. 167. num. 4.

Gratiam restitutoriam plenariam subdito Baronis concedere potest, ibi nu. 69. & ibi ratio assignatur.

Gratiam sciens inhabili ad beneficia scienter, cum eo dispensare censetur, conclus. 176. num. 23.

Eius gratia taliter venit interpretanda, vt non reddatur frustratoria, conclus. 165. nu. 37.

In beneficiis est absolutus Dominus, ibi num. 41.

In dubio non præsuntur causam auocare velle, ibi sub n. 64. & conclus. 172. n. 12.

In præstando suum beneplacitum in alienationibus rerum Ecclesiæ, solam illarum utilitatem respiciere solet, conclus. 165. n. 44.

In territorio Baronis habet ius directi Domini, & supremum, insignium alii Domini, quod nunquam à Principe supremo ablatum censetur, conclus. 167. sub n. 69.

Licentiam dare non potest ordinandi ei, qui non sit Sacerdos, cum nemo det, quod non habet, conclus. 121. n. 144.

Et Materiarum.

Licentiam dare potest, Monacho, vel alio Regulari facienti testamentum, quia licentia inferioris non sufficit, conclus. 65. sub num. 24.

Licentiam cōcedere potest in toto Orbe terrarum celebrandi, cum Altari portatili, & viatico, conclus. 95. n. 14.

Ad Papam, quando omisso medio appellari possit, vide latē in conclus. 128. num. 203. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Ille non attentat, & eius litteræ attentionis vicio laborare non possunt, conclus. 126. n. 13.

Contrarium ibi n. 12.

Non attentat, sed immo potius providendo vitium litigiosi tollit, præsertim, quando mentio de lite facta fuisset, conclus. 160. num. 133. & seqq.

Declara, & extende, vt n. 135. cum seqq.

Non præsumitur, quod territorium suo particulari Superiore, neq; Ecclesiæ, an quo capite, priuare voluerit, conclus. 126. sub n. 17.

Non potest, vt persona priuata alienationi rei Ecclesiæ acconsentire, & vt Papa eidem dissentire, conclus. 85. n. 301.

Non præsumitur inuoluisse vim, ac metum Ecclesiæ pro obtinenda venditione alicuius rei in se ipsum, ibi n. 200.

Nunquam à se prorsus aliquam Iurisdictionē abdicare præsumitur, licet supremam potestatem alicui concedat, conclus. 128. sub num. 218.

Omnia potest, & præsertim in beneficalibus ius emptionis habet, conclus. 122. sub num. 16.

Omnimodam auctoritatem in reservatione, & translatione pensionum habet, conclus. 165. num. 40.

Per clausulam (sublata, &c.) enormiter læsis præiudicare non intendit, conclus. 123. n. 36. & vide in Verbo Clausula.

Per clausulas generales, & prægnantes non censetur concedere voluisse id quod aliis concessurus non fuisset, conclus. 73. nu. 6.

Quando aliquid ex certa scientia concedit, tunc illud est seruandum, etiam si contra iuris dispositionem esset, conclus. 165. n. 31.

Quando alternatiuam concessit ordinario, an possit postea beneficia, quorum collatio ad episcopum spectat, alteri conferre, & an in tali collatione sit necessaria expressa ipsius alternatiuæ derogatio, vide conclus. 97. nu. 17. cum seqq. & in Verbo Alternatiua.

Quando dicatur motu proprio procedere, siue ad postulationem partis, vide conclus. 155. nu. 1. cum seqq.

Quando Ecclesias Cathedralis, vel Regulares Cardinalibus commendat, illos administratores perpetuo quoq; facit, conclus. 56. num. 152.

Quando in aliquibus causis se intromisit, tunc iudex inferior in illis amplius se intromittere non poterit, conclus. 128. n. 232. & conclus. 372. num. 2. cum seqq.

Fallit vt in dicta conclus. 128. num. 233. & 234. & vide in Verbo Iudex.

Quādo potestate plenaria, & absoluta, & quādo ordinaria vt censetur, vide conclus. 165. num. 14. cum seqq.

Quando potestate sua priuari possit, vide conclus. 128. nu. 237. & seqq.

Quando rescribit cum clausula (si in euidētē utilitatem) vel (vocatis vocandis) tunc inducit formam in alienatione rei Ecclesiæ, quæ non seruata actus corrumpit, conclus. 85. num. 49. & seqq.

Quando rescribit eam clausula (si tibi constituerit) an tunc requiratur informatio iudicialis, vel extraiudicialis, vide conclus. 85. num. 52. cum seqq.

Reuocando ea, quæ sunt iuris positui, ea reuocare dicitur, vt ex tunc, conclus. 165. n. 38.

Reuocare potest privilegia de Consilio Cardinalium concessa; immo etiam sine eorumdem Cardinalium participatione, conclus. 165. num. 45.

Fallit, quando versaremur circa ea, quæ mutationem Vniuersi status Ecclesiæ concernunt, ibi num. 46.

Reuocans privilegium, per viam legis generalis, in reuocatione non tenetur narrare formas specialis derogationis in privilegio appositæ, ibi n. 47.

Sententia illius, quando sit appellabilis, vide conclus. 128. n. 37.

Scientia quando sit præsumenda, vide conclus. 165. nu. 32. & seqq.

Si det facultatem alienandi plures petias terras, an intelligatur etiam concedere facultatem alienandi vnam tantum, vide conclus. 84. num. 274.

Solus ex privilegio particulari potest separare Diocesim, & illam alicui Abbati, siue inferiori Prelato supponere, conclus. 165. n. 39.

Suspectus de hæresi, quando dicatur, vide conclus. 128. sub nu. 240.

Vbiq; hæreditatem auferre, & deferre potest, ibi sub num. 37.

Ille, vel alius supremus Princeps, quando alicui supremam potestatem tribuit, nunquam tantum illi dat, quantum de ea sibi reuerat, conclus. 177. num. 49.

Quid si eam dederit titulo donationis remuneratoriæ, vide ibi n. 51. & 52.

Ille, vel illius Auditor, siue etiam Gubernator ratione supremæ superioritatis, vel alti Dominij in subditos sua Vasalli procedendo, & eos muldando Iurisdictionem exercere possunt, conclus. 167. n. 64.

Vnicam dignitatem in Ecclesijs tollere non solet, conclus. 126. n. 18.

Declara tamen, vt ibi n. 19.

Vnus tantum potest esse in Ecclesiâ, conclus. 87. num. 78.

Vt censetur validasse gratiā nullam, opus est, vt illius defectus, & nullitates bene sciuerit, conclus. 165. num. 30.

Index Conclusionum ,

PARAPHERNALIA bona differunt à dote, sue illius augmento, & eorum fructus non ad Maritum, sed ad uxorem spectant, conclus. 24. num. 8.

Sed quando dicti fructus presumantur consumpti vsum communem, & de voluntate uxoris, ita ut per Maritum restituendi non veniant, vide ibi dicto n. 8. cum seqq.

PARENTELA, familia, domus, agnatio, cum sint Verba Iuris, seu Civilia differunt à Verbis Coniunctis, Consanguineis, & Parentes, quæ sunt verba naturæ, seu significatum naturalem habentia, conclus. 81. n. 14.

Illius probatio in antiquis leuioribus probationibus est contenta, conclus. 120. n. 48.

Quando est ultra quartum gradum, per testes de publica voce, & fama probatur, conclus. 120. num. 49.

Quando in certo gradu non requiritur, eam in genere probare sufficit, ibi n. 50.

PARENTES amant suos filios, sicuti sui existentes; filij autem amant eos, ubi ab eis aliquid exstiterit, & quare magis ament ipsos filios, quàm è contrarij vide conclus. 42. n. 355.

Parentes, & filios habens eodem tempore in necessitate constitutos, quibus potius subuenire teneatur, vide latè in conclus. 89. nu. 205. cum seqq.

Illi habent in sanguine pignus, erga filios, sed non è contrarij, conclus. 42. nu. 355. & conclus. 89. num. 205.

Quando, & quomodo de antefato disponere possint, vide conclus. 118. n. 40. cum seqq. & in Verbo Antefatum.

Teneatur thesaurizare filijs, & non è contrarij præter cibum alimenta, conclus. 42. n. 356.

Illis, & Deo unquam potest reddi æquivalens, conclus. 86. sub n. 145. & conclus. 89. num. 214.

Eorum appellatione omnes veniunt, qui à Triatuo intra di descendunt, conclus. 73. nu. 31. & conclus. 149. num. 2.

Parentum commune votum est thesaurizare filijs, non autem illos ad miseriam reducere, conclus. 86. n. 89.

Illorum affectio erga filios primi matrimonij mutatur per consolationem ad secundæ vota, conclus. 105. n. 14. & ibi ratio assignatur. Quamvis tamen teneatur eos æqualiter diligere, ibi num. 15.

PAR. A delicta pari compensatione tolluntur, conclus. 42. num. 195. conclus. 45. nu. 6. & conclus. 59. num. 74.

Sunt, aliquid non fuisse factum, & illud effectum non habuisse, conclus. 47. n. 36. conclus. 48. n. 34. & conclus. 87. n. 53.

Sunt, aliquid per partium subscriptionem, vel per testium depositionem couflare, conclus. 123. num. 49.

Sunt, habitum nò deferre, & illum coopertum ferre, conclus. 124. sub n. 10.

Sunt, non appellare, & minus legitime appellare, conclus. 160. sub n. 51.

Sunt, quòd, quis tenorem Sententiæ sciverit, vel quòd illud scire neglexerit, conclus. 128. sub num. 441.

Sunt, talis esse, vel pro tali haberi, in his, quæ iuris sunt, conclus. 124. sub n. 36.

PAR in parem non habet imperium, conclus. 128. sub num. 235.

PARITAS in Iudicijs semper est seruanda, ibi num. 733.

PAROCHIALES Ecclesiæ per Episcopum, præmio examine, & cum approbatione examinatum, liberè, & absq; aliorum assensu, Consilio, præsentatione, vel electione, conferri possunt, conclus. 97. n. 12.

Non debent in maximum animarum detrimentum diu in suspensio remanere, conclus. 128. sub num. 274.

Parochialitas, quando curam animarum habere dicatur, vide conclus. 107. sub n. 19. remansit, & in Verbo Cura.

Et quomodo habitu saltem conseruetur, vide conclus. 140. sub n. 2.

A Parochialium collatione, quòd detur appellatio, vide conclus. 128. n. 271. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Parochiani fabricare tenentur pro Ecclesia, in qua Sacramenta recipiunt, & eam collapsam reficere, ubi talis consuetudo extat, vel de scientibus Archiepiscopo, Episcopo, Canonico, vel Rectore, conclus. 138. num. 74. 76. & 78.

Extende, vt ibi nu. 79.

Parochi à seruitio Ecclesiæ absentes ex iusta, rationabili, & necessaria causa, fructus percipiunt, conclus. 121. n. 109.

Parochi assertio, quòd ipse habeat licentiam, contrahendi matrimonium inducit bonam fidem coniugibus, eoncl. 155. nu. 127. & 148. ratio assignatur.

Extende, vt nu. 149. cum seqq. & vide in Verbo Assertio.

Ille exigendo decimas, quoad certos tantum fructus, dicitur etiam in possessione, quoad omnes, quia quoad illos non exactos ius exigendi non amittit, conclus. 103. num. 22. & ibi ratio assignatur.

PARRICIDIUM crimen est atrocissimum, & in eo nulla ætatis ratio habetur, conclus. 71. n. 95. & 106.

Prenam non incurrit spurius occidens Patrem, conclus. 89. num. 56.

Contrarium, ibi n. 101.

Concorda, vt ibidem.

Parricidium committere etiam dicitur ille, qui occidit Patrem spiritualem, ibi n. 56.

PARS dignior tribuit nomen actui individuo, quamvis sit numero, & quantitate minor, conclus. 133. sub n. 148.

Fundi vnico prætio venditi retrahi non potest, sed bene totus fundus, conclus. 62. sub n. 39.

Fallit, quando ille fundus esset pluribus venditus, quia tunc pars, ab vno retrahi posset, ibidem.

Et Materiarum.

Pars ita se habet, quoad partem, sicut totum, quoad totum, concl. 128. n. 369.

Partem canonis solvens à iure suo, eadit non solvendo integrum, concl. 101. sub nu. 11.

Debit solvens totum agnovisse censetur, si de contrario non appareat, concl. 17. n. 67.

Partes iurisdictionem prorogare non possunt, concl. 129. n. 208. 470. & 501.

Non possunt facere licitum, quod antea erat illicitum, concl. 155. sub n. 125.

Earum assertioni, quando sit istandum, vide d. concl. 155. nu. 125. cum seqq. & in Verbo Assertio.

PARTITA, quæ tempore solidationis computorum visa, & non reprobata fuit, approbata censetur, concl. 131. u. 13.

Partitæ, quando sunt adminiculandæ, vnde sint desumenda adminicula, vide concl. 55. n. 27. & in Verbo Adminicula.

Partitæ libri, si aliquæ reperiantur falsæ, quomodo ceteræ sint probandæ, vide concl. 55. sub num. 28.

Plura vide in Verbo Annotatio, in concl. 112.

Quando plures sint probatæ, tunc quando aliæ verificatæ præsumantur, vide concl. 55. n. 28.

PARVM, & nihil æquiparantur, conclus. 153. sub num. 9.

PASCUA ad vsum fundi destinata cedunt fundo legato, etiam quod esset separata, dummodo tamen à restatore eodem nomine nuncuparetur, concl. 77. n. 4. & ibi ratio assignatur.

Illa si recipiant animalia alienius in Casali alterius, tunc ea ita Domino Casalis hypothecata fiunt, ut propterea ille omnibus creditoribus sit preferendus, concl. 108. n. 31.

Restringe tamen, ut ibi nu. 32. & plura vide in Verbo Animalia.

PASSVS constat quinque pedibus, & pes quindecim digitis, concl. 62. n. 95.

PASTOR tenetur ad emendam, & æstimationem ovium per lupum tape, vel ab alio furatæ, nisi casum probaret, & illius culpam excluderet, concl. 108. n. 25.

PATER adoptans, quando filio adoptivo succedat, vide concl. 58. n. 19. & seqq.

Adoptans non cogitur inuitus aliquid filio adoptivo relinquere, si tamen sit extraneus; At secus si esset ascendens, concl. 58. n. 8. & 21.

Contrarium tamen est in arrogato, cui necessarium arrogans tenetur quartam partem bonorum relinquere, ibi n. 22.

Adoptans filio adoptivo substituere potest in bonis à se provenientibus, non autem in proprijs pupilli, ibi n. 29.

Alienare non potest in præiudicium filiorum, rem de sua natura ad extraneos non transmittit, vel quàm stipulatus fuit pro se, & filijs, concl. 87. n. 51.

An possit authorizare personam filij, quando filius fideiubet pro extraneo, vide concl. 86. num. 79. cum seqq.

Authorizare non potest contractum filij, respectu eorum bonorum, quorum ipse Pater non

habet administrationem, neq; vsumfructum, quia tunc lex de eo non confidit. sed eum, pro suspecto habet, concl. 84. n. 156. & concl. 86. nu. 82. & 134.

Auctorizare non potest personam filij, quando ipse contrahit cum filio, vel quando filius fideiubet pro Patre, concl. 86. n. 78. & 132.

Pater contrahere potest in bonis filij sine solennitatibus, quando esset diues, quia tunc non præsumitur ita de facili delinquere, & proprium filium decipere velle, ibi n. 89.

Debet anteponeere salutem Patris salutis filij, concl. 89. n. 197.

Debita filij regulariter solvere non tenetur, nec è contra concl. 86. n. 143.

Deprehendens filiam in adulterio eam impune occidere potest, dummodo tamen in propria donio Patris, vel generi, & in continenti fiat, aliàs secus, concl. 150. n. 7.

Dilapidens bona, quando cogi possit assignare filio legitimam, vide concl. 56. num. 68. & prius concl. 42. n. 738.

Ille, & Frater, quando teneantur dotare, & redotare filiam, vel Sororem, & ex quibus bonis, vide concl. 84. n. 137.

Ille, & Mater debent æqualiter amare filios, tam primis, quàm secundis matrimonijs, concl. 105. num. 15.

Exheredare potest filium, quando ille recusaret eum à carceribus liberare, & pro eo fideiubere teneret, concl. 86. n. 145.

Paterfamilias, quando teneatur ex delicto alienius de familia, vide concl. 78. n. 106.

Feudatarius feudo priuatur, ob delictum filij, nisi ipsum filium Domino præsentet, conclus. 101. num. 22.

Declara tamen, ut ibi nu. 23. & 24.

Filius dotare tenetur, nisi esset pauper, vel sub Patria potestate existeret, concl. 42. n. 432.

Filius dotare tenetur, non autem Mater, nisi in subsidium, quando Pater esset pauper, & filia non haberet de proprio, vnde se cõgruenter dotare posset, concl. 86. sub n. 165. & 167. & concl. 174. n. 10. & 13.

Habens administrationem filij potest esse, quod non habeat vsumfructum, conclus. 86. num. 83. vbi exemplificatur id è conuersio quoq; procedere.

Illegitimi filij ille præsumitur, qui probatur habuisse conuersationem cum muliere, vel illi in domo affectione maritali retinuisse, & filium natum, ex ea uti proprium educaisse, conclus. 89. num. 43.

Secus si mulier tempore conceptionis plures viros ad se ire permitteret, ibi n. 44.

In quibus casibus possit sine Decreto Iudicis bona filij alienare, vide concl. 86. nu. 90. remissive.

Negans alimenta filio anathema est, & patriæ potestatem perdit, concl. 89. u. 6.

Sed quomodo id procedat, vide ibi u. 7. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.

Nominando aliquem in filium, quando filiationem

Index Conclusionum ,

- tionem probet, & filium in quasi possessione filiationis constituat, vide concl. 78. nu. 61. cum seqq. & in Verbu Filiationis.
- Non dicitur legitimus administrator filij, quādo in bonis illius non habet vsumfructum, sed tunc loco extranei habetur, concl. 86. au. 81. & 112.
- Non dicitur legitimus administrator filij, nec in eius bonis habet vsumfructum, quando esset à lege, vel testatore prohibitus, conclus. 86. num. 86.
- Non tenetur reddere rationem, nec consicere inventarium de rebus filij, ibi n. 84.
- Fallit in his, in quibus Pater vsumfructum non habet, ibi n. 85.
- Non tenetur in plusquam facere possit, concl. 91. num. 20.
- Paternum effectum nullus alius amor vincit, concl. 105. sub n. 14.
- Potest per transitum ad secunda vota à tutela filij removeri, ibidem.
- Potest inuito filio, & filius inuito Patre Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, concl. 89. n. 301.
- Præsumitur magis amare Patriam, quam filios ipsos, ibi sub nu. 19.
- Quomodo dignoscatur, an sit administrator filij, vide concl. 86. n. 83.
- Et quando est talis potest reportare cessionem contra filium, quod non potest facere alter extraneus contra minorem, vide ibi sub n. 78.
- Quando iniuriam filij remittere possit, eo, ac alijs fratribus inuitis, vide concl. 40. num. 17. & seqq.
- Quando malè officium gessit pro filio, si postea in necessitate constituatur, non tenetur filius pro eo se obligare, ibi n. 144.
- Quando possit esse administrator filij, etiam quod vsumfructum bonorum illius non habeat, vide in concl. 56. & præsertim sub num. 49. & 50.
- Quando teneatur docere ipsum esse administratorem filij, concl. 86. n. 90.
- Quando possit bona aduenticia filij, siue Indictis decreto alienare, vide concl. 87. u. 123.
- Quando possit naturalem filium hæredem instituire, vide concl. 89. n. 50. cum seqq.
- Quando possit impunè filium baptizatum occidere, vide ibi n. 195.
- Quando vult contrahere cum filio, si non adfuit coniuncti ex latere matris, tunc proximiores ex parte ipsius Patris sunt vocandi, non autem curator extraneus, nisi in def. cū coniunctorum ex utroq; latere, conclus. 86. num. 62.
- Quando vult donare filio, an sint necessariz solemnitates, vide concl. 86. num. 126. cum seqq.
- Qui vadit ad visitandum filium studentem, pro debito publico, vel repræsalijs, detineri non potest, concl. 99. n. 23.
- Redotare filiam, quando teneatur, vide in Verbo Redotare.
- Relinquendo Ecclesiæ præsumitur eam prædiligere, excepta tamen legitima filium, quæ dicitur fauorabilior quauis Ecclesiæ, conclus. 42. nu. 253.
- Relinquere potest plus vni filiz, quam alteri pro dote, habito respectu ad qualitatem virorum, ac diuersitatem locorum, concl. 64. n. 8. & concl. 170. sub n. 19.
- Dummodo tamen substantia legitime sit salua ibi num. 9.
- Remoueri potest ab administratione filij, quando illius bona dilapidaret, secus si dilapidaret sua propria tantum, concl. 56. num. 67.
- Repetere potest pecuniam à filio in ludo amissam, concl. 102. n. 9.
- Extende, vt ibidem, & n. 10.
- Item restituere tenetur pecuniam per filium in ludo locratam, si eam salua habear, vel ex ea sit factus locupletior, concl. 102. n. 11.
- Semper potius præsumitur stipulari pro filio, vt herede, & sic iuxta ius commune, quàm ex iure aliquo speciali, per quod Patri concessatur stipulatio pro filio, concl. 47. n. 35.
- Semper præsumitur capere bonum consilium pro filio, concl. 85. num. 80. & 133. & concl. 109. num. 33.
- Fallit, quando damnum filij in aliquo contractu esset euidens, concl. 109. sub n. 33.
- Si potest contrahendo filijs præiudicare in legitima, ita etiam in delinquendo, & ludendo, concl. 102. n. 13. & concl. 142. n. 40.
- Si ludendo bona dissipauit, quādo filij possint illa ab emptoribus repetere, vide concl. 102. num. 12. & 13.
- Item si filius suam portionem ludendo, an possit à Patre iterum alimenta prætere, vide concl. 89. num. 226. & seqq.
- Si non habet administrationem filij, ergo nec habet vsumfructum, concl. 86. n. 83.
- Sed fallit è conuerso, vt ibidem.
- Si, ob eius paupertatem mutuo receperit frumentum ad alendum suos filios, tunc illi pro illius frumenti solutione remanent obligati, concl. 89. n. 122.
- Extende, vt ibi num. 123. & vide in Verbo Alimenta.
- Si spontè vsumfructui bonorum filij renunciauit, potest esse illius administrator, sed tunc vt extraneus rationem reddere, & inventarium consicere tenetur, concl. 86. n. 86.
- Immo, nec Pater eo casu habet exercitium actionis filij in agendo, & defendendo, nisi filius esset infans, vel abiens, ibidem.
- Ille, siue Mater nunquid hodie possint plus relinquere Marito, quàm filijs prout matrimonij, dummodo filij sua legitima non fraudentur, vide concl. 42. n. 680.
- Spiritualis quis dicatur, & quid facere debeat erga filium spirituale, vide concl. 89. n. 56 cum seqq.
- Tempore necessitatis bona filij vendere potest, absq; iudicis decreto, ibi n. 125.

Et Materiarum :

Contrarium, ibi n. 126.

Tenetur alere filium, concl. 90. n. 3.

Tenetur ad restitutionem pecunie mutuatae filio studente, etiam si prohibuisset mutuante ne mutaret, concl. 89. n. 127. & 129.

Declarata tamen, ut ibi nu. 128. & vide in Verbo Mutuans.

Tenetur pro restitutione librorum filio studentis commodatorum, ibi n. 127.

Tenetur de pecunia mutuata filiofamilias mercatori de eius consensu, ibi nu. 129. & ibi ratio assignatur.

Tenetur de pecunia mutuata filio in emptorem ornamentorum versa, ibi n. 131.

Transigendo super dote filii illi non praeiudicat, si in contractu non interueniat, nisi postea illa ratificauerit, concl. 86. nu. 112. & ibi ratio assignatur.

Ille, vel eius haeredes, quando teneantur redde re filiam, vide in Verbo Dos, & concl. 89. n. 323. 324. 328. 332. & 353.

Patrem, & filium habens eodem tempore in necessitate constitutos, cui potius subuenire teneatur, vide latè concl. 42. n. 356. cum seqq. concl. 73. num. 39. & conclus. 89. num. 205. cum seqq.

Patres aequalitatem inter filios, nedum commendare, sed etiam expressè percipere solent, concl. 123. n. 97.

Patri censetur ademptus usufructus bonorum, filij, quando ei administratio admittitur, siue admittatur, ex causa dilapidationis, siue ex alia: veluti, quia testator ita mandauerit, concl. 86. num. 87.

Itè illi censetur usufructus bonorū filij prohibitus, si testator limitaret redditus hereditatis pro alendo haerede, usque ad certam aetatem, & mandaret residuum conservari pro fideicommissio, ibi n. 88. & ibi ratio assignatur.

Illi decocto non tenetur filia suam dotem restituere, quando efficeretur vidua, conclus. 56. num. 69.

Eius auctoritas in alienationibus rerum filij adeò valet, ut si per Patrem fuerit data licentia alienandi, pro debito filij, eo casu Iudicis Decretum non sit necessarium, concl. 86. num. 90.

Illius bona non debent vendi, pro alimentis filiorum, nec è contra, conclus. 89. num. 103. & 126.

Contrarium, ibi nu. 125.

Illius calamitas dicitur etiam calamitas ipsius filij, ibi nu. 125.

Præsentia non supplet defectum institutionis in contractu filij, licet alias solemnitates suppleat, ibi nu. 97.

PATIENTIA cum taciturnitate, quando consensum inducat, vide concl. 129. n. 185. cum seqq. & in Verbo Taciturnitas.

Pa. & scientia est necessaria in prescriptione iurisdictionis, concl. 1. n. 158.

In incorporalibus pro traditione habetur, conclus. 166. sub n. 68.

Ex Patientia quasi possessio inducitur, ibi sub num. 68.

Illà, & tollerantia, quando inducat consensum in Principe, vide in Verbo Tollerantia.

PATRIÆ charitas est magis antica parentibus, quam illa liberorum, concl. 89. nu. 195. concl. 100. n. 12. & concl. 105. n. 19.

Patris oppugnationis delictum est puniendum ex solo affectu, etiam effectu non sequuto, concl. 74. num. 14.

Eius Proditor potest imponi à proprio Patre, vel filio occidi, concl. 89. nu. 195.

Salus est anteponeuda salutis Patris, vel filij, ibi num. 197. & concl. 100. n. 12.

PATRIARCHIS, quando concedatur alternatua, vide concl. 97. nu. 29. cum seqq. & in Verbo Alternatua.

PATRIMONIUM, ad cuius titulum, quis fuit ordinatus sine licentia Episcopi alienari non potest, ne Clericus, cum ordinis dedecore, mendicare cogatur, concl. 85. n. 90.

Declarata tamen, ut ibidem, & n. 91.

PATRONI alicuius Monasterij possunt in consuetudine eligere dignum, etiam omisso digniori, licet secus sit in alijs electionibus, concl. 3. num. 2. & 3. ratio assignatur.

Patroni descendencia à primo fundatore probata dicitur, si ille sit in possessione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta Mandatum fundatoris, concl. 89. n. 453.

Patronus causarum, quomodo differat ab Advocato, vide in Verbo Advocatus, & concl. 60. num. 1.

Licet possit alienare ius patronatus, non potest tamen transferre onus percipiendi alimenta in casu egestatis, etiam ad favorem Ecclesie, cum illud onus personalissimum dicatur, concl. 89. n. 444.

Præsentans aliquem ad ius patronatus conservat ius alterius compationi, conclus. 48. num. 59.

Et ratio est, quia ius patronatus residet apud quemque eorum, quoad omnes effectus, ibidem. Quando sit alendus, ex redditibus ius patronatus, vide concl. 89. num. 439. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

PAVLINA Constitutio prohibens locationes rei Ecclesie, ultra triennium non habet locum in illis rebus, quæ de triennio in triennium fructus ascendant, sed in illis intelligitur de tribus recollectis, & sic de novem annis, concl. 85. num. 94.

Via recepta presumitur, ubi contrarium non probatur, ibi n. 95. cum seqq.

Non habet locum in venditione alicuius terrarum parum Ecclesie fructificantis, concl. 85. num. 289.

Maximè, si illa bona concedantur, ut ad culturam reducantur, ibi n. 290.

Prohibet, ne bona Ecclesie ad longum tempus locari possint, Superiore inconsulto, conclus. 87. num. 114.

Ut scribetur in alienatione bonorum Ecclesie, alie =

Index Conclusionum ,

- alienans debet recipere testes, & alias probationes pro veritate narratorum, quia assertioni partium statim non debet, concl. 87. num. 115.
- Illius poena non habet locum, quando essemus in necessitate alienandi, ut puta, in celeritate causae respicientis alimonia, concl. 85. n. 291.
- Eius rigor, ut evitetur debet ei derogari, ibi num. 293.
- PAUPER** an quis sit, vel non, est arbitrandum à Iudice, concl. 134. n. 17.
- Intellige tamen, ut ibi n. 18.
- Non tenetur alij pauperi alimenta prestare, & concl. 90. sub n. 21.
- De aequitate est audiendus, reservata restitutione fructuum in fine litis, ne aliis causam detrahere cogatur, licet bonum ius foueret, cōcl. 135 sub nu 99.
- Declara tamen, ut ibidem, & n. 100. cum seqq.
- Dicitur, qui ex communi opinione, & reputatione probatur, inspecta illius personae qualitate, & secundum, quod Iudex id arbitrari poterit, concl. 129. sub n. 276.
- Talis dici quis non potest, quando adsumt, qui eam alere debent, concl. 89. n. 451.
- Pauperes carcerari in causa criminali sunt alieni à charitate, siue à Curia, ibi n. 462.
- Non debent inuitari ad temerè litigandum, & concl. 90. n. 29.
- Pauperibus distributio elemosinarum, si fiat de ordine testatoris, quando valeat, etiam, quod pauperiores inueniantur, vide concl. 2. num. 19. & concl. 47. n. 37.
- Pauperi carcerato propter debita alimenta, per creditorem sunt praestanda, & si non praestantur ille eis relaxandus, conclus. 89. num. 460. & seq.
- Fallit, quando carceratus ab aliquo elemosinis aleretur, ibi n. 464.
- Eius fauore stipulatio facta pro alimentis est valida, ibi n. 255. & 592.
- Talis non dicitur, qui habet Patrem diuitem, nec ille, cui non est indecorum propriis manibus elaborare, concl. 90. n. 3.
- Quādo sit restituendus aduersus lapsum temporis ad appellandum, vide concl. 129. num. 128. & 129.
- Quomodo differat ab egeno, vide concl. 84. num. 205.
- Respectu alicuius debiti soluendi ille talis dicitur, cuius facultates pro illius debiti solutione non sufficiunt, concl. 133. sub n. 18.
- Paupertas, & vilitas testis, & praesertim famuli facit, ut ei de fide diminuat, conclus. 134. num. 16.
- Expectare non potest, concl. 89. n. 18.
- Ea in Patrono, ad hoc, ut ei alimenta per Ecclesiam debeantur, non debet esse magna, sed sufficiens solum, ut non habeat quantum, ad illius status decentiam attinet, ibi num. 447.
- Illa petentis alimenta non est per eum probanda, sed praesumitur, donec de contrario constet, conclus. 89. num. 133.
- Et ad istum effectum pauper ille non dicitur, qui sua bona inuoluit cumsumptis, conclus. 90. num. 3.
- Qualis requiratur, & quomodo sit probanda, ad effectum consequendi alimēta, & sumptus litis, vide ibi n. 1. cum seqq.
- Sola non est sufficiens ad repellendum aliquem à restitutione, concl. 155. sub n. 63.
- Sola viri, absque absentia facit, ut a securacioni dotis sit locus, concl. 152. n. 42.
- Vbiq; ea deducitur ad excusandum, tunc non est distinguendum, an propria culpa, vel sine ea contingerit, secus si proponatur ad actionem instruendam, concl. 89. n. 448.
- Illa probata Sententia excommunicationis est retractanda, concl. 135. n. 90.
- Eius impedimentum ab appellando excusat, etiam si impensa fitnda esset modica, concl. 129. nu. 275.
- Secus, quando pauper in causa sumptus litis habere posset, ibi n. 276.
- Et quando excuset testis in deponendo, vide, & concl. 155. n. 63.
- PAX** à quibus personis sit facienda, & quis in ea consocienda sit praefrendus, vide conclus. 26. nu. 54. cum seqq.
- Ad hoc, ut cōficiatur à minore, & infante, quae requirantur, pro illius validitate, vide concl. 26. num. 60.
- Est consocienda à filiis, & non ab uxore, ibi num. 160.
- Contrarium, quando mulier secunda viro non nupserit, ut ibi nu. 61.
- Non procedit, nisi fuerit acceptata, concl. 17. sub num. 1.
- PACEM** publicam, qui violare, vel cōtra eam aliquid attentare conatur, etiam effectum non sequuto, punitur, co. inc. 74. 16.
- PECCATA** tot sunt quot sunt vices, quibus, quis ea commisit, concl. 59. nu. 95.
- A Peccato metus mortis non excusat, concl. 124. sub num. 6. & concl. 59. nu. 59. & seq.
- Intellige ut ibidem, & concl. 59. n. 56.
- Peccatori subueniendum est necessarii ad sustentantiam vitae, ibi n. 198.
- Peccatum, an, & quando faciat ille, qui pro se defendendo falsum iurat, siue in causa Ciuili, vel in Criminali, vide ibi n. 56.
- Gravius est coire cum Matre, quam cum aliena uxore, sed omnium pessimum est illud, quod sit contra naturam, ibi n. 106.
- In corde tantum commissum in foro exteriori non puniunt, cum solus Deus sit scrutator cordium, concl. 124. sub n. 4.
- Non dicitur, nisi sit voluntarium, ibi sub n. 5.
- PECORA** si sint data aestimata Pastori, tunc Dominus censetur illi medietatem vendere, & de illius pretio silem facere, & sic Dominum pro ea parte in Pastorem transire dicitur, con. 153. nu. 31.
- PECVLIVM** aduentitium illud dicitur, quod aliunde prouenit, quam ex substantia Patris, Immo illud etiam dicitur tale, quod filius ex con-

Et Materiarum.

contractu de bonis Patris acquirit, concl. 42. nu. 476.

Aduentitium à Patre alienatum potest per Filium eo mortuo reuocari, & pro damnis, & interesse coram heredibus emptorum venire, ibidem.

Illud Patre mortuo acquiritur Filio in proprietate, & usufructu, & ex eo non detrahatur legitima aliorum fratrum, ibidem.

Castrense, vel quasi est nomen genericum in se officia, & dignitates continens, veluti Doctoratum, Capitaneatum, Episcopatum, Iudicatum, Commendariatum, & Equestrum, dignitatem cum redditu, quæ in legitimam imputanda non veniunt, concl. 42. nu. 447.

Extende, quod ea etiam vivente Patre, tamen in usufructu, quam in proprietate ad Filium pleno iure spectant, ibi nu. 476.

Profectum illud dicitur, quod provenit ex substantia Patris, & propterea illud destructioni legitime subiicitur, ibidem.

Et in dubio potius presumitur aduentitium, quam profectum, & præsertim, quando Filius esset industrius, & scorum à Patre viveret, concl. 42. sub nu. 476.

PECVNIA ad emptionem census, vel bonorum immobilium destinata inter immobilia computatur, & si erit alicuius pupilli sine solennitatibus alienari non poterit, concl. 113. num. 20. & 21.

Contrarium ibi n. 23. ubi ratio assignatur.

Ad honestum lucre depositata, ex qua soluitur annuus census, res immobilis dicitur, concl. 113. nu. 22.

Eam alienantem, quando committat furtum, vide concl. 56. nu. 82.

Amissa in ludo, quando repeti possit, vide in Verbo Amittum, & concl. 102.

Data à Patre Filio inter vivos presumitur in peculium, & non pro legitima data, concl. 42. nu. 735.

Debita, in quo loco se soluenda creditori, vide concl. 69. num. 39. cum seqq. & in Verbo Moneta.

Frumentaria pro annona nullâ morâ solutionis recipit, nec depositarius eam in proprios usus convertere potest, sed eam promptam tenere, & ad Communitatis solum nutum illud soluere debet, concl. 111. nu. 50. & 51.

Legata ad alimenta, si doderint, excedat salcediæ subiaceat, concl. 89. nu. 533.

Legata ad alimenta licet intelligatur, quoad proprietatem relicta, tam ad honestum lucrem erit ponenda, ex quo legatarius alii possit, vel ad eundem effectum penes heredem stare, debet, concl. 89. nu. 534.

Pecuniam dans, promittens, vel accipiens, pro faciendo homicidio, vel alio delicto, quando falsissus dicatur, vide concl. 150. num. 23. cum pluribus seqq. & in Verbo Alisilium. Illam recipere, quando possit eogi creditor in bonis, vel è contra, vide concl. 91. nu. 4. cum seqq. & in Verbo Solutio.

Eam mutuans filiofamilias Scedeti, vel Mercatori, aut filio, quando eam à Patre repetere possit, vide concl. 89. nu. 127. cum seqq. & in Verbo Mutuans.

Mutuata filiofamilias studentis presumitur consumpta in necessitatibus Scholasticis, concl. 89. nu. 129.

Et quando mutuans præferatur anterioribus, vide concl. 119. nu. 8.

Pecunia mutuo recepta ab eo, qui inseruit, non arguit, quod servitium fuerit gratuitum, quando eo tempore nondum erat liquidum quid, & quantum pro salario deberetur, concl. 156. n. 33.

Pecunia, siue res, quando dicatur in obligatione vide concl. 91. sub n. 14.

Et regulariter venit in legato mobilium, conclus. 113. n. 20.

Fallit, vt ibidem, & n. 21. cum seqq.

Soluta pro redimendo captivo, vel curando infirmo repeti potest, etiam si illis iniuris soluta fuisset, concl. 89. n. 130.

Soluta posteriori creditori, quando per anteriorem reuocari possit, vide concl. 119. n. 19. cum seqq. & in Verbo Anterior.

Et quando eam extare, & illa non consumpta præsumatur, ita vt à tertio auocari possit, vide ibi sub n. 17.

PENSIO Domorum, apothecarum, granariorum, & similium in Anno Sancto non potest augeri, concl. 27. n. 2.

Etiam ex fructibus sequestratis, pendente iudicio attentatorum, solvenda venit, conclus. 160. num. 211.

Etiam super distributionibus quotidianis imponi potest, & ex eius impositione valor beneficii non probatur, concl. 145. n. 34.

Pensionario existenti in quasi possessione exigendi pensionem competit manentio, contra successorem in beneficio, etiam quod nō soluerit, concl. 173. n. 9.

Ille agens pro solutione suæ pensionis, si contra eum tres Sententiæ processerint, ex quibus constet de eius notorio non iure, tunc erit potius possessione privandus, quam in ea manutenendus, concl. 78. n. 103.

Debet habere ætatem saltem quatuordecim annorum, concl. 72. n. 58.

Existens in quasi possessione exigendi partem pensionis, censetur etiam in quasi possessione respectu totius, concl. 103. n. 23.

Non tenetur soluere decimas, nisi pro rata fructuum, quos percipit, aliis iniquum esset eas soluere in totum, concl. 57. n. 10.

Quando teneatur probare valorem beneficii, & quando Titularis, ad effectum soluendi pensionem, vide concl. 126. num. 5. & in Verbo Valor, & in conclus. 135. sub nu. 58. & 72.

Pensionem debet habere Dominus, etiam si in possessione exigendi non esset, conclus. 128. num. 847.

Declarata, & extendit, vt ibidem, & n. 848. & in concl. 35. n. 58. cum seqq.

¶ i

illam

Index Conclusionum ;

- Illam soluere debens aliquo destinato tempore, sub poena priuationis beneficii illo non priuatur, si ibi non addit, qui pensionem recipiat, concl. 50. nu. 34.
- Pensionem nondum exactam tempore mortis pensionarii, an ad illius heredes, vel ad proprietarium, seu locatorem spectent, vide concl. 133. n. 43. cum seqq.
- Pensionis causa non est appellabilis, sed in ea referri solet cum clausula (sine retardatione solutionis) concl. 128. n. 846.
- Illius extinctio si allegaretur per eum certe conditionis, tamen illius solutio non est retardanda, donec super ipsa extinctioe per tres sententias conformes fuerit iudicatum, concl. 135. n. 161. 162. & 197. cum seqq.
- Contrarium, ibi n. 164. & 170. cum seqq.
- Ipsius reservatio, quando redderetur turbida, tunc arbitrium intrat pro retardatione solutionis illius, ibi n. 74.
- Itē si sit facta sub conditione, quæ non sit iustificata, tunc intrat arbitrium ad retardandam solutionem illius, concl. 135. nu. 72.
- Extende vt nu. 73. cum seqq.
- Contrarium nu. 114. & vide nu. 155. cum seqq. & in Verbo Arbitrium.
- Pensio quando est iustificanda coniunguntur, tempora vite transierunt, cum vita translatari, concl. 85. nu. 152.
- Regulariter est solvenda in loco, in quo fructus beneficii colliguntur, concl. 89. n. 576.
- Sigillatim est solvenda, non autem semel pro multis annis, concl. 128 sub nu. 304.
- Plura vide in Verbo Solutio pensionis.
- Et vt extinguatur per regressum resignantis ad beneficium resignatum, quid requiratur, vide concl. 20 nu. 19.
- PENURIA insolra, ac pretium insolitū vnus annuatum, non arrenditur in estimarioue quant. plurimi, concl. 70 sub nu. 2.
- Peruria tempore, etiam personæ Ecclesiasticæ frumentum viliori pretio, pro vtilitate publica vendere cogi possunt, concl. 111. n. 5.
- Declarat tamen, quod à ludicibus Ecclesiasticis, & non à Laicis ad id cogi debent, ibid.
- Et illo tempore, nedum quis proprium frumentum vendere, sed etiam illud Ciuitatis, vel Fisci, quod paratum erat ad vendendum, emere cogi potest, concl. 111. num. 7. & 8. & concl. 165. nu. 100.
- Item Ciues cogi possunt ad proficiendum in partes longinquas, & remotas, pro emendo frumēto, ibi nu. 9.
- Extende, quod etiam Dominus animalium, Nautium, & Caruorum cogi possunt, ad ea cedenda pro frumento vehendo, ibi n. 10.
- Et tempore isto melius est tam diuites, quam pauperes, ad subueniendū huic necessitati pro modo facultatum, collectare, quam corruptas bladās distribui permittendo, humanis corporibus pestem asserre, concl. 111 sub num. 17.
- Peruria tempore Barones habentes merum, & mixtum Imperium facere possunt banimenta, & proclamata, ne bladæ extrahantur, ibi num. 23.
- Potest quis cogi bladam viliori pretio vendere, & panem pro militibus, & armigeris facere, horreaq; dardaniorum aperiri, ac Commissarij idonei deputari, ad inquirendum contra eos, qui annonam carius emūt, vt eam carius vendant, ibi n. 42.
- Et ad subueniendum Ciuibus debent in Ciuitate fieri granaria, & subditi omnes collectari, ibi num. 44.
- Illo tempore, si fuerit mercatoribus taxatum certum pretium frumenti, à tali taxatione non datur appellatio, secus si vnus solus ad id cogerecur, conclus. 128. sub num. 659.
- Plura, vide in Verbo Annona.
- Et de Edictis, ac proclamationibus occasione penuriae publicatis, & publicandis, vide in Verbo Edicta.
- PERANGARIA, quid sit, vide in Verbo Angaria, & concl. 106.
- PERCVTIENS aliquem baculo, vel fuste, ciatrocem iniuriam inferre dicitur, concl. 143. num. 18.
- Item percutiens aliquem dentibus non dicitur percussisse cum armis, ibi n. 21.
- Et talis, quo modo sit puniendus, vide ibidem.
- Percutiens aliquem instructo, ad inferendam mortem non apto, veluti pugno, vel baculo, si ex eo mors oritur, homicidium illud culpa commissum dicitur, & arbitrio Iudicis puniatur, concl. 150. sub n. 12.
- Intellige tamen, vt ibi n. 69 cum seqq.
- Percutiens Clericum, etiam excommunicationem incidit in excommunicationem Canonis, si quis suadente Diabolo, concl. 10. num. 104.
- Contrarium, quando ille Clericus esset assassinus, concl. 150. nu. 55. & ibi multa in hac materia videbis.
- PERDITVM in ludo an debeatur vincenti, & solum, quando possit repeti, vide in Verbo Ludus.
- PEREGRINI, ac eorum famuli, qui Romam pergunt ad visitandum limina Apostolorum pro repræsentis, aut debitis antea contractis conveniri non possunt, dummodo tamen insignia gellant, concl. 99. n. 21. & 22.
- Peregrini, vagabundi, scholares, & similes personæ dicuntur subditi Episcoporum loci, in quo morantur, ita vt ab eo absolui possint, cum nullibi Domicilium habeant, conclus. 10. ann. 42.
- PEREMPTORIUM non nisi ex causa expressa coarctari potest, concl. 128. sub n. 254.
- PERFECTVM illud non dicitur, quando aliquid remanet peragendum, concl. 48. nu. 41. concl. 66. num. 35. & concl. 144. n. 33.
- Perfectum, quando aliquid possit fieri, ex pluribus imperfectis, vide conclus. 55. num. 1. cum seqq.

Et Materiarum.

PERICVLVM, & commodum rei venditæ spectat ad emptorem, etiam si in venditione addit pactum redimendi, concl. 94. nu. 14.

Quomodo illud sit diuidendum inter socios, quando capitale fuit perditum, vide concl. 108. sub nu. 16. remissus, & in Verbo Societas.

Rei æstimate in dotem datæ ad virum spectat, & non ad uxorem, & ideo illius æstimationem ipse restituere tenetur, concl. 68. n. 11.

Illud ubi est maius ibi cautius est agendum, concl. 72. n. 94. in fine, & concl. 118. sub nu. 5.

Vbi est in mora à regulis iuris communis recedi potest, concl. 129. nu. 89. & concl. 153. nu. 28.

PERITI æstimatores eligi debent à partibus, & cum iuramento deputari, de facienda legali, ac bona, & æqua æstimatione, concl. 38. nu. 55. & concl. 69. nu. 67. 68. & 73.

Fallit, vt ibi nu. 75.

A quo sine eligendi, vide concl. 69. nu. 26.

Et quomodo sint eligendi, & in eorum æstimatione, ac relatione, quomodo se gerere debeant, vide concl. 52. nu. 11. & concl. 69. n. 56. cum seqq.

Peritiores quando à Iudice eligi possint, vide concl. 69. nu. 76. & seqq.

Eorum electio, & relatio debet fieri cum citatione partis, concl. 42. nu. 41. & concl. 66. n. 67. & 75.

Declarata tamen, vt ibi d. concl. 42. n. 416.

Eorum electio ad partes, non autem ad Iudicem spectat, nisi illæ in electione discorparent, vel moram in eorum electione contraherent, concl. 133. nu. 131.

Illorum æstimatio, si non sequatur, quando contractus corrumpat, & quando non, vide concl. 68. nu. 25. cum seqq.

Eorum relatio, est standum super calculo, aut liquidatione expensarum ab eis facta, quando de errore non doteatur, concl. 133. n. 76. & 77.

Secunda eorum electio, si sit facta, ea non est amplius reuerenda ad euitandam processum in infinitum, concl. 133. nu. 126.

Fallit tamen, vt in concl. 69. nu. 78.

Illis, & arbitri, quando possunt recusari suspecti, vide concl. 133. n. 2.

Saltem duo esse debent, & maxime in criminalibus, quia vni non creditur, nisi in eam, vbi non nisi vnus reperitur, conclus. 123. sub nu. 36.

PERIVRIL absolutio solum à Summo Pontifice exigata parte, venit concedenda, concl. 11. num. 72.

Illius exceptio, impedit litis ingressum, dummodo ea dilucide probetur, concl. 50. n. 24.

Illud absq; dolo non contrahitur, & concl. 11. num. 39.

Petaturus, quis presumitur ratione magni commodi, non autem parui, concl. 104. sub nu. 14. & concl. 148. sub n. 147.

Est secundu delictum post idolatriam, & homicidio grauius, concl. 161. n. 26.

Vt excoletur qualibet causa sufficit, concl. 111. num. 27.

Intellige tamen, vt ibidem.

Periurus à limine Iudicii expelli potest, ibi n. 7.

Et amplius ad iurandum non admittitur, etiã peracta penitentiã, concl. 42. nu. 195.

Fallit tamen, quando ageretur contra alium periurum, vt ibid. vbi ratio assignatur.

Appellatione prosequi non potest, nisi prius absoluteione obtenta, concl. 128. nu. 12.

Appellatione pendente, quis talis non dicitur vbi de ligamine animæ agitur, & ideo agere non prohibetur, concl. 128. sub nu. 15.

Ille talis non dicitur, qui satisfecit, confessus est, & penituit, concl. 42. nu. 196.

Ob consuetudinem à poena periurij non excusatur, concl. 161. nu. 26.

Sed qua poena puniatur vide concl. 59. n. 56.

PERMVTATIO est similis emptioni, & vicem emptionis obtinet, concl. 85. nu. 41.

Quando possit fieri de re alienari prohibita, vide concl. 84. nu. 90. & 91.

Rei Ecclesiæ fieri non potest, habita fide de re in permutatione accipienda, concl. 85. n. 41.

Rerum Ecclesiæ est eiusdem naturæ cuius est alienatio, concl. 56. n. 102. & concl. 85. n. 88.

Requirit solemnitates, & beneplacitum Apostolicum, prout alienatio, concl. 85. n. 88.

Rerum minoris requirit solemnitates, & illam causam, prout alienatio, concl. 86. nu. 9. & 174.

PERSEVERANS in contractu, post contrauentionem, de ea amplius opponere non potest, concl. 131. nu. 30.

Perseuerantia Clerici in delictis enormibus id operatur, quod trina monitio, & concl. 8. nu. 42.

PERSONÆ Ecclesiasticæ Egidianæ non sunt subiectæ, neq; in eorum præiudicium, neq; in fauorem, concl. 63. n. 38. & concl. 64. n. 13.

Extrahere nõ possunt frumenta, cæteraq; fruges contra edicta Principis, ad conseruandam annonam promulgata, concl. 111. n. 5.

Tempore penuriz cogi possunt pro utilitate publica frumentum viliori pretio vendere, ibidem.

Declarata tamen, vt ibidem.

Teneatur ad collectas impositas pro refectione Murorum Ciuitatis, Ponnium, Viarum, & Ciuitatis purgatione, & pro omni alia causa, quæ communem utilitatem, tam Laicorum, quam Clericorum respiciet, ibi nu. 6.

Et quid de exemptis, vide ibidem.

Vt plurimum sunt maioris integritatis, quam laici, & magis honorandi, & eorum dictum vim duorum testium habet, nec contra eos sinistra suspicio admittitur, conclus. 156. sub nu. 15.

Personæ Ecclesiasticæ à laicis grauari non possunt, concl. 166. sub nu. 34.

Fallit, vt in concl. 111. sub nu. 6.

Plura vide in Verbo Clerici.

Index Conclusionum ;

Personæ legitimatio, quando fit facienda in iudicijs, vide concl. 78. n. 72. cum pluribus seqq. & in Verbo Legitimatione.

Personæ Seculares de rebus Ecclesiæ cognoscere non possunt, concl. 133. sub nu. 146. & concl. 156. n. 10.

Declara tamen, vt in dicta concl. 133. nn. 248. cum seqq. & concl. 156. n. 10. cum seqq.

Persona extranea differt à tertio habente causam à principali debitore, concl. 71. n. 18.

Miserabilis, quæ dicatur, vide Miserabilis.

Personarum acceptio in iure non est faciendâ, concl. 87. n. 132.

Item non fit apud Deum, concl. 59. n. 85.

PERSONATUS est honos, sine administratione, concl. 137. sub nu. 3.

An sit talis Archidiaconatus, & Archipræbiteratus, vide concl. 137. nu. 3. & 4.

PERSVADENS alicui aliquid, quod illi sit damnosum, & persuaso vtile, dolose se gere-re dicitur, concl. 56. n. 85.

PES à quo loci in ædificijs mensurari debeat, vide concl. 62. num. 101.

Pes dicitur constare quindecim digitis, ibi num. 95.

PESTILENTIALIS morbus ex corruptis bladis euenire potest, concl. 11. n. 17.

Pestis tempore, fatalia non currunt, conclus. 129. nu. 282.

PETENS copiam appellacionis, & diem ad dicendum contra, non censetur renunciare appellacioni, concl. 129. n. 334.

Petens, & obtinens à iudice, à quo sedente pro Tribunali prorogationem in causa fieri, appellacioni renunciare censetur, concl. 129. num. 326.

Declara tamen, vt ibi nu. 327. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.

Executionem Sententiæ, vel terminum ad soluendum id, quod fuit ordinatum, appellacioni renunciare censetur, concl. 129. num. 324. & 331.

Fructus, quando contractum approbare censeatur, vide concl. 131. n. 31.

Procedi ad vteriora vigore Brenis habentis clausulam (Parito, &c.) quid prius facere debeat, vide concl. 135. n. 102.

PETITORIVM, & possessorium, si simul cumulentur illud prius est terminandum, quod est magis liquidum, concl. 35. n. 7.

Et multa in hac materia, vide in Verbo Arbitrium, & concl. 135.

PIETAS, & æquitas castitati præfertur, conclus. 89. nu. 36.

PIGNORATIO an fieri possit de re alienari prohibita, vide concl. 84. nu. 90. 91. & 127. cum seqq.

Pignoris fructus, quando creditor legitime sibi acquirere possit, vide concl. 52. n. 33.

Non sunt computandi in sortem, quando mulier transiens ad secundâ vota habebat bona sui primi viri loco pignoris, & c. secundo viro assignavit, in quem videtur pignus

translarum, donec sibi dos ab hæredibus primi viri restitatur, concl. 89. nu. 422.

Pignoris venditio à iudice facta, sine pecunia, non valet, concl. 133. n. 154.

Illud deliberatur, siue à iudicibus, quando possit à debitore, vel à secundo creditore reuocari, per oblationem præteriti debiti, & per quantum tempus illud ius offerendi daret, vide concl. 52. n. 55. cum seqq.

Resoluitur pecunia restituta, concl. 152. sub num. 72. & ibi habetur, quando datio insolutum, & non pignus sit præsumenda.

ad PINGVIORVM fortunam deueniens, quando non teneatur suis creditoribus satisfacere, vide concl. 165. sub n. 26.

PISCARE impeditur in Mari, & in loco publico habet actionem iniuriarum contra prohibentem, concl. 94. n. 23.

Piscatio animarum, quomodo differat à piscatione piscium, vide concl. 166. n. 62.

Clericis non est prohibita, nisi esset continua, ibi sub num. 55.

Intellige, vt n. 60. cum seqq.

Ex quomodo à venatione differat, vide ibi nu. 55. & 61.

PLURALITAS dispensationum omnem dolis ac fraudis suspicionem tollit, conclus. 10. num. 91.

PLVRIMVM describendum est, à quo pinctum accepimus, concl. 42. n. 357.

PLVS cautionis est in rem, quam in personam & melius est in cumbere rebus, quam personæ, concl. 33. n. 27.

Plus dicitur in iure quatuor modis, nempe re, loco, tempore, & causâ, concl. 68. n. 54.

PODERE est nomen vniuersale, & pluræ prædicia comprehendit, conclus. 77. num. 3. & vide in Verbo Prædium, & in Verbo Fundus.

POENA adulterij, quæ fuerit olim, & quæ sit hodie de iure Canonico, Codicis, & nouissimo, tam in viro, quam muliere, vide conclus. 59. num. 40. cum seqq.

Potest esse minor de consuetudine, quam sit de iure, ibi nu. 43.

Ex causa minorari potest, ibi n. 90.

Aggressoris poena, quæ sit, distingue, vt in conclus. 80. nu. 8. & 11.

Alexandrinæ constitutionis non est applicanda parti, sed fisco, quia non favore partis offensæ, sed illum Reipublicæ d. Bulla respicit, conclus. 83. num. 11.

Fallit, vt ibi nu. 12. & vide in Verbo Alexandrinæ.

Alienationis peti potest ab eo, in cuius præiudicium fuit facta alienatio, & præsertim n., quando ea non afficit ipsâ rem alienari prohibitam, sed extra eam constituitur; secus si prohibitio rem afficeret, vel alio modo ipsa alienatio, ipso iure inuideretur à principio, concl. 84. nu. 43.

Appositâ, quando faciat annullare actum, vide concl. 47. nu. 79. & seq.

Et Materiarum :

Arbitraria Iudicii, quando possit ad mortem extendi, vide concl. 72. nu. 111.

Cessare debet, quoties dolus cessat, concl. 111 sub num. 29.

Conventionalis exigi potest, etiam si nihil inter sit, concl. 78. nu. 5.

A partibus appositā in tractatu non elidit illā legalem, sed mutuo sepe concurrunt, concl. 84. nu. 42.

Duplex, nempe illa spreti precepti, & illa principalis delicti, quando sit irroganda, vide concl. 139. sub n. 4.

Duplici, quis grauatus non presumitur, concl. 84. sub n. 42.

Pœna adiectio, quando contractum usurarium reddat, vide concl. 161. n. 58. cum seqq.

Aiure communi imposuit inferiori Principi, & non Superiori sunt applicandæ; sed id falsum in crimine læsæ Maiestatis, concl. 167. nu. 67 & 68.

Extende, & declara, vt ibi sub dicto n. 68.

Contra condemnatos in statu Ecclesiastico, appellacione non obstante, non retardata executione insistantur, concl. 128. nu. 490.

Declara tamen, vt ibi nu. 491. 494. & 870.

Delinquentum, quidam ad Principem spectat, vel ad Vassallum, tamquam fructus suæ iurisdictionis, vide conclus. 167. n. 74. cum seqq.

Ex contrauentione constitutionum Papæ provenientes, vt est ea acceptationis bannitorum fisco Pontificis, non autē illi Baronis veniunt applicandæ, quamuis etiam in eorum territorio subditi condemnati bona haberent, conclus. 167. num. 65.

Quando cumulari non possint, nempe Ordinaria cum extraordinaria, & præsertim, quādo ambæ ad vindictam tenderent, vide conclus. 60. n. 88.

Item, quando multiplicentur in foro exteriori si per plures vices fuerit delictum, vide conclus. 59. num. 94.

Ille secundo nubentiu extenduntur ad nuptias, etiam nulliter contractas, concl. 42. n. 171.

Esse non debent, vbi non est dolus, concl. 128. sub num. 874.

Statutariæ contra temerē appellantes, vel tertio appellare prohibitos non habent locum, si appellatio deserta pronuncietur, conclus. 129. num. 43.

Sunt resistentē, & idē in pœnalibus, quis non dicitur contravenisse, nisi verē, & formaliter contrauerit, concl. 48. n. 75.

Pœna ex temporis diurnitate minuenda venit, concl. 120. n. 123.

Extraordinaria pœne dicitur illi, qui atrocissimum aliquod delictum facere tentauit, licet illud effectū fortitus non fuerit, concl. 74. n. 5.

Illius lucro cedit, cuius persona læditur, vt illi vitionem suæ iniuriæ recipiat, concl. 167. sub num. 66.

Imposita à lege non inducitur ipso iure, sed Sententia est nec laria, concl. 35. nu. 4.

Incessus quæ sit, & præsertim, quando esset

iunctus cum adulterio, vide concl. 59. nu. 41. & in Verbo Incessus.

In constitutione Paulina appositā, in quibus alienationibus rerum Ecclesiæ locū habeat, & in quibus non, vide concl. 85. nu. 189. cum seqq. & in Verbo Paulina.

Incurritur, etiam ex actu nullo, quando constitutio considerat solum actum per se malum, etiam sine effectu, concl. 84. n. 36.

Inobedientiæ, & contrauentionis præcepti per Auditorem Cameræ, vel Gubernatorem Urbis facti, Pontifici debetur, concl. 167. n. 66.

In persona nobili datur cum gladio, in ignobili autem cum laqueo, concl. 59. n. 42.

L. fin. ff. de iur. Emphyt. non habet locum in contractu locationis perpetuæ, vel ad longum tempus, concl. 84. n. 100.

Eam non meretur ille, qui actum lege permitte facit, concl. 118. n. 33.

Monopolij quæ sit, vide in Verbo Monopolij.

Mortis in concessione meri Imperij cōtinetur, concl. 12. n. 25. & concl. 167. n. 50.

Hiam Parricidij non incurritur spurius occidens Patrem, concl. 89. n. 56.

Contrarium, ibi n. 101.

Concorda, vt ibidem.

Ea non committitur, nisi per liquidissimas probationes probetur, concl. 50. n. 64.

Non incurritur ex alienatione facta contra prohibitionem, nisi scita vera, & reali traditione, concl. 84. n. 24.

Extende, quod ad id nec clausula constituti sufficit, ibi nu. 15 vbi ratio assignatur.

Non incurritur per actum verbum sed per actum facti, ibi nu. 24.

Non incurritur per eum, qui ignoranter contra prohibitionem alienauit, nec sufficit scientia præsumpta, ibi nu. 26. & vide ibi nu. 49. & in Verbo Alienatio.

Ordinaria imposita minoribus delinquentibus à Statutis, vel constitutionibus Pontificum, est à Iudice sub pœna peccati mortalis minuenda, concl. 72. n. 92.

Pecuniaria, vt incurritur scientia præsumpta, sufficit, secus in corporali, quia tunc allegatio ignorantie excusat, dummodo ea non sit crassa, & supina, concl. 101. sub n. 16.

Publica subrogatur loco contentiose, conclus. 124 sub nu. 19.

Quando dicitur annullatio actus, vide concl. 48. n. 81. & in Verbo Annullatio actus.

Quādo est adiecta prohibitioni alienationis, si alienatio fiat, etiam si ea sustineatur, tamen pœna debetur, concl. 84. nu. 41.

Extende, vt ibi n. 42.

Quando incurritur ex sola attentacione alienationis contra prohibitionem, vel ex alienatione nulla, & reuocata, vide ibi nu. 35. & 37 cum seqq.

Quando non est imposita, nec à lege, nec à contrahentibus in prohibitionem alienationis, tunc ipsa prohibitio non caducitatem, sed solum actus nullitatem inducit, ibi nu. 100.

Index Conclusionum ,

Spreti precepti per Iudicem Ecclesiasticum facti non venit in confiscatione bonorum facta per solum laicum, concl. 139. n. 4. & ibi ratio assignatur.

Suos auctores egredi non debet, concl. 121. n. 6. concl. 50. n. 18. & concl. 87. n. 94.

Vna aliam non confundit in diuersis respectibus, concl. 139. sub n. 4.

Vt apponatur in aliqua dispositione, quæ sint necessaria, vide concl. 47. n. 75. cum seqq.

Vt emittatur omnis interpretatio est facienda, concl. 65. n. 28.

Vt incurratur, quid sufficiat, vide concl. 47. n. 85.

Vt incurratur mora est necessaria, concl. 50. n. 33.

Falſit vbi ageretur de lucro captando, ibidem

Pœnæ, quando dicantur fructus iurisdictionis, Item si debeatur antecessori, siue successor in Officio, quando nondum fuerunt exactæ, vide concl. 2. sub n. 59.

POENITENS non potest de vno confessario, ad alium appellare, sed si nimis ab vno grauaretur, veluti, quia nollet absolvere, vel nimis grauem poenitentiam iniungeret, tunc potest alium benigniorem adire, concl. 128. n. 199. & ibi ratio assignatur.

Pœnitentia maculam turpitudinis abstergit, concl. 42. n. 196. & 197.

Declara tamen, vt ibi n. 198. & 199.

Illi est locus in contractibus, si res integra existat, secus si ius iam fuisset alteri acquisitum, concl. 84. n. 283. & concl. 85. n. 19.

Extende primo procedere in contractibus Ecclesiæ, in quibus est reservatum beneplacitum, antequam illud sit obtentum, concl. 85. n. 243.

Declara tamen id procedere respectu dictæ Ecclesiæ, non autem personæ cum ea contrahentis, cui ea inuita poenitere non licet, ibi num. 244.

Extende secundo, in contractibus, & matrimonio contractis, sub conditione obtinendi dispensationem, seu Apostolicam confirmationem, vel reservato beneplacito Apostolico, ea conditione pendente, concl. 85. n. 245.

Subextende id procedere etiam, postquam sit expedita dispensatio, & sic beneplacito securo, ibidem, vbi ratio assignatur.

Item illi est locus in materia evitandæ falsitatis, vnde si quis dixerit velle vt aliqua Scriptura pro fide digna, & legali, nihilominus illi velle vt poterit per eum rennociari, etiã in secunda instantia, & ultra, concl. 123. nu. 160. cum seqq.

Fallit tamen primo in contractibus nominatis, quia tunc agi debet ad implementum, secus vero in contractibus inuominatis, concl. 50. n. 8. & seq.

Fallit secundo pendente conditione, qñ contractus ab initio esset validus, ac secus si à futuro euentu esset perficiendus, concl. 85. n. 246.

Fallit tertio in alienatione rei Ecclesiæ, post beneplacitum obtentum, quamvis nondum, per executores fuisset executum; quia tunc nouus consensus non esset amplius necessarius, ibi n. 247. 251. & 252.

Contrarium, ibi n. 248. & 249.

Fallit quarto, quando alienatio penderet solum ab ea forma, si in euentem; secus vero, si etiam à consensu alterius, concl. 85. num. 254. & 255.

Pœnitentia regulariter est necessaria, quando de nouo est necessarius consensus, ibi n. 245.

POENITENTIARATVM obtinens, quam ætatem, & quæ requisita habere debeat, vide concl. 72. n. 56. & 57.

Pœnitentiarij Cathedralis, quando absolvere possint à casibus referuatis, vide concl. 10. num. 50.

Pœnitentiarij electio, quando spectet ad Papam, & quando ad Episcopum, & Capitulum, vide concl. 97. n. 28.

POLLICITATIO, siue pactum nudum non obligat, nisi sit factum Deo, vel Reipublicæ, concl. 17. n. 34. & concl. 131. sub n. 19.

PONENS sceleris dicitur, concl. 148. num. 3. & concl. 155. sub n. 156.

PONTIFICATA exercere non potest Episcopus in locis exemptis, concl. 1. n. 59.

Illa exercere, & minores Ordines conferre possunt Abbates in aliorum Ecclesiis, si ad celebrandum in illis sint inuitati, ibi n. 112.

Exercere non potest Commendatarius, absq; speciali priuilegio, vel immemorabili prescriptione, concl. 2. n. 29.

Pontificalia insignia, sine alterius præiudicio deferuntur, concl. 138. sub n. 29.

Plura vide in Verbo Episcopus.

POPULO Saturo, nihil est leuius, & nil leuius & famelico sediciosius, concl. 111. sub n. 47.

Populus, quando ad Ecclesiam construendam, vel reficiendam cogi possit, vide concl. 138. n. 74. cum seqq. & in Verbo Parochiani.

POSITIO est pars intentionis illud continens super quo, quis ab aduersario responderi petit, concl. 148. sub n. 2.

Item est quedam brevis enarratio factam cōtinentis, ad veritatem eruendam, concepta, ibi sub num. 2.

Esse debet clara, simplex, non autem obscura, incerta, aut implicita, ibi n. 168.

Illam negans in ea amplius se fundare nō potest, ibi nn. 14.

Contrarium, vt ibi

Coneorda, vt ibidem.

Fallit tamen, quod ad Indicem, qui in ipsa positione negata semper se fundare potest, ibi num. 15.

Vnam negans, quæ postea vera probetur, in odium mendacij probare tenetur omnes alias positiones non esse veras, ibi n. 16.

Declara tamen, vt ibi n. 23.

Positiones erroneæ ab omnibus mutari possunt, confuso de errore, ibi n. 96.

Finis ,

Et Materialium .

Fiunt, vt per responsiones, & confessiones partis super illis ponens ab onere probandi releuetur, ibi sub nu. 2.

Item fiunt possibitem contestatam, interrogatoria verò ante ibi sub n. 5.

In hoc differunt ab articulis, quia ponens facti censetur; articulus verò non, conclus. 148. num. 3.

Licet nominentur articuli, si tamen eas esse positiones coaslet, de eis vti de positionibus est iudicandum, ibi nu. 42.

Non de lure, sed de consuetudine fuerunt adiunctæ, ibi sub n. 2. in fin.

Quando dantur per procuratorem in actis nullo iure cogente, tunc confessio ex eis resultans, vti voluntaria Domino non præiudicat, ibi nu. 32.

Quomodo ab articulis dignoscantur, vide ibi num. 41.

Sunt dandæ à Domino causæ, quando est præsens, vel à Procuratore habente Mandatum individuum ad sic, & sic ponendum, cum illud speciale non sufficiat, ibi n. 30. & 31.

Vt pro confessionis habeantur, quæ intervenire debeant, vide ibi n. 24. cum seqq.

Illis actoris tenetur prius respondere reus, quàm è contra, nisi positiones rei essent præiudiciales illis actoris, conclus. 44. n. 11.

Impertinentibus, quando respondere teneantur testes à Curia recessuri, vide conclus. 148. num. 247.

Illis non respondens non potest ex sola contumacia condemnari, nec pro confesso, aut pro negante debet haberi, sed semper respondendo moram purgare poterit, & præsertim re integra, conclus. 128. n. 451.

Contrarium, num. 452.

Declarat, vti ibidem.

Eis respondere quis semper debet, secundum veritatem, conclus. 45. num. 3. & ibi ratio assignatur.

Respondere debet illis Principaliter, non autem Procurator, nisi speciale Mandatum habeat ad talia, & talia respondendum, conclus. 148. nu. 27.

Quid, si principalis esset absens in longinquis partibus? vide ibi n. 28.

Illis respondere quomodo teneantur absentes, vide ibi sub num. 33.

Respondere potest Syndicus Vniuersitatis, absq; speciali mandato, ibi n. 38.

Respondere quomodo possit pupillus, minor, mulier, rusticus, & idiota, vide conclus. 148. num. 39 & 40.

Respondere, quis non tenetur, quādo illæ pos- sunt facere incidere in periculum, ibi sub num. 224.

Fallit, vt nu. 225. cum seqq.

Respondere recusans tanquam confessus ex forma Statuti Urbis condemnari potest, conclus. 128. num. 453.

Declarat tamen, quod dictus recusans à tali condemnatione appellare, & causam

recusationis iustificare poterit, ibidem. Si respondet illis Tutor pro pupillo, quando illi præiudicet, vide conclus. 148. num. 36. cum seqq.

Possit non criminosæ, quis respondere non tenetur, si per responsione n. ad criminis notitiam deueniri possit, ibi n. 224.

Fallit, vt num. 225. cum seqq.

Negatiuz, quādo quis respondere teneatur, vide ibi n. 172.

Ea partium, vera partium falsam totum negari potest, ibi nu. 17.

Ea, quæ intotum non est vera, in totum negari potest in foro fori; ac secus in foro animæ conclus. 45. n. 10.

Positio semel facta amplius fieri nō potest, conclus. 148. sub n. 140.

Illis respondens, & præsertim mulier, quando in vna negata se fundare, & à peritior excusari possit, vide ibi nu. 14.

POSSESSIO acquisita contra authorem suffragatur contra illius hæredes, & successores ad effectum obtinendi manutentionem contra illos, conclus. 173. nu. 8. & ibi ratio assignatur. Acquisita contra Emphyteutam non est manutenebilis contra directum Dominum, post deuolutionem securam, dicta conclus. 173. num. 11.

Ad effectum manutentionis satis praeiudicat per assertionem partis aduersæ dicentis aliquem detentorem, vel occupatorem esse, conclus. 155. num. 133. & in conclus. 103. in fine.

Anterior semper manuteneunda venit, cum junior clandestina, & dolosa præsumatur, conclus. 119. n. 23.

Fallit, si possessio posterior sit auctoritate iudicis capta, quia tunc alium possidentem priuat, ibidem.

Et anterior, quæ dicatur, vide conclus. 119. n. 24. & in Verbo Anterior.

Antiqua præsentem iustitiam habere dicitur, conclus. 93. sub nu. 19.

Antiquissima titulum præsumere facit, conclus. 120. num. 56.

Auocata si per iudicem fuit, quando possessionem suam possessione priuer, vide in Verbo Auocatio.

Capi potest vigore supplicationis, antequam litteræ expediantur, ad eod. vt si quis ea ipolitur sit restituibilis, conclus. 126. nu. 57.

Capi potest vigore constituti, siac præcarij propria auctoritate, & absq; partis possidentis citatione, conclus. 158. n. 1. & 2.

Extende, vt nu. 3. cum seqq. & vide in Verbo Associatio.

Capta appellatione extrajudiciali pendente, tunc attentata dicitur, conclus. 129. n. 29.

Et illa Officio iudicis est sequestranda, conclus. 129. num. 37.

Capta in vim executorialium non seruatis terminis te Aylo Rotæ seruari solitis, nulla, & attentata dicitur, conclus. 135. sub nu. 71.

Capta lite pendente, quando non dicatur

Index Conclusionum ,

attentata, vide conclus. 160. num. 207.
 Capta post inhibitionem Rotalet attentata, dicitur, etiam si inhibitiō sit iniusta, ibi num. 26. & 27.
 Capta in vim prouisionis Apostolicæ potest esse attentata, licet Papa non attentet, ibi nu. 135. & 192.
 Capta in vim prouisionis, vel institutionis, quando est extraiudicialis attentata non dicitur, ibi num. 183.
 Intellige tamen, vt nu. 184. cum seqq.
 Capta postquam lis fuit deducta in iudiciū, quando dicatur attentata, vide ibi num. 185. cum seqq. & n. 206. cum seqq.
 Capta pendente termino ad appellandum, vel post appellationem, quando attentatorum privilegio reuocanda veniat, vide ibi n. 189. cum pluribus seqq.
 Conferendi, vel presentandi respectu quorūdam beneficiorum extenditur etiam ad alia beneficia, quæ sunt eiusdem speciei, conclus. 103. nu. 25. & 26.
 Decennalis auctoris inducit præsumptionem tituli, quæ præsumptio dicitur iuris, & de iure, conclus. 120. n. 57.
 De præsentī. quando arguat possessionem de præterito, vide conclus. 142. n. 104.
 Est metienda ex persona auctoritatis, quæ non mutatur per mutationem rei, & possessoris, conclus. 173. sub nu. 8. & 10.
 Etiam ex adu nullo transfertur, si tamen ad adu facti fuerit deuotum, & consensus non deficeret, conclus. 47. n. 39. & 40.
 Habetur pro capta ad fauorem iniuste impediti, conclus. 8. n. 39.
 Momentanea in consideratione non habetur, sed perinde est, ac si acquisita non fuisset, conclus. 94. nu. 7.
 Possessionem alicuius rei, quando quis propria auctoritate capere possit, vel non, vide conclus. 164. serè per totam.
 Item illam capere nūquid possit Dominus rei emphiteuticæ propria auctoritate, in vim pacti de eam capiēdo finita linea, aut in casu nō solutionis canonis, vide ibidem, & conclus. 165. n. 33. cum seqq.
 Ex semel capta continuata præsumitur, nisi interrupta probetur, ibi sub nu. 28.
 Nouam inducit animus continuandi, licet quis prius non possideret, conclus. 109. n. 17.
 Possessione alterius nullum præiudicium inferunt actus iure familiaritatis facti, conclus. 152. sub nu. 46.
 Illius causa, quando mutari possit, absque declaratione, vide conclus. 152. num. 44. & prius conclus. 109. nu. 26. cum seqq.
 Illius causam, quis mutare non censetur, quando titulus superueniens esset cum primo cōpatibilis, conclus. 109. n. 26. & 28.
 Eius causam, quis mutare non censetur, quando de scientia superuenientis tituli non constaret, ibi nu. 29.
 Et quomodo de eo cōstare dicatur, vide ibid-

Et illam quis mutare non censetur, sed potius cumulatiue possidere, quando titulus superueniens esset nullus, & inualidus, conclus. 109. num. 30.
 Iure familiaritatis, quando non suffragetur, vide ibi n. 26.
 Et quando dicatur talis, & sit præsumenda talis, vide ibidem.
 Illius negotium est diuersum ab eo proprietatis, conclus. 170. sub n. 13.
 Eius præsumptio resultat ex spacio centum annorum, non autem ex minori, conclus. 120. num. 51. & seqq.
 Retentio ex animo dignoscitur, & præsertim, vbi constat aliquem se pro spoliato non habuisse, conclus. 109. n. 16.
 Non acquiritur, vbi acquirentis animus non concurrat, ibi sub nu. 14. & 29.
 Non probatur ex testibus deponentibus non de possessione totius prædij, siue domus, neq; de perceptione omnium fructuum, sed per verba indefinita tantum, quæ in testibus vniuersali non æquipolent, secus autem, quando testes deponent de habitatione totius domus, perceptione omnium fructuum, ac de eorum successione in proprios vsus, & multa alia habebis in hac materia in conclus. 103. num. 31.
 Per appellationem non tollitur, licet per eam iudicatum extingatur, conclus. 129. n. 14.
 Per constitutum non sufficit, vbi illa actualis est necessaria, conclus. 48. num. 76. & conclus. 84. num. 25.
 Et per quos actus indicatur, vide conclus. 48. num. 56.
 Item quæ sint vera signa possessionis, vide in conclus. 103. n. 36. cum seqq.
 Quando per locationes probetur, vide conclus. 78. sub nu. 40.
 Quando perdat per inundationem, vide conclus. 94. sub nu. 8.
 Quando præsumatur prius capta, quàm fuerit emanata inhibitiō, vide conclus. 47. num. 14 & seqq.
 Quomodo, & inter quos probetur, ex solutione affectum, vide conclus. 75. nu. 5. cum pluribus seqq. & in Verbo Affectus.
 Illa, siue Dominium, quādo, & quomodo probetur, ex Libro assumi, vide conclus. 71. nu. 2. cum seqq.
 Titulata vt magis iustificata possessioni nuda præferatur, conclus. 148. n. 53.
 Translata censetur per lapsum quadraginta annorum, etiam ex contractu nullo, quando tamen nullitas, ex defectu consensus non proveniret, conclus. 85. n. 31.
 Triennalia ad excludendum Sequestrem qualis esse debeat, vide conclus. 128. n. 418.
 Vnius actus extenditur ad alios, qui sint eiusdem speciei, conclus. 103. n. 22. cum seqq.
 Extendit, vt ibidem.
 Fallit quando vnus reperiretur in possessione particulari certi actus, vel rei, vel quando

Et Materialium.

- quando resistentie iuris concurrerent, ibi nu. 29. & 30.
- POSSESSOR** antiquior tamquam meliori iure sussultus est restituitibilis adeo, vt spoliū secundum commissum veniat purgandum, concl. 120. nu. 130.
- Extende vt ibi nu. 131. & 132.
- Bona fidei** ad quos fructus teneatur, vide conclus. 160. nu. 274.
- Talem se esse negans, si postea convincatur de mendacio, ipsam possessionē perdit, concl. 154. nu. 101.
- Possessor**, & praesertim cum titulo, sine causae cognitione possessionem dimittere non tenetur, concl. 128. nu. 340.
- Triennalis** a sequestro appellans. quādo causam exprimere debeat, vide ibi nu. 414.
- Possessoria** iudicia requirunt leuiores probationes, quā petitoria, concl. 78. sub nu. 65. & 83.
- Possessorij** exitus declarat, quis actor, qui reus in petitorio esse debeat, conclus. 135. num. 123.
- Illud** ante petitorium est terminandum, etiā si iudex arbitrium habeat, cum illud sit regulandum, prout de iure, concl. 135. nu. 15. 49. & 122. & nu. 123. pulchra ratio assignatur, & concl. 165. sub nu. 62. cum seqq.
- Extende etiā si causa fuisset commissā cum clausula, quōd simul, & semel in possessorio, ac petitorio, procederetur, ibi nu. 184.
- Cum petitorio cumulari potest, quando illud est turbidum, & hinc inde difficultates adessent, concl. 135. num. 16. & 17. Sed vide nu. 47. cum seqq. & num. 122. cum seqq. vbi dantur fallentia.
- Et de turbiditate, quando appare dicatur, Vide in Verbo Turbiditas, & conclus. 135. nu. 52.
- Est magis priuilegiatum, quā petitorium, concl. 135. n. 126.
- Et illud potest intentari in qualibet parte iudicii, suspēso petitorio, concl. 135. n. 17.
- Illud etiā in Spiritualibus est temporale, & non spirituale, concl. 133. sub nu. 149.
- POSSEIDENDI** animum, & voluntatem, si quis habuerit, vti haeres, an possit postea mutare titulum, & incipere possidere vti creditor. Vide concl. 128. num. 26. cum seqq. & prius concl. 109. nu. 26. cum seqq.
- Possidens** ex primo decreto in actione personalī, non facit fructus suos, sed illos in sortem, excomputare tenetur, conclus. 52. nu. 36.
- Immobilia**, vel annuos redditus a satisfactione releuatur, concl. 113. n. 18.
- Illi** clam, siue precario possidentis nunquā vim ius in corpore acquirunt, concl. 166. sub nu. 20.
- Possidere** in dubio, quis potius censetur iure proprio, quā iure familiaritatis, conclus. 152. sub nu. 43.
- Iure familiaritatis** quis censetur, quando bona ad alium iure dominij spectare possunt, concl. 152. sub nu. 46.
- Possidere** quando plures pretendunt, ille est praefendus, qui validiorem titulum habet, concl. 148. sub nu. 252.
- Possidere** valens diuersis titulis declarare tenetur, quo iure possidere intendat, concl. 52. nu. 32.
- POSTERIORA** semper solent derogare prioribus, concl. 65. n. 25.
- Posterior** creditor anteriori soluetur, quando in eius locum subintret. Vide concl. 119. nu. 51. cum seqq.
- Et in quibus casibus anteriori praefatur. Vide ibi nu. 25. cum seqq.
- Plura**, vide in Verbo Anterior, & in Verbo Creditor.
- POSTERORVM** appellatione, quando tam masculi, quā foeminae comprehenduntur, vide concl. 81. num. 5. & concl. 149. nu. 14.
- POTESTAS** ordinaria in propria Diocesi est tota penes Episcopum, concl. 1. num. 114.
- PRAGMATICA** Regni Neapolis incipiens, Assistentiam, & appricum, quando, & in quibus locum habeat. Vide concl. 157. n. 8. cum seqq.
- PRÆBENDÆ** collatio, quando spectet ad Papam, & quando ad Episcopum, & Capitulum, vigore alternatiuæ. Vide concl. 97. nu. 28.
- Præbenda** vnde dignoscatur, quando sit Archiepiscopbyterialis, vel Canonialis, vide concl. 140. nu. 9.
- PRECARIVM** regularur secundum naturam contractus, in quo apponitur, vnde resolutio contractus, resoluatur precarium, concl. 19. nu. 11.
- PRÆCEDENTIÆ** causa est inappellabilis, nec in ea datur reclamatio, aut aliud subterfugium, concl. 128. nu. 80. 8.
- Circa Præcedentias consuetudo iuri communi praeuallet, concl. 137. sub nu. 9. & 10. & concl. 148. nu. 352. cum seqq.
- Fallit, quando ipsa consuetudo ad eod iuri communi repugnaret, vt in meram corruptelam sonaret, dicta concl. 137. sub n. 10.
- Circa illas libros Pontificali, seu Ceremoniali standum est, concl. 137. sub n. 27.
- PRÆCEPTORUM** aequē dantur Equitibus Hierosolymitanis, non habent beneficia perpetua, sed mutabilia, a quibus illi ad nutum, Nagni Magistri amoueri possunt, concl. 66. nu. 24. & 37.
- Fallit quando illa beneficia Regularia essent Curata, ibi nu. 24.
- PRÆCEPTA**, quae a iudicibus, sine causae cognitione sunt vim Sententiae non habent, & ab eis, quādo cumq; appellare licet, concl. 128. sub nu. 397. & concl. 129. n. 143.
- Præceptum** ad impossibile nō extenditur, conclus. 135. sub n. 99.
- Illud** de danda siue iussione, sub certa pena, pccu-

Index Conclusionum,

- pecuniaria, eum cominatione, & pronun-
ciatione, quod interim prodata, & adim-
pleta habetur, idem operatur, ac si cautio
præstita fuisset, concl. 139. num. 5. & ibi ratio
assignatur.
- De euacuando domum dieitur executium,
adeo, vt per illud dicatur intentatum iudi-
cium possessorium, quod est simile interdi-
cto. (Ne vias fiat ei &c.) concl. 128. num.
322.
- Per comparitionem in vim simplicis cita-
tionis resoluitur, concl. 128. num. 326.
- Illud personam respiciens, de vna persona ad
aliam non migrat, concl. 111. sub nu. 14.
- PRÆDICARE** non potest Episcopus in locis
exemptis, siue licentia Abbatis, conclus. 1.
nu. 59.
- Prædicator est alendus ab incolis illius loci,
vbi prædicat, concl. 89. nu. 531.
- Prædicatores, quando possint celebrare cum
Altari viatico, etiam sine licentia Episco-
pi, vide concl. 95. nu. 8. cum seqq.
- PRÆDIUM** venditum cum pacto redimendi
si augeatur per alluuiouentiam augmentum
spectet ad emptorem, vel ad venditorem,
vide concl. 94. nu. 9. cum seqq.
- Vrbannum dignoscitur à Rustico à qualitate
prædij, non autem à loco, licet Vrbannum
possit fieri rusticum, & contra, sola Patrif-
amilias destinatione, conclus. 62. num. 89.
& 98.
- Plura, vide in Verbo Fundus.
- Prædicationem est de neganda manutentione, concl.
160. nu. 144.
- Fallit tamen, vt ibidem.
- PRÆMINENTIA** cuiuslibet competit in eius
officio, licet extra illud cæteris postponere-
tur, concl. 137. sub nu. 7.
- Dignitatum non comparatur Archiepiscopo, Pre-
posito, vel Archipresbytero, standum est cõ-
suetudini magis, quam iuri communis, nisi ta-
men adeo illi repugnaret, vt in meram
corruptelam sonaret, concl. 137. sub num. 9.
& 10.
- In dignitatibus, ex quibus signis dignoscatur,
& ad id, quando leuiores probationes suffi-
ciant, vel vrgentiores requirantur, vide con-
clus. 137. nu. 13. & 14.
- Nunquam ea dari solet, sine modica coercitio-
ne, concl. 137. sub nu. 37.
- In hac materia assertio Ordinarii multum
probat, concl. 155. nu. 44.
- PRÆFECTI** Prætorij Sententia non est ap-
pellabilis, concl. 128. nu. 183.
- Declara tamen, quod ex speciali iure, ad illum
supplicatur, concl. 128. nu. 193.
- Præfectus Annonæ. Vide Annonæ præfectus.
- PRÆIUDICIALIA**, vt approbentur requiri-
tur scientia explicita, & indiuidua omnium
qualitatum, & circumstantiarum, concl. 17.
sub num. 55. concl. 131. nu. 55. & 60. & concl.
139. nu. 30.
- Præiudicium, vt inferatur tertio, quoad effe-
ctum appellandi requiritur, vt ille omnes ef-
fectus Sententiæ, & causę principalis sciue-
rit, aliis secus, concl. 128. num. 614. & concl.
129. nu. 182.
- PRÆLATIONEM** prætendens ex apocha,
quid probare teneatur. vide concl. 123. nu.
85. cum seqq.
- Illius privilegium in Emphyteusi, vel Inuesti-
tura de nouo obtenta reifudalis, quando
competat agnatis finita generatione, vide
concl. 81. nu. 88. cum seqq.
- Et quando competat agnatis in locatione ad
medicum tempus, vide ibid. d. num. 88. & in
Verbo Agnatio.
- Ea, quæ mulieri competit pro dote, eidem ta-
men non competit pro antefato, concl. 118.
num. 29. & 34. & concl. 170. nu. 27.
- Contrarium tamen in dicta concl. 118. nu. 30.
& vide in Verbo Antefatum.
- Creditoribus, quando detur prælatio, & nõ
vëdicatori in re propria, vide cõcl. 119. sub n. 8.
- PRÆLATVS** dicitur Abbas, si Abbatia Re-
gularis sit Clerico seculari commendata,
concl. 1. sub nu. 14.
- Contrarium, quando essemus in materia
odiosa, ibidem.
- Illius assertio, non est sufficiens ad probandã
utilitatem Ecclesię, vel tractatum in aliena-
tione interuenisse, concl. 85. nu. 327. & concl.
87. nu. 122.
- Consensio, sine adminiculis versioem in uti-
litatem Ecclesię non probat, concl. 85. num.
241.
- Illi inferiores exempti, quæ privilegia habeant,
vide concl. 1. per tot.
- Inferiores, & Abbates in Synodo Prouinciali
habent votum decisiuum, illorum verò
procuratores consultiuum tantum, ibi num.
205.
- Iuramentum ad grauamen Ecclesię extendi
non debet, concl. 85. nu. 297.
- Nationales, seu Prouinciales non eoguntur
residere in aliquo particulari loco suarum
Nationum, & Prouinciarum, licet in omni-
bus ferè Religionibus locum eorum resi-
dentia habere soleant, concl. 1. n. 121.
- Qui, & quando teneantur ire ad Synodum, &
illi parere, vide d. concl. 1. n. 103. & seqq.
- Vt sciant, quando Concilij intrinsecare de-
beant, sunt citandi, ibi n. 106.
- Et citatio qualis esse debeat, vide ibidem.
- Prælati quare annulus detur. vide concl. 115.
sub nu. 16.
- Prælati agere non potest pro Ecclesiã, nisi
prius se talem esse probauerit, concl. 78. nu.
78.
- Agnoscere potest bonam fidem Emptoris, &
à contractu recedere, quando alienatio rei
Ecclesię esset facta pro maiori pretio, quam
res valeat, concl. 85. nu. 28.
- Alienare potest, etiam contra proprium iura-
mentum, si alienatio sit utilis Ecclesię, concl.
85. nu. 180. & 295. cum seqq.

Et Materiarum :

Alienare potest feudum Ecclesie, siue folemnitatibus alienari solum; dummodo vnum inuestiat, qui Ecclesie tempore necessitatis inferuire possit, concl. 85. nu. 285.

Alienans contra formam Pauline, beneficio priuatur, concl. 87. nu. 114.

Alienata recuperare potest, etiam si in alienatione Iuramentum interuenerit, conclus. 85. nu. 181.

Cogi non potest ad contrahendum, etiam si cum Iuramento contrahere promiserit, ibi num. 182.

Ille, & quilibet alius plus salutem eternam, amare debet, quam terrenam substantiam, & temporale commodum querere, concl. 1. nu. 158.

Modernus agere potest contra hæredes predecessoris, pro pretio rei Ecclesie alienate, ibi nu. 9.

Nulliter contrahens. & actum damnosum Ecclesie faciens potest illius nomine actui contrahere, cum ipse vices duarum personarum gerat, ibi nu. 5.

Prajudicare potest suæ Ecclesie in acquirendis, at secus in iam acquisitis, concl. 29. nu. 22. & ibi ratio assignatur, & concl. 84. nu. 103.

Item prajudicare potest suæ Ecclesie in acquisitis ante acceptationem, secus autem postea, siue loquamur in acquisitis tacite, siue expresse, concl. 85. nu. 27.

Quando alienare possit rem Ecclesie, sine consensu Capituli, vide concl. 85. nu. 68. cum seqq.

Quando alienare possit res, vel fructus Ecclesie in consanguineos, vide latè in concl. 85. nu. 167. & 177. cum pluribus seqq. & nu. 194. & in Verbo Alienatio.

Regularis, quando sibi, aut suæ Ecclesie acquirere dicatur, vide concl. 28. nu. 12.

Repudiare non potest legatum Ecclesie delatum, concl. 84. nu. 103.

Scientiam saltem competentem habere debet, si non potest habere ingentem, concl. 1. nu. 118.

Ille, siue Episcopus habens administrationem vnius Ecclesie & equiparatur usufructuario, & potest de fructibus beneficii inter viuos disponere immò tenetur cum illis suas consanguineas pauperes dotare, concl. 56. n. 145.

Plura vide in Verbo Episcopus, & in Verbo Abbas.

PRÆOCCUPATIO non cadit in diuersis, concl. 139. sub nu. 9.

PRÆPARATORIVM, quando inferatur ad suum principale, vide concl. 59. nu. 13.

PRÆPOSITVRÆ requirit ætatem annorum vigintiquatuor completorum, concl. 72. nu. 74.

Præpositus alicui uogationi, vide in Verbo Institor.

Præpositus, & Prior, quæ gerere possint in Canonicos, & Monachos, sibi subditos, vide concl. 1. nu. 100.

Præpositus, & Prior dicuntur dignitates de se, ibidem.

Præpositus præficitur alijs Canonicis, & Conuentui, ibidem.

Præpositus quando loco Abbatis succedat, & ea gerere possit, quæ potest Abbas, vide ibidem.

PRÆPOSTFRATIO vitiat actum in his, quæ ordinem iuris requirunt, concl. 52. nu. 35.

PRÆSCRIPTIO aduersus aditionem hæreditatis, ex quanto tempore inducatur, vide, concl. 51. nu. 36 cum seqq.

Contra Ecclesiam currit intra tempus quadraginta annorum, concl. 33. nu. 14.

Sed contra Ecclesiam Romanam non datur, concl. 85. nu. 172.

Contra pupillum non currit, dum illa ætas durat, concl. 42. nu. 14.

Fallit tamen in minore, contra quem ea currit, licet illi postea beneficio restitutionis in integrum subueniatur, ibidem.

Currit contra hæreditatem iacentem, concl. 129. nu. 286.

Præscriptio debitori non prodest, quando ille in mala fide impeditiua fuit constitutus per creditoris interpellationem, at secus si illa interpellatio non fieret, concl. 42. n. 27.

Talis dicitur, & non consuetudo, quando quis agit de auferendo ius alteri competens, concl. 148. nu. 377.

Extende idem procedere, si quis ageret de acquirendo vnum ius non vni certe persone, sed vni certo generi personarum, ibi nu. 378 & nu. 379. exemplificatur.

Ea, & viucupio sub appellatione alienationis comprehenduntur, concl. 84. nu. 110.

Fallit in casu priuilegiati, veluti dotis, & alimentorum, ibi nu. 111.

Incepta super aliquo fundo interruptitur si ille fundus ob inundationem conuertatur in stagnum, concl. 98. nu. 3.

Inducitur ad fauorem alimentorum, ex spatio trium annorum, etiam si legatum, & testamentum sit nullum, concl. 39. nu. 549.

Inscutellatus non cadit, concl. 103. nu. 5.

In materia legitimæ, vel illius supplementi, an & quando debeat esse triginta annorum, vel solum sexdecim, vide concl. 42. num. 9. cum seqq.

In materia finium regundorum, familia heriscundæ, & communi diuidendo, quando detur, vide concl. 38. nu. 30 cum seqq.

Ea iuris de præterito, quæ non nocent in futurum, vide concl. 113. nu. 36.

Per illam ius priuato acquiritur, siue illud trahatur ex publico, siue ex priuato, per consuetudinem verò publico acquiritur, & non priuato, vnde cunque ius trahatur, conclus. 148. nu. 376.

Ad eam probandam sufficit, si in articulis longa possessio, & fructuum perceptio deducatur, licet illi nullum verbum de præscriptione faciant, ibi nu. 180. & ibi ratio assignatur.

Eius

Index Conclusionum ;

- Eius interruptio contra vnum ex correis intrat contra omnes, concl. 42. sub nu. 26. verſ. animaduertendo.
- Non currit ſine ſcientia illius, de cuius intereſſe agitur. Conſuetudo autem ſcientiam alicuius non requirit, concl. 148. n. 380.
- In quibus delictis currat, & in quibus non, vide concl. 59. nu. 76. & ſeqq. & concl. 124. nu. 38.
- Item quando non currat contra abſentem, vide concl. 131. nu. 13.
- Non inducitur ex actibus turbidis, & vario modo ſeruatis, concl. 1. nu. 159.
- Declarat vt nu. 148. & nu. 340. cum ſeqq.
- Non inducitur contra impeditum, concl. 42. nu. 14. & concl. 129. nu. 271.
- Non valet, vt ad Papam appellare non liceat, concl. 128. nu. 227.
- Requirir ſcientiam, & patientiam eius contra quem preſcribitur, concl. 1. nu. 158.
- Sæpè requirit titulum, conſuetudo autem nõquã, concl. 148. nu. 380.
- Illa Statuti Verbis lib. 1. cap. 158. non habet locum in legitima, ſed in cauſa mutui, depoſiti, aut alterius contractus cuiuſcunque generis, concl. 42. nu. 18.
- Statutaria, quando intret ad fauorem exiſtentis in mala fide, & id quomodo probetur, vide concl. 42. n. 27. & ſeq.
- Et quando ea ſuccedat in locum preſcriptionis iuris communis, vide ibi n. 24.
- Et quibus modis indicatur, & quibus non, vide ibi n. 26. cum ſeqq.
- Statutaria, quando ſemel eſt per litis conteſtationem interrupta, tunc ea interruptio actionem perpetuat, adeo, vt ſit neceſſaria, noua preſcriptio à die interruptionis, licet non ſtatutaria, vt prima, ſed noua. Secundum ius commune, quæ erit annorum triginta, ibi n. 25.
- Fallit, ſi ea preſcriptio eſſet interrupta per ſimplicem citationem, abſq. litis conteſtatione, ibi nu. 26. vbi ratio aſſignatur.
- Et quando non intret, vbi iuramentum adeſt, vide in Verbo Iuramentum.
- Plura vide in materia preſcriptionis in concl. 148. num. 331. cum pluribus ſeqq. & vide in Verbo Conſuetudo.
- Immemorabilis, vide Immemorabilis.
- Non interruptitur, quando actor ſuccubuit, concl. 42. n. 25.
- PRÆSENS, & tacens, quando conſentire, & quando diſſentire videatur, vide concluſ. 129. n. 185. cum ſeqq. & in Verbo Tacens.
- Talis non dicitur, qui non eſt in loco, vbi petitur, concl. 8. n. 47.
- Quando fertur Sententia, an debeat amplius certficari, vt illi tempus ad appelladum currat, vide concl. 129. n. 184. cum ſeqq.
- PRÆSENTANDI quaſi poſſeſſio tranſit in donatarium, & iurium ceſſionarium, concl. 167. ſub num. 55.
- Præſentandus ad beneficium, quando debeat eſſe Sacerdos actu, & quando ſufficiat, ſi ſit talis in potentia, vide concluſ. 16. num. 52. cum ſeqq. & concl. 42. n. 110.
- PRÆSENTARE per obitum, & reſignationi acconſentire æquiparantur, concl. 135. ſub num. 165. & 183.
- Declarat tamen, vt ibi n. 169.
- Præſentatio ad beneficium requirit præſentiam corporalem, ideò abſens præſentari non poteſt concl. 1. n. 152.
- Fallit tamen, vt in concl. 9. n. 18. & ſeqq.
- Ab vno nomine patroni, intra quod tempus debeat docete de mandato, vide ibi ſub num. 18.
- Præſentatio facta ab vno ex Patronis conferuat etiam ſuſpatronatus alterius Cõpatroni, concl. 48. ſub nu. 59.
- Et intra quod tempus ſit facienda, & quid requiratur in procuratore ad præſentandum, vide concl. 9. nu. 16. cum ſeqq.
- Præſentatio ſpontanea facit indicia delinquentis mitigat, ſicut è contra contumacia cum valde de erimine inculpatur. concluſ. 150. ſub nu. 42.
- PRÆSENTIA alieuius, non ad alium ſinem, requiritur, quãd vt de illius cõſenſu conſtet, concl. 131. nu. 13.
- Sed non ſemper præſentia conſenſum inducit, vt ibidem.
- Illa Iudicis, vide Iudicis præſentia.
- Præſentia Patris, vide Patris præſentia.
- Ea ſiue abſentia, quando eſt fundamentum, alicuius, tunc ab eam allegante venit probanda, concl. 8. n. 46. & ſeq. ſed fallit vt ibi.
- Illa procuratoris in actibus Iudicialibus, quãdo, & quomodo probetur, vide in concl. 129. ſub nu. 184.
- PRÆSIDI credendum eſt, ſi aſſerat ſe delegaſſe cauſas meri, & mixti Imperij, ex aliqua iuſta cauſa, concl. 155. n. 78. & n. 79. ratio aſſignatur.
- PRÆSTATIONES, quæ ſunt per ſubditos Principi præſumuntur meticolosè, vel ex Verbanitate factæ, & nunquam ex eis ius Domino acquiritur, concl. 56. n. 1. & 4. & vide in Verbo Angatia.
- Præſtationes annuæ, vide Annuæ præſtatio.
- PRÆSUMPTIO affinitatis, ex quibus actibus oriatur, & quid operetur, vide concl. 56. nu. 16. cum ſeqq. & in Verbo Affinitas.
- PRÆSUMPTIO boni iuris qualis requiratur, & quomodo ſit probanda, & ex quibus inducatur, ad effectum conſequendi alimenta, & ſumptus litis, vide concl. 90. n. 1. cum ſeqq.
- Boni iuris inducitur, ſi quis habeat ſententiam pro ſe, licet poſtea fuerit ab ea appellatum, concl. 90. nu. 8.
- Et illa iuris nõ eliditur, ex ſententiã reuocatoria primæ, ſi tamen illa prima fuerit inde per tertiam confirmata, concl. 90. n. 9.
- Ex antiquitate reſultans facit per contradiccionem elidi poteſt, concl. 134. n. 4.
- Illa fraudis, quando ceſſat ſolemnitates in,

Et Materiarum :

contractibus non sunt necessarij, concl. 86. n. 129.

Iuris, & de iure est illa, quæ difficulter solet recipere probationem in contrarium, secus autem, si præsumptio esset iuris tantum, concl. 62. n. 120. & concl. 120. n. 57.

Ea legis cedit veritati, concl. 70. n. 11.

Illæ, quod Pater semper censetur capere bonum consilium pro Filio, cessat, ubi Statutum de Patre non confidit, concl. 86. num. 132. & 134.

Item cessat, quando Filius contrahit favore alterius, quàm Patris ibidem.

Item cessat, quando Statutum requirit solemnitates, ad evitandas fraudes, ibidem.

Præsumptiones debent esse virgines, ut Sententia iniuncta acceptata præsumatur, concl. 17. n. 19.

Illæ, & adminicula, quando possint simul cumulari ad faciendam probationem perfectam, vide concl. 55. per totam.

Præsumptionibus, & coniecturis Iudex fidem adhibere potest, concl. 134. n. 11.

Præsumptio possessionis, vide possessionis præsumptio.

Præsumptio Tituli, vide Titulus.

PRÆTEXTVS utilitatis non sufficit ad validitatem contractus minoris, sed utilitas debet esse evidens, concl. 85. n. 206.

PRÆTORIANÆ conventiones illæ dicuntur, quæ Iulij præcepto concipiuntur, & in illis semper est locus purgationis iuræ; licet secus in merè conventionalibus, concl. 50. n. 6.

PRÆVARICATOR Regnæ dicitur, qui Regulæ prædicat, sed eam non observat, licet ille, qui videtur Religiosus in habitu, intrinsicè autem est Lupus rapax; Item qui subditus falsas pœnas imponit, concl. 1. n. 116.

PRÆVENISSE quis dicitur, quando duo Iudices eadē die in causa procedere incipiunt, vide concl. 139. n. 8. & 9.

Præventio, an inducatur per solam citationem verbalem, vel domi factam, vide concl. 126. n. 46. & concl. 139. n. 7.

Fraudulenta, & à reo affectata, & procurata, nihil operatur, sed tunc processus Secundi Iudicis parte opponere valet, ibi n. 11.

De Præventionē, quando non constat super processu in causa, tunc in dubio (si tamen, sumus sub eodem Principe) declarandum est causam ad illum spectare, per quem magis iustitiæ locus apparere videtur, vel qui magis dignus sit, concl. 139. n. 10.

Illæ suffragatur solum, quoad causam specialem in citatione præveniente expressam, non autem, quoad diversam, concl. 139. sub nu. 9.

PRÆBYTERI nomē est æquiuocū, & verificari potest, tam in Præbytero, quam in simplici Clerico; Propriè tamen loquendo ad Sacerdotes refertur, maxime si Latino sermone, proferatur, concl. 65. nu. 21.

PRETIA annonarum, & aliarum rerum commensibilium, ex loco fori publici sunt sumenda, ut faciat verus earum valor, concl. 69. num. 82.

Domorum, & similium rerum tempore variari solent, vel in melius, vel in deterius, ibi n. 39. & 55.

Ea, & affectus rerum, nedum tempore, sed etiam loco variari solent, concl. 75. n. 4.

Pretij modicitas, quando æquat contractum esse usurarium, vide concl. 94. sub n. 15.

Illud acceptum pro opere, in quo aliqua industria, periculum, aut labor versatur, licet retineri possit, licet opus illud sit malum, concl. 159. n. 5. & ibi ratio assignatur.

Et certum illud dicitur, quod est collatum in arbitrium boni viri, concl. 133. 154.

Et quando possit conferri in arbitrium vnus ex contrahentibus, vide concl. 161. n. 76.

Cum iustitia rei, ex illius conditione, & qualitate minuitur, vel augetur, concl. 68. n. 54.

Diminutum causa belli non est iustum, ut temporale, & quod speratur esse cessaturum, conclus. 85. n. 219.

In dubio præsumitur iustum, & rei æquivalere, & qui contrarium dicit, id probare tenetur, concl. 68. n. 52.

Insolitum, ac penuria insolita non attenditur in æstimatione quanti plurimi, concl. 70. n. 2.

Iustum in adiudicatione, & deliberatione pigrorum, ex longo tempore intervenisse præsumitur, concl. 52. n. 45.

Et iustum rei substantiat dicitur illa æstimatio, quæ ab æstimatoribus fuit facta, conclus. 69. num. 43.

Tale non ex præterita emptione, sed ex præsentī æstimatione venit constituendum, ibid. & nu. 85.

Et, ut dicatur iustum, quæ sint attendenda, vide concl. 148. n. 302. cum pluribus seqq.

Quando sit restituendum ei, qui rem alienam teienter emit, vide concl. 88. n. 14. cum seqq.

Rei Ecclesiæ alienata, quando, & à quibus repetere possit emptor, re euicta, vide concl. 85. n. 6. 7. & 8. in Verbo Emptor.

Et quando doceri debeat, illud fuisse verum, in eius utilitatem, vel id præsumatur, vide ibi num. 119. cum seqq.

Rei feudalis creditoribus non consignatur, nisi illi assensum Regiam habeant, conclus. 154. nn. 46.

Fallit, ut ibi ibi n. 48.

Rei litigiosæ alienatæ non lucratur venditor, quæ res reuocatur ab emptore, qui vitium rei sciuit, sed illud sico applicatur, cōcl. 87. n. 86.

Rei venditæ, si emptor soluat bona fide ereditoribus primò venientibus, liberatur, licet alij anteriores adsint, concl. 88. n. 18. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Valor.

PRIMA consensu sufficit ad obtinenda beneficia curata, & si milia, concl. 72. n. 69.

PRIMI ius est potentius iure secundi, concl. 60. n. 114.

Index Conclusionum ,

PRIMIPILVS quis dicatur, & quale sit illius officium, vide concl. 51. n. 73.

PRIMOGENITVRA à Principe concessa cum amplissima facultate disponendi de omnibus suis bonis, non per hoc censetur sublata legitima filijs, nisi id expresse dicatur, concl. 42. n. 505.

Primogenituræ constitui solent pro cõseruanda agnatione, vel illius aggregatione, tam in bonis Paternis, quàm etiam in Maternis, concl. 81. n. 77.

PRIMORDIVM veritatis existens in contractu à quouis pœna falsitatis exculat, concl. 45. n. 23.

PRIMVS acquirens, quis dicatur in Emphyteusi, & quando possit præiudicare filijs in ea, vide concl. 28. n. 16, cum seqq.

PRINCEPS aliquid disponens, quando iusta causa, vel ob petentis importunitatem motus præsumatur, vide concl. 165. n. 14.

Au remittere possit conditionem deferendi no men, & arma testatoris, vide concl. 144. n. 23. cum seqq.

Auocare potest ad se causas viduarum, pupillorum, & aliarum personarum miserabilium, concl. 165. n. 58.

Extende, & declara, vt d. n. 58. cū seqq. & concl. 172. per tot.

Cancellare, & abolere solet processus ex pluribus causis, maxime ob natalia sui filij, & præsertim primogeniti, aut ob rem ab eo prosperè gestam, vt si victorian contra hostes reportasset, concl. 6. n. 1.

Et quid talis cancellatio operetur, vide in Verbo abolitio. & d. concl. 6.

Cogere potest partes ad compromittendum, vt inter eas lites dirimantur, concl. 165. n. 51.

Denegare non potest Vassallo licentiam alienandi feudum, dummodo acquirens esset habilis, & non inimicus Regi, aliàs ei iniuriam inferre dicitur, concl. 154. n. 104.

Contrarium habetur, ibi n. 105.

Derogare potest privilegijs per seipsum, vel per legem communem concessis; licet id, quod semel concessit, sine magna causa in dabium reuocare non debeat, concl. 165. num. 60. & 61.

Dicitur solutus legibus, licet secundum eas viuere profiteatur, concl. 89. n. 118. concl. 97. n. 23. concl. 154. n. 111 & concl. 165. sub n. 50.

Dilationem concedere potest debitoribus ad soluenda sua debita, ibi n. 68.

Ex solo contractu Dominiũ, absque traditione transfert, ibi n. 21.

Gratiam facere non potest de delicto, nisi concordata parte, concl. 12. n. 33. & concl. 165. n. 2. cum seqq.

Fallit in Principibus Bisignani, ibidem.

Gratiam concedere potest delinquenti alium delinquentem capientem, ibi n. 102.

Indulgentias, & impunitates socijs criminum, concedere potest, vt delicta in lucem prodant, ibi n. 101.

Mandare potest bñitos à quocunque impune, & absque peccato occidi posse, concl. 165. n. 101.

Mandare potest, vt super petitorio, & possessorio sumi, & semel procedatur, & sententietur, ibi n. 52.

Declara, & extende, vt ibidem, & n. 53 & 54.

Non potest iure ordinario, & sua priuata utilitatis ius alterius ledere, sed bene, ob causam ius publicum respicientem sic, concl. 165. sub nn. 11.

Non potest sine peccato rem alicuius auferre, & aliàs faciendo Deum vltorem habet, concl. 165. n. 17.

Non præsumitur privilegium in alterius præiudicium, & iniuriam concedere, nisi adit clausula specialis derogatoria, ibi n. 24.

Extende, & declara, vt n. 25. cum seqq. Nunquam attentat, sed immò potius providendo yitum litigiosi tollit, concl. 160. n. 134.

Declara, & extende, vt n. 135. cum seqq.

Nunquam tantum dat, quantum sibi referuat, concl. 97. num. 8. & concl. 128. sub num. 218.

Per concessione omnimodæ iurisdictionis nunquam concessisse videtur ea, quæ non nisi de plenitudine potestatis, vel cum magna difficultate concedi solet, concl. 167. n. 53. & nu. 54. ratio assignatur.

Pro bono publico confanguineos, & affines delinquentium in eorum bonis punire potest, concl. 165. nu. 11. & ibi ratio assignatur.

Pro conseruatione Annona, tenetur facere edicta ne frumenta, ceteraque fruges sub grauissimis pœnis extrahantur, conclus. 111. n. 4.

Quando aliquid ex certa scientia facere dicatur, vide concl. 165. n. 96. & 97.

Quando censetur in grauius esse præiudicare tertio, vide concl. 16. n. 3.

Quando excedit officium suum, tunc vti persona priuata procedere dicitur, & ei non est obtemperandum, concl. 165. num. 108.

Quando in aliquibus causis se intromisit, tunc Iudex inferior amplius in illis se ingerere nō potest, concl. 128. n. 232.

Fallit, vt ibi num. 233. & 234. & vide in Verbo luctu.

Quando iure Ordinario, & quando plenitudine potestatis vti velle præsumatur, vide concl. 165. n. 14. cum seqq.

Quando præiudicare possit legitimæ gratia, constituendæ primogenituræ, vide concl. 42. n. 673.

Quando pro bono publico aliquem re sua priuare possit, vide concl. 165. n. 9. cum seqq.

Rescribendo impedire non potest executionem sententiæ supremi Magistratus, vel rei iudicatis, concl. 165. n. 70. & nu. 7. ratio assignatur.

Intellige tamen vt d. n. 71. cum seqq. & nu. 93. cum seqq.

Reuocare censetur privilegium alicui concessum, quando contra illud ex certa scientia iudicatur, concl. 103. n. 13.

Et Materiarum.

Secundum conscientiam iudicare potest, concl. 165. n. 50.

Si aliquem occidi mandet, id fieri potest, nedum impune; verum etiam, absque labe peccati, concl. 165. n. 106.

Solus committere potest causas cognoscendas, cum clausula summarie, & de plano, concl. 165. n. 55.

Fallit de consuetudine, quia id faciunt, quoque Comes, Marchio, & alij inferiores dignitatem, & administrationem habentes, ibi n. 56.

Item committere potest causas, cum clausula appellatione remota, concl. 165. n. 57.

De ius concessionibus indicare non potest, si sint iustae, vel iniustae, & validae, vel invalidae, concl. 165. n. 103.

Dispensare potest pobertati proximum, ut testari possit, ibi n. 66.

Ferias tribunalibus indicit, ibi n. 67.

Gratiam, siue remissionem delicti unicuique facere potest, ibi n. 2.

Declarare, & extendere, ut n. 3. cum seqq.

Instanti perempto spiritum infusit, concl. 165. n. 69.

Declarare tamen, ut n. 70. cum seqq.

Legis concedere facultatem habet, concl. 128. sub n. 97.

Licentiam concedit Mulieri transeundi ad secundas nuptias, cum retentione filiorum, non obstante voluntate testatoris in contrarium, concl. 165. n. 65.

Superiorem non recognoscens defectum status supplere potest, concl. 72. n. 113.

Supremus duplex ius in ius terris habere dicitur, unum tamquam particularis Dominus, alterum tamquam Vniuersalis, unde vno concessio, aliud remanet, concl. 167. n. 54.

Supremus licet alicui omnimodam iurisdictionem tribuat, tamen nunquam tantum illi dat, quantum sibi reservat, concl. 167. n. 49.

Quid si eam daret titulo donationis remuneratori? vide ibi n. 51. & 52.

Supremus, quando alieni supremam potestatem concedit, tunc iurisdictionem cumulatue dare presumitur, concl. 128. sub n. 218.

Supremus tantum, & non inferior potest onerare, & angarias subditis imponere, concl. 106. nu. 1. & 5.

Tempore penuriae iustum pretium frumento, & Vino statuere potest, ac decerere, ut illud Ciuibus, & non exteris vendatur, prohibereque extractionem victualium, aut subditis mandare, ut in tempore frumentum emant, concl. 165. n. 98. & 100.

Tollere non potest, ne Filius Patrem bananum aliat, vel e contra, conclus. 89. nu. 195.

Declarare tamen, ut ibidem.

Tollere non potest ea, quae sunt de iure naturae, licet secus aliquando; quinimo etiam illud Diuinum restringere, & limitare valet, ibidem.

Virus Iudeis permittere non potest, sed bene contra usurarios arbitrari penas imponere valet, concl. 161. n. 14. & 15.

Contrarium tamen ad euitanda maiora mala hodie seruatur, ibi n. 16.

Vtendo longissimo tempore vallibus ad piscationem, fundum vallium non praescribit, immo si esset Dominus illius fundi, tunc Dominium per inundationem amitteret, conclus. 98. nu. 14.

Ad Principem non facile aditus habetur, concl. 129. sub n. 281.

Principes electioni Abbatum, & Praelatorum saepe interueniunt, pro pace seruanda, & ut Electores ab oppressionibus tuerentur, concl. 2. n. 37.

Principi non est imputandum, si ob multiplici- tatem negotiorum, aliquid male agat, concl. 165. nu. 35.

Quando acquiritor id, quod fuit Ambasciatori donatum, vide conclus. 99. nu. 11. cum seqq.

Illius assertioni de facto sui praedecessoris standum est, etiam in praedictum tertij, conclus. 155. n. 58.

Eius auctoritas in quolibet actu intelligitur excepta, vide concl. 154. n. 111.

Et quae dicatur Ordinaria, & quae absoluta, vide concl. 165. n. 1.

Actum reuocabilem facit, qui antea irrevocabilis erat, & e contra, concl. 165. n. 95.

Illius generositati non conuenit, ut quicquid eius Ambasciatori donatur, sibi erogare praetendat, concl. 99. n. 14.

Mandato est obtemperandum; quamuis esset durum, nec ei replicari potest, vel diciur, ita facis? concl. 165. n. 105.

Fallit, ut ibi n. 107.

Praeceptum, quando circa grauiora delicta versatur, tunc illud exequentem non excusat, licet secus in leuioribus, concl. 165. n. 108.

Illius scientia, an sit sufficiens, ut constitutio per eum facta, vel confirmata dicatur per contrarium vsum abrogata, vide concl. 86. nu. 105. & in Verbo Constitutio.

Sententia, quando sit appellabilis, vide concl. 128. nu. 175. cum pluribus seqq. nu. 335. cum seqq. & nu. 375 cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Sententia semper Sancta, & iusta praesumitur, ibi nu. 376.

Principum beneficia, quando sint late interpretanda, vide concl. 165. n. 104.

PRINCIPALE negotium flet, dum lis super alimentis pendet, concl. 90. n. 10.

Principali contractu annullato, quando dependentia ab eo sustineantur, vide concl. 114. scilicet per tot. & in Verbo Annullato, & in Verbo Iudicium, & in Verbo Obligatio.

PRIORATVM Monachalem impetrans probare debet expressam provisionem, si ea negetur, concl. 72. n. 48.

Index Conclusionum ,

Prior Conventualis debet esse ætatis annorū vigintiquinque completorum, in Rurali autē soluitur annus vigesimus, concl. 72. n. 81.
 Conventualis, quando loco Abbatis habetur potest, & ipse vti Abbas causas Apostolicas recipere, concl. 72. n. 81.
 Illius confirmatio an spectet ad Abbatem, vel ad Episcopum, vide concl. 2. n. 3.
 Eandem auctoritatem habet in Monachos, quam habet Abbas, quando Abbatem abesse contingit, quia tunc ille in eius locum succedit, concl. 1. n. 97 & concl. 2. n. 50.
 Ille Ecclesiæ Ordinis S. Iohannis Hierosolymitani in Concilio præcedit, nedū omnes alios Priores, etiam prius Receptos; verum etiam Episcopum ipsum Meluitanum, concl. 65. n. 42, & ibi ratio assignatur.
 Ille, & Præpositus dicuntur dignitates de per se, concl. 1. n. 100.
 Et quæ gerere possint in Monachos, & Canonicos sibi subiectos, vide ibidem.
 Manualis ab Abbate remoueri potest, sine causa, si tamen nō subit malitia, siue alicuius odij præsumptio, concl. 1. n. 61, & concl. 3. n. 51.
 Priores Regularium, siue Guardiani, quos ordines conferre possint, vide concl. 1. n. 141.
 Petere non potest absolutio nem à censuris pro Monachis suis absentibus, concl. 10. n. 64, & seq. ubi ratio assignatur.
 Vocari debet, quando Abbas aliquid de nouo erigere vult, concl. 2. n. 52.
 PRIOR in forte est etiam prior in vsuris, quādo tamen vsuræ sunt ab eo promissæ, qui ad forem tenetur, & qui rem aliquam, tam pro forte, quā pro vsuris hypotecare possit, concl. 170. n. 22. & 23, & prius, concl. 119. n. 1.
 In gradu Prior dicitur potior in iure, concl. 149. sub n. 2.
 Itē in tēpore dicitur potior in iure, concl. 1. n. 1.
 PRIORISSA, quando eligitur debet esse de annis quadraginta completis, sicut Abbatissa, concl. 3. n. 15.
 PRIVATIO beneficii contra absentem facta, sustineri non potest, nisi prius trina citatio per edictum in loco beneficii fuerit facta, & postea, etiam per sex menses fuerit expectatus, concl. 128. n. 289.
 A Privatione ad habitum, nō datur regressus, concl. 160. sub n. 10.
 Priuatus beneficio, ob non residentiam, vel aliā causam, quando possit appellare, & manutentionem petere, vide concl. 128. n. 287. cum seq. & in Verbo Appellatio.
 Priuatus possessione arborū, tamquā spoliatus venit restituendus, concl. 136. n. 33.
 Declara tamen, vt ibidē, & in Verbo Arbores.
 PRIVIGNVS, quando ali debeat per Victicum, vide concl. 89. n. 171. cum seq. & in Verbo Alimentum.
 PRIVILEGIA Agriculturæ, quæ sint, vide concl. 82. n. 3, & in Verbo Agricultura.

Alimentorum, quæ & qualia sint, vide in Verbo Alimentum, & concl. 89. n. 254. cum seqq.
 Antiqua, quando Domus recuperet ex reedificatione Castris, vide concl. 62. n. 6.
 Auditoris Camera sunt adeo ampla, vt per illa derogatum censetur privilegio l. vnica C. quando Imper. inter pupill. & vid. concl. 167. n. 2. & 62. n. 3. ratio assignatur.
 Extende vt ibi nu. 7. cum seqq. & in Verbo Auditor Camera.
 Sunt præferenda privilegijs piorum locorum, etiam cum efficacissimis clausulis motu proprio à Papa concessis, concl. 176. n. 18.
 Illa Auditorum Rota de familiaritate Papæ loquentia ius alteri quæsitum non tollunt, concl. 168. sub nu. 96.
 Concessa Monachis Camaldulensibus, & alijs Monasterijs totius Orbis competunt etiam Monachis Syluestrinis, concl. 1. n. 93.
 Eximentia Monasteria, ac eorum Membra, non dicuntur eximere loca, & Castra, siue Populum, neque minus territorium separarum concludunt, concl. 1. n. 32. & ibi ratio assignatur.
 Nobilitatis non amittunt laborantes suas possessiones propriis manibus, concl. 82. n. 6, & in n. 7. exempla adducuntur.
 Posteriora omnia præcedentia comprehendere, ac illis derogare videntur, concl. 167. sub nu. 18.
 Religionis, cuius Abbatia fuit alicui cōmendata non transeunt in ipsam Commendatariam, concl. 2. n. 28.
 Privilegiatus creditor anteriori nō privilegiato præfertur, concl. 119. n. 48.
 Quando vtatur privilegio, contra privilegiatum, siue quando inter eos privilegium conuassum, ur, vide concl. 44. num. 67, & seq. concl. 86. n. 99, & 100, & n. 166, & 219. cum seqq. & concl. 90. n. 6.
 Privilegijs viri, quando gaudeat eius vxor, vide concl. 54. n. 45, & seqq.
 Privilegio l. vnica C. Quando Imp. inter pupill. & vid. nunquā tacite renunciatum cēsetur nisi expresse renuncietur, concl. 129. n. 347.
 Illi, quando per clausuras generales derogatum censetur, vide concl. 167. num. 3. cum seqq.
 Privilegio Minoris, vt possit vti maior, oportet, quōd sit litis confors, & quōd res, de qua agitur sit indiuidua, concl. 86. n. 117.
 Privilegiorum Regularium interpretatio spectat ad summum Pontificem, qui eam sibi reseruauit, concl. 1. n. 54.
 Privilegium allegans illud probare debet, alijs non suffragaretur, nec concessum diceretur, concl. 165. n. 62.
 Illud Ambasciatoris, vide Ambasciator.
 Amissum censetur per expressam, vel tacitam renunciationem, concl. 103. n. 14.
 Amittit Ecclesia, si per lapsum quadraginta annorū eo nō vtatur, quāuis per prius Rectores Ecclesiæ

Et Materiarum :

Ecclēſiæ ei renunciare non potuiſſent, concl. 103. n. 17.

Intellige tamen id procedere, ſi enenſiſſet caſus illud exercendi, & Rētores nō exercuiſſent, ibi n. 18.

Amittitur per non vſum, ſpacio decennij, ſi venerit caſus exercendi illud, & priuilegiatus non exercuerit, concl. 103. nu. 1.

Decleara tamē id procedere in priuilegio meo, ſecus in facultatiuo, ibi n. 2.

Itē declarā non procedere, quādo ille non vſus in alicuius volūtate cōſiſteret, concl. 103. n. 6.

Amittitur ſi, priuilegiatus aliquid contra priuilegium fecerit, concl. 103. n. 7.

Secus tamen eſſet, ſi quis fecerit actum renunciationi proximum, ſed non ei de directo cōtrarium, ibi n. 8.

Item amittitur ex reuocatione concedentis, niſi tranſiſſet in contrarium, & titulo oneroſo fuiſſet conceſſum, concl. 103. nu. 10. & ſeq. & vide concl. 165. n. 18. cum ſeqq. & quando tale dicatur, vide ibi n. 22.

Item per delictum, cum tunc priuilegiatus eo abuti cenſetur, concl. 103. n. 15.

Priuilegium Annatæ, vide Annata.

Illud anterioritatis, & potioritatis, vide Anterioritas.

Auditoribus Rotę conceſſum fauorem publicum reſpicere dicitur, concl. 168. n. 94.

Clericale Bigamia tollitur, licet nō character, concl. 150. n. 45.

Et quando illud amiſſum, ac illi renunciatum, cenſetur, vide concl. 111. n. 27.

Conceſſum principali, quando proſit ſubiectioni, vide concl. 165. ſub n. 68.

Congregationis Canoniorum Regularium Sanctę Marię de Pace in Vrbe, ſuper benedictione ab Abbatibus danda, quā ſit amplum, vide concl. 1. n. 12.

Priuilegiorum confirmatio, vt afficiat, quomodo ſit faciendā, vide concl. 103. n. 13.

Illud Conuertitarum mandans, vt in earum, caſus manu Regiæ, & ſummarie procedatur habet etiam locum ad fauorem Aduerſariorum, concl. 64. n. 16.

De iure competens per ſimplicem, & indeterminatam approbationem nō tollitur, concl. 131. ſub n. 53.

Illud Doctorem, quando eorum filijs, & ſtatribus ſuffragetur, vide concl. 60. n. 39.

Domico conceſſu Arrendatario non prodeſt, concl. 145. n. 54.

Illud dotis maior eſt, quā illud Velleiani, concl. 86. n. 167.

Sed ſoluto matrimonio ceſſat, concl. 89. n. 359.

Fallit, vt ibi n. 362.

Plura vide in Verbo Dos.

Priuilegium durat, etiam finito officio, concl. 143. nn. 91. & ibi ratio assignatur.

Priuilegium ex cauſa oneroſa conceſſum, non ſubdito, amplius reuocari non poteſt, concl. 103. n. 11.

Ex cauſa Oneroſa conceſſum cenſetur, quando

id, quod pro illius conceſſione fuit impenſū conceſſioni equiualeat, aliis potius gratiſum quā oneroſum diceretur, concl. 165. n. 22.

Ex certa ſcientia, & informa ſpecifica, quādo conceſſum dicatur, vide concl. 103. n. 13.

Illud exemptionis ab ordinaria iuriſdictione, debet eſſe clarum, & illius probatio debet eſſe releuans, veritati proxima, & illi cohrens, cū id a remotis peti non poſſit, concl. 1. n. 49.

Facultatiuum, quod ſcilicet conceditur ex mera voluntate alicuius, nec ſpacio decem, nec minus centum annorū amittitur, concl. 103. ſub n. 2.

Fori, quando amittat Clericus in habitu, & totura non incedens vide concl. 128. n. 33.

In corpore iuris clauſum dicitur donū Principis, & eſt valde fauorabile, concl. 167. ſub num. 6.

Sed quando illi per clauſulas generales derogatum cenſetur, vide ibi n. 3. cum ſeqq.

Priuilegium merum illud dicitur, quod contra iuris communis obſeruantiam tendit, concl. 103. num. 2.

Miſerabilibus perſonis conceſſum, per eas tolli non poteſt, concl. 128. n. 202.

Illud mitrę, & baculi conceſſum alicui non extenditur ad exemptionem Ordinarij, Immo etiam ſola exemptio non ſufficit, niſi etiā iuriſdictione ipſius ordinarij ſit proſus ſuppreſſa, concl. 1. n. 125.

Neq; ceſſat, etiam ſinita, & reiecta dignitate, concl. 143. n. 91.

Non amittitur, niſi data ſcientia priuilegiati, quod illud ſibi competeret, concl. 103. n. 19.

Priuilegiū illud, vt maritus nō teneatur in pluſquam facere poſſit, quid operetur, vide concl. 52. n. 78. & ſeqq.

Non incipit habere effectum, niſi a die habitaſſe notię, per priuilegiatum, etiam ſi prius in noticiam aduerſarij tranſierit, concl. 103. num. 19.

Non prodeſt habenti, niſi illud clare, & liquide oſtendat, ibi n. 16.

Ob ſeruitia conceſſum ſepit naturam contractus, & ſic per non vſum reuocatum nō cenſetur, ibi n. 3.

Ob ſeruitia conceſſum poteſt ad tēpus ſuſpendi, ſed non in totum tolli, ibi n. 4.

Optandi præbendas in Eccleſiā, nunquā Canonici amittunt, etiam ſi nunquā optauerint, ibi nu. 5.

Illud perſonale aliquibus conceſſum, eorum perſonas egredi non poteſt, concl. 111. n. 27.

Primum amittitur, per conceſſionem ſecundi, illi de directo contrarij, concl. 103. n. 9.

Pupillorum, & miſerabilium perſonarum, etiam lris conſortibus competit, concl. 128. n. 319.

Neq; illi per eas perſonas renunciari poteſt, diſta, concl. 128. n. 202.

Quando reuocatum dicatur, ſi in renocatione forma requiſita non ſit ſeruata, vide concl. 103. n. 12. remiſſiue.

Item, qñ corū confirmatio afficiat, vide ibi n. 3.

Index Conclusionum ,

- Revocatum censetur, quando Princeps contra illud ex certa scientia iudicat, concl. 103. nu. 13.
- Si plura capita contrineat, & privilegiatus in uno tantum eo fuerit usus, non ob id quoad alia censetur amissum, concl. 103. n. 20.
- Illud, siue alia quolibet concessio personam loquentis non comprehendit, conclus. 154. nu. 111.
- Clericale superueniens, quando suffragetur, vide concl. 44. nu. 83.
- Illud veniz petendæ, in totum affinitatis introductum, soluta affinitate, cessat, conclus. 76. nu. 8.
- Vni generi personarum concessum, nõ potest per aliquam particularem personam tolli, concl. 111. sub nu. 27.
- Sed quibus modis censetur privilegio Clericatus renunciatum, vide ibidem.
- Et quid servetur in hoc, in Curia Archiepiscopali Neapolis, vide ibidem.
- PROAVVS, & Proavia veniunt appellatione Aui, & Aviz in favorabilibus; non autem in odiosis, concl. 174. nu. 53.
- PROBANDVM non est, quod postea probatum non releuat, concl. 128. n. 257.
- Probandum non est necesse, quod satis per se pater, concl. 128. sub n. 285. 398. & 832.
- Probare debet esse talem, qui se talem dicit, concl. 78. nu. 72.
- Probare non tenetur actor illud, quod exceptione rei elidi debet, concl. 78. n. 26.
- Probare quid teneatur agens ex fideicommissio, vide concl. 78. nu. 20. cum seqq.
- Plura, vide in Verbo Agere volens.
- Probatio ad effectum devolutionis debet esse exacta, & concludens, concl. 78. nu. 40.
- Etatis quomodo sit facienda, & quid operetur, vide concl. 72. n. 3 cum seqq. & in Verbo Etas.
- Affinitatis, ex quibus, & quomodo fiat, vide, concl. 76. nu. 16. & in Verbo Affinitas.
- Abcuius rei, quando est difficilis, tunc ex pluribus probationibus imperfectis una probatio perfecta resultat, concl. 145. n. 14.
- Probatio alternativa non sufficit, ubi probatio præfisa est necessaria, concl. 96. sub nu. 6.
- Illa contra decretum interpositum in alienatione rei Ecclesiæ, ac contra Sententiam, & rem iudicatam, vel contra obsequantiam, triginta annorum dicitur gravissima, & propter debet esse valde clara, plena, & concludens, concl. 85. nu. 129. & 135.
- Dubia probantem non releuat, concl. 44. n. 8. & seqq. & n. 61.
- Filiatio, quando, & quomodo sit facienda, vide concl. 78. n. 60 cum seqq. concl. 89. n. 37. cum seqq. & in Verbo Filiatio.
- Levis & semiplena, seu imperfecta sufficit ad valorem beneficii probandum, concl. 145. n. 11. & 12.
- Liquidissima est necessaria, ubi agitur de committenda pena, nec quid liquidum perfectè dicitur, nisi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 90. n. 64. & concl. 124. sub n. 37.
- Fallit in crimine Apostasiæ d. concl. 124. nu. 36. & 37.
- Maiores non reperiuntur, quàm proprioris confessio, concl. 128. sub nu. 479. & concl. 148. sub n. 12.
- Probationes, & adminicula, quando possunt simul iungi, ad plenam probationem faciendam, vide concl. 55. per tot.
- Factæ contra authorem, heredi quoque præiudicant, concl. 173. n. 6.
- Imperfectæ, ad hoc, ut probent, in quibus casibus coniungi possint, vide concl. 55. n. 1. cum seqq.
- Leviore sufficiunt in possessorij, quàm in petitorij, concl. 78. sub n. 65. & 83.
- Leviore in antiquis sufficiunt, concl. 120. n. 47 & latè in Verbo Antiquitas.
- Non sunt sumendæ de domo rei, conclus. 61. sub nu. 2.
- Fallit, ut ibi.
- Nouæ in causæ appellationis, vel nullitatis, & iniustitiæ sententiæ admittuntur, etiam si Statutum adesset, ut in causæ appellationis probationes non reciperebantur, concl. 128. n. 251. & 252.
- Declarata tamen, ut ibi n. 257. & 258.
- Nouæ admittendæ veniunt, ubi agitur de coadiuvandis antiquis, ne probationes pereant, concl. 148. nu. 393.
- Declarata tamen ut ibi nu. 394.
- Nouæ semper admittendæ veniunt, ubi tenderent ad elidendum probationes adversarij factas, post lapsum temporis ad probandum, vel post Sententiam, ut æqualitas servetur in iudicijs, concl. 148. n. 395.
- Nunquid sint angustandæ, sed potius in eis est multiplicandum, concl. 128. sub nu. 465. & concl. 148. n. 193.
- Plenæ non requiruntur in materia alimentorij, concl. 89. nu. 37. cum seqq. & nu. 110.
- Quomodo esse debeant in probando adulterio, vide in Verbo Adulterium, & concl. 59. nu. 36. cum seqq.
- Veræ præsumptivas tollunt, concl. 135. n. 64.
- Probatio per contumaciam non est sufficiens, ubi probationes debeant esse veræ, & reales, concl. 148. sub n. 25.
- Illa per Instrumenta dicitur probatio probata, manifesta, evidens, & maior, quàm ea, quæ sit per testes, concl. 148. n. 120. & 121.
- Itè per scripturas in antiquis est melior, quàm ea per testes, concl. 120. n. 39.
- Extendit, quod Rota remissimam dare non solet, ad id reprobandum, quod iam per scripturas fuit probatum, ibi n. 40.
- Per testes de auditu, aut de publica voce, & fama, quando sufficiat, vide latè in Verbo Antiquitas, & concl. 120.
- Per testes amplius admitti non debet, quando illis fuit renunciatum, vel fuerunt publicati, aut in termino competenti dato, nihil fuit pro-

Et Materialium :

probatum, concl. 148. n. 107.
Per testes de auditu, vel de publica voce, & fama sufficit, ubi non requiritur plena probatio, aliis secus, concl. 126. nu. 64. & 65.
Ea, quæ coram Iudice non est sufficiens, coram Arbitratore sufficit, concl. 133. n. 42.
Quæ inducitur ex confessione extrajudiciali facta absente parte, vide concl. 78. n. 42.
Quando admittitur contra assertionem Papæ, vide in Verbo Papæ assertio, & concl. 155. n. 2. 19. 20. & 21.
Quando fieri non potest per testes, si postea fiat per Instrumenta, vñ cum testibus, reijcienda nō est, sed omnino admittenda venit, concl. 148. num. 119.
Fallit, vt ibi num. 122.
Semel facta super statu personæ alicuius, per viā Sententiæ facit ins, quoad omnes, si tamen Sententia fuerit lata cum legitimo contradicte, concl. 120. sub n. 37.
Probatio sufficiens illa dicitur, quæ Iudicem ad ita credendum inducit, concl. 134. n. 12.
PROCACCIVS, & mulier quando teneantur ad emendationem rei, per eos amittit, vel eis derogatur, vide concl. 99. nu. 3. cum seqq.
PROCEDENS ad vteriora exceptionem dilatatoriam reijcere censetur, concl. 128. n. 256. & 259.
PROCESSIONES Solemnes, & Generales ordinare non potest Episcopus in locis exēptis, concl. 1. n. 59.
In Processionibus non datur appellatio, reclamatio, aut aliud subterfugium super præcedentia, concl. 128. nu. 808.
PROCESSVS ad vteriora, quando non retardetur attentatis, vel spolio nondum integre purgatis, vide concl. 135. num. 95. cum seqq.
A Processu ad vteriora datur appellatio, conclus. 128. n. 256. & 259.
A Iudice recusato fabricatus, vt annulletur necesse est ab vteriore processu appellare, ibi num. 638.
Authenticus informativus in causa criminali non probat in civili, tamquam ad diuersum finem tendens, concl. 30. n. 6.
Factus coram Auditore Cameræ in beneficiis nullum ins tribuit, quia ipse in illis nullam iurisdictionem habet, concl. 78. nu. 2. & concl. 167. n. 99.
Extende duobus modis, vt ibi n. 100. & 101.
Fallit tamen, vt in d. concl. 167. n. 102. cum seqq.
Factus coram Auditore Rotæ valet, etiam si ipse Auditor sit excommunicatus, vel fuerit factus in vim rescripti, per excommunicatum impetrari, licet secus in Sententia, conclus. 167. num. 11.
In causa criminali non dicitur incipere, nisi post transmissionem citationis legitimæ executæ, concl. 139. sub n. 7.
Processum in manibus habentis, & illum non exhibens valde suspectus redditur, conclus. 128. n. 640.

Illius offensio soli Procuratori facta de stylo Rotæ publicationem non operatur, nec facit censeri didicita testificata, licet secus, si processus fuerit offensus principali, concl. 148. nu. 389.
Nullus quomodo a partibus sanari possit, vide concl. 133. sub n. 111.
Per contradicte non sustinetur, quando Procurator ex adverso comparet, vel quando principalis est in Curia, concl. 78. n. 87.
Per contradicte, vel per affixionē factus, quando sustinetur, & quādo sit nullus, vide concl. 129. n. 180. & 181.
Processus, & maxime de partibus plerumque attentatorum, & nullitatum vitio laborare solent, concl. 160. n. 1.
Post dictionem appellationis fabricatus, ex defectu iurisdictionis est ipso iure nullus, cōcl. 129. & 298.
Post inhibitionem factus non conualidatur, ex pronunciatione, quod malè fuerit appellatum, & benè indicatum, concl. 160. n. 62.
Quando dicitur nullus, ex eo, quia non fuit extractus à Notario aduario primi Iudicis, sed ab illo Iudicis compulsoris, vide conclus. 47. num. 84.
Quando reddatur nullus ex omiſſa legitimatione personæ, vide concl. 78. n. 84. cum seqq.
Quādo non reperitur, censetur ablatu ab eo, vel ad instantiam illius, qui in reſereſse habebat vt non reperiretur, concl. 48. nu. 3.
Et quando non est ordinatus datur appellatio in quocunq; iudicio, concl. 128. n. 591.
PROCLAMA vide Edictum.
PROCVRATOR ad alienandū constitui debet, cum eidem pmet sollemnitatibus, quæ requiruntur in ipsa alienatione, concl. 85. n. 29. & concl. 86. n. 10. & 184. cum seqq.
Si fines Mandati excedat, alienatio erit nulla, concl. 85. n. 30. & 117.
Extende, vt ibidem n. 31. cum seqq.
Ad iudicia debet esse ætatis annorum vigintiquinque, ad negotia vero sufficit gr̃as decē, & septem, concl. 72. n. 85.
Ad lites, & causas ab executione appellare non potest, nisi mandatum specificum, & individuum habeat, ad appellandum ab executione, concl. 128. n. 85.
Extende, quod ad id non sufficit clausula ad appellandum ab omni Sententia, tam interlocutoria, quā diffinitiva, ibidem, vbi ratio a signatur.
Ad locandum, & vendendum potest etiam exigere assensu, sine speciali mandato de æquitate, secus autem de rigore, concl. 75. num. 1. cum seqq.
Agere non potest pro Domino, nisi prius esse talem probauerit, concl. 78. n. 78.
Et quando possit cogi ad exhibendum mandatum, vide concl. 44. n. 18. cum seqq.
Procurator alicuius si fuerit vulneratus, an ex causa litis vulneratus præsumatur, vide cōcl. 83. n. 1. cum seqq.

Amba.

Index Conclusionum ;

- Ambasciatoris conueniri nō potest, nisi postquam ipse Ambasciator fuerit ad Patriam, reuersus, concl. 99. sub nu. 18.
- Approbatus in iudicio, quādo reprobari possit, vide concl. 131. n. 46.
- Cogi non potest inuitas ad defendendum ; ac secus in Aduocato, concl. 60. n. 95. & ibi ratio diuersitatis assignatur.
- Fallit tamen in multis locis, vt ibidem.
- Constitutus cum libera, quæ facere possit, vide concl. 56. n. 77. & in Verbo Administrator.
- Constitutus in negotio principali, reuocari non potest à Domino in causa restitutionis, nisi consensiente parte, concl. 60. sub nu. 21. in fine.
- Docere debet de suo mandato procuræ, aliàs reus veniret absolvendus, concl. 44. n. 18.
- Intellige tamen procedere, vt ibidem.
- Effectus Dominis litis reuocari non potest, siue causa, & in præiudicio sui ipsius, vel partis aduersæ, concl. 60. n. 21.
- Extende, & subextende, vt ibidem, & vide, concl. 163. n. 8. cum seqq.
- Ex quibus præsumptionibus factus præsumatur, vide in Verbo Mandatum.
- Procurator malè appellans pro Domino, illi non nocet, concl. 129. n. 111.
- Nou dicitur abfuisse ab Vrbe, quando recessit ab ea, causa exequendi aliquid pertinens ad litem, animo deinde reuertendi, concl. 83. n. 5.
- Nou informatus de conscientia Domini iurare non potest de veritate dicenda, sed solum de credulitate, ad euitandam calumniæ præsumptionem, concl. 148. n. 33.
- Non potest facere actum, ex quo attentata, causentur, nisi speciale mandatum habeat, concl. 129. n. 310.
- Non potest facere incidere Dominum in aliquam penam, nisi speciale mādatur habeat concl. 128. sub n. 85.
- Positionibus respondere non potest, nisi speciale mandatum habeat, concl. 148. n. 27.
- Fallit, quando principalis esset absens in longinquis partibus, siue ignoraretur, vbi reperiretur, ibi n. 28.
- Et illius confessio, quando possit reuocari à Domino, & quando non, vide ibidem.
- Præsumitur semper facere actum in executione præcedentis mandati, concl. 48. n. 10.
- Item quando procurator comparere nomine procuratorio, siue proprio dicatur, ibi n. 8. 9
- Principalem suum, quando certiorasse præsumatur, vide concl. 160. sub n. 92.
- Procurator primæ instantiæ, licet possit appellare, non potest tamen appellationem prosequi, concl. 129. n. 329.
- Quando dicatur actum facere vti proprio, vel procuratorio nomine, vide concl. 48. n. 8.
- Quando habet mandatum ad aliquid agendum, semper præsumitur procuratorio nomine agere, & comparere, concl. 56. n. 164.
- Quando in Criminalibus admittatur, vide, vide concl. 129. n. 184.
- Quando in actu Iudiciali præsens præsumatur, concl. 8. n. 38.
- Quando possit appellare, vel appellationem, prosequi, & quādo ad id mandatum speciale sit necessarium, vide concl. 129. n. 99. cum seqq.
- Quando præsumatur obtinuisse gratiam de ordine Domini, vide in Verbo Gratia.
- Quando quis est constitutus vt Dominus in rem propriam, & in locum, ac ius cedentis substitutus, quid facere possit, & quod ius acquirat, vide concl. 39. n. 13.
- Quando obligetur pro expeditionibus factis pro Domino, vide concl. 119. n. 38.
- Qui ab Vrbe recessit, causa exequendi aliquid pertinens ad litem, animo tamen reuertendi ad Curiam, post illius executionem, abfuisse non dicitur, concl. 83. nu. 5.
- Quis talis præsumitur, quando Notarius assereret fuisse productum mandatum, & ille talis in alijs partitis, & libris procurator enunciatus reperiretur, vel si pluralitas solutionum, cum diuturnitate temporis concurreret, concl. 155 n. 97.
- Contrarium tamen, si alias adminicula non concurrant, ibi n. 98.
- Quomodo in causis se ingerere debeat, vide in Verbo Aduocatus, concl. 60. ferè per tot.
- Si appellet virtute vnus mandati non boni nihil agit, quamvis postea aliud validū producat per regulam Quod potui nolui, &c. concl. 129. n. 110.
- Retentio scripturarum illi datur, pro his, quas impendit in causa pro Domino ; licet secus pro suo salario, concl. 60. sub n. 21.
- Si fieret vnus Ribaldus, tunc mandatum à lege reuocatum censetur, concl. 49. n. 23.
- Si legitime non exequatur mandatum procuræ, quod suscepit, tenetur ad omnia damna, & interesse, concl. 60. n. 29.
- Si protestatus fuerit nolle esse procuratorem ille amplius citari non debet, concl. 163. sub nu. 8.
- Ille, siue Sollicitator pro rei defensione mercede habet et hypotecam super ea anteriore omnibus alijs, concl. 60. num. 31. & conclus. 119. num. 38.
- Extende vt ibi concl. 60. nu. 32. & concl. 119. nu. 38.
- Subextende, quod imò pro huiusmodi actione vendi potest feudum ex pacto, & prouidentia, concl. 60. nu. 33.
- Tam voluntarius, quā necessarius nunquā obligatur, vbi persona principalis fuisse cōtemplata, concl. 56. n. 166.
- Procuratores Abbatum, & Prelatorum inferiorum in Synodo Provinciali habent votū consultiū, non autem decisiū, concl. 1. n. 105.
- Illi minorum, ac mulierum in contrahendo easdem solemnitates seruare tenentur, quas seruarent ipsi minores, si contraherēt, concl.

Et Materialium :

86. num. 184.

Limita tamen vt n. 185. cum seqq.

Non possunt facere recepcas, quietationes, & confessiones, nec ceteras actiones, per quas fraudibus locus fieri posset, absque solemnitatibus statuti, concl. 86. n. 189.

Declara tamen, vt ibi n. 190. cum seqq. & in Verbo Minor.

Viri probi presumuntur, & de illis Rota satis confidere solet, concl. 148. sub n. 389.

Explicare non possunt ea, quæ in animo principalis resident, nisi id ex speciali mandato fiat, concl. 109. n. 18.

Fiscales in Regno Catalonia appellare, vel supplicare non possunt, nisi in quibusdam calibus, concl. 128. n. 488.

Illis, ac negotiorum gestoribus non debentur alimenta per Dominum, etiam si fuerint contenta, concl. 89. n. 482. & 493.

Fallit, quoad expensas, quas Procuratores, ac negotiorum gestores repetere possunt, ibi num. 484.

Illi procuratores dicuntur, qui sciencie, & patientie Domino agunt, quia patientia, & sciencia mandatum operatur, concl. 142. num. 64. Contrarium tamen, ibidem. vbi ratio assignatur.

Extende idem procedere in Syndico, ibidem. In prima instantia possunt procuratorem ad appellandum substituere, sed non ad prosequendum, concl. 129. n. 6.

Fallit, quando Procurator substituens facultatem, etiam prosequendi haberet, & omnem eius facultatem in substitutum transferret, ibi nu. 7. & 103.

Constituti ad appellandum in prima instantia, quando censentur constituti ad appellandum in alia, vide concl. 47. n. 45.

Item, quando possint illa renunciare, vide conclus. 129. n. 311. & 328.

Licet Procuratores primæ instantiæ possint appellare; non possunt tamen appellationem prosequi, vt ibi n. 329.

Illorū confessio super eo, quod quis stragatus non præiudicat principali, conclus. 81. num. 65.

Sed quando verè eorum confessio præiudicet Domino, vide concl. 148. n. 32.

Constitutio facta à Minore, vel muliere requirit causæ cognitionem, & discussionem, conclus. 86. sub n. 10.

Eorum iuramento statur super diligentia appellandi, sed non illis statur, si dicant se illam fuisse debite prosecutos, concl. 129. n. 141.

Negligentia in non appellando intra decem dies, an, & quando, Domino noceat, vel ipsi Domino detur restitutio, aut actio ad interesse contra Procuratores, vide concl. 129. num. 98. cum pluribus seqq. nem. 173. cum seqq. & num. 289.

Officium, an, & quando, & in quibus locis dicatur vile, & ignobile, vel è contra, vide concl. 60. n. 43. & 44. & concl. 147. n. 7. cum seqq.

Illud Officium quibus personis exerceri prohibeatur, vide concl. 60. n. 123.

PRODIGO Filio non debentur alimenta per Patrem, concl. 89. n. 162.

PRODITIONIS crimen, vt pœna mortis puniatur solus tractatus sufficit, conclus. 73. num. 12.

Talis qualitas, quomodo sit probanda, vide in concl. 150. n. 21.

Proditiosè occidere ille dicitur, qui sine diffidatione occidit, concl. 101. n. 30.

Proditor, an gaudeat immunitate Ecclesiæ, vide concl. 150. n. 19. & seqq.

Proditor Patria potest impunè à proprio Patre, vel Filio occidi, concl. 89. n. 195.

Plura, vide in Verbo Homicidium.

Proditorium non dicitur delictum, quando delicto est præsens mandans, qui sit inimicus, etiam si mandatarij non essent tales, ac receperunt à mandante pecunias, concl. 150. num. 21. & 73.

PRODVCENS Scripturam, quando postea illam impugnare possit, vide concl. 123. nu. 18. & 19.

Producens Scripturam falsam vltra pœnam, falsi, etiam pro confessio habetur, concl. 123. nu. 162.

Sed quid prius procedere debeat, vide ibidem n. 156.

Producere cedulam, vel iam productam repetere paria sunt, concl. 128. sub n. 534.

Productio actorum facta, per vnam partem, cum protestatione in partibus tantum suorabilibus prodest etiam alteri, quæ pari modo protestata fuerit, se velle vti illis iuribus in partibus tantum, sibi vtilibus, concl. 129. n. 439.

Illa facta per compulsum nunquam nocere potest, nec ex ea vnquam approbatio datur, concl. 131. n. 75. & concl. 155. sub n. 42.

Sed declara, vt ibi.

In parte, & partibus facta limitatum effectum producit, concl. 131. sub n. 75.

Illa iurium, ad hoc, vt legitimè facta dicatur, quæ sint necessaria, vide concl. 31. n. 73. cum seqq.

Ad vnum finem facta, quoad alium non nocet, nisi ea fuerint de nouo repetita, conclus. 59. n. 103.

Facta ante petitionem actoris, nõ inducit liti contestationem, concl. 133. n. 112.

Facta à procuratore, quando noceat principali, vide concl. 10. n. 92.

Facta coram Arbitris iuris, ante acceptationem compromissii est nulla, concl. 133. num. 110.

Facta coram vno tantum ex Arbitris est nulla, quia coram omnibus fieri debet, concl. 133. nu. 111.

Declara tamen, quod ea conuallidari possit, si postea coram alijs parte præsentè fiat; at secus si ea absente, & non citata ibidem.

Quando dicatur realis, siut verbalis, & quid vtra-

Index Conclusionum,

- utraque operatur, vide concl. 31. nu. 74. cum seqq.
- Tellus, vel Scripturæ vim expressæ approbationis habet, concl. 131. n. 69.
- Plura, vide in Verbo Scriptura.
- PROFESSIO** Religionis, an possit ante annu probationis fieri, vide concl. 116. n. 20. & 21. Etiam vsque ad biennium, ex causa prorogari potest, concl. 116. n. 22.
- Expressa requiritur in impetrante Prioratum Monachalem, & idcirco si ea negetur, impetras eam probare tenetur, concl. 71. n. 48.
- Sed quomodo probetur, vide concl. 124. n. 36 Illa tam mulierum, quam virorum emitte non potest, nisi post susceptum habitum, saltem per annum in probatione steterint, concl. 65. n. 34.
- Professio sola statum personæ non mutat, concl. 168 sub n. 96.
- Professi, quando Religionem egredi, & matrimonium, ex iusta causa, ac de licentia Papæ contrahere possint, vide concl. 65. n. 15. cum seqq.
- Professus in vno Monasterio, ut possit profiteri in alio, est necessaria licentia Superioris primi Monasterij, concl. 1. sub n. 79.
- Amitit bona, post emissam professionem, & & Religioni acquiruntur, si sit bonorum capax, aliis venientium ab intestato sunt, concl. 11. sub n. 1. vers. & id.
- Profiteri Religionem, quando possit vnus ex coniugibus altero iuncto, item quando ambo concorditer id facere valeant, vide concl. 59. n. 9. & seqq.
- PROGENIEM** appellatione, qui venit, vide concl. 149 sub n. 12.
- PROHEMIUM** causam finalem demonstrat, concl. 50 nu. 8.
- PROHIBITIO** alienationis expressa impedit translationem Domini, ex capite ignorantis, per alienantem causatam, concl. 48. n. 84.
- Plura, vide in Verbo Alienationis prohibitio.
- Divisionis alicuius rei fideicommissum inducit, concl. 141. sub n. 76.
- Et quando dicatur realis, sine personalis, vide concl. 84 nu. 75. & ibi multa in materia fideicommissaria.
- Generalis nunquam provisionem alimentorum comprehendit, concl. 89. n. 52.
- Molendi, coquendi, siue venandi, quando subditos liget, & quomodo acquiratur, aut probetur, vide concl. 166. num. 16. cum pluribus seqq.
- Tam priuata, quam Iudicialis acquisitionem Domini à lege permitti non impedit, concl. 166. n. 58.
- In Prohibitis, quæ ex causa tantum permittuntur, assertio facientis ipsam causam non probat, concl. 155. n. 119. & 127.
- Prohibito eo, quod est minus, censetur etiam prohibitum id, quod est maius, concl. 142. n. 75.
- Extende, ut ibidem.
- Prohibitum cognoscere in causa appellationis non censetur prohibitis cognoscere in illa nullitatis, & quærelæ, concl. 128. n. 191.
- PROLES** alicuius, ut legitima dicatur, quæ sint necessaria, vide concl. 42. num. 224. cum seqq.
- PROMISSIO** alimentorum voluntaria nunquam reddit contractum usurarium, conclus. 89. num. 259.
- Affectionis de vno casu ad alium non extenditur, concl. 151. n. 15.
- De constituenda dote eam vim obtinet, ac si dos constituta fuisset, concl. 154. sub n. 16.
- Plura vide in Verbo Dotis promissio.
- De restituendo ad omne mandatum Domini cum obligatione Camerali effectum restitutionis non operatur, nisi Decretum de restituendo præcedat, concl. 128. nu. 741. & vide num. 861. cum seqq.
- De soluendo iudicatum aliam Sententiam expectare non debet, sed eius vigore executivè venire procedendum, ibi n. 865.
- Intellige tamen, ut ibidem.
- De tradendo domum finica locazione liberam vacuum, & expeditam intelligitur, secundum ius commune, & per eam renunciatur Decreto Camerali non censetur, conclus. 62. num. 48.
- De vendendo, an requiratur assensus Domini, vide concl. 154. n. 41.
- De vendendo non est venditio, concl. 150. sub num. 29. & 66. & concl. 154. sub n. 41.
- Limita tamen, ut ibi n. 66.
- Facta in venditione de faciendo acconsentire omnem personam interesse habentem, non comprehendit vicinum retrahere volentem, concl. 62. sub n. 48.
- Facta de donando, quando ardet, & ad donandum, & quid in alijs contractibus, vide concl. 174. sub nu. 41. & prius concl. 150. sub nu. 66.
- Iurata, vide Iuramentum.
- Secreta, Improbabilis, & non acceptata habetur perinde, ac si non esset facta, conclus. 150. sub nu. 29.
- Promittens dare aliquem rem, si ex titulo donationis tradat eam, quæ non erat sua à promissione non liberatur, concl. 174. nu. 41. & ibi ratio assignatur.
- Facere ratificare, aut fideiussorem dare conueniri non potest, pro interesse, nisi prius fuerit requisitus, concl. 150. n. 17.
- Pecuniam pro homicidio fiendo assassinus dicitur, & etiam morte non secuta de assassinio tenetur, concl. 150. n. 28.
- Contrarium, n. 29 & 65.
- Quid si ea promissio sit incerta? vide ibi n. 32. & seqq.
- Promittere deponere, & offerre non est solvere, ut ibi num. 66.
- PRONEPOTES**, quando comprehendantur in Inuestitura alicui, vsque ad tertiam generationem concessa, vide concl. 23. num. 20. cum seqq.

Et Materiarum :

PRONOMEN alius, alia, aliud, quid importet, vide in Verbo **Alius**, & concl. 92. per totam.

Ipse, ipsa, ipsum, personalitatem significat, conclus. 81. nu. 57.

Meus, mea, meum, tempus præsens significat, concl. 170. sub n. 17.

PRONUNCIARE esse exequendum idem est, quod executionem committere, concl. 128. sub nu. 88.

Pronunciatio de exequendo est interlocutoria habens vim definitivæ, à qua appellatio datur, ibi sub n. 124.

Intellige tamen, vt d. concl. 128. num. 88. cum seqq. & n. 125. & 126.

Illa, quod Sententia fecerit transitum in rem iudicatam est appellabilis, ibi n. 137.

Fallit, vt ibi nu. 138. cum seqq. & vide in Verbo **Appellatio**.

Super desertione causa est appellabilis, ibi nu. 140. concl. 129. num. 227. & vide in Verbo **Desertio**.

Pronunciatio facta super principali, censetur quoq; tacite pronunciari super incidenti, conclus. 128. sub nu. 469.

Fallit, vt ibi n. 470. cum seqq.

PROPINQVORVM appellatione veniunt, etiam tamen, & descendentes ex illis, conclus. 149. n. 14.

Declaratamen, vt n. 20. cum seqq.

PROPRIA auctoritate, quid quis possessionem capere possit, vide conclus. 165. nu. 33. cum seqq.

PROROGATIO iurisdictionis fieri non potest, ubi nulla est iurisdiclio, conclus. 78. nu. 3. & concl. 167. sub n. 100.

A prorogatione iurisdictionis, quando datur appellatio, vide concl. 128. n. 249.

Prorogationem in causa petens, & obtinens à Iudice, à quo appellationi renunciasse censetur, concl. 129. n. 326.

Declarat, vt ibi n. 327. cum seqq.

Prorogatio semper facta intelligitur, cum eisdem qualitatibus, & conditionibus, quæ erant in primo actu, concl. 133. n. 90.

PROTECTOR Ecclesiæ habet tantum ius protectionis, & præminenzæ, & ideo alienare, nec disponere de rebus Ecclesiæ valet, concl. 87. n. 113.

PROTESTATIO Quid sit, vide concl. 129. num. 319.

An sit necessaria, ad hoc, vt tempora appellationum, ob absentiam Iudicis non currant vide concl. 129. nu. 271. cum seqq. & in Verbo **Tempus**.

Citra consensum in iurisdictionem, & illa, nisi si, & in quantum, quid operetur, vide concl. 160. nu. 129.

Clandestina nullum effectum operatur, nec minus protestantem releuat, concl. 48. n. 77. & concl. 129. n. 317.

Fallit, vt in concl. 169. n. 16.

Clandestine facta dicitur, quando non coram

eodem Norario fuerit facta, cōcl. 48. d. n. 77.

Contraria factio non releuat protestantem, concl. 51. n. 57. concl. 129. n. 316. concl. 131. num. 58. & concl. 148. n. 220.

Contraria factio elusoria redditur, concl. 84. num. 300. concl. 129. nu. 316. & vide concl. 109. num. 38. cum seqq.

Ea non iuuat, quando ordinaretur ad tollendum factum; secus si ad tollendam mentem à facto, concl. 129. n. 318.

Si sit iudicialis iuuat, sed per Iudicem reijci potest, ibi n. 319.

Coram Iudice facta, reseruando sibi facultatem ingrediendi possessionem propria auctoritate, illa non tollitur, etiam si postea lis fuerit contestata, concl. 164. n. 20.

Illa de damnis, & interesse, an, & quando suffragetur, vide concl. 19. n. 15.

Facta per carceratum, quod non intendit vilo modo se obligare velle, tunc obligationem, postea subsecutam reddit nullam, concl. 169. num. 16.

At secus si protestatio fuisset facta, post obligationem, vt ibidem.

In appellationibus apponi solita, quod appellationem prosequi possim, per viam nullitatis, iniquitatis, vel facti iniuriosi, & aliàs secundum quod mihi videbitur, absolute, & absq; vlla distinctione ius appellanti non præseruat, concl. 129. nu. 319.

Ea iuris præseruatina semper ins partium illegitimum conferuare solet, concl. 56. n. 202.

Nihil fieri, nisi docto de legitimo mandato, quomodo satisfacienda, vide concl. 44. n. 19. Non impedit id, quod ex legis dispositione venit, concl. 19. n. 15.

Quando non impedit, quin alienans cadat in commissum, vide concl. 84. n. 30.

Quod liceat articulos corrigere, aut novos dare, quando releuat à dandis articulis obiectionis, post terminum, vide concl. 148. num. 104.

Tanquam voluntatis, & animi protestantis declaratio ius præseruat, conclus. 135. sub n. 81.

PROTHONOTARIATVS est dignitas, conclus. 3. nu. 10.

Requirat ætatem viginti annorum, concl. 72. n. 82.

Declaratamen, vt ibidem.

Prothonotarii, qui non sint participantes ab eorum Ordinariis non sunt exempti, concl. 168. sub n. 92.

PROVINCIALES, aut Prælati Nationales, non coguntur residere in aliquo particulari loco suæ Prouinciæ, licet in omnibus ferè Religionibus locum eorum residentiæ habere soleant, concl. 1. n. 121.

Illi non possunt, etiam ad instantiam Regum & Principum egredi limites suæ iurisdictionis, ac abesse ultra tres menses, sine licentia Summi Pontificis, concl. 1. n. 121.

Illi, & Generales, quando possint illegitimè natum,

Index Conclusionum ,

- natum dispensare, ad obtinendam Abbatiam, vide concl. 4. sub nu. 16. remissive.
- PROVISI** Apostolici intentio in reservatione fundata, per ius patronatus eliditur, conclus. 135. n. 135.
- Prouisio** de Beneficio in vim expectatiui facta, quando valida dicatur, vide concl. 16. nu. 18. & seq.
- Datius** in re, concl. 16. n. 40. & 41.
- Facta** ei, qui caret vno oculo dicitur ipso iure nulla, concl. 175. sub n. 12.
- Extraiudicialis** attentata non causat, conclus. 160. n. 97.
- Fallit**, vt ibi n. 98. & 99.
- Illa hominis** facit cessare iam legis concl. 65. nu. 9.
- Prouisionum** Apostolicarum tempora de medio deducuntur, ad effectum prohaedi ius patronatus, concl. 126. n. 11.
- Prouisio** de Beneficio secundo non currit tempus dimittendi primam incompatible, donec ille super secundo litem patitur, concl. 116. n. 18.
- Prouisus** ad Ordinario, quando teneatur illius gratiam iustificare, vide concl. 128. sub nu. 175.
- Antiquior** in die alijs postea prouisis preferendus venit, concl. 120. n. 133.
- De Beneficio** Curato intra annum a die adeptæ pacificæ possessionis ad Sacros Ordines, & ad Sacerdotium promoueri debet, concl. 116. n. 23. & 27.
- Declara** tamen, quod ei iuste impedito talis annus non currit, ibi n. 23. & 24.
- Item** non currit, quando ad eum sit super ipso beneficio obtento, ibi n. 25.
- De Beneficio**, si eo priuatus fuerit, tamquam non promotus, & obtinuerit de nouo prouideri, dummodo infra annum promouetur, tunc annus a die datæ nouæ prouisionis currere incipit, concl. 116. n. 27.
- Prouisiones** Apostolicæ, quando mutant statum beneficii, vide concl. 126. sub nu. 11.
- PROXIMIOR** et, etiam remotior, post lineam, finitum honorem pristinæ dignitatis conseruare dicuntur, concl. 128. n. 685.
- Ex latere** Matris, si non adsint, quando Pater vult contrahere cum filijs, tunc coniuncti ex parte ipsius Patris interuenire debent, concl. 86. n. 61. & ibi ratio assignatur.
- In reuocatio** re Emphyteusis semper sunt ceteris preterendis, concl. 128. n. 685. & ibi ratio assignatur.
- Intruenientes** in contractu Minoris, vel Mulieris, nullum interesse habere debent, si tamen requirantur ad integrandam personam contraheatis, secus si intruere deberent ratione proprii preiudicii, concl. 86. n. 50.
- Declara** tamen, quod etiam ad integrandam personam interuenire possunt, si habeant interesse tantum extrinsecum, & secundariū, secus si directum, & principale, quia tunc non vocatur, sed coram iure deputatur curator, ibi p. 51.
- Lucare** debent contractum esse volem, & non damnosum minoribus, & mulieribus, nec sufficit esse scriptum cateras, iuratur, &c. concl. 80. n. 52. & ibi ratio assignatur.
- Illi** minoris, vel mulieris contrahere volentis, si existant, an sit locus depurationi Curatoris, vide concl. 86. n. 45. cum seqq.
- Quid** si sint legitime impediti? vide ibi nu. 53. cum seqq.
- Et** quomodo illorum habitas, vel inhabitas interueniendi, aut eorum impedimentum, proberur, vide ibidem, n. 56. cum seqq.
- Vocati** ad interessendum in contractu minoris, si non veniant, non est deputandus curator, sed expectandum, vt impedimentum, cesset, vel eorum loco alij proximiores sunt vocandi, concl. 86. n. 60. & 61.
- Proximior**, quando est vocatus, tunc nepos non succedit in locum patris, concl. 149. n. 27.
- In gradu** regulariter censetur magis dilectus, quam remotior, licet id fallat in Auo, erga Nepotem, concl. 73. num. 38. vbi ratio assignatur.
- Proximiori**, si sit delata successio, cui debeatur, quando plures in eodem gradu existunt, vide concl. 84. n. 71.
- Proximiorum** appellatione veniunt etiam scemina, & descendentes ex illis, concl. 149. num. 14.
- Intelligit** tamen, vt ibi n. 20. cum seqq.
- Veniunt**, quoque affines in materia interueniendi in contractibus minorum, & mulierum, ibi nu. 16.
- Intelligit** tamen, vt ibi n. 17. cum seqq. & vide in Verbo Affinis.
- Proximitas** non est attendenda, quando antiquitas fuit a testatore considerata, vide concl. 120. n. 112.
- Illa** testatoris, quando sit attendenda in fidei commissis, & quando ea grauati, item, quomodo ea proberur, vide conclus. 84. sub nu. 71.
- Et illa** quomodo proberur dixi etiam in concl. 81. sub n. 95. & concl. 84. sub n. 71. & conclus. 120. sub nu. 58. & seqq.
- PVBERTATI** proximus potest per Principem, ad testandum dispensari, concl. 165. n. 66.
- PVBLICA** vox, & fama, quomodo, & a quibus sit probanda, vide concl. 145. n. 10.
- Veritas** est preferenda priuata, concl. 179. n. 5.
- Publicæ** exactiones solemnitatibus ordinarijs, ob earum priuilegia non indiget, concl. 52. num. 23.
- Publicæ** exactiones vnumquemque in mora, absque interpellatione constituunt, & in illis intimatio non est necessaria, concl. 52. sub n. 23. & n. 38.
- Publicatione** facta super vno articulo, quando possit minor, vel Ecclesia super eodem testes producere, vide concl. 147. n. 94.
- Ea** facta, quod quis admitatur ad comprobandum dictum suorum testium reprobatorum, vide concl. 148. n. 195.

Et Materialium.

Publicatis bonis immobilibus, etiam annui redditus in publicatione veniunt, concl. 113. nu. 25.

PUDICITIA dicitur proprium, & præcipuum ornamentum mulierum, concl. 42. n. 196. concl. 89. n. 214. concl. 118. n. 3. & 33. & concl. 150. sub n. 10.

Amissione pudicitie satis punitur mulier adultera, concl. 89. n. 214.

Pudicitiam alicuius virginis attentans, quando, & quomodo sit puniendus, vide concl. 74. n. 20. cum seqq.

PVELLARVM maritandarum dotes restituta, quomodo iterum sint eroganda, vide concl. 89. nu. 391.

PVNIRI, quando possit affectus in delictis etiam effectum non sequi, vide in Verbo Affectus, & concl. 74.

Quis non debet ex delicto alterius, concl. 87. n. 94.

Quis non potest ex actu nullo, cum non entis nulla sint qualitates, concl. 47. n. 84.

Fallit tamen, ut ibi nu. 85.

PVPILLI bona subbassari non possunt, nec deliberari, nisi illi fuerit deputatus curator, vel nisi illius consanguineis citatis, concl. 52. n. 40.

Pupillus ab alia persona misericorditer conueniens coram Auditore Camere, in vim obligacionis Cameralis declinare non potest illius foris, nec petere se ad Principem remitti, concl. 167. n. 14.

Ille, & Ecclesia iussum æquiparantur, concl. 119. n. 48.

Hares Patris in forma Camere obligati coram Auditore Camere conueniri poterit, si tamē ibi iudicium viuentis Patre fuerit capitulatus non in foro Patris, sed in suo erit conueniendus, concl. 167. n. 13.

Quando præfatur anterioribus creditoribus, vide concl. 119. n. 48.

Quareque videt ignorat, concl. 86. n. 237.

Quando teneatur prestare alimenta Tutori, vel contra Tutor pupillo, vide concl. 89. n. 475 cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Quis talis proprie dicatur, vide concl. 128. n. 319.

Sine solemnitate contrahendo possessionem non transfertur, concl. 86. n. 237.

Limita tamen, ut ibi n. 238. cum seqq.

Ille, siue minor, quomodo hæreditatem adire debeat, vide concl. 51. num. 108. & in Verbo Hæreditas.

Ille, Vidua, & alie miserabiles persone petere possunt se ad supremum Iudicem medio omisso remitti, immo priuilegio miserabilitatis peruenire non possunt, concl. 140. num. 202.

Contrarium tamen, quando ageret cum alia miserabili persona, concl. 119. n. 44.

Vt contrahere possit, quæ sint necessaria, vide concl. 86. & in Verbo Minor.

Vt positionibus respondere possit, Tutoris autoritas est necessaria, concl. 148. nu. 36. cum seqq.

PVRGATIO attentatorum ex officio Iudicis fieri non debet, quando a. i. potest, per viam ordinariam, concl. 78. n. 105.

Plura vide in Verbo Attentata.

PVRIFICATIO gratie est de pertinentibus ad causam, concl. 168. n. 57.

PVTATIVVM Matrimonium, ob præsumptam bonam fidem coniugum in pluribus casibus reputatur verum, concl. 59. n. 93.

PVTATOR si incidendo arborem aliquo ramo transeuntem interficiat, tunc tale homicidium casuale dicitur, & quæ pœna ille puniatur, vide concl. 150. sub n. 11.

Q

QVADRIENNII lapsus & Sententia rem iudicatam confirmando, denegando restitutionem in integrum iniunctam æquiparantur, concl. 86. n. 240.

Ilius præscriptio contra quos locum non habeat, vide concl. 85. num. 169. cum seqq.

Illud, siue quinquennium intra quod minor tacens censetur contractum nullum, ratificasse, non incipit currere, nisi à die scientie lesionis, concl. 86. n. 252.

Extende ut ibi n. 254.

QVÆ à manu Dei proveniunt evitari nunquam possunt, concl. 89. n. 265.

Quæ à principio sunt voluntatis, ex post facto sunt necessitatis, concl. 89. num. 320.

De iure naturæ debentur, nullo casu evelli possunt, ibi n. 194.

De nouo emergunt, nouum iudicium expostulant, concl. 43. num. 9. & concl. 148. num. 148 & prius concl. 89. nu. 177. & concl. 132. nu. 52.

Ex abundanti sunt obesse non solent, concl. 14 sub nu. 3. concl. 38. nu. 42. & concl. 128. sub nu. 508.

Fiunt de nocte in locis abditis, & secretis suspicione non earent, concl. 59. n. 102. & ibi ratio assignatur.

Generant fauorem non sunt retorquenda, in odium, concl. 89. num. 93. & concl. 114. nu. 20.

In consequentiam veniunt, dispositione non mutantur, d. consil. 114. n. 20.

Quilibet res dissoluitur eodem modo, quo ligatur, concl. 133 sub nu. 97.

Quilibet res est præsumenda talis, qualis fuit producta à natura, & sic libera, concl. 78. nu. 44.

Quæ Spiritui Dei aguntur, sub lege non cadunt, concl. 84. nu. 149. & concl. 86. nu. 141. 172. & 224.

Index Conclusionum ,

- QVARELA** in officioz donationis competit Filio pro legitima, etiam si donatio Ecclesie facta fuisset, concl. 42. n. 233.
- In officioz testamenti Patris, vel Fratris turpi persona instituta durat solum spacio quinque annorum, concl. 42. n. 11. & 193.
- Non censetur prohibita, ubi est prohibita appellatione, concl. 128. sub n. 918. in fin.
- Quarela si non de iur poss obtentum mandatum in civili, tunc actio criminalis sit, et, concl. 33. n. 51.
- QUALITAS** adiecta eni illud qualiscat, & in diuersa specie constituit, concl. 56. nu. 108. & concl. 98. n. 3. cum pluribus seqq.
- Adiecta tēpōri intelligi debet, secundum tēpus cui adijcitur, concl. 36. n. 24. & concl. 42. n. 110.
- Qualitas animi, vide Animus.
- Apposita in principali dispositione repetita, censetur in qualibet eius coheretia, concl. 19. n. 12.
- Affiliis, siue proditiis, quomodo sit probanda, vide in Verbo Affiliis.
- Et quod qualitas delicti ex circumstantijs probetur, d. xii. in concl. 7. n. 6.
- Diu rla viget inter subrogantē, & subrogatū, & idēd ce vno ad aliū nō inferitur, concl. 128. n. 175.
- Est probāda ab eo, qui se fudit in d. spositione ipsā qualitatē requirente, concl. 97. sub n. 63.
- Malculinitatis confiderata a testatore, quando iudicat animum conferendū agnationis, vide concl. 81. n. 18. & 34. cum seqq.
- Mutata censetur mutato primo elemento, concl. 98. sub n. 3.
- Quando possit a confessione diuidi, vide in Verbo Confessio.
- Quæ foris eminet non presumitur, nisi ab allegante probetur, concl. 100. n. 34.
- Quando est causa, ut quæ audiatur est probāda, etiam parte non opposente, concl. 78. n. 78.
- Qualitates a constitutione, vel Statuto requisitę debent omnes precisē probari, concl. 78. nu. 24.
- In obligatione principali expressę in fideiussione repetitę censetur, concl. 122. n. 35.
- Quæ sunt exprimendę, ne gratia subrepticiā reddatur, vide l. a. in col. 126. & in Verbo Gratia & in Verbo Iura Apostolicę.
- Qualitatis declaratio facta ad vñ suum, quoad aliū nihil operatur, concl. 109. n. 10.
- Plura vide in Verbo Declaratio.
- QUANTITAS**, siue bona, quando dicatur esse in obligatiōe, vide col. 191. in n. 14.
- QUANTVM** possessum, tantum præscriptum, & non amplius, concl. 166. sub n. 69.
- Quarentigia, vide Quarentia.
- QVARTÆ** daz, quā do sine detrahendę, siue vna tantum a Filijs, siue a parentibus, vide, concl. 42. n. 292. cum seqq.
- Quarta, seu legitimę de ratiō, quando fieri possit, prohibitionē alienationis non obstante, vide concl. 84. n. 65. & seqq.
- Quarta Vxorū debita miserationis causa succedit loco alimentorum, & etiam per Fiscum, est prestanda, nec per Statutū vel per Maritū in testamento tolli potest, concl. 89. n. 52.
- Fallit, si considero in contrarium extaret, & (secundum aliquos) si confiscatio sit sequuta ex crimine lese Maiestatis, ibidem.
- Plura, vide in Verbo Vxor.
- QVASICONTRAHERE** dicitur inter se concurrentes ad iudiciū, per lites contellationem, concl. 35. n. 12.
- Quasi possessio antiqua arguit presumptionem quem iam fuisse promouit, concl. 120. n. 115.
- Ille exigendi pōt quor annos iudicatur, vide, concl. 48. n. 58. & seqq.
- Et pro quantum tempus amittatur, vide ibid.
- Filiatōnis quādo acquiratur et nominatiōne facta a Patre filio, vide concl. 78. num. 61, cum seqq. & in Verbo Filiatio.
- Ille filiatōnis habens dicitur habere interuentem fundatam, ita vt alleganti contrariū onus probandi incumbat, ibi n. 77.
- Ille iuris exigendi, ad hoc, vt acquiratur probatio plena, & indubitata est necessaria, concl. 103. n. 23.
- QVEM** si quantum commodum illum sequuntur, & incommoda, concl. 170. n. 1.
- QVI** mecum contraxit, mecum agit, concl. 49. num. 1.
- Qui conuincitur in legem beneficio legis non inuitur, col. 11. n. 83.
- Qui dicit se tale n, se tale esse probare tenetur, concl. 73. num. 72.
- Qui est sub alieni potestate, aliū sub se habere non potest, concl. 74. sub n. 2.
- Qui in eo grauior, in alio est releuandus, conclus. 89. nu. 354.
- Quilibet in re sua absolutē moderatur, & arbitretur, concl. 87. n. 127. concl. 111. n. 29. & conclus. 133. sub n. 7.
- Quilibet in his est libere preferendus licet extra istud p. sponsetur, concl. 137. sub n. 7.
- Qui male agit ostendit malum, concl. 49. n. 102.
- Qui ne laborat non iudicatur, concl. 89. n. 481.
- Qui nunquam habuit se propositum potest pro reuocatione attentatorū mōdō mōdō mōdō nōis vñ et sibi p. iudicat, quin fructus p. vñ attentatorū reuocare possit, concl. 160. n. 145.
- Qui omne dicit, nihil excludit, col. 153. n. 20.
- Qui propositus est ad agendum, ille censetur prepositus ad recipiendum pretiū, concl. 47. n. 55.
- QVIBATIONES**, quādo reuideri possint, sub pretextu erroris, vide concl. 56. n. 101.
- Quærationes, receptę, & confessiones, vel similes actus, quādo fieri possint a minoribus, vel eorum Procuratoribus, sine solemnitatibus Statuti, vide concl. 86. n. 189. cum seqq. & in Verbo Minor.
- QVINDENNA**, quomodo differant ab annatis, & in eorum locum subrogata fuerint, & ad quem esset. Annus ad munita, vide concl. 110. num. 14. & 15.

Et Materiarum :

Quindennia, nedum à Camera, sed etiam ab alijs ius ab ea habentibus exigi possunt, conclus. 110. n. 16.

Et solvantur ab initio singulorum quindecim annorum, ibi n. 9.

QVIS dicitur habere aliquem pro tali, quando cum eo, uti tali agit, conclus. 73. n. 80.

Quis non debet esse sollicitus de persona contrahentis, conclus. 85. n. 208.

Quis non debet sibi visum archare, ut alimenta alijs præstet, conclus. 89. n. 119.

Quis talis esse præsumitur, qualis in chirographo, siue in litteris denominatur, si tamen ille de longinquis partibus proficiatur, conclus. 49. n. 19.

QVOD Deus coniunxit homo non leparet, conclus. 59. nu. 4.

Declaratamen, vt ibidem.

Quod incontinenti fit, tunc inesse videtur, conclus. 89. sub n. 281.

Quod perse patet non est amplius necesse probare, conclus. 128. n. 285. 398. & 832.

Declaratamen, vt in d. conclus. 128. n. 398.

Quod potui nolui, & quod volui adimplere nequius regula. quomodo procedat, vide conclus. 35. n. 14. & 27. & conclus. 129. sub n. 110.

Quod semel placuit amplius dupliciter non potest, conclus. 131. sub n. 30.

Quod tibi non nocet, & alteri prodest facili est concedendum, immò iniquum esset illud denegari, conclus. 62. n. 13. & 99. conclus. 132. n. 36. & conclus. 144. n. 3.

Declaratamen, quòd hæc regula non inducit necessitatem, sed solum est persuasiva ad ita, secundum bonos mores, concedendum, conclus. 62. n. 14.

R

RAPTORES illi dicuntur, qui puellam virginem, viduam, sponsam, vel meretricem, per violentiam rapiunt, conclus. 128. sub n. 489.

RATIFICANS Instrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, quando appellare possit, vide conclus. 128. nu. 715. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Ratificare volentes actum eorum nomine in Verbo gestum sufficit, quòd seruent solemnitates illius loci, ubi fit ratificatio, & in earum defectum ius commune attenditur, conclus. 86. num. 120.

Ratificatio absentes, quando sit necessaria iniure, ex stipulatione, vel alio modo, acquisito vide conclus. 9. per tot. & in Verbo Absentes. Actus nunquàm inducitur, nisi data plena, & distincta scientia iuris, & facti in ratificatio, conclus. 17. n. 47. & 55. & conclus. 131. sub n. 24.

Contrarium tamen in minore, quando actus à principio fuit nullus, conclus. 169. sub n. 16.

Alienationis rei Ecclesiæ à Procuratore nulliter factæ non inducitur ex scientia Fratrum, vel Canonicorum, sed requiritur etiam illa Capituli, conclus. 85. n. 31.

Appellationis semper à die scientiæ facta præsumitur, conclus. 129. n. 97.

Capituli validat alienationem rei Ecclesiæ, vel Episcopatus factam ab Episcopo conclus. 85. num. 71.

Extende, vt ibi n. 72.

Excluditur per dolum verum tantum, non autem per præsumptum, conclus. 86. n. 248.

Contrarium, ibi n. 251.

Concorda, vt n. 253. & vide in Verbo Dolus.

Ea in materia præiudiciali non venit præsumenda conclus. 131. sub n. 24.

Non inducitur, ex cohabitatione minoris, vel mulieris cum procuratore, nisi fuerit expressè facta, conclus. 86. sub n. 185.

Nunquàm extenditur ad validandum actum illum, qui non habet suum principium conservabile, ibi n. 111. & conclus. 169. sub n. 16.

Extende ibid. in d. conclus. 169.

Contrarium, ibidem.

Concorda, vt ibidem.

Principalis, quando præsumatur facta de actibus per Procuratorem in lite factis, vide, conclus. 48. n. 63.

Siue sit tacita, siue expressa nunquàm supplet defectum solemnitatum in contractu minoris, vel mulieris non adhibitarum, conclus. 86. nu. 110. & seqq. & vide latius n. 247. cū seqq.

Plura vide in Verbo Acceptatio, & conclus. 17.

RATIO administrationis semel reddita, quando iterum reddi debeat, & quando non, vide conclus. 56. n. 19. cum pluribus seqq. & in Verbo Administrator.

Si sit à testatore remissa non excusat administratorem à solutione reliquarum, & à bonorum descriptione, ne illa in fraudem pupilli commutentur, conclus. 56. n. 195.

Est reddenda per quemlibet administratorem, tam necessarium, quàm voluntarium, & illud onus, etiam ad hæredes transit, & per triginta annos durat, viaq; executiva in ea reddenda est procedendum, & præsertim in depositario, conclus. 56. sub n. 120.

Ratio habetur pro reddita, quòd fiat per eum, cū erit reddenda, quominus reddatur, conclus. 135. n. 85.

Declaratamen, vt n. 86.

Illius redditio regulariter diuisionem non recipit, quamvis essent mille successores, à quibus esset insoludum d. ratio reddenda, conclus. 56. sub n. 131.

Immò querens trahere reos ad reddendam rationem coram diuersis Iudicibus est puniendus, conclus. 56. sub n. 130.

Ratio naturalis est fundamentum præstationis alimentorum, conclus. 89. n. 54.

Illia potius est attendenda, quàm crimen Paternum, ibi n. 194.

Facit cessare civilem, conclus. 89. n. 283.

Ratio, quæ est generalior dicto ampliat, & declarat dictum ipsum, conclus. 84. n. 50.

Testis illius dictum ampliat, conclus. 148. sub num. 335.

Index Conclusionum ,

- Vbi est diuersa, ibi viget diuersa dispositio, & scilicet de vno, ad aliud arguere non licet, concl. 68. n. 27. concl. 123. sub n. 148. & concl. 170. sub n. 13.
- Virgens maioris boni communis, est iusta causa, vt Abbas remoueri possit, concl. 1. sub n. 116. in fine.
- REAPTARE aliquam, permittens semel reaptandum, adimpler, & ad dāna nō tenetur, nisi prius intimatio de reaptando fiat, concl. 50. n. 50.
- REBELLIS potest de facto, & sine Sententia, seculo priuari, concl. 101. n. 7.
- IN REBUS Claris, non est vterius disputandum, concl. 128. n. 398.
- Fallit tamen, vt ibidem.
- RECEDENS à Consilio ex eo, quia aliquo metu libere consulere non possit, pro contradicatore habetur, concl. 156. n. 30.
- Recedere volens à Curia, quando arrestari possit, donec interrogatoris respondeat, vide, concl. 146. n. 20, cum seqq.
- RECEPTANS eum, qui bannitus exilimabatur, sed verē talis non erat, non est puniendus, concl. 19. n. 13. & ibi ratio assignatur.
- Et receptatores rerum furto subraclatarum, quomodo puniatur, vide, concl. 175. n. 26.
- RECEPTIO muneris, amplexus, & oscula non faciunt sponsalia de futuro in matrimonium de presenti transire, concl. 115. n. 7.
- RECEPVTA queritationes, & cōfessiones, quādo fieri possint à minoribus, vel mulieribus, & corā Procuratoribus, sine solemnitatibus Statuti, vide, concl. 86. n. 189. cum seqq. & in Verbo Minor.
- RECIPENS pecunias ad societatem officij, illas non lucratur, si ipse in totum non adimpleat, etiam si ille, cui erat implendum nullū in hoc interesse habeat, concl. 50. n. 17.
- Recipiens fructus societatis officij, quando censetur remittere adimplementum partis aduersę, & pro quō tēpore, vide, concl. 50. n. 72.
- RECLAMANS à Laudo illic acquiescere non dicitur, concl. 128. sub n. 158.
- Reclamatio à Sententia Sacri Concilij, si infra decem dies non fuerit per Procuratorem facta, potest supplere Dominus, sed dies currunt à die Sententię, non autem à die sciētię, concl. 29. n. 173. & ibi ratio assignatur.
- Conceditur à decreto de euacuādo domū, sed non appellatio, concl. 128. n. 323.
- Item datur à Sententia Principis, sed non appellatio, concl. 128. n. 336.
- Pronunciatum non suspendit, veluti facit appellatio, concl. 52. n. 56.
- RECOGNITIO bonę fidei, quid operetur, vide, concl. 28. n. 1. & 4.
- Illa luriū, & Instrumētōrū quādo cumq; etiā post Sententiā fieri potest, concl. 148. n. 118. Sed declaratur ibidem.
- Et quomodo sit faciēda per manus comparationem, vide late, concl. 123. sub n. 36.
- Illa manus scribentis, quando sit necessaria, & quādo possit fieri per senellas, & cancellos, vide ibi sub n. 19.
- Et quomodo fiat, & quę requirantur, vide ibi n. 25. cum pluribus seqq. & late sub n. 36.
- Non est necessaria in Instrumēto, vel alia Scriptura antiqua, vltra centum annos, concl. 120. n. 58. & 70. & concl. 123. n. 107. cum seqq.
- Secus si Instrumētum, vel Scriptura essent infra centum annos, quia tunc recognitione indigere, t, concl. 120. n. 69.
- Scripturę non fit ex assertione Notarij facta in illius produciōne, concl. 155. n. 112.
- Et facta ab vno non nocet tertio, ab eo causā habenti, concl. 123. n. 8.
- Scrupulosa non est necessaria in Instrumēto septuaginta, vel octuaginta annorum, sed tunc adminicula sufficiunt, concl. 120. n. 69.
- Plura vide in Verbo Scriptura.
- RECONCILIATIO Ecclesię pollute, quando ab Abbate fieri possit, vide, concl. 1. n. 42. & in Verbo Ecclesia.
- Reconciliatio ex salutatione presumitur, si prius inter aliquos inimicitia aderat, concl. 100. n. 31.
- Ea inimicorū licet fuerit facta, tamen reliquię prioris odij remanere solent, concl. 128. sub n. 644.
- Patris cum filio, & e contra, quando dicatur facta, & ex quibus arguatur, vide, concl. 42. n. 68. & 71. cum seqq.
- Item illa Patris cum filio tollit iniuriā, sed non caligredationem ibi n. 68.
- Contrarium ibi n. 69.
- Illa vxoris cum vxo, & e contra facta post iudicium inuentum, ac Sententiā latā super adulterio, quid operetur, vide, concl. 69. n. 23 & seqq.
- RECONVENTIONIS causa eisdem privilegijs potitur, quibus ea conuentionis, & quando appellatio non datur ab vna, nec etiam, datur ab alia, concl. 128. n. 910. & 912.
- Reconuentione, quando detur coram eodem Iudice, vide, concl. 40. n. 56.
- An detur Laico contra Clericum, coram Iudice seculari, vide, concl. 44. n. 80. cum seqq.
- RECREATIONIS gratia possunt Episcopi, Abbates, & ceteri Pręlati ab eorum Ecclesijs per tres menses abesse, concl. 1. n. 107. & concl. 97. n. 51.
- Fallit si absentia detrimentum gregi sibi communi causaret, ibidem.
- RECTOR dicens causas alienationis rei Ecclesię iam confirmatū fuisse falsas, id probare tenetur, concl. 85. n. 125.
- Ecclesiā collapsam rescire tenetur, deductis tamen prius illius alimentis, vel nisi consuetudo extaret, quōd illud onus ad Populū spectaret, concl. 138. n. 76.
- Rectores nullius iurisdiccionis ad Synodum ire nullo modo compelli possunt, ibi n. 93.
- Rectori debetur alimentā per Ecclesiā, nō obliuiscere p̄scriptiōne decimarū, concl. 89. n. 440.
- Et in sua particulari Ecclesia dicitur Pręlatus, Imperator, & Rex, & sic omnes Capitulares illius Collegatę precedere, & vices Apostolorum gerit, concl. 140. n. 14.

Et Materiarum

Illius citatio, quādo sufficiat ad informacionē iudicis, vigore Commissionis Apostolicæ, super utilitate Ecclesiæ in alienatione, si ille nō comparuerit, vide concl. 85. n. 56.

Citatio ad informandum super utilitate Ecclesiæ, si non fuerit facta, sufficit tamen, si Rector fuerit præsens, licet ipsa citatio requireretur pro forma, ibi n. 57.

Item ea non requiritur, quando ipse quoque supplicasset Papæ, licet in commissione adesset clausula Vocatus vocandis, ibi n. 58. & 59. ubi ratio assignatur.

Illius consensus interveniens, post obtentum scriptum, super alienatione sufficit ad eam validandam, ibi n. 72.

Ex cursu triginta annorum præsumitur intervenisse in alienatione talis, qualis esse debet, ibidem.

Quando reperitur in aliqua Ecclesia, abique Capitulo, ipse habet eandem auctoritatem in alienationibus, quam habet Episcopus cum Capitulo, ibi n. 321.

Quando non potest curę animarū incumbere ita ut sit deputatus Vicarius, tunc prius est detrahenda portio de redditibus Ecclesiæ, pro alimentis Vicarij, licet id, quod superest, pro Rectore non sufficiat, concl. 89. n. 241.

Renunciare non potest privilegio Ecclesiæ, licet tamen illud, per non vsum quadraginta annorum amittatur, concl. 103 n. 17.

RECURRENS ad iudicem, pro obtinenda possessione alicuius rei, quando postea omiffa via Ordinaria, ipsam possessionem de facto capere possit, vide concl. 164. n. 19. cū seqq.

Ad iudices seculares, pro impediendis litteris Apostolicis, omni iure suo priuatur, & in penam excommunicationis maioris incidit, concl. 126 n. 87.

Extende, & limita, vt n. 88. & 89. cum seqq.

Quando non præsumatur talis recursus factus ad instantiam illius, qui interesse habet, vide concl. 126. nu. 90. & 91.

Et quādo præsumatur factus à Clericis, & quomodo probetur, vide concl. 128. sub n. 240.

Recursus ad arbitrium boni viri potest haberi à laudo intra triginta annos, quibus tamen elapsis, laudum in rem iudicatam transiit, concl. 139. n. 172.

Ad Superiorem dicitur quædam benignitas Superioris ad remouendū ea, quę malę acta credit, concl. 165. n. 76.

Et à quo sint soluendę expensę factę in recursu, vide ibidem.

Recursu interposito, si Sententia executioni mandetur, cautione interposita, quando illa sit retractanda, vide concl. 165. n. 75.

In illo Sententię nullitas, & iniuriosa allegari potest, ibi sub n. 77.

Et in omnibus causis cuiuscunque summx, semper admittitur in Tribunali Gubernatoris Urbis; In illo verò A.C. admittitur in illis tantum, quę summam scutorum viginti non excedunt, concl. 165. n. 79.

Declarata tamen, vt ibidem.

Non differt ab appllatione in materia, vt quis ex nouiter deductis audiatur, & ad effectum reuocationis intente, ibi n. 77.

Quando censetur prohibitus, ubi est prohibita appellatio, vide concl. 128. n. 438. 439. 701 cum seqq. & sub 191. 8. in fine.

Quando obtinetur idem operatur, quod appellatio, concl. 128. sub nu. 436. & concl. 165. sub nn. 75.

Plura vide in Verbo Appellatio.

RECVSANS exhibere lorum penes se existentem, ad quid teneatur, vide concl. 78. n. 50. cum seqq. & in Verbo Liber.

Respondere positionibus, vide Positio.

Soluere, quando est requisitus, spoliare dicitur, ibi n. 56.

Recusatio iudicis, quando sit admittenda, & quomodo ea sit proponenda, vide concl. 53. per tot. & in Verbo Iudex, & in Verbo Suspec.

REDARGVERE de falso, quando quis velle aliquam Scripturam quid probare teneatur, vide in Verbo Arguere.

PEDITVS annui, vide Annui redditus.

Redditum pars, quę datur, ob administrationem Opellanarum, & Hospitalium non dicitur beneficium, nisi personę habili, & in titulum daretur, concl. 110. n. 13.

REDEMPTIONIS Captiuorum causā alienari potest fundus dotalis, concl. 87. n. 20.

Item possunt alienari bona fideicommissio subiecta, dummodo id non fiat animo subvertendi fideicommissum, concl. 87. n. 22.

Redimens captiuum propria pecunia, eam repetere potest, etiam si eo inuito illam soluisset, concl. 89 n. 130.

Censum à Rectore Ecclesię non liberatur, nisi curet reuolvementum illius pecunię de nouo fieri, concl. 85. n. 89.

Rem alienatam, quę erat prohibita alienari, maculam alienationis, & cōtemptus ciuitatis, concl. 42. n. 426. & seqq.

Redimere sanguinem suum quilibet tenetur, etiam si pro eo redimendo falsum iuraret, concl. 59. n. 56.

REDOTARE quādo teneatur Pater, vel frater suū, vel sororē, vide concl. 84. n. 137 & concl. 89. n. 84. cum seqq. & n. 323. 328. 332. & 355.

REDUCTIO ad arbitrium boni viri datur à Sententia Arbitri, licet ab ea non detur appellatio, concl. 128. n. 876.

Datur, quādo laudū grauē lēssionē cōtineret, et si illi cū iuramento renunciatiū fuisset, ibi n. 889. & 890. & cōcl. 133. n. 19. cū seqq. & n. 34.

Declarata tamen id procedere, obtēta prius ab solutione à iuramento talis secus, concl. 128. n. 891. & concl. 133. n. 32.

Contrarium huic declarationi habetur in d. concl. 133. n. 31.

Illa, etiam à Sententia nulla peti potest, conclus. 128. n. 896.

Et semper in dubio ea locum habere debet, concl. 123. n. 21.

Index Conclusionum ,

Per quodcunque pactum et cautelam impediri non potest, concl. 13. n. 23.
 Coram Iudice rei est p[re]sencia, concl. 128. nu. 897 & concl. 133. n. 46 & 48.
 Contrarium, quod sciet coram Iudice Arbitratoris peti debet, concl. 133. n. 47.
 • Et an semel tantum, et etiam bis peti possit, vide ibi n. 37. & 38.
 Habet vim appellat[i]onis, & effectum suspensiuum operatur, ibi. 28.
 Et vsque ad triginta annos peti potest, ibi nu. 34.
 Contrarium nu. 35.
 Redu[ct]ionem petendi tempus, si fuerit lapsum Sententijs abito[n]is, quis acquiescisse censetur, concl. 128. n. 898.
 Redu[ct]io omnium t[er]gariorum, si fiat per testatorem, verbigrata, ad tertiam partem, id non habet locum in alimentis, concl. 89. nu. 546.
REFECTIO Ecclesie, siue illius constructio ad quos spectat, vide concl. 128. n. 71. & seqq.
REFERENDARI, si abint[er] Vrb[is] de licentia p[ap]e, pro p[re]sentijs haberi dicuntur, concl. 168. n. 92.
REFERENS se ad Instrumentum confiteri n[on] censetur, si illud Instrumentum non reperitur, concl. 148. n. 21.
 Referenti, non creditur, nisi constet de relato, ibi sub n. 21. & 329.
 Declara, vt ibi n. 330.
REFORMATIO Pauli Quinti, in constituendo salario Procuratori, & Solicitatori, quando attendatur, & quomodo sit intelligenda, & p[re]sertim in Curia, vide concl. 60. n. 35. & seqq.
REGENTIS extensio in rescriptis signaturar[um] gratiar[um], & iustitiar[um], quid operetur, vide concl. 155. sub n. n. in fine.
A REGE Desino, ad Curiam Parlamenti datur appellatio, concl. 128. n. 194.
 Contrarium, n. 917.
 Declara, vt n. 918.
 Regi attestanti se alienationem facere in causa necessariam, credendum est, conclus. 165. sub n. 12.
 Regis cor in manu Dei est, concl. 128. sub num. 917.
 Regina Priuilegijs mariti gaudet, & potest in illius felici, & iucundo aduentu carceratos liberare, vt in Desphynatu fieri solet, concl. 6. nu. 8.
 Regnum in se diuisum desolabitur, concl. 42. nu. 499.
REGRESSVS ad beneficium, quid sit, & quando detur, vide in Verbo Accessus, & concl. 20.
 Regressus non datur de priuatione ad habitum, concl. 150. sub n. 10.
REGULA alternatiua, vide alternatiua.
 Illa de annali, que ait, vt infra annum cause expediri debeant, t[em]pus illius anni, a die executionis citationis currere incipit, concl. 129. n. 201

De lure quesito non tollendo, & rem e[ss]e intelligenda, & quando illi derogatum censetur, vide concl. 165. nu. 25. cum pluribus seqq. & n. 36.
 De valore adinuenta fuit, pro soluendis annatis de Beneficijs Ecclesiasticis, & vti odiosa, non extenditur ad Cappellaniarum administrationes, concl. 56. n. 172. cum seqq. & conclus. 110. n. 13.
 Illi indicatur satisfactum, si valor Beneficij exprimitur secundum arrendamenta p[re]decessorum, vel secundum quod in libris Camere reperitur, vide concl. 145. n. 45. cum seqq.
 Plura, vide in Verbo Valor.
 Ea non deducta deducam, & non probata, probabo locum habet in causa appellat[i]onis, nullitatis, & iniustitiar[um] Sententię, etiam si Statutum adesset, vt in causa appellat[i]onis probationes non recipiantur, concl. 128. n. 251.
 Sed non habet locum in eo, quod postea probatum non reuelat, concl. 128. n. 257.
 Illa, quod potui nolui, &c. quomodo intelligatur, vide concl. 35. nu. 14. & 27.
 Reuocatoria indultorum, non comprehendit alternatiuum concessam Episcopis, sed de ea derogatio in specie requiritur, concl. 97. n. 15.
A Regularis iuris communis recedi potest, vbi periculum est in mora, concl. 129. sub nu. 89. concl. 153. n. 28. & concl. 164. n. 26.
REGVLARES, si extra claustra Monasterij delinquant ab Ordinario loci p[er]niri possunt, concl. 66. n. 34.
 Quando eorum dicta probentur, vide concl. 156. sub n. 15.
 Regularis exemptus licet iurisdictioni Ordinarij non substat, salit tamen, si curam animarum habeat, concl. 107. n. 13.
REIDEBENDI solutio, quando liberet alios correos ab obligatione, vide concl. 114. sub num. 14.
A REIECTIONE appellat[i]onis, quando appellatio detur, vide concl. 128. n. 466. cum seqq. & concl. 129. nu. 243. & in Verbo Appellatio.
A Reiectione exceptionis admissibilis, contra obligationem in forma Camere, datur appellatio, concl. 128. n. 723.
 Rei illicitę operam dant, quando teneatur de homicidio, vide concl. 150. sub n. 11.
 Rei ludicatz, quando renunciatum censetur, vide concl. 129. num. 340.
REIPUBLICÆ interest agnationes familiarum, & voluntates testatorum conservari, conclus. 144. n. 23. & 24.
 Edificia in Ciuitatibus fieri, & ea facta sustinueri, concl. 62. n. 2.
 Artes, & artifices plures in Ciuitate habere, concl. 147. n. 4. & 24.
 Ciuitates hominibus diuitibus, & virtute p[re]ditis repleri, concl. 42. nu. 742.
 Homines facinorosos extirpari, conclus. 165. n. 101.

Et Materialium.

Rei vindicatione agere volens tenetur probare Dominium ad sui fauorem, concl. 78. n. 17.

Declarat tamen, vt ibi n. 28.

RELICTVM filio spurio suffinetur, & saltem in vim alimentorum resoluitur, concl. 89. nu. 114.

Extende, & declara, vt nu. 115. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.

Plura, vide in Verbo Legatum.

RELIGIO antiquior alius eiusdem Congregationis praeferitur, concl. 120. n. 104.

Extende, vt nu. 105. & 106. & vide in Verbo Antiquior.

Hierosolymitana non contentatur locali nobilitate, sed vult, vt eam ingredientiē vbi que pro nobilibus habeantur, conclus. 147. nu. 5.

Illam Christianam corde credere. & ore profiteri debemus, concl. 124. sub nu. 6.

Ingreddi non potest filius, quando Pater extrema inopia laboraret, immo ingressus potest impunē exire, vt Patri inopi tubueniat, conclus. 89. n. 193. & 301.

Religionis delictor, vide Apostata.

Religio Fratrum Minorum est incapax bonorum, concl. 113. sub n. 1.

Religioforum dicta, quando probent, vide in Verbo Regulares.

Religiosi arma tenentes intra Monasterium, sine licentia Superiorum, ipso iure excommunicantur, concl. 143. n. 42.

In Regno Neapolis sunt ab omnibus Officiis iurisdictionalibus alieni, concl. 65. n. 28. & ibi ratio assignatur.

Contrarium lenatur in Dominio Sabandiae, ibi nu. 29.

Professi, quando possint egredi de Religione, & Matrimonium ex iusta causa, & ex auctoritate Papae contrahere, vide concl. 65. nu. 15. cum seqq.

Vacare non debent alijs negotiis, quam ijs, quae ad eorum Religionem spectant, concl. 1. nu. 141.

Religionis intuitu, si sit facta donatio, ea omiſſa professione cessat, concl. 113. sub n. 1.

Religioso Filio contentendi super bonis Paternis, & Maternis debentur per Patrem alimenta, & sumptus litis, concl. 89. n. 163.

Pauperi, siue seruo, nec non alteri incapaci debentur alimenta eis relicta, nō tamen lre actionis, sed benē implorato iudicis officio, concl. 89. n. 330.

Ille comparere non potest in iudicio, nisi cum licentia Superioris, ibi n. 163.

Ille ex habitatione extra Claustrum, non redditur testabilis, concl. 65. sub n. 24.

Plura, vide in Verbo Monachus.

RELIQVIÆ Sanctorum cur apponantur in consecratione Altaris, vide concl. 95. sub n. 2. remissiuē.

RELOCARI, quando teneatur Ecclesia, bona deuoluta successoribus primi inuestiti, & quando pro eodem canone, vel pro

eo, quod reperitur ab extraneo, vide concl. 85. n. 338. cum seqq.

Relocatio facta successoribus primi inuestiti, non dicitur alienatio, sed alienationis iam factae continuatio, ibi n. 342.

REMEDIO extraordinario non est locus, quando per viam Ordinariam, quis agere potest, concl. 78. n. 105. & concl. 160. n. 22.

Illi subsidiario nunquam est locus, quādiū adfit, qui citari possit, conclus. 129. sub nu. 181.

Vno electo, non censetur preclusa via alijs, concl. 96. n. 18.

Remedium c. reintegrandae non competit minori adulto, sine iolemmitatibus contrahenti, concl. 86. n. 34.

Remedium l. distamari C. de ingen. & manumif. postquam fuerit intentatum, non potest ab eo recedi in praedictum iuris ab alio acquisitum, concl. 126. n. 85.

Illud intentans, quādo dicatur actor, siue reus, vide concl. 44. n. 88. & seqq.

Et docere debet de suo interesse, & sic de possessione, & iure suo, concl. 78. n. 100.

Illud l. 2. C. de rescind. vend. quando locum habeat, & illud intentans, quid praestare, & probare teneatur, vide concl. 78. nu. 96. cum seqq.

Et habet locum, tam in voluntaria, quam in necessaria alienatione, conclus. 84. nu. 211.

Item habet locum in assecuratione, sicut in ceteris contractibus, concl. 151. sub nu. 3.

Remedium l. Si quis conductionis C. locati, quando locum habeat, & illud intentans, quid probare teneatur, vide concl. 78. nu. 41. cum seqq.

Illud recuperandae, post lapsum triginta annorum non datur Ecclesiae, sicut nec priuato, si facto suo a possessione ceciderit, concl. 85. n. 168.

Et intentari debet intra quadriennium, ibi nu. 169.

Fallit sex modis, vt n. 171. cum seqq.

REMISSIO affixus, ob sterilitatem, vel aliam causam, quando fieri debeat, vide concl. 75. nu. 14. & in Verbo Affixus.

Remissio Clerici delinquentis, ad quem Ordinarium fit facienda, vide concl. 12. n. 17.

Illa delinquentis de vno iudice ad alium, quando, quomodo, & expensis cuius sit fienda, vide concl. 12. nu. 7. cum seqq. & nu. 18. & concl. 167. n. 81. cum pluribus seqq.

Sed id, circa remissionem delinquentium, fallit in Verbo, vt ibi n. 98.

In iuris, quando comprehendat damna, & interesse, etiam si sit facta mediante confessione peccatorum per confessorum acceptata, vide concl. 40. n. 11.

Iuris facta ab vno, ex donatariis alteri condonatorio non nocet, concl. 17. n. 46.

Iuris de praetextu in habentibus tractum successorium

Index Conclusionum ,

- effisium, non nocet in futurum, concl. 113. num. 36.
- REMISSORIA** ad probandum id, quod per scripturas probatum est à Rota denegari solet, concl. 120. n. 40. & concl. 123. n. 111.
- Fallit**, vt ibi d. concl. 120. n. 40.
- Denegari non debet**, quando articuli essent releuantes, & calumnia abesset, concl. 148. n. 201.
- Est danda**, etiam sine sumo in causis prophanis, quando de releuantia articulorum constet, concl. 148. n. 202.
- Exeunde**, vt n. 203. & 204.
- Et**, vt obtineatur sumus sufficit, etiam data iuris resistentia, concl. 148. n. 205.
- Et ad id sumus refutat** ex testibus, etiam nulliter examinatis, ibi n. 206.
- Item** vt obtineatur sufficit, quod vnus articulus sit releuans, licet alij essent irreleuantes, vt ibi n. 204. & 235.
- Non datur pro probandis attentatis in partibus**, quando causa, in qua fuit attentatum esset in Curia, concl. 160. n. sub nu. 131.
- Non datur ad excusanda attentata**, quæ iam probata fuere, nisi maximus sumus extaret, ibidem.
- Nou est concedenda**, quædo articuli sunt impertinentes, concl. 148. n. 200.
- Post rem iudicatam non est amplius concedenda**, ibi n. 216.
- Item**, neq; post transactionem, quæ vim reuocatiue, habet, ibidem.
- Exeunde**, & declara, vt n. 217. cum seqq.
- In illa**, quid operetur clausula (& alias, iuxta discretionem vestram) vide concl. 148. n. 287. cum seqq.
- Denegatur illi**, qui eam diu petere distulisset, ibi n. 216.
- Remissorialis Iudex**, quando possit recipere, & examinare testes, super eorum reprobatione item quando terminus remissoris incipiat currere, vide in concl. 123. sub n. 111.
- REMOTA causa**, remouetur effectus, concl. 47. n. 83.
- RENUNCIANDI** animus in dubio nunquam presumitur, sed verbis claris, & expressis est probandus, concl. 109. n. 35.
- Ad Renunciandum**, & iurandū, quis inducitur eadem facilitate, qua inducitur ad contrahendum, concl. 72. nu. 4u. & concl. 86. n. 191.
- Renuncians appellationi**, non censetur renunciare iuri sibi, per viam attentatorum questionum, concl. 129. sub n. 47.
- Item non censetur renunciare iuri de nullitate dicendi**, concl. 129. n. 354.
- Hæreditati Paternæ**, vel Maternæ non venit excludendus ab antefato, concl. 118. u. 51.
- Liti, & causæ**, quando Dominium transferat, vide concl. 129. sub nu. 381.
- Non videtur tamen fatcri Aduersarium ius habere**, sed solum renunciare censetur omni iuri, sibi in illa causa competenti, concl. 129. sub u. 381.
- Fallit in Beneficio**, ibidem.
- Renunciatio liti**, & non causæ, non inducit renunciationem tituli, de quo nõ agitur, concl. 129. sub n. 381.
- Spontè Abbatiz, & Prælatuŕę** retinet primum locum, post Abbatem in Choro, & in Conuentu, concl. 1. n. 120.
- Renunciare est à se illud ius**, quod, quis habet abdicare, concl. 84. n. 109.
- Fauori sui** quilibet potest, concl. 133. sub nu. 17.
- Non possunt contrahentes per pactum**, vel per Iuramentum Statuto ad publicam vtilitatem condito, concl. 86. u. 67.
- Officium suum**, ex quibus causis Abbas cogi possit, vide concl. 1. n. 118.
- Quando quis possit Iuri sui**, & quando non, vide concl. 17. n. 43.
- Quando quis censetur Beneficio clausula** (sublata &c.) per commissionem causæ, super nullitate, vel iniustitia Sententiæ, vide concl. 122. nu. 28. & 29, & in Verbo Clausula sublata, &c.
- Quis non presumitur illi iuri**, quod sibi competere ignorat, concl. 35. n. 27. & ibi ratio assignatur.
- Appellationi**, quando quis dicatur, & quando non, vide concl. 129. n. 315. cum sequentibus.
- Renunciatio Abbatiz, vel Prælatuŕę**, in cuius manibus sit facienda, vide concl. 1. n. 119.
- Alicuius iuris**, vt valeat requiritur scientia certa, & indubitata illius, quod approbari debet, cum omnibus suis qualitatibus, & circumstantiis, tam iuris, quam facti, concl. 131. num. 60.
- Illæ alimentorum**, non valet, siue causæ cognitione, siue ea sit tacita, siue expressa, concl. 89. n. 3. & vide in Verbo Alimenta.
- Ea appellationis intra decem dies fieri debet**, concl. 129. n. 115.
- Et tacite**, & expressè fieri potest, concl. 129. u. 302.
- Plura**, vide in Verbo Appellatio, & in d. concl. 129. n. 31. cum pluribus seqq.
- Beneficij**, ex quibus fiat licita, vide concl. 1. nu. 118.
- Ea Beneficij auth. hoc nisi C. de solut. comprehenditur** in renunciatione generali Omnis, & cuiuscumque iuris, & legum auxilij, concl. 91. n. 11.
- Illæ Beneficij minoris ætatis**, & restitutionis in integrum, quando valident alienationes minorum, & mulierum, vide concl. 87. n. 27.
- Plura**, vide in Verbo Beneficium.
- Renunciatio censetur prohibita**, quando est prohibita alienatio, concl. 84. n. 109.
- Et est species donationis**, quam Procurator facere non potest, concl. 129. n. 311.
- Ea facta à Filia**, quando eam excludat, ita vt amplius ad hæreditatem Patris non sit reintegranda, vide concl. 42. nu. 126. cum seqq.

Et Materiarum :

Faſa à Filia cum Iuramento, & pacto de non amplius petendo, quando illi præiudicat, & quando non, vide concl. 42.n.537.cum ſeqq.
ſaſa à minore, etiam cum iuramento beneficio, minoris ætatis, & aliis legum auxilijs, ac conſtitutioni Marchie de inſinuacione loquenti, defectum ipſius inſinuacionis non ſupplet, concl.86.n.101.
Renunciatio illi velle vti aliqua ſcriptura, quãdo fieri poſſit, vide concl. 123. n.160. cum ſeqq.
Renunciaciones defeſiuz attentant, & non ſuffragantur, concl.160.n.243.
Factæ in manibus non habentis poteſtatem, inſtitiendi, & deſtituendi renunciandi nõ nocent, concl.119.
Illæ, pacta, & conuentiones in quietationibus adhibite, quando annullentur, aut reuideri poſſint, annullata, aut errata principali diſpoſitione, vide concl.56.n.201.
Sunt ſtricti iuris, & propterea in eis non veniunt niſi expreſſa, concl.129.ſub n.381.
Renunciatum, quando cenſetur appellacioni, & rei iudicatæ, vide in concl.129.n.301. cum pluribus ſeqq. & præſertim n.341. & ſeqq.
REPETITIO alimentorum non datur, quia illa de lure nature debentur, concl.89.n.83.
Declarat tamen, quod derur compensatio illorum, cum fructibus perceptis, ex bonis adminiſtratis, ibi n.86.
Plura, vide in Verbo Alimenta, & d. concl.89. n.235. cum ſeqq.
Repetitio pecunie in ludo amiſſæ, quando datur, vide in Verbo Amittum in Ludo, & concl.102.
Repetitio quorum actuum ſit facienda, vide, concl.167.n.123.
Ille teſtium, quando ſit facienda, & expenſis cuius, vide concl.148.n.274. cum ſeqq.
REPRÆſALIE, & executiones fieri non debent contra Ambaſciatores, vel eorum ſamulos, etiam ſub prætextu, quod eſſent ex principio, ſeu ex populo inimico, concl.99. n.27. & 30.
Fieri non debent contra Peregrinos, ac eorum ſamulos Romam euntes ad viſitandum Limina Apoſtolorum; dummodo tamẽ inſignia geſtent, concl.99.n.21. & 22.
Neque contra Patrem euntem ad viſitandum Filium Studentem, ibi n.23.
Item neque contra eos, qui ex neceſſaria, & probabili cauſa peregrè proſeſcuntur, vt ſunt teſtes cauſa reſolucandi, vel iudices cauſa indicandi, ibi n.24.
Repreſentare obligatur aliquem in carceribus, quomodo liberetur, vide cucl.142.ſub n.43.
Repreſentatio perſonarum in luſſectione tranſuerſalium non egreditur gradum Fratrum, & Sororum, concl.84.ſub n.72.
REPROBARI non poteſt, quod ſemel fuit approbatum, concl.131.n.1.
Extende, & declara, vt d. concl.131. & vide in Verbo Approbatio.

Reprobatio teſtium, quando non admittatur in cauſa alimentorum, vide concl.90.n.5.
REPUDIARE hereditatem non poteſt, qui eſt prohibitus alienare, concl.84.n.103.
Repudium, quando intentari poſſit inter coniuges, vel ſeparatio fieri propria auctoritate, etiam non expectata ſententia, vide concl.56.n.39.
Repudiatio hereditatis, vt valeat, quomodo fieri debeat, vide concl.51.ſub n.106.
Re aliena, ſiue pecunia ytens, quando committat ſurtum, vide concl.56.n.82. & ſeqq.
RES aliena, etiam à non domino vendi poteſt, & ſuperea cenſus impoſitio ſaſa ſuſtinetur, vt dixi in Verbo Cenſus, & vide concl.78.nu.28.
Sed quid ea venditio operetur, & quomodo id procedat, vide ibidem.
Aliena ſi alicui legetur, quando eius æſtimatio legatario debeat, vide concl.88.n.1. cum ſeqq. & in Verbo Legatum.
Res amiſſa vide Amiſſa res, & concl.104.n.2.
A nobiliori ſemper denominanda venit, conclus 38.n.56.
Cenſetur illius, cuius ſigno eſt ſignata, conclus. 108.ſub n.42. concl.144.n.4. & concl.147.n.28.
Res cuius contemplatione alimenta debentur, ſi perimatur, aut inſufficienter fiat, vel augeatur, quando alimenta quoq; perimantur, minuantur, vel augeantur, vide concl.89.n.319. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
Deliberata, & adiudicata, quando reuocari poſſit à debitore, vel à ſecundo creditore per oblationem pretij debiti, & quanto tempore illud ius offerendi duret, vide concl.52.n.55. cum ſeqq.
Res Eccleſiæ, vel Episcopatus, aut Monaſterij, qh, & cù quibus ſolemnitatibus poſſint alienari, locari, permutari obligari, &c. vide in Verbo Alienatio, & concl.85. per totam.
Quando poſſint collectari, & grauari, vide, concl.103.n.11.
Emphyteuſicæ ſi alienentur, pro emendis bonis liberis, non obid alienatio vtilis Eccleſiæ dicetur, concl.85.n.123.
Emptæ ex pecunia redactæ ex fructibus Eccleſiæ alienari poſſunt, ſicut ipſi fructus, ibi n.195.
Furæ, ubi repenuntur, ibi ſur puniri debet, concl.12.n.13.
Hospitalis, & Conſraternitatis, abſque ſolemnitatibus alienari non poſſunt, concl.85. n.324.
Declara tamen, vt in concl.87.n.10. & in Verbo Hospitalis.
Ille hoſium, quando legari poſſint, vel donari, vide concl.88.n.21.
Res illas magis amare ſolemus, quas cum duriori labore acquirimus, concl.105 nu.18. & concl.107.n.16.
In domum inuectæ, & illatæ, quãdo ſint ita locatori hypotecatæ, vt anterioribus præiudicent, vide concl.108.n.37.
In executione captæ, ſi creditori adiudicetur

Index Conclusionum ,

- ad iudicatio fit pro iusto pretio , si verò sub-
haskitur tollitur lazio in sexta parte ,
concl. 157. n. 9.
- In fraudem alienata non censetur, si illa cau-
sa ducendæ uxoris alienentur, concl. 87. num.
90.
- Libertati si fiant Ecclesiæ, quando primum onus
retineant, vide concl. 103. n. 11.
- Litigiosa, quando alienari possit, vide concl.
87. nu. 85. cum seqq. & ibi multa in hac ma-
teria.
- Magni valoris, quando à creditore pro mo-
dico pretio retineri possit, vide concl. 119.
n. 63.
- Mense Episcopali, quando incorporata dica-
tur, vide in Verbo incorporate.
- Minoris quando possint per administratorem
sine solemnitatibus alienari, vide concl. 56.
n. 77.
- Minoris, vel Mulieris quando, quomodo, ex
quibus causis, & cum quibus solemnitatibus
alienari possint, vide concl. 86. & in Verbo
Alienatio, & in Verbo Minor.
- Minus damnosa minoris semper vendi debet
in illius alienatione, concl. 86. n. 64.
- Qualibet semper est presumenda talis qualis
fuit à natura prodita, & sic libera, concl. 78.
n. 44.
- Qualibet potius presumitur allodialis, quàm
feudalis, concl. 93. n. 4. & seqq. & ibi plura in
materia.
- Qualibet dissolvitur eodem modo, quo liga-
tur, concl. 133. sub n. 97.
- Restitutionsi subiecta pro dote, erit quoque talis
pro argumento, siue illud ex pacto, siue ex
dispositione Statuti debeatur, concl. 170. nu.
32. & 33.
- Sacræ, & religiose non sunt in Dominio alicu-
ius, concl. 38. n. 23.
- Semel effecta alienabilis censetur perpetuò,
absque solemnitate talis, concl. 85. n. 267.
- Solita locari in Emphyteusim, quæ, & quando
dicatur, vide concl. 48. sub n. 60.
- Vt solita locari dicatur, ultimus status est at-
tendendus, concl. 62. sub n. 19.
- Plura vide in Verbo Locari solita.
- Res suas vendere, quando quis cogi possit, vide
concl. 111. sub n. 7.
- Tantum valet, quantum vendi potest, concl.
148. sub n. 303.
- Vna, & eadem non debet diuerso iure cense-
ri, sed vno, & eodem privilegio debet termi-
nari, concl. 64. n. 120.
- Vna quando pro alia solui, vel retineri possit,
vide concl. 91. n. 1. cum seqq.
- RESCISSIO** contractus nominati, veluticensus,
& similibus, quando, ob non adimplementũ
intentari possit, vide concl. 37. n. 20.
- Rescissio Contractus, ob modicatem pretij
non datur, quando res emptæ ex affectione
emptoris augetur, veluti quia erat valdè
commodum emptori eam rem pro tali pec-
cuniâ habere, concl. 68. n. 53.
- Rescissio in quibus contractibus intentari pos-
sit, & in quibus non, vide concl. 50. nu. 7. &
699.
- Rescissionem concordie intentans debet prius
restituere, vel offerre ea, quæ ex concordia
accepit, concl. 78. n. 92.
- Fallit tamen si pars non opponat, ibi nu. 93. &
94.
- Sed quid si per errorem rescindatur? ibi n. 95.
- Rescissionem contractus intentans ex capite in-
obseruantis ipsam contractum approbare,
dicitur, concl. 131. n. 29.
- Rescissionem contractus intentans, ex remedio
12. C. de rescind. vend. ad quid teneatur, &
quando dictum remedium locum habeat, vi-
de concl. 78. n. 96. cum seqq. & concl. 147. n.
302. cum pluribus seqq.
- RESCRIPTA** Papæ semper intelliguntur, si res
ita sit, & si preces veritate nitantur, conclus.
167. n. 37.
- Rescriptum Apostolicum super admissione alic-
nationis rei Ecclesiæ, eum clandestina (si in cui-
dentem) vel (vocatibus vocandis) ant (si tibi
confliterit) quid operetur, & quando suffra-
getur, vide concl. 85. nu. 47. cū pluribus seqq.
& n. 64.
- Illud commissionis appellationis fit utrique
parti commune, concl. 129. n. 308.
- Etiā subreptitium iurisdictionem tribuit, si
pars non opponat, concl. 172. sub n. 8.
- Illud non est adimplendum, quod à tramite,
iustitiz deuiat, concl. 165. sub n. 80.
- Impetratum contra Sententiam in rem iudi-
catam transactam non valet, concl. 128. sub
n. 712.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Illud Principis dicitur iniustum, si per illud ef-
fectus rei iudicate, vel supremi Magistratus
tollatur, concl. 165. n. 70.
- Sed quando illi sit standum, vide ibi sub nu.
71.
- Quando Iudici, & parti presentatur, & inti-
matur, tunc commune efficitur, ita vt etiam
inuito impetrante, alter eo vti possit, concl.
172. num. 6.
- RESERVATIO** assensus Regij nõ sufficit, quæ-
do est tradita possessio, licet adesset clausula
nec aliis, nec aliter, nec alio modo, concl.
154. num. 49.
- Non retrotrahitur in præiudicium illius, qui
primò assensum obtinuit, conclus. 154. n. 92.
- Illa beneficiorum obtentia à Papa, ad quæ ex-
tendatur, & quid operetur, vide concl. 73. &
in Verbo Affectio.
- Reservationis beneficii cessante remanet affec-
tio, quæ difficiliter remouetur, conclus. 73.
num. 12.
- Ea non cadit super beneficiis de iure Patrona-
tus laicorum, concl. 135. n. 135.
- RESIDENDI** onus non probatur ex onere ce-
lebrandi missas, cum illæ etiam per alium ce-
lebrari possint, concl. 126. sub n. 31.
- Residentia animo, & corpore est necessaria, vt
Epif.

Et Materiarum.

Episcopus alternatim gaudeat, concl. 97. nu. 54.
 Illius qualitas si in beneficio eam requirente, non exprimitur, gratia subreptitia redditur, concl. 16. n. 30.
 In ecclesia Cathedrali, quando sit facienda ab Abbatibus, vel ceteris Prelatis, & quando sit necellaria, vel voluntaria, vide concl. 1. n. 108. & concl. 2. n. 40.
 Eam non requirit beneficium simplex, concl. 126. n. 31.
 Et ab illa, quæ causæ exequent, vide concl. 1. nu. 107. & 109. & concl. 97. n. 50. cum seqq.
 Et ubi vera exigitur, tunc nunquam dispositio nisi satis sit per istam, concl. 97. n. 57.
 Per ea, vide in Verbo Absentia.
 RESIDVI solutio demonstrat alteram partem fuisse solutam, concl. 152. n. 14.
 RESIGNANS, quando o dicitur a se ius beneficii abdicare, ita ut amplius ei fructus ex eo percipere nō liceat, nec nō quādo illi ad resignatarium spectent, vide concl. 126. sub n. 16.
 RESIGNATARIVS successor beneficii tenetur stare locationi a predecessore factæ, concl. 2. n. 71.
 Resignationi consentire, & presentare per obitum æquiparantur, concl. 133. sub nu. 165. & 183.
 Declara tamen, vt n. 169. & 185.
 Resignationem recipiendarum potestas non arguitur ex potestate eo ferendi bene ficiæ, concl. 1. n. 91.
 RESISTEN. 1. A facta Curie dicitur facta Domino Ordinanti, & non famulæ exequenti, ceteri actus tribuantur potius Ordinanti, quādo exequenti, concl. 48. nu. 31 & concl. 153. nu. 27.
 Sed quando illi imponere possit resisti, vide d. ibi sub eodem n. 27.
 RES IUDICATA efficit, vt res non dicatur amplius litigiosa, concl. 87. n. 87.
 Est magnæ auctoritatis, & rescriptum contra illam impetrari non valet, concl. 128. sub n. 712. & concl. 165. n. 70.
 In elige tamen, vt ibidem.
 Sed est magis potens ea, quæ provenit ex tribus sententiis, quā ea, quæ provenit ex duabus, vigore Statuti, & multo minus, si ex vna tantum, concl. 135. nu. 103. & seq. & ibi ratio differetia assignatur.
 Rei iudicatio in petitorio exceptio obstat agentis in possessorio retinendæ, concl. 78. n. 103.
 Illa non præiudicat commissio causæ in Rota, quæ id habet clausulam (pout de iure), concl. 168. n. 40.
 Illi renunciatur censetur, si quis post eam iura produci, articulos dari, & super iustitia Sententiæ discuti patiatur, concl. 129. n. 340.
 Declara tamen, vt ibi n. 341. & concl. 168. nu. 38. & 39.
 Ea non obstat datur appellatio a Sententiæ liquidationis interesse, concl. 128. n. 113.
 Finem lumbis imponit, & probationibus viam-

præcludit, ac post eam nullitates non attenduntur, concl. 129. num. 360. & 407. & concl. 148. nu. 216.
 Fallit tamen, vt concl. 129. nu. 362. cum seqq. & concl. 148. n. 218. cum seqq.
 Nunquā habet locum, ubi de notoria nullitate Sententiæ constat, concl. 128. nu. 135. & sub n. 712. & concl. 129. n. 210.
 Per revisionem sublata non censetur, quando illius iniustitia non fuit detecta, concl. 165. n. 74.
 Quando à Iudice à quo, siue ab eo, ad quem sit exequenda, vide concl. 129. n. 232. & seqq.
 Quando ex capite iniustitiæ impugnatur, tunc ea debet esse clara, evidens, & ex eisdem actis concludenter patere, ibi n. 370.
 Quando in Rota attendatur, & quando non, vide concl. 168. n. 35. cum seqq.
 Retrahari potest, si ita Iudici æquum visum fuerit, vel de iniquitate, & iniustitia appareat, concl. 129. n. 228.
 Suo effectu carere non debet, cum virtus legis in executione consistat, concl. 165. n. 81.
 RESOLVTIO est eiusdem nature cuius est constructio, cum quælibet res dissolvatur eodem modo, quo ligatur, concl. 48. n. 38.
 Resolutio contractus solum peti potest ab eo, ad cuius fauorem fuit inducta cōditio, concl. 50. n. 83.
 Resoluto iure dantis, resolvitur ius recipientis, concl. 154. sub n. 122.
 Fallit tamen, vt in concl. 173. n. 12.
 RESPONDENS positioni, si se reficit ad Instrumentum, & illud non reperitur, tunc positionem fati non censetur, concl. 148. n. 21.
 Respondes velle ut scriptura pro bona legali, & fide digna, do nec de contrario constet, bene respondes; Secus si diceret velle habere illam pro bona, quatenus de contrario non appareat, concl. 123. n. 156.
 Contrarium, quod scilicet responsio debeat esse præcisa, & sine aliqua plica, ibi nu. 157. & 158.
 Respondes velle ut Apocha, Instrumento, aut Testibus productis pro bonis, & fide dignis, poterit nihilominus illi velle uti renunciare, & tunc penam falsi evitabit, concl. 123. num. 160.
 Extende, vt ibidem.
 Responsio articuloꝝ hoc modo fieri debet; nempe si non credit, vt ponitur, & ad effectum vt ponitur, si sufficiens non erit, concl. 148. n. 24. & ad quem effectum fuerit adiumentum, vide ibi nu. 2.
 Et tres qualitates habere debet, nempe, vt sit pertinet, absolutæ a, & clara, vt ibi sub n. 2.
 Illa fienda interrogatorio, vel positioni, ubi veratur circa factum alterius, longior dilatio ad respondendum est concedenda, quā si circa factum proprium, quia dilatio elapsa simpliciter responderi debet, conclus. 123. n. 159.
 Responsio, vel qualitatis declaratio facta ad aliū finem

Index Conclusioſum ,

finem , quàm de quo quæritur , nihil opera-
tur, concl. 109. n. 10.
Plura, vide in Verbo Articulus , & in Verbo
Poſitio.
RESTITVERE, an, & quando teneatur mi-
nor pretium rei alienatæ, dum ipſam rem
vult recuperare, vide concl. 86. num. 74 75.
91. & 213.
Reſtutui, quis poteſt aduerſus lapſum decem-
dierum, & interim Sententia in rem iudica-
tam non tranſit, concl. 129. nu. 114. & 128.
cum ſeqq.
Reſtitutio ad appellandum non eſt conceden-
da vero contumaci, niſi parito iudicato, &
reſectis expenſis, ibi n. 177.
Extende, vt nu. 178. cum ſeqq. & vide in Ver-
bo Contumax.
Illa alimentorum, quando datur, vide concl.
89. num. 235. cum ſeqq. & in Verbo Ali-
menta.
Datur contra Sententiã aduerſus deſunctum
ignoranter laram, ſi tamen eum eo inſtan-
tia iam non eſſet inchoata, concl. 70 n. 5.
Datur ex capite ignorantie, aduerſus lapſum
30 annorum, & ſecundum aliquos aduerſus
illud quadraginta, immò ſecundum multos,
etiam poſt centum annos, concl. 42. ſub nu.
25. & concl. 86. n. 254.
Item, quòd ea datur, etiam non obſtare lapſu
quadrienni, & maxime in Cutia, ibi concl.
86. num. 253.
Ea datur, quando eſt ſcinda, tunc maſculi ſunt
preferendi, concl. 81. n. 70.
Plura, vide in Verbo Dos.
Illa ſcinda fideicommiſſario, aut eſt realis. aut
verbalis, ſed quomodo, & quando ea ſcifa-
cienda, vide concl. 51. n. 35.
Fructuum, vel pretij rei Eccleſie nulliter alien-
atæ, quando, & à quo tempore illi debean-
tur, vide in Verbo Emptor rei Eccleſie, &
concluſ. 85.
Plura, vide in Verbo Fructus.
In cauſa ſpolij ex probatis tantum, non autẽ
ex probatis impediri poteſt, concl. 148. ſub
nu. 189.
Ea in integrum, ad hoc, vt minori datur, prius
conſultare debet de minori etate, & poſtea,
de leſione, concl. 51 n. 124.
Sed quomodo de ea verè conſtare dicatur, vi-
de in concl. 86. ſub n. 137.
Aduerſus alienationem rei prohibita alienari
ignoranter factam non datur tertio, ſi alie-
nans eam non ſciat, concl. 84. n. 63.
Sed aduerſus non implemetum concedi de-
bet ei, qui iuſtum impedimentum habuit,
concl. 50 n. 35.
Conceſſa pupillis in tantum cõpetit litis con-
ſortibus, quòd nec ab iſſis in præiudicium
maiorum poſſit renunciari, concl. 128. ſub
nu. 319.
Doctõri non datur etiam minori, quia ſcire
tenetur, concl. 86 n. 138.
Datur ſcilicet tantum minori, etiam poſt an-

nos triginta, concluſ. 85. num. 175.
Datur minori aduerſus reſponſiones mæſe fi-
ctas ſuper poſitionibus, ob illius facilitatem,
concl. 148. n. 95.
Et maxime, quòdo poſitiones eſſent erronee,
ibi nu. 46.
Item datur illi contra tutorem inconfultò ad-
eunte, & ea conceditur, etiam ſine citatione,
& ad hæredes illud ius tranſmittitur, veluti
dixi in concl. 51. nu. 19.
Eſt concedenda Eccleſie, quando alienario
apparuit vtilis à principio, veluti, quia bo-
na eſſent ſterilia, ſi poſtea appareat, quòd ea
fertilia erant, concl. 85. n. 185.
Eſt ſemper concedenda Eccleſie, quatenus nõ
fuerit vtiliter contractum, concl. 85. nu. 207.
Fallit, quando quadriennium eſſet lapſum, poſt
obſervantiam contractus, per quadraginta
annos, ibidem.
Ea pendente nil eſt innouandum in negotio
principalis, concl. 86. ſub nu. 137. in ſir e.
Non admittitur, vbi in iudicio poſſeſſorio,
ſummariffimo, & extraordinario verba nur,
concl. 128. n. 39. & n. 40. ratio aſſignatur.
Non cõpetit minori, ſi in ſiduciando adhi-
bit iuramentum, & reſtitutioni renunciavit,
concl. 86. n. 137.
Extende quoque, quando minor eſſet Doctõr
quia ſcire tenetur, ibidem.
Non cõpetit ſcico, ſive minori, quando fide-
iuſſit in cauſa, vbi quilibet diligens Paterfa-
milias fideiuſſet, concl. 86. n. 138 & vide
latius in Verbo Minor.
Item non conceditur minori, vbi non con-
ſtat de iniuſta Sententiarum, ex qua re-
ſultet laſio, quæ eſt fundamentum reſtitutio-
nis, concl. 51. ſub nu. 124. & ibi propterea ha-
betur, quòd illud beneficium, etiam ad hæ-
redes tranſit rei cauſæ, & leſioni cõpetens,
ſed non perſonæ, ſaltem principaliter.
Non datur in beneficiis, poſt lapſum
quadriennium, etiam ſide bono iure conſta-
ret, concl. 86. num. 235.
Contrarium, concl. 85. n. 173.
Item non datur maiori, etiam ex noua cauſa
quadriennio elapſo, concl. 86. ſub n. 140.
Non tollitur, nec prohibetur, vbi appellatio
eſt ſublata, vel prohibita, concl. 129. n. 365.
Fallit tamen, vt ibi n. 366.
Petita, quando executionem impediat, vel
ipſa executio preſtituta cautione fieri debeat,
vide concl. 128. num. 375. & ſeq. & 764. cum
ſeqq. & concl. 165. n. 82. cum ſeqq.
Pro admittendis articulis obſectiſſis omnino
puſt terminum deneganda venit, concl. 148.
nu. 91.
Contrarium nu. 92.
Concedenda, vt nu. 93. cum ſeqq.
Quando admittitur, tunc expenſæ reſciciendæ
veniunt, concl. 165. nu. 92.
Quando ſit danda Domino, ſi Procurator ap-
pellare, vel aliis deſenſiones facere omiſe-
rit, vide concl. 129. nu. 104. cum ſeqq.

Et Materiarum

Et quando detur minori in delictis, vide concl. 72. n. 103. cum seqq.

Restitutio, quando fit facienda, ut quis possit agere ad rescissionem contractus, vide concl. 78. n. 92. cum seqq.

Quando fit facienda de pretio illi, qui rem alienam scienter emit, vide concl. 88. nu. 14. cum seqq.

Restitutio, quando fit facienda a meretrice de eo, quod recepit, ex qua illa proprii corporis in utroque foro, vide concl. 59. n. 129. & concl. 159. n. 6.

Quando fit danda minori, mulieri, siue Ecclesie ad probandum facta publicatione testium, vide concl. 148. n. 94.

Sed non est facienda, etiam rerum preciosarum, in conscientia, quando ea non nisi cum detrimento proprietas, siue fama fieri possit, concl. 58. n. 129.

Resiluitur ad appellandum, intra decem dies, a die restitutionis incipientis appellare tenetur, concl. 129. n. 114.

Ad gratiam alimenta habere debet, licet eius bona fuerint confiscata, concl. 89. n. 469.

Quando bona confiscata, & in alium transita recuperet, vide concl. 167. n. 69. cum seqq. & pr. uis concl. 165. n. 26.

Resiluitur ad gratiam, sed non ad bona, quando teneatur satisficere suis creditoribus, & maiori ad pinguiorem fortunam devenit, vide ibi d. concl. 165. sub n. 26.

RETENTIO bonorum datur filio, aut heredi, ac heredi heredis, etiam hypothecam non habenti, donec illius legitima liquidetur, concl. 42. n. 709.

Retentio bonorum Patris non datur aduersus filium pro alimentis, concl. 89. n. 48.

Fallit, ubi ageretur de legitimis, ibidem, & prius concl. 42. n. 709.

Non datur heredi pro eius creditis, quando ea non sunt liquidata, sed solum pro concurrenti quantitate liquidorum, concl. 36. nu. 25. & pulchra vide in hac materia, in concl. 91. sub nu. 7.

Conceditur aduersus depositum, licet compensatio prohibeatur, concl. 128. n. 822. cum seqq.

Est facilius conceditur, quam acquisitio de nouo, concl. 37. nu. 27. & ibi ratio assignatur, & concl. 48. n. 55. concl. 102. n. 8. & concl. 119 sub n. 54.

Quando, & in quibus casibus detur, vide, concl. 45. n. 18. & ibi multa, & concl. 91. sub nu. 7.

Illas scripturarum penes creditorem esse debet, concl. 123. n. 132.

Retinenda possessionis iudicio agenti obstat, excepto rei iudicatis in petitorio, concl. 78. nu. 103.

Retineri non potest una res pro alia, concl. 91. rum 7.

Retineri, quando possint animalia, ob damna ab eis data, vide conclus. 108. num. 41. cum

seqq. & in Verbo Animalia.

Retineri, quando possit res magni valoris pro modico credito, vide concl. 119. n. 63.

Retineri, quando possint scripserit a Procuratore pro his, que impendit pro Domino, vide concl. 60. sub nu. 21.

RETI A tendere in alieno territorio non licet, nisi venia petita, concl. 108. sub nu. 58.

RETRACTUM, quando conceatur renunciatum, vide concl. 62. sub nu. 48.

In eo praefertur ille, qui habet ius potentius, & maioris portionis, etiam quod alios non preueniat, concl. 62. sub nu. 22. & vide prius nu. 18. cum seqq.

Et quando fit preferendus magis indigens, vide concl. 62. sub n. 27. remissive.

Quando parvus situs in eo maiori preueniat, vide concl. 62. sub nu. 27.

Retractus habet locum in pacto retrouendendi, adiectionis in diem, siue legis commissorie ibi sub n. 30. & ibi ratio assignatur.

Non habet locum in Palatijs magni pretij, que nobilitatem familie conseruant, ibi n. 36. & concl. 89. n. 528.

Non habet locum in Molendinis, neque in nautibus, & similibus in Italia, ubi ea pro mobilibus habentur; at secus in Hispania, conclus. 62. sub n. 19.

Non habet locum in re vendita conditionaliter, vel pignorat, nisi esset tanti pignorationis, ut nulla spes eam soluendi remaneret, ibi sub nu. 30.

Non habet locum in alienatione facta a minore, quia per eam non dicitur translatum Dominium, ibi sub n. 48.

Illius privilegium competit etiam Iudeo, vide ibidem.

Et, ut locum habeat, quid requiratur, & quid sit probandum, vide ibi n. 19.

Retrahendi ius non potest consors, vel vicinus in alium transferre, nisi etiam rem ipsam vicinam cedat, ibi sub n. 29.

Illud non potest alienari, etiam in suum heredem, quando Statutum adesset, ut illud, neque cedi, neque vendi possit, concl. 62. sub nu. 29.

Et individuum dicitur, tamquam continens rem tradi, & propterea vnicuique in solidum acquiritur, & est preoccupationis locus, ibi num. 39.

Retrahere volenti non praedicar Scientia venditoris, nisi fuerit ei facta denunciatio, seu intimatio personalis in tantum, quod neque ea facta domi sufficiat, conclus. 62. sub nu. 46. & 47.

Retrahere volens non tenetur inhibere emptori, ne fiant impense, vel melioramenta, cum tempus datum a Bulla ad retrahendum pro interpellatione habeatur, concl. 62. sub nu. 49.

Retrahendi non potest pars rei vnicuique pretio vendite, sed tota, licet secus, si una pars fundi esset paribus vendita, concl. 62. sub n. 39.

M m

Re-

Index Conclusionum,

RETRODONATIO si fiat ex temporis intervallo requirit solemnitates in donatione necessarias; si secus vetò si inconcinnati fuerit, concl. 86. nu. 149.

RETROVENDITIO census, quando fit, tunc Mulier, vel Minor, aut eorum Procuratores pretium recipere, & quietationem facere possunt, si de solemnitatibus. concl. 89. n. 195 & 244. ubi ratio assignatur.

In Retrovenditione, an sit necessarius novus consensus, si res cū consensu Domini vendita fuit, vide concl. 154. n. 34. cum seqq.

REVELANS secreta causæ, & dicta testium antequam fiat publicatio falsum committit, concl. 60. n. 48.

REVERENTIA maior debetur per filium Patri, quàm è conuerso, sed maior subuentio debetur filio, quàm Patri, si omnes essent in necessitate constituti, concl. 42. nu. 360.

REVISIO causæ, quando conceditur idem, operatur, quod appellatio, concl. 128. n. 436.

Et quando cōceditur, ea etiam non resectis expensis admittitur, concl. 128. sub n. 439. & 711. Illa an censetur prohibita, ubi est prohibita appellatio, vide ibi nu. 701. cum seqq.

Datur etiam si appellatio sit desertæ, quando tamen desertio esset, ob modicum tempus inducta, concl. 128. n. 703. & 704.

Et vim appellationis non obtinet, concl. 165. nu. 73.

Illæ causarum de sui natura earum executionem suspendere non debet, concl. 165. n. 72. & 80.

Ex eisdem actis, & præsertim in interlocutoriis fieri debet, concl. 128. sub nu. 704.

Sed ex iure communi non datur, quando tres conformes adessent, ibi n. 709.

Secus autem, quando illæ tres non essent omnino conformes, ibi nu. 710.

Indicte Reuisionis causa tempora fatalia non currunt, ibi nu. 707.

Contrarium ibi aut. 708.

In ea, quis non est audiendus, nisi solutio eo, ad quod per Sententiam fuit cōdemnatus, concl. 165. nu. 82.

Reuissio reuisionis datur, etiam si in rescripto Principis eaueatur, vt vnica tantum reuissio detur, concl. 128. n. 706.

REVOCARÉ nō potest hæres bona feudalia, pro dote obligata, concl. 87. n. 66. & 67.

Reuocari non potest feudum, si fuerit a creditore executum in subsidium bonorum burgensicorum, & venditum, impetrato prius Regio assensu, plus offerenti, concl. 87. n. 68.

Reuocatio attentatorum, vide Attenta.

Reuocatio executionis fieri potest vnica sententia, quādo vnica sententia ipsa executio fuerit ordinata, concl. 4. n. 17.

Contrarium seruatur de Ilylo Curiz, ibi n. 18.

Illæ feudi alienati, quando, & quomodo fieri possit ab agnato, vide conclus. 87. nu. 61. & 62.

An, & quando fieri possit, pendente impetra-

tioe Regij assensus, vide ibi nu. 63. cum seqq.

Reuocationis feudi non est habenda ratio, quādo feudatarius dolose se gessit, conclus. 87. nu. 65.

Illæ feudalium honorum a testatore alienatorum, pro restitutione dotis, & antefati, per hæredem obtenta, non nocet vxori defuncti, ibi nu. 65.

Feudi facta in vim constitutionis Regni spectat ad Dominum vtilem, non autem ad directum, ibi n. 72.

Et quando est facienda non sufficit oblatio Verbalis, super restitutione recepti, sed restitutio realis, præsumtamen ipsa oblatio, est necessaria, ibi n. 73.

Generalis legatorum non comprehendit illud alimentorum, concl. 89. n. 544.

Illæ indultorum Episcopo concessorum non comprehendit alternatiuum, nisi ut ipse derogetur, concl. 97. n. 15.

Mandati procuræ vnus procuratoris, qui esset electus Dominus litis, quando fieri possit, vide concl. 60. n. 21.

Non datur in officiis alienatis, veluti sit in feudis, concl. 87. n. 69.

Per alienationem facta de re redditia feudi non subsistit, ibi n. 70.

Reuocatio rei alienatæ a defuncto, quando sit illa res concedenda hæredi, ob affectionem, vide concl. 73. n. 26. cum seqq.

Reuocatio Sequestræ, vide Sequestrum.

REVM defendere a morte, etiam cum causa, minus iusta pium est, nec defendens peccat, nisi reus esset perniciosus, concl. 60. n. 79.

Reo quod licet in iudicijs, licet quoque actori, vt æqualitas inter eos seruetur, concl. 44. nu. 50. & seqq. & concl. 128. c. 733. & 737.

Illi semper fauorabiliores sunt leges, quàm rectori, ita vt semper in dubio pro eo sit iudicandum, concl. 44. n. 55. & 64. cum seqq. concl. 86. n. 221. & concl. 119. n. 54. & concl. 129. sub n. 356. & concl. 148. sub n. 125.

Fallit tamen, vt in concl. 44. n. 57.

Conuentus, quando præstare teneatur alimentæ, & expensas actori, qui ob inopiā litæ prosequi non potest, vide concl. 89. n. 523. cū seqq.

Exceptionibus pluribus, etiam contrarijs vti potest, concl. 35. n. 24.

Fallit tamen, vt ibidem.

Licet esset ob termini lapsum exclusus, nihilominus, si actor, iterum quicquid contra illum producere velit, auditur quoque reus contra ipsum excipiendo, concl. 148. n. 125.

Non potest in executione sententiæ se defendere contra Ministrum iustitiæ, absque labe peccati, concl. 59. nu. 54.

Quando ab expensis absolutus censetur, vide concl. 128. nu. 160.

Originarius, quando dicitur, & quando actor, vide concl. 44. nu. 89.

Quando nullum genus exceptionis probare, & beat. ibi nu. 60.

Quo-

Et Materialium.

Quomodo suam exceptionem probare debeat in iudicijs, & quomodo in illis seingere debeat, vide concl. 44. sub per tot. & in Verbo Actor.

Quando, & quomodo reconuenire possit actorem, vide in Verbo Reconuentio.

Repulsus ab agendo, non censetur repulsus ab excipiendo, concl. 148. n. 125.

Si in appellatione vincat in casu venditionis factæ sub hasta non habet actonem contra legitimum emptorem, ad illius rei relaxationem, sed tantummodo conditionem ad pretium contra victum habet, concl. 157. sub n. 9.

Quid si fuerit processum, per viam adiudicationis? vide ibidem.

Si in causa appellationis aliquid de nouo producit, etiam actori ad id elidendum de nouo deducere licebit, concl. 128. n. 258.

Si in secunda instantia velit subtrahere materiam consuetudinis, ex productis per actorem in prima, videtur prima facie calumniosè legere, concl. 148. n. 356.

Si postquam fuit accusatus alienationem bonorum fecerit ea susinebitur, si fuerit facta pro reus alieni solutione, concl. 87. n. 84.

REX dicitur a rectè regendo, & sicut rectè gerendo nomen Regis meretur, ita peccando illud amittit, concl. 165. n. 17.

In suo Regno, & extra Cardinales præcedit, sed in Sacro Concilio, vel Cappella Papæ, post primum Episcopum, vel post Antiquiorem Cardinalem Præbyterum sedere debet, concl. 137. sub n. 27.

Si non faciat iusticiam ei per Vassallos resisti potest, concl. 165. n. 110.

Licet tyrannus tamen non potest per Vassallos interfici, quamuis aliqui contrarium sentiant, ibidem.

Vassallo feudum vendenti consentiens totum ius suum remittere videtur, concl. 154. num. 116.

Ille Franciæ non dicitur prorsus persona laica, & propterea Archiepiscopus, & Episcopus, sede vacante, ad illius manus reduncunt, concl. 38. sub nu. 91. & ibi plures rationes assignantur.

RIGOR iuris non est relinquendus, ubi æquitas, et alia rationabiles causæ non concurrunt, concl. 135. n. 7.

Quando æquitati præferatur, vide concl. 65. n. 20. cum seqq. & in Verbo Æquitas.

Quædo per clausulam Arbitrio Rotæ remissus censetur, vide concl. 135. nu. 3. cum seqq. & in Verbo Clausula.

RIPÆ fluminis sæpè pro consilijs assignantur, & quando sunt fructuæ mensurari debent cum agro, præsertim, si essent amplæ, cum, tunc potius agri, quàm ripæ dicantur, concl. 38. n. 59.

RITVS Magnæ Curie Neapolis super excessibus Officialium comprehendit omnes, nam Regios, quæ etiam illos Baronum, concl. 167. n. 86.

RIXA quando præsumatur secuta causa liris, vide concl. 83. num. 2. cum seqq. & in Verbo Alexandrina.

ROTA absoluitur solet excommunicatos in constitutibus Sanctissimæ Natiuitatis, & Resurrectionis Christi, etiam non cognita causa, sed cum reuincenda, concl. 10. n. 13.

Considere solet multum de Procuratoribus, concl. 148. sub nu. 389.

Eius Arbitrium quid operetur, vide concl. 65. n. 3. concl. 135. per tot. & in Verbo Arbitrium.

Illus Tribunal dicitur inter cetera supremum, concl. 168. nu. 4. & 41.

Rotalis inhibitiio, siue sit iusta, siue iniusta sæpè est timenda, concl. 168. n. 42.

Extende, & declara, vt n. 43. cum seqq. & vide in Verbo Inhibitiio.

In materia alimentorum non procedit rigorosè, & per apices iuris, sed seruat æquitatem, nec plenas probationes requirit, conclus. 89. n. 40. & 110.

Ea More Angelico semper æquitati inhæret, & rigorem aufugit, concl. 42. n. 358. & conclus. 05. n. 2.

Ad illam censetur deuolunt omnes appellationes, quæ ad Papam fiunt, concl. 128. n. 221.

Multum de rigore iuris detrahare potest, & præsertim æquitate, vel alia rationabili causa suadente, concl. 135. n. 93.

Passim denegare solet remissionem ad reprobandum id quod per scripturas fuit probatum, concl. 120. n. 40. & concl. 123. n. 111.

Quando est ei datum arbitrium pro sanatione nullitatis examinis testium, ipsius arbitrio, solet de facili pro suo arbitrio respondere, concl. 120. n. 45. & concl. 135. n. 30. cum seqq.

Rem iudicatâ non attendit, concl. 168. n. 35.

Declara, & extende, vt n. 36. cum seqq.

Quare aliquando non sit sibi consens, & a resolutione iam facta recedat, vide concl. 168. num. 2.

Sententias extra eam, & in partibus latis curare non solet, ibi n. 30.

Maximè si sententia esset in contumaciam lata, ibi nu. 31.

Fallit primo, si de earum iustitia appareret, quia tunc illas exequi solet, ibi n. 32.

Fallit secundo in sententijs latis ab Inquisitoribus hæreticæ prauitatis, concl. 168. n. 33.

Verba, & mente in Papæ in rescriptis interpretatur, & est in hac quasi possessione scientie, & patientie, imò volente Papa, ibi n. 3.

Illius opinio illicomuni doctorum est præferenda, concl. 168. sub nu. 1.

RVSTICI arma deferre non possunt, conclus. 143. nu. 33.

Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 46.

Ruficus, Minor, Mulier, & similes in multis excusantur, quia cū facile decipi possint, ideo leges illis maximè sunt, concl. 56. nu. 204.

Ruficus, Minor, & mulier excusantur, si infra decem dies non appellant, concl. 129. num. 131. & 176.

Index Conclusionum,

Fallit, quando copiam peritorum habere potuissent, ibi nu. 132.

S

SACERDOS an, & quando debeat esse adu, qui presentatur ad beneficium, tempore presentationis, vel sufficiat, si sit talis habitus, & potentia, vide concl. 86. n. 52. cum seqq. & concl. 42. nu. 110.

Solus est capax etæ animarum, conclus. 137. num. 43.

Illius officium est Sacrificijs, & Orationibus vacare, concl. 143. sub n. 41.

Eius testimonium vim duorum testium habet, concl. 155. sub nu. 63. & concl. 156. sub num. 15.

Sacerdotium requirit etatem annorum viginti quinque, vel secundum aliquos viginti quatuor completorum, concl. 92. n. 67. & 68.

SACRÆ res, & religiose non sunt in Dominio, alienius, concl. 38. n. 23.

Sacra prophanis immiscere non debemus, concl. 156. n. 15.

SACRILEGIUM committens in Ecclesia, illius immunitate non gaudet, si postea, ob aliud delictum ad eam confugiat, conclus. 127. n. 14. & 15.

SÆVITIA Patris, quando est talis, ut Filius suorum inhabitare cogatur, tunc Filius vna cum eius vxore, & liberis seorsum alimenta recipere debet, concl. 89. n. 138. & vide latè in Verbo Alimenta.

Sequitur allegans, ob quam seorsum inhabitare cogatur, ea probare tenetur, concl. 89. n. 143.

Declaratamen, ut ibi nu. 144.

Sæuitia viri in uxorem, quomodo probetur, concl. 134. n. 33. cum seqq.

SALARIVM Aduocatorum adeo eximij laboris esse dicitur, ut propterea vix æstimacione recipiat, & illud dicitur etiam honorarium, siue palmarium, concl. 60. nu. 7.

Illud Aduocato debetur, etiam quod non fuerit conuentum, secundum causæ magnitudinem, & loci consuetudinem, & pro modo laborum, ac pro rata Consilij arbitrio iudicis, concl. 60. nu. 8.

Declaratamen, ut nu. 10.

Fallit quod non fuerit specificatæ causæ, & seruitia in quibus ille inferre deberet, ibi n. 25.

Illud Aduocato debitum olim excedere non poterat summam centum aureorum, sed hodie excedere potest, arbitrio iudicantis, concl. 60. n. 13.

Illi debetur, etiam in principio causæ, concl. 60. nu. 14.

Quid si ille intra annum obiret, vide ibi num. 15. cum seqq.

Debetur illi, etiam si infirmetur, conclus. 60. num. 19.

Aduocato, & Procuratori adeo illud est debitum, ut pro eo soluendo possit vendi scudum ex pacto, & providentia, pro quo defendendo

ille elaborauit, concl. 60. n. 33.

Contrarium nu. 34.

Concordat ut ibidem.

Salarium, aut alimenta, quando debeantur Tutori, vel Curatori, vide concl. 89. nu. 475. cum seqq.

Consiliario non debetur, quando non sit conuentum, concl. 60. nu. 24.

Conuentum, an debeatur Procuratori in Curia suas opuras locare solito, stante reformatione Pauli Quinti, vide concl. 60. num. 35. & seqq.

Debentur vlibus personis, quæ sæpè sine salario inferuire solent, quando probaretur, quod isti essent soliti operas locare, & alter illas conducere, ibi n. 9. & concl. 156. sub n. 31.

Debentur etiam si is, qui illud præstendit mutuo receperit pecuniam ab eo, cui inferuierat, concl. 156. n. 3. & ibi ratio assignatur.

Debentur Assessori, Aduocato, Procuratori, Sollicitatori, Notario, Tabulario, & Calculatori, licet non fuerit probatum, quod alter erat solitus operas conducere, alter verò locare, concl. 156. n. 31.

Extende, ut nu. 32. & 33.

Salarium debitum recipere possunt Arbitri insententiando, concl. 133. n. 139.

Duplex meretur ille, qui duplex officium gerit, licet id aliquando saliat, concl. 60. num. 93. & seqq.

Familio non subtrahitur, etiam si infirmetur, ibi nu. 19.

Illud Medici, vel Magistri, quando veniat appellatione alimentorum, vide concl. 89. n. 559. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

Non censetur remissum ex seruitijs, & magis responsionibus negotiorum utilium, inter mandantem, & mandatarium, Immo nec ex amicitia, vel consanguinitate, cond. 60. nu. 10.

Declaratamen, ut ibidem.

Non censetur remissum, per verba vrbانيتatis causæ, ex stylo Curialium prolata, quæ seruitium gratuitum annuerent, quia verba curialia non obligant, concl. 156. n. 32.

Non debetur illi, qui habuit à Domino vicium, & vestitum, vna cum habitatione in Verbe, concl. 60. n. 27.

Extende, & declarat, ut nu. 28.

Non debetur Procuratori sua propria culpa reuocato, si tamen per Dominum illius culpa, vel negligentia probetur, concl. 60. nu. 29.

Non debetur à Tutore puellæ, ob seruitia leuia, & non frequentia, aut diuturna, & facta ad delectationem, & otij evitandi gratia, concl. 89. n. 416.

Procuratori, siue Sollicitatori, an debeatur, si nihil in causa egerint, quando per eos non steterit, quominus ipsi operas præstiterint, vide concl. 60. n. 22. & 23.

Procuratori non debetur, si obtulit eius seruitium gratis præstare, ibi n. 26.

Con-

Et Materialium.

Contrarium in concl. 156. nu. 32.
 Quando, & quomodo debeat Vicario ab Episcopo, vel à Capitulo constituto, nec non Notariis, & calculatoribus, vide cōcl. 60. n. 9.
 Quando ex spacio trium annorum solutum, presumatur, & quando eius causa sit appellabilis, item quomodo in ea sit procedendum, vide concl. 128. n. 296. cum seqq.
SALTUS dicitur nemus habens arbores raras, vbi feræ, venatores, & canes benè saliant, concl. 166. nu. 66.
SALVANI Sententia appellationem non admittit, concl. 63. n. 22. & ibi ratio assignatur, & concl. 128. n. 792.
 Contrarium ibi nu. 794.
 Concorda vt ibi nu. 795. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.
 Eo agens, quando de fructibus satisfieri debeat, vide concl. 78. num. 55. cum seqq. & in Verbo Agens.
 Item qualiter Dominium, vel possessionem debitoris probare teneatur, vide concl. 157. nu. 4.
 In quibus differat ab Agdiana, vide concl. 63. nu. 24.
 Illud intentari potest contra bona sita in territorio Imperij, extra iurisdictionem Ecclesiasticam, ibi num. 23. & ibi ratio assignatur.
 Prouenit à dispositione iuris congrui, & habet locum, vbi cumque ius civile seruatur, concl. 63. nu. 23.
 Et per ius offerendi tollitur, concl. 157. num. 16.
 Intellige tamen, vt ibi nu. 17.
 Et quo tempore prescribatur, vide concl. 89. sub nu. 438.
 Illud, & hypotheca datur pro legato, conclus. 128. sub nu. 134.
SALVS æterna, plus est optanda, quàm terrena substantia, ac temporale commodum, concl. 1. nu. 118.
 Salus Patriæ est anteponenda Saluti Patris, & Filij, concl. 89. nu. 197.
 Salutem alterius nemo salutis propriæ præferre tenetur, concl. 89. n. 240.
 Illi animæ semper consulendum venit, concl. 89. n. 237. & vide in Verbo Anima, & concl. 107. nu. 4. cum seqq.
 Salutis æternæ, quis immemor non tam facillè presumitur, ex modico præiudicio, sicut ex graui presumitur, concl. 56. nu. 187.
SALVTATIO arguit amicitiam, vel reconciliationem, si prius inimicitia aderat, concl. 100. n. 31.
 SALVVS conductus potest à Principe vni concedi in suo statu, nec tunc à creditoribus molestatur, concl. 133. n. 37.
 SANÆ mentis, vel furoris signa qualia sint, vide concl. 48. n. 69. cum seqq.
 SANGVINEM proprium quilibet redimere tenetur, concl. 26. n. 87.
 Extende id procedere, etiam si quis falsum iu-

raret, concl. 59. n. 56. & cōcl. 169. n. 5. & seqq.
SATISDARE non tenetur ille, qui immobilia, vel annuos redditus possidet, concl. 13. nu. 18.
 Pro asscuracione Iudicij, an, & quando quis teneatur, post litem contestatam, vide concl. 135. n. 212. cum seqq.
 Pro asscuracione iusticiæ hodie ab aula omnino recessit, ibi n. 218.
 Plura, vide in Verbo Fideiussio.
SATISFACTIO celeris, quæ dicatur est arbitrium Iudicij, concl. 134. n. 21.
 Qualiter, & quâdo sit faciendâ, vt excommunicatus possit ad cautelam absolui, vide, conclus. 10. nu. 1. 14. & 15. & in Verbo Absolutio.
SCANDALA sunt euitanda, & lites dirimendæ, concl. 2. n. 20.
 Scandalum est euitandum, si sine dispendio salutis æternæ id fieri possit; aliis potius scandalum est eligendum, concl. 1. n. 118.
 Illud, quod aliter tolli nō potest, est iusta causa, vt Abbas, & Prælati renunciare cogatur, ibidem.
SCHOLARIS, si dederit poculum amatorum alicui mulieri, vt amaretur ab illa, sed ex eo mulier obierit, cum sibi culpa imputari possit, arbitrio Iudicis punitur, concl. 50. n. 12.
 Plura, vide in Verbo Studens.
SCIENTIA absentis, quando sufficiat, pro ratificatione, absq; alio actu positio, vide conclus. 9. n. 10. cum seqq.
 Et in absente facillè presumitur circa ea, quæ commodum, & vtilitatem afferunt, ibi n. 11.
 Limita, & declara, vt n. 12. cum seqq.
 Illa a finitatis non presumitur inter absentes, concl. 76. n. 17.
 Et inter sponfos, vel confanguineos, quomodo probetur, vide ibid. remissinè.
 Illa Capituli requiritur ad inducendam ratificationem alienationis rei Ecclesiæ, per Procuratorem nulliter factæ, concl. 85. n. 31.
 Certa, & indubitata omnium qualitatum, & circumstantiarum est necessaria, vbi agitur de iure alicuius, & præsertim minoris, & mulieris, amittendo, concl. 17. sub num. 49. concl. 84. nu. 26. & 49. concl. 128. num. 614. concl. 129. nu. 182. concl. 131. nu. 55. & 60. & concl. 139. n. 30.
 Extende id precipuè procedere in iurisdictione, nalis, concl. 139. nu. 29. cum seqq.
 Certa, siue in generali, quando Princeps aliquid concedere dicatur, vide concl. 165. nu. 47.
 Certa, & indubitata, vbi requiritur, tunc præsumpta ex præsentia non sufficit, concl. 129. nu. 189. & ibi ratio assignatur.
 Sed quid in iudicialibus? vide ibi nu. 88.
 Competens requiritur in Prælato, cum hodie illa ingens non reperitur, concl. 1. n. 118.
 Scientiæ competentis defectus est iusta causa, vt Abbas, & Prælati officium suum renunciare cogatur, ibidem.

Index Conclusionum ,

- Illa**, & consensus praesumitur in eo, qui inter-
fuit legatio, et m. l. 29. nu. 188.
- Illa**, & contrahentio inducit contemptum, &
contemptus dolum, concl. 111. sub nu. 29.
- Ea**, & patientia in praescriptione iurisdictionis
est necessaria, concl. 115. nu. 38.
- Scientia** & patientia non dicitur consensus, vel
volens, sed conscientia, & non comprehen-
ditur sub Statuto mentionem de consensu
faciente, concl. 129. sub n. 185.
- Scientia** & patientia Domini in eo, ut pro eo,
quod vti Procurator comparet mandatum
procure operatur, concl. 142. sub n. 64.
- Explicita** omnium qualitarum, & circumstan-
tarum in contractu existentium requiritur
ad constituendum emptionem in mala fide,
concl. 83. n. 12.
- Ea** ex praesumptioibus arguitur, concl. 9. n. 15.
- Fiduciarii**, & prohibitionis alienationis
in aliena res hereditarias praesumenda ve-
nit, concl. 89. n. 27.
- Illius**, & contra quem praescribitur, debet esse cer-
ta, & indubitata omnium qualitarum, & cir-
cumstantiarum, concl. 115. nu. 59.
- In antiquis** est distinctio probationis, & prop-
terea leuioribus probationibus est conten-
ta, concl. 120. n. 47.
- In poenalis** debet esse certa, & indubitata,
non autem praesumpta, concl. 50. n. 42.
- Scientia**, ubi requiritur expressa, tunc fama,
non sufficit, concl. 120. sub n. 121.
- Eam alienantes** probare tenentur, qui re alie-
natam petere intendit, concl. 84. n. 29.
- Eam allegans** eam probare tenetur, concl. 26.
nu. 4.
- Item illam Principis allegans** eam probare
tenetur, concl. 86. n. 107.
- Ea** Papa est necessaria in alienatione rei Eccle-
siae, ut ea dicatur solemnitas, concl. 85. n. 271.
- Item est** necessaria in alienatione rei Ecclesiae,
si de eius praedictio agitur, secus si de eo in-
ferioris, ibi nu. 272.
- Illa Principis**, an sit sufficiens, ad hoc, ut con-
stitutio ab eo facta, vel confirmata dicatur
per contrarium usum abrogata, vide concl.
86. n. 105.
- Ea Principis**, vel Papae, quid operetur circa
validitatem gratiae, & ex quibus probetur,
vel praesumatur, vide concl. 165. nu. 27. cum
seqq.
- Praesumitur** in eo, qui indagari soletur, cum
paria sine scire, vel scire debere, conclus. 48.
nu. 45.
- Praesumitur** ex cohabitatione, conuersatione,
& bonorum communione, etiam in actus mo-
mentaneis, & non successiuis, intactum quod
ignorantiae allegatio non sufficit, si tamen
agatur de poena pecuniaria; at secus si de
corporali, concl. 101. sub n. 16. & concl. 109.
sub nu. 29.
- Praesumpta** sufficit ad incurrendam poenam
pecuniariam, secus si agatur de corporali,
conclus. 101. sub num. 16.
- Et quando idem** operetur, quod ipsa denun-
ciatio, vel inhibito, & quando non, vide
concl. 160. sub n. 55.
- Illam** Sententiae debet esse certa, per intimatio-
nem personaliter factam, ut quis ab appel-
lando elapsis decem diebus excludatur, nec
sufficit domi eam intimari, concl. 123. num.
614. & concl. 129. n. 182.
- Contrarium**, concl. 129. n. 183.
- Illa** testamenti non inferre scientiam fideicom-
missi, seu aliarum qualitarum in testamento
contentarum, concl. 84. n. 175.
- Viri** non praesumitur de adulterio, per eius vxor-
em perpetrato, concl. 59. n. 28 & ibi ratio
assignatur.
- Scire** omnia est potius Diuinitatis, quam hu-
manitatis, concl. 60. n. 84.
- Plura** vide in Verbo Ignorantia.
- Scire**, vel scire debere paria sunt, concl. 129. sub
n. 192. & ibi plura in hac materia.
- SCHISMATIS**, cum haeresi dicitur, quando multi
erigerent capita contra Romanam Ecclesiam,
nouam Sectam, & uoua Statuta facientes,
concl. 87. nu. 79.
- Schismaticus** quis dicatur largissime loquendo,
vel large, strictissime, & strictissime. Item, qui ex
illis dicantur heretici, & excommunicati, vi-
de latere in concl. 87. n. 78. & 79.
- Schismatici** cum haeresi a laicis puniri possunt,
etiam degradatione non secuta, & in bello
capti furca suspendi debent, concl. 87. n. 80.
- Schismaticus**, si aliqua bona alienet, alienatio non
tenet, nisi sit cum eo dispensatum, concl. 87.
num. 77.
- SCOLARIS**, quando repetat impensas factas
in studiis, vide concl. 89. n. 129.
- SCRIBAE**, & actuarij, in quibus differre a tabu-
laris, siue Notarijs, vide concl. 147. sub nu. 6.
- SCRIPTVRA** ad fauorem Scribentis non
probat, quia nullus ille privilegiatus existat,
concl. 123. n. 13.
- Extende**, & limita, ut nu. 14 cum seqq.
- A notario facta**, ut ab amico non dicitur pu-
blica, sed priuata, concl. 123. nu. 77.
- Extende**, & limita, ut nu. 78 cum seqq.
- A Notario subscripta**, cum ipsius signo, &
posita in vim compulsozialium parte citata
ab Archiuiio extra acta plenam fidem facit,
concl. 123. nu. 133. & concl. 141. nu. 16.
- A Notario subscripta**, & eius signo signata,
& continens clausulam (Actum) uti perfecta
plenè probat, concl. 123. num. 135. & concl.
141. nu. 26.
- Antiqua** concurrente illius obseruantia plenam
fidem facit, concl. 123. n. 104.
- Sed obseruantia** non concurrente, semiplenam
tantum probationem facit, ibi nu. 106.
- Antiqua** ex Archiuiio extra acta, etiam contra
tertium probat, concl. 123. n. 108.
- Antiqua** in materia consensum probat, prae-
sertim, si super hoc sit celebrata, concl. 120.
n. 124. & concl. 103. n. 209.
- Antiqua** maiorem fidem meretur, quam testes,
concl.

Et Materialium.

concl. 120. nu. 39. & concl. 123. num. 110.
Antiquissima recognitione non eget. conclus.
120. num. 58. & 68. cum seqq. & concl. 123.
nu. 107.

Et, ut talis dicatur centum annos excedere,
debet, concl. 120. sub nu. 52. & concl. 123. nu.
107.

A Patre facta inter liberos probat, si tamen
de illius vero consensu constet, etiam si dies,
& Consul deficiat, concl. 123. nu. 93. cum
seqq.

Fallit si ex ea magna inæqualitas inter filios
oriretur, ibi n. 97.

Benè recognita non dicitur, nisi testes depo-
nant se fuisse presentes, & vidisse eam scri-
bere, ibi n. 30.

Quid si eantur deponent notam habere ma-
num scribeatis, & aliis vidisse eam scribere?
vide ibi nu. 131. & seq. & num. 45. cum seqq.
& 50. cum seqq.

Benè recognita, & probata illa dicitur, si
testes rem gestam narrent deponentes se
vidisse pecuniam numerari, & omnia ipsis
presentibus, videntibus, & intelligentibus
fuisse gesta etiam si non sint subscripti, & multo
magis cum subscriptione, concl. 123 nu. 50.
65. & 89.

Carens clausula actum, quando inuari possit,
vide concl. 123. sub n. 81. remissuè.

Confessoria de recepto subscriptionem trium
testium non requirit, quando præsertim cum
publico instrumento conueniet, concl. 123.
n. 63.

Contra scribentem probat, licet ab eodem
non sit subscripta, concl. 123. n. 11.

Contra subscribentem omnino probat, etiam
si sit tota à tertio scripta, concl. 123. n. 10.

Cum signo Titij dicitur ipsius Titij, concl. 144.
sub nu. 42.

Diverso atramento scripta, non per hoc suspi-
cita redditur, si tempore illius confessionis
plura atramenta, ibi adesse potuerint, concl.
123. nu. 155. & vide concl. 125. num. 20. 21.
& 22.

Scripturæ ante motam litem extraxit compul-
soriahbus non indigent, concl. 123. n. 123.

Comparatio illius ad condemnandum non
sufficit, ibi n. 36.

Illæ, & sculpturæ in tabulis æreis, & lapidibus
marmoreis repetere fidem faciunt, ibi n. 98.
& concl. 120. n. 30.

Illius identitas vera non probatur, licet testes
dicant vidisse debitorem subscribere cum ita
posset imitari manus scribentis, ut manus
imitata, ab imitatore vix dignosci possit, con-
clus. 123. n. 34.

Immemorabilem scripturæ non probant, nisi
essent vitra centum annos, concl. 120 n. 18.
& vide latius in Verbo Immemorabilis.

In Archivio reperta contra tertium probant,
concl. 120. n. 119.

Contrarium, ibi nu. 120. & vide in Verbo Ar-
chivium.

Informes, quando faciant adminiculum, vide
concl. 55. n. 2. t. & n. 23. & concl. 129. n. 455.

In Archivio existentes per legitimum Archi-
uistam, absq; vlla solemnitate exemplari pos-
sunt, concl. 123. n. 121. & concl. 141. n. 116.
cum seqq.

Fallit, ut d. concl. 123. n. 122.

Sed ex Archivio extraxit non probat, si par-
tes Archivio non subsint, nec extra territo-
rium, ibi n. 117. & seq. & concl. 141. n. 10.

Fallit tamen, ut concl. 123. num. 119. & concl.
141. num. 11.

In Archivio post motam litem reposita, neq;
inter subditos probant, concl. 123. n. 124. &
concl. 141. n. 15.

Declara, ut d. concl. 123. n. 131. & concl. 141.
nu. 16. cum seqq.

Sed ex Archivio extraxit, ut probent, quid
requiratur, vide concl. 123. nu. 123. cum seqq.
& concl. 141. n. 5. & 16. cum seqq.

Melius probant, quam testes in antiquis, cō-
clusi 129. n. 39.

Non faciunt fidem ad favorem Scribentis in
materia alimentorum, etiam si scribens es-
set Tutor, vel Curator, maxime, quando de
magnis impensis agitur, concl. 89. n. 541.

Illarum non recognitio, quando eumq; etiam
in allegationibus iuris, immò in gradu ap-
pellationis opponi potest, concl. 129 n. 71. &
concl. 123. n. 29.

Ob carentiam clausulæ actum procius imper-
fectè dicuntur, concl. 123. sub n. 137. & con-
clus. 141. sub n. 28.

Probari possunt, si adminiculis inveniuntur, con-
clus. 55. n. 20.

Illæ, quæ alijs absentibus scribi solent, quando
sunt recognoscendæ, non est necesse, ut testes
dicant se vidisse eas scribere, conclus. 72.
num. 7.

Et quæ in actis non reperiuntur præsumuntur,
ex officio ablatæ ab eo, qui interesse ha-
bebat, ut non reperiuntur, concl. 48. nu. 3.
& conclus. 104. n. 16.

Sed quomodo earum amissio probetur, vide
in Verbo Amissio, & concl. 104.

Et in Scriptura amissa illud in ea præsumitur
adesse, quod non reperitur, ut ibidem.

Illæ, quando fides detrahatur, vide concl. 123.
nu. 112. remissuè.

Eius recognitio non nocet tertio, licet à cō-
fidente, seu recognoscente ius habeat, ibi
num. 2.

Et probata censetur, quando super ea fuisset
iudicatum, ibi num. 56. ubi ratio assigna-
tur.

Fieri non debet coram Iudice incompetenti,
ibi sub n. 73.

Et in criminalibus, quomodo fiat, vide ibi nu.
73 remissuè.

Reperta in fideia non authentica, ex fide alia-
rum suppleri debet, si in aliquo deficiat po-
tius, quam ex ea fides cæterarum subverta-
tur, ibi num. 116.

Index Conclusionum ,

- Facta de manu tertij asserentis illam de mandato vtriusque partis cōfecisse probat: si scribens nullum interesse habebat, etiam, si ab vna tantum parte fuerit subscripta, conclus. 123. nu. 26.
- In illa fraudis suspicio tollitur, si testes affirmēt de visu scripturam fuisse cōfectam die, & anno de quibus in ea, conclus. 123. n. 51. & 65.
- In ea fraus nō præsūmitur, si ad fauorem illius, qui eam scripsit nullum commodum intercedat, conclus. 123. sub nu. 65.
- Imperfecta non probat, etiam quod sit manu Notarij scripta, & alia requisita habeat, cōcl. 123. nu. 134 & conclus. 141. nu. 23. vbi ratio assignatur.
- Indubitata esse debet, vt ex ea ad litterarum comparationem deueniri possit, conclus. 123. nu. 39.
- Informis probat, quando plures coniecturæ illam adminiculantes concurrunt, conclus. 123. nu. 105.
- Informis probat, si nihil à parte fuerit oppositum, conclus. 14. n. 31.
- Item probat, ob obsequantiam post illius extractionem subsecutam, ibi nu. 32.
- Illam, in qua ad sunt testes, & clausula Actum non requirit de substantia sigillum, & subscriptionem Notarij, conclus. 123. n. 114.
- Fallit si ea fuisset reposita in folio separato à libro, folia, aut falsicia aliarū rogationum, ibi nu. 115.
- Ea, in qua reperitur appositæ, interlineaturæ, vel cancellationes, quando probet; Vide in Verbo Apostilla, & conclus. 125.
- SCRIPTURAM** alterius apostillans, vel interlineans falsum committit, conclus. 125. n. 12.
- Approbare quis videtur, quando ea fuit ad illius instantiam ab aduersario producta, & contra eam nihil opponit, conclus. 131. nu. 43. & 44.
- Scriptura Mercatorum, vel similium, contrarium probat, conclus. 123. nu. 9.
- Eam falsam producens, vltra pœnam falsi, etiā pro confesso habetur, conclus. 123. n. 162.
- Illam non subscribens conueniri non potest, conclus. 123. nu. 23.
- Privatam approbare quis censetur, quando non contradicit, & præsertim, si eam sæpius in manibus habuisset, conclus. 123. n. 28.
- Contrarium nu. 29.
- Privatam producens illam amplius impugnare non potest, conclus. 123. nu. 18.
- Fallit tamen, vt ibi nu. 19.
- SCRIPTURAM** producens, ad hoc, vt de falso argui possit, est prius citandus ad declarandum, an ea vti velit pro bona, legali, & fidedigna, conclus. 123. num. 156. & conclus. 148. in fine.
- Et tunc responsio qualis esse debeat, vide dicta conclus. 123. num. 157. cum seqq. & in Verbo Responsio.
- Ex quid in materia testium? vide conclus. 148. in fine.
- Scripturam, seu Apocam dolose cōficiens, seu lacerans pœna falsi punitur, conclus. 123. nu. 154.
- Ille non authenticus, & simplex copia probat in odium suprapientis scripturam authenticam, conclus. 104. n. 17.
- Ille non est modus inducendæ obligationis, sed benè præsumptionem obligationis inducit, & sic seruire potest ad probandum, non autem ad obligandum, si tamen aliquod adminiculum iungatur, conclus. 123. sub num. 6. & 22.
- Non recognita, vti incerta ad fauorem scribentis non probat, conclus. 123. n. 25.
- Non reperta inter alias rogationes authenticas, licet habeat clausulam Actum; nihilominus in publicam formam redigi non potest, nisi id fuerit à Iudice arbitratum, conclus. 123. nu. 115.
- Non reperta inter alias rogationes authenticas suspicione non caret, ibidem.
- Nulla, etiam testamentaria reperitur, quæ viā executiuam habeat, conclus. 128. sub n. 131. & vide etiam nu. 748. cum seqq.
- Originalis, ex qua sumptum est exemplum, si de recenti fuerit in Archiuo reposita, & non in Protocollo, sed in Folio volanti reperta, absque signo Notarij non probat, conclus. 123. n. 132. & conclus. 141. n. 12. cum seqq.
- Privata ad fauorem absentis, probat præsertim de æquitate Canonica, ac stante probationis difficultate, siue etiam, si esset adminiculata, conclus. 123. nu. 12. 22. 84. & 103.
- Ea, appellatione Instrumenti de propria significatione venit; secus attento communi vñ loquendi, qui propria significationi præfertur, conclus. 123. nu. 142.
- Donationem continens ipsam Donationem probat, conclus. 123. nu. 82.
- Ex conuentione partium, vim obligationis Cameralis habere potest, etiam quod in illa non sit data facultas extendendi ipsam obligationem, conclus. 123. nu. 143.
- Extende, & declara, vt nu. 143. cum seqq.
- Fauore piæ causæ, sine testibus valet, conclus. 123. nu. 96.
- Fidem non meretur, nisi sit cōfessata, vel testes deponant, se fuisse presentes, & vidisse debitorem subscribere, conclus. 123. n. 145.
- In Archiuo non exhibita non probat, etiam si sit obligatio: Camerali Vallata, conclus. 123. n. 74.
- Et intra quod tempus in illo exhiberi debeat, & vt robur ab Archiuo recipiat, quid requiratur, vide ibi nu. 74. cum seqq.
- In Libro Cederalium registrata, vel in Libris Mercatorum, vel aliis subordinata omni fraudis suspicione caret, conclus. 123. sub n. 65.
- Inter alias authenticas eiusdem Notarij reperta, etiam si illius signo, & subscriptio careat, nihilominus ab eo rogata præsūmitur, & sic quod illam ipse pro publica habuerit, conclus. 123. nu. 113. & conclus. 141. nu. 24. & 30.

Et Materiarum .

Libellum famosum continens , an indicium
sufficiens ad torumum faciat, vide concl. 123.
num. 34. in fine. & n. 35.

Licet sit recognita, non tamen executionem
paratam, sicut Instrumentum publicum me-
retur, ibi n. 42.

Non plus operatur, quam viva vox scribentis
in praeiudicium tertij, at secus in illud sui ip-
sius, concl. 123. nu. 20.

In ea non valet pactum, quod debitor possit
carcerari; licet secus, si id sit factum in In-
strumento, ibi n. 146.

Probat, nedum contra scribentem, sed etiam
contra illius heredes, licet & sine testibus
scripta, ibi n. 6.

Fallit tamen, quando ea esset in forma memo-
rialis, ibidem & n. 22.

Pro scribente regulariter non probat, concl.
123. num. 5.

Amplia etiam si à d. scribente non sit subscri-
pta, vt ibi n. 11.

Pro scribente facile probat, quando scribens
omnia in ea contenta obseruare promitteret,
concl. 123. nu. 17.

Quando aliunde veritatis adminicula habet
recognitione non eget, concl. 123. n. 72.

Quòd à Statuto in omnibus illi publicè equi-
paratur, tunc paratam executionem, & omnes
alios effectus publici Instrumenti habet,
concl. 123. n. 53.

Declara tamen, vt ibi nu. 54.

Et quando de iure communi scripturae publi-
cæ habeant executionem paratam, vide concl.
128. n. 738.

Quando est à tertio scripta, & à testibus, sed non
à partibus subscripta probationem inducit, si
testes de partium voluntate, & mandato depo-
nant, concl. 123. n. 83.

Quando de tempore celebrationis illius appa-
rere possit, etiam sine solennitate præstetur
Instrumento, secundum suam anteriorita-
tem, concl. 123. n. 58. & seq.

Extendit eò magis procedere, quando Apoca-
lipsis esset trino teste munita, concl. 123. n. 60.

Contrarium ibi nu. 59. & vide num. 84. cum
seqq.

Quando est coniecturis adminiculata adeò
probat, vt publico Instrumento in præiudi-
cium posteriorum creditorum ius, ex eo ha-
bentium, præferatur, concl. 123. num. 57. vbi
ratio assignatur, & n. 65. & n. 75.

Declara tamen, vt ibi nu. 86. cum seqq.

Quando non agitur de supplenda substantia,
& probatione perficienda in sui substan-
tia, sed de suppleendis testibus ratione fidei
aliqualem presumptionem facit, concl. 123.
nu. 102.

Fallit vt ibi nu. 103.

Quando primordium veritatis habet, & de
credito vero apparet, ad suspensionem tollen-
dam sufficit fides illius, qui eam scripsit, cum
recognitione, concl. 123. n. 66.

Extendit & limita, vt n. 27. cum seqq.

Sed quando probet, vide in Verbo Annotatio.
& concl. 112.

Si quando probat contra vnum, probat etiam
contra alium habentem causam ab eo, concl.
123. n. 7.

Quando suspicione antitaxæ caret, tunc ille,
creditor præfertur, qui illi inuititur, concl.
123. nu. 65.

Et quòd illa suspicio excludatur, vide ibidem,
cum num. seqq.

Ratione loci publici plenam fidem facit, concl.
123. n. 141.

Sigillo authentico roborata probat, ibi n. 99.
Extendit & limita vt n. 100. & 101.

Sine testium subscriptione, sed tantum per com-
parationem approbata semiplenè tantum
probat, concl. 123. nu. 43.

Tertio non nocet, quando non est à partibus
subscripta, neque testibus munita, concl. 123.
nu. 21.

Et maximè, si esset sine die, mense, & anno, &
in forma memorialis, ibi nu. 22.

Sed valde iuuat per fidem illius, qui eam
scripsit, ac suæ manus recognitionem, maxi-
mè si sit persona à suspicione fraudis aliena,
ibi sub nu. 65. & 66.

Vim obligationis Cameralis habens, non est
exequenda, nisi prius ipsius obligationis, ci-
tata parte, fuerit facta extensio, concl. 123. n.
147.

Vt exequatur, quomodo sit procedendum, vide
concl. 123. n. 148. cum seqq.

Vt probet debet in ea esse tres testes subscrip-
ti, qui illorum subscriptionem recognoscere
teneantur, alias cuius Instrumento non concu-
rit, ibi num. 38.

Vt probet, quando bonæ fidei probationem
testium in ea subscriptionum exigat, vide concl.
123. nu. 44. remissuè.

Item quando non est ab aliquo subscripta, sed
à tertio confecta, & à parte negata, vt pro-
bet, tunc aut per litterarum comparisonem,
aut per testium depositionem, vel per vtrum-
que recognosci debet, concl. 123. n. 61.

Sed recognoscenda est per comparisonem,
quando aliter probatio haberi non potest,
concl. 123. sub n. 61.

Recognosci potest per duos testes viuos, &
vnu ex tribus, qui in ea erant subscripti sit
mortuus, concl. 123. n. 62.

Sed quando est recognoscenda per compara-
tionem, tunc debet produci tota, nec sufficit
partem illius ostendi, ibi n. 63.

Recognitione non indiget, quando tempore
illius productionis nihil de recognitione fue-
rit oppositum, ibi nu. 27.

Reddatur suspecta de falso, si in ea testes mor-
tui reperiantur ibi n. 62.

Reperita cum alijs habentibus clausulam
actum, & testes, & ad illas relationem habes
plenè probat, quia illa clausula, & testes res-
petiti censentur, concl. 123. n. 136. & concl.
141. nu. 27.

Index Conclusionum ;

- Intellige, ut in concl. 123. n. 137. & concl. 141. nu. 28.**
- Reperta in Protocollo alicuius Notarii; sed manu alterius scripta non dicitur authentica, si sit scripta de manu Notarii, & de voluntate mea, concl. 123. nu. 138. & concl. 141. n. 29.**
- Reperta in Camera Principis, ex consuetudine silem facere potest, concl. 123. n. 141.**
- Scripturarum comparatio aliquid operatur, etiam, quod dicta testium in contrarium, vergeant, concl. 123. n. 33.**
- Scripturas addere in iudicio, quando quis cogi possit, & quomodo earum editio sit facienda vide concl. 61. per tot.**
- Illa, seu apocha, aut illius exemplum registratum, & recognitum in actis seruatis seruandis, & parte citata, a quoque originalis production probat, concl. 123. n. 140.**
- Si penes debitorem lacerata reperitur, liberationem, & solutionem arguit, concl. 123. nu. 151. & ibi ratio assignatur.**
- Declarata tamen, ubi nu. 153.**
- Si non sit trino teste signata, vel publica, aut de Archivio publico sumpta heterarum, comparatio fieri non potest, concl. 123. nu. 39.**
- Vnius facilius contra sit, quam plurium, concl. 123. n. 49.**
- Verum datur esse in forma probandi, opus est, quod iustitiam iudicis, & citata parte, nec non praemia illius recognitione compulsata, fuerit, concl. 123. nu. 26.**
- In Scripturis anndata suspitio non tollitur, si per testes, quise subscripserunt, non recognoscantur, concl. 123. nu. 37. & seqq.**
- Illi silem solet augere mors, concl. 112. n. 11.**
- Scripturarum indicationi, quando sit standum, vide: concl. 104. n. 17.**
- SCRIPTIVUM siue electio, ad hoc, ut valeat, quomodo sit facienda, vide concl. 128. sub n. 512. & ibi remissio.**
- SECVLARIS non dicitur subditus Episcopi, nisi ratione admixtionis, & concomitantiae delinquendi cum Clerico, concl. 139. nu. 35.**
- Sed tunc quomodo ab ipso Episcopo puniri possit, vide ibidem.**
- Secularizatio per attestacionem Papae, qui eam fecit, vel per testes probari potest, concl. 155. n. 29.**
- SECVNDVS creditor, quando possit offerre, debitum primo creditori, & ab eo rem ad indicatam reuocare, vide concl. 52. num. 55. cum seqq.**
- Plura vide in Verbo Anterior, & concl. 119.**
- SECVRTAS concessa principali debitori, an dicatur quoque concessa fideiussori, vide in Verbo Dilatio.**
- SEDES Apollonica, si alie rationem rei Ecclesiae confirmet, supplet omnes solemnitates Episcopales, vel similes, quae in illa erant necessariae, concl. 85. nu. 80.**
- Potest in primis appellationibus, & recursibus, omisso medio cognoscere, nedum inter personas Ecclesiasticas, sed etiam inter Laicos de re Spirituali, vel ecclesiastica, ac etiam de rebus prophanis cunctantes, concl. 128. nu. 201.**
- Sede vacante Archiepiscopus, Episcopus, ceteraque dignitates Ecclesiasticae ad Manus Regis Delphini reducantur, sicuti etiam bonapoli, concl. 138. n. 86.**
- Omnia iurisdictionalia in Capitulum transeunt, quae tamen competunt ratione naturali Episcopatus, sicut in alijs alio iure accidentali competentibus, concl. 138. n. 91.**
- SEDITIONES a fame incitantur, & ut illae evitentur armigeri ad annonam portanda sunt alliciendi, concl. 111. n. 47.**
- Seditiosius nihil est Populo ieiunio, & famelico, ibidem.**
- SEMEL approbatus amplius reprobari non potest, concl. 153. sub n. 21.**
- Semel talis semper talis praesumitur, concl. 128. sub nu. 644.**
- SEMEN mutans pro seminando agro locatori in fructibus rei locatae praefertur, concl. 108. n. 36.**
- Contrarium in concl. 119. n. 12.**
- Seminata, seu segetes damnificans sortitur forum illius, in cuius territorio damnum fuit illatum, concl. 108. n. 51.**
- Et quomodo illud damnum veniat aestimandum, vide ibidem, & in Verbo Damnum.**
- Seminis casus, an sit necessaria, tam ex parte mulieris, quam ex parte viri ad inducendam affinitatem, vel consummandum in matrimonium, siue sufficiat solum, quod illud viri sit naturae mulieris commixtum, vide concl. 76. n. 4. et seqq.**
- SENATOR vnicus hodie in Vrbe a Papa deputatur, licet antiquitus essent centum, qui legis condenda potestatem habebant, concl. 128. n. 198.**
- SENECTVS Abbatis, per quam non possit suo muneri satisfacere, est iusta causa, ut illi remun-
erari cogatur, concl. 1. nu. 118.**
- Senectus est veneranda, concl. 72. n. 96.**
- In delictis aliquando excusat, ibidem.**
- Contrarium habetur, ibi nu. 97.**
- Senex a poena condemnatois in metallum liberatur, concl. 72. nu. 99.**
- Habet desiderium luxurians, sed in eo potentia claudicat, concl. 59. n. 13.**
- Iste talis dicitur, qui est aetatis annorum quinquaginta, concl. 89. nu. 99.**
- Magis seruius indiget, quam, ut illud alteri pre-
stet, ibidem.**
- Et quando inter valetudinarios conumeretur, vide concl. 72. n. 99. remissio.**
- SENTENTIA an sit executioni demandanda statim, ac appellatio est deserta, vel alia pronuntiatio super desolatione, an et citatio sit necessaria, vide concl. 119. d. n. 211. usque ad nu. 238. & in Verbo Descriptio.**
- Annoqua quando sine actis probet, vide concl. 120. nu. 53. cum seqq.**

Et Materialium

Et antiqua dicitur quanto est lapsum tempus quadraginta annorum, concl. 120. n. 6.

Contrarium ibi nu. 7.

Item antiqua, quam lo dicatur est arbitrium iudicis, concl. 134. n. 3.

Attentata dicitur, quando fuit extra Rotam lata, iure pendente in Rota, concl. 160. n. 214.

Maximè si in iudicio Rotæ esset materia, ne in alio Tribunali illa causa cognosceretur, ibi nu. 215.

Et attentata efficitur ipso iure nulla, concl. 160. nu. 216.

Illæ condemnatorie expensarum, & interesse, tam iure actionis, quam iudicis Officio debitarum, quomodo sit proferenda, vide, concl. 19. nu. 15.

Sententia contra sententiam non valet, concl. 128. nu. 145.

Fallit ut ibidem, & nu. 146.

Illæ contumaciales ad pacem non sufficiunt, nisi aliter de delicto constet, concl. 128. n. 492.

Contumacia tertio non nocet, etiam quod ille de delicto teneatur, ibidem.

Illæ declaratorie in iuris censuratum à lege, vel ab hemerelatarum habet annexum factum, super quo iudex faciliè decipi potuit, & idò est appellabilis, & talis appellatio iudicatum suspendit, ibi n. 166.

Fallit, ut ibidem.

Declaratoria tantum, & non alia requiritur contra assilinos, concl. 150. n. 59.

Sententiæ acquiescere, & appellationsi renunciasse, quando quis censetur, vide latè conclus. 129. n. 301. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Illius appellationse de valida intelligitur, conclus. 128. sub nu. 372.

Neq. sub tali appellationse interlocutoria venit, nisi eadem ratio vigeat, ibi n. 505.

Illius approbatio, quando est expressa, tunc exceptio approbationis illius opponi non potest; sed, quando est tacita, concl. 129. num. 303.

Sententiæ conformes dicuntur, quando in effectu, substantia, vel qualitate principali conveniunt; sed, quando vna esset lata super meritis causæ, alia super desertione appellationsis, quia tunc vna esset interlocutoria, alia definitiva, concl. 128. n. 369.

Et tunc tales dicuntur, etiam si in aliquibus dissentiant, in his tamen sunt exequendæ, in quibus concordant, & in minori summa subsistentur, ibi n. 369. & ibi ratio assignatur.

Item tres conformes veniunt exequendæ, etiā si in vna ex illis, aliquod capitulum separatum, & inferens novum gravamen addit, ibi num. 370.

Et appellations non obstant sunt exequendæ, etiam si super attentatis essent laxe, ibi nu. 371.

Contrarium, quod scilicet non sint exequendæ si vna illarum sit nulla, ibi nu. 372. & vide nu. 709. & 710.

Semper maiorem causæ cognitionem arguit, quam duæ, vel vnicæ tantum, concl. 135. num. 104.

Duæ conformes, iuxta Statutum Urbis faciunt rem iudicam, & quas personas illud comprehendit, & in quibus Tribunalibus obferretur, vide in concl. 128. sub n. 381.

Difcordantes, quando in minori summa subsistantur, vel quando fieri debeat conservatio summarum in eis contentarum, & inde divisio in tres partes, pro vera estimatione, vide concl. 133. n. 27. cum seqq.

Etiā iniquæ in rem iudicatam transiunt, ubi appellatio est remota, aut nō permittitur, concl. 128. n. 253.

Contrarium, ibi nu. 712.

Non efficitur, non fuerit iure considerabiles, concl. 139. nu. 28.

Illius notitia arguitur ex receptione alicuius rei in vim illius, concl. 129. sub n. 175.

Nullitas non inducitur, si in ea deficiant verba Pro Tribunali sedentes, & in his scriptis; quia tunc non presumitur in scriptis lata, conclus. 128. sub nu. 512.

Proferuntur in Curia Sententiæ cum maiori maturitate, & deliberatione, quam extra illam, ibi n. 415.

Illæ, siue Lando acquiescere non dicitur, qui appellat, vel reclamat, ibi sub n. 158.

Sententiæ tenor in parte dispositiva est attendendus, ut cognoscatur, an ea mixturam contineat, ibi nu. 52 & 53.

Sed si ea amittatur, quomodo illius tenor probetur, vide concl. 129. nu. 435.

Continens iuris errorem, quando dicatur nulla, vide concl. 157. nu. 14.

Ex brevitatis temporis precipitanter, & sine causæ cognitione: lata presumitur, concl. 128. sub nu. 459.

Declara tamen, ut ibi n. 462. & 463.

Ex capite restitutionis in integrum renovari potest, licet in rem iudicatam transierit, concl. 129. nu. 363.

Ex capite iniustitiæ impugnari potest, si de ea in actis constaret, non obstante desertione appellationsis & maximè si causa appellationsis, nullitatis, & iniustitiæ esset æque principaliter commissæ, ibi n. 367.

Ex cursu triginta annorum presumitur lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concl. 86. n. 19. & vide concl. 120. n. 22. cum seqq. & n. 53. cum seqq. & in Verbo Antiquitas.

Ex presumptis, siue privilegiatis probationibus lata, ex novis, & fortioribus retractari poterit, concl. 128. n. 451.

Extra Rotam lata, quando per Rotam in consideratione habetur, vel non, vide concl. 168. nu. 30. cum seqq.

Fundata super testibus, pro informatione Curie examinatis, lata ob delictum non dicitur, concl. 128. n. 493.

Illos non afficit, inter quos illis non pendebat, concl. 48. n. 28.

In

Index Conclusionum ,

In contumaciam lata priuans aliquem suis bonis executioni demandari non potest, nisi elapso anno, & nunquam in iudicatum trāsit, concl. 8. nu. 38.

Pro ea in dubio est presumendum, concl. 128. num. 397. 430. & concl. 165. n. 90.

In iure presumptionem boni iuris in eo, ad cuius fauorem est lata, etiam si postea ab ea fuerit appellatum, concl. 90. n. 8.

Extende, vt ibi n. 9.

In iusta, quando dicitur, & quomodo reuocetur, vide concl. 128. sub n. 146.

In iusta nunquam acceptata presumitur, nisi presumptiones vtgentes concurrant, concl. 17. num. 29. & 35.

Et iniustitia Sententiae nullitati equipollet, concl. 128. n. 146.

In personam iudicis, & non Assessoris proferri debet, concl. 156 n. 4.

In qua nouum grauenon additur est appellabilis, etiam si de materia aliā inappellabili ageretur, concl. 128. n. 114 & 135.

In rebus indiuiduis non potest pro parte valere, & pro parte non; at secus ē contra, concl. 33. n. 21. & concl. 157. d. n. 14. & prius concl. 17. n. 19 cum seqq.

In scriptis lata, dicitur, licet in tertia persona, & non in prima concepta fuerit, eo iud. 128. nu. 512.

Interlocutoria. vide Interlocutoria.

Iuris preferentia ius partium illegitimum conseruatur, concl. 56 nu. 203.

Lata ad fauorem illius, qui Procuratorem constituit, & qui fuit effusus Dominus litis erit nulla, si haec non probauit, se heredem, nec eius persequam legitimaui, concl. 78. nu. 79.

Intellige vt ibidem.

Lata ad fauorem minoris Indefensi, absque Curatoris auctoritate valet ipso minore volente concl. 163. n. 6. & ibi ratio assignatur.

Lata ad relationem peritorum regulariter in rem iudicatā non transit, nec per eam iudex impediatur alterum quam locum; ad estimandum admittere, concl. 69. sub nu. 77.

Extende, vt ibi nu. 78.

Lata alia hora, quam hora citationis est nulla, quia tūc dicitur, absque citatione lata, concl. 47. n. 88.

Lata citato eo Procuratore, cuius mandatum expirauerat, tamquam ex defectu mandati est nulla, ibidem.

Lata contra absentem legitimis probationibus deficientibus non suffragatur, licet iudex dicat, quod de delicto per veras probationes constet, concl. 128. n. 492.

Lata contra contumacem pro confessa, & cōuictio, ex forma Statuti habet eum nunquam in rem iudicatam transit, sed quodcumque retractari potest, ibi n. 451.

Lata contra conuictum, sponte conf. sum, aut in flagranti crimine repperit, non est appellabilis, ibi nu. 478.

Lata contra defensum ignoranter, datur restitutio, si tamen cum eo instantia iam non esset inchoata, concl. 70. sub nu. 5.

Sed quomodo sit concipienda dicta Sententia vt valeat, vide ibidem, vbi multa.

Lata contra Dominum contumacem non verum, sed praeiudicium in rem iudicatam non transit, nisi post decem dies, & die scientiae, concl. 129. sub nu. 175.

Lata contra fictum contumacem nunquam in rem iudicatam transit, concl. 8. sub nu. 38. & concl. 128. nu. 451.

Lata contra hēres debitoris infra nouem dies iudicis, vel contra defunctum est nulla, si scilicet scienter, secus si ignoranter, concl. 70. nu. 5.

Lata contra minorem, sine Curatore, quando valeat, & quando non, vide concl. 163. nu. 8. cum seqq.

Lata contra principalem, quando noccat fideiussori, etiam non citato, vide in Verbo Fideiussor.

Lata ex causa partim vera, & partim falsa, quando vitietur in totum, vide in concl. 17. n. 22. concl. 86. nu. 14. cum seqq. & ibi multa iuuenies in hac materia, & concl. 157. n. 14. Et quid de executione super re communis facta? vide concl. 66. n. 14. cum seqq.

Lata in assensu super petitione plus debito facta pro concurrenti quantitate sustinetur, concl. 157. num. 14. & ibi ratio assignatur.

Lata in iudicio coram pluribus iudicibus, quando sustineatur, vide concl. 128. n. 19.

Lata partibus praesentibus, an operetur scientiam, ita vt alia certificatio non sit amplius necessaria, vide concl. 129. n. 184. cum seqq.

Lata post auocationem causae a Principe facta dicitur ipso iure nulla, concl. 165. n. 59.

Lata pro euidenti utilitate Ecclesiae, vigore rescripti, si in euidentem, &c. inducit praesumptionem utilitatis alienationis, donec contrarium probetur, concl. 85. n. 135.

Et probatio contra ipsam Sententiam debet esse plena, & concludens, ibidem.

Lata pro salute animae, appellatione non obstante, est exequenda, concl. 107. n. 11.

Lata super aetate in vno iudicio probat etiam in alio, concl. 72. n. 25.

Intellige tamen, vt ibidem.

Lata super alimentis continentur etiam litis expensae, si tamen omnia in libello petita fuerint, &c. concl. 90. n. 23. & 24.

Lata super aliquibus rebus, vel personis alijs omisis sustinetur, licet iudicium contra plures res, & personas fuerit introductum, concl. 142. nu. 92.

Lata super assensu bonorum, an sit exequenda, si in Instrumento deficiat aliquis ex clausulis de stylo Notarii oppositi solus, vide concl. 157. nu. 7.

Lata super assensu, facto proprio, & a iudicatione, sicuti executioni demandatur, pro concurrenti quantitate, ita etiam in causa

appel-

Et Materiarum.

appellationis executiue retractatur, non obstante appellatione interposita, conclus. 158. num. 11. & 12. ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 13.

Lata super negotio principali, post defectu appellacionis dicitur nulla, etiam si pars non opponat, concl. 129. sub n. 134.

Extende, vt ibi n. 135.

Lata super statu personarum, quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 120. n. 37.

Lata super versione pecuniarum in utilitatem Ecclesiarum probat, licet non iustificetur ex actis concl. 85. n. 136. & ibi ratio assignatur.

Maxime, quando acta essent amissa, vel non reperirentur integra, ibi n. 137.

Lata tempore Tiranni dubio sustinetur, quia auctoritate veri Domini, non autem ipsius Tiranni lata presumitur, concl. 109. n. 8.

Leue, & modicum damnum asserit dicitur, quando preiudicium in via iuris non parit, sed bene in illa facto, si de facto iuxta partem proceditur, concl. 128. n. 41.

Liquidationem continere non dicitur, si iudex declararet aliquem esse immittendum in possessionem talium, & talium corporum, ibi num. 118.

A Sententia liquidationis, quando detur appellatio, vide ibi n. 112. cum pluribus seqq.

Mixturam continere dicitur, quando in ea exprimitur causa, quae complicationem habet, cum petitorio, ibi n. 44. & 51.

Intellige, vt in d. n. 51. cum seqq.

Suam corrigere, & emendare, quando possit Arbitrari, vel iudex, vide concl. 133. n. 133. cum seqq. & in verbo iudex.

Illam, vel mandatum obtinens, ultra summam debitam in expensis condemnatur, conclus. 86. num. 18.

Negotium definiciens, & ius perimens litteras Apostolicas vulnerare dicitur, conclus. 126. num. 95.

Declara tamen, vt ibi n. 96. cum seqq.

Non comprehendit non citatos interesse habentes, & praesentim iudicio hereditatis diuisorio, concl. 52. n. 18.

Non est nulla, si super causa conuentionis fuerit dictum, re conuentione omissa, concl. 128. num. 91. 4.

Non presumitur iusta, si acta sint amissa, conclus. 104. n. 18.

Non probatur per confessionem illius factam in impetratione commissionis, conclus. 155. sub num. 151.

Non probatur Condemnatoria ad mortem, per testes, sed bene per Scripturam, ibidem.

Non redditur minus conformis, siue ab alijs diuersa, ob causam in ea expressam, conclus. 128. sub nu. 370.

Non seruatis terminis substantialibus, ab Auditore Camera lata, quando sit nulla, vel sustineatur, vide concl. 167. n. 109.

Non valens super negotio appellationis, quando sustineatur, uti lata super negotio princi-

pali, vide concl. 129. num. 374.

Nulla nomen Sententiae non meretur, concl. 118. sub nu. 372.

Nulla ex defectu citationis, quando sit reuocanda, vide concl. 135. n. 116. cum seqq.

Nulla a partibus acceptata, saltem in vim patet sustineretur, concl. 17. sub nu. 33.

Intellige, vt n. 34. cum seqq. & concl. 133. n. 111.

Nunquam executioni demandatur, nisi causa defecta pronuncietur, quando tempora appellationis sunt vtilia, concl. 129. n. 165.

Et id procedit, etiam si defectio esset notoria, & multa tempora essent lapsa, ibi n. 126.

Obtenta ab eo, qui egit, sine actione ad sui fauorem, an sit valida, vel nulla, vide conclus. 78. n. 8. & 9.

Per appellationem suspenditur, & est acti nunquam lata fuisset, concl. 89. n. 518.

Per contradictas lata, quando sustineatur, si Procurator, vel substitutus fuerit absens, vide concl. 129. n. 180.

Post allegatam suspicionem lata, elapsio iure nulla, concl. 128. n. 63.

Extende, vt ibi n. 636. cum seqq.

Et Principis, petita restitutione in integrum non est exequenda, si effemus in causa Ecclesiarum, vel minoris, & lationem incoatinenti probari offeratur, ibi n. 375.

Declare tamen, vt ibidem.

Quae impossibilitatem continet viciatur, nec vilo modo confirmari potest, conclus. 47. num. 86.

Quando continet plura capita, si appelletur ab vno appellabili, appellatio non datur in alio non appellabili, si tamen capita sint separabilia scilicet si conuexa, concl. 128. n. 17. cum seqq. & vide concl. 17. n. 19. cum seqq.

Et quando capita separabilia dicantur, vide ibi nu. 20.

Quando est nulla ex defectu iuramenti testium, tunc arbitrium non intrat, pro ea sananda, concl. 135. n. 43.

Quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 32. num. 4. & concl. 120. n. 37.

Quando fecit transitum in iudicatum exequi potest, absque alia obsecratione terminorum, ad docendum de appellatione, ac illius legitima prosecutione, concl. 135. num. 94.

Et quando ferri possit de nocte stando, vel sedendo, vide concl. 133. n. 137.

Quando non comprehendat non citatum, videtur concl. 32. n. 7.

Quando non inuenitur, illius amissio, & tenor etiam per vnicum testem probari potest, conclus. 129. sub n. 435.

Quando non iustificatur ex actis asserere non potest, & ideo appellatio, tunc non est necessaria, sed bene ea venit reuocanda, conclus. 128. num. 578. & 805. cum seqq.

Quando non sit necessaria in adulterio declarando, & in separatione sienda inter coniuges, vide concl. 59. n. 39.

Index Conclusionum,

Illam rem indicatam confirmans, & lapsus quadriennij denegando restitutionem in iorégru, luicem equiparantur, concl. 86. n. 240.

Rescissionem transactionis continens, complicationem negotij principalis in ventre continere dicitur, & ideo est appellabilis, concl. 128. num. 50.

Retractari potest, etiam post rem iudicatam, si de illius iniquitate euidenter appareat, ibi num. 72.

Rotalis iam executiõni demandata, ut reuocetur est necessaria iniustitia notoria, quæ nullo velamine occultari, & nulla excusatione celari possit, concl. 168. n. 34.

Sine causæ cognitione lata, ex eisdem actis reuocari potest, secus si cognitio causæ præcesserit, concl. 128. n. 517.

Sine citatione lata, quando valeat, & a nullitate vitio excusetur, vide ibi n. 568. cum seqq. Si non potest suffineri, ut lata à Iudice ordinariorum, quando suffineatur, vel lata à Delegato, vide concl. 47. n. 24. cum seqq.

Super desertione causæ est appellabilis, concl. 128. num. 140. & concl. 129. num. 226. cum seqq.

Super utilitate alienationis rei Ecclesiæ non erit nulla, si eadem die feratur, qua fuit præsentata gratia, concl. 85. n. 138. & ibi ratio assignatur.

Supremi Magistratus, vel alia in rem indicatam transacta, quando per scriptum Principis, infirmari possit, vide concl. 165. n. 70. cum seqq. & 93. cum seqq.

Vbi à substantia appellationis perpetuò cecidit amplius à colligante reiecti gratia non potest, concl. 128. sub n. 911.

SEPARATIO thori difficulter concedi solet, quia cum illius causâ sit grauis, & ardua; id circò plenas probationes requirit, concl. 89. num. 304.

Et ex quibus causis, & quomodo fiat inter coniuges, vide concl. 59. per totam, & præcipue sub num. 73.

Fieri non potest propria auctoritate, sed expectandum est iudicium Ecclesiæ, concl. 89. num. 275. & n. 327.

Ita conceditur viro, ob adulterium vxoris, si cut vxori, ob adulterium viri, concl. 59. n. 5. Et quid ea operetur, vide ibi n. 6. cum seqq. Si petatur à muliere, ob adulterium viri, illa contra domum viri alimenta consequi debet, etiam si dotem non habuisset, conclus. 59. num. 11.

Declara tamen, vt ibi n. 12.

Et, vt obtineatur ex causâ hæc sit requiritur perseuerentia, & pertinacia; alijs non licet à coniuge recedere, etiam si super hæc res Sententia oriatur, dummodo sequatur reconciliatio, concl. 89. n. 294.

Illam secuta propter adulterium, quando maritus vxorem alere tenetur, vide ibi n. 292. cum seqq.

Et quando iterum vir possit reuerti ad tho-

rum vxoris, vide conclus. 152. num. 84. Item illa recto iudicio Ecclesiæ secuta petente altero, ex coniugibus, altero verò pertinacè inter hæreticos commorante, tunc fidelis innocens non tenetur, cum reuerentem, & reconciliatum secretò in suam confortum recipere, concl. 89. n. 295.

Separationis Thori materia valde Iudici arbitrar adicitur, concl. 134. n. 33. & seqq.

SEPVLCRORVM violatores, quæ pœna puniuntur, vide concl. 136. sub n. 33.

Sepulturam eligere potest amicus pro amico, si id tamen de consuetudine admittatur, concl. 100. num. 10.

Et quando ea datur, vel non datur excommunicatis, vide concl. 10. n. 21. & seqq.

SEQUESTRATIIVS ad hoc, vt iuridicè soluat non debet statim satisfacere, sed petitioni se opponere, alijs solutio spontanea solutionem non liberaret, concl. 128. n. 819.

Extende, quòd immò cõtradiçtio non sufficiat, sed quòd etiam appellatio sit necessaria; licet mandatum Iudicis pro solutione facienda, præcederet, ibi num. 820.

Restringe tamen, vt n. 821. cum seqq. Et tenetur conficere librum, vt iuror, ibi n. 812.

Sequestrata si sint aliqua animalia creditor tenetur expensas pro illis alendis facere, ibi sub num. 47.

Et contra illum agi debet executiue, ibi n. 826.

Ab illius à decreto, an appellans causam grauaminis in appellatione inferere debeat, vide ibi n. 404. & 405.

Ab illius reuocatione appellatio em interponi non sufficit, nisi etiam inhibicio Iudicis præcedat, cui causâ talis reuocationis commissa fuerit, ibi n. 420.

Illo à Iudice appositio super beneficij possessione, non ob id ipsa possessio amissa censetur, ibi n. 408.

Contrarium tamen, ibi num. 409.

Apponendum venit pro purgatione nullitatis, quando possessio esset nulliter capta, ibi n. 422.

Appositum regulariter non reuocatur, nisi lite finita, ibi n. 421.

Intellige, & declara, vt ibidem.

Appositum pendente appellatione, licet regulariter sit reuocandum, tamen si timor dissipationis urgeat, tunc illud firmum remanere debet, nec eo casu aduersario suffragabitur appellare, ibi n. 425.

Appositum contra laicos, & nihil possidentes in statu Ecclesiastico, sed in loco penitus remoto, vbi difficilis esset executio, aut firmum remanere debet, aut debitor cauere tenetur de solue do in euentum succumbentis, conclus. 128. num. 426.

Illud approbare dicitur, qui pro sequestri reuocatione cauet, concl. 131. n. 35.

Cautione præstita, illud est relaxandum, quando dubitaretur, per alicuius mortem,

pos-

Et Materiarum.

possessionem in alium transferri, & creditorem sequestrantis deteriorem fieri, conclus. 128. nu. 427.

Contra possessorē triennalem, vel illius successorem concedi non potest, conclus. 128. nu. 435.

Declarā tamen, vt nu. 416. cum seqq.

Datur, quando possessio est vacans, ne interim fructus dilapidentur, conclus. 128. n. 424.

Declarā vt conclus. 160. n. 207. cum seqq.

Et dicitur esse contra ius, quod prohibet, vt ab executione sit incipiendum iudicium, conclus. 128. sub nu. 404.

Factum super fructibus beneficii illius, qui pro defensione sue ecclesie abest, reuocandum, venit, nec à reuocatione appellatio admittitur, ibi nu. 411.

Factū iuxta Clem. 1. de sequest. possess. & fruct. an, & quando sit appellabile, vide conclus. 128. nu. 413 & 414.

Et factum iuxta dictam Clem. per dationem, fideiussoris non reuocatur, quia nedum est permissum, sed immo à lege, cum adiectione pignoris, ex aliqua causa precipitur, conclus. 128. nu. 419.

Illud iuxta Clem. illam non apponitur, nisi post sententiam obtentam, & si sic nulliter appositum, non reuocatur, nisi reuocata sententia, ob presumptionem, ex ea resultantē, ibi nu. 430.

Illud iudicis officio, ob illius offensam appositū ipsa officio cessante, illud quoque cessare debet, ibidem.

Impeditur, quando Sententia fuisse ad fauorem possidentis lata, licet in alia instantia fuerit reuocata, ibi nu. 431.

Impeditur, quando, quis haberet tres sententias, & rem iudicatam pro se, licet postea victus in causa restitutionis in integrum suam contra victorem haberet, conclus. 128. nu. 431. & 433.

Impediri non potest, per tertium super eo interesse prætendentem, neque per eius appellationem tollitur, ibi n. 428. & ibi ratio assignatur.

Post Sententiam restitutionis appositum non valet, nisi illi aduersarius consenserit, ibi nu. 432.

Praebet iustam causam non soluendi, & operatur, vt debitor ad damna, & interesse non teneatur, ibi sub 434.

Quale esse, & cum quibus requisitis concedi debeat, vt ab eo appellatio non detur, vide ibi nu. 412. cum seqq.

Quando est appositum super fructibus tantū, & non super possessione, ab eo datur appellatio, ibi nu. 410.

Quando possit sperni, & quando ex bonis sequestratis alimenta debeantur, vide conclus. 83. n. 515 cum seqq. & in Verbo Alime ita.

Si contra iuratum apponatur, nec Dominium, nec possessionem auferat, licet fecus in sequestro voluntario, conclus. 128. nu. 406. & 407.

Illud, siue sit iustum, siue iniustum impunē contineri non potest, ibi nu. 434.

Vigore sententiae nullā appositum, tunc illud violās in quas poenas incidat, vide ibi n. 435. Et in quibus casibus possit concedi, & in quibus non, vide ibi n. 404. cum seqq.

Item, quādo in fructibus beneficii, & in ipso beneficio concedatur, vide ibidem.

SERVITIVM, quod debetur Domino, per Vassallum, aut est personale, aut pecuniarium loco personalis, conclus. 57. n. 2.

Et quando illud dicatur interesse publicum respicere, vide ibi n. 5. & 6.

Seruitium pecuniarium soluitur de feudilibus, non autem de pecuniis, vt potē perceptis ex aliquo officio, per Principem donato, & in cuius concessione nullum verbum fuisse factum de feudo, conclus. 57. n. 7.

Seruitium personale remissum censetur, si in Inuestitura illius mentio non fiat, conclus. 3. sub nu. 24.

Seruitium soluere quis tenetur non totum, sed pro rata fructuum, conclus. 57. n. 9.

SERVITOR inferuiens alicui nobilissimae, & distimae personae, pro mensura salario, si dicat se in huiusmodi seruitio impendisse scuta quinquaginta de proprio, pro alendo Domino, la non creditur, conclus. 89. n. 542.

Seruitores quando probent pro Donano, vide ibi nu. 541.

Sed quid si fuissent ecclesiastici? vide ibidem.

SERVITVS altius non tollendi habet causam discontinuam, & acquiritur per vicum actum, vel vicum prohibitionem, cum decenniali patientia aduersary, conclus. 62. nu. 83.

Realis nō personis, sed praedijs debetur, conclus. 166. sub nu. 67.

Illā vtendi aqua alterius, quanto tempore praescribatur, & quod interdium competat aduersus prohibentem ea vt, & quando ad id officium iudicis implorari possit, vide conclus. 132. n. 26. & 27.

Seruitutes domus quando, & quales veniant in illius venditione, vide conclus. 127. nu. 18. remissum.

SERVVS non potest esse miles, conclus. 92. sub nu. 14.

Scruī, vel ancillae fideiurum, quando sint per eorum Patrem alii, & vtendi, vide conclus. 89. n. 164 cum seqq.

Seruo, vel alteri incapaci, si sint relicta alimenta, ea non iure actionis, sed iudicis officio debentur, ibi n. 530.

Seruus non est capax feudi, conclus. 142. nu. 65.

SEVITIA, Vide Sevitia.

SEXAGENARIVS, & ultra est ad generationem apus, conclus. 59. nu. 13. vbi exemplum datur.

SIGILLANS litteras sigillo alterius falsum, committit, conclus. 144. nu. 12.

Fallit, vt nu. 13. cum seqq.

Index Conclusionum,

- Sigilli** apocriefio, sine subscriptione regulariter non sufficit ad inducendam probationem, & praesertim, quando suspicio circa falsitatem, vel alterius falsitatis occurreret, concl. 123. sub n. 101.
- Illud** est substantiale litterarum Regiarum, concl. 154. n. 53.
- Illud** & subscriptio Notarii non sunt de substantia scripturae, quando ea testibus non caret, & addit clausula Actum, concl. 123. n. 114.
- Declarata**, vt ibi n. 115.
- Et licet** pericrit litteris originalibus; nihilominus si illae appareant authenticae probant, concl. 120. nu. 71.
- Et indubio** probat contra eum, cuius sigillum est, ibi n. 99.
- Illud** subscriptioni partis aequipollet, vbi praesertim de praedictio signantis agitur, concl. 123. nu. 99.
- Fallit**, quando ipsa subscriptio pro forma requireretur, ibi n. 101.
- Et indubio** pro eo venit praesumendum, si tamen fuerit recognitum, ibi n. 114.
- Vt probet** litteras intelligibiles continere debet, concl. 123. n. 101.
- Item vt probet** est recognoscendum, quia eo recognito instrumentum validum censetur, ibi n. 114.
- SIGNATURA** iustitiae, & illius Praefectus facultatem os aperendi non habent, concl. 122. nu. 18.
- Non facit** rescripta gratiosa, vel ab ordine Iuris aberrantia, concl. 135. n. 3.
- Quando** referbit simpliciter in commissione causae, tunc intelligitur, quoad utrumque effectum, concl. 128. sub n. 42.
- Et quid** facere soleat, quando ab excessu executionis appellatio interponitur, vide ibidem.
- SIGNO** antiquiori est sciendum, si animal signum duorum habeat, concl. 108. sub n. 43.
- In illo** praetentionem habere pretendens, quomodo experiri debet, vide concl. 171. n. 8.
- Ex eo** cognoscitur signatum, concl. 108. sub n. 42. & concl. 144. sub n. 41.
- Vnus**, ne utatur signo alterius, id iudex, etiam non requisitus prohibere potest, concl. 171. nu. 8.
- Illud** Mercatoris non est diuidendum inter filios heredes, sed penes vnum tantum remanere debet, licet commodatus illius per iudicem diuidi possit, ibi n. 41.
- Illud**, siue Marca, & Stigma Dominium rei signatze demonstrat, concl. 144. n. 4. & 42.
- Declarata** tamen, vt nu. 6.
- SILENTII** perpetui impositio super diffamatione est appellabilis, concl. 123. n. 383.
- Sylua** cedua ex arboribus in ea existentibus pretiosior redditur, concl. 136. n. 30.
- SIMILE** non est idem, concl. 142. sub n. 61.
- Similis** est dictio, quae significat identitatem in effectus, concl. 92. nu. 13.
- Similitudo** magis propinquitatem, quam rei identitatem significat, concl. 142. nu. 61.
- Similitudo** qualis esse debeat, vt argumentum a similibus valeat, vide ibi num. 52. cum seqq.
- Similitudo** effigiei est fortissimum naturae argumentum, ad hoc, vt dicatur quis filius illius, cum quo assimilatur, conclus. 59. num. 134. licet illud argumentum sit fallax, ibidem.
- SIMONIA**, vt euitetur est praesumendum, quod conuentio resignationem non praecesserit, quia ea non inducitur, nisi probetur aliquid fuisse datum, vel factum in vim praecedentis tractatus, concl. 47. n. 28.
- SIMPLEX** copia scripturae, & non authentica probat in odium furripientis illam, conclus. 104. nu. 17.
- SIMVLATA** quando praesumatur alienatio facta per decoctum, vel lite pendente, vide concl. 87. n. 85. cum plurius seqq. & in Verbo Alienatio.
- Simulatio**, & fictio non praesumuntur, nisi de eis clare appareat, ibi n. 108.
- Simulata**, quando praesumatur dotis confessio, vide concl. 152. sub nu. 9.
- Simulationis** vehemens praesumptio est illa, quando quis promittit summam vires suas excedentem, vt ibidem.
- SINGVLA** quae non profunt simul vnita iuuant, concl. 55. nu. 2.
- Declarata**, & extendit, vt n. 3. cum seqq.
- Singularis** successor ad quid teneatur, vide in Verbo Successor.
- SITVS** parvus, quando prauealeat magno in materia retractus, vide concl. 62. sub nu. 27. remissus.
- SOCER** quando teneatur alere Generum, Nurum, ac eius Filios, vide concl. 89. n. 138. cum seqq. & n. 167. & nu. 437. cum seqq. & in Verbo Alimentata.
- SOCIETAS** animalium quomodo contrahatur, vide in Verbo Animalia, & concl. 108.
- Contrahi** potest, etiam ex partibus inaequalibus, vel quod vnus praestet pecuniam, alter vero operas, & quod periculum, & lucrum sit commune, concl. 108. n. 16.
- Lucra**, & damna socij communia sunt, ibi nu. 15.
- Illo** officij non vacat per professionem illius, cuius caput inita fuit, conclus. 42. sub num. 688.
- Omnium** bonorum, quomodo inducatur, & quae dicatur tacita, vel expressa, & quid veniat in expressa, & quid in tacita, vide in concl. 29. per totam.
- Illo** officij non existente, fructus illius amplius non currunt, concl. 47. n. 83.
- Societates** officij, quando a muliere, & minore, sine solemnitatibus contrahi possunt, vide concl. 86. n. 181.
- Eam** non lucratur ille, qui pecunias recepit, si conuertra in Instrumento in totum non adimpleat, licet aliquod interesse eius, cui erat impleendum non concernat, concl. 50. n. 17.

Et Materialium .

Societatis Officii requisita, quæ sint, vide concl. 59. n. 55.

Quando lucratur quis illam, etiam non præiuto fideiusore, vide ibi n. 74. & seqq.

Promerualis, quæ dicitur, vide concl. 29. nu. 7. In ea quando valeat pactum, quod capitale sit saluum, & quod periculum ad accipientem, spectet, vide concl. 108. n. 18. cum seqq.

Et quando illud usuram cōtinere dicatur, vide concl. 161. n. 76.

In ea, quando periculum sit diuidendum, si capitale fuit perditum, vide concl. 108. n. 16.

Illi quando imputentur dos, & aliz expensæ factæ ab vno fratre, pro illius Dōctōratu, vide concl. 29. sub nu. 14. remissiuè.

Societatis Contractus, quando dirigitur ad trāslationem Domini, tunc ea sit communicatiua inter socios, non autem abdicatiua Domini vnus in alium, concl. 68. n. 48.

Societatis præcipuus effectus ille est, vt inter socios lucrū, & damni cōmunicetur, ibi n. 12. Extende, vt in concl. 108. n. 15.

Societas potest contrahi tacite, & expressè nec non ex coniecturis probatur, & quid veniat communica. cum in vna, & in altera, vide concl. 29. n. 13.

Socij quando possint contrahere, vt capitale sit saluum, vide concl. 108. n. 20.

Socij bonorum, quando gaudet privilegiis alterius Socij Dōctōris vide concl. 60. n. 40.

Omnium bonorum, quando alimenta, vel dotem aliz vnus ex Socijs præstare teneantur, vide concl. 89. n. 532.

Licet secus sit in ea redolēda, quia ad illud socius non tenetur, ibi n. 328.

Socij, seu auxiliatores criminum, qui dicantur, & quomodo sint puniendi, vide concl. 175. n. 1. cum seqq.

Socium se esse negans, si postea de mendacio cōuincatur perdat beneficij socijs cōpetens quod est ne illi conueniantur, vltra quàm facere possint, concl. 154. n. 101.

Socius contrahens nomine proprio, sibi ipsi, & non Socio acquirere dicitur, concl. 28. n. 5.

Contrarium, ibi nu. 7.

Concorda, vt nu. 8.

Imponere nō potest seruitutem in re cōmuni, in alterius Socij præiudicium, concl. 62. n. 76.

Socius iurari non potest suspectus, nisi societate finita, & rationibus redditus, cum possit esse, quod factis computis ille non remaneat debitor, concl. 153. n. 14. & 15.

Socius possidens aliu consocium recognoscere dicitur, concl. 38. n. 30.

Socius, quando per vnum actum præferuet ius, & possessionem alterius, vide concl. 48. n. 59.

Quando possit esse testis alterius Socij, vide concl. 167. sub n. 57. in fine.

Quando possit ædificare in pariete communis, & ibi cāmeras, scalas amouibiles, & armaturas facere, & apponere, etiam altero Socio inuito, vide conclus. 62. ferè per tot. & præsertim n. 105. cum seqq.

Socius, quilibet potest quærelare pro damno dato in re communis, concl. 108. n. 16.

Socius regulariter est Dominus partis rei in societate existentis, ibidem.

Socius, si murum communem eleuauit, an alter consocius possit in illo ædificare, obsecrando lumina vicini, soluendo tamē expensæ pro eius parte, vide concl. 62. n. 75. & in Verbo Ædificare.

Socius si solidata non sint computa, non potest dici creditor alterius, quia potest esse, quod illis solidatis sit debitor, & non creditor, concl. 56. n. 171.

SODOMIÆ crimen, quā sit crudele nefas, & quomodo, & cum quibus committatur, vide concl. 59. n. 106.

Illud crimen, quando sufficiat pro obtinēda inter coniuges separatione thori, vide concl. 59. n. 73.

Delictum est adēd nefandum, vt in eo etiam, minores pēna ordinaria puniantur, concl. 72. n. 107. cum seqq.

In illius crimine non punitur solus conatus, si postea, quis membrum quoq; non imposuerit, concl. 74. n. 6.

Sodomiticus coitus affinitatem non causat, concl. 76. n. 3.

SOLEMNITATES hædem requiruntur in constitutione Procuratoris ad alienandum, res minorum, & mulierum, quæ requiruntur in ipsa alienatione bonorum, aliis mandatū est, t nullum, concl. 85. n. 29.

Hædem requiruntur in alienatione annuorum reddituum Ciuitatis, vel Ecclesiæ, quæ requiruntur in alienatione immobilium, concl. 113. n. 16.

Episcopales, seu similes requisitæ in alienatione rei Ecclesiæ, per confirmationem Sedis Apostolicę suppletur, concl. 85. num. 80. & num. 164.

Solemnitates, & alia requisita ad perfectionem alicuius actus, nec non etiam iustum pretium ex spacio longi temporis interuenisse presumuntur, concl. 52. nu. 45.

Declara, si obseruantia pacifica concurret, vel ipsę solemnitates saltem in genere fuerint enunciatę; aliis secus, ibi nu. 45. & 49.

Illiz, & consensus Domini, quando superueniūt in alienatione ex intervallo actum perficiūt, concl. 84. nu. 285.

Ex arbitrio, & iussu Iudicis seruari solitz, si non seruentur in distrāctione rerum priuatarum, appellare licebit; sed executio sustinebitur, concl. 128. n. 458.

Ex lapsu triginta annorum, etiam absque earū enunciatione interuenisse presumuntur, concl. 52. nu. 50.

Declara tamen, vt in concl. 148. n. 153. & 161. In contractu minorum, & mulierum requisitæ, si deficiant, contractus erit nullus, concl. 86. nu. 65.

Imò ex earum omissionē mala fides arguitur, concl. 52. sub nu. 33.

Index Conclusionum ;

In Contractu minorum. & mulierum à Statuto Verbis fuerunt introducitur, pro forma, quæ ad vnguem seruari debet, concl. 86. n. 66.

Et. quando iuramentum firmet contractus absque illis, vide concl. 86. n. 70.

In contrahendo sunt seruandæ illius loci, in quo contractus celebratur, sed si ibi Statutum de hoc non disponat, ius commune attenditur, concl. 86. n. 118 & 187.

Fallit, vbi contractus recipit robur à ratificatione, quia tunc sufficit seruare solemnitates loci, vbi fit ratificatio, & in eorum defectum eas iuris communis, concl. 86. n. 120.

In scriptura amissa intervenisse præsumuntur, concl. 104. n. 13. & 18.

Declarat, vt in concl. 85. sub nu. 148.

In substationibus, & deliberationibus sunt adhibendæ, secundum consuetudinem loci, concl. 52. n. 37. & seq.

Intervenientes in alienatione Ecclesiæ inducunt præsumptionem utilitatis illius, concl. 85. nu. 123.

Illas intervenisse præsumitur in alienatione, rei Ecclesiæ, ex observantia triginta annorum, ibi n. 148. & 273.

Declarat tamen, vt ibidem, & nu. 153. & 161.

Item eas intervenisse præsumitur in alienatione rei Ecclesiæ, ex beneficio Apostolico, concl. 85 nu. 155.

Non sunt necessariæ in alienatione rerum minoris, quando constaret denixa mente testatoris, super eorum alienatione, quia tunc in hoc administrator diceretur merus executor voluntatis testatoris, concl. 56. n. 79.

Item non sunt necessariæ in alienatione bonorum à minore factæ, quando vgeret æs alienum, ex persona illius, cuius bona erant, & quæ postea ad filium pervenerunt, quia tunc iudicis Decretum non esset necessarium, conclusus 88 n. 123.

Extende, quod neque etiam in alienationibus minorum, & pupillorum sunt necessariæ, quando illæ fuerunt factæ de mandato Principis, siue si pecunie in eorum utilitatem fuerint versæ, concl. 165 nu. 44.

Quæ requirantur in alienatione rei Ecclesiæ, vide concl. 85. & in Verbo Alienatio.

Item quæ requirantur in contractu minoris, & mulieris, vide in concl. 86. & in Verbo Minor.

Quando defecerunt in alienatione rerum Ecclesiæ, fructus veniunt restituendi à die alienationis, concl. 85 n. 10.

Extende, & limita, vt nrm. 11. & 12. & vide in Verbo Emptor.

Quando ex antiquitate temporis eas intervenisse præsumatur ab initio, vide concl. 120. n. 1 cum seqq. n. 21 & n. 134. cum seqq. & in Verbo Antiquitas.

Quando sunt à Statuto introducitur, ad evitandas fraudes, satis est, si illis per æquipollens adimpleatur, concl. 86. n. 157.

Requisitæ in alienatione rei Ecclesiæ, quando

requirantur, etiam in transactione, vel impositione census, vel illius redemptione, aut permutacione, vel alienatione Patrimonii, ad cuius titulum, quis fuit ordinatus, vide concl. 85. n. 82. cum pluribus seqq.

Item quando requirantur, etiam in locatione ultra triennium, vel in translatione Canonis, aut in asfraneatione, vel concessione in Emphyteusm, vide ibi n. 92. cum seqq.

Requisitæ in donatione sunt quoque, necessariæ in retrodonatione, ex temporis intervallo facta, secus si in continenti fiat, concl. 86. nu. 149.

Plura vide in Verbo Donatio.

Si in aliquo contractu intervenisse præsumantur, illa: præsumptio cessat, quando ex reuolucione scripturarum, & ex facie actuum illas non intervenisse appareret, concl. 52. n. 21. Statutariæ, an solum sint adhibendæ in illis tantum contractibus, qui de sui natura sunt leui, vt sunt donationes, remissiones, fideiussiones, relutationes, & similes, vel etiam in utilibus, aut in ijs, ex quibus etiam per indirectum, & ex futuro euentu laeso euenire potest, vide concl. 86. n. 181. cum seqq.

Et quid in censibus vitalitijs, siue societatibus officij, vide ibidem.

In contractibus minorum de tempore contractus, non antem ante, vel post intervenire debent, concl. 86. nu. 202.

Sunt quid facti, & ideo non præsumuntur, nisi probentur, concl. 155. nu. 50.

SOLITA locari, vt dicatur aliqua res, quid requiratur, vide locari Solita.

Solum fieri in vna familia, vt lex est attendendum, concl. 142. n. 46.

Fallit, quando illud non esset honestum, ibi nu. 47. vbi ratio assignatur.

Illud, per quot annos inducatur, vide conclusus 48. num. 60.

Per vnicum actum induci potest, quando actus est solemnis, siue duo cum continuatione quadraginta annorum, concl. 142. n. 51.

Et quid in his, quæ tractum successuum habent, vide ibi n. 60.

Illud semper præsumptionem augeat, conclusus 142. num. 45.

Solent si ellet, vt Abbates aliter obligarentur, quam ius commune disponat, id seruari debet, ibi sub n. 46.

Solitis infernere, si iniuste expellatur, vel caretur, tunc fructus, neque distributiones perdit, conclusus 8 num. 39.

SOLLICITATOR, & Procurator in re defensa anteriorem hypothecam, pro sua mercede omnibus alijs habent, concl. 60. n. 31. & concl. 119. n. 38.

Plura vide in Verbo Procurator.

SOLLICITVS quis esse non debet de persona contrahentis, concl. 86. sub n. 208.

Et talis regulariter esse non debet contrahens cum alio, quod pecunie in causam expressâ vertantur, ibi nu. 209.

Fallit,

Et Materiarum

Fallit, quando contractus fieret cum personis privilegiatis, & alienatio esset ex causa necessaria, ibidem.

SOLVENS aliud pro alio creditori liberatur ipso iure, solvens verò aliud pro alio alteri de consensu creditoris liberatur solum opè exceptionis, concl. 91. n. 34.

Alij, quàm verò creditori, aut solvens creditori creditoris, quando liberetur, & quando non, vide concl. 47. n. 49. cum pluribus seqq.

Alcui pecunias furto subtrahatur, & à fure consignatas de mandato furis cōveniri non potest à Domino pecuniarum subtraharum, si furtum ignorabat, concl. 47. n. 59.

Censum, sed cetera requisita non adimplens à caducitate nō excusatur, concl. 101. sub n. 11.

Illi, cum quo contraxit rectè soluisse censetur, etiam si sciat pecuniam ad alium pertinere, concl. 47. sub n. 59.

Solvens illi famulo, qui venit cum signo, quādo rectè soluisse dicatur, vide ibi n. 49.

Partem Canonis tantum, & non totum à caducitate non excusatur, concl. 101. sub n. 11.

Partem debiti, tantum debitum agnovisse censetur, concl. 103. n. 24 & concl. 17. sub n. 67.

Prelato putatio, siue intrusio, quando rectè soluisse dicatur, vide concl. 47. sub n. 59.

Spontè, & executionem Sententiæ petens appellationi renunciant censetur, concl. 129. n. 323.

Solui non potest aliud pro alio invito creditore, concl. 91. n. 2. cum seqq.

Solutio à debitore facta in antiquiore causam semper cedere solet, concl. 48. n. 12.

Coacta dicitur, quando quis soluit sciens se vigore Statuti, vel Bullæ Baronum posse compelli, concl. 47. sub num. 44. & ibi ratio assignatur.

Debita in bonis potest etiam fieri in pecunia, cum electio in contractibus debeat esse debitoris, concl. 91. n. 4.

Fallit tamen in casu à testatore ordinato, ut si ab eo fuisset tradita facultas eligendi in repetendo suam dotem, quod ipsi videbitur, ibi n. 5.

Decimarum, & reddecimarum ab arrendatorijs facta de scientia, & voluntate Dominorū facta presumitur, concl. 145. n. 55.

Et, ut dicatur facta à Domino sufficit, ut ab arrendatorijs de illius consensu sit facta, concl. 145. nu. 56.

Ea dicitur vera debiti satisfactio, acceptilatio verò dicitur ficta solutio, concl. 18. n. 2.

Solutio Dotis, vide Dos.

Facta ab administratore semper presumitur facta de pecuniis principalis debitoris, non autem de propriis administrantis, concl. 56. nu. 160.

Fallit, ut n. 162.

Facta ab emptore creditoribus venditoris semper presumitur facta de pretio rei venditæ, sed non de propriis pecuniis, concl. 56. n. 160. & n. 161. ratio assignatur.

Facta de præterito, non prædicat in futurum, in his, quæ reiterationem, & tractum successuum habent, nisi curius triginta annorum fuerit lapsus, concl. 54. nu. 50.

Facta per depositarium, quando rectè facta dicatur, vide concl. 47. sub n. 59. & concl. 128. nu. 819.

Facta à principali, quando constituat creditorem in quasi possessione exigendi contra si deiusorem, & è contra, vide concl. 103. n. 24.

Facta pro arrenda anticipatè facit contractū esse viuarium, concl. 145. n. 47.

Habetur pro facta, quando fiat per eum, cui erat facienda, quin fiat, concl. 135. n. 84.

Declaratur, ut n. 86.

Solutio pecuniæ debet, quo loci sit facienda, vide concl. 69. num. 39. cum seqq. & in Verbo Moneta.

Solutio pensionis retardari potest, quando possessio exigendi non probatur, concl. 135. nu. 58.

Item retardari potest, quando non iustificatur illa conditio (dummodo remaneant centum pro Rectore) concl. 135. sub n. 58.

Sed an retardari possit, quando dicitur, quod contra consentientem pensioni ad executionem procedatur, etiam litteris non iustificatis, vide concl. 135. n. 58. 114. & 155. cum seqq.

Ea non probatur per confessionem de recepto contra successorem in beneficio, ibi n. 59. & nu. 60. ubi affertur exemplum.

Declaratur tamen, ut n. 67. cum seqq.

Plura vide in Verbo Pensio.

Præsumpta ex verbis Præsentis, solvente, & exuberante in tot Zecchiniis, & Vagheris nō iuvat, quando testes adfuerint, qui veram, & actualement numerationem excludunt, concl. 135. nu. 71.

Quando est alcui faciendū in pecunia numerata, licet ea sit investienda in bonis stabilibus, & bona stabilia creditori à debitore insoluto offerantur; tamen ille potest agere ad pecuniam promissam, ut eam ad eius libitum in bonis stabilibus tutis investire possit, concl. 90. n. 8.

Quando, ob difficultatem in solvendo, & debitoris impotentiam non potest fieri in pecunia, tunc potest fieri in bonis, concl. 91. n. 18.

Declaratur, & extenditur, ut n. 19. cum seqq.

Regulariter est faciendū in eo loco, ubi facilius debitor eam prestare potest, nisi certus locus esset destinatus, conclus. 89. num. 576. cum seqq.

Residui demonstrat alteram partem fuisse solutam, concl. 152. n. 14.

Spontanea sequesterarium soluentem non iuvat, sed excipere debet, concl. 128. n. 819. & prins concl. 47. sub num. 59.

SOLUTIONES astrictum concurrentes, cum locatione probant possessionem, non solum contra locatorem, & conductorem, sed etiam contra tertium, concl. 75. n. 5. cum seqq.

De-

Index Conclusionum,

Declarat tamen, vt n.8. cum seqq. & vide in Verbo Affilius.

ILL, & confessiones concurrentes, cum locutione, licet regulariter sufficiant ad probandum Dominum, fallit tamen ad effectum deuolutionis, vbi exacta, & concludens promissio est necessaria, concl. 78. nu. 40.

SOLVTVM à Patre fisco pro delicto filij, quid sit imputandum in legitimam, vide latè in concl. 42. n. 362. cum seqq.

Pro redimendo nro carcerato, quando sit imputandum in illam, vide conclus. 42. num. 363.

In quam causam cedat, vide conclus. 48. nu. 12.

Et quando in hoc stetur declarationi creditoris, siue debitoris, vide ibidem.

Solutum nomine Vedigialis, quando recuperari possit, vide conclus. 43. n. 21.

Solutum executiue, quando executiue possit repeti, vide concl. 64. n. 17. & seq.

SORES, ad hoc, vt conqueri non possint de fratribus in materia donationis sufficit, quod à quocunque sint dotate, concl. 42. num. 577.

Instituire non potest, qui est prohibitus alienare, extra familiam, & descendentes masculos, concl. 44. n. 258.

Soror, quando esse possit testis pro alia, vide conclus. 34. n. 5.

Illi, quando debeant alimenta per fratrem vide concl. 89. num. 215. cum seqq. & concl. 90. nu. 42. & plura, vide in Verbo Frater.

Succedit cum Patre in hereditate alterius Sororis, etiam stante Statuto Sorores ad fauorem fratrum excludente, concl. 66. sub nu. 17.

Sorore testatoris, quando admittatur ad illius fideicommissum factum simpliciter ad fauorem familie deficiuntibus masculis, vide conclus. 149. n. 15.

SPECIES vnus debitor, quando in alia specie, vel in pecunia soluere possit, vide in Verbo Aliud pro alio, & in concl. 93. per tot.

Species derogat generi, concl. 65. n. 22.

Declarat, vt n. 23. & seqq.

SPECIFICATIO bonorum Ecclesiæ, quæ alienantur, quando fieri debeat, & ea non facta alienationem viciat, vide concl. 85. num. 65 cum seqq. & n. 111. cum seqq.

SPE, quando est radicata super ea transigi, & pacisci potest, concl. 42. n. 667.

SPIRITVALE Matrimonium censetur contractum inter Monasterium, & Abbatem, concl. 89. n. 486. & seq.

Spiritualem Patrem Occidens tenetur, ac si occidisset naturalem, concl. 89. n. 56.

Spirituales delicta, quomodo à corporalibus differant, vide conclus. 166. n. 62.

Spiritualia nullo modo, sine titulo possideri possunt, concl. 148. sub n. 254.

In Spiritualibus titulum suæ possessionis quis ostendere tenetur, concl. 148. sub n. 254.

Spiritualis affinitas est maior, quàm carnalis, concl. 89. n. 56.

SPIRITUALIS Pater dicitur, qui aliquem è Sacro Fonte leuauit, vel ad Sacrum Chriftina, aut ad cathedricum tenuit, ibi n. 57.

Ille filium bonis moribus imbueret, & ei indigenti subuenire tenetur, ibidem.

Et quando filio spirituali alimenta prestare tenetur, vide ibi n. 56. cum seqq.

SPOLIANS liberatur à restitutione spoliij, si res spoliata fuerit à flumine tota corrosa; licet deinde post corrosionem fuerit iterum, per alluvionem bonis spoliantis acquisita, concl. 98. sub n. 21.

Fallit, si alueus fluminis in totum recederet, ibidem.

Et quando est mortuus, quæ pœna contra eum irrogetur, vide concl. 107. sub num. 5. remissiuè.

Spoliare dicitur ille, qui requisitus soluere recusat, concl. 78. n. 55.

Spoliatio non oritur, sed turbatio ex arborum incisione, concl. 136. n. 32.

Spoliator dolosus, & violentus nulla prescriptione, etiam centum annorum iuari potest, quado tamen de spolio clarè constaret, conclus. 135. sub n. 55.

Et ille non est conservandus in spolio, concl. 52. nu. 19.

Eriam si spoliatio sit Iudicialis, concl. 91. sub num. 7.

Declarat, vt in concl. 135. n. 146.

Spoliator, quando non est violentus non condemnatur in fructibus, nisi à die mortis litis, ibi nu. 55.

Declarat tamen, vt ibidem.

Scd quando sit audiendus, etiam non purgato spolio, vide ibi n. 54.

Spoliatus ante omnia est restituendus, etiam, si sit prædo, & spoliij causa est prius terminanda, quàm negotium principale, ibi nu. 124. & conclus. 160. n. 144.

Fallit tamen; vt ibi d. conclus. 160. n. 144.

Immo ante restitutionem respondere non tenetur spoliatori in petitorio, concl. 135. num. 125.

Spoliatus de facto, & ante causæ discussionem iniuste spoliatus præsumitur, & propterea ei alimenta denegari non debent, concl. 2. nu. 58 & conclus. 89. n. 497.

Extende, vt ibidem.

Spolij iudicio conuentus, si sit cum titulo, & bona fide, & causam ab auctore vitioso scilicet non habuerit, iuuatur prescriptione decem annorum, inter presentes, & viginti inter absentes, concl. 120. sub num. 143.

Spolij purgatio à pari procedit, cum illa attentatorum, concl. 139. n. 98.

Spolio agens, quid probare teneatur, & quæ exceptio illi obstat, vide concl. 78. nu. 54. & seq. & in Verbo Agens.

In eo agere non potest, qui à possessione facto suo cecidit, si quadriennium fuit elapsum, con-

Et Materiarum.

conclus. 110. sub num. 143.
 Eo non integri purgato, quando ad viteriora
 proced. possit, vide conclus. 135. num. 98. cum
 seqq.
 In spolio speciale est, vt possessorij suspensio
 impediatur, ibi n. 127.
 Spolium attentatum in omnibus, & per omnia
 spolio violento aequiparatur, conclus. 160.
 num. 20.
 Illud non praescribitur, nisi spacio triginta an-
 norum, ibi sub n. 174.
 Fallit in violento, quia illud etiam per mille
 annos non praescribitur, ibi nu. 20. & conclus.
 173. num. 27.
 Et dicitur iudicium magis privilegiatum, quam
 aliud possessionum, conclus. 133. n. 50. & conclus.
 165. num. 54.
 Non datur contra coheredem, sed contra eum
 competit remedium famulij hereticundis, pro
 habent. diffinitione, conclus. 56. n. 171.
 Quando est admixtum cum nullariis, tunc
 non intrat arbitrium, pro illis sanandis, con-
 clus. 135. n. 42. & 146.
 Declara, vt ibi n. 147.
 Quando est volentum, & res est vitio reali af-
 fecta, vt praescribitur, spacio triginta anno-
 rum requiritur, conclus. 120. n. 143.
 Contrarium dixi in conclus. 160. nu. 20. & conclus.
 173. n. 27.
 Concorda, vt ibi d. conclus. 160. sub n. 20.
 SI QUA, an, & quando, ob adulterium, vel
 eiculum libidinosum amittat dorem, vide,
 conclus. 59. n. 16. cum seqq.
 Sponsalia de futuro praesumuntur, ex traditio-
 ne anuli in domo coram Parentibus sponsae
 facta, conclus. 115. sub n. 2.
 Talia non transiunt in matrimonium de pre-
 senti, per receptionem munerum, amplexus,
 & oscula, ibi nu. 7.
 Item non transiunt in matrimonium de pre-
 senti, per attentatum copulae, vel traditio-
 nem sponsae ad domum ipsius, ibi n. 8. & 9.
 Non iurata, etiam ex leuissima causa possunt
 dissolui licet secus sit, non ex illicite causa,
 quia tunc etiam si non essent iurata contra-
 henda veniunt, conclus. 89. n. 304.
 Sed quando, non transiunt in matrimonium,
 & quando possunt dissolui, vide conclus. 59. n.
 16. cum seqq.
 Si sint contracta sub conditione obtinendi di-
 spensationem, vel Apostolicam confirmatio-
 nem, aut si seruari beneplacito Apostolico,
 pendente conditione dissolui possunt, conclus.
 85. num. 145.
 Extende, vt ibidem.
 Sponsae donatum, quando illi, siue potius eius
 viro donatum censetur, vide conclus. 99. sub
 num. 16.
 Cum sponsis, quare congratulatur amici, &
 cognati, ac in eorum honorem superbæ dapes,
 tripudia, & conuiuia fiant, vide conclus.
 118. sub num. 33.
 Sponsus duarum Ecclesiarum nemo esse po-

test, conclus. 56. num. 144.
 Per verba de praesenti acculare potest uxorem
 de adulterio, licet secus in sponso per verba
 de futuro, conclus. 59. nu. 17. & ibi ratio diffi-
 rentiae assignatur.
 Quando acquirit fructus ex dote perceptos,
 vide conclus. 89. n. 356.
 SPVRI. Filij debentur alimenta, vel dos,
 ibi n. 82. cum pluribus seqq. & vide in Verbo
 Alimenta. & in Verbo Dos.
 Spiritus dicuntur illi, qui nascuntur ex ea, quae
 cum pluribus comenerunt habuit, quasi, si-
 ne Patre nati, ob incertitudinem filiationis,
 & varietatem amicorum matris, conclus. 89.
 num. 149.
 Illi, & baldardi non dicuntur agnati, conclus. 81.
 num. 21.
 Neq; illi censentur vocati ad ius patronatus,
 ad quod vocantur illi de familia, ibi n. 22.
 Quid si sint vocati consanguinei? vide ibi
 num. 24.
 Et in quibus differant à naturalibus, vide con-
 clus. 89. sub n. 149.
 Institui possunt heredes ab Auo, siue ex et le-
 gitima proles, siue non, dummodo tamen id
 contemplatione filij non fieret, conclus. 42.
 nu. 191. & seqq.
 Et licet cum peccato generentur, tamen sine
 peccato aluntur, conclus. 89. n. 36.
 Praesumuntur pauperes eo ipso, quod spiritus
 esse nascuntur, ibi n. 133.
 Illis relictum, quando sustineatur in vim alimen-
 torum, vide ibi n. 114. cum seqq.
 Eorum species quot reperitur, & quādo succe-
 dere nō possint, vide cōcl. 89. n. 79. remissimē.
 Ad feudum nouum admitti possunt, conclus. 142.
 n. 65.
 Illi si esset relictus fundus pro alimentis, tūc ca-
 uere teneretur de restituendo ipsum fundū post
 eius mortē, nisi adesset pactum, quod illud ad
 spiritū hāre de transiret, conclus. 90. n. 34.
 Est incapax honorū Patris, cum dicatur natus
 ex coltu à lege damnato; licet secus in nato
 ex soluto, & soluta, etiam meretrice, conclus. 42.
 nu. 190. & seqq.
 Extende, & declara, vt ibidem.
 In bonis Patris legitimam praetendere non
 potest, sed alimentum tantum, conclus. 42. n. 189.
 Nulla nobilitate gaudet, etiam si à viro nobili
 descendat, ibi n. 190. & conclus. 81. n. 23.
 Occidens Patrem poenam Patricidij non in-
 eurrit, conclus. 89. n. 56.
 STABVLVM destinatum ad vsum Patris fami-
 lias pro eius equis dicitur praedium Vrbanū,
 si verò sit destinatum pro alijs animalibus ad
 vsum ruris, vel macelli, tunc dicitur rusti-
 cum, conclus. 62. num. 98.
 STAGNVM, quando dicatur publicum, &
 quando priuatum, vide conclus. 94. n. 22. & in
 Verbo Flumen.
 STAGVS beneficij, ad hoc, vt mutetur, quae
 sunt necessaria, vide conclus. 126. sub nu. 11.
 Status hereditatis ad effectum consequendi
 legi-

Index Conclusionum,

legitimam à quo sit probandus, vide conclus. 42. num. 410. & seqq. & n. 448.

Status personarum semel probatus, quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 120. sub n. 37.

STATUTA ad litteram sunt intelligenda, & de vno casu ad alium odiosum non extenduntur, concl. 45. n. 6.

Statuta, & ordinationes Synodales ligant Abbates, etiam exemptos, concl. 1. n. 104.

Plura iniucem se compatienda, quando possint combinari, vide concl. 86. n. 98.

Statuti qualitates sunt probandæ, per eum, qui ex eo agit, quarum una deficiente, constitutio, siue statutum non intrat, concl. 78. n. 24.

Statuti solemnitates, vide Solemnitates.

Illius usus, quando dicatur probatus, & quando non; licet id maxime in arbitrio Iudicis residere debeat, concl. 86. n. 106.

Statuto non ligatur Abbas, concl. 1. n. 94.

Illud adimens fidem scripturis, quid operetur, vide concl. 86. n. 70.

Admittens uxorem ad successione bonorum mobilium, eam ab annuis prestationibus excludere censetur, concl. 113. n. 19.

Ad tollendas dissensiones conditum, & à Papa confirmatum dicitur irrevocabile, & quasi in vim transactionis valet, & maxime, si ex eo privilegium refutaret, concl. 138. n. 64.

Ad turpia, & inhonesta non extenditur, concl. 133. sub nu. 25.

Appellationem prohibens, quando dicatur eam etiam prohibere in iis casibus, in quibus de iure appellatio admittitur, vide concl. 63. nu. 40.

Illud intelligi debet in casibus, in quibus gravamen in diffinitiva reparari potest; aliis secus, concl. 128. sub n. 10.

Sed appellationem prohibens, si defensione non praestita, est intelligendum, dummodo dicta defensio fuerit petita, ibi n. 43.

Appellationem tollere non potest, ibi n. 6.

Arctans creditorem ad petendum debitum, intra determinatum tempus, dicitur nutritum peccati, concl. 86. n. 104.

Armorum delationem prohibens, an Clericos liget, vide concl. 143. n. 37. cum seqq.

Armorum delationem prohibens à pulsu Campanæ de sero venit intelligendum inclusivè, & sic post pulsum, illud verò eam permittens à pulsu Campanæ de manè stat exclusivè, & sic in principio pulsus, concl. 143. n. 19. & ibi ratio differentię assignatur.

Extende. vt n. 11. cum seqq.

Censetur semper vocare masculos, iuxta Ordinem iuris communis, concl. 42. n. 91.

Confirmatum à Papa, quando operetur, vt contractus iuratus, abq; solemnitatibus susciatur, vide concl. 86. sub n. 70.

Et illud in terris Ecclesiæ non valet, nisi sit confirmatum à Papa in forma specifica, & quando illius confirmatio sit præsumenda, ibidè.

Stamentum continens terret, & continuum nictu inferre dicitur, concl. 47. sub n. 44.

Contra ius tendens non afficit, nisi sit specialiter, & in individuo à Papa confirmatum, conclus. 86. n. 104.

Dans executionem apocæ non habet locum extra illius Urbem, si tamen sit ordinatorium; at secus si decisorium, concl. 123. n. 55.

De continuenda possessione in hæredem, quomodo sit intelligendum, vide concl. 42. n. 711.

Et quando vnus cum actuali possessione præferatur illi solam civilem à Statuto traditam habenti, vide ibid. cum seqq.

Deferens hæreditatem alicui, eidem quoque censetur deferre tutelam, concl. 142. n. 95.

Fallit, vt ibi n. 96.

De mandato Papæ conditum, vel ab eo confirmatum iuramenti vires infringere potest, concl. 86. nu. 68.

Sed quando id proceat, vide ibi sub n. 70.

Disponens apocam priuatam vim publici Instrumenti habere (vt est Florentiæ) vti exorbitans non est extendendum, concl. 123. n. 54.

Extende, vt ibidem.

Disponens creditorem in quantitate teneri recipere stabili in solutum, est intelligendum, si emptor non inueniatur, concl. 91. n. 14.

Disponens maiores decem, & octo, vel viginti annis habere pro maioribus vigintiquinque annis, quando valeat, vide concl. 72. n. 113. cum seqq.

Disponens, quòd damnum resciri debeat à Villa, & loco, in quibus datum sit, quòd valeat, vide concl. 108. sub n. 75. remissivè.

Disponens, quòd nullus Rector, Officialis, Potestas, & Consul possint aliquod præmium, & gratiam accipere (vt est lanuz) an sit seruandum, vide concl. 99. n. 6. & 7.

Disponens, quòd super damno dato stetur iuramento damnum passi, non habet locum, si iste aliàs falsò inauerit, concl. 108. n. 56.

Disponens, vt ius Retractus cedi non possit, neq; vendi, comprehendit etiam alienationem, quæ fit in suum hæredem, concl. 62. sub nu. 29.

Excludens appellationem, & nullitatem, post egerminum præfixum, omnem nullitatem, etiam notoriam comprehendit; secus autem si simpliciter nullitatem excludat, quia tunc non excluditur ea, quæ ex eisdem statutis provenit, concl. 128. n. 908.

Excludens dotatam non extenditur ad Sororem vterinam, cum illud sit in ratione conservandæ agnationis fundatum, conclus. 42. num. 97.

Excludens Sorores statibus Fratribus, ex maiestate rationis, censetur excludere neptes ex Fratribus præmortuis, concl. 66. n. 17.

Sed quomodo Soror succedat in hereditate alterius, stante dicto Statuto, vide ibidem.

Exclusivum scæminarum, ob masculos censetur factum favore conferendæ agnationis, concl. 42. nu. 85.

Suffragatur solum illis de agnatione, non autè vterinis, ibi n. 86.

Et Materiarum.

Si sit exclusiuium fœminarum, ob masculos, an habeat locum ad fauorem piz causę, vide ibi an. 87. cum seqq.

Et si filiam excludens, si Pater velit, non impedit, quominus filia ex testamento Patris capere possint, ibi n. 128. & ibi ratio assignatur.

Exclusiuium fœminarum, aut matris, quando vires suas extendat extra territorii statuentium, & tunc quale Statutum sit attendendũ, ibi n. 129.

Exclusiuium fœminarum ab hereditate Patris non habet locum in ea fratris, etiam quo ad bona paterna, concl. 51. nu. 114.

Extendi potest de persona ad personam, non ex vi extensionis, sed ex vi comprehensionis ex maiori ratione, concl. 65. n. 17.

Extractionem frumeti prohibens, quoad cõprehendat etiam extrahentes farinam, & panem, vide concl. 111. nu. 20.

Generaliter loquens non comprehendit legitimum, concl. 42. nu. 12.

Habens pro confesso non respondentem positionibus intelligitur, si id qualitas causę patriatur; aliis fecus, concl. 128. n. 451.

Habitans personã porrigit vires suas, etiã extra territorii, secus si solum respiceret solennitates, & formam contractus, concl. 48. n. 50.

Imponens penam pecuniariam cõmittenti aliquod delictum, tunc delinquens ad vnã tantũ penã tenetur, licet per pluras vices illud delictum perpetraverit, concl. 59. n. 94.

Inponens penam ordinariã delinquenti nõ comprehendit minores, concl. 72. n. 92.

Inducens nullitatem contractus à minore sine solemnitate facti, excusat illos, etiam in conscientia, nec dicitur vitiosus, maxime si sit per Romanũ Pontificẽ roboratũ, concl. 86. n. 212.

Inducens solennitates ad euirandas fraudes satis est, si per equipollens adimpleatur, concl. 86. n. 157.

Inductum pro conseruatione agnationis dicitur fauorabile, & non odiosum; & cum eo cõfetur testator se conformasse, licet eius dispositio non procedat, si qualitas agnationis nõ verificetur, concl. 81. n. 48 & 49.

In materia xditionum maxime est attendendum, concl. 62. nu. 104.

Iuris congrui, quando liget Clericos, vide concl. 63. nu. 40.

Et licet sit generalissimum, nunquam tamen comprehendit casus à iure communifpecialiter privilegiatos, concl. 86. nu. 169.

Loci celebrati contractus attenditur, circa solennitates adhibendas, sed eo deficiente, ius commune seruatur, ibi n. 118.

Fallit, vt ibi n. 119. & 120.

Loquens de filiisfamilias, quando comprehendat adoptiuos, & arrogatos, vide concl. 58 nu. 6. cum seqq.

Loquens de petente plus debito non habet locũ in petente indubitum, concl. 45. n. 13.

Loquens de professis, & Religiosis extenditur

etiam ad Equites Hierosolimitanos, cum illi veri religiosi dicantur, concl. 65. n. 33.

Loquens de lucro dotis habet locum quoq; in promissa, & non soluta, concl. 170. nu. 37.

Amplia, vt ibidem.

Declara, vt ibidem.

Mandans descendentes ab vna infecta stirpe ad aliquem honoris gradum non admitti, à cõtrario sensu videtur velle ab ea non descendente esse admittendos, concl. 142. sub n. 3.

Mandans inuentum cum armis puniri, intelligitur, si ille fuerit captus cum illis, concl. 143. num. 65.

Declara, vt ibi num. 66. cum seqq.

Mandans, vt commutatio facta de fructibus in pecuniam perpetuò obseruetur, debet intelligi, rebus sic stantibus, concl. 89. n. 320.

Non protrahit vires suas extra territorium, statuentium, neque forenses ligat, concl. 86. nu. 246. & vide concl. 111. nu. 35. & 36.

Permittens semel appellare à quocũque possessorio, etiam possessorium summarissimum comprehendit, concl. 128. num. 42.

Principis, Superiorem non recognoscentis preiudiciũ particularis personę continens, quãdo sit appellabile, vide cõcl. 128. n. 497. cũ seqq.

Prohibens bona in forenses alienari non impedit, quin possint exteris alimenta relinquere, concl. 89. nu. 256.

Prohibens minore contrahere, sine certa solennitate, an habeat locũ, quãdo minor cõtrahit cum Patre, vide, concl. 86 nu. 132. cum seqq.

Ab illo prohibente, ne feratur triticum molendinum in Molendinis extra Ciuitatem existentibus, tanquã in preiudiciũ particulariũ personarum editum, datur appellatio, etiam si Princeps, qui illud tulit sit supremus, concl. 128. num. 500.

Prouidens circa solennitates in contractibus minorum adhibendas nõ tollit constitutionẽ Marchie de insinuatione loquentem, concl. 86. num. 98.

Puniens delinquentem in Ecclesia nõ procedit, si delictũ in apotheca Ecclesię, siue illius otio sit commissum, concl. 127. nu. 16.

Puniens in iussum alicui factum in propria domo, ad illum nõ extenditur, qui in apotheca inuoluitur, ibi nu. 11.

Quale sit attendendum, quando minor, vel alius cõtrahit extra territorium sui statuti, vide concl. 48. nu. 49. & seqq.

Quale sit attendendum in hereditatis additione per heredem faciendã, quando hereditas in pluribus territoriis bona habeat, vide concl. 51. num. 134.

Quando inducit exceptionem, & exceptio tempore contractus obligationis cauatur, tunc illud non extendit talem exceptionem ad contractus præteritos, concl. 48. nu. 86.

Quando legitimam minuire possit, vide, concl. 42. num. 565. cum seqq.

Quando proptiẽ, & prout verba sonant venit intelligendum, tunc appellatione futurum non

Index Conclusionum ,

- non comprehendit adoptiuos, & arrogatos, concl. 58 n. 11. & 13.
- Quicquid auferit feminis illis acerescit, quorū contemplatione sunt exclusi, concl. 42. n. 92.
- Requiritur in contractibus proximiores minorum, & mulierū est intelligendum de illis, qui sunt de tempore contractus, non autem de illis, qui deservunt esse, concl. 86. n. 63.
- Requiritur solemnitas in contractibus minorum, & mulierum dicitur favorabile, & latē interpretandum, & ad casum non expressum, militante eadem ratione, extendendum, ibi nu. 66.
- Respicitur processum, & ordinatoria cause an includat appellationem à diffinitiva, vide concl. 128. sub n. 520.
- Secundum ius cōmune regulari debet, ibi sub nu. 10.
- Si alienationem prohibeat in forensē, absquē licentia, tūc sufficit agens ex eo Statuto alienationem probare, nec tenetur ulterius docere licentiam non intervenisse, concl. 78. n. 25. & n. 26. ratio assignatur.
- Si appellationem prohibeat à Capitaneo, Episcopo, vel Potestate, an ab eorum Vicariis, & Locumtenentibus, ad suos deputatos si appellandum vide concl. 128. n. 183. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
- Si mander, vt bannitus impūē occidi possit, quando Pater occidere possit filium bannitū, vel ē contra, vide concl. 89. n. 195.
- Taliter est interpretandum, ne absurdum contineat, & vt minus quā fieri possit ius commune lēda, etiam si à propria verborum significatione esset recedendū, concl. 42. n. 95.
- Tollens exceptiones cōtra Sententias, quando non tollat eam de fectus citationis, & iurisdictionis, vide concl. 133. n. 117.
- Tollere non potest constitutionē, in qua adsūt decretum irritans, & clausulam sublata, vel aliz si niles, concl. 86. n. 106.
- Tollere non potest vxori quartam illi miserationis causa in bonis viri defuncti debitam, concl. 89. n. 52.
- Tribuens fidem libris mercatorum comprehendit solum eas, quæ ad eorum officium spectant, non autem ea, quæ veniunt extrinsecē, concl. 55. n. 28.
- Vbi adest, quod victus victori in expensis condemnatur, si ipsa condemnatio omittatur, tunc obtinens potest eas actione ex Statuto petere, concl. 128. n. 147.
- Illud, vel Princeps prohibere non potest nisi filius Patrem bannitum alas, vel ē contra, & præsertim, quando illud auxilium non ad malum finem, sed solummodo ad naturalem subventionem tenderet, concl. 89. n. 195.
- Statutum Urbis de aporis exequendis, vti Ordinatio in Capitulo tantum est attendendum, concl. 125. n. 24.
- Vbi dispositum in contractibus minorum, vel mulierum debere intervenire proximiores non habentes interesse, quomodo intelligatur, vide concl. 86. nu. 46. & in Verbo Proximiores.
- Illud præsumit Iuramentum in obligatione mulieris, vel minoris per fraudem, & dolum extortum, concl. 84. n. 144. & concl. 86. n. 67.
- Et quamvis generalissimum nunquam casum dotis comprehendit, concl. 86. n. 169.
- Requiritur solemnitas in contractu minorū, & mulierum dicitur conditum ad publicam utilitatem, & propterea illi, nec pacto, nec Iuramento potest renunciari, ibi nu. 67.
- Illud dicitur Motu proprio, & ex certa scientia Papæ conditum, concl. 167. n. 33.
- STELLIONATUS crimen quæ dicitur, & quomodo in eo procedatur, & quæ pena in eo delinquentes puniatur, vide concl. 45. nu. 9. cum seqq.
- STERILITAS quando sit iusta causa remissionis mercedis, vide concl. 73. nu. 14. & concl. 155. n. 91.
- STIGMA, Marca, & signum Dominium rei signatæ demonstrant, concl. 144. n. 4. & plura, vide in Verbo Signum.
- STIPULARI nemo potest pro alio, concl. 34. n. 1. & ibi ratio assignatur.
- Stipulatio ad fauorem vocatorum concurrens cum prohibitione alienationis Domini translationem impedit, concl. 84. n. 68.
- Annua vna tantum censetur, legatum verò annuum plura legata continere dicitur, concl. 123. nu. 35.
- Ille Notarij, quando acquirat absenti, ac illis quorum interest, vide concl. 9. n. 11. cum seqq.
- Pro absente facta non suffragatur, nisi fuerit ratificata, concl. 17. sub nu. 1.
- Pro alimentis ad fauorem pauperis est valida, concl. 89. n. 25. & 592.
- Et quando faciat acquire ius omnibus, quorū interest, vide concl. 34. n. 7.
- STRIPS, quibus gradibus conficiatur, & illius successio quid oparetur, vide remissiuē, concl. 149. nu. 27.
- STRICTVM ius illud dicitur, quod strictē, & propriē, & ad litteræ corticem venit intelligendum, concl. 142. nu. 19.
- STUDENTI Clerico, quando Canonici aliquid in subsidium conferre teneant, pro alimentis, & quando ad id per Episcopum cogi possint, vide concl. 89. n. 508.
- Illi debentur per Patrem alimenta, & sumptus itineris, & librorum, ac aliarum rerum necessariorum, & quæ consideratio in eis taxandis sit habenda, vide concl. 89. n. 160.
- Si mutuas pecuniam, quando eam ab eius Patre repetere possit, vide concl. 89. n. 127. cum seqq.
- Studia, & lectiones Sacre Scripturæ, ac etiam Seminaria Abbates habere possunt, concl. 1. num. 90.
- Studij expensæ à Scholare factæ soluendæ veniunt à Fratribus in communis, etiam mortuo Patre, concl. 89. nu. 127.
- Studij expensæ, ac omnia ad Studentes necessaria

Et Materialium.

cessaria, quādo sint praestanda ei, cui alimenta debentur, vide concl. 89. nu. 561. cum seqq.
Studium illud dicitur maledictum, ob quod relinquitur Divinum Officium, conclus. 166. num. 50.

In Clerico est labor Spirituālis, & fit, vt ille melius Ecclesie inferuire possit, concl. 8. n. 26.
 In Clerico dicitur respicere vtilitatem Vniuersalis Ecclesie, concl. 89. n. 508.

STYPRĪ delictum, licet quinquennio tollatur id tamen fallit, si ipsi delicto violentia addatur, concl. 98. n. 4.

Attentatum, & non consummatum, quando, & quomodo fit puniendum, vide concl. 74. n. 21. cum seqq.

Attentatum, & non consummatum contra virginem nolentem, & acclamantem non maculat virginitatem corporis, neque mentis, cū consensu mulieris non concurrat, conclus. 74. n. 21.

Est delictum, tam grave, vt in eo non detur restitutio minori, concl. 72. n. 110.

STYLIVS alicuius Curie, quando prober, & quomodo probetur, vide concl. 155. sub u. 67.

Stylus exorbitans à iure communi nō est extendendus, sed coercendus, concl. 148. n. 211.

Stylus Notarij non potest per eum, absq; pena falsi immutari, concl. 157. sub n. 7.

Stylus Rotæ, & Curie Romanæ in omnibus alijs Curijs seruandus venit; si tamen de illius obseruantia per decisiones, & sententias in rem iudicatam transacta appareat; aliās secus, concl. 168. n. 100.

Extende, vt ibidem.

Et quando Iudex de eo possit se informare extra iudicialiter, & quando non, item quando semel probatus amplius, etiam inter alios non sit probandus, vide ibidem.

Stylus, quando est varius, tunc ad ius commune est recurrendum, concl. 142. n. 55.

Et qualis sit seruandus, an scilicet ille illius loci, in quo causa agitur, an potius ille loci Iudicis delegati, vide concl. 126. n. 109.

SVBDIACONATVS Ordo requirit ætatem, viginti duorum annorum, concl. 72. n. 66.

SVBDITI Baronum, & feudatiorum Ecclesie, quādo habent suos Dominos pro suspensis ad Auditorem Cameræ, vt Auditorem, Papæ recurrere possunt, concl. 167. n. 48.

Episcoporum, qui nam dicantur, ad effectum, vt illi ab eo possint absolui in foro poli, & puniri in foro fori, vide concl. 10. n. 41. & seqq.
 Illi Episcoporum non dicuntur subditi Archiepiscoporum, concl. 138. n. 12. cum seqq.

Fallit in aliquibus casibus à iure expressis, ibi n. 14. & 23.

Licet in supportandis angarijs offendant spontaneam voluntatem, tamen metu reuerentiali eas supportare presumuntur, concl. 106. nu. 3. vide in Verbo Angariæ.

In illis semper metus presumitur, concl. 166. num. 20.

Eorum valde interest, vt potius supremo Prin-

cipi, quā inferiori efficiantur subiecti, concl. 167. sub n. 54.

SVBŒASTATĒ rei illa æstimatio est attendenda, quæ fuerit ab æstimatoribus facta, conclus. 69. num. 43.

Subhastatio ad hoc, vt legitimè fiat, quæ sint necessaria, vide in Verbo Aduudicatio, & concl. 52. serè per totam.

Dicitur nulla, si tres oblationes non fiant, vel ob defectum citationis, aut decreti ad deliberandum, concl. 52. n. 14.

Et id eò magis spolio subsecuro, ibi nu. 19.

Facta contra formam Statuti, & illius solemnitatibus non adhibitus est nulla, & de illis solemnitatibus aliunde, quā ex assertione Nuntij apparere debet, cum id ad eius officium non spectet, ibi n. 59.

In ea res emptori consignari solet viliori pretio, quā sit in adiudicatione, concl. 157. n. 9.

Nulla respectu non citati, quando sit etiam nulla respectu alterius citati, vide concl. 52. n. 28.

Quando dicatur alienatio voluntaria, vel necessaria, vide concl. 84. n. 202.

cum seqq. & n. 209.

Quando fieri possit non presente pecunia, sed habita fide de pretio, vide concl. 52. num. 60. & seqq.

Quando fit in Curia Capitolina, tunc adiudicationes sunt creditoribus per tertiam partem plus, quā sit eorum creditum, ibi n. 15.

Si delegatur nulla, quomodo per viam commissionis conuallidari possit, vide ibi n. 30.

SVBLOCATIO apothecæ fieri non potest, per conductorem domus; licet sit ei data facultas sublocandi domum, concl. 127. n. 10.

SVBREPTIO in supplicationibus, quando committatur, & quando non, vide concl. 16. n. 3.

Illam non tollit clausula in indemnitate, & monitionem lonam, concl. 126. sub n. 28.

Opponens illam plenè, & concludenter probare renetur, ibi n. 46.

Non attenditur in gratia concessa alienandi, cū clausula si in euidentem, &c. quando ipsa subreptio non est circa vtilitatem; At secus si eam respiceret, quia tunc gratia vitatur, concl. 85. n. 39. & 166.

Item non attenditur in alienatione rerum Ecclesie, si de eius euidenti vtilitate consistat, ibi n. 292.

Non cadit in his, quæ sunt iuris, concl. 126. sub num. 36.

Quando opponi possit, aduersus assertionē Papæ, vide concl. 155. n. 19. & 20.

Subreptitiæ, quando dicantur litteræ Apostolicæ vide conclus. 126. num. 14. cum seqq. & in Verbo Gratia & in Verbo Litteræ Apostolicæ.

SVBROGATIO in rebus particularibus non intrat conclus. 91. num. 28. & conclus. 136. sub num. 28.

Subrogati à Principe Sententia est appellabilis, licet secus sit de ea Principis, concl. 128. num. 175.

Index Conclusionum ,

Subrogato ad subrogantem , vel è contra non est facienda illatio, quia iuter eos diuersa ratio; & qualitas viget, & per consequens diuersa dispositio, ibi nu. 175. & 177.

Subrogatum sapit naturam illius, in cuius locum subrogatur, concl. 85. n. 195.

Fallit quando illi est alligatus specialiter attributum, concl. 42. n. 622.

SVBSCRIBENS apocam perinde obligatur, ac si eam totam manu sua scripsisset, conclus. 123. num. 10.

Folium album, quando in eo postea scripta, confirmare censetur, vide concl. 131. n. 77. cum seqq.

Scripturam, quando contenta in illa confirmare, & approbare censetur, vide ibi num. 76. cum seqq.

SVSCRIPTIO, quando pro forma requiritur, tunc solum sigillum eam non supplet, concl. 123. sub nu. 101.

Plura, vide in Verbo Scriptura.

SVBSIDIARIO remedio procedendi per contradiclas, vel per affixionem nunquam est locus, quandiu addit, qui citari possit, conclus. 129 nu. 181.

SVBSTANTIA ædus, vel tituli ex antiquitate, temporis non presumitur, concl. 120 n. 144. & seqq.

Substantia terrena, & temporale commodum non sunt præferenda saluti æternæ, concl. 1. num. 118.

SVBSTITVTI exclusio, quæ fit ex voluntate testatoris non est contra ius, & æquitatem, sed bene secundum ius, & æquitatem, concl. 42. n. 212.

Substitutio facta in antiquiores, ad quos extendatur, vide concl. 120. n. 113.

Substitutiones non sunt multiplicandæ, etiam, favore agnationis, concl. 81. sub nu. 40 & 78. & concl. 84. n. 267.

Illarum, si plures gradus sint facti præsumitur habitatio conseruandæ agnationis, concl. 81. nu. 44.

Ille pupillaris, quando excludat matrem, etiam à legitima, vide conclus. 42. num. 153. cum seqq.

Coniunctur in compendiosa, non ex legis interpretatione, sed ex præsumpta mente testatoris, ibi nu. 154 & 155.

Extende, & declara, vt n. 156. & 157.

Quando, & de quibus bonis fieri possit à Patre adoptante filio adoptiuo, vide concl. 58. num. 29.

Vulgatis, cessat, quando hæreditas fuit adita, concl. 51 n. 126.

Et in quo gradu locum habeat, vide ibidem.

Substitutus pupillariter excludit matrem pupilli, concl. 25. n. 35.

Declara tamè, vt in concl. 42. n. 153. cum seqq.

Sub ea conditione, si institutus sine filijs decesserit, agens pro immissione aliquid probare non tenetur, concl. 78. sub n. 83. & ibi ratio assignatur.

SVBVENTIO alimentorum, an potius debeat filio, vel Patri, si quis habeat filium, & Patrem eodem tempore in necessitate constitutos, vide concl. 42. n. 356. cum seqq.

SVCCEDENS in feudo ex pacto, & prouidentia, quando teneatur ad solutionem debitorum, vide conclus. 87. num. 42. remissuè.

In locum alterius tenetur ea omnia adimplere, ad quæ ipsius auctor se obligauit, conclus. 78. num. 17.

Succellio ab intestato, quando prohibita censetur, si sit prohibita alienatio, vide conclus. 84. num. 115. & in Verbo Alienatio.

Delata proximiori, cui debeatur, quando plures in eodem gradu existunt, vide concl. 84. num. 71.

Succellio filij est magis debita Matri, quàm Patri, & ita in dubio iudicandum venit, conclus. 64. sub n. 12.

Vit in stirpes, quando sumus in descendentibus aliis fit in capita, concl. 81. n. 25.

Successor, an, & quando locum, per antecessorem factum stare teneatur, & quando conductorem propria auctoritate expellere possit, vide latè in concl. 2. nu. 60. cum pluribus seqq. & concl. 84. n. 12. cum seqq.

Conductorem expellere non potest, nisi soluto illius interesse, concl. 2. n. 79.

In beneficio non tenetur soluere debita, per antecessorem facta, nisi ea pro vilitate ecclesie contracta fuissent, ibi n. 59.

Quando teneatur soluere pensionem sui antecessoris, vide ibidem.

In beneficio non potest à contractu prædecessoris restituere, si sit vtilis, & beneplacitum in ipsius prædecessoris vita sit obtentum, conclus. 85. n. 251.

Iurari non potest ex possessione sui auctoris, qui in mala fide erat, concl. 173. n. 2.

Necessarius dicitur ille, qui ius habet, ex Sententia, concl. 2. n. 65. & concl. 84. n. 214.

Successor Notarii, vide Notarii Successor.

Singularis, quando actione personali conueniri possit, vide concl. 33. n. 23. cum seqq.

Item quando dicta actio in eum transeat, vide ibid. & nu. 37. cum seqq.

Venire non potest contra factum, siue transactionem à suo auctore initam, ex quoquoque iure veniat, concl. 173. n. 13.

Extende, vt n. 14. cum seqq.

Vniuersalis tenetur seruare factum defuncti; licet fecus in singulari, conclus. 173. sub num. 1.

Plura, vide in Verbo Hæres.

SVFFOCATIO hominis, quando violenta, aut naturalis præsumatur, vide concl. 109. sub num. 38.

SVITAS est quedam qualitas, quæ in hæreditate Paterna obtinet primum locum, & necessitatem successione, & continuationem Domini inducit, concl. 51. n. 2. & vide conclus. 42. n. 715.

Idem

Et Materialium

- Idem operatur in filiis immiscentibus se in bonis Patris, quod aditio in extraneo adeste, ibi nn. 715.
- SVORVM** appellatione veniunt transuersales vsq; ad septimum gradum, concl. 149. n. 4.
- Declara tamen, vt ibi n. 5. & 7.
- SVMMA** maior, quando habetur pro non adiecta, & summa minor, quando insit in maiori, vide in Verbo Maior summa, & in Verbo Minor summa.
- SVMMARII** receptio publicationem non operatur, nec facit testificata didicita ceteri, concl. 148. sub n. 389. & ibi ratio assignatur.
- SVMPTVS** itineris, librorum, & aliarum rerum, nec non alimenta debentur filio studendi, considerata facultate, ac nobilitate Patris, nec non annonæ caritate, concl. 89. num. 160.
- Litis debentur filiis illegitimis, dum super alimentis litigari contingat, ibi n. 132.
- Item illi litis, & alimenta debentur filio Religioso super bonis Paternis, & Maternis tendente, ibi nu. 163.
- Et quando debeantur Abbati, vel Monacho, aut Moniali litiganti, & a Monasterio eiectione, vide conclus. 89. num. 486. cum pluribus seqq.
- Item quando debeantur ex bonis sequestratis, vide ibi n. 517. cum seqq.
- Differunt ab alimentis, & non continentur in Sententia lata super alimentis, nisi in libello omnia petita fuerint conclus. 90. num. 23. & 24.
- Sumptus studij, quando veniant appellatione alimentorum, vide concl. 89. num. 561. cum seqq.
- Plura, vide in Verbo Alimenta.
- SVPERFLVA** ne dicantur verba sufficere, vt dispositio quid minus operetur, vel Verba Clarius, & peritius explicent id, quod erat dubium, vel tacite inerat, concl. 14. num. 8. & concl. 142. nu. 117.
- Superflua sunt rescandæ, conclus. 128. sub num. 549.
- Superfluum illud non dicitur, quod in sensu contrario potest aliquid operari, quod in directo non operaretur, concl. 542. sub n. 3.
- Superflua non dicitur explicatio illius actus, qui prius erat dubius, concl. 14. nu. 8.
- SVPERIORE** apponente manum in vna causa quando inferior amplius in ea se ingerere non possit, vide concl. 3. num. 16. & in Verbo Inferior.
- Ad Superiorem, quando detur appellatio, omisso medio, vide concl. 128. num. 200. cum pluribus seqq.
- Superiores Religiosorum exemptorum, quando suos subditos ab excommunicationibus ab solvere possint, vide concl. 10 n. 33.
- SVPPLEMENTVM** legitime, quando, & quomodo, & qua actione peti debeat a fisco, vide in Verbo Legitima.
- SVPPLICANS** quando censetur fateri delictum, vide concl. 10. num. 71. cum pluribus seqq.
- Supplicatio datur a Sententia Vicarij ad Episcopum, licet non appellatio, concl. 128. nu. 184. & 192.
- De sui naturæ executionem Sententiæ non retardat, ibi sub nu. 376.
- Idem operatur, quod reuocatio causæ, per recursum, concl. 165. nu. 78.
- Prohibita non censetur, vbi est prohibita appellatio, concl. 128. sub n. 918.
- Quando attendatur, & quando litteræ ad effectum iustificandi gratiam, vide concl. 126. num. 48. cum seqq. & in Verbo Gratia.
- Signata præbet colorem in possessione recuperandæ, concl. 73. num. 8.
- SVSCÉPTIO** termini, quando afficiat, & quando non, vide conclus. 169. sub num. 16. ite in fine.
- SVSPENSO** a beneficio propter crimen alimenta debentur, concl. 89. n. 510.
- SVSPECTVS** de fuga ab Archiepiscopo potest iurari vnus, qui deliquisse præsumitur, conclus. 138. sub n. 7. & ibi ratio assignatur.
- De fuga allegari non potest debitor; nisi prius creditor de suo credito doceat, ac de debitoris deterioratione, post obligationem ad ad sui sanorem factam, concl. 44. num. 14. & concl. 153. n. 18. cum seqq.
- Sed talis iurari non potest, qui in communi Patria annum pensionem possidet, vt ibi sub num. 29. in fine.
- Vbiq; locorum, veluti vagabundus conueniri potest, concl. 44. n. 93.
- Et an possit arrellari, siue capi die feriata in honorem Dei, vide concl. 146. n. 10. & conclus. 153. n. 23.
- A iudice incompetenti capi potest, ibi num. 23.
- Declara tamen, vt ibi n. 24.
- Sed si vellit armata manu Principis familiæ reserare vulnerari potest, concl. 153. n. 27.
- De hæresi si abiuret recuperat beneficia, citi tertio collata, si tamen nulla Sententia condemnatoria præcesserit, sed tantum ob suspicionem hæresis beneficia inquisiti suspensa fuerint, concl. 124. n. 18. & 25.
- Supplicatus in Officio, quando sit remouendus ab eo, & illi denegetur appellatio, vide, concl. 2. num. 58. & in Verbo Delinquens in Officio.
- Supplicatus iurari quis potest vti testis, ratione, affinitatis, vsque ad quartum gradum, concl. 76. num. 10. & concl. 128. nu. 645. & 646. & 674.
- Intellige, vt ibi in dicta concl. 128. nu. 676.
- Iurari potest quilibet administrator, excepto socio, etiam in actu redditionis rationis, concl. 146. num. 10. & concl. 153. num. 13. cum seqq.
- Iurari, vel arrestari, quando quis possit ex apocrypha priuata, vide concl. 146. nu. 24. & conclus. 153. nu. 19.

Index Conclusionum,

Iurari, & effici talis potest, qui immobilia non possidet, aut adeò parua, vt quasi nihil possidere dicatur, ibi n. 8. & 9.

lurari an possit, qui tempore contractus dilapidare incēpit, vide ibinu. 21.

Item iurari an possit ille, qui est bonæ qualita-
tis, & famæ, si immobilia non possideat, vide
ibi sub num. 21

Quis talis dicitur, ob malos mores, vel si malè
administret, concl. 153, n. 10. & 12.

Iurari non potest Affector spontè à Iudice electus; fecus si eligatur ex Statuto, vel commissione, concl. 156. n. 8. & 20.

Suspectus, quando iudex allegatur, dum causa
votatur, tunc ibi interesse non debet, etiā si
non det votum suum, concl. 128. sub n. 634.

Si allegetur Gubernator, ceteri quoq; officiales, & Auditores suspecti censeantur, concl. 128.nu.653.

Sed si allegetur Praefes Tribunalis, tunc ceteri Iudices eiusdem Tribunalis recitari non possunt, licet sit regula, quod ubi est allegatum suspectum caput, ceteri quoque Iudices suspecti censeantur, ibi n. 657.

Item si talis reddatur Magister actorum, etiam
sui actorij suspecti erunt recusandi, concl.
128. nrm. 656.

SVSPICIO adeò est fauorabilis contra Iudicē,
vt etiam Prorex in Regno Neapolis recusa-
ri possit, ibi n. 671.

Ea allegata cōtra Officiales, alicuius Baronis
per alios Officiales eiusdem Baronis cogno-
sci potest, ibi n. 553.

Suspectos tamen non possunt se inuicem redde-
re officiales, nisi in casu inimicitiae, etiam
levis, & confanguinitatis, ibi n. 679.

Neq; minus potest reddi suspectum totum unū Collegium, sed debent nomina suspectorum specificari, ibi n. 655.

Fallit tamen, ut ibi n 657.

Allegari non potest iudex suspectus, nisi ab habente speciale mandatum, & quando tali casu appelletur ab ulteriori processu, quid sit agendum, ut dicta appellatio proficiat, vide ibi num. 538.

illa iudicis, quando, & ex quibus causis sit
admittenda, & quomodo proponatur, vide
concl. 53. per totam, concl. 128. nu. 641. cum
seqq. & nu. 683. & vide in Verbo iudex.

Illa antidota, quando inducatur, & tollatur,
vide concl. 123. n. 58. cum seqq.

Et dicitur actus, per quem indubitationem trahimur timendo, ut talis actus nobis laetionem afferat, concl. 153. n. 4.

Ex affinitate inducta non cessat, si affinitas per mortem alicuius dissolvatur, concl. 75. n. 10. & concl. 128. n. 646.

Et præsertim, quando effectus illius suspensionis
iam fuisset consummatus, concl. 76. n. 10.

Et, vt inducitur ex affinitate ea debet esse per
lineam ascendentium, vel descenduntium, nec
sufficit eam esse per lineam transversalem,
concl. 76. n. 11.

2a falsitatis sufficit ad tollendam fidem Scripturis, si tamen ipsa suspicio, ex vitiis v. d. ali
confl. concl. 125. n. 22. & 24. cum seq.

Item illa pro falsitate habetur in cunctibus, ibi
num. 26.

Fraudis oritur ex alienatione rei Ecclesie in confanguineum, concl 85, n. 192.

Sed quomodo ea tollatur, vide ibi num. 167. & 177 cum pluribus seqq.

Grauis oritur contra habentem processum
in manibus, & illum non exhibentem, concl.
128.cu.640.

Item illa Notarij, quando sit admittenda, & quid ad eam probandum facere opus sit. vide concl. 53. per totam, & in Verbo Notarius, & concl. 128. sub n. 68.

Illam allegare, licet possit vnus ex litigatoribus, illud tamen ius Aduersario non competit, nisi ex parte sua quoque suspicio oriatur. concl. 128. n. 681.

*Illa non carent ea, quæ de nocte, & in occultis
fiunt, quia qui malè agit odit lucem, co. act.
§ 9. num. 102.*

Et quatuorplex sit, vide concl. 153. num. 4.
cum seqq.

Sinistra contra personas Ecclesiasticas non admittitur, concl. 156. sub n. 15.

SVSTENTATIO onerum matrimonij vi n. 1
interpellationis habet, pro curis vfurarum,
concl. 89. fib n. 343

SYLVÆ vñs, quando est alicui relictus, sed ea est adeo remota, quòd nullo alio modo, nisi vendendo ligna illa vti possit, tunc vsuarius ipsa ligna vendere poterit, conclus 136 sub nu. 16

IN SYNDICATV, quādo, & ex quibus Index
condemnari possit, vide concl. 26. nu 34. &
seq. & num. 107.

Syndici confessio, quando prejudicet Capitulo, vide concl. a. n. 86.

Syndici dicuntur, qui vti tales comparent presente, & tacente eorum Magistro, concl. 142. sub num. 64.

Ille Vniuersitatis si sit alienus, Valetudina-
rius, aut alio modo inhabilis, tunc quilibet
extraneus ad agendum pro Vniuersitate ad-
mittitur, concl 86, n. 226.

Vniuersitatis, abſque ſpeciali mandato poſitionibus, & articulis reſpondere poteſt, concluſ. 148. num. 38. & ſibi ratio affignatur.

SYNODI OECUMENICÆ Statuta, & Ordinationes ligant Abbates, etiam exemptos, concl. i. n. 104.

In Synodo Oecumenica, qui Abbates sint
vocandi, & quo in loco federe debeant,
vide conclus. 1. num. 101. & seqq. & in
Verbo Abbates.

Synodo tenentur intervenire Abbates habentes Populum, nisi speciale privilegium habeant, ibi nu. 172.

Et Materialium

T

TACENS, accessit videtur, ubi de eius utilitate agitur, dissentire verò, quando de illius praeiudicio, concl. 129. sub n. 185. & conclus. 131. n. 66.

Taciturnitas, & aequiescentia per metum causata facit, ut numquam prescriptio, & praesertim in facultatis curat, concl. 166. n. 31.

Fallit, ut n. 32. cum seqq.

illa, & patientia consensum non inducunt in his, quae Scripturam requirunt, & maxime si quis contradicere adum impedire non poterat; sed si è contra, concl. 129. ubi 187. & concl. 131. cum 67.

Contrarium, concl. 129. n. 188.

Concorda, ut n. 189.

Taciturnitas quinquenij, postquam minor est effectus maior, quando inducat ratificatione contractus nulliter celebrati, vide latè in conclus. 86. n. 247. vñq; ad fin. concl. 87. n. 3. cum seqq. & in Verbo Minor.

TALE illud propriè dicitur, quod magis est tale, concl. 48. n. 12. concl. 116. sub n. 16. & concl. 148. sub n. 23.

Talem esse asserens, se talem probare tenetur, concl. 78. n. 72.

Talis esse, vel pro tali haberi paria sunt, in his, quae sunt iuris, concl. 124. sub n. 36.

TAXA non excusat à mala expressione valoris beneficii, si non fuit narratus secundum communem estimationem, concl. 145. n. 42.

Contrarium, n. 43.

TAXATIO alimentorum sequitur inter Fratrem, & filium non praeiudicat filiis postea superuenientibus, concl. 89. n. 178.

Plura, vide in Verbo alimenta.

Ea apparatus dicitur materia iudici arbitratia, concl. 134. n. 32.

Expensarum, & interesse, quomodo fieri debeat, vide concl. 19. n. 15. & in Verbo expensarum.

Excessiva pro suscipienda assessoratione non reddit contractum usurarium, nisi etiam exactione illius, quod fuit taxatum subsequatur, conclus. 151. n. 30.

Et, ut dignoscatur, an sit excessiva, neque in censu, assessoratione, & similibus, attenditur mos, siue consuetudo Regionis, ibi n. 32.

TEMPORALIA ad agendum sunt perpetua, ad excipiendum, concl. 59. sub n. 78.

TEMPORA appellatiouis iudex ex causa arreare, vel prorogare potest, concl. 129. n. 268. & 270.

Quando sunt vetitia, tunc Sententia nauquam executioni demadatur, nisi causa deserta pronuncietur, ibi n. 265. ubi ratio assignatur.

Extende id procedere, etià si desertio esset notoria, & multa tempora essent lapsa, ibi n. 266.

Coniunguntur, ad effectum praesumendi iustificationem graui alienationis rei Ecclesiae, concl. 85. n. 152. & concl. 120. n. 76.

Coniunguntur, ad effectum iustificandi dispensationem Apostolicam Matrimonialium, concl. 85. n. 152. & concl. 120. n. 77.

Tempora, & Fatalia, vide Fatalia.

Provisionum Apostolicarum de medio deducuntur, ad effectum probandi susceptoratus, concl. 126. n. 11.

Tèpore penuria, quae sunt faciendae, vide Penuria.

Ex tempore, seu spacio decem annorum licentia Domini in alienatione simpliciter ininterueniente praesumitur, concl. 120. n. 135.

Triginta annorum lapsio non datur amplius Ecclesiae remedium recuperandae, sicut nec datur priuato, quando facto suo à possessione eeciderit, concl. 85. n. 168.

Ex temporis diuturnitate poena minuenda venit, concl. 120. n. 123.

Item solutio dotis ex diuturnitate facta praesumitur, ibi n. 125.

Legitimi temporis cursus purgat suspitionem, quae ex alienatione rei Ecclesiae oriri potuisset, concl. 85. n. 167.

Longum spacium temporis facit nomè rei mutatum praesumi, concl. 120. n. 138.

Momentum temporis, per sensum corporis percipi non potest, concl. 94. n. 28.

Illius perfectionem importat genitius casus, vel accusatiuis; ablatius verò non, concl. 116. 10. & 34. & concl. 143. n. 13. & vide in Verbo Casus.

Tempus ad appellandù non currit mulieri, minori, & rustico, concl. 129. n. 31. & 196.

Fallit, quando illi copiam peritorum habere potuissent, ibi n. 132.

Non currit legitime impedito, ibi n. 133.

Declara tamen, ut n. 134. cum seqq. & vide in Verbo Impeditus.

Incipit currere à die Sententiae, si ea fuerit lata in vim monitorij, ad audiendum Sententiam, vel parte praesente, aut personaliter citata, ibi n. 184. & 190.

Contrarium, n. 185. & 191.

Illud ad intimandam provocacionem, in gratia appellati est introductum, ibi sub n. 261.

Ad publicandum beneficium quantum sit, vide concl. 116. n. 9. & in Verbo Acceptans.

Antiquum quid operetur, circa obseruationem solemnitatum, vide concl. 51. ubi 111. & conclus. 52. n. 38. cum seqq. & n. 50. & 51. & conclus. 85. ubi 148. cum seqq. & concl. 120. n. 1. cum seqq. & 117. cum seqq.

Datum à Bulla ad retrahendum pro interpretatione habetur, concl. 62. sub n. 49.

Datum ad prosequendam appellatiouem assignatur, non ad prosecutionem finendam, sed ad eam inchoandam, concl. 129. n. 255.

Et quando illud sit utile, vel contrarium, vide ibi n. 260. cum seqq.

Decem decrum ad appellandam, à die intimatiouis incipit, ibi n. 92. & 261.

Fallit, ut ibi n. 94. & 175. cum seqq. & n. 261.

Et quomodo dinumeretur in materia appellatiouis, & desertiouis, vide ibi n. 198.

Non currit ei, qui, ob paupertatem appellare nequit, ibi n. 128.

Index Conclusioſum ,

Intellige tamen, vt ibi num. 129.
De momento ad momentum attenditur in ac-
tu per Iudicem faciendo, concl. 47. n. 88.
Immemorable vim limitatorum conſinium
habet, concl. 98. ſub n. 22.
Plura, vide in Verbo Immemorable .
Litis, quando ſit ſubducendum, vide concl. 62.
nu. 46. concl. 85. n. 151. concl. 120. nu. 3. 16. &
71. cum ſeqq. & 134. cum ſeqq.
Non eſt detrahendum, quando agitur de pre-
ſumenda aliqua gratiæ iuſtificatione, concluf.
120. nu. 76.
Longiſſimum vocatur curſus triginta anno-
rum, concl. 52. n. 50.
Longum in materia inducendæ conſuetudinis
dicitur ſpaciū decem annorum, concl. 120.
ſub num. 55. & concl. 148. n. 346.
Intellige tamen, vt ibidem, & vide in Verbo
Conſuetudo .
Mora litis, & tempus vitæ Prælati alienantis
non ſubducuntur, ad effectum præſumendi iu-
ſtificationem alienationis rei Eccleſiæ; licet
ſecus, quoad effectum præſcriptionis, concl.
85. n. 151. & 197. cum ſeqq.
Non currit legitimè impedito, cōcl. 116. n. 26.
Perſectum eſſe debet, quando lex, vel homo
illud non declarat, concl. 116. n. 16.
Proſequendæ appellatiōis in partibus, an cur-
rat à die interpoſitæ appellatiōis in parti-
bus, an verò à die cōſuſionis in Curia; ſine
ponus à die, quo verſimile cauſa cum iuſti-
potuerit, vide concl. 129. n. 193. remiſſiue.
Quadrageſima amorum eſt iuſſuſciens ad præſer-
bendum, contra Eccleſiam, excepta Roma-
na, concl. 85. n. 269.
Quadrageſima, ſive quinquageſima inducens rati-
ficationem ſynodaliſſimæ minoris, eſt vitæ, & in-
cipit currere à die ſcientiæ læſionis, concl.
86. num. 252.
Quadrimeſtre eſt neceſſarium in præſentatio-
neluris patronatus, concl. 9. n. 18.
Quale ſit attendendum, ad validitatem, ſive in-
ualiditatem gratiam, vide concl. 17. n. 12.
Quale ſit attendendum, in reſcriptis iuridi-
cionaliſſimis, vide ibidem.
Quale ſit attendendum, in conſideranda legi-
timitate filij, vel congruitate dotis, vide concl.
42. nu. 583.
Quando non currat contra vnum non adim-
piendum alterius, vide concl. 50. n. 61.
Quod conceditur in ſubſtaſtatione, quando ſit
arbitrarium Iudici, vel quantum eſſe debeat,
vide concl. 52. n. 37.
Quod tempus detur marito ad accuſandum
uxorem de adulterio, vel uxori ad accuſan-
dum virum, & quantum ſit, & quando de-
beat eſſe vitæ, vel continuuū, vide concluf.
59. num. 79. & ſeqq.
Triginta annorum inducit præſumptionem
vt Iudeiſis Decretum, & Sententia fuerit la-
ta eo modo, quo de iure ferri debebat, con-
cluf. 86. n. 19.
Quando inducat præſumptionem ſolemnita-

rum in alienatione rei Eccleſiæ, & illam vi-
detur, vide cōcl. 85. n. 161. cum ſeqq. & n. 277.
& in Verbo Alienatio, & in Verbo Solentia.
Illud, ſive obſeruantia ſaltem pro admiſſiculis
ad præſcribendum inferuit, concl. 120. n. 118.
Et illud ubi requiritur non ſufficit illud vigi-
tationem, & concl. 85. n. 154.
Fallit tamen, vt ibidem.
Vitæ tranſſentis coniungitur, cum tempore
vitæ tranſſentis in materia penſionis, concl.
85. nu. 152. & concl. 129. n. 77.
Vitæ requirit inquisitionem facti, & calcula-
tionem, & computum dierum non compu-
tandorum, concl. 129. n. 266.
Currere ceſſat, quando Iudex abſeſſet, vel co-
pia Notarij haberi non poſſet, ſive ſi appel-
lans eſſet in carceribus conſtitutus, aut alio
modo legitimè impeditus, concl. 129. n. 271.
Intellige tamen, vt ibi n. 272. & 274.
TENOR Scripturæ amiſſæ, ſi probatur, quid
operetur, vide concl. 104. n. 21.
Item tenor litterarum, quando probari poſ-
ſit, vide concl. 126. n. 68.
Tenor Sententiæ amiſſæ, quomodo probetur,
vide in Verbo Sententia .
TERMINI, & dilationis ea eſt natura, vt dum
pendet reſpicit ſuauorem illius, cui a ſigna-
tur, poſtea verò illud aduerſarij, concl. 95.
ſub num. 20.
Termini illi quatuor ad docendum de appel-
latione, atq; illius legitiſſima proſecutione,
quomodo ſeruentur, vide concl. 129. n. 126.
& ſeqq.
Termini in conſiſibus, iuxta ſolitiū apponi
præſumuntur, concl. 142. ſub nu. 50. & vide
plura in Verbo Conſiſes.
Termini lapſus viam contumaci præſcludit, cō-
cluf. 129. ſub n. 478.
Omnes poſt litem conſtitutam, vel eam pro-
conſtitutam habitam peremptoriæ occuſentur,
concl. 148. n. 108.
Termini ſuſceptio, quid operetur aduerſus de-
bitorem, vide concl. 47. n. 58.
Et ſuſceptus, quando aſſiciat, & quando non,
vide concl. 169. ſub n. 16. in fine.
Eo ad appellandum pendente Iudex nihil in-
nouare poteſt, concl. 128. n. 602.
Iſto ad probandum elapſo, quis amplius au-
diri non debet, concl. 148. ſub nu. 102. & 106.
Declarat, vt nu. 107. & 143. cum ſeqq.
Elapſo ad articulum, & ponendum quis
non excluditur ab eo ad producendum, con-
cl. 148. n. 87.
Fallit ſi fuſſet expreſſe dictum quod poſt tē-
minum, nec per Inſtrumenta, nec alio modo
probari poſſit, concl. 148. n. 122.
Illud ad appellandum Iudex præſcribere poteſt,
parte non opponente, concl. 129. n. 267.
Appellatiōis proſequendæ poteſt deſerre, ex
cauſa ardeare, vel prorogare, etiam ex inter-
uallo, poſt admiſſam appellatiōem, concl.
129. n. 269.
Illud præſcribere, & appellatiōi deſerre nō ſunt
actus

Et Materiarum.

actus iudiciales, nec a Iurisdictione pendentes, id est iudex a quo illos semper exercere potest, ibi nu. 270.

Eum petens ad soluendum id, quod fuit ordinatum, appellatio iure iurata se fecit, ibi num. 324 & 331.

Terminus, ad probandum semper peremptorius censetur, concl. 148 sub n. 108.

Er ad probandum non currit, dum super pertinentiis, vel impertinentiis articuli disputatur, concl. 148 sub n. 108.

Non currit, nisi fuerit parti iactatus, ibid.

Terminus dicitur ille, intra quem concluditur, ipla res, & nihil extra quem, concl. 38. n. 20.

Iuris datur pro commoditate iudicis, ut deliberare possit pro responsione apologetica, danda parti, concl. 129 sub n. 497.

Novus ad probandum, quando in gradu appellationis concedi solet, vide concl. 148 sub num. 107.

Peremptorius iudicem non impedit, quia non ipsi, sed parti praefigitur, ibi n. 78.

Ille profuato habuit ad sententiam, quomodo diuimeretur, & accipitur, vide conclus. 129 sub n. 108.

Quando alicui praefigitur per iudicem extra, Curiam ad respondendum appellationem iniicit intra illud iter arripere, & vltima die in iudicio, secus si assignetur non ratum ad proseguendum, quantum etiam ad se presentandum compellitur Pontificis, ibi n. 257.

Quando fuit per iudicem assignatus, & intra illum appellans non comparuit, tunc dicitur ad hoc potest postea sine alia citatione, nedum in causa appellationis, sed etiam in negotio principali procedere, ibi sub n. 478.

Quando per sententiam, vel aliam constitutionem est praefixus ad expediendam causam, tunc dies debent esse utiles, ibi n. 263.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

TERRA, aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet iuncti, concl. 87 n. 127.

Item non impedit si admissus fuerit in statu, & terminis, in quibus causa reperiebatur, concl. 128 n. 617 & 776.

Si conditionaliter appellet, veluti si diceret se appellare quatenus contra, tunc appellatio non valeret, nec executionem impediret, ibi num. 618.

Intellige tamen, ut ibidem.

Extende, quod regulariter executionem triu corum impedit non potest, & praesertim, quando incontinenti de iure suo non doceret, quia tunc contra eum fraudes, & calumniae praesumptio urgeret, conclus. 128, num. 777.

Follet, ut ibi n. 780, cum seqq.

Quando super eisdem articulis tam datis, vel alijs de directo contrariis, aut novis audiri debeat, distingue, ut in concl. 148. n. 138.

Citari debet, in quolibet actu, ad hoc, ut illi praesideam fiat in iudicio, concl. 128 num. 618.

Colligens dici non potest, quando non petunt, se ad causam admitti, concl. 160 sub n. 119.

De attentatis dare non potest, quando non fuit in causa de eo tempore attentatorum, concl. 160, num. 121.

Dicere non potest de nullitate contractus de rebus Ecclesiae sine solemnitate alienatis, concl. 85 n. 312.

Electus in causa discordiae arbitratorum est vocatus, quando illi pronunciant, alijs se eo non vocato pronunciant, nulliter procedere dicuntur, concl. 133 n. 122.

Electus si dederit suam relationem ab aliorum relatione discordantem, ea non sustinetur, nisi quando alij suum votum non retulerint, conclus. 133 nu. 124.

Declarat, ut nu. 126.

Electus non potest ipse solus iudicare, sed si alij suum votum referant, tunc sententia unus adherere cogitur, concl. 133 sub n. 124.

Electus in causa discordiae, quando dicatur arbitrorum, & quando non, vide ibi n. 125 & seqq.

Eligitur, quando deo dati inter se discordant, sed, ut ille sententiam possit de illorum discordia constare debet, ibi n. 123.

In cuius arbitrium fuit collatum pretium, si non fuerit arbitratus in causa dotis contractus non corrumpit, licet secus in augmento dotis, & in alijs contrariis, concl. 68 nu. 26 & 27.

In cretense praetereans super re sequelrata, non potest sequestrum impedire, nec illud per eius appellationem esse tollendum, concl. 128 nu. 418 & ibi ratio assignatur, & nu. 615.

Pro suo interesse audiri volens, nedum causam exprimere, sed etiam quod; talem implere iustificare tenetur, a requiritur ad victoriam procedatur, ibi n. 14 & 609.

Et quando illius exceptio in executionis admittatur, vide ibi n. 94.

Pro suo interesse iudicem suspensum recusare potest, ibi nu. 676.

Possessor

Index Conclusionum,

Possessor non potest offerendo pretium executionē Sententię late in iudicio assistenti impedire, concl. 157. n. 15. & ibi ratio assignatur. **Intellige tamen,** vt in n. 16. & 17.
Quando, & a quibus sit eligendus in casu discordię, vide concl. 96. nu. 56. cum seqq. & concl. 133. n. 131. & seq.
Regulariter nō attentat, neque eum attentata capiunt, concl. 160. n. 119.
Fallit tamen, vt n. 125. cum seqq.
TESTAMENTA si duo sint in actis, tunc via ordinaria proceditur, concl. 47 nu. 11.
Testamēti vna pars alteram declarat, concl. 42. nu. 470.
Testamentum acceptans, illud acceptare dicitur, cum sua sequenti dispositione, concl. 17. nu. 39.
Illud cōdere, an possit, qui est prohibitus alienare, vide concl. 84. nu. 113. cum seqq. & in Verbo Alienatio.
Condere non potest Monachus, etiam si fiat Episcopus, & extra claustrum vitam degat, concl. 65. n. 24.
Intellige, vt ibid. & vide in Verbo Monachus.
Testamentum condere non possunt Cardinales ex consuetudine, concl. 65. nu. 24.
Illud filij dicitur nullum, si fuerit pręterita mater, nisi clausula codicillaris in eo fuerit apposta, concl. 42. n. 148 & seq.
Imperfectum fauor: pię causę sustinetur, concl. 123. n. 96.
In quo viginti testes fuerunt adhibiti, non totidem requiritur in reuocatione illius, sed septem tantum sufficiunt, concl. 14. n. 6.
In quo quis nominatur filius, quando filiationē probet, vide concl. 78 n. 62.
Inter liberos cōditum solemnitate iuris citius non requirit, concl. 123. nu. 95.
Licet sit nullum, & legatum alimentorum in eo factum sustinetur, tamen illud spacio trium annorum præscribitur, concl. 89. n. 549.
Non dicitur nullum, si plures testes, quā septem interuenerint, & aliqui nō fuerint idonei, dummodo septem idonei adsint, concl. 14. n. 4.
Secus si fieret cōtra naturam, & formam actus, ibidem n. 5.
Patris licet, ob filij præteritionem non reputatur, nec per querelam impugnari possit, nihilominus filius portionem legitimę, sibi de iure naturę debitam, petere poterit, concl. 42. nu. 297.
Quando dicatur factum ad pias causas, vide, ibi nu. 53.
Quando per acceptationem legati censetur approbatum, vide concl. 17. n. 37. cum seqq.
Quando per appositillas, interlineaturas, vel Cancellationes adeo suspēctum reddatur, vt ex eis immissio impediatur, vide concl. 125, per tot. & in Verbo Apostilla.
Quando præsumatur factum ab vno, qui sit falsus, vel potius adulteratę mentis, vide concl. 47 sub nu. 50.
Illud usurarij, quando sustineatur, vel annulletur,

tur, vide conclus. 161, num. 9. cum seqq.
Testator decedere non potest pro parte testamenti, & pro parte non, concl. 51. n. 122.
Disponens circa modum soluendi alimentorum, non mutat substantiam legatis, iam in esse deducti, sed demonstrationis tantum causa disponere censetur, concl. 89 n. 30.
Ex quibus præsumatur habuisse rationem cōseruandę agnationis, vide in concl. 81. serē per tot. & in Verbo Agnatio.
Facere potest, vt hæres contrahendi in sua dispositione, & prohibitioni statim a iure suo eadat, concl. 84. n. 23. & 44.
Testatoris assertioni standum est, quando de probando errore, & voluntate eiusdem ageretur, concl. 55. n. 137.
Extende, & declara, vt num. 138. cum seqq. & vide in Verbo Assertio.
Eius factum hæres approbare tenetur, concl. 88. num. 74.
Illius voluntas, vt lex est inuolubiliter seruanda, concl. 84. n. 23 & 45.
Liberare potest administratorem a redditione rationis, priuando hæres in euentum molestiarum, concl. 56 n. 193.
Liberare non potest Tutorem, vel Administratorem a dolo vero, sed tantum a præsumpto, ibi nu. 200.
Nedum potest prohibere alienationem, verū etiam tractatum alienationis, & tunc licet hæres tractatum non perficeret; nihilominus a iure suo caderet, conclus. 84. num. 35. 37. & 44.
Declara tamen, vt ibi nu. 38.
Qui grauauit hæredem sibi cognitum, & magis dilectum, multo magis censetur voluisse grauare incognitum, & minus dilectum, conclus. 89. n. 67.
Relinquere potest fideicommissum, sub conditione, illudq; adimere, eo casu, quo tertius aliquid v.g. alienet, vel aliud faciat, concl. 84. num. 31.
Contrarium, ibi n. 32.
Concorda, vt n. 33. & 34.
Semper præsumitur se voluisse conformare cū statuto forminis excludente, ob cōseruationem agnationis, concl. 84. n. 28.
Si aliquem instituerit, & mandauerit, vt filium nasciturum nomine testatoris appellet, sed vno parte duos filios Mater procrearet, quid sit faciendum, vide concl. 144. n. 30. cū seqq.
Si in vna parte testamenti alienationem prohibeat, in alia verò permittat, tunc vltima dispositio erit attendenda, concl. 84. n. 287.
Si iusserit portari per Substitutum arma, & insignia famulæ, & ad sint duo filij, tunc de primogenito intelligitur, concl. 144 nu. 29.
Si mandauerit totam hereditatem pleno iure restitui, ea absq; diminutione Trebellianicę, & falcidicę restituenda venit concl. 89. n. 404.
Si mandat Substitutus succedere, salua gradus prærogatiua, tunc filius locum Patris non ingreditur, concl. 84. n. 72.

Et Materialium.

Tollere non potest quartam vxi miserationis causa debiram, concl. 89 n. 52.

Velle non praesumitur id, quod expressè non loquitur, concl. 142. n. 125.

TESTES producentes illum approbare censetur, etiam si sit intercessarius, & pars formalis, & id procedit etiam in diuersis causis, concl. 131. n. 70.

Testes abfuturos, vel valedudinarios recipi, & examinari petens à iudice, à quo, appellatio- ni renunciare non dicitur, concl. 128. nu. 356. & concl. 129. n. 334.

A Curia recessuri, quādo positionibus, & articulis, etiam impertinentibus respondere cogatur, vide concl. 148. n. 247.

Ad arrendamenta se referentes, quando valorem beneficij probent, vide concl. 135. nu. 2. cum seqq.

Ad hoc, vt dicantur examinati nō inter diuersas personas, iussit, quōd persona non sit omnino diuersa, concl. 30. n. 3.

Ad hoc, vt probent est necessaria citatio ad videri iurare, concl. 135. nu. 43.

Et quando iurati praesumantur, vide concl. 155. n. 87. & seqq.

Vt probent adulterium, quomodo deponere, debeant, vide concl. 59. n. 36. cum seqq.

Vt probent aetatem, quomodo deponere debeant, vide concl. 72. num. 29. cum seqq. & iu Verbo aetas.

Testes ad perpetuam rei memoriam examinare potest iudex à quo, si fuerit appellatum ab interlocutoria, scilicet si à diffinitiva, concl. 128. n. 357. & 756. & concl. 129. n. 90.

Si sint senes, vel valedudinarii instante appellatione ante commissionem examinari possunt, si praesertim non per ipsum, sed per appellatum ille, quominus in causa appellationis procedatur, concl. 129. n. 465. & ibi multa inuenies. Item quae forma seruanda in examine, vide ibidem.

Ad probandam feloniam Vasalli, ob quam feudum amittatur, debent esse integre opinionis, & fame, concl. 101. sub nu. 2.

Aliqui ex inducitis, si nō fuerint examinati, examinari possunt, eorum publicatione non obstante, dummodo tamen illa publicatio iniuria, & relictante parte fuerit facta, concl. 148. nu. 397.

Contra assassinos recipi possunt, etiam lite nō contestata, & parte non citata, vel ea absente, concl. 150. nu. 58.

Testes de auditu in antiquis probant, & praesertim in materia confinium, concl. 38. num. 44 & concl. 120. nu. 46.

Sed non probant natiuitatem filij, quia ad eam probandam deponere debent, se fuisse presentes, cum puer nasceretur, concl. 42. n. 108. Item quando probant affinitatem, vel consanguinitatem, vide concl. 76. n. 9.

Deponere quomodo debeant ad probandum aliquam rem esse feudalem, vide concl. 93. nu. 19.

De auditu, vel publica voce, & fama admittuntur, vbi plena probatio non requiritur, alijs scilicet, concl. 126. n. 64. & 65. & concl. 145. n. 7. cum seqq.

Er per quos testes ea probanda veniant in materia valoris beneficii, vide concl. 145. n. 10.

De auditu delictum non probant, praesertim, si rationem sui delicti non reddant, concl. 148. sub n. 228.

Testes de nouo examinandi veniunt, quando super materia, de qua agitur nihil deposuerūt, concl. 147. n. 384.

Item illi examinandi veniunt de nouo, non obstante, quōd eorum dicta fuerint publicata, & didicita, vbi agitur de corroborandis, & confirmandis articulis antiquis, ibi n. 392. & nu. 393. ratio assignatur.

Declara tamen, vt nu. 394.

De nouo reperti etiam post dedicata testificata examinari possunt, dummodo de hac eorum nouitate plenè, & concludenter probetur, concl. 148. n. 390.

Licet id, ob timorem subornationis difficultate non careat, ibi n. 391.

Deponentes de bona fama praesentantur illis deponentibus super mala, concl. 94. n. 34.

Deponentes vidisse vxorem alicuius, cū alio in Camera, in qua non poterant videri, nisi per paruum rimulam adulterium probant, concl. 59. n. 102.

Item deponentes vidisse aliquem fabricare, falsam monetā in Camera, per vnā paruum rimulam illud delictum falsè monete probat, ibi num. 102.

Deponentes de credulitate, licet non probent regulariter, fallit, tamen, quando depositio dependet ab intellectu, concl. 123. sub n. 52.

Deponentes super nuditate hominis, & mulieris, & eorum solitudine, nec non vidisse eos, adinuicem commiscientes copulam carnalem probare dicuntur, concl. 59. n. 101.

Deponentes vidisse pluries aliquem ad vnam mensam comedere, alimentorum praestacionē probant, concl. 89. n. 543.

Deponentes per distionem (citra) abq; copula, tempus antiquum non probant, concl. 120. num. 5.

Sed quomodo concordari possunt, vide in conclus. 45. num. 4.

Deponentes per distionem illam, in circa, quomodo intelligantur, vide concl. 134. n. 15.

Et quid si de ponant per distionem parum plus & parum minus, vide ibidem.

Duo deponentes renorem testamenti amissi institutionem heredis probant, conclus. 104. num. 22.

Deponentes de publica voce, & fama, quando eam probent, concl. 145. n. 10.

Testes deponentes de fructuum, siue bonorum valore, quae seruare teneantur, vide concl. 69. num. 87.

Testes deponentes de vita magis probant, quā illi deponentes de morte, cōcl. 120. n. 122. infra. Testes

Index Conclusionum ,

Testes discordantes in summa in minori dicuntur contestes, concl. 133. n. 133. sub n. 128.

Telles domestici non sufficiunt ad probandam præstationem alimentorum , quando alij testes actu , vel habitu interveniæ potuerunt, concl. 89. n. 541.

Examinati coram Notario, quando probent, vide concl. 148. n. 292.

Examinati in iudicio possessorio non probant in petitorio, tanquam ad diverſum finem tendentes, concl. 30. n. 12.

Extende, & limita, vt n. 10. cum seqq.

Examinati in vno iudicio, quando probent in alio , & inter alias personas , vide concl. 30. nu. 1. cum seqq. & in Verbo Acta, &c.

Examinati non possunt de nouo super articulis antiquis examinari, etiam si eorum examen prius factum publicatum non fuisset, conclus. 148. n. 387. & 399.

Examinati, pendente termino ad dandum, sine ad faciendum interrogatoria non probant, nisi repetantur, & repetitio fieri debet expensis illius, qui fuit in culpa, concl. 148. no. 283.

Examinati post terminum citationis, quando finitur, vide concl. 135. sub n. 43.

Et quando dicantur in termino examinati, vide ibidem.

Examinati sine interrogatorijs non probant, nisi repetantur, concl. 148. n. 275.

Declara tamen, quod faciunt adnuncium, ibi nu. 278.

Examinati in iudicio criminali, pro informatione Curie non probant, nec in Ciuili, neq; in criminali, concl. 30. sub n. 16.

Examinati super interrogatorijs partis aduersæ, etiam sine citatione probant, concl. 148. num. 280.

Examinati per viam exceptionis non probant per viam actionis, concl. 30. n. 17.

Hæretici, licet regulariter non possunt admitti contra Catholicos; id tamen saluti, ubi effusum in re difficilis probationis, conclus. 124. sub nu. 27.

Et quando materia dicatur talis, ad hunc effectum, vide ibidem.

Idonei esse præsumuntur, donec de contrario constet, concl. 134. n. 8.

Illi in concursu sunt præferendi, qui verisimiliora deponunt, etiam si non essent iurati, & alij iurati, concl. 48. n. 16.

Impediti per alium, ne examinentur, pro rite examinatis habentur, concl. 135. sub nu. 43. & 84.

In causa criminali debent esse gratis 20. annorum, licet sufficiat, quod annus victimis sit inceptus, & non completus, concl. 72. nu. 82. & ibi ratio assignatur.

Illi inducens vti potest iussu pretio, & precibus, vt illi se examinari patiantur, concl. 148. sua uum. 265.

In iudicio summario examinati non probant utilitatem Ecclesiæ, quando ea in con-

trouersiam deducitur, conclus. 85. nu. 14. Fallit, quando probationes in iudicio summario essent plenariæ, ibi n. 15.

In materia finium, ac pascuorum quales admittantur, & quales non; item quid, & quomodo deponere debeant, ad hoc, vt probent, vide concl. 38. n. 64. cum seqq.

Testes interrogati extra articulos non probant, nisi super tota causa ab illis iuratum fuerit, concl. 148. n. 290.

Et quando dicantur interrogati, extra illos, vide ibidem.

Testes iurati intra terminum, siue extra illum, quando probent, vide concl. 148. sub num. 290.

Testes metu excommunicationis aliquid reuelantes non probant, nisi fuerint postea examinati super interrogatorijs partis, & ea citata, ibi n. 289.

Testes mortui si in aliqua scriptura descripti reperiantur, tunc, ea de falso suspecta redduntur, concl. 123 sub n. 62.

Testes mortui magis probant, quam viui, ibi num. 62.

Item quando non probent, quando sunt mortui, vide ibi sub n. 61.

Testes non perfectè examinati, quando de nouo examinari debeant, vel pro perfectè examinatis habeantur, vide concl. 148. num. 388. & 398.

Testes non prohibentur articulos legere, ibi sub num. 40.

Testes nulliter examinati præstant robur, & adnuncium pro fide alicuius Scripturæ, conclus. 55. n. 21.

Nulliter examinati, si fuerint mortui sæpè illorum examen, ex æquitate sustinetur, conclus. 120. n. 44.

Nulliter recepti, quando post publicationem possint de nouo examinari, vide concl. 148. num. 141.

Pauperes, quando non sint repellendi, vide, conclus. 134. nu. 9.

Peregrè proficiscentes, causa testificandi ex causa necessaria non possunt pro repræsentis, vel debitis antea contractis decurri, concl. 99. num. 24.

Post appellationem producents, appellationi renunciare censetur, concl. 129. n. 332.

Fallit, vt ibi nu. 334. cum seqq.

Post didicita testificata ex vtraque parte, ex pari indigentia hinc inde admitti possunt, concl. 148. n. 212.

Illos post visionem processus Rota admittere solet, sed iste stylus tanquam exorbitans à ore communi non est extendendus, sed coarctandus, ibi num. 211.

Quando possint reprobari coram Iudice remissoriali, vide concl. 123. n. 111.

Quando post didicita testificata favore Ecclesiæ de nouo examinari possint, vide conclus. 148. n. 396. cum seqq.

Et quid in criminalibus, vide ibi n. 401.

Quando

Et Materialium.

Quando propter affinitatem à testificando repellantur, vide concl. 76. n. 10. cum seqq.

Quando sint habiles, & omni exceptione maiores, est arbitriū ludici, concl. 134. n. 8. Et nota, quòd testium habilitas, siue inhabilitas attenditur de tempore depositionis, vt ibidem.

Quando super tota causā iurauerunt, tunc noua articulorum admissio eis deneganda, concl. 148. n. 213.

Quando sunt illustres personę, siue senes, aut valetudinarij debent in eorum Domibus examinari, concl. 168. n. 29.

Quomodo deponere debeant ad probandum valorem bonorum, tñ mobiliū, quāq. stabilitum, vide concl. 69. num. 87. & in Verbo Valor.

Item quomodo ad recognoscendam manum scribentis, vide concl. 123 sub nu. 52. & 73.

Quomodo deponere debeant super probatione augmenti, per adiunctionem facti, vide concl. 94. n. 28. cum seqq.

Quomodo deponere debeant ad probandum tempus antiquum, vel immemorabile, & quales esse debeant, vide concl. 120. & conclus. 148. n. 331. cum pluribus seqq. & in Verbo Antiquitas, in Verbo Consuetudo, & in Verbo Immemorabile tempus.

Singularis, quando coniungantur ad confessionem extraiudicalem probandam, vide, concl. 78. n. 42.

Vniuersitatis, quando admittantur ad testificandum pro ipsa Vniuersitate, vide conclus. 167. sub nu. 57.

Vt bene recognoscāt Scripturam, quid requiratur, & quomodo deponere debeant, vide latē in concl. 123. n. 30. cum pluribus seqq. & in Verbo Scriptura.

Testibus, etiam exceptiones patientibus Index fidem adhibere potest, concl. 134. n. 9.

Extende, quòd Testibus plenē probantibus potest Iudex fidem nō adhibere, & non probantibus eam adhibere, ibi n. 10.

Subextende, vt ibi n. 11.

A testificando, quando repellantur exercentes artē mechanicam, vide conclus. 147. num. 15.

Testificata didicita dicuntur, quando pars in suo posse Originalem processum testium, apertum habuit, licet sollemnis publicatio facta non fuerit, concl. 148. n. 382.

Talia non dicuntur per receptionem Summarij, vel ostensionem processus factam procuratori, secus si principali, ibi n. 389. & ibi ratio assignatur.

Et quando fuerunt didicita articuli amplius non admittuntur, ibi n. 381.

Fallit, vt num. 384. cum seqq. & vide in Verbo Articuli.

TESTIMONIVM petitur de appellatione, interposita, ex vñ Hispaniarum loco Apostolorum testimonialium intrusus, concl. 128. num. 554.

Sacerdotis, qui sit probatæ vitę vim duorum testium operatur, concl. 155. sub nu. 63.

Illus fides non diminuitur, si illi ante examē fuerint ostensū articuli, concl. 148. n. 264.

Illius approbatio intelligitur de persona, non autem de illius dicto, concl. 131. n. 68.

Confanguineus, quādo sit agnoscendus est arbitrium Iudici, concl. 134. n. 5.

Deponens cum dictione (in circa) ad quod tempus referri debeat, vide ibi n. 15.

Deponens per dictionem (vel) non dicitur certē, & constanter deponere, concl. 96. sub num. 6.

Testis depositio, an contra producentem plenē probet, vide concl. 131. n. 69. cum seqq.

Quando reddatur nulla ex omissionē interrogatorum, vide concl. 148. n. 274. cum pluribus seqq.

Facta super interrogatorijs magis attenditur, quā illa facta super articulis, ibi n. 284. & ibi ratio diuersitatis assignatur.

Illius depositio interpretationem recipit ab articulis, ibi n. 319.

De visu, quando coniungi possit, cum testibus de fama, & alijs probationibus, ad hoc, vt illius dictum probet, vide concl. 55. n. 3.

Dicens solum esse consuetudinem de tali re, & nō assignans rationem sui dicti, potius Iudex dicitur, quā testis, concl. 148. sub n. 335.

Extra articulos interrogari non debet, & tunc taliter quis interrogatus dicitur, quando dictum ad declarationem facti controuersi non insert, ibi sub n. 290.

Falsus tenetur exculpare innocentem accusatum, etiam cum periculo vitę in conscientia concl. 58. n. 129.

Idoneus, quando esse possit amicus pro amico, vide concl. 100. n. 16. cum seqq. & in Verbo Amicus.

Impossibilia deponens, vel assignans rationem sui dicti, quę à communiter accidentibus nō sit vera, vel per sensum corporis sit incongrua, nimis se affectatum ostendit, & nō probat, concl. 94. n. 28.

Indefinitē deponens debet intelligi de toto, si totum fuerit articulatū, aliās secus, concl. 148. num. 320.

In examine sufficit, vt dicat contenta in articulis esse vera, etiam si explicitē per extensū non deponat, concl. 148. n. 323.

Contrarium, n. 324.

Primam opinionem extende, & declara, vt n. 325. cum seqq.

Infamis contra alium infamem admittitur, cum paria delicta, pari compensatione tollantur, concl. 59. n. 74.

Inhabilis admittitur in his, quę utilitatem an non respiciunt, concl. 111. nu. 49. & ibi ratio assignatur.

Inhabilis, quando iunctus cum habili plenē probet, vide concl. 55. n. 14. & 15.

Inhabilitas tollitur, ob equalitatem coniunctionis erga partes, concl. 73. n. 34.

In.

Index Conclusionum ,

Interesse habens , quando probet , vide concl. 167. sub n. 57. in fine.

Iuratus non dicitur , nec fidem facit , quando Notarius simpliciter scripsit testis iuratus , &c. secus , si scripserit iuratus tactis scripturis , &c. vel aliis verba adfint , ex quibus deprehendatur iuramentum fuisse prælitum , concl. 155 n. 87. & 88.

Non potest esse vnus , qui tractet de suo honore , vel vituperio , concl. 60. n. 52.

Pauper , vilis , & de delicto damnatus non probat , neq; minus cum alijs coniungi potest , concl. 55. num. 3.

Fallit , vt in concl. 155. sub n. 63.

Potest deponere cum nota in manibus pro illius memoria , concl. 148. n. 40.

Contrarium , ibidem .

Probata vitæ licet sit pauper , tamen ad probandum admittitur , concl. 155. sub n. 63.

Quando quis esse possit , & Notarius infirmus , vide concl. 60. n. 93.

Recusans respondere interrogatorijs in nihilo probat , nisi iterum repertur , ad effectum , euacuandi ipsa interrogatoria , conclus. 143. num. 279.

Repetitus non debet plus dicere in repetitione , quam dixerit in primo examine , ibi num. 330.

Secundo loco examinatus , si non deponat per extensum , sed ad primum examen se referat , tunc probat , licet illud primum examen sit inuolum , concl. 148. n. 325.

Declara tamen , vt n. 327. cum seqq.

Se referens ad articulum idem est , ac si omnes qualitates , in articulo contentas in indiuiduo exprimeret , ibi n. 322.

Fallit , vt n. 325. cum seqq. & n. 367.

Simpliciter deponens de valore beneficij tempus datæ percutere censetur , si articuli illud tempus contineant , ibi n. 321.

Soror , quando esse possit pro alia sorore , vide concl. 134. n. 5.

Suspectus redditur ob paupertatem , ob malos mores , & ob improbitatem antea datæ vitæ , concl. 42. n. 201.

Fallit , vt in concl. 134. sub n. 9.

Suspectus redditur , si cum parte aduersa fuerit allocutus , concl. 148. n. 265.

Vnicus , quando valorem beneficij probet , vide concl. 135 n. 9. & in Verbo Valor.

Vnicus omni exceptione maior concurrentibus adminiculis plenè probat in ciuilibus , nō autem in criminalibus , concl. 55. sub n. 23.

Secus autem si adminicula non concurrerent , concl. 78. n. 42.

Vnus deponens tenorem Scripturæ , si Instru- menti amissi sempiternam probationem inducit , concl. 104. n. 21.

Testium depositio , quando est contraria illi scilicet in articulis non probat , sed imò suspecti de falso dicuntur , concl. 148 n. 18.

Eorum dicta reuelans ante eorum publicationem , siue sit Notarius , siue iudex fallum cō-

mittit , conclus. 60. num. 48.

Illorum , siue arbitrorum dicta , quando verificentur in minori summa , vide concl. 69. n. 64. & concl. 133 sub n. 128.

Eorum receptor , si habeat solum facultatem , examinandi super articulis , non potest admittere interrogatoria , sed eo casu ad iudicem pro facultate recurrendum erit , concl. 148. n. 191.

Illorum reprobatio , quando non admittatur in causa alimentorum , vide concl. 90. n. 5. & in Verbo Alimenta.

THESAURARIVS Principis , quando Principi , vel sibi ipsi acquirit id , quod sibi sit donatum , vel remissum , aut ab eo extortum , vide concl. 99. n. 16.

Thesaurus in fundo dotali inuentus non venit in fructu , sed media pars restituitur , quasi in alieno inuenta , concl. 136. n. 8.

THORI separatio , vide Separatio.

TITVLII mutatio præsumitur , absq; alia animi declaratione , quando titulus superueniens nō esset cum primo compatibilis , aliis secus , concl. 109 n. 27. & 28.

Declara , vt ibi n. 29. & seq.

Illius præsumptio oritur ex possessione decennali auctoris , quæ præsumptio est Inris , & de lure , & probationem in contrarium non recipit , nec ex productione tituli infanti elidi potest , concl. 120. n. 57.

Titulum suæ possessionis , an , & quando quis ostendere teneatur , vide concl. 148. nu. 250. cum seqq.

Titulus Dotis , vide Dotis Titulus.

Ex Sententia antiqua probatur , & ex possessione antiquissima præsumitur , conclus. 120. num. 56.

Contrarium , nu. 145.

Melior de mundo ex tempore immemorabili allegari potest , ibi sub nu. 11.

Præsumitur in beneficijs libus ex diutina possessione Rectoris , concl. 51. n. 12.

Puratiuus , & invalidus sufficit ad præscribendam exemptionem , dummodo fuerit iusto errore causatus , concl. 1. n. 53.

Puratiuus non inducit bonā fidem , ad effectum percipiendi fructus , illorū suos faciendi , quando non esset habilis ad translationem Dominij , concl. 52. n. 33.

Titulum parem a legatis , quando viam executionis impediatur , & processum ad viam ordinariam reducat , vide concl. 47. sub b. 11.

TOLLERANTIA barniti , siue delationis armorum , quando inducat consensum in Superiore tollerante , vide concl. 143. nu. 95. & seq.

TORTVRA decreto , vel combinatione , quando detur appellatio , vide concl. 128. num. 599. cum seqq. & 850. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

TOTVM respicit partes , siue quibus aliquod corpus integrum dici non potest , siue sit vniuersale , siue integrale , siue generale , concl. 127. n. 9.

Et Materiarum .

Plura vide in Verbo Dictio, & in Verbo Idem Iuris .

TRACTATIO alienius, vti filij, quando filiationem probet, vide concl. 78. num. 66. cum seqq.

Tractatus alienationis prohiberi potest, & tunc quid ea prohibitio operetur in euentum contrarij, vide concl. 84. num. 35. & 37. & in Verbo Alienatio.

Quando requiratur ad validitatem alienationis rei Ecclesie, vide concl. 85. num. 32. cum seqq. & nu. 323. cum seqq.

Requisitus in alienatione rei Ecclesie non probatur per verba enunciativa in Instrumēto apposta; sed alia probatio maior est necessaria, ibi n. 313.

TRADITIONE rei non secuta alienans contra prohibitionem non incidit in penam, concl. 84. n. 24.

Ea non secuta alienatio ita perfectionem non recipit, vt quis ab illo contractu recedere non possit, ibi n. 24.

Traditio rei alienari prohibetur, si scienter fiat, licet ad hoc protestatio saluo consensu Domini, nihilominus alienans in commissum cadit, concl. 84. n. 30. & ibi ratio assignatur.

Traditione regulariter transfertur Dominium sed secus, quando alienatio fuit nulla, concl. 85. nu. 309.

TRANSACTIO annullari potest priusquam fiat restitutio accepti; sed postquam nullitas est detecta ad executionem agi non potest, nisi prius facta accepti restitutione, concl. 47. num. 65.

Est species alienationis, & propterea eisdem regulis censenda venit, concl. 85. n. 82.

Facta per Patrem super dote filij illi, non nocet, si in contractu non interuenierit. At secus si postea ratificauerit, concl. 86. num. 212.

Quando fieri possit super alimentis, vide concl. 89. n. 12. cum seqq.

Semper fit aliquo dato, vel retento; pactum vero gratis fieri solet, concl. 26. n. 88. & conclus. 155. n. 129.

Super re Ecclesie requirit eandem solemnitates, quas requirit alienatio, concl. 85. n. 82.

Fallit tamen, quando ea fieret, ob dubium litis euentum, ibi n. 83. & 202.

Sed quomodo iste timor sit probandus, vide concl. 155. n. 128. & seqq.

Rei Ecclesie, si fiat super re clara, & super gratuita pactione, siue super re diuersa à litē, absq; solemnitatibus non valet, concl. 85. nu. 34. & 203.

Item super re minoris solemnitates statuti requirit, concl. 86. n. 173.

Ea, vel pactum fieri non potest inter coniuges super adulterio, nisi illud fuerit probatum, concl. 59. n. 26.

Vim rei iudicatæ habet, vt dixi in Verbo Remissoria.

Vt valeat sufficit timor litis, siue recessus ab ea

licet dictus timor non per assertionem partium, sed aliunde probari debeat, & quod dubium litis sit probabile in transactione, conclus. 155. n. 128.

Et ex quibus talis timor probetur, vide ibi num. 129.

Item, vt valeat super re fideicommissio subiecta, quæ sint necessaria, vide concl. 84. sub n. 112.

TRANSLATIO Canonis, vide Canonis translationis.

Translatio Domini, vide Dominium.

Translatio possessionis, vide Possessio.

TRANSMISSIBILE aliquando fit ex voluntate hominis id, quod de sui natura non est tale & è contra, concl. 89. n. 590.

Transmissibile, quādo dicitur ius alimentorum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. in fine.

Transmissibile, quādo dicitur ius legitime filij, etiam ad extraneos, absq; agnitione, vide concl. 42. n. 593. cū seqq. & in Verbo legitima

TRANSPORTATIO actionum, quādo quomodo, & de quibus actis fit facienda, vide concl. 31. per totam, & ibi maxima habebis in hac materia.

Transportatio actorum iudicis assertionem in Sententia verificari non potest, sed ex ipsius actis omnino iustificanda venit, concl. 155. num. 65.

Et quādo sufficiat, si sit verbalis, siue generalis, vide ibi sub n. 67. & prius in concl. 31.

TRANSVERSALES, & descendentes, quādo vocantur, id semper est intelligendum, salua gradus prærogatiua, concl. 81. n. 60.

Quādo comprehendantur in generali mentione agnationis, vide ibi nu. 56. cum seqq. & in Verbo Agnatio.

TRANSUMPTVM non authenticum, quādo probet cum adminiculis, & quādo sine, vide concl. 141. sub n. 32.

TREBELLIANICA, an possit detrahi, quādo quis testamentum approbavit, vide concl. 131. n. 19.

Illius detractionis, an possit fieri, quādo est prohibita bonorum alienatio, vide concl. 84. nu. 65. & 66.

Illius detractioni non est locus in fideicommissio particulari, sed solum in vniuersali, cōcl. 152. sub num. 57.

Ea, & falcidia non detrahitur, quādo testator mandat totam hereditatem pleno iure restituere, concl. 89. n. 404.

Ex ex quibus bonis detrahatur, quādo est debita, vide concl. 42. n. 405. cum seqq.

Sed quādo possit, tam expressè, quā tacitè, etiam filiis primi gradus prohiberi, vide ibi nu. 405. cum seqq.

TRES Sententiæ conformes semper maiorem causæ cognitionem arguunt, quā duæ, vel vnica tantum, concl. 135. n. 104.

A tribus conformibus, quādo detur appellatio, vide concl. 128. n. 364 cum seqq. & n. 763. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

TRIBUNALIA erigere, & iurare dedere non potest

Index Conclusionum,

potest Episcopus in locis exemptis, concl. 1. num. 59.
 Illud Rotę Romanę inter cętera dicitur supremum, conclus. 168. nu. 4.
 Illud verbę Vicarij idem esse videtur cum Tribunali Episcopij concl. 128. n. 184.
TRIBVTA, & collectę sunt solvenda pro rata fructuum, concl. 59. n. 9.
 Plura, vide in Verbo Collectę.
TRINA Munus suppletur per perseverantiam in desidio, concl. 8. n. 42.
TRITICI appellatiue quid veniat, vide conclus. 111. sub n. 1. & ibi Verbo Frumentum.
TVNATIO, non autem spoliatio intrat ex arborum incisione concl. 136. n. 31.
TVRBDITAS inferitur, ex diversitate sententiarum Auditorum Rotę, veluti, si dubium, fuisset pluries propositum, & non resolutum, concl. 135. n. 51.
 Turbidum, quando est possessorium potest cum pectorio cumulari, ibi n. 17 & 47. cum seqq.
TVRPI persona non dicitur mulier, quę ex nimio amore suo amanti de se copiam fecit, concl. 105. n. 6. & vide in Verbo Mulier.
 Turpissimum est ignorare ius, in quo, quis quotidianę versatur, concl. 60. n. 82. & seqq.
 Turpitudinem detegere magis est verecundum in muliere, quę in viro, concl. 42. nu. 196. & ibi ratio assignatur.
 Eam alleganti, quando sit credendum, vide, concl. 155. n. 115.
 Propriam, vel alienam, nemo detegere teneatur concl. 148. n. 223.
 Fallit pluribus modis, vt n. 225. cum seqq.
 Et non creditur eam alleganti, concl. 155. sub num. 117.
 Turpis persona in iustitia, quando possit quęrari, vide in Verbo Quęrela.
 Turpis persona non dicitur mulier in recipiendo quęsta, sed quando vitam metetricalem ducere cepit, concl. 59. n. 129.
TVRRIS, Palatij, aut magnę domus prohibita diuissio, quando fideicommissum inducat, vide in Verbo Diuissio.
TVTILA dicitur onus, & de successiones regulatur, concl. 142. n. 94. & concl. 174. n. 16.
 Delata censetur ei, cui per statutum hereditas defertur, concl. 142. n. 95. & concl. 174. n. 16.
 Illius diuissio non est iuris, sed iurisdictionis, concl. 56. n. 130.
 Diuissa remanet ius illius indiuissum, vt Tutores omnes insolidum teneantur, ibidem.
 Diuisa inter plures, quomodo Tutores sint conueniendi, & vnus teneatur alteri, pro administratione loci, ibi a signati, vide ibidem.
 A tutela, & cura excusatur septuagenarius, conclus. 72. nu. 100.
 In ea mater prefertur, licet ab alijs de fili hereditate excludatur, concl. 142. nu. 96. & conclus. 174. n. 17. cum seqq.
 Declara tamen, vt concl. 174. n. 14. cum seqq.
 Non probatur ex eo, quod quis ex publica voce, & fama administrator reputetur,

conclus. 56. num. 110.
 Tutor agere volens pro pupillo probare debet se esse tutorem, concl. 78. n. 78.
 De dolo suspectus a tutela remoueri potest, concl. 56. n. 61.
 Electus v. g. ad quartam tutelam se excusare, poterit, cum tertia, quam impugnauit, concl. 128. sub nu. 359.
 Tutorem non petens mater pro filio, quando illius successione priuetur, vide ibi n. 361.
 Tutores, & Curatores, quando teneantur conficere libros rationum, rationesq; reddere, & pro hoc eorum bonę sint obligata, vide, concl. 56.
 Illi, siue administratores, quando sint plures an vnus tantum administrare debeat, & si vnus administraret ad quid teneatur, vide ibi nu. 121. cum seqq.
 Tutor in dubio aliquid de bonis pupilli habere non presumitur, concl. 89. n. 476.
 Illi non creditur, si asserat pretium alienationis bonorum in vilitatem minoris fuisse versum, concl. 85. n. 242. & concl. 86. n. 204.
 Non potest alienare res in mobiles pupilli, nō adhibitis solemnitatibus, concl. 56. n. 80.
 Illius auctoritas est necessaria in contractibus minoris, concl. 86. n. 39. & 188. & concl. 163. n. 1.
 Fallit tamen, vt concl. 86. n. 41. cum seqq. & concl. 163. n. 1. cum seqq. & in Verbo Minor.
 Item illius datio inducit probationem pupillaris ætatis, concl. 72. n. 22.
 Illa non extenditur ad filios, quos Pater habere ignorabat, concl. 73. n. 24.
 Illius heredes rationem reddere tenentur de administratione, quam ge litillorum Pater; licet non teneantur de leui illius culpa, licet, ipse tenebatur, concl. 56. sub n. 111.
 Illegitimi actus sustinentur, quando ille pro tali reputabatur, & præsertim, quando actus essent viles, ibi n. 110. & ibi ratio assignatur.
 Tutoris malitię in administrationibus quomodo sit succurrendum, vide concl. 56. n. 15.
 Illius obligatio valida remanet, si ea pupilli, ob defectum solemnitatum non fuisse iuratur, concl. 86. n. 75.
 Vnius appellatio, quando alteri contutori nō proficit, vide concl. 129. n. 427. & 428.
 Illius, vel Curatoris confessio facta in positionibus pro pupillo contra illum plene probat, donec de errore duceatur, concl. 148. n. 36.
 Emanata non per modum contę iocę, sed voluntarię iurisdictionis pupillo nō præiudicat, nisi esset adminiculata, ibi n. 37.
 Illi, vel Curatori, quādo debeatur alimentā, vel salarium, & quādo ē cōuersō ille teneatur ea præstare pupillo, vide concl. 89. n. 475. cū seqq.
 Nominatus per matrem ad secundā vocē trāscentem, dummodo sit idoneus est a Iudice confirmandus, concl. 128. n. 350.
 Sed quos in tutores nominare teneatur, vide ibi nu. 361.
 Et ex illis nominatis, quis sit præferendus, vide ibidem.

Non

Et Materiarum.

Non comparens, quando fuit citatus, nec sui copiam faciens potest allegari suspectus, conclus. 89. n. 477.

Non presumatur in contrahendo velle decipere pupillum, si nulla utilitas ex eo contrahere sibi speraret, concl. 86. n. 140.

Non tenetur pro pupillo se ipsum, & bona propria obligare, cum officium suum non debeat esse alieni damnosum, ibi n. 75.

Non tenetur dare salarium puellæ pro operibus obsequialibus, & seruitijs leuibus, sed ea cum alimentis compensanda veniunt, concl. 89. nu. 416.

Quando nomine tutorio, vel proprio agere dicatur, vide concl. 56. num. 160. cum seqq.

Quando appellare possit, vel se à tutela excusare, & intra quod tempus, vide conclus. 128. nn. 358. cum seqq.

Quando ex bonis pupilli diues factus censetur, vidè concl. 29. nu. 17. cum seqq. & concl. 56. n. 132. cum seqq.

Quando possit conueniri ad restituendum bona inuentariata ante redditam vniuersalem rationem, vide in concl. 56. n. 171.

Quando possit sibi ipsi de proprio credito satisfacere, vide concl. 89. n. 391.

Quando presumatur sibi ipsi satisfacisse de proprio credito, vide concl. 56. nu. 133. cum seqq.

Quando teneatur de leui, aut de lenissima culpa, vide ibi n. 111. & 113.

Ille, seu administrator, quando teneatur de euisione rei minoris, vel pupilli alienatæ, vide ibi n. 106. cum seqq.

Nemo eorum liberari potest à testatore à dolo vtro; at secus à presumpto, licet etiam inclusiue, ibi n. 200.

Ille, seu Curator tenetur de euisione pro pupillo, vel minore, si illius bona absque iusta causa alienentur, concl. 86. n. 35.

Extende, si ipse Tutor se ipsum, bona propria, ac suos hæredes obligauerit, conclus. 86. num. 76.

Si limites sui officij excessit, sibi imputet, si in necessitate se coniecit, ibidem.

Illius præsentia, quando consualiter contractum pupilli, & quando non, vide conclus. 86. num. 140.

Vnus, quando sine altero disponere non possit, vide concl. 56. n. 113.

T V T V S accessus, quando non detur in aliquo loco; item quomodo eo casu sit succurrendum, vide in Verbo Accessus, & concl. 21.

V

VACATIO Ecclesiæ damnosa esse solet, concl. 128. sub n. 274.

Vnius Ecclesiæ, quando detur per promotionem ad altam, vide concl. 56. n. 144.

VAGABUNDVS dicitur, qui certum domicilium non habet, concl. 12. n. 18.

Delinquens ubiq; vbi reperitur puniri potest, ibidem.

Item suspectus de fuga ubique locorum conueniri potest, concl. 44. n. 93.

Plura vide in Verbo Apostata.

VALIDITAS secundæ obligationis non validdat primam nullam, quando secunda fuit facta contemplatione primæ, concl. 169 sub num. 16.

VALOR beneficii à communiter accidentibus potius augeatur tempore, quam diminuat, concl. 145. n. 32.

Ad hoc, vt probetur tempus gratiæ est attendendum, concl. 69. n. 29. & concl. 145. n. 31.

Sed quod tempus quinquæ annorum ante, & post attendatur, concl. 145. n. 30.

An minuat propter onera præparationis Ecclesiæ, & solutionis decimarum, vide ibi nu. 22. remissiue.

Concludenter est probandus, quando agitur de probando valore ducatorum centum pro Rectore, ibi n. 25.

Extende primo idem procedere, quando de perpetuo præiudicio tractatur, ibi n. 36.

Extende secundo, quando in supplicatione fuit narratus, quia narrativa pars gratiæ dicitur, ibi nu. 37.

Est difficilis probationis, & ideo fama publica illum probat, & malam expressionem valoris excludit, ibi n. 7. & 13.

Et narratus per non excessum non iustificatur per probationem de ascensu, conclus. 145. num. 27. & 38.

Et tunc quomodo testes deponere debeant, vide ibi n. 28. remissiue.

In valore beneficii non computantur distributiones quotidianæ, sed solum illæ res, quæ enī absentibus debentur, & ex corpore beneficii percipiuntur, ibi n. 23 & 34.

Non est probandus, quando fructus in distributionibus consistunt, sed tunc exprimi solet valoris Ducatorum viginti quatuor, ibi n. 24.

Non probatur per arrendamenta, nec per testem ad illa se referentem, ibi n. 1. & 2.

Fallit tamen, vt ibi n. 3.

Item non probatur ex impositione pensionis, ibi nu. 34. vbi ratio assignatur.

Nec probatur ex taxa librorum Cameræ, ibi num. 35.

Non probatur per notulam reddituum beneficii factam ab interese habentibus, ibi n. 39.

Per qualemcumq; leuem, & imperfectam probationem, ac ex adminiculis, & coniecturis probatur, ibi nu. 8. cum seqq.

Contrarium, quando ille esset in conditione politus, quia tunc plenè, & concludenter est probandus, ibi n. 15.

Et tunc plenè est probandus, quando agitur ad effectum regulæ de valore, secus si ad effectum retardandi, vel annullandi pensionem super beneficio impostam, ibi n. 40.

Probatur per expressionem factam ab illis, qui similia beneficia obtinuerunt, ibi n. 16.

Index Conclusionum,

- Quando à pensionario, siue à titulari sit probandus, vide concl. 126. n. 5.
- Quando non fuit narratus secundum communem estimationem, an quis excusetur, si ita reperiatur in libris Camere, vel fuerit expressus, secundum attendamētā prædecessorum, vide concl. 145. n. 41. cum seqq.
- Valorem verum beneficii exprimere volens, quomodo id facere debeat, ad hoc, vt de non vero valore dari non possit, vide concl. 45. nu. 29.
- Valor bonorum, quo tempore sit estimandus, vide concl. 36. n. 32.
- Non probatur per testes deponētes de fama, per modum affirmatiuum, sed si per modum negatiuum, concl. 145. n. 26.
- Sed valor fructuum, & bonorū, quomodo per testes sit probandus, vide concl. 69. n. 87.
- Per leuem probationem non probatur, si ea non sit in suo genere concludens, & perfecta, concl. 145. n. 29.
- Quando est probandus ad effectum rescindendi contractum, tūc quis non debet se restringere ad tempus contractus præcisē, sed ille de tempore anteriori, & posteriori probari debet, concl. 69. sub n. 29.
- Valor quanti plurimi, quomodo probetur, vide concl. 70. n. 1. cum seqq. & in Verbo Estimatio quanti plurimi.
- Solum crescit, vsquē ad triennium in fructu, & similibus, licet id fallat, quando frumentum durare possit, vltra triennium, concl. 70. n. 10. & seqq.
- Valor rei, an ex locatione probari possit, vide concl. 145. n. 4. cum seqq.
- Ille de tempore venditionis, non autem morte litis, aut intentate reuersionis est attendendus, concl. 148. n. 302. & vide concl. 69. n. 29. & concl. 94. sub n. 15.
- Diminutus causa belli, pestis, vel similis calamitatis non dicitur iustus, concl. 85. nu. 219. cum seqq.
- Diminuitur ex vicinitate fluminis, & bannico- rum accessu, ibi n. 217.
- Valor rei per procaccium, vel mulionem deperditus, quando sit solvendus, & quādo illius consignantis iuramento probetur, vide concl. 99. nu. 32. cum seqq.
- Rei vnius loci, vel temporis non infert necessarium ad valorem alterius, cum pretia rerum tempore, & loco variari soleant, concl. 75. num. 4. & concl. 148. sub n. 302.
- Quando sit probandus, id iudici arbitrium dicitur, concl. 134. nu. 33.
- Ve bene probetur, quomodo sint formandi articuli, & quæ sint attendenda, vide concl. 148. num. 303. cum pluribus seqq.
- Verè non probatur, quando testes deponunt de valore, sed non deductis oneribus, concl. 145. num. 17.
- Sed in dubio cēsentur deponere deductis oneribus, ibi n. 18.
- Item bene non probatur, quando testes igno- rant onera ferientis, & qualitatis, quibus res esset obnoxia, ibi n. 19.
- Verus, quando presumatur in re estimatio, dote data, vide concl. 68. n. 25. & in Verbo Estimatio.
- Vt probetur illa impensis deducuntur, quæ sūt in recollectione fructuum, non autem, quoad alia onera extrinseca, concl. 145. n. 21.
- Item, vt probetur iustus, debent attendi qualitates rei latentes, & impotentia cautionis pro emptione, atq; venditoris inopia, ibi nu. 19.
- VARIARE non potest appellando ad Gubernatorem, qui semel appellauit ad Principem, concl. 128. n. 216.
- Variare non potest vxor postquam elegit, super quibus bonis de sua dote iactauerit vellet, concl. 152. n. 54.
- Variare, quando quis possit iudicium iam propositum, & inchoatum, vide concl. 35. n. 14. & 15. & concl. 172. nu. 48.
- Variari solēt tempore nomina, & preia rerum, concl. 38. n. 42.
- Variatio, quando detur creditori, vel debitori in electione alternatiuarum, vide concl. 96. num. 17. cum seqq. & in Verbo Debitor, & in Verbo Electio.
- VASALLI Baronum, qui venerunt ad habitandum in terram Regiam non dicuntur angustii, si ad dandum Camphugan obligatur, conclus. 106. nu. 8.
- Contrarium, ibi n. 9.
- Eorum delictum, si Dominus ignorauit, non censetur libi præiudicare, si postea fornicum recipiat, maxime si id à factore Domini causaretur, concl. 101. n. 17. & ibi ratio assignatur.
- Ingratitudo, vt probetur, ob quam possit feudi priuatio sequi, requiruntur quinque testes integre opinionis, & simplici n. 2.
- Prohiberi possunt à Barone, ne aquam ad sumine publico pro irrigandis aquis ducant, nisi ex veteri obseruancia eos prædicta aqua vfos fuisse appareret, concl. 132. n. 18.
- Resilire possunt Regi iustitiam non facienti, sed non illum Tirannum occidere, licet alij contrarium sentiant, concl. 165. n. 110.
- Soli non possunt absque eorum consensu alienari; sed si venderetur aliqua vniuersitas vel terra allodialis, quia tunc illi accessorie venirent, concl. 86. n. 126. & seqq.
- Vasallo mortuo non potest Dominus agere ad amissionem feudi, ob denarium felonie, si in vita Vasalli de eo scientiam habuerit, & conquectus non fuerit, concl. 101. n. 6.
- Illi non currit tempus ad suscipiendam inuestituram, dum super feudo controuersiam patitur, concl. 116. n. 30.
- Eorum confessio circa onerum impositionem non debet prædesse Domino, nisi privilegium clarum, vel præscriptio immemorabilis ad illius fauorem concurrat, concl. 106. n. 7.
- Vasallus, an possit ædificium ab eo constructum du-

Et Materiarum :

- durante feudo deftruere, vide concl. 136. nu. 20. & 21.
- Arbores fructiferas incidere non potest, conclus. 136. n. 5.
- Declara, vt nu. 7.
- Ex eadem causis potest feudo priuari, ex quibus filius potest à Patre exheredari, & donator suam donationem inter viuos reuocare, vel ex similibus, & maioribus, concl. 101. n. 1.
- Feudum amittit, si Dominum offendat, etiam indirectè, veluti non soluendo seruitum personale, aut pecuniarium loco personalis, conclus. 57. n. 2.
- Omnino feudum amittit, ob delictum rebellionis notorie adu persistentis, nec vlla probatio in contrarium admittitur, sed tunc Dominus de facto, & sine vlla Sententia possessionem suam accipere potest, concl. 101. n. 7.
- Item si illud, vel partem eius ex certa scientia, dolo, vel lata culpa Domino negauerit, aut crassa, vel supina ignorantia se nescire dixerit, ibi n. 8.
- Extende si illud, & fructus, vel rem Burgensaticam alienet, ibi n. 9.
- Item si intra annum mortem non denunciauerit, iuramentum fidelitatis non praestiterit, & renouationem inuestiturae intra tempus non penerit, ibi n. 10.
- Extende, & limita, vt nu. 11. cum seqq.
- Item si cum hostibus Domini armatus, & eis opem ferens fuerit visus, secus si simpliciter, & sine armis, ibi n. 18.
- Item si interpellatus canonem non soluerit, ibi n. 19.
- Fallit, si ex eius impotentia soluere cessauerit, dummodo ea propria culpa non euenisset, ibidem.
- Si videns Dominum periclitantem eum non adiunget, etiam absq; interpellatione, ibi n. 20.
- Item illud amittit, ob delictum proprii filij, nisi ipsum filium Domino praesentet, concl. 101. nuu. 22.
- Declara, vt num. 23. & seq. & vide in Verbo Pater.
- Item si merum, & mixtum Imperium sibi usurpet, ibi n. 25.
- Intellige, vt ibidem.
- Et priuatur, si occidat Patrem Domini, & multo magis si delinquat in proprium Dominum, secus si occideret in proprium fratrem. tantum, ibi nu. 29.
- Item si illud vendat sine consensu Domini, At secus si alienare, cum clausula Reseruato consensu Domini, nec alias, nec aliter, nec alio modo, ibi n. 27.
- Illud amittit, ob crimen lese maiestatis, ibi num. 28.
- Sed quibus modis illud delictum committatur vide ibidem remissiuè.
- Habens duos Dominos antiquiorem adiunget, vt tenetur, ibi n. 21.
- Licet ob feloniam commissam ipso iure feudum amittat, tamen quoad illius priuationem sententia declaratoria, praecedente citatione, & legitima cause cognitione, erit necessaria, ibi num. 5.
- Nedum cauere debet à prodicione contra Dominum, sed etiam contra eius fratrem, ibi num. 29.
- Non potest contra suum Dominum insuare, licet esset bannitus, & ex forma statuti impune offendi posset, concl. 165. n. 110.
- Non tenetur ad totum seruitum, sed solum, pro rata fructuum, quos ipse percepit, concl. 57. nu. 9.
- Potest impune à Domino occidi, si eum adulterantem, cum eius vxore inuenerit, concl. 59. num. 64.
- Recuperat impensam in feudo factam, concl. 62. nu. 123.
- Declara tamen, vt ibi nu. 124.
- Tenetur adiuuare Dominum in pratio, & cum quoque in iudicio, concl. 60. n. 107.
- Limita tamen, vt ibid. & n. 108. cum seqq.
- Tenetur praestare alimenta Domino, quando esset pauper, & cum bene tractare, carceratumq; adiuuare, & ab hostibus redimere, concl. 89. n. 458.
- Fallit, quando Dominus propria culpa in necessitate, & carceribus se constitisset, ibidem.
- V usufructuarius non tenetur soluere aduam, sed seruitum pecuniarium, sed primogenitus, & proprietarius, concl. 57. n. 6.
- Vt feudo priuari possit, quæ sint necessaria, vide concl. 101. n. 4.
- VELLEIANI priuilegium minus est, quàm illud dotis, concl. 86. n. 167.
- Velleianum, an impediatur, quin mulier pro dote, vel pro antefato intercedat, & se obligare possit, vide concl. 118. n. 5.
- Succurrit mulieri se obliganti, non autem donanti, vt ibidem.
- VENANDI ius inter seruitutes reales ponitur, concl. 166. n. 67.
- Seruitus ad hæredes transit, & pro ea assequenda contra quemcumq; syluz, sed agri possessorem actio in rem confessoria datur, ibi num. 68.
- Quomodo, probetur, & quanto tempore praescribatur, vide ibidem.
- Vel piscandi ius in certis agris, & fluminum partibus per Principem, vel Rempublicam concedi potest, ea conditione, vt illis tantum, quibus concedatur, ibi venari, vel piscari liceat, nu. 45.
- Venari licet possint homines nobiles in alieno fundo, non tamen eis licet in alieno territorio retia tendere, nisi venia petita, concl. 108. sub n. 58.
- Non licet in agris, viribus consistis, aut seminat, vel sepiis, concl. 166. n. 15.
- Venatio ardens dicitur, quando vnus homo cum aliqua fera dentosa, vel cornuta de belare vellet, & quando ea sit permilla, vel prohibita, vide concl. 166. n. 49.

Index Conclusionum,

- Clamofa, & laboriofa dicitur illa ad Apros, Vrfos, Leones, & fimiles feras, & hæc laici tantum efl licita, non autem Clericis, nifi huiusmodi animalia fructus Ecclefie deualta- rent, ibi n. 48.
- Ille, & aucupium, quomodo inter fe differant, vide ibi n. 69.
- Etiã per ludices prohiberi poteft illis, qui animalia capere vellent in magna abundan- tia, ita vt de facili ea depopulari, & aboleri in Reipublice præiudicium poffent, ibi n. 12.
- Facile maledicere, & blafphemare doceat, ibi sub num. 54.
- In locis publicis non efl impedienda, nifi ea cum fcilopetis, & baliftis ad fugitam exercea- tur, quia cum talibus armis facile pax publi- ca violari poffet, ibi n. 41.
- Monachis efl prohibita, nedum perfic, fed etiã per eorum familiares, ibi n. 63.
- Intellige, vt ibid. & n. 64.
- Venationes, & pifcationes funt de iure gentiũ & naturali, & non tantum Principibus, fed etiam cunctis viris competunt, ibi n. 17.
- Prohiberi non poffunt per Principes, & Do- minos Superiorum recognofcentes in locis publicis, nifi cum immemorabili præfcriptio- ne fuerint in poffeffione prohibendi, ibi nu. 16. & 17. ratio affignatur.
- Et talis præfcriptio, quomodo aquiratur, vi- de ibi nu. 17. cum feqq.
- Extende, vt n. 40. cum feqq.
- Quando dicantur iufti, vel non, attenditur cõ- tuctudo, fiue flatum loci, ibi n. 46.
- Venationibus maxime delebantur Principes, & idẽ ius venandi inrer eos feptẽ contrõ- uerfitur, ac armata manu defenditur, ibi sub num. 17.
- Venatio æquiparatur rei bellicæ, concluf. 166. sub num. 17.
- Venationis, & pifcationis differentia, quæ fit, vide ibi nu. 55.
- Non efl licita Clericis, quando fieret caufa voluptatis. dimittendo officium Ecclefie, vel Diuini feruiturii, ibi n. 50.
- Intellige, vt n. 64.
- Oppreffiva efl permiffa tantum in bello iufto; alijs non, ibi n. 53.
- Pro capiendis vrfis, apris, lapjs, & leonibus prohiberi non poteft, ibi n. 13.
- Extende, vt ibi n. 14.
- Quilibet efl prohibita Epifcopo, concl. 166. num. 54.
- Intellige, vt ibidem in fine.
- Quando efl in fructu, tunc ad vfufuætuarium fpectat, ibi n. 65.
- Saluota dicitur ea, quæ exerceatur in fyluis, fal- tibus, & nemoribus, & per laicos femper exerceri poteft, nifi in tẽpore quadragefi- mæ, vel ieiunij, ibi n. 50.
- Fallit, vt nu. 51. & 52.
- Venator à pœna Statuti non excufatur; li- cẽt pro aduentu Principis venetur, ibi num. 47.
- Capiens prædam in alieno fundo contra Do- mini voluntatem, quando faciat prædam fuã, vel furtum committat, vide concl. 166. nu. 4. cum feqq.
- Currit per deuia, ficut Diabolus conducit Ani- mam captiuam, ibi sub n. 59.
- Venatorem Sanctum nunquam inueniri, quo- modo intelligatur, vide ibi n. 54.
- Venatoribus fi infigatur per leges, vel ædificia pœna mortis, vel mutilationis membri, aut publicæ verberationis, tunc talia ædificia di- cuntur iniqua, nifi ad terrorem tantum pub- licentur, quia fatis efl, vt transgreffor pœna pecuniaria puniatur, concl. 108. n. 60.
- Venator retineri non poteft in fundo, donec reflituat id, quod caput; alijs retinens per viginti horas priuatum carcerem committet, concl. 166. n. 42.
- Si aliquam befiam emodauerit, illam in alie- no territorio profequi poteft, fed fi alius eam capiat, quid fit faciendum? vide concl. 166. num. 40.
- Si in alieno territorio caperit aprum tenetur tradere Domino caput, fi verò ceruam tene- tur ei dare patulam, concl. 108. n. 58. & con- cluf. 166. n. 8.
- VENDENS bona defcripta in libro æftimi de- bet facere ea adnotari ad partitam empori- ris; alijs ipfe pro collectis tenebitur, licẽt poftea foluti illi repetitio detur, concl. 71. n. 26.
- Frumentum forcofibus cõtra prohibitionem, quando à pœna delictorum excufetur, vide, concl. 111. n. 29. & 30.
- Rem alienari prohibitam, licẽt ignoranter; nihilominus de euifione, & ad damna, & in- tereffe tenetur, concl. 86. n. 32.
- Declara tamen, vt n. 33.
- Rem morbofam, vel alio modo vitiofam, & oneratam ad quid teneatur, vide concluf. 43. num. 1. cum feqq.
- Vendentes annonam, vel alijs merces cor- ruptas, fractas, vitiatas, infectas, vel pollu- tas, arbitrio iudicantis puniri debent, concl. 111. num. 15.
- Declara, vt n. 16. cum feqq.
- Vendere aliud efl, quàm promittere vendere, concl. 150. n. 66. & concl. 154. n. 41.
- Vendere proprium frumentum viliori pretio, vel illud Cultatis emere, quando quis co- gi poffit, vide concluf. 111. num. 5. cum feqq.
- Rem propriam, quando vendere cogimur, vide ibi sub n. 7.
- Vendi poteft res aliena, etiam a non Domino, concl. 78. sub n. 28.
- Sed quid ea operetur? & quomodo id proce- dat? vide ibidem.
- Vendita domo non cenfetur vendita illius apo- theca, concl. 127. n. 17.
- Vendita domo vitriata quoq; in venditione, veniunt, ibi num. 18.
- Vendita res redditur maioris æftimationis, & pretij, fi fuperveniat notitia alicuius feruitu- ti

Et Materiarum.

vis illi debet, nisi illa seruitus proveniret a casu, vel fortuna, quia tunc commodum illud esset emptoris, concl. 70. n. 17.

Venditio ad vitam, vel ad certum tempus dicitur vera, & perfecta venditio, cum contractus possit esse quoque temporalis, conclus. 62. num. 30. & concl. 154. n. 35.

Venditio ad vitam concedentis facta dicitur perpetua, & ideo alienatione prohibita ea quoque prohibita censetur, concl. 84. n. 95.

Ea cum pacto redimendi dicitur perfecta, & absoluta, concl. 94. n. 14.

Extende, ut ibidem.

Declarat, ut nu. 15.

Et quando arguat contractum esse usurarium, & quando non, vide concl. 94. nu. 15. & 16. & concl. 161. n. 64. & 65.

Est rescindenda, quando ipso dimidium iusti pretij excedit, concl. 133. n. 53.

Venditione perfecta omne id, quod rei accedit ad emptorem spectabit, concl. 70. n. 17.

Et quando venditio dicitur perfecta, vide, concl. 150. sub n. 66.

Illud pignoris sine pecunia a ludice facta non valet, concl. 133. n. 154.

Quando est facta pro persona nominanda nominatio fieri debet intra annum, si non sit rescindenda ad aliquod tempus, & eo tempore elapso ius nominandi perit, concl. 48. n. 41.

Rei alienae, quando suscipiatur, & illius pretij cui sit solvendum, vide concl. 88. num. 8. cum seqq.

Rerum fideicommissi subiectarum, quibus casibus fieri possit, & quando; & quomodo suscipiatur, vide in concl. 84. & in Verbo Alienatio.

Vt vera dicatur non refert, an sit perpetua, vel ad tempus, pure, siue sub conditione, in scriptis, vel sine scriptis, & inter presentes, aut absentes, concl. 154. sub n. 35.

Venditor appellare potest a Sententia lata contra emptorem a die scientiae, concl. 128. num. 775.

Declarat, ut ibi nu. 776.

Appellare non potest a Sententia ad favorem emptoris lata, si eidem emptori esset prohibita facultas appellandi contra venditorem, ut aequalitas servetur in iudicijs, concl. 128. sub nu. 910.

Venditor cum pacto redimendi, quando, & quomodo acquirat autem per alluvionem, vide concl. 94. n. 10. cum seqq.

In re vendita anterioribus creditoribus non praefertur, nisi specialem hypothecam, vel generalem cum iuramento sibi reservasset, concl. 119. n. 8.

Illius appellatio, an, & quando profit emptori, vide concl. 128. nu. 367. & 772. cum seqq.

Rei litigiosae tenetur ad omnia damna, & interesse emptori rescindenda, cum scire praesumat, rem esse litigiosam; scus autem si id emptori in quoque scire probetur, concl. 87. n. 86.

Si scilicet non cessionaverit emptorem de

qualitatibus rei venditae, ob quas minoris esset empturus, ille interesse totale emptori praestare tenetur; sed si ignoranter tale n. denunciationem facere omiserit, tunc solum tenetur ad rationem quanti minoris esset empturus, si rem esse gravatam emptor scivisset, concl. 70. n. 14.

Tenetur ad interesse quanti minoris, si in re vendita servitus detegatur, ibi n. 16.

Tradens emptori rem obligatam tenetur ad interesse, etiam si res non pure, sed sub condicione obligata fuisset, ibi nu. 15. & ibi ratio assignatur.

Vendere rem propriam, quando quis cogi possit, vide concl. 111. sub n. 7.

VENERICI illi dicuntur, qui veneno homines occidunt, concl. 128. sub n. 489.

Venerat: res puteum, vel fontem, ita ut mors alicuius sequatur poena capitali sunt puniendi, concl. 132. nu. 55.

Venerat crimen, quomodo, & quando puniatur, etiam si non fuerit sortitum effectum, vide, concl. 73. n. 3. 4. & 13.

Veneno quis magis delinquere dicitur, quam ferro, concl. 143. n. 53.

Venenum, ut dicatur alicui propinarum, assertioni Medicorum est standum, concl. 134. sub nu. 36.

VENIA statim, quando possit per Principem, vel per Statutum concedi, & ea concessa, quid operetur, vide concl. 72. nu. 113. cum seqq.

Non est petenda per filium a Patre, quando illum pro alimentis vult convenire, conclus. 89. num. 147.

Articulus in alijs casibus, concl. 165. n. 26.

Venia obtineri debet a subdito, quando velit convenire Principem, veluti a filio, quando vult convenire Patrem, concl. 165. sub n. 26.

Per Maritum in scriptis concessa vxori super adulterio non suffragatur, quoad remissionem aliorum delictorum, concl. 59. n. 25.

VENIENS de longiquis partibus talis esse praesumitur, qualis in chirographo, siue in litteris denominatur, concl. 49. n. 29.

VERBA assertiva, & enunciativa Papae determinat prolata, per modum causae finalis plenè probant, concl. 155. n. 32.

Edicti, vide Edictum.

Aequivoca, & indifferentia, quando in delictum non sonent dixi in concl. 109. n. 38.

Enunciativa, vide Enunciativa.

Ex ipso, & (Vtius non teneatis) Sententia non expectant, sed ipso iure actum annullant, concl. 135. n. 64. & 172.

Generalia nunquam iuri tertij derogare censentur, concl. 65. n. 6.

Ille de vno in alium quid importent in fideicommissis, vide concl. 150. n. 27.

In fideiussione apposta (vti principalis principaliter, & in solidum) important clausulam (omni meliori modo) & faciunt fideiussores omnino teneri, concl. 86. n. 27.

Index Conclusionum,

- In infinitum, in perpetuum, & similia, quando per repetitionem inducant, vide concl. 81. num. 80.
- Inferunt menti, & non mens verbis, concl. 48. num. 23.
- Ius competere, quando per ea sunt inchoatum iudicium. tunc in petitorium sonant, concl. 128. num. 80.
- Item quæ alia in petitorium sonent dixi ibi n. 46. & seqq.
- Non sufficiunt, ubi opus est factio, conclus. 48. num. 75.
- Obliqua inducunt substitutionem fideicommissariam; secus si essent directa, siue communia concl. 42. n. 156 & seq.
- Et in dubio ea sunt potius directa, quàm obliqua præsumenda, ut ibidem.
- Per infrascriptos heredes personam sitam. an si id sit in materia alimentorum, concl. 87. n. 66 cum seqq.
- Plene & integrè, quomodo sint intelligenda, vide concl. 128. n. 47.
- Possunt, & valent, quando facultatem, & liberum arbitrium, & quando necessitatem importent, vide concl. 133. n. 153.
- Præsent, sovente, & exuberant in tot Zecchijs, & Vngheng aureis, actualem numerationem non important, concl. 155. n. 80.
- Intellige, ut ibi n. 82. cum seqq. & concl. 135. num. 68. cum seqq.
- Pro ut eis visum fuerit, quando non importet alimentum, vide concl. 89. n. 556.
- Prout eis visum fuerit, in legato alimentorum importat arbitrium boni viri, qui disponere potest, circa modum præstandi alimenta, non autem circa substantiam legati, ibi num. 556.
- Verba quæ importent translationem Dominiij, vide conclus. 68. num. 15 & seq. & in Verbo Dominiij.
- Quæ in bonam, & in malam partem possunt applicari, sic non animo malo prolata censentur, concl. 109. nu. 38.
- Item verba, & actus, qui possunt sonare in delictum, vel non, semper pro non delicto est præsumendum, ibidem.
- Quando dicantur ambigua & quomodo eas sint intelligenda, vide concl. 48. n. 37. & prius concl. 47. n. 30.
- Quando sint improprianda, vide conclus. 48. num. 27.
- Rebus servare debent, & non res verbis, cens. 133. n. 62.
- Si cum liberis meretur appesita in legato factio uxoris, non inducunt conditionem, sed demonstrant testatoris desiderium, concl. 89. nu. n. 34. & 387.
- Contrarium si in legato dicatur (donec steterit cum liberis) ibi n. 389.
- Vniuersalia, etiam stereti, & quantumvis pregnant, restringuntur ad id, quod est de iure probabile, laudabile, & verisimile, conclus. 167. num. 55.
- Vniuersalia, & prægnantia nunquam comprehendunt insolita, & excessiva. nec id, quod à sapientibus, & prudentibus reprehendi posset, ibi sub n. 55.
- Vrbana, & Curialia proferentem non obligant, concl. 156. n. 32.
- Vt non dicantur superflua, quid requiratur, vide concl. 14. n. 7. & 8. & in Verbo Superfluum.
- In verbis narratoris intentio libellantis non fundatur, concl. 155. n. 157.
- Eorum otiositas est euitanda, & potius verba impropriari, vel suppleri debent, quàm quod vllum ex eis etiam minimum. nec etiam syllaba steret absq; virtute operandi, concl. 142. num. 116.
- Verbum (Descendens) est naturale, & sic etiam filios naturales comprehendit, concl. 149. sub nu. 8. & vide in Verbo Descendens.
- Disponere, potest ex subiecta materia robur accipere, & sic ad verumq; actum, tam dispositionis inter vivos, quàm in ultimæ voluntatis extendi, concl. 84. sub n. 123.
- Fiat, aut (fiat iustitia) quid in memoriali operatur, vide concl. 154. n. 54. 57. & 61.
- Licet, quando liberum, & absolutum arbitrium importet, vide concl. 133. n. 151.
- Occasione, causam remotam importat, conclus. 83. n. 7.
- Opportet, arbitrium excludit, & necessitatè infert, concl. 133. n. 154.
- Placuerit, quid importet, vide ibidem.
- Providere, quando importet alimentorum præstationem, & quando protectionem, ac commendationem, vide concl. 89. num. 554. cum seqq.
- Tralere, quando translationem Dominiij importet, vide concl. 56. n. 104.
- Videtur, quid importet, vide conclus. 133. sub num. 154.
- VERBERATIO si contingat inter litigantes, vel litis Procuratores, quando ex causa litis fieri præsumatur, vide concl. 83. num. 1. cum seqq.
- VERGENTIA viri ad inopiam, quando sit iusta causa restitutionis, vel assecurationis dotis, & quibus modis iste casus contingat, & dicta vergentia probetur, vide concl. 152. n. 19 cum pluribus seqq.
- VERIFICATIO litterarum Apostolicarum, vel alterius gratiæ, quando sit necessaria, videtur in Verbo Gratia, & concl. 126.
- VERISIMILIS confessio facili pro scribente probatur, concl. 123. n. 15.
- Verisimilitudo est maximè amica naturæ, & est valde potens ad supplendam probationem imperfectam, concl. 48. n. 16.
- Et quid ea operetur inter testes, vide ibidem.
- VERITAS magis attenditur, quàm communis reputatio ad aliquem puniendum, concl. 19. n. 13.
- Ea magis attenditur, quàm estimatio, conclus. 150. sub nu. 16.

Et Materiarum.

Neque fallit, neque fallitur, conclus. 45. num. 9.

Vbi ea requiritur, tunc fictio non sufficit, conclus. 48. num. 76.

Illi cedet presumptio legis, conclus. 70. n. 11.

Et ea magis est attendenda, quam id, quod in

negativa non videtur, conclus. 150. n. 16

VERBO in utilitatem vnius, ex quibus presumptio vtrius probetur, vide conclus. 85. sub num. 209. & 213.

Inutilitatem minoris, & Ecclesie in contractu macui per mutuantem est probanda, ibi num. 209.

Ea non est probanda, quando pecunia fuisset per vniuersitatem legitime conuocata, & mutuo recepta, & ea presente numerata, conclus. 85. n. 231. & 232.

Sed illa in damnum minoris est probanda, ab ipso minore, quia ideo cum in solennitatibus Statuti contraxit, conclus. 86. n. 210.

In utilitatem autem minoris est probanda ab eo, qui secum contraxit, si contractus fuit nulliter, & sine solemnitatibus factus, conclus. 86. num. 210.

In utilitatem minoris probatur, si ille habeat pecuniam suam, vel aliquam ex ea emptum, aut eam expendit in causam, in qua erat necesse expendere propriam, conclus. 86. num. 210.

Pretij alienationis bonorum in utilitatem minoris non probatur, per assertionem tutoris, conclus. 85. n. 242. & conclus. 86. num. 204.

In utilitatem minoris est probanda ab emptore, quando minor ex necessitate vendit, scilicet si ex causa voluntaria, vel utili, conclus. 86. num. 205. cum seqq.

Pretij feudi alienati in causam licentie est ab emptore probanda, conclus. 85. n. 206. & conclus. 87. num. 49.

Pretij rei Ecclesie alienate in illius utilitatem, in quibus casibus, & a quibus sit probanda, & ex quibus presumatur, vide conclus. 85. num. 210. cum seqq. & prius 119. cum seqq. & num. 233. cum seqq.

Plura vide in Verbo Utilitas, in Verbo Ecclesia, & in Verbo Vxor.

VESTES, & localia vxori, vel sponsae tradita, quando donata, vel ad ornatum commodata censeantur, vide conclus. 115. num. 15. cum seqq.

Lugubres, & viduales, quando debeantur vxori viduae, & eius feruis, & quando restituendae veniant, vide conclus. 89. n. 392. cum seqq. & in Verbo Vxor.

Illas vxoris, quando Maritus restituere teneatur in pecunia, vel vni consumptas, prout recipiuntur, vide conclus. 170. n. 31.

Vestitus, quando veniant appellatione alimentorum, vide conclus. 89. n. 558. cum pluribus seqq.

VEIVSTAS, & natura simul equiparantur, conclus. 136. sub num. 14.

VEVATIO dat intellectum, conclus. 128. n. 183.

VIA executiva intentari non potest ab eo, qui cepit agere via iudiciorij, conclus. 78. num. 87.

Et quid in Scripcuris publicis, & vltimis voluntariis sit seruandum, vide in Verbo Legitimus.

Via executiva agere volenti obstat remissoria dicta ad iudicium, quae processum retardat, conclus. 78. n. 88.

Quando possit agi in his, quae veniunt ex interpretatione iuris, vide conclus. 167. num. 135.

Non est aperienda furibus ad furandum, sed contra eos rigorose est procedendum, conclus. 73. num. 7.

Ordinaria, quando quis agere potest, non est locus remedio extraordinario, conclus. 78. num. 105.

Publica, quae dicatur, & cuius sit, quoad usum, & proprietatem, vide conclus. 136. n. 11.

Publica si sit deperdit in casu inundationis, vel alia necessitate, aut pro faciendis foiss publicis, tunc a gri vicinorum capi possunt, soluto tamen precio honesto, conclus. 77. num. 6. & 7.

Et multa alia in hac materia dixi in conclus. 36. sub no n. 11.

Vias Cuiusque ampliantes, quando propria insignia ibi in eorum memoriam apponere possint, vide conclus. 144. n. 1 & 2.

Via vna electa, altera non est concedenda, conclus. 35. n. 1. conclus. 68. no. 87. & vide conclus. 96. num. 17. cum seqq.

Fallit in his, quae a nostra voluntate dependunt, conclus. 35. n. 14.

VICARIATVS non est proprie dignitas, quia natura dignitatis est, ut ea sit perpetua, sed ille est ad nutum Episcopi amouibilis, & morte dissoluitur, conclus. 140. num. 11.

Illius litterae, quomodo sint probandae, vide conclus. 126. no. 63. & in Verbo Litterae.

Vicarij Episcoporum remittere non possunt denunciations in matrimonijs faciendas, conclus. 1. n. 67.

Illius, & Episcopi Tribunal vnum, & idem esse videtur, conclus. 128. sub n. 184. & conclus. 138. num. 21.

Illi non quam per generalem facultatem competunt ea, quae vigore privilegij Episcopo competunt, conclus. 97. n. 32.

Vicarijs Patriarche, Archiepiscopi, & Episcopi, quando cooperat alternatim mensium, vide ibi n. 32. cum seqq.

Illis creditur in pertinentibus ad eorum Officium, conclus. 155. n. 45.

A foraneo, vel generali ad quem appellandum sit, vide conclus. 128. n. 179 cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Illi potest fieri commissio ab Episcopo viuz vocis oraculo de conferendo beneficio, & ea per testes probari potest, conclus. 126. sub num. 63.

Index Conclusionum ,

Archiepiscopi *non* *absente* *iurisdictionem* *contra* *suffraganeos* *exercere* *potest* *proferendo* *contra* *illos* *Sententiam* *interdicti*, *suspensio-*
nis, & *excommunicationis*, *concl.* 138. n. 22.
Et *quando* *possit* *procedere* *sine* *adiuncto* *dato* *a* *capitulo*, *vide* *ibi* *sub* *n.* 7. *in* *fin.*
Dicitur *associari* *Episcopo* *in* *iurisdictione*, *concl.* 137. *sub* *n.* 26.
Extende, *vt* *ibidem*.
Item *dicitur* *eadem* *persona* *cum* *eo*, *ibidem*.
Vicarius *Episcopi* *Conseruator* *esse* *potest*, *con-*
clus. 128. *sub* *n.* 787.
Ipsa *Episcopo* *absente* *præcedit* *Archidia-*
conum, & *Canonicos*, *licet* *secus* *eo* *præsent-*
concl. 137. n. 7. & 12.
Declara, & *extende*, *vt* *n.* 23. *com* *seqq.*
Quædo *per* *Archiepiscopum* *puniri* *possit*, *vide*
concl. 138. n. 20.
Generalis *in* *Synodo* *Diocæsana* *ante* *dignita-*
tes, & *Canonicos* *sedere* *debet*, *nec* *con-*
suetudo *in* *contrarium* *valet*, *concl.* 137. n. 25.
In *exercitio* *proprij* *officij* *est* *præferendus* *Ar-*
chiepiscopus, *aliis* *ficus*, *concl.* 140. n. 13.
Iurisdictionem *ordinariam* *in* *tota* *Diocesi*
habet, *etiam* *supra* *Capitulum*, & *singulos* *de*
Capitulo, *concl.* 137. n. 26.
Non *est* *perpetuus*, *sed* *ad* *vita* *Episcopi* *am-*
uibilis, & *per* *Episcopi* *obitum* *expirat*, *con-*
clus. 140. *sub* *n.* 11.
Fallit, *vt* *ibi* *n.* 12.
Personam *Episcopi* *representat*, *concl.* 137.
num. 24.
Quando *possit* *authorizare* *alienationem* *rei*
ecclesiæ, *vide* *concl.* 85. *sub* *n.* 81.
Quando *est* *deputandus* *pro* *seruitio* *Curæ* *ani-*
marum, *cui* *Rector* *vacare* *non* *potest*, *tunc*
ex *reduitis* *ecclesiæ* *sunt* *prius* *detrahen-*
da *alimenta* *pro* *Vicario*; *licet* *id*, *quod* *sur-*
perell *pro* *Rectore* *non* *sufficiat*, *concl.* 89.
num. 241.
Veluti *potest* *suam* *interlocutoriam* *reuocare*,
ita, & *Episcopus*, *concl.* 128. n. 189.
Vicgerens *ea* *omnia* *in* *Urbe* *expedire*,
potest, *quæ* *Eminentissimus* *Cardinalis* *Vica-*
rius, *cum* *sit* *vnus*, & *idem* *Tribunal*, *concl.*
11. num. 47.
VICES *plurium*, *quando* *quis* *sustinere* *possit*,
vide *concl.* 60. n. 93.
VICINITAS *actus* *præsumptionem* *fraudis* *in-*
ducit, *concl.* 87. *num.* 95. *ibi* *exemplificatur*.
Non *cessat* *ex* *eo*, *quia* *via* *vicinalis*, *aut* *vicius*
sit *intermedius*, *concl.* 62. n. 28.
Vicinus *cogit* *potest* *ad* *ob* *u.* *and* *as* *fenestras* *in*
Monasterium *Monialium* *inspicientes*; *at* *se-*
cus *si* *inspiceret* *in* *illud* *Religiosorum* *ma-*
seulorum, *ibi* *n.* 69.
In *concurfu* *extraneorum* *prælationem* *habet*
in *retracto* *donus* *contingit*, *quomodo* *tamē*
etiam *sit* *ius* *suum* *super* *re*, *aliis* *secus*, *ibi*
num. 26.
Quid *si* *plures* *vicini* *concurrant*? *vide* *ibi* *nom.*
27.
Non *potest* *ius* *retrahendi* *transferre*, *nisi* *etiā*

rem *ipsam* *vicinam* *cedat*, *ibi* *sub* *n.* 29.
Non *potest* *edificando* *solum*, *aerem*, *vel* *vē-*
tum *areæ* *alteri* *vicino* *impedire*, *ibi* *nu.* 113.
ibi *ratio* *assignatur*.
Quando *possit* *edificare* *super* *suo* *ad* *libitum*,
altero *vicino* *inuicto*, & *quando* *non*, *vide* *ibi*
per *totam*.
Quædo *possit* *sacere* *capale* *ad* *viam* *publicam*
in *propria* *domo*, *vide* *ibi* *n.* 109.
VICTORIA *appellantis*, *etiam* *cum*, *qui* *non*
appellauit *in* *apare* *debet*, *concl.* 129. *sub* *num.*
413.
VICTRICVS, *quando* *teneatur* *alere* *prui-*
gium, & *quando* *alimenta* *ei* *data* *repetere*,
possit, *vide* *concl.* 89. n. 171. *cum* *seqq.* & *in*
Verbo *Alimenta*.
Vidricum *magis* *solet* *diligere* *uxor*, *quàm* *filios*
primi *vir*, *concl.* 128. *sub* *n.* 361.
Et *quando* *mater* *vidricum* *in* *curatorem* *filij* *eli-*
gere *non* *possit*, *vide* *ibidem*.
VIDUA *dicitur* *de* *agnatione* *Patris*, *concl.*
81. num. 6.
Illi, *quando* *debeantur* *alimenta* *per* *hære-*
des *Mariti*, *vide* *concl.* 89. *num.* 339. *cum*
seqq.
Quando *gaudeat* *immunitatibus*, & *prui-*
legis *viuorum*, *vide* *concl.* 54. n. 47. & 48.
Vidua, *populus*, & *alix* *miserabiles* *personæ*
possunt *petere* *se* *omisso* *medio* *ad* *supremum*
Iudicem *remitti*, *imò* *pruilegio* *miserabi-*
litate *renunciare* *non* *possunt*, *concl.* 128.
num. 202.
Plura *vide* *in* *Verbo* *Vxor* *Vidua*.
Dicitur *persona* *miserabilis*, *etiam* *si* *esset* *Re-*
gina *concl.* 128. *sub* *n.*
VIGILANTIBVS, & *non* *dormientibus* *iura*
subueniunt, *concl.* 87. *num.* 15. & *concl.*
135. sub *n.* 83.
VINCULA *duo* *fortius* *ligant*, *quàm* *vnus*,
concl. 84. n. 287.
Secus, *quædo* *vnus* *ex* *illis* *esset* *impertinens*,
ibidem.
Ille *duo* *scilicet* *agnationis*, & *conagationis*,
quædo *magis* *ligent*, *quàm* *illud* *solum* *cog-*
nationis, & *quando* *sunt* *attendenda* *in* *mat-*
teria *legitima*, & *successionis*, & *quando* *non*, *vide*
concl. 42. n. 94.
VINEA *dicitur* *solita* *locari* *per* *vnam* *locatio-*
nem *tantum*, *ad* *effectum* *retractus*, *si* *tamē*
probetur *continuatio* *locationis* *de* *eodem*
tempore, *quo* *retractus* *intentatur*, *concl.*
61. sub *n.* 19.
Sublegato *fundi* *aratorij* *ea* *non* *consuetur*,
concl. 127. n. 7.
Vincarum *inciores* *qua* *pœna* *puniantur*, *vide*
concl. 136. *sub* *n.* 33.
VINVM *venditum*, *si* *ante* *mensurationem*
deterioretur, *id* *in* *dammum* *venditoris* *dili-*
gẽtiæ *non* *adhibentis* *reultate* *debet*, *con-*
clus. 144. *sub* *n.* 6.
Et *maximè*, *si* *uerit* *venditum* *ad* *mensuram*,
ibidem.
VIOLENTIA *addita* *supra* *reponit* *illud* *deli-*
ctum

Et Materialium.

Quam in diversis speciebus, ita ut amplius quinquennio præscribi non possit, concl. 98. sub num. 4.

Hæ probata statim iuramento damnum passi contra subrahentem rem, vel scripturam, concl. 104. n. 12.

Violentiarum quot species reperiantur, vide concl. 128. sub n. 489. remissive.

Volentus possessor ad quid teneatur, vide concl. 169. sub n. 166.

Vir carcerari non potest ad instantiam Vxoris cum ille non teneatur in plus, quam facere possit, concl. 152. n. 78. & seqq.

Illæ & vxores duo in carne una cōcl. 54. n. 45.

Non dicuntur affines sed principium affinitatis, concl. 76. n. 2.

Vir honestus dici non potest, qui est excommunicatus, vel alio modo infamis, concl. 128. sub num. 558.

Viri honesti non appellacionibus, eorum eis interpositis in absentia iudicis, vti testes habentur, concl. 128. sub n. 553.

Vir in quibus talibus fideliores prestare teneatur vxori pro conferenda dote, vide concl. 152. n. 57. cum seqq.

Inigrari non debet vxori, ne vxor iniurietur sibi & iniuriarum suarum dicitur, quando vir coit cum extranea vxore, & est contra, concl. 59. num. 74.

Nobili est credendum, maxime in ijs, quæ ad illius officium spectant, concl. 155. num. 61. & 62.

Probata vitæ, & famæ credendum est, etiam si aliqua iuris præsumptio aduersetur, concl. 155. n. 63. ubi exemplificatur.

Quando, & à quibus cogi possit ad dimittendam concubinam, vide concl. 59. n. 89.

Quando teneatur de non ratificatione vxoris per eum promissa, vide concl. 50. n. 66.

Plura vide in Verbo Maritus.

Si à staturo prohibeatur aliqui vxori in testamento relinquere, neque etiam potest ei causa mortis de iure, cor. el. 161. sub n. 11.

VIRGINE M corruptam neque Deus suscipere potest, concl. 150. sub n. 10. & ibi ratio assignatur.

Virginitas corporis, vel mentis non maculatur ex attentatione stupri, si illud non consumitur, & præsertim, si semina nedom non confecti, sed immo potius acclamet, concl. 74. num. 21.

Virgo patiens se prosequi aliqui viri non excusatur à peccato, & à stupro, licet id faciat ad aliquod scandalum, vel mortem evitandum, concl. 59. n. 59.

VIRIDARIUM, quando veniat vendita, siue legata domo, vide in Verbo Domus, & in Verbo Hortus.

VIRTUS legis in executione consistit, concl. 165. n. 81.

Vita fortior, concl. 148. n. 177.

VISITARE, quando possit episcopus Ecclesias, & cæptoria Abbatis, etiam exco-

ptæ, vide conclus. 1. num. 45. & in Verbo Episcopus.

Visitatio licet pedente fieri non debet, ibidem.

Visitatori ab Episcopo fiendæ assilire debent aliqui Canonici à Capitulo eligendi, licet eorum consensus in ea non sit necessarius, ibi n. 46. & vide concl. 157. n. 3.

Ab illa Ecclesiæ, vel Confraternitatis, aut Hospitalis non datur appellatio, concl. 128. num. 866. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.

Illius forma à visitatoribus seruanda qualis sit, vide remissive in d. concl. 128. n. 869. & concl. 157. sub n. 3.

Visitoris assertioni valde deferendum est, etiam qualitates beneficiorum, concl. 140. sub num. 2.

VITA, & milita est onus feudi, & loco portionis, concl. 154. sub n. 80.

Debetur per Primogenitum secundogenito, etiam aliunde habenti, nisi consuetudo adesse ut tota hereditas primogenito tribueretur, concl. 89. n. 223. & 228.

Extende, & limita, vt d. n. 228.

Etiam spurio debetur, ibi n. 229.

Non debetur transuersalibus, vt puta à Patruo Nepoti ex secundo genito, concl. 89. num. 230.

Debetur secundogenito, etiam si Pater ei aliquid feudum reliquisset, ibi n. 231.

Debet esse in pecunia, sicut legitima, concl. 89. n. 231.

Et quanta esse debeat, vide ibidem remissive. Est fauorabilior, & opulentior legitima, concl. 89. n. 568.

Debetur per primogenitum secundo genito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & expensis, concl. 90. n. 41.

Intellige tamen de illis expensis, quæ sunt gratia fructum, & non de alijs, vt ibidem.

Non est minuenda propter solutionem Adoris, vt ibidem.

Morte extinguatur, sicut alimenta, concl. 142. n. 86.

Vita hominis in societate officij, aut transitu per loca periculosa, quomodo licite pecunia accepta assequari possit, vide concl. 151. n. 33. cum seqq.

Quando sit ponenda pro amico, vel pro Patria, vide concl. 100. n. 12.

Vita, aut mortem allegans eam, vti fundamentum suæ intentionis probare tenetur, concl. 120. n. 127.

Sed quibus testibus sit magis credendum, an scilicet illis deponentibus de vita, aut illis de morte, vide ibi sub n. 222. in fine.

VITALITII Censui, quando à muliere sine solemnitatibus cui possint, vide concl. 86. num. 181.

VIVARIA dicuntur ea loca, ubi fere viuunt, & nutriuntur, concl. 165. sub n. 45.

VIVERE usque ad centum annis, quando quis presumatur, vide concl. 129. sub n. 121.

Index Conclusionum,

VLTIMA derogant prioribus, concl. 131. sub num. 58.

Vltima dispositio est attendenda, quādo in eodem testamento dux inuicem contrarij reperiuntur, concl. 84. n. 1287.

In vitiis voluntatibus sic lata interpretatio, in contractibus verò stricta, conclus. 142. num. 29.

Et in illis nō semper masculinum concipit femininum, concl. 142. n. 30.

VLTIMVS Status beneficii est attendendus, sed quando mutatus dicatur, vide concl. 126. sub num. 11.

VMBRA arborum agris, & corporibus humanis est nocua, concl. 132. num. 56. & concl. 136. nu. 34.

Vmbra est aer Sole carens, ob aliquod corpus desum obiectum, concl. 136. nu. 35.

VNIQ ben: ficioium, quando fieri possit, ab Abbanibus, vide concl. 1. nu. 156. & seq.

In ea, quando sit exprimendum ius exigendi annatas Capitulo competens, ad hoc, vt ipsa vnio subrepticia non dicatur, vide concl. 110. nu. 3. cum seqq.

Illā, seu annexio ex entenciariis antiquissimis Pontificum probatur, concl. 120. nu. 99.

Non potest fieri ab Archidiacono; ac secus à Vicario, concl. 137. nu. 29.

Contrarium licet aliqui teneant, etiam in Vicario, vt ibidem.

VNI per alterum non debet iniqua conditio inferri, concl. 84. sub nu. 31. concl. 87. num. 94. & prius concl. 50. sub n. 18. concl. 62. nu. 6. & concl. 128. sub nu. 774.

VNIuersitas admitti potest ad allegandā suspicionem omniū, per viam restitutionis in integrum, concl. 128. n. 667.

Extende, vt n. 668. cum seqq.

Ea, & collegium absoluitur à iuramento petere teneat, quando contra actum iurati venire intendit, si tamen viuunt illi, qui iurant, ac secus si esset mortui, concl. 11 n. 16. & ibi ratio assignatur.

Ex antiquitate temporis legitimè congregata censetur, concl. 120. nu. 129.

Legitimè congregata indistinctè obligatur ex pecunia mutuo recepta, abiq; quod versio in eius utilitatem per creditorem probetur, c. nels 85. n. 231.

Intellige tamen, vt ibi n. 232.

Mentui, vel dolosè agere non presumitur, concl. 85. num. 231. & ibi ratio assignatur.

Procuratorem con: itens, quz obicruare, & in hoc, quomodo se ingerere debeat, vide cōcluf. 85. nu. 236. & concl. 86. nu. 215. & seqq.

Pupillo æquipatur, & illius privilegij gaudet, concl. 86. n. 225.

Ea, vel Congregatio est dignor. quā sit persona singularis, concl. 137. n. 18.

Vendi potest, & tunc homines veniunt accessorie; immò illi etiam inuiti alienantur, concl. 87. n. 126. & 127.

Ram conuenire volens debet prius petere, vt

ei Syndicus constituatur, concl. 86. num. 226. Illius bona, quando alienantur, tunc solemnitates adhiberi debent, concl. 86. n. 225.

Sed quando etiam sine solemnitatibus alienari possint, vide ibi sub n. 226.

Eius negotia sæpe negliguntur, & serius expediuntur, ibi sub nu. 226.

VNVS non est numerus, sed principium numeri, concl. 76. n. 2.

VOCATI ordine successiuo, quomodo succedant, vide concl. 149. sub n. 27.

VOLUNTARI actus non plus ligant, quā voluntas sit, concl. 62. n. 14.

VOLVNTAS alicuius ad turpia, & inhonestā, nunquā extenditur, concl. 34. n. 10.

Etiā ex actu nullo deprehenditur, concl. 47. num. 41. & concl. 84. sub nu. 39.

Intellige tamen, vt dicta concl. 47. nu. 41.

Et quando dicatur coacta, sine spontanea; 1: ē quando ea suffragetur, & quando secus, vide concl. 47. n. 44. & seq.

Et quando per verba generalia declarata dicatur, vide concl. 165. nu. 48.

Illā, & animus agētis ex modo, & forma procedendi colligitur, concl. 155. n. 65.

Ex acquiescentia decem annorum mutata, presumitur, concl. 120. n. 139.

Homini est ambulatoria vix, ad mortem, conclus. 84. sub n. 287.

Semper est potentior, quz declaratur factō, quā animo, concl. 48. nu. 24. & prius concl. 17. sub num. 42.

Testatoris, quando ex actu nullo inducatur, vide concl. 25. n. 32. & seqq. & concl. 47. n. 42. cum seqq.

Ea vt lex inuolubiliter est seruanda, ibi nu. 64. & concl. 84. n. 23. & 45.

Et quando per heredem declarari possit, vide conclus. 51. n. 9 cum seqq.

Voluntates testatorum, quando Princeps mutare possit, vide concl. 144. n. 23. & 24.

VOTA filiorum, quando sint inuolida, vide, concl. 1. n. 80.

Monachorum, quando possint ab Abbate dissolui, vide ibidem.

Per Auditore. Rotz sunt taliter ferenda, ne in ceteris instantis ea retractari debeant, nisi ex rationabili, iusta, & nouiter producta causa, concl. 168. sub n. 25.

Votare in Congregationibus debent primò iniiores, & antiquioribus definitio referuat, concl. 120. n. 106.

Voti obligationem, quando Papa tollere possit, vide concl. 66. sub n. 19.

Votum captandæ mortis dicitur voluntarium, & solum ex hominū voluntate proveniens, & idè non vitiat cōtractum assicurationis, nec donationes causa mortis, sine testamentā, vel legata, concl. 151. nu. 36.

Consultium, vel decisiū, quz personz habcant in Synodo Oecumenica, vide conclus. 1. num. 105.

Continentiæ, ad effectum separationis thori non

Et Materiarum.

non probatur per assertionem coniugum, concl. 155. n. 119. & ibi ratio assignatur.

Consultoris arbitrio adiuncti, vel a testis, quando quis requirere, aut sequi debeat, vide concl. 156. n. 1. & prius concl. 53. n. 9.

VOX una, quando constituitur in aliqui presentatione per vocatos nomine collectivo, & altera constituitur per aliam personam, ad illum actum particulariter etiam, vide concl. 48. n. 67.

Vox publica, quomodo, & a quibus sit probanda, vide concl. 145. n. 10.

VRBANVM pradium, quomodo dignoscatur à Rustico, & quando Urbanum fiat rusticum & de conuerso, vide in Verbo Pradium.

VSURIVS Sylva ligna vendere non potest, nisi sylva, cuius usus est sibi relictus esset ad eam remota, quod nullo alio modo uti possit, nisi vendendo, concl. 136. n. 16.

VSCAPIO, & prescriptio sub appellatione alienationis comprehenduntur, concl. 84. n. 111.

Fallit in casu privilegii, veluti dotis, & alienationum, ibi n. 111.

VSVRA dicitur turpe facinus, & valde homini perniciosum, & scelestum crimen, concl. 161. num. 6. 7. & 8.

Etena propter committitur in mutuo, sed in alijs contractibus improprie, ibi n. 50.

Vltra dicitur illud, quod, ob dilata solutionem tribuitur, ibi n. 67.

Vltra antefati, vel dotis, quando debeantur, vide concl. 118. n. 12. cum seqq. & in Verbo Antefatum.

Vltra crimen, an spectet ad Iudicem Ecclesiasticum, vel sit mixti fori, vide concl. 161. n. 30. & 33. cum seqq.

Vltra dotales, ut onerum matrimonij recompensatur debeant viro, absq; vlla interpellatione, concl. 50. n. 56.

Sed non debentur, quando fuit data dilatio ad soluendam dotem, concl. 161. n. 68.

Declarata tamen, ut n. 70.

Vltra effectus quis sit, vide ibi n. 7.

Et illius exceptio mentionem non impedit, quando super validitate contractus discutitur, ibi sub n. 31. & 34.

Si sit clara retardat executionem obligationis Cameralis, vel Instrumenti, promissionis, aut laudi iuratis, secus si sit dubia, & aliorum indeginem dequirat, conclus. 161. num. 78. 79. & 80.

Plerum vide in Verbo Exceptio **Vltra**.

Illæ in Dominium recipientis non transiunt, ibi n. 19.

Ita currunt appellatione pendente, sicut ante, concl. 119. n. 10.

Maior, quando censcantur remissa ex receptione minorum, vide concl. 89. n. 145.

Non possunt, neq; à sponte dante solvi, nec à Papa remitti, concl. 161. num. 18. & ibi ratio assignatur.

Et multo minus **ultra** usurarum dantur, licet

id fallat in interesse puniendi, in quo illæ **ultra** usurarum dantur, ut ibidem.

Item fallit, quando usus & usurarum deuenerunt ad notabilem sum nam, quia tunc illæ non dicuntur **ultra**, ut ibi idem.

Eius presumptio cessat, ubi alia presumptio capi potest, concl. 161. n. 62.

Et indubio pro exclusione **ultra** venit presumendum, concl. 145. n. 47.

Pupillares, quando absq; mora, vel interpellatione debeantur, vide concl. 161. n. 44.

Non excluditur ex contraria assertionem à partibus facta, concl. 155. sub n. 125.

Per eum probanda venit, qui illam allegat, concl. 161. sub n. 61.

Probat per testes singulares, nec nõ per eos, qui sub **ultra** receperunt, concl. 161. sub n. 35. & 37.

Item illius prauitas ex coniecturis probatur, ibi num. 57.

Usurarii ad restitutionem **ultra**rum receptarum tenentur, & pro illis eorum bona hypothecata sunt, concl. 161. n. 8.

Illis potest Princeps arbitrari penas imponere, ibi n. 15.

Potest ultra restitutionem in Regno Neapolis, etiam pena publicationis bonorum irrogari, ibi sub n. 8.

Contra **usurarium**, cum publicatione bonorum condemnatum, pendente tempore ad appellandum, executio fieri non potest, concl. 129. num. 27.

Usurarium dicitur illud pactum, quod si perierit res, super qua census imponitur, ille super alijs extantibus impositus censetur, concl. 161. num. 75.

Extendit, ut num. 76. & 77. & vide in Verbo Pactum.

Usurarius, an à pena temporali per consuetudinem excusetur, vide conclus. 161. num. 10. & 21.

Dicitur contractus, quando emptio reddituum solutum modum excederet, ibi n. 40.

Dicitur contractus, quando pena adijcitur dationi quantitatis, ibi n. 58.

Declarata tamen, ut n. 59. cum seqq.

Dicitur contractus, quando solutio est facta pro arrenda anticipata, concl. 145. num. 47. & concl. 161. n. 71.

Contrarium habetur, ibi concl. 145. n. 47.

Dicitur contractus, quando dantur animalia, ut dicitur à socia, concl. 161. n. 72.

Declarata tamen, in concl. 108. n. 1. cum seqq. & vide in Verbo Animalia.

Non presumitur contractus, quando senioris ratio cessaret, vel si publicè & palam, ac inter nobiles personas, siue urgente necessitate fuerit celebratus, concl. 161. num. 54. cum seqq.

Nunquam talis redditur contractus, ex promissione alimentorum voluntaria, concl. 89. num. 119.

Presumitur contractus, ex pacto redimendi, quando

Index Conclusionum,

quando quis esset solitus conerari, & pretiū esset modicum, concl. 94. sub nu. 15. & concl. 161. num. 64.

Declara, vt in concl. 94. n. 16. & concl. 161. nu. 63. cum seqq.

Quando est contractus vsurarius, nec foris excusantur ad effectum percipiendi fructus, nec bona fides illorum acquisitionem esse licitam facit, concl. 161. n. 73.

Vsurarius non potest agere, neq; excipere contra alium vsurarium, ibi num. 83. & ibi ratio allegatur.

Talis non est contractus, vbi fuit appositum pactum, quod capitale reddatur, prout extat in fine societatis; at secus, si simpliciter diceretur, quodd illud esset omnino saluum, ibi num. 72.

Reputatur contractus, vbi fuit taxatum interesse ab initio, concl. 161. n. 41.

Extende, & declara pluribus modis, vt ibi sub nou. 42. cum seqq.

Testari non potest, licet testamentum reconstitueret, si post illud cautio præstetur, ibi num. 9.

Quid in donatione causa mortis? & quid si post factum testamentum iterum vsuram committat? vide ibi n. 10. cum seqq.

Vsurarum causa non solum bonam fidem, & æquitatem non recipit, sed nec etiam præscriptionem admittit, ibi n. 74.

In earum crimine procedi potest per fiscum desistente parte, ibi n. 19.

Illarum iudicio pendente in causa principali, supersederi debet, ibi n. 31.

Fallit, quando ageretur interdictio retinende ibidem, & n. 32.

Etsi non potest Princeps permittere Iudeis, sed de consuetudine ad euitandum maiora mala contrarium sesatur, conclus. 161. num. 14. & 16.

Vix vsurarum dantur in interesse pupillari, ibi sub num. 28.

VSVS communis loquendi proprietati verborum, & veritati derogat, concl. 149. o. 5.

Probatur, quādo quis acceperit a senibus audiuisse, ibi n. 6.

Stagni, paludis, & lacuum in dubio priuatus præsumitur, concl. 94. nu. 24.

Difformis, quando sit attendendus, vide conclus. 148. n. 339. & seq.

VSVFRUCTU VARIE non debentur alimenta per modum prouisionis, quando ex vsufructu legato se alere possit, concl. 90. n. 30.

Amplia, & limita, vt n. 31. & 32.

Vsvfructuario, quando spectent arbores viuentium, vel quando eas incidere possit, vide concl. 136. nu. 1. & 13. cum seqq.

Ile debet habere in re omnes illos fructus, qui naturaliter percipi possunt, conclus. 136. num. 14.

Recuperat omnes impensas, & melioramenta facta in re, cuius vsufructum habebat, concl. 62. nu. 133.

Vsvfructu bonorum legato veniunt etiam bona post testamentum augmentata, concl. 170 num. 28.

In vsufructu habet locum usus accrescendi, licet non in alimentis, concl. 89. n. 473.

Alicui relictus vsufructus non extinguitur, ob professionem Religionis, ibi n. 488. & 505.

Contrarium, quando de contraria mente testatoris apparet, ibi n. 489.

An constitui possit super bonis alienari prohibitis, vide concl. 84. n. 107. 22. & 230.

Ile dotis auctori obrennenti, pendente reclamatione, debetur, concl. 157. n. 20.

Dotis non soluta, iuxta consuetudinem Neapolis debetur ad rationem duorum tarenorū pro qualibet vncia; licet secus sit de rigore iuris, concl. 157. sub n. 20.

Ile, & administratio, quando competat Patri in bonis filij, vide latè in concl. 86. n. 82. cum seqq. & in Verbo Pater.

Et alimenta, quando debentur, tunc alimenta sunt prestanda pro quantitate reddituum, non autem bonorum, concl. 90. n. 33.

Imputandus per filios, vel similes in legitimam per iudicium peritorum venit verificandus, concl. 42. n. 706.

Omnium bonorum, quando sit imputandus in legitimam filij, & vxoris, vide concl. 42. num. 591. & seq.

Patri, quando in bonis acquisitis a filio prohibitus censetur, vide concl. 86. n. 86. & seqq.

Propria auctoritate percipitur, alimenta verò de manu heredis, concl. 89. n. 474.

Quando per filium Patri acquiratur, vide in Verbo Filius.

Qui debetur condemnato capitaliter cessat, & finitur in confiscatione bonorum condemnatione sequuta, concl. 89. n. 470.

Respectu alimentorum est, veluti genus respectu speciei, & idè legatum vsufructus plus continet, quàm illud alimentorum, conclus. 89. n. 472.

Vxori relictus viuentibus filijs importat tantum alimenta, ipsi vcrò mortuis naturam pleni vsufructus assumit, conclus. 89. num. 203. & 204.

Extende id multo magis procedere in Norberca, ibi d. num. 203. & plura vide in Verbo Vxor.

VTERINOS fratres, vel sorores, an quis alere teneatur, vide concl. 89. nu. 233. & seq.

VTILE per inutile vitatur in indiuiduis, secus verò in diuiduis, & capitulis separatis, conclus. 17. n. 24. concl. 45. n. 12. concl. 86. n. 13. 14 & 17. concl. 151. sub num. 13. & concl. 157. num. 14.

Velitas agriculturæ, quæ sit, vide concl. 82. num. 2.

Dependens a casu non est iusta causa alienationis rei Ecclesiæ, concl. 85. n. 204.

Ecclesiæ dicitur causæ finalis alienationis illius, ita vt si ea non probetur alienatio rescindi possit, ibi nu. 2.

Et Materiarum.

An sufficiat in alienatione, si non concurrat solemnitas, vide concl. 85. n. 3.

Vbi in controversia deducitur, testes in indicio summano examinati non probant, conclus. 85. n. 14.

Fallit, quando probationes in indicio summano essent plenarie, ibi n. 15.

Debet esse clara, & indubitata, ad hoc, ut rescriptum Apostolicum in forma, si in euidem, &c. suffragetur, ibi n. 64. & 118.

Ad illius validitatem, an debeat esse perpetuo duratura, seu sufficiat eam talem à principio apparere, vide ibi n. 119.

Sed distingue ibi subn. 207. cum seq.

Item, quando dicatur talis, vide ibi n. 119.

In alienatione, ex quibus presumatur, vide, ibi n. 122. cum seqq.

Licet, ex confirmatione alienationis in dubio presumatur, id tamen fallit, quando de contrario, & præferim ex actorum inspectione appareret, ibi n. 126.

Item fallit, quando celeriter, & absque matura cause discussione, & cognitione fuerit deventum ad interpositionem decreti, concl. 85. num. 127.

Presumitur, quando aliqua res esset alicui concessa pro maiori summa, quam in licitatione fuerit repertum, ibi n. 130.

Item ea apparere dicitur, quādo concessio est facta in perpetuum, pro ea quantitate, pro qua fieri solebat, quando ad tempus concedebatur, concl. 85. num. 131. & ibi ratio assignatur.

Presumitur ex sententia data pro euidenti utilitate, vigore rescripti in forma, si in euidem, &c. ibi n. 135.

Et probatio in contrarium debet esse plena, & concludens ibidem.

Presumitur, ex pacto, quod melioramenta cedant ad Ecclesiam finita linea conclus. 85. num. 139.

Quando est inspicienda semper est habenda, ratio fluminis vicini, & bannitorum accessus, ibi n. 144. & 227.

Utilitas, & solemnitas in alienatione rei Ecclesiæ, ex lapsu triginta annorum adhibita presumuntur, ibi n. 148.

In alienatione presumitur ex beneplacito Apostolico, ibi n. 155.

Extende, ut n. 158. cum seqq.

Quando in alienatione illius, sit inspicienda, solum in principio, vel etiam in fine, distingue, ut ibi n. 207. & seq.

In quibus contractibus, & à quibus sit probanda, vide ibi n. 213. cum seqq.

Ad effectum validandæ alienationis inspicitur de tempore contractus, conclus. 85. num. 217. & 329.

Quando est probanda in alienatione non solum habetur respectus valoris fructum, sed etiam rei, ibi n. 219.

Quando est consideranda in bonis alienari solitis, attendendum est tempus ultimi, contra-

ctus, non autem primi, ibi num. 284. Quanta esse debeat, ut Emphyteus concedi possit, id est arbitrium iudici, conclus. 134. num. 25.

Expressa in confirmatione Apostolica, si non iustificetur, confirmatio non susinetur, conclus. 85. n. 209.

Utilitas minoris debet esse releuans, ut eius contractus valeat, ibi n. 206.

Illa, ut contractus sine solemnitate factus suslineatur, non in augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo consideratur, conclus. 86. num. 229.

Publica est præponenda priuata, conclus. 79. num. 5. conclus. 85. num. 231. & conclus. 111. n. 7.

Potatiua, quando sufficiat in alienatione, rei Ecclesiæ, vide ibi n. 208.

Illi publice si non consulatur, id etiam in damnum Ecclesiæ redundat, conclus. 111. sub num. 5.

Potatiua statuitur, quando in alienatione rei Ecclesiæ est seruata forma à iure requisita; aliàs secus, conclus. 85. n. 288.

Vulneratus in dubio presumitur mortuus ex negligentia, quando Medicus non fuit adhibitus, conclus. 89. n. 375.

Vulneris appellatione non venit vulnusculum, conclus. 100. sub n. 29.

Vulnus, quando causa litis illatum fuisse presumatur, vide conclus. 83. n. 1. cum seqq.

Vulnerata, quādo dicitur obligatio Cameralis, siue potius Decretum, vide conclus. 128. n. 726.

Vxor dicitur pars corporis viri, ita ut concessum uni, alteri quoque concessum censetur, & non debent ad imparia iudicari, conclus. 54. n. 45.

Dicitur Mariti imago, & dum est in viduitate dicitur adhuc in matrimonio, & in Mariti seruitio remanere, conclus. 89. n. 281.

Illam accipiens, sine vlla mentione dotis cogere potest, ne dum ilius Patrem ad constitutam sibi dotem, verum etiam ipsam mulierem, quando esset diues, conclus. 85. n. 275.

Ea, & filij habent hypothecam super bonis mariti & Patris respectum pro eorum alimentis, tam constante matrimonio, quā eo soluto contra tertios possessores, conclus. 89. num. 75. & 279.

Faciens venire ad se homines adulterandi causa, facit presumi adulterium esse notorium, conclus. 59. n. 101.

Gaudet omnibus privilegiis eius maritus concessis, etiam si privilegium aliquod fuisset singulariter, & dispensatur contra ius commune concessum, conclus. 54. n. 45.

Vxor filij naturalis debentur alimenta per Patrem, conclus. 89. n. 72.

Indotata dicitur personam suam dare pro dote, ibi n. 327.

In hoc sim lapsa, si postea prætereat, maritus eam recipere, & alere, ac cum ea cohabitare tenetur.

Index Conclusionum,

- tenetur, concl. 89. num. 295. & ibi ratio assignatur.
- Illi non competit actio ad fructus dotis contra promissorem dotis, quando dos fuit promissa viro ipsa absente, nisi sit ei cessã actio à viro, vel eius heredibus, conclus. 89. num. 352.
- Non debet nocere negligentia viri in exigenda dote, concl. 87. nu. 31.
- Inops, & indotata succedit viro locupleti in quarta parte, concl. 89. nn. 280. & 281. ratio assignatur.
- Et ad id talis inopia debet esse de tempore mortis mariti, aut incontinenti superuenisse, ibi num. 281.
- Fallit tamen, quando ea haberet Patrem, aut Matrem diuites, ibi n. 283.
- Pretendere non potest quartam in bonis viri, quando fuit eius, ac suę agnationis de decore proprijs manibus elaborando, & cum fructibus lux paruz dotis viuere posset, conclus. 89. n. 282.
- Item non debet habere quartam in bonis viri, quando haberet, nedum Patrem diuitem, aut Matrem, sed etiam fratres diuites, à quibus alimenta recipere posset, ibi nu. 283. & seq. ubi ratio assignatur.
- Extende id in procedere, quando haberet dotem, cum qua secundo viro nubere posset, ibi nu. 286.
- Non potest consequi quartam in bonis feudibus, & Emphyteuticis, sed tantum in eorum fructibus, veluti nec etiam in proprietate aliorum bonorum, quando haberet filios tempore mortis viri, qui postea decederent Matre superstiti, ibi n. 289. cum seqq.
- In quibus casibus possit fundum dotalem alienare, vel obligare, vide concl. 84. n. 141. cum seqq. concl. 86. num. 121. cum seqq. concl. 87. nu. 17. cum seqq. & concl. 89. n. 296. In Verbo Alienatio, & in Verbo Fundus dotalis.
- Illi, quando debeantur alimenta per virum, vide concl. 89. nu. 268. cum seqq.
- Et si ei aliquid reliquerit, quando illud voluisse compensare cum iuribus anni luctus censetur, vide ibi n. 397.
- Quando est illi relictus vsusfructus, deinde etiã alimenta, tunc vtrunq; ob eam geminationem debetur, ibi n. 386.
- Illius alienatio constante matrimonio non valet, sed eo dissoluto valida efficitur, concl. 87. num. 16.
- Confessio facta sine solemnitatibus ad fauorem viri valet, quando pro ea adinaculum concurrit, concl. 55. n. 34.
- Donatio facta viro non valet, sed per mortem vxoris conualidatur, si mulier vsque ad illud tempus in dotatione permanferit, concl. 87. n. 16.
- Vxoris ducendę causa, si fiat alienatio rei litigiosa, tunc ea in fraudem facta non presumitur, concl. 87. n. 90.
- Illius latio, quando fideiussisset pro viro de quo tempore sit consideranda, vide concl. 86. sub n. 23.
- Vxoris obligatio facta pro exacerando viro an sustineatur, si ei prius indotata remiseret, vide concl. 86. num. 146. cum seqq. & concl. 87. n. 21.
- Suauita illata per virum, ex quibus probetur, ita vt sit locus cautio n de non offendendo, vel non, & multa alia, vide in conclus. 134. sub n. 33. & prius concl. 59. num. 74. & concl. 89. n. 308.
- Illi virũ accusanti de adulterio, & illud non probanti bonę consultatur, si vir in posterum cautionem presterit de ea benę tractando, conclus. 59. suo nu. 74. & ibi docetur, quando malice possit virum accusare de adulterio, & e contra.
- Licet sit adultera non tamen desinit esse vxor, concl. 89. n. 292.
- Maritum bannitum licetē recipere, & alere potest, cum calamitates viri moderatē ferre teneatur, concl. 89. n. 194.
- Mortuo viro vt possit consequi fructus suę dotis, in ficialis interpellatio est necessaria, conclus. 89. n. 347.
- Sed quando ea interpellatio remissa censetur, vide ibi n. 350. & n. 363. & 364.
- Mortuo viro cauta dicitur, si statim dotem sibi solui curauerit, aut heredes in mora constituerit, concl. 89. n. 359.
- Non potest inuito marito Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, conclus. 89. num. 301.
- Non potest cogi recipere dotem in pecunia, si testator dedit ei facultatem eligendi, quod ipsi videbitur, concl. 91. n. 5.
- Potest promittere pro viro ex causa dotis Fidei communis, non obstante Statuto Vrbis de solemnitatibus in contractu minoris, & mulieris loquente, concl. 86. n. 167.
- Quando accusare possit de morte mariti, vide concl. 26. n. 58. & seqq.
- Quando auctoritate propria possit mortuo viro possessionem rei dotalis capere, vide concl. 164. n. 29.
- Quando bona mariti iure proprio, vel iure familiaritatis possidere censetur, vide conclus. 52. n. 43 cum seqq.
- Quando dicatur habere noticiam contractus, per virum, eius nomine facti, vide concl. 87. num. 30.
- Quando fuit à marito expulsa, sine rationabili causa illi esse restituenda dos, & donatio propter nuptias p̄secus si propria auctoritate, & sine iusta causa discederet, conclus. 89. num. 304.
- Et quę dicatur iusta causa, relinquitur arbitrio iudicis, & talis causa probationes necessarias, & indubitatas requirit, ibidem.
- Quando non est sufficienter dotata petere potest supplementum, pro modo facultatum & natalium viri, & vxoris, concl. 68. num. 27.

Quando

Et Materiarum :

Quando, ob adulterium viri possit petere separationem thori, & religionem inuito viro profiteri, vide concl. 59. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Separatio thori.

Quando, ob viri sequitiam non teneatur redire cum viro, etiam fideiubente de eam bene tractando, ac de non illam offendendo, vide concl. 134. n. 33. cum seqq.

Quando, ob vergentiam viri ad inopiam de sua dote affurgenda veniat, vide concl. 42. n. 744. concl. 152. n. 19. cum pluribus seqq. & in Verbo Dos.

Quando possit fideiubere pro marito, vide concl. 86. num. 21. cum seqq. & num. 165. cum seqq.

Quando possit, vel teneatur subuenire filijs primi matrimonij, marito inuito, vide concl. 89. num. 173. cum seqq.

Quas operas viro prestare teneatur, vide ibi num. 414.

Quicquid acquirit, ad evitandam turpis quæstus suspitionem, ex bonis viri acquisitis censetur, concl. 29. n. 16.

Fallit in concubina, & in vidua post annum, luctus, ibidem.

Recedens à viro, ex eo, quia concubinam teneat, dorem, & illius lucrum petere potest, conclus. 89. n. 307.

Extende idem procedere, quando recederet, ob mariti sequitiam, vel capitales inimicitias, quæ cum ea, vel cum suis vigerent, ibi num. 306. & 307.

Relicta usufructuaria, viventibus filijs alimenta tantum habere debet, ipsis verò mortuis plenum usufructum consequitur, concl. 89. num. 203. 204. 386. cum seqq. & 404. & 406.

Extende, & declara, vt ibi d. concl. 89. nu. 34. & 387. 404 & 405.

Relicta usufructuaria, extraneis hæredibus infuturis, non tantum alimenta, sed etiam plenum usufructum habere debet, concl. 89. num. 390.

Contrarium, ibi n. 405.

Relicta tutrix illorum, qui sibi dotem soluere debent, si non curat eam sibi solui tempore administrationis suæ tutelæ, tunc nec alimenta, nec fructus dotis consequi valet, conclus. 89. num. 391.

Ex eodem, vt ibidem.

Si moriatur ex eo, quia Maritus illi alimenta negabat, vel ei eroganti Medicum uon-

adhibuit, tunc maritus dorem non lueratur, concl. 89. n. 375.

Et in dubio mortua præsumitur, ob uon adhibuit Medicum, ibidem.

Fallit pluribus modis, vt num. 376. & vide in Verbo Maritus.

Vxor si stiterit per decem annos in procedendo contra tertios, pro asservatione, vel restitutione suæ dotis, amplius contra eos procedere non poterit, concl. 152. n. 43.

Solet magis diligere virum viventem, quam filios primi, concl. 128. num. 361.

Stante negligentia viri in exigendo suam dotem potest ipsa agere pro exactione, etiam si non sibi, sed marito sit facta promissio, concl. 89. num. 352.

Extende, vt n. 352. & 353.

Teneatur ad obsequium viri, & eum sequi, etiam si esset magnus ribaldus, & legum contemptor, ibi nu. 302.

Vidua non debet consequi interesse dotis, quando dos esset sibi restituenda in bonis testatoris, aut in pecunia, ad eius electionem, nisi per dictam electionem hæres in mora constituitur, ibi n. 363.

Quando teneatur laborare ad commodum hæredum mariti, vide ibi u. 370.

Vltra alimenta debet, etiam habere vestes lugubres, & viduales, nisi consuetudo vrgeret in contrarium, & ea per hæredes viri probaretur, ibi n. 392.

Extende, quod etiam ei debeantur paramenta lugubria, & lectus vidualis, ibi n. 393.

Subextende, quod huiusmodi vestimenta debeantur, etiam seruis Magnorum Dominorum, ibi nu. 394.

Declara tamen, quod ipsa vestimenta lugubria compensantur cum usufructu omnium bonorum, quando ei fuerit à viro relictus, ibi nu. 395.

Si intra annum luctus ad secunda vota conuoluit, tunc vestimenta lugubria amittit, & sic ea restituere cogitur, concl. 86. n. 396.

In Cathalonis, ultra alia iura anni luctus consequitur etiam annulum aureum, & vuum ex iocalibus mediocribus, arbitrio boni viri, conclus. 89. nu. 397. & concl. 115. n. 14.

Illius potius, an viri dicantur bona in domo vnus ex coniugibus reperia, vide concl. 152. sub num. 43.

F I N I S.

